

รายงานฉบับสมบูรณ์
โครงการ "ชวนเพื่อนอ่านหนังสือ"

โดย... รศ.ดร.ชัยวัฒน์ คุประตกุล และคณะ
มกราคม 2548

สัญญาเลขที่ RDG 4730016

รายงานฉบับสมบูรณ์ โครงการ “ชวนเพื่อนอ่านหนังสือ”

คณะผู้ทำงานในโครงการ

● คณะทำงานโครงการ :

1. รศ.ดร. ชัยวัฒน์ คุประตกุล	หัวหน้าคณะทำงานโครงการ
2. นายสุวัฒน์ อิศวไชยชาญ	ผู้ทำงาน
3. นางสาววีณา อัครธรรม	ผู้ทำงาน
4. นางกาญจนา พุ่มพวย	ผู้ทำงาน
5. นางสาวเขาวนิต เพชรจันทร์	ผู้ทำงาน
6. นางสาวสรรสิริ ชัยรัตน์	เลขานุการคณะทำงานโครงการ และการเงิน

● คณะกรรมการพัฒนาแนวทางการวิเคราะห์วิจารณ์แนะนำหนังสือ, รายชื่อหนังสือและตัดสินรางวัล :

1. รศ. ดร. ชัยวัฒน์ คุประตกุล	หัวหน้าคณะกรรมการ ฯ
2. นายสุวัฒน์ อิศวไชยชาญ	กรรมการ
3. นางสาววีณา อัครธรรม	กรรมการ
4. นางสาวสมทรง แสงแก้ว	กรรมการ
5. นางสาววาสนา บุญสม	กรรมการ
6. นายวิวัฒน์ คติธรรมนิตย์	กรรมการ
7. นางสาวสรรสิริ ชัยรัตน์	เลขานุการคณะกรรมการ ฯ

สนับสนุนโดยสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.)
(ความเห็นในรายงานนี้เป็นของคณะผู้ทำงาน สกว.ไม่จำเป็นต้องเห็นด้วยเสมอไป)
ร่วมสนับสนุนโดยสำนักพิมพ์สารคดี

บทสรุปสำหรับผู้บริหาร

(Executive Summary)

1. โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ เป็นโครงการส่งเสริมให้เยาวชนพัฒนาทักษะในการอ่านหนังสืออย่างวิเคราะห์เจาะลึก และแสดงความสามารถในการแนะนำหนังสือดีให้เพื่อนเยาวชนด้วยกันอ่าน โดยที่เยาวชนเป็นผู้เลือกหนังสือเองที่เยาวชนชอบ ซึ่งอาจเป็นหนังสือในรายชื่อหนังสือ 100 เล่มแนะนำโดยโครงการให้เยาวชนพิจารณาเลือกก็ได้ หรือไม่อยู่ในรายชื่อ 100 เล่มก็ได้
2. โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ มีวัตถุประสงค์ระยะสั้น คือ (1) เพื่อพัฒนาวิธีการพัฒนาทักษะการวิเคราะห์วิจารณ์หนังสือของเยาวชน และการพัฒนาทักษะในการอ่านอย่างวิเคราะห์เจาะลึก เพื่อพัฒนาเป็นนักวิจัย และผู้ใหญ่มีคุณภาพในอนาคต (2) เพื่อรวบรวมรายชื่อหนังสือพร้อมคำวิเคราะห์วิจารณ์แนะนำหนังสือ ที่เยาวชนนิยมอ่าน
 สำหรับวัตถุประสงค์ระยะยาวของโครงการ คือ (1) เพื่อสร้างยุทธศาสตร์ในการติดตามพัฒนาการของเยาวชนที่ร่วมโครงการ ต่อการพัฒนาเป็นนักวิจัยและผู้ใหญ่มีคุณภาพในอนาคต (2) เพื่อกระตุ้นบทบาทของโรงเรียนในการส่งเสริมและพัฒนาการอ่านของนักเรียน
3. โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ เป็นโครงการสนับสนุนโดย สกว. (ฝ่าย 3 / ฝ่ายสวัสดิภาพสาธารณะ) มี รศ.ดร.ชัยวัฒน์ คุประตกุล เป็นหัวหน้าโครงการ ดำเนินงานโดยมีคณะดำเนินงานโครงการ 9 คน แบ่งเป็นคณะทำงานโครงการ จำนวน 6 คน คณะกรรมการพัฒนาแนวทางการวิเคราะห์วิจารณ์แนะนำหนังสือ , รายชื่อหนังสือและตัดสินรางวัล จำนวน 7 คน การดำเนินงานของโครงการ มีพันธมิตรร่วมโครงการ เป็นองค์กรเอกชนและอื่น ๆ จำนวนมาก โดยมีสำนักพิมพ์สารคดีเป็นพันธมิตรหลัก
4. กิจกรรมของโครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ เพื่อบรรลุเป้าหมายของโครงการ คือ การประกวดการเขียน “ เล่มนี้สิ น่าน่าอ่าน ” โดยเยาวชน เพื่อเยาวชน
5. การประกวดมี 2 ระดับ คือ ระดับทั่วไป ให้นักเรียนเลือกแนะนำหนังสือ 2 เล่ม และระดับเข้มข้น ให้นักเรียนเลือกแนะนำหนังสือ 3 เล่ม โดยที่โรงเรียนซึ่งมีนักเรียนส่งผลงานเข้าประกวดมากที่สุดของแต่ละระดับ ได้รับโล่รางวัล และเงินรางวัล ระดับละ 10,000 บาท เพื่อซื้อหนังสือเข้าห้องสมุด

6. การประกวดเปิดกว้างสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ม.1 – ม.6 หรือเทียบเท่า ในทุกสายการศึกษา อายุไม่เกิน 20 ปี
7. การตัดสินและรางวัลผลงานเข้าประกวด มี 2 รอบ
 - รอบแรก เป็นผลงานประกวดระดับทั่วไป 100 ผลงาน และระดับเข้มข้น 50 ผลงาน ได้รับรางวัลพิเศษทุกผลงาน เป็นเกียรติบัตรและหนังสือ
 - รอบสุดท้าย เป็นระดับทั่วไป 50 รางวัล ผู้ชนะได้รับเกียรติบัตร และเงินทุนการศึกษา รางวัลละ 5,000 บาท เป็นระดับเข้มข้น 10 รางวัล ผู้ชนะได้รับเกียรติบัตรและเงินทุนการศึกษา รางวัลละ 10,000 บาท โดยที่โรงเรียนมีนักเรียนชนะการประกวดรอบสุดท้าย ได้รับรางวัลเป็นเกียรติบัตรด้วย
8. โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ แดงข่าวเปิดตัวโครงการ วันที่ 18 พฤศจิกายน 2546 ที่ สกว. กำหนดช่วงเวลาส่งผลงานเข้าประกวด ระหว่างวันที่ 18 พฤศจิกายน 2546 – 31 พฤษภาคม 2547 ประกาศผลและมอบรางวัล วันที่ 29 ตุลาคม 2547 ในงานมหกรรมหนังสือระดับชาติ ครั้งที่ 9 ปี 2547 ณ ศูนย์การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์
9. โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ หวังผลในระดับใหญ่ (Mass) และผลกระทบสูง (High Impact) กำหนดแผนโครงการทั้งระยะสั้น , ปานกลาง (3 – 5 ปี) และระยะยาว (10 ปี) แต่กำหนดแผนดำเนินงานละเอียดเป็นรายปีงบประมาณ หลังการประเมินผลการดำเนินงานแต่ละปี เริ่มต้นครั้งที่ 1 (พ.ศ.2547) ระหว่างวันที่ 1 ตุลาคม 2546 – 31 ตุลาคม 2547)
10. ผลการดำเนินงานของโครงการ ประสบความสำเร็จอย่างสูงเกินความคาดหมาย ทั้งในเชิงปริมาณที่หวังผลระดับใหญ่ และผลกระทบสูง เพราะในเชิงปริมาณ โครงการได้รับผลงานส่งเข้าประกวดเป็นจำนวนรวมทั้งหมดสูงถึง 2,261 ผลงาน เป็นผลงานระดับทั่วไป 1,808 ผลงาน (ประมาณการตามแผน คือ อย่างน้อย 300 ผลงาน) เป็นผลงานระดับเข้มข้น 236 ผลงาน (ประมาณการตามแผน คือ อย่างน้อย 200 ผลงาน) โดยมีผลงานผดกตึกา รวม 217 ผลงาน สาเหตุการผดกตึกาของผลงานส่วนใหญ่ คือ แนะนำหนังสือเพียง 1 เล่ม หรือมากกว่า 3 เล่ม หนังสือที่แนะนำเป็นหนังสือแปล สาเหตุการผดกตึกาอื่น ๆ มีเช่น แนะนำสิ่งตีพิมพ์มิใช่หนังสือเล่ม เช่น นิตยสาร , วารสาร ฯลฯ

11. โรงเรียนที่มีนักเรียนส่งผลงานเข้าประกวดมากที่สุดระดับทั่วไป คือ โรงเรียนเบ็ญจะมะมหาราช จ.อุบลราชธานี (รวม 250 ผลงาน) ระดับเข้มข้น คือ โรงเรียนสตรีวัดระฆัง กรุงเทพฯ (รวม 44 ผลงาน)
12. สำหรับผลกระทบที่สูง ดัชนีชี้วัด คือ ความสนใจของเยาวชนและโรงเรียนที่ร่วมกิจกรรมการประกวดการเขียนของโครงการ และการเผยแพร่ผลการดำเนินงานของโครงการในสื่อมวลชน มีผลงานชนะการประกวดได้รับการตีพิมพ์เผยแพร่เต็มฉบับ เป็นจำนวนหลายเรื่องในหนังสือพิมพ์รายวันระดับประเทศหลายฉบับ และในเวปไซต์ของสำนักพิมพ์สารคดี (www.sarakadee.com) ซึ่งนำผลงานชนะการประกวดทั้งหมด 60 ผลงาน (ระดับทั่วไป 50 ผลงาน ระดับเข้มข้น 10 ผลงาน) ลงเผยแพร่ และได้รับการ Link ไปเผยแพร่ในเวปไซต์อื่น ๆ จำนวนมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง www.google.com ซึ่งเป็นเวปไซต์ช่วยเป็นสื่อกลางอย่างดี เพราะมี Link โดยตรงไปยังเวปไซต์อื่น ๆ เป็นจำนวน 224 เวปไซต์ เฉพาะเมื่อถึงวันที่ 28 พฤศจิกายน 2547 - สำหรับผลการค้นหา “ โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ ”
13. โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ ได้รับข้อมูลเป็นฐานข้อมูล (Data Base) จำนวนมาก จากผลงานส่งเข้าประกวด ดังเช่น ข้อมูลชื่อโรงเรียน จังหวัด จำนวนนักเรียน ที่ส่งผลงานเข้าประกวด ทั้งรวมและแยก เป็นเพศชายกับเพศหญิง (เป็นชาย 681 คน หญิง 1,579) ชั้นเรียน (แยกเป็น ม.1 , ม.2 , ม.3 , ม.4 , ม.5 , ม.6 , ปวช.1 , ปวช.2 , ปวช.3) สรุปเฉพาะผลงานส่งเข้าประกวดระดับทั่วไป สรุปเฉพาะผลงานส่งเข้าประกวดระดับเข้มข้น สรุปเฉพาะข้อมูลเกี่ยวกับหนังสือ (ระบุชื่อหนังสือ , ผู้แต่ง , สำนักพิมพ์ , จำนวนนักเรียนที่เลือกอ่าน และอยู่ใน 100 รายชื่อหนังสือแนะนำโดยโครงการหรือไม่)
14. สรุปข้อมูลเกี่ยวกับหนังสือน่าสนใจเป็นพิเศษ มีเช่น จำนวนหนังสือถูกเลือกอ่านโดยเยาวชนร่วมส่งผลงานเข้าประกวดทั้งหมด โดยไม่แบ่งระดับเป็นทั่วไปและเข้มข้น คือ 2,694 เล่ม หนังสือ 100 รายชื่อแนะนำโดยโครงการ ถูกเลือกแนะนำโดยเยาวชนจำนวน 79 เล่ม หนังสือถูกเลือกอ่านมากที่สุด คือ “ เรื่องของน้ำพุ ” มีเยาวชนเลือกอ่าน 267 คน
15. รายชื่อหนังสือ 100 เล่มแนะนำโดยโครงการ แบ่งเป็น บันเทิงคดี จำนวน 47 เล่ม สารคดี จำนวน 43 เล่ม และ กวีนิพนธ์ จำนวน 10 เล่ม มีข้อมูลสรุปเกี่ยวกับหนังสือ 100 เล่ม แนะนำโดยโครงการที่น่าสนใจ (ในรายงานโครงการฉบับสมบูรณ์) คือ ชื่อหนังสือ และผู้แต่ง (หนังสือ 100 เล่ม) และตามประเภทหนังสือ (บันเทิงคดี , สารคดี , กวีนิพนธ์) ชื่อสำนักพิมพ์ (หนังสือ 100 เล่ม)

แยกตามประเภทหนังสือ (กวีนิพนธ์ , บันเทิงคดี , สารคดี) ชื่อสำนักพิมพ์ (หนังสือ 100 เล่ม)
แยกตามชื่อสำนักพิมพ์

16. หนังสือถูกเลือกอ่านมากที่สุดโดยไม่แยกระดับการประกวด คือ " เรื่องของน้ำพุ " มีเยาวชนเลือก
อ่าน 267 คน
17. ผลงานการเขียนชนะการประกวดฉบับเต็ม ระดับทั่วไป 50 ผลงาน ระดับเข้มข้น 10 ผลงาน ซึ่ง
ผ่านการปรับปรุงแก้ไข (Editing) เบื้องต้น มีอยู่ในรายงานโครงการฉบับสมบูรณ์ ภาคผลงาน
ชนะการประกวด
18. จากผลการดำเนินงานของคณะทำงานและกรรมการโครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ และจากผล
งานส่งเข้าประกวด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผลงานชนะการประกวด ได้แนวทางการวิเคราะห์
หนังสือ ซึ่งโครงการคาดหวังจากเยาวชน โดยสังเคราะห์ออกมาเป็นเกณฑ์การประเมินงานเขียน
ส่งเข้าประกวด (ที่คณะกรรมการใช้เป็นเกณฑ์การพิจารณาตัดสินผลงานส่งเข้าประกวด ทั้งระดับ
ทั่วไป และระดับเข้มข้น ทั้งรอบแรก และรอบสุดท้าย) ส่วนแนวทางการวิเคราะห์วิจารณ์หนังสือ
ของเยาวชนที่เกิดขึ้นจริง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ของเยาวชน ที่ชนะการประกวด อ่านได้ในผลงาน
ชนะการประกวดฉบับเต็ม (ภาคผลงานชนะการประกวด ในรายงานโครงการฉบับสมบูรณ์)
19. จากผลงานของเยาวชนส่งเข้าประกวด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผลงานชนะการประกวด ได้รับการนำ
ไปวิเคราะห์แสดงศักยภาพและขีดจำกัดของเยาวชนในการอ่านและเขียน ในประเด็น : ความคิดริ
เริ่ม , การวิเคราะห์เจาะลึก , ความคิดสร้างสรรค์ , ความสามารถเชิงวรรณศิลป์ , วิธีการนำเสนอ
แสดงมุมมองอย่างเป็นองค์รวมมากกว่าอย่างแยกส่วน และความคิดที่สื่อถึงเรื่องของจริยธรรม
และคุณธรรม ซึ่งเป็นประเด็นสืบเนื่องจากคุณสมบัติของนักวิจัยและผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพที่โครงการ
คาดหวัง
20. ผลจากการวิเคราะห์แสดงศักยภาพและขีดจำกัดของเยาวชน (ข้อ 18) สรุปโดยภาพรวม คือ เยาว
ชนมีขีดจำกัดในทุกประเด็น แต่ก็มีศักยภาพที่สูงที่จะสามารถพัฒนาต่อไปได้ และผลจากการ
วิเคราะห์นี้ ก็ถูกนำไปสังเคราะห์เป็นแนวทางการส่งเสริมพัฒนาการของเยาวชนต่อไปเป็นนักวิจัย
หรือผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพ โดยการเสนอเป็นชุดโครงการต่อเนื่อง. (ข้อ 21)
21. จากผลการดำเนินงานโครงการ " ชวนเพื่อนอ่านหนังสือ ปีที่ 1 พ.ศ.2547 " และจากผลของการ
สังเคราะห์เป็นแนวทางการส่งเสริมพัฒนาการของเยาวชนให้เป็นนักวิจัยหรือผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพ

โครงการจูงเสนอโครงการต่อเนื่องเพื่อพัฒนาเป็นชุดโครงการ “ ชวนเพื่อนอ่านหนังสือ ปีที่ 2 “ ประกอบด้วยโครงการย่อย 2 โครงการ คือ (1) โครงการติดตาม ส่งเสริม และพัฒนาเยาวชนชนะการประกวดโครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ ปีที่ 1 (เป็นโครงการต่อเนื่องตามแผนเดิมของโครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ ปีที่ 1 พ.ศ.2547) และ (2) โครงการประกวดการเขียน “ เล่มนี้ดี น่าอ่าน “ ครั้งที่ 2 / 2548 มีกิจกรรมการประกวด ระดับมัธยมศึกษารอบแรก 2 ระดับ คือ ระดับมัธยมศึกษาและระดับอุดมศึกษา กับทั่วไป การฝึกอบรมเข้มข้นสำหรับการอ่านและเขียน และการประกวดรอบสุดท้ายหลังการฝึกอบรมเข้มข้น สำหรับระดับอุดมศึกษาและทั่วไป มีการประกวดรอบเดียว

Abstract

Let's Read Project

Project Code : RDG 4730016 **Project Title :** Let's Read Project **Project Members :** Kupratakuln S.¹, Asawachaichan S.², Akratham W.³, Pumpuay K.⁴, Petchan Y.⁵, Sangkaew S.⁶, Boonsom W.⁷, Catithammanit W.⁸, Chairat S.⁹ (¹Srinakharinwirot University, ²Sarakadee Press, ³Ministry of Education, ⁴Viriyah Business Co., Ltd, ⁵editor, ⁶National Library, ⁷Valaya Alongkom Rajabhat University Under the Royal Patronage, ⁸editor, ⁹researcher) **email address :** kshaiwat2@hotmail.com **Project Duration :** October 2003 – October 2004

Let's Read Project aims to promote reading among young people .The project offers writing competition for promotion of reading fondness and practicing analytical and critical reading . The eligible competitors are school boys and girls at secondary school level from all systems of education . There are two levels of competition : general and critical . The prizes for competition are : 50 scholarships , 5,000 bahts each at general level . ; 10 scholarships , 10,000 bahts each , at critical level . Two special prizes of citation plaques and 10,000 bahts each are awarded to schools having students participating most in the two levels of competition. Let's Read Project was announced officially at a press conference on November 18 , 2003. The announcement of the winners and awarding ceremony were held on October 29 , 2004 . Let' s Read Project aims at ambitious undertaking , expecting results both in mass and high impact . The project is planned for short , medium (3 – 5 years) and long (10 years) undertaking. The project achieves high success both in mass and high impact . The project received , in total , 2,261 pieces of competing writings : 1,808 pieces of general level , 236 pieces of critical level. For the high impact expectation , the indicators are the interest and participation of students and schools in the project and the reports by mass media . Let's Read Project received numerous data . Total number of book titles chosen by competing students is 2,694 (titles) . 79 of the listed books recommended by the project are chosen . The book which is most chosen is " The Story Of Nampoo " . The works of the project lead to criteria for the analysis and criticism of books which the project expects from the students . The analysis expressing potential and weakness of students in reading and writing is drawn from the competing writings , (with major issues : originality , creativity , writing ability , holistic or segmentation , ethics and morality) . Guideline for the promotion and development of students are then proposed to the Thailand Research Fund (TRF), for continuing the project to the second year as a project – set " Let's Read Project - Year 2 " . Let's Read Project is funded by the Thailand Research Fund with Sarakadee Press as the main cooperative partner .

Keywords : let's read , analytical and critical reading , general level of competition , critical level of competition , school involvement , cooperative partner .

โครงการ “ชวนเพื่อนอ่านหนังสือ”

โครงการ “ชวนเพื่อนอ่านหนังสือ”

บทคัดย่อ

โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ

รหัสโครงการ : RDG 4730016 **ชื่อโครงการ :** โครงการ “ชวนเพื่อนอ่านหนังสือ” **ชื่อคณะดำเนินงาน**

โครงการ : ชัยวัฒน์ คุประตกุล¹, สุวัฒน์ อิศวไชยชาญ², วิณา อัครธรรม³, กาญจนา พุ่มพวย⁴, เยาวนิต เพชรจันทร์⁵, สมทรง แสงแก้ว⁶, วาสนา บุญสม⁷, วิวัฒน์ คติธรรมนิตย์⁸, สรรสิริ ชัยรัตน์⁹ ... (¹มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ , ² สนพ.สารคดี , ³ กระทรวงศึกษาธิการ , ⁴ บ.วิริยะธุรกิจ , ⁵ บรรณาธิการ , ⁶ สำนักหอสมุดแห่งชาติ , ⁷ มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ , ⁸ บรรณาธิการ , ⁹ นักวิชาการอิสระ) **email address :**
kshaiwat2@hotmail.com **ระยะเวลาโครงการ :** ตุลาคม 2546 – ตุลาคม 2547

โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ มีเป้าหมายส่งเสริมการอ่าน เพื่อการพัฒนาเยาวชน โดยประกวดการเขียน เพื่อให้เกิดอันตะในการอ่าน และฝึกการวิเคราะห์วิจารณ์หนังสือที่อ่าน สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ทุกสาย การศึกษา การประกวดมี 2 ระดับ ทัวไป และ เข้มข้น เยาวชนเลือกหนังสือภาษาไทยเอง รางวัลระดับทัวไป มี 50 รางวัล ทุนการศึกษาทุนละ 5,000 บาท ระดับเข้มข้น 10 รางวัล ทุนการศึกษาทุนละ 10,000 บาท รางวัลพิเศษสำหรับโรงเรียนมีเยาวชนส่งผลงานเข้าประกวดมากที่สุดในแต่ละระดับ ได้รับโล่และเงินรางวัล 10,000 บาท โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ เปิดตัวแถลงข่าววันที่ 18 พฤศจิกายน 2546 ประกาศผลและมอบรางวัล วันที่ 29 ตุลาคม 2547 โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ หัวใจผลระดับใหญ่ (Mass) และผลกระทบสูง (High impact) กำหนดแผนโครงการทั้งระยะสั้น และปานกลาง (3 – 5 ปี) และระยะยาว (10 ปี) ผลการดำเนินงานของโครงการ ได้รับผลงานส่งเข้าประกวด 2,261 ผลงาน ระดับทัวไป 1,808 ผลงาน ระดับเข้มข้น 236 ผลงาน สำหรับผลกระทบที่สูง ดัชนีชี้วัดคือความสนใจของเยาวชนและโรงเรียนที่ร่วมกิจกรรมการประกวด และการเผยแพร่ผลการดำเนินงานของโครงการในสื่อมวลชน โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ ได้รับข้อมูลเป็นฐานข้อมูล (Data base) จำนวนมาก จำนวนหนังสือที่ถูกเลือกอ่านทั้งหมด 2,694 เล่ม หนังสือ 100 รายชื่อแนะนำโดยโครงการ ถูกเลือกแนะนำจำนวน 79 เล่ม หนังสือถูกเลือกอ่านมากที่สุด คือ “ เรื่องของน้ำพุ “ จากผลการดำเนินงานโครงการ ได้แนวทางการวิเคราะห์วิจารณ์หนังสือ ซึ่งโครงการคาดหวังจากเยาวชน โดยสังเคราะห์เป็นเกณฑ์การประเมินงานเขียนส่งเข้าประกวด และจากผลงานของเยาวชน ได้รับการนำไปวิเคราะห์ แสวงศักยภาพและขีดจำกัดของเยาวชนในการอ่านและเขียน (ในประเด็น : ความคิดริเริ่ม , การวิเคราะห์เจาะลึก , ความคิดสร้างสรรค์ , ความสามารถเชิงวรรณศิลป์ , วิธีการนำเสนอแสดงถึงมุมมองอย่างเป็นองค์รวมมากกว่าอย่างแยกส่วน และความคิดที่สื่อถึงเรื่องของจริยธรรมและคุณธรรม) และสังเคราะห์เป็นแนวทางการส่งเสริมพัฒนาการของเยาวชนต่อไป ซึ่งโครงการได้เสนอโครงการต่อเนื่องเพื่อพัฒนาเป็นชุดโครงการ “ ชวนเพื่อนอ่านหนังสือปีที่ 2 “ โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ ได้รับการสนับสนุนงบประมาณจากสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) มีสำนักพิมพ์สารคดี เป็นพันธมิตรหลัก ... ☺

คำหลัก : ชวนอ่าน , การวิเคราะห์วิจารณ์หนังสือ , การประกวดระดับทัวไป , การประกวดระดับเข้มข้น , การมีส่วนร่วม (ของโรงเรียน) , พันธมิตร

โครงการ “ชวนเพื่อนอ่านหนังสือ”

โครงการ “ชวนเพื่อนอ่านหนังสือ”

สารบัญ

บทสรุปสำหรับผู้บริหาร (Execution Summary)	3
Abstract	8
สารบัญย่อ	11
คำนำ	19

● ภาคโครงการและผลการดำเนินงาน

0. กิจกรรม	22
1. ความเป็นมาของโครงการ	22
2. วัตถุประสงค์ของโครงการ	23
3. ผู้รับผิดชอบโครงการ	23
4. แผนงานของโครงการ	24
5. ระดับการประกวด รางวัลทุนการศึกษา และโล่รางวัลสำหรับโรงเรียน	26
6. ผู้มีสิทธิส่งงานเขียนเข้าประกวด	26
7. กรอบประเภทหนังสือสำหรับการประกวด	26
8. กติกาการส่งงานเขียนเข้าประกวด	27
9. กรอบช่วงเวลาการดำเนินโครงการ	28
10. ตารางแผนดำเนินงานโครงการ.....	28
11. ผลการดำเนินงาน สรุป วิเคราะห์วิจารณ์	30
(11.1) ความสนใจของเยาวชนและบทบาทของโรงเรียน	31
(11.2) ความสนใจ ความร่วมมือ และบทบาทของสื่อ.....	31
(11.3) พันธมิตรหลัก และ พันธมิตรร่วม	31
(11.4) กิจกรรมการบรรยายพิเศษ	32
(11.5) จำนวนผลงานการเขียนส่งเข้าประกวด	33
(11.6) ส่วนร่วมจากโรงเรียนเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาเยาวชน	34
(11.7) ผลการประกวดรอบแรก	34
(11.8) ผลการประกวดรอบสุดท้าย	39
(11.9) งานประกาศผลและมอบรางวัล	40
(11.10) การเผยแพร่ผลจากงานประกาศผลและมอบรางวัล	41

12. บทสรุป วิเคราะห์ วิจารณ์ ผลงานส่งเข้าประกวด ข้อบ่งชี้ศักยภาพเยาวชนในการอ่านและเขียน และแนวทางการส่งเสริมพัฒนาการของเยาวชน
- (12.1) ความคาดหวังระดับใหญ่ทั้งเชิงปริมาณและคุณภาพเพื่อผลกระทบสูง
- (12.2) หนังสือที่เยาวชนชอบอ่าน
- (12.3) วิเคราะห์ วิจารณ์ ข้อบ่งชี้ศักยภาพเยาวชนในการอ่านและเขียน และแนวทางการส่งเสริมพัฒนาการของเยาวชน
- (12.4) บทความเกี่ยวกับการอ่านของเยาวชนที่สะท้อนได้จากโครงการ.....
13. ข้อเสนอแนะและข้อเสนอโครงการต่อเนื่อง

ภาคผลงานชนะเลิศการประกวด

- ผลงานชนะเลิศการประกวดระดับทั่วไป 50 ผลงาน (ตามลำดับตัวอักษรชื่อเจ้าของผลงาน)
1. กรองแก้ว ภาณุมนต์วาที เรื่อง... เล่มโปรด	
2. กฤติกรณ์ สุขปັນ	ใบไม้ในบ้านเก่า
3. กิตติศักดิ์ รุ่งเรือง	จดหมายจาก "ฟ้าบ่กั้น" ถึง "อ่านโลกกว้าง"
4. เกษมศักดิ์ เกิดไกล	นาโนและไอที เพื่อนใหม่มหัศจรรย์
5. เครื่องฟ้า พันมะลิ	เมื่อยังเป็นเด็ก
6. จันทมณี ถือเงินทอง	ชีวิตและบทกวี
7. ชนัดถ์ พงษ์พานิช	บทกลอนซ่อนแง่คิด
8. ชมนันชนก จวีวงศ์	อ่านเพื่อชีวิต
9. ชมบงกช สินธวาชีวะ	ใครกำหนด
10. ชุตินันท์ สมบูรณ์	จากหัวใจดวงหนึ่ง... ถึงหัวใจทุกดวง
11. ณัฐชา เจริญศรี	ความรู้สึกแห่งกาลเวลา
12. ดารณี ทองประเสริฐ	หนังสือคือเพื่อน
13. ตริทิพย์ เครือหลี่	ความแตกต่างที่เท่าเทียมกัน
14. ทักษอร อภัยภาวี	หาฝันท้ากล้า
15. ทักษะ ประชาราษฎร์	การอ่านหนังสือคือการลงทุนที่ไม่ขาดทุน
16. ทิฆัมพร เด่นโยธา	มาอ่านหนังสือกันเถอะ
17. เทพฤทธิ์ พาณิชศิลป์กิจ	หนังสือคือเพื่อน
18. ธีญญรัตน์ วงศ์ใหญ่	ฉันรัก...หนังสือ
19. ธีญญสิริ หวังชูขอบ	หนังสือโปรดเลือกฉัน

20. บรรณรักษ์ คัมภักษา	เลือก(อ่าน) ไม่ถูกเชิญทางนี้ มีของดีจะบอก.....	108
21. ปกรณ์ ล.ตระกุล	ชวนอ่านอำพรางอำยวนและศพได้เตียง ฯ.....	112
22. ประกาศิต วรรณภาสชัยยง	วิจารณ์นวนิยาย.....	116
23. ปรียาภัสร์ ระเบียบ	ให้หนังสือนำทาง.....	119
24. ปลายฟ้า ธเนศนิตย์	เล่มนี้ลีอ่านได้ทุกคน.....	122
25. เปี่ยมสุข บุญมี	อ่านด้วยรัก เขียนด้วยใจ.....	124
26. พรภัสสร จันทพิง	ความรู้สึกที่แตกต่าง.....	128
27. พรรณพิดา วิริยะสุนทร	หนังสือ...ให้อะไรมากกว่าที่คิด.....	132
28. พงกษชา มณีพุกษ	ผจญภัยแบบไทยแท้จากลูกไฟ ไปจนถึงลูกอีสาน.....	134
29. พัชรี บุญช่วย	อุบัติจากดวงดาว สุขชอบจักรวาล ฯ.....	137
30. พิมพ์ชนก ดีจันทร์	เมื่อคุณตาคุณยายยังเด็ก สู่ สายใยแห่งความรัก.....	141
31. พีรติ อุบัติศฤงค์	ความประทับใจในหนังสือของฉัน	144
32. รจรินทร์ ศรีวงษา	ตามรอยพระบาทสมเด็จพระเทพฯ.....	146
33. รดาพร ไทยมงคล	หนังสือนี้ดีมีประโยชน์/ปัญหานี้มีทางแก้ไข.....	149
34. รวินันท์ พรเกษมประเสริฐ	ท่องโลกหนังสือ.....	153
35. รสลิน ทองตัน	หนังสือกับความทุกข์.....	156
36. วันวิสาข์ เทพวังสฤกษ์	มุมมองของหนอนแสนรู้.....	158
37. วิภาดา รัตนติลก ณ ภูเก็ต	เรือนไม้สี่เบจ... สายธารแห่งความสุข.....	160
38. วีรวัฒน์ จันทรัตนะ	ดวงมณีแห่งชีวา	163
39. ศุภชัย รัตนสิงห์	ว่าด้วยเรื่อง "สิทธิ" ระหว่างเพศชาย-เพศหญิง ฯ.....	167
40. สมถวิล สุขเลี้ยง	คนกล้าที่หมู่บ้านอาบจันทร์	170
41. สวณัฐ ตริสาทร	ประชาธิปไตยบนเส้นขนานและสิ่งมีชีวิต ฯ.....	172
42. สายวสันต์ อิมคำ	ชวนเพื่อนอ่านแล้วคิด ชีวิตก็จะเปลี่ยน.....	176
43. สิริพรรณนำ กวางประเสริฐ	เล่มนี้ที่ฉันชอบ	179
44. สิริพรรณพร พันตรี	เส้นทางสายหนังสือ.....	181
45. สุญญาตา เมี้ยนละม้าย	"คู่มือมนุษย์...แก่นพุทธศาสนา"ใครพลาดอ่านจะอด ฯ.....	185
46. สุธิญา พูนเอียด	ถ้อยความบางอย่างฝากถึงเพื่อน	188
47. สุภา ผิวนวล	หนังสือคืออะไร.....	192
48. อมฤต เจริญทอง	หนังสือ ภาพชีวิต ภาพสังคม.....	194
49. อัญชลี เตือนวีระเดช	เรื่องหมาๆ ก็ไม่หมา.....	198
50. อาภาศรี แสงเดือน	หนังสือคู่ใจกับการเดินทางไปสู่อดีต.....	200

● ผลงานคณะกรรมการประกวดระดับเข้มข้น 10 ผลงาน (ตามลำดับตัวอักษรชื่อเจ้าของผลงาน)		
1. กล้าณรงค์ ตีรอด	เรื่อง.... ไร่สาระ ระเมื่อไหร่	204
2. จักรกฤษณ์ มณีวรรณ	ที่สุดของหัวใจ ภูโนยแห่งแผ่นดิน	208
3. ชญานิชฐ์ บาลสุข	เปิดโลกกว้างทางปัญญา	211
4. ณัฐกฤต วานิชขจร	เปิดประตูโลกกว้างอย่างมั่นคง	215
5. ธนาคม ดังก้อน	นฤมิตรพินิจถ้อยอักษรา	219
6. นารินทร์ญา อภัย	และแล้วฉันก็เจอ.....	224
7. ภักดี ไชยหัด	ถามซีไรต์ 3 เล่มว่า “ชีวิตคืออะไร”	228
8. มณีนุช แสงสุวรรณนุกูล	รอยหยดหมึก.....	231
9. วรฉัตร ทิพย์ดำรงกุล	ความจริงแห่งชีวิต	236
10. วรพรรณ นาคทับ	ก้าวแรกของการเดิน	240

ภาคผนวก

● ภาคผนวก 1 : ภูมิหลังคณะทำงานโครงการและคณะกรรมการ ฯ	245
● ภาคผนวก 2 : ส่วนร่วมสนับสนุนโครงการจากพันธมิตรหลัก (สำนักพิมพ์สารคดี)	247
● ภาคผนวก 3 : แนวทางการวิเคราะห์วิจารณ์หนังสือ , ข้อบ่งชี้ศักยภาพเยาวชนในการอ่านและเขียน และแนวทางการส่งเสริมเพื่อพัฒนาเยาวชนให้เป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพ	248
● ภาคผนวก 4 : เกณฑ์การประเมินงานเขียนส่งเข้าประกวด	250
● ภาคผนวก 5 : รายชื่อหนังสือ 100 เล่มแนะนำโดยโครงการฯ (สำหรับการประกวดระดับเข้มข้น)	251
● ภาคผนวก 6 : ประกาศรายละเอียดโครงการ.....	262
● ภาคผนวก 7 : โปสเตอร์ (สี) โครงการ	264
● ภาคผนวก 8 : ข่าวประชาสัมพันธ์งานแถลงข่าวเปิดตัวโครงการ.....	265
● ภาคผนวก 9 : กำหนดการงานแถลงข่าวเปิดตัวโครงการ.....	266
● ภาคผนวก 10 : สรุปผลการแถลงข่าวเปิดตัวโครงการ.....	267
● ภาคผนวก 11 : การบรรยายพิเศษ เรื่อง “ มหัจฉริยะแห่งการอ่าน ”	268
● ภาคผนวก 12 : การบรรยายพิเศษ “ มหัจฉริยะแห่งการอ่าน ” (การประกวดการเขียน “ เล่มนี้ลี น่าอ่าน) โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ)	269
● ภาคผนวก 13 : ชื่อโรงเรียนและสรุปผลการบรรยายพิเศษ “ มหัจฉริยะแห่งการอ่าน ”	270

- ภาคผนวก 14 : ตัวอย่างเว็บไซต์ สกว.(www.trf.or.th)เกี่ยวกับโครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ 277
- ภาคผนวก 15 : ตัวอย่างเว็บไซต์ สทพ.สารคดี (www.sarakadee.com) เกี่ยวกับโครงการ
ชวนเพื่อนอ่านหนังสือ 280
- ภาคผนวก 16 : FAQ / คำถามยอดฮิต 283
- ภาคผนวก 17 : ประกาศผลการประกวดรอบแรก..... 287
- ภาคผนวก 18 : ประกาศผลการประกวดรอบสุดท้าย 294
- ภาคผนวก 19 : Press Release / เอกสารประชาสัมพันธ์เชิญร่วมงานประกาศผลและมอบ
รางวัล 297
- ภาคผนวก 20 : กำหนดการงานประกาศผลและมอบรางวัล 298
- ภาคผนวก 21 : เก็บตกมหกรรมหนังสือ “ เรื่องของน้ำพุ “ แชมป์ ! หนังสือ “ เล่มนี้ดี น่าอ่าน “ 299
- ภาคผนวก 22 : โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ อ่าน... เพื่ออนาคตที่งดงาม 300
- ภาคผนวก 23 : ชีวิตและบทกวี 301
- ภาคผนวก 24 : เมื่อคุณตาคุณยายยังเด็ก ...สู่... สายใยแห่งความรัก 303
- ภาคผนวก 25 : ... ถามซีไรต์ 3 เล่ม ว่า “ ชีวิตคืออะไร ? “ 304
- ภาคผนวก 26 : นฤมิตพินิจถ้อยอักษรฯ 305
- ภาคผนวก 27 : ตารางเปรียบเทียบวัตถุประสงค์ตามแผนกับผลการดำเนินงาน 306
- ภาคผนวก 28 : ตารางเปรียบเทียบกิจกรรมตามแผนกับผลการดำเนินงาน 307
- ภาคผนวก 29 : เพื่อนชวนเพื่อน “ รักการอ่าน “ 311.

คำนำ

โครงการ “ชวนเพื่อนอ่านหนังสือ” เป็นโครงการดำเนินงานโดยคณะทำงานโครงการ 6 คน และคณะกรรมการพัฒนาแนวทางการวิเคราะห์วิจารณ์แนะนำหนังสือ รายชื่อหนังสือและตัดสินรางวัล 7 คน มี รศ.ดร.ชัยวัฒน์ คุประตกุล เป็นหัวหน้าโครงการ มีผู้ทำงานจำนวน 4 คน ที่ทำหน้าที่เป็นทั้งคณะทำงานโครงการและคณะกรรมการพัฒนาแนวทางการวิเคราะห์วิจารณ์แนะนำหนังสือ รายชื่อหนังสือและตัดสินรางวัล รวมบุคลากรดำเนินงานโครงการทั้งหมด 9 คน กิจกรรมของโครงการ คือ การจัดการประกวดการเขียน “เล่มนี้สี น่าน่าอ่าน” โดยเยาวชน เพื่อเยาวชน มีวัตถุประสงค์อันเป็นเป้าหมายสำคัญที่สุด คือ การพัฒนาเยาวชนไทยวันนี้ เพื่อให้เป็นนักวิจัยและผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพในอนาคต มีช่วงเวลาการดำเนินงานสำหรับ “โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ ปีที่ 1” ระหว่างวันที่ 1 ตุลาคม 2546 – 31 ตุลาคม 2547) หลังวันที่ 31 ตุลาคม 2547 เป็นช่วงเวลาการติดตามผลการดำเนินงานของโครงการ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การเผยแพร่ผลงานของโครงการในสื่อต่าง ๆ การสรุป วิเคราะห์ สังเคราะห์ผลการดำเนินงาน และจัดทำรายงานโครงการฉบับสมบูรณ์

รายงานโครงการฉบับสมบูรณ์นี้ ประกอบด้วยส่วนสำคัญ 3 ส่วน คือ (1) ภาคโครงการและผลการดำเนินงาน (2) ภาคผลงานคณะกรรมการประกวด ประกอบด้วยผลงานคณะกรรมการประกวดฉบับเต็ม ทั้งระดับทั่วไป (50 ผลงาน) และระดับเข้มข้น (10 ผลงาน) และ (3) ภาคผนวก

คณะผู้ดำเนินงานโครงการ “ชวนเพื่อนอ่านหนังสือ” ขอขอบคุณสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) สำหรับเงินทุนสนับสนุนการวิจัย รศ.สุชาติา ชินะจิตร ผู้อำนวยการฝ่ายสวัสดิภาพสาธารณะ (ฝ่าย 3) ผู้ริเริ่มความคิดนำมาสู่การพัฒนาเป็น “โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ” และคำแนะนำเป็นประโยชน์แก่การดำเนินงานโครงการ , นส.ประภาภรณ์ เคารพ ผู้ประสานงานฝ่าย สกว. สำหรับความเอาใจใส่และการประสานงานที่ช่วยให้การดำเนินงานของโครงการเป็นไปอย่างราบรื่นด้วยบรรยากาศที่ดี , สำนักพิมพ์สารคดี พันธมิตรหลักของโครงการ ซึ่งให้ความเอาใจใส่และการอนุเคราะห์อย่างดียิ่ง สำหรับการดำเนินงานของโครงการ นอกเหนือไปจากนี้ คณะผู้ดำเนินงานโครงการขอขอบคุณผู้สนับสนุนโครงการในฐานะเป็นพันธมิตรร่วมหลายองค์กร โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , สมาคม (ดังเช่น สมาคมการอ่านแห่งประเทศไทย) , ชมรม (ดังเช่น ชมรมนักเขียน และผู้จัดทำหนังสือวิทยาศาสตร์ สมาคมวิทยาศาสตร์แห่งประเทศไทย ฯ) , นิตยสาร (ดังเช่น นิตยสาร Modern Mobile Magazine) และสื่อมวลชนทุกแขนง (สิ่งตีพิมพ์ , วิทยุ , โทรทัศน์ , สื่อไซเบอร์ หรืออินเทอร์เน็ต) โครงการขอขอบคุณเป็นพิเศษสำหรับเยาวชนจำนวนมากเกินความคาดหมาย ที่ร่วมกิจกรรมการประกวดของโครงการและโรงเรียนที่ร่วมส่งเสริมและสนับสนุนให้นักเรียน ได้เข้าร่วมกิจกรรมการประกวดของโครงการอย่างดียิ่ง

จากผลงานของเยาวชนที่กิจกรรมการประกวดของโครงการ ได้แสดงให้เห็นถึงศักยภาพของเยาวชนวันนี้ ที่สังคมจะได้รับการพัฒนาต่อไป เป็นนักวิจัยและผู้ใหญ่มีคุณภาพในอนาคต ซึ่งโครงการหวังว่า จะได้ดำเนินโครงการนี้อย่างต่อเนื่องต่อไป เพื่อบังเกิดผลที่คาดหวังไว้ในระยะยาว และอย่างยั่งยืน

รศ.ดร.ชัยวัฒน์ คุประตกุล
หัวหน้าโครงการ “ชวนเพื่อนอ่านหนังสือ”

มกราคม 2548

ภาคโครงการและผลการดำเนินงาน

(0) กิจกรรม

โครงการ “ชวนเพื่อนอ่านหนังสือ” เป็นโครงการจัดการประกวดข้อเขียนชวนเพื่อนอ่านหนังสือ โดยเยาวชน เพื่อเยาวชน ซึ่งรางวัลทุนการศึกษา

สำหรับปีแรกของกิจกรรมโครงการ กำหนดให้เป็นการประกวดการเขียน “เล่มนี้ดี น่าอ่าน” ซึ่งรางวัลทุนการศึกษาคั้งที่ 1 ประจำปี 2547

(1) ความเป็นมาของโครงการ

การส่งเสริมการอ่านสำหรับเยาวชน เป็นการเสริมองค์ความรู้และเติมปัญญาให้กับเยาวชน ได้อย่างต่อเนื่อง สังคมที่เยาวชนส่วนใหญ่ชอบอ่านหนังสือ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หนังสือดีมีสาระ ประโยชน์และจินตนาการที่สร้างสรรค์ เป็นสังคมที่มีแนวโน้มจะมีอนาคตสดใส หรือเป็นอนาคตที่มีความหวัง (Hopeful Future) การชักจูงให้เยาวชนรักการอ่านหนังสืออย่างวิเคราะห์เจาะลึก เป็นกิจกรรมที่มี คุณประโยชน์อย่างยิ่งต่อสังคม และโดยธรรมชาติของเยาวชน ที่มักจะฟังความเห็นและคำแนะนำของ เพื่อนเยาวชนเองมากกว่าความเห็นของผู้ใหญ่โดยตรงเสียอีก คำแนะนำของเยาวชนเองในลักษณะของ การชวนเพื่อนอ่านหนังสือ ที่ผู้ชวนได้อ่านและชอบ จึงมีแนวโน้มจะทำให้เกิดกระแสการชอบการอ่านของ เยาวชนอย่างกว้างขวาง

โครงการ “ชวนเพื่อนอ่านหนังสือ” เป็นโครงการที่ส่งเสริมให้เยาวชน พัฒนาทักษะในการ อ่านหนังสืออย่างวิเคราะห์เจาะลึก และแสดงความสามารถในการแนะนำหนังสือดีให้เพื่อนเยาวชนด้วยกัน อ่าน โดยมีโอกาสได้เรียนรู้ และพัฒนาวิธีการอ่าน และแนะนำหนังสือให้กับเพื่อนเยาวชนได้อ่าน โดยที่ โครงการนี้ จะมีทั้งส่วนที่เยาวชนเลือกหนังสือที่จะอ่าน และแนะนำได้อย่างเสรี (ส่วนของโครงการระดับ ทั่วไป) และส่วนที่เยาวชนเลือกจากรายชื่อหนังสือที่กำหนด โดยผู้ทรงคุณวุฒิและเชี่ยวชาญเกี่ยวกับ หนังสือ หรือที่เยาวชนคัดเลือกเอง (ส่วนของโครงการระดับเข้มข้น)

จากโครงการ “ชวนเพื่อนอ่านหนังสือ” นอกเหนือไปจากการฝึกทักษะเกี่ยวกับการอ่าน อย่างวิเคราะห์เจาะลึกแล้ว ก็จะทำให้ได้รายชื่อหนังสือ และคำวิเคราะห์วิจารณ์จากเยาวชน ถึงเยาวชนกัน เอง สำหรับการเผยแพร่และกระตุ้นให้เยาวชนไทยรักการอ่านอย่างมีเป้าหมายกว้างขวางมากขึ้นทั่ว ประเทศ

(2) วัตถุประสงค์ของโครงการ

ระยะสั้น

- (2.1) เพื่อพัฒนาวิธีการพัฒนาทักษะการวิเคราะห์วิจารณ์หนังสือของเยาวชน และการพัฒนาทักษะในการอ่านอย่างวิเคราะห์เจาะลึก เพื่อพัฒนาเป็นนักวิจัยต่อไปในอนาคต
- (2.2) เพื่อรวบรวมรายชื่อหนังสือพร้อมคำวิเคราะห์วิจารณ์แนะนำหนังสือ ที่เยาวชนนิยมอ่าน เพื่อเผยแพร่ต่อไป

ระยะยาว

- (2.3) เพื่อสร้างแผนยุทธศาสตร์ในการติดตามพัฒนาการของเยาวชนที่ร่วมโครงการ ต่อการพัฒนาเป็นนักวิจัยต่อไปในอนาคต
- (2.4) เพื่อกระตุ้นบทบาทของโรงเรียนในการส่งเสริมและพัฒนาการอ่านของนักเรียน

(3) ผู้รับผิดชอบโครงการ

โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ เป็นโครงการสนับสนุนโดยสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (ฝ่าย 3 / ฝ่ายสวัสดิภาพสาธารณะ มี รศ.สุชาติา ชินะจิตร์ เป็นผู้อำนวยการ , คุณประภาภรณ์ เคารพ เป็นผู้ประสานงาน ฝ่าย สกว.) มีรศ.ดร.ชัยวัฒน์ คุประตกุล เป็นหัวหน้าโครงการ ดำเนินงานโดยมีคณะทำงานโครงการ คณะกรรมการ ฯ และพันธมิตรโครงการ ดังนี้...

(3.1) คณะทำงานโครงการ จำนวน 6 คน ทำหน้าที่รับผิดชอบบริหารจัดการและดำเนินงานโครงการทั้งหมด และการคัดเลือกเรียงความส่งเข้าประกวดรอบแรก ให้เหลือ 100 ชิ้น สำหรับการประกวดระดับทั่วไป และ 50 ชิ้น สำหรับการประกวดระดับเข้มข้น

คณะทำงานโครงการ ประกอบด้วย :

1. รศ.ดร.ชัยวัฒน์ คุประตกุล หัวหน้าคณะทำงานโครงการ
2. นายสุวัฒน์ อัครชัยชาญ
3. นางกาญจนา พุ่มพวย
4. นส.วีณา อัครธรรม
5. นส.เยาวนิต เพชรจันทร์
6. นส.สรรสิริ ชัยรัตน์ เลขานุการคณะทำงาน และการเงินโครงการ

(3.2) คณะกรรมการพัฒนาแนวทางการวิเคราะห์วิจารณ์แนะนำหนังสือ , รายชื่อหนังสือและตัดสินรางวัล จำนวน 7 คน ทำหน้าที่กำหนดแนวทางการวิเคราะห์วิจารณ์แนะนำหนังสือ

กำหนดรายชื่อหนังสือจำนวนประมาณ 100 เล่ม สำหรับการประกวดระดับเข้มข้น และการตัดสินผลการประกวดเรียงความ โดยพิจารณาเรียงความที่ผ่านการคัดเลือกรอบแรกแล้วโดยคณะกรรมการ

คณะกรรมการพัฒนาแนวทาง ฯ ประกอบด้วย :

1. รศ.ดร.ชัยวัฒน์ คุประตกุล หัวหน้าคณะกรรมการ
2. นายสุวัฒน์ อัครไชยชาญ
3. นส.วิภา อัครธรรม
4. นส.สมทรง แสงแก้ว
5. นส.วาสนา บุญสม
6. นายวิวัฒน์ คติธรรมนิตย์
7. นส.สรวิศรี ชัยรัตน์ เลขานุการคณะกรรมการ ฯ

หมายเหตุ : ภูมิหลังคณะกรรมการและคณะกรรมการฯ ดู ภาคผนวก 1.

(3.3) พันธมิตรร่วมโครงการ เป็นองค์กรเอกชน และอื่น ๆ มี พันธมิตรหลัก 1 พันธมิตร (คือ สำนักพิมพ์สารคดี มี นายสุวัฒน์ อัครไชยชาญ เป็นตัวแทนสำนักพิมพ์สารคดี) และมีพันธมิตรร่วมเพิ่มเติมเมื่อเริ่มโครงการแล้ว พันธมิตรหลัก มีพันธกิจสนับสนุนโครงการ โดยเน้นส่วนเป็นกิจกรรม (เช่น การบรรยายพิเศษ , ข้อมูลข่าวสาร (เช่น เกี่ยวกับโรงเรียนต่าง ๆ ทั่วประเทศ ฯลฯ) , การประชาสัมพันธ์โครงการ , การเผยแพร่ผลงานที่ชนะการประกวด และข้อมูลข่าวสารจากการประกวด (เช่น รายชื่อหนังสือที่เยาวชนเลือกอ่าน ฯลฯ) สนับสนุนรางวัลที่นอกเหนือไปจากเงินรางวัลจัดโดย สกว. (เช่น หนังสือสำหรับเยาวชนเจ้าของเรียงความที่ผ่านการคัดเลือกรอบแรก จำนวน 100 คน สำหรับระดับทั่วไป และ 50 คน สำหรับระดับเข้มข้น ฯลฯ) และอื่น ๆ

(4) แผนงานของโครงการ

- (4.1) หัวหน้าโครงการ (ชัยวัฒน์ คุประตกุล) จัดทำรายละเอียดโครงการร่วมกับ สกว.
- (4.2) คณะทำงานโครงการ ดำเนินการจัดทำและเตรียมแผนการดำเนินการโครงการโดยละเอียดทั้งหมดตลอดโครงการ
- (4.3) คณะกรรมการกำหนดแนวทางการวิเคราะห์วิจารณ์แนะนำหนังสือ , รายชื่อหนังสือและตัดสินรางวัล ดำเนินการจัดทำแนวทางการวิเคราะห์วิจารณ์แนะนำหนังสือ กำหนดรายชื่อหนังสือจำนวนประมาณ 100 เล่ม สำหรับการประกวดระดับเข้มข้น และกำหนดแนวทางการพิจารณาตัดสินรางวัลงานเขียน ที่ผ่านการคัดเลือกรอบแรกโดยคณะกรรมการ

หมายเหตุ : ผลการดำเนินงาน ดู (1) ภาคผนวก 3 : แนวทางการวิเคราะห์วิจารณ์หนังสือ , ข้อบ่งชี้ศักยภาพเยาวชนในการอ่านและเขียน และแนวทางการส่งเสริมเพื่อพัฒนาเยาวชนให้เป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพ (2) ภาคผนวก 4 : เกณฑ์การประเมินงานเขียนส่งเข้าประกวด (3) ภาคผนวก 5 : รายชื่อหนังสือ 100 เล่ม แนะนำโดยโครงการ (สำหรับการประกวดระดับเข้มข้น)

- (4.4) จัดการแถลงข่าวเปิดตัวโครงการ และดำเนินการประชาสัมพันธ์โครงการไปยังโรงเรียน สถานที่ และตามสื่อต่าง ๆ โดยส่งประกาศโครงการและโปสเตอร์ใส่แฟ้มโรงเรียนกลุ่มเป้าหมายทั่วประเทศ จำนวน 1,000 แฟ้ม

หมายเหตุ : ผลการดำเนินงาน ดู (1) ภาคผนวก 6 : ประกาศรายละเอียดโครงการ (2) ภาคผนวก 7 : โปสเตอร์ (สี)โครงการ (3) ภาคผนวก 8 : ข่าวประชาสัมพันธ์งานแถลงข่าวเปิดตัวโครงการ (4) ภาคผนวก 9 : กำหนดการงานแถลงข่าวเปิดตัวโครงการ (5) ภาคผนวก 10 : สรุปผลการแถลงข่าวเปิดตัวโครงการ

- (4.5) จัดการบรรยายพิเศษ เรื่อง “ มหัทศวรรษแห่งการอ่าน ” โดย ชัยวัฒน์ และคณะ เพื่อประชาสัมพันธ์โครงการ , เผยแพร่รายชื่อหนังสือ 100 เล่ม สำหรับการประกวดระดับเข้มข้น , ชี้แจงกติกาและเกณฑ์การตัดสินทั้งระดับทั่วไป และระดับเข้มข้น ฯลฯ การบรรยายพิเศษ เรื่อง “ มหัทศวรรษแห่งการอ่าน ” อย่างน้อย 6 ครั้ง ที่โรงเรียนในกรุงเทพฯ ฯ และอย่างน้อย 8 ครั้ง ที่โรงเรียนในภาคกลาง , ภาคเหนือ , ภาคใต้ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคละประมาณ 2 โรงเรียน โดยอาจมีการบรรยายพิเศษเพิ่มตามความเหมาะสม

หมายเหตุ : ผลการดำเนินงาน ดู (1) ภาคผนวก 11 : การบรรยายพิเศษ “ มหัทศวรรษแห่งการอ่าน ” (2) ภาคผนวก 12 : การบรรยายพิเศษ “ มหัทศวรรษแห่งการอ่าน ” (โครงการประกวดการเขียน “ เล่มนี้ดี น่าอ่าน ” โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ) (3) ภาคผนวก 13 : ชื่อโรงเรียนและสรุปผลการบรรยายพิเศษ “ มหัทศวรรษแห่งการอ่าน ”

- (4.6) รับงานเขียนส่งเข้าประกวด และตัดสินรางวัล
- (4.7) เก็บข้อมูลเกี่ยวกับผู้ได้รับรางวัล เพื่อวิเคราะห์ข้อบ่งชี้คุณลักษณะและศักยภาพ ตลอดจนแนวทางการส่งเสริมให้เป็นนักวิจัย , นักเขียน และอื่น ๆ ที่มีคุณค่าต่อตนเองและสังคมต่อไปในอนาคต
- (4.8) จัดงานประกาศ และมอบรางวัลทุนการศึกษา (มีการอภิปรายโดยวิทยากร เกี่ยวกับการส่งเสริมการอ่าน และนิทรรศการแสดงผลงานชนะการประกวด)

- (4.9) รวบรวมผลงานเพื่อตีพิมพ์เผยแพร่ในสื่อตีพิมพ์ (นิตยสาร , วารสาร , และเป็นรูปเล่มหนังสือ) และในสื่ออินเทอร์เน็ต
- (4.10) จัดทำรายงานสรุปผลการดำเนินงานของโครงการในรอบ 1 ปี (ครั้งที่ 1.)
- (4.11) ประเมินผลการดำเนินโครงการสำหรับปีแรกของโครงการ และเตรียมงานสำหรับการดำเนินโครงการปีต่อไป

5. ระดับการประกวด รางวัลทุนการศึกษาและโล่สำหรับโรงเรียน

ระดับการประกวดมี 2 ระดับ :

- (5.1) ระดับทั่วไป : ทุนการศึกษา 50 ทุน ๆ ละ 5,000 บาท (ห้าพันบาท) และเกียรติบัตร
- งานเขียนผ่านรอบคัดเลือก 100 ชิ้น ได้รับรางวัลพิเศษเป็นเกียรติบัตร และหนังสือจากสำนักพิมพ์สารคดี
 - มีเกียรติบัตร มอบให้โรงเรียนที่มีนักเรียนชนะเลิศการประกวด
- (5.2) ระดับเข้มข้น : ทุนการศึกษา 10 ทุน ๆ ละ 10,000 บาท (หนึ่งหมื่นบาท) และเกียรติบัตร
- งานเขียนผ่านรอบคัดเลือก 50 ชิ้น ได้รับรางวัลเป็นเกียรติบัตร และหนังสือจากสำนักพิมพ์สารคดี
 - มีเกียรติบัตร มอบให้โรงเรียนที่มีนักเรียนชนะเลิศการประกวด
- (5.3) มีโล่และเงินอุดหนุนซื้อหนังสือเข้าห้องสมุด 10,000 บ. (หนึ่งหมื่นบาท) รวม 2 ชุด มอบให้แก่โรงเรียนในแต่ละระดับ ที่มีนักเรียนส่งเรียงความเข้าประกวดมากที่สุด ถ้ามีมากกว่าหนึ่งโรงเรียนเข้าเกณฑ์ของแต่ละระดับ ให้เพิ่มโล่และเงินอุดหนุนซื้อหนังสือเข้าห้องสมุด 10,000 บ. เป็นจำนวนชุดเท่าจำนวนโรงเรียนที่เพิ่ม

6. ผู้มีสิทธิส่งเรียงความเข้าประกวดชิงทุนการศึกษา

นักเรียนสายสามัญ (ทั้งภาครัฐและเอกชน) สายอาชีวศึกษา สายการศึกษานอกโรงเรียน (กศน.) และสายการศึกษาทางเลือกหรือนอกระบบ เช่น โฮมสกูล (Home School) ระดับมัธยมศึกษาหรือเทียบเท่าตั้งแต่ ม.1 ถึง ม.6

7. กรอบประเภทหนังสือสำหรับการประกวดเขียนเรียงความชิงทุนการศึกษา
เป็นหนังสือภาษาไทยตีพิมพ์เป็นเล่ม ทั้งประเภทสาระความรู้ ความคิด และวรรณกรรม

(นวนิยายหรือรวมเรื่องสั้น) ทั้งประเภทร้อยแก้วและร้อยกรอง ทั้งประเภทวิทยาศาสตร์ และอื่น ๆ ยกเว้นหนังสือประเภทแบบเรียน ตำรา คู่มือ และเรื่องแปล ไม่จำกัดปีตีพิมพ์

8. กติกาการส่งเรียงความประกวดชิงรางวัลทุนการศึกษา มี 2 ระดับ :

(8.1) ระดับทั่วไป

เยาวชนทั่วประเทศ เลือกหนังสือจำนวน 2 เล่ม ที่เยาวชนชื่นชอบ แล้วส่งข้อเขียน (เป็นเรียงความ , เรื่องสั้น , บทกวี ฯลฯ) เป็นภาษาไทย พิมพ์หรือเขียนด้วยลายมือให้อ่านง่าย ความยาวกระดาษ A4 ไม่เกิน 4 หน้า เข้าประกวด ตามแนวประเด็นการวิเคราะห์วิจารณ์แนะนำหนังสือ (ตามกำหนดของโครงการ) โดยมีเป้าหมายสูงสุดสำหรับการชักชวนเพื่อเยาวชนให้เกิดความสนใจอยากอ่านหนังสือที่แนะนำ

(8.2) ระดับเข้มข้น

เยาวชนทั่วประเทศ ที่ผ่านการฝึกอบรมการวิเคราะห์วิจารณ์แนะนำหนังสือ (ได้เข้าฟังการบรรยายพิเศษเรื่อง “ มหัศจรรย์แห่งการอ่าน ”) หรือมิได้ผ่านการฝึกอบรมการวิเคราะห์วิจารณ์หนังสือ แต่ขอเข้าร่วมการประกวดระดับเข้มข้น เลือกหนังสือจำนวน 3 เล่มที่เยาวชนชื่นชอบ จากรายชื่อหนังสือที่กำหนดโดยโครงการ (100 เล่ม) หรือที่เยาวชนสนใจเอง นอกเหนือไปจากที่มีอยู่ในรายชื่อหนังสือตามกำหนดโดยโครงการ และส่งข้อเขียน (เป็นเรียงความ , เรื่องสั้น , บทกวี ฯลฯ) เป็นภาษาไทย พิมพ์หรือเขียนด้วยลายมือให้อ่านง่าย ความยาวกระดาษ A4 ไม่เกิน 5 หน้าเข้าประกวด ตามแนวประเด็นการวิเคราะห์วิจารณ์แนะนำหนังสือ (ตามกำหนดของโครงการ) โดยมีเป้าหมายสูงสุดสำหรับการชักชวนเพื่อนเยาวชนให้เกิดความสนใจอยากอ่านหนังสือที่แนะนำ

(8.3) เยาวชน 1 คน ส่งเรียงความเข้าประกวดชิงรางวัลทุนการศึกษาได้ 1 ชิ้น

(8.4) การส่งเรียงความเข้าประกวด ให้ส่งโดย ... ทางไปรษณีย์ หรือเป็นแผ่นดิสก์ (คอมพิวเตอร์) หรือทางอี-เมล โดยส่งไปที่ : รศ.ดร.ชัยวัฒน์ คุประตกุล หัวหน้าโครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ , เลขที่ 2/227 หมู่ 1 บ้านแมกไม้ วัชรพล , ซ.17 ถ.รัตนโกสินทร์สมโภช แขวง / เขตสายไหม กรุงเทพฯ 10220 หรือ อี - เมลล์ : kshaiwat2@hotmail.com , kshaiwat3@yahoo.com

(8.5) ทุกงานเขียนที่ส่งเข้าประกวดชิงรางวัลทุนการศึกษา ให้ระบุชื่อ ครูหนึ่งคน ในโรงเรียนที่เยาวชนศึกษาอยู่ อาจเป็นครูประจำชั้น ครูประจำวิชา ครูนิเทศน์ ครูใหญ่ ผู้อำนวยการ ครูประจำการคนอื่น ๆ หรือบุคลากรประจำตำแหน่งอื่น ๆ เช่น บรรณารักษ์ ที่รับทราบเรื่องการส่งเรียงความเข้าประกวด

9. กรอบช่วงเวลาการดำเนินโครงการ

(9.1) เป็นโครงการระยะยาวอย่างน้อย 3 – 5 ปี โดยมีแผนดำเนินงานการติดตามผลการดำเนินโครงการระยะยาว เช่น 10 ปี แต่กำหนดแผนดำเนินโครงการละเอียด และงบประมาณดำเนินโครงการเป็นปีต่อปี... เริ่มต้นปีแรก ระหว่างวันที่ 1 ตุลาคม 2546 – 31 ตุลาคม 2547

(9.2) กำหนดชื่อโครงการปีแรก เป็นการประกวดการเขียน “ เล่มนี้ลี น่าอ่าน “ (โดยเยาวชน เพื่อเยาวชน) ชิงรางวัลทุนการศึกษา ครั้งที่ 1 พ.ศ.2547 (โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ)

10. ตารางแผนดำเนินงานโครงการ

กำหนดตารางแผนดำเนินงานโครงการ ครั้งที่ 1 พ.ศ.2547 (1 ตุลาคม 2546 – 31 ตุลาคม 2547)

ตารางแผนดำเนินงานต่อไปนี้ เป็นแผนที่ปรับจากแผนเดิมของโครงการตามผลดำเนินงานที่เกิดขึ้นจริง

● ตุลาคม - พฤศจิกายน 2546

- ชัยวัฒน์ คุประตกุล จัดทำรายละเอียดโครงการ
- กำหนดชื่อคณะกรรมการโครงการ จำนวน 6 คน (ชัยวัฒน์ คุประตกุล เป็นหัวหน้าคณะกรรมการ)
- กำหนดชื่อคณะกรรมการพัฒนาแนวทางการวิเคราะห์วิจารณ์แนะนำหนังสือ , รายชื่อหนังสือ และตัดสินรางวัล จำนวน 7 คน (ชัยวัฒน์ คุประตกุล เป็นหัวหน้าคณะกรรมการ ฯ)
- คณะทำงานโครงการจัดทำรายละเอียดประกาศการประกวดการเขียน “ เล่มนี้ลี น่าอ่าน “ (โดยเยาวชน เพื่อเยาวชน) ชิงรางวัลทุนการศึกษา ครั้งที่ 1 พ.ศ.2547 (โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ)
- คณะกรรมการพัฒนาแนวทางการวิเคราะห์วิจารณ์แนะนำหนังสือ , รายชื่อหนังสือและตัดสินรางวัล ดำเนินการจัดทำรายละเอียด แนวทางการวิเคราะห์วิจารณ์แนะนำหนังสือ และรายชื่อนักเขียน จำนวน 100 เล่ม (สำหรับการประกวดระดับเข้มข้น) และกำหนดแนวทางการพิจารณาตัดสินรางวัล
- เตรียมการจัดแถลงข่าวเปิดตัวโครงการ และประชาสัมพันธ์โครงการ เตรียมการจัดการบรรยายพิเศษ เรื่อง “ มหัศจรรย์แห่งการอ่าน “ (โดย ชัยวัฒน์ และคณะ เพื่อประชาสัมพันธ์โครงการ , เผยแพร่รายชื่อนักเขียน 100 เล่มสำหรับการประกวดระดับเข้มข้น , ชี้แจงกฎกติกาเกณฑ์การตัดสินทั้งระดับทั่วไป และระดับเข้มข้น) จัดบรรยายพิเศษในกรุงเทพฯ อย่างน้อย 6 ครั้ง (6 โรงเรียน) ต่างจังหวัด อย่างน้อย 3 ครั้ง (ที่ภาคเหนือ , ภาคใต้ , ภาคตะวันออก เชียงเหนือ โดยที่แต่ละครั้ง เป็นเวลา 2 – 3 วัน โดยบรรยายที่โรงเรียนอย่างน้อย ภาคละ 2 โรงเรียน) และต่างจังหวัดในภาคกลางอย่างน้อย 2 ครั้ง 2 โรงเรียน

- อังคาร ที่ 18 พฤศจิกายน 2546 :

- แดลงข่าวเปิดตัวโครงการ การประกวดการเขียน " เล่มนี้ดี น่าอ่าน " ครั้งที่ 1 / 2547 และการเสวนาเรื่อง " เยาวชนไทย อ่านเป็น คิดเป็น ? " ที่ สกว. การแถลงข่าวเกิดขึ้นช่วงโรงเรียนตามกลุ่มเป้าหมายเปิดภาคการศึกษาแล้ว กำหนดช่วงเวลาส่งเรียงความประกวดระหว่างวันที่ 18 พฤศจิกายน 2546 - 31 พฤษภาคม 2547

- พฤศจิกายน 2546 - มกราคม 2547 :

- จัดบรรยายพิเศษ เรื่อง " มหัทศจรีย์แห่งการอ่าน " (โดยชัยวัฒน์ และคณะ) อย่างน้อย 6 ครั้ง (6 โรงเรียนในกรุงเทพฯ)

- ธันวาคม 2546 - มีนาคม 2547 :

- จัดบรรยายพิเศษ เรื่อง " มหัทศจรีย์แห่งการอ่าน " (โดยชัยวัฒน์ และคณะ) อย่างน้อย 4 ครั้ง ที่ภาคกลาง , ภาคเหนือ , ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ครั้งละ 2 - 3 วัน ที่โรงเรียน อย่างน้อยภาคละ 2 โรงเรียน และอย่างน้อย 2 ครั้งในต่างจังหวัด ภาคกลาง ครั้งละ 1 วัน 1 โรงเรียน (หมดเขตการส่งข้อเขียนเข้าประกวด ภายในวันที่ 31 พฤษภาคม 2547)

- พฤศจิกายน 2546 - พฤษภาคม 2547 :

- รับข้อเขียนประกวดชิงรางวัลทุนการศึกษา
- คณะดำเนินโครงการ (คณะทำงานโครงการและคณะกรรมการ) พัฒนาแผนการประเมินและติดตามผลการดำเนินโครงการระยะยาว (เช่น ประมาณ 10 ปี) เพื่อติดตามพัฒนาการของเยาวชนที่เข้าร่วมประกวดโครงการ เช่น ผลงานการเขียน การศึกษาต่อการวิจัย ฯลฯ

- เมษายน 2547 :

- รายงานสรุปความก้าวหน้าของโครงการ 6 เดือนแรก

- มิถุนายน - สิงหาคม 2547 :

- คณะทำงานโครงการคัดเลือกข้อเขียนรอบแรก ตัดสินให้เหลือ 100 ชิ้น (ระดับทั่วไป) และเหลือ 50 ชิ้น (ระดับเข้มข้น)
- คณะกรรมการตัดสินรางวัล พิจารณาตัดสินข้อเขียน

● กันยายน - ตุลาคม 2547

- เตรียมการจัดงานประกาศรางวัลและมอบรางวัล
- วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ได้รับรางวัล เพื่อพัฒนาแนวทางการส่งเสริมให้เป็นนักวิจัย , นักเขียน และอื่น ๆ ที่มีคุณค่าต่อตนเองและสังคมต่อไปในอนาคต
- แจ้งผลการตัดสินและเชิญเยาวชน และตัวแทนครูประจำโรงเรียน ที่มีนักเรียนชนะเลิศการประกวด เข้ารับรางวัลทั้ง 2 ระดับ (นักเรียนจำนวนรวม 2 ระดับ --- 60 คน ครูตัวแทนโรงเรียนมีนักเรียนชนะเลิศการประกวดรวม 60 คน ครูตัวแทนโรงเรียนมีนักเรียนส่งข้อเขียนเข้าประกวดมากที่สุด ระดับละ 1 โรงเรียน รวม 2 คน หรือมากกว่า 2 คน ในกรณีมีโรงเรียนมากกว่าหนึ่งโรงเรียน ในแต่ละระดับการแข่งขัน มีจำนวนนักเรียนส่งข้อเขียนเข้าประกวดมากที่สุดเป็นจำนวนเท่ากัน)
- ประเมินผลการดำเนินงานและสรุปแนวทางการดำเนินโครงการ ปี 2548 (ครั้งที่ 2.)
- จัดทำต้นฉบับรายงานสรุปผลการดำเนินงานของโครงการในรอบ 1 ปี (ครั้งที่ 1.)

● ศุกร์ ที่ 29 ตุลาคม 2547 :

- งานประกาศผลและมอบรางวัลประกวดการเขียน “ เล่มนี้ดี น่าอ่าน ” วันศุกร์ ที่ 29 ตุลาคม 2547 เวลา 13.30 – 16.30 น. ณ ศูนย์การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์ เป็นส่วนหนึ่งของงานมหกรรมหนังสือระดับชาติ ครั้งที่ 9 ปี พ.ศ.2547 มีการเสวนาเรื่อง “ อ่าน ... เพื่ออนาคต ” และนิทรรศการผลงานการเขียนที่ชนะเลิศการประกวดทั้งหมด

11. ผลการดำเนินงาน สรุป วิเคราะห์วิจารณ์

ผลการดำเนินงานโครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ ปีที่ 1 พ.ศ.2547 สรุป วิเคราะห์วิจารณ์ผลการดำเนินงาน แยกเป็น 2 ส่วนใหญ่ ๆ คือ (1) สรุป วิเคราะห์วิจารณ์ ผลการดำเนินงานโดยภาพรวม อยู่ในหัวข้อ 11.นี้ (2) สรุป วิเคราะห์วิจารณ์ และการสังเคราะห์เป็นแนวทางการส่งเสริมและพัฒนาเยาวชนต่อไปให้เป็นนักวิจัย หรือผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพต่อไปในอนาคต จะอยู่ในหัวข้อ 12. ซึ่งเน้นการสรุปวิเคราะห์วิจารณ์ผลงานส่งเข้าประกวด โดยมีบทสรุป วิเคราะห์ วิจารณ์ ผลการดำเนินงานโครงการบางส่วนอยู่ด้วย

สำหรับบทสรุป วิเคราะห์วิจารณ์ผลการดำเนินงานในหัวข้อ 11. แยกประเด็นเพื่อความชัดเจนดังต่อไปนี้ คือ ความสนใจของเยาวชนและบทบาทของโรงเรียน , ความสนใจ ความร่วมมือ และบทบาทของสื่อ , พันธมิตรหลักและพันธมิตรร่วม , กิจกรรมการบรรยายพิเศษ , จำนวนผลงานการเขียนส่งเข้าประกวด , ส่วนร่วมจากโรงเรียนเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาเยาวชน , ผลการประกวดรอบแรก , ผลการ

ประกวดรอบสุดท้าย , การประกาศผลและมอบรางวัล , การเผยแพร่ผลจากงานประกาศผลและมอบรางวัล

(11.1) ความสนใจของเยาวชนและบทบาทของโรงเรียน

ผลการดำเนินงานโครงการ โดยภาพรวม บรรลุเป้าหมายสูงมากเกินความคาดหมาย ในประเด็นความสนใจของเยาวชน เพราะมีนักเรียนส่งผลงานเข้าประกวดเป็นจำนวนมากถึงมากกว่า สองพันคน

สำหรับประเด็นการกระตุ้นบทบาทของโรงเรียนในการส่งเสริมและพัฒนาการอ่าน ก็ได้บรรลุเป้าหมายสูงมาก จากจำนวนโรงเรียนที่เอาใจใส่และสนับสนุนให้นักเรียนส่งผลงานเข้าประกวด อีกทั้งการติดตามความคืบหน้าของโครงการ โดยครู – อาจารย์ จากหลายโรงเรียน

(11.2) ความสนใจ ความร่วมมือ และบทบาทของสื่อ

ผลการดำเนินงานโครงการโดยภาพรวม ได้รับความสนใจและความร่วมมือจากสื่อในการประชาสัมพันธ์ และรายงานความคืบหน้าของโครงการอย่างยิ่ง ทั้งหนังสือพิมพ์ นิตยสาร วิทยุโทรทัศน์ และสื่ออินเทอร์เน็ต (เฉพาะเว็บไซต์ ดังเช่น www.google.com ได้รวม link ถึง เว็บไซต์อื่น ๆ ที่มีข่าวและรายละเอียดโครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ ถึงวันที่ 28 พฤศจิกายน 2547 เป็นจำนวน 224 เว็บไซต์ โดยที่ผู้สนใจเพียงแต่ใช้ข้อความ “ โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ ” เข้าไปค้นในเว็บไซต์ของ www.google.com ก็จะสามารถติดตามข่าว ความเคลื่อนไหว ผลการตัดสินการประกวดรอบสุดท้ายได้)

เว็บไซต์ของ สกว. (www.trf.or.th) และของสำนักพิมพ์สารคดี (www.sarakadee.com) มีพื้นที่ในชื่อ “ โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ ” โดยตรง มีรายละเอียด ความเคลื่อนไหว ความก้าวหน้า รายชื่อหนังสือ 100 เล่ม ผลการประกวด FAQ / คำถามยอดฮิต ใครเป็นใครใน “ โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ ” ฯลฯ สมบูรณ์ที่สุด และได้รับการอ้างอิง / Link โดยเว็บไซต์อื่น ๆ เป็นจำนวนมาก พันธมิตรหลัก คือ สำนักพิมพ์สารคดี โดยคุณสุวัฒน์ อิศวไชยชาญ เป็นผู้ดำเนินการจัดทำรายละเอียดเกี่ยวกับโครงการลงในเว็บไซต์ของสารคดี และประสานงานส่งต่อไปให้ สกว.

ตัวอย่างข่าว ความเคลื่อนไหว รายละเอียดเกี่ยวกับโครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ ในเว็บไซต์ของ สกว. และของสำนักพิมพ์สารคดี ดูภาคผนวก 14 และภาคผนวก 15 ตัวอย่าง FAQ / คำถามยอดฮิต ดูภาคผนวก 16

(11.3) พันธมิตรหลักและพันธมิตรร่วม

เป้าหมายโครงการต้องการสร้างพันธมิตรหลักและพันธมิตรร่วม บรรลุเป้าหมายอย่างสูง มีสำนักพิมพ์สารคดี เป็นพันธมิตรหลัก...☺ ที่ได้มีส่วนร่วมดำเนินงานโครงการ และประชาสัมพันธ์งานของโครงการอย่างยิ่ง มีองค์กรอื่น ๆ เป็นพันธมิตรร่วมช่วยงานให้งานของโครงการดำเนินไปตาม

เป้าหมาย ดังเช่น ร้านและศูนย์จำหน่ายหนังสือ (โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย) , สมาคม (ดังเช่น สมาคมการอ่านแห่งประเทศไทย) , ชมรม (ดังเช่น ชมรมนักเขียนและจัดทำหนังสือวิทยาศาสตร์ หรือ นจวท. สมาคมวิทยาศาสตร์แห่งประเทศไทย ฯ) , นิตยสาร (ดังเช่น นิตยสาร Modern Mobile Magazine) , มูลนิธิ ฯลฯ

สำหรับส่วนร่วมช่วยงานโครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ โดยพันธมิตรหลัก คือ สำนักพิมพ์สารคดี คิดมูลค่าเป็นเงินทั้งโครงการ 334,230 บาท

(11.4) กิจกรรมการบรรยายพิเศษ

กิจกรรมการบรรยายพิเศษเพื่อประชาสัมพันธ์โครงการประสบความสำเร็จอย่างสูง การบรรยายพิเศษเรื่อง “ มหัศจรรย์แห่งการอ่าน ” ได้มีบทบาทสำคัญกระตุ้นความสนใจทั้งจากนักเรียน และโรงเรียน (ครู - อาจารย์) ทำให้มีการส่งงานเขียนเข้าประกวดเป็นจำนวนมากเกินความคาดหวังมาก

ในการประสานงานกับโรงเรียน เพื่อจัดการบรรยายพิเศษ ได้รับความสนใจและความร่วมมือจากโรงเรียนเป็นอย่างดี ทำให้มีโรงเรียนและจำนวนนักเรียน ที่ร่วมในกิจกรรมการบรรยายพิเศษเป็นจำนวนมากกว่าเป้าหมายมาก (โดยเฉพาะอย่างยิ่ง จำนวนนักเรียน) เพราะตามเป้าหมายของโครงการ จะมีการบรรยายพิเศษตามโรงเรียนต่าง ๆ ทั่วประเทศ รวม 14 แห่ง มีนักเรียนเข้าฟังการบรรยาย 4,200 คน แต่ในการดำเนินกิจกรรมจริง มีโรงเรียนที่ร่วมกิจกรรมการบรรยายพิเศษ รวม 16 โรงเรียน เป็นโรงเรียนในกรุงเทพฯ ๗ แห่ง (ตามแผนของโครงการ คือ จำนวน 6 แห่ง) โรงเรียนในต่างจังหวัด 9 แห่ง (ตามแผนของโครงการ คือ จำนวน 8 แห่ง) และมีนักเรียนเข้าฟังการบรรยายทั้งหมด 9,350 คน สูงกว่าประมาณการตามแผน จำนวน $(9,350 - 4,200 \text{ คน}) = 5,150 \text{ คน}$

รายชื่อโรงเรียนที่มีการบรรยายพิเศษ “ มหัศจรรย์แห่งการอ่าน ” ทั้ง 16 โรงเรียน เป็นดังนี้ : -----

- ในกรุงเทพฯ 7 โรงเรียน คือ....
 1. โรงเรียนศิริรัตนาร
 2. โรงเรียนสุวรรณารามวิทยาคม
 3. โรงเรียนกุนทรวิทยาคม
 4. โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม)
 5. โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย รังสิต
 6. โรงเรียนสุรศักดิ์มนตรี
 7. โรงเรียนคณะราษฎรบำรุงปทุมธานี

- ต่างจังหวัด จำนวน 9 โรงเรียน คือ....
 1. โรงเรียนบางปะหัน / จ.พระนครศรีอยุธยา
 2. โรงเรียนพระปฐมวิทยาลัย / จ.นครปฐม
 3. โรงเรียนฝึกหัด " สุทธาประมุข " / จ. พระนครศรีอยุธยา
 4. โรงเรียนขอนแก่นวิทยายน / จ.ขอนแก่น
 5. โรงเรียนแก่นนครวิทยาลัย / จ.ขอนแก่น
 6. โรงเรียนพระหฤทัยเชียงใหม่ / จ.เชียงใหม่
 7. โรงเรียนยุพราชวิทยาลัย / จ.เชียงใหม่
 8. โรงเรียนหาดใหญ่อำนวยการวิทยัพณิชยการ / จ.สงขลา
 9. โรงเรียนมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา / จ.สงขลา

รายละเอียด ชื่อโรงเรียนแบ่งตามภาค วัน – เวลา และจำนวนนักเรียนเข้าฟังการบรรยายพิเศษทั้งหมด ดูภาคผนวก 11 : การบรรยายพิเศษ เรื่อง “ มหัทศจรีย์แห่งการอ่าน ” , ภาคผนวก 12 : การบรรยายพิเศษ “ มหัทศจรีย์แห่งการอ่าน (การประกวดการเขียน “ เล่มนี้ลี น่าอ่าน ” โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ) และภาคผนวก 13 : ชื่อโรงเรียนและสรุปผลการบรรยายพิเศษ “ มหัทศจรีย์แห่งการอ่าน ”

(11.5) จำนวนผลงานการเขียนส่งเข้าประกวด

มีผลงานการเขียนส่งเข้าประกวด รวมทั้งหมด 2,261 ผลงาน ซึ่งสูงกว่าประมาณการตามแผนมาก (ประมาณการตามแผน คือ อย่างน้อย 500 ผลงาน)

ผลงานประกวดระดับทั่วไป จำนวน 1,808 ผลงาน (ประมาณการตามแผน คือ อย่างน้อย 300 ผลงาน)

ผลงานประกวดระดับเข้มข้น จำนวน 236 ผลงาน (ประมาณการตามแผน คือ อย่างน้อย 200 ผลงาน)

มีผลงานส่งเข้าประกวดที่ผิดกติกา จำนวน 217 ผลงาน เพราะเป็นผลงานที่แนะนำหนังสือเพียง 1 เล่ม หรือมากกว่า 3 เล่ม (ตามกติกา ระดับทั่วไป ต้องแนะนำหนังสือ 2 เล่ม ระดับเข้มข้น ต้องแนะนำหนังสือ 3 เล่ม) เป็นหนังสือแปล เป็นสิ่งตีพิมพ์ในรูปแบบที่ไม่ใช่หนังสือเล่ม เช่น นิตยสาร เป็นเรื่องแต่งขึ้นใหม่ (ไม่ใช่หนังสือเล่มที่ตีพิมพ์มาก่อนแล้ว) ฯลฯ

☺ บทวิเคราะห์สาเหตุการส่งผลงานผิดกติกา ☺

ผลงานที่ส่งผิดกติกาส่วนใหญ่ เป็นผลงานที่ส่งเป็นกลุ่มจากโรงเรียน ซึ่งสาเหตุอาจเกิดจากการจับความ และตีความกติกาการประกวดไม่ละเอียด ชัดเจน และถูกต้อง เป็นปัญหาของการรับรู้ข่าวสาร และกิจกรรมที่ทำเป็นกลุ่ม

สาเหตุของการส่งผลงานเข้าประกวดผิดกติกาอีกสาเหตุหนึ่ง น่าจะเกิดจากผู้ส่งผลงานเข้าประกวด ทราบข่าวการประกวดจากสื่อหนังสือพิมพ์ นิตยสาร และวิทยุ ซึ่งเป็นข่าวสั้น ๆ ไม่มีรายละเอียดเพียงพอ

(11.6) ส่วนร่วมจากโรงเรียนเพื่อการส่งเสริม และพัฒนาเยาวชน

เป้าหมายสำคัญเป้าหมายหนึ่งของโครงการ คือ ต้องการให้ (และเห็น) โรงเรียนมีส่วนร่วมในการส่งเสริมและพัฒนาเยาวชนส่งผลงานเข้าประกวด ซึ่งก็บรรลุเป้าหมายอย่างยิ่ง จาก: ---

(1) โรงเรียนที่ได้รับการติดต่อ เพื่อจัดการบรรยายพิเศษ “ มหัศจรรย์แห่งการอ่าน ” ทุกโรงเรียน แสดงความยินดี สนใจ และให้การร่วมมืออย่างดี รวมไปถึงโรงเรียนจำนวนหนึ่ง ซึ่งโครงการมิได้ติดต่อโดยตรง แต่ก็ได้ติดต่อมาที่โครงการ เพื่อขอให้โครงการไปจัดการบรรยายพิเศษที่โรงเรียน ทำให้จำนวนโรงเรียนที่มีการจัดการบรรยายพิเศษ มากกว่าจำนวนโรงเรียนตามแผน และในระหว่างการจัดการบรรยายพิเศษ โรงเรียนก็เอาใจใส่เป็นพิเศษ ให้นักเรียนได้มีโอกาสเข้ารับฟังการบรรยายพิเศษเป็นจำนวนมาก ส่งผลให้มีผลงานจากนักเรียนส่งเข้าประกวดเป็นจำนวนมากเกินความคาดหมาย

(2) มีโรงเรียนจำนวนหนึ่ง ซึ่งไม่ได้รับโปสเตอร์และเอกสารรายละเอียดการประกวดจากโครงการโดยตรง แต่มีครู - อาจารย์ ได้รับทราบกิจกรรมการประกวดของโครงการจากโรงเรียนอื่นหรือจากสื่อ และครู - อาจารย์ จากโรงเรียนเหล่านั้น ก็สอบถามรายละเอียดการประกวดจากโครงการโดยตรง แล้วดำเนินการแจ้ง หรือจัดกิจกรรมเกี่ยวกับการอ่าน และ / หรือการเขียน เพื่อให้นักเรียนได้ส่งผลงานการเขียนเข้าประกวด

(3) โรงเรียนจำนวนหนึ่ง ได้แสดงความสนใจต่อกิจกรรมการประกวดของโครงการเป็นพิเศษ โดยการรับเป็นสื่อกลางในการรวบรวมผลงานการเขียนเพื่อส่งเข้าประกวดของนักเรียน ส่งมาที่โครงการโดยตรง

(4) ในงานประกาศผลและมอบรางวัลประกวดการเขียน “ เล่มนี้ดี น่าอ่าน ” ครั้งที่ 1 / 2547 วันที่ 29 ตุลาคม 2547 ณ ศูนย์การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์ โรงเรียนที่มีนักเรียนชนะเลิศการประกวด ได้แสดงความสนใจ และร่วมมือกับโครงการเป็นอย่างดี ในการสนับสนุนให้นักเรียน และ ครู - อาจารย์ ตัวแทนโรงเรียน เข้าร่วมงานประกาศผลและมอบรางวัล โดยที่โครงการไม่มีงบประมาณสนับสนุนการเดินทาง (โดยเฉพาะอย่างยิ่ง จากต่างจังหวัด) ไปร่วมงาน ทำให้มีนักเรียนที่ชนะเลิศ

ประกวด แต่ไม่สามารถไปรับรางวัลโดยตรงในงานทั้งหมดเพียง 11 คน (จากทั้งหมด 60 คน โดยเป็นระดับทั่วไป 10 คน ระดับเข้มข้น 1 คน)

สำหรับนักเรียนและโรงเรียนที่ไม่ได้ไปร่วมงานเพื่อรับรางวัลโดยตรงในวันที่ 29 ตุลาคม 2547 โครงการก็ได้ดำเนินการ (หลังวันที่ 29 ตุลาคม 2547) จัดส่งรางวัลให้นักเรียน และโรงเรียน เป็นการเรียบร้อยแล้ว

(5) สรุปโรงเรียนที่มีนักเรียนส่งผลงานการเขียนเข้าประกวดมากที่สุด (ไม่แยกระดับทั่วไป - เข้มข้น และผิต - ถูกกติกา) คือ โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย รังสิต จ.ปทุมธานี (รวม 278 ผลงาน) สำหรับโรงเรียนที่มีนักเรียนส่งผลงานเข้าประกวด (ไม่แยกระดับทั่วไป - เข้มข้น และผิต - ถูกกติกา) มากกว่า 15 ผลงาน มีทั้งหมด 21 โรงเรียน ดังต่อไปนี้ : ---

1. สวนกุหลาบวิทยาลัย รังสิต (จ.ปทุมธานี) จำนวน 278 ผลงาน
2. เบ็ญจะมะมหาราช (จ.อุบลราชธานี) จำนวน 272 ผลงาน
3. บ้านกาศประชาชนแควะระห์ (จ.แพร่) จำนวน 205 ผลงาน
4. ดารุสสลาม (จ. นราธิวาส) จำนวน 166 ผลงาน
5. ยุพราชวิทยาลัย (จ.เชียงใหม่) จำนวน 155 ผลงาน
6. สตรีวัดระฆัง (กรุงเทพฯ) จำนวน 112 ผลงาน
7. วังพ่อนวิทยา (จ.แพร่) จำนวน 63 ผลงาน
8. บริหารธุรกิจและเทคโนโลยีบุญญรักษ์ (จ.เชียงใหม่) จำนวน 55 ผลงาน
9. พานพิทยาคม (จ. เชียงราย) จำนวน 45 ผลงาน
10. สามโก้พิทยาคม (จ. อ่างทอง) จำนวน 42 ผลงาน
11. สิรินคร (จ.สุรินทร์) จำนวน 44 ผลงาน
12. นานาชาติดัลลิส (จ. ภูเก็ต) จำนวน 43 ผลงาน
13. บางมูลนากภูมิพิทยาคม (จ.พิจิตร) จำนวน 43 ผลงาน
14. เทพศิรินทร์ พุแค (จ. สระบุรี) จำนวน 29 ผลงาน
15. จักรคำคณาทร (จ.ลำพูน) จำนวน 27 ผลงาน
16. หาดสำราญพิทยาคม (จ. ตรัง) จำนวน 27 ผลงาน
17. ผดุงนารี (จ.มหาสารคาม) จำนวน 26 ผลงาน
18. ชุมพวงศึกษา (จ.นครราชสีมา) จำนวน 19 ผลงาน
19. ชัยมงคลพิทยา (จ.สุโขทัย) จำนวน 18 ผลงาน
20. ห้วยราชพิทยาคม (จ.บุรีรัมย์) จำนวน 17 ผลงาน
21. พระปริยัติธรรม แม่แตงวิทยา (จ. เชียงใหม่) จำนวน 16 ผลงาน

(6) สำหรับระดับทั่วไป โรงเรียนที่มีนักเรียนส่งผลงานเข้าประกวดมากที่สุด คือ โรงเรียนเบ็ญจะมะมหาราช จ.อุบลราชธานี (รวม 250 ผลงาน) ได้รับรางวัลเป็นโล่ และเงินรางวัล 10,000 บาท เพื่อซื้อหนังสือเข้าห้องสมุด

โรงเรียนที่มีนักเรียนส่งผลงานเข้าประกวดมากกว่า 100 ผลงาน มีทั้งหมด 5 โรงเรียน , โรงเรียนที่มีนักเรียนส่งผลงานเข้าประกวดมากกว่า 10 ผลงาน มีทั้งหมด 23 โรงเรียน ดังต่อไปนี้ :

1. เบ็ญจะมะมหาราช (จ.อุบลราชธานี) จำนวน 250 ผลงาน
2. สอนกุลลาบรังสิต (จ.ปทุมธานี) จำนวน 198 ผลงาน
3. บ้านกาศประชาชนเคราะห์ (จ.แพร่) จำนวน 181 ผลงาน
4. ดารุสลาม (จ.นราธิวาส) จำนวน 165 ผลงาน
5. ยูพราชวิทยาลัย (จ.เชียงใหม่) จำนวน 144 ผลงาน
6. วังพ่อนวิทยา (จ.แพร่) จำนวน 60 ผลงาน
7. บริหารธุรกิจและเทคโนโลยีบุญญรักษ์ (จ.เชียงใหม่) จำนวน 55 ผลงาน
8. พานพิทยาคม (จ.เชียงราย) จำนวน 45 ผลงาน
9. สิรินคร (จ.สุรินทร์) จำนวน 43 ผลงาน
10. นานาชาติดิลลิส (จ.ภูเก็ต) จำนวน 43 ผลงาน
11. บางมูลนากภูมิวิทยาคม (จ.พิจิตร) จำนวน 43 ผลงาน
12. สตรีวัชรามัง (กรุงเทพฯ) จำนวน 39 ผลงาน
13. เทพศิรินทร์ พุแค (จ.สระบุรี) จำนวน 28 ผลงาน
14. หาดสำราญวิทยาคม (จ.ตรัง) จำนวน 27 ผลงาน
15. จักรคำคณาทร (จ.ลำพูน) จำนวน 26 ผลงาน
16. ผดุงนารี (จ.มหาสารคาม) จำนวน 24 ผลงาน
17. ชัยมงคลพิทยา (จ.สุโขทัย) จำนวน 17 ผลงาน
18. พระปริยัติธรรม แม่แตงวิทยา (จ.เชียงใหม่) จำนวน 16 ผลงาน
19. ชุมพวงศึกษา (จ. นครราชสีมา) จำนวน 15 ผลงาน
20. ปากเกร็ด (จ. นนทบุรี) จำนวน 14 ผลงาน
21. ดาวรานุกูล (จ. สมุทรสงคราม) จำนวน 13 ผลงาน
22. ศึกษาสงเคราะห์พนมทวน (จ. นครราชสีมา) จำนวน 13 ผลงาน
23. วิทยาลัยการอาชีพละงู (จ. สตูล) จำนวน 12 ผลงาน

(7) สำหรับระดับเข้มข้น โรงเรียนที่มีนักเรียนส่งผลงานเข้าประกวดมากที่สุด คือ โรงเรียนสตรีวัดระฆัง กรุงเทพฯ ฯ (รวม 44 ผลงาน) ได้รับรางวัลเป็นโล่ และเงินรางวัล 10,000 บาท เพื่อซื้อหนังสือเข้าห้องสมุด

โรงเรียนที่มีนักเรียนส่งผลงานเข้าประกวด ตั้งแต่ 3 ผลงานขึ้นไป มีทั้งหมด 15 โรงเรียน ดังต่อไปนี้ ...

1. สตรีวัดระฆัง (กรุงเทพฯ ฯ) จำนวน 44 ผลงาน
2. สามโก้วิทยาคม (จ.อ่างทอง) จำนวน 29 ผลงาน
3. สอนกุหลาบวิทยาลัย รังสิต (กรุงเทพฯ ฯ) จำนวน 20 ผลงาน
4. กุแก้ววิทยา (จ.อุดรธานี) จำนวน 12 ผลงาน
5. บ้านกาศพรชนานุเคราะห์ (จ.แพร่) จำนวน 12 ผลงาน
6. เบญจมาภุทศ ราชบุรี (จ.ราชบุรี) จำนวน 8 ผลงาน
7. สุรศักดิ์มนตรี (กรุงเทพฯ ฯ) จำนวน 6 ผลงาน
8. ห้วยราชพิทยาคม (จ.บุรีรัมย์) จำนวน 6 ผลงาน
9. องครักษ์ (จ.นครนายก) จำนวน 6 ผลงาน
10. บ้านหนองป่า (จ.มหาสารคาม) จำนวน 5 ผลงาน
11. พระปริยัติธรรมวัดป่าไม้แดง (จ.เชียงใหม่) จำนวน 5 ผลงาน
12. เตรียมอุดมศึกษาภาคใต้ (จ.นครศรีธรรมราช) จำนวน 3 ผลงาน
13. เบ็ญจมะมหาราช อุบล ฯ (จ.อุบลราชธานี) จำนวน 3 ผลงาน
14. สกลนครพัฒนศึกษา (จ.สกลนคร) จำนวน 3 ผลงาน
15. สาธิต มศว.ปทุมวัน (กรุงเทพฯ ฯ) จำนวน 3 ผลงาน

(8) รายละเอียดข้อมูลสรุปรวมทั้งหมด เกี่ยวกับโรงเรียนและจำนวนนักเรียนส่งผลงานเข้าประกวด แยกเป็น ข้อมูลรวม (ไม่แยกระดับทั่วไป - เข้มข้น) ข้อมูลแยกระดับทั่วไป และระดับเข้มข้น โดยแยกข้อมูล เป็น ชื่อโรงเรียน จังหวัด จำนวนผลงาน เพศ ระดับชั้นเรียนของนักเรียน มีอยู่ในแผ่นดิสค์สรุปข้อมูลผลงานส่งเข้าประกวด

(11.7) ผลการประกวดรอบแรก

ในการพิจารณาคัดเลือก และตัดสินผลงานการเขียนส่งเข้าประกวดทั้งรอบแรกและรอบสุดท้าย คณะทำงานโครงการและกรรมการตัดสิน ได้ร่วมกันพิจารณาและตัดสิน โดยใช้เกณฑ์

การประเมินงานเขียนส่งเข้าประกวด (ภาคผนวก 4) เป็นแนวทาง ซึ่งมีหัวข้อประเด็นจำเพาะที่ต้องการ และน้ำหนักคะแนน (คะแนนเต็ม 100 คะแนน) ดังนี้

(1) การตั้งชื่อเรื่อง (ความคิดสร้างสรรค์ , ความประทับใจชวนอ่าน , การสื่อความหมาย ... (คะแนนเต็ม 10 คะแนน)

(2) การนำเสนอ (คะแนนเต็ม 40 คะแนน) แบ่งเป็นหัวข้อย่อยเพื่อการพิจารณา ดังนี้

- ความถูกต้องตามหลักภาษา (คะแนนเต็ม 10 คะแนน)
- คุณค่าเชิงวรรณศิลป์ (ความสนุก , ความน่าอ่าน , ความชัดเจน , ความคิดริเริ่มและสร้างสรรค์ในการนำเสนอ , การเชื่อมโยงหนังสือ 2 เล่ม (3 เล่ม สำหรับระดับเข้มข้น) ที่แนะนำ (คะแนนเต็ม 20 คะแนน)
- พลังในการชักชวนให้เพื่อนอยากอ่านหนังสือที่แนะนำ (คะแนนเต็ม 10 คะแนน)

(3) การวิเคราะห์วิจารณ์ (คะแนนเต็ม 50 คะแนน)

- การจับประเด็นและสาระหลักของหนังสือ (คะแนนเต็ม 20 คะแนน)
- คุณค่าและประโยชน์ของหนังสือที่แนะนำ
 - ความดีของหนังสือ (ดีอย่างไร ?) (คะแนนเต็ม 20 คะแนน)
 - การสร้างสรรค์ , การส่งเสริมจริยธรรมและคุณธรรม ... (คะแนนเต็ม

10 คะแนน)

จากเกณฑ์การประเมินงานเขียนส่งเข้าประกวด โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ ได้ผลงานชนะเลิศการประกวด รอบแรก (รอบที่ 1) ระดับทั่วไป จำนวน 100 ผลงาน , ระดับเข้มข้น 50 ผลงาน ตามประกาศ : โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ ประกาศผลการประกวดการเขียน “ เล่มนี้ดี น่าอ่าน ” ครั้งที่ 1 / 2547 รอบที่ 1 ลงวันที่ 30 สิงหาคม 2547 (ดู ภาคผนวก 17 : ประกาศผลการประกวดรอบแรก) เผยแพร่ในเว็บไซต์ของ สกว. , เว็บไซต์ของสำนักพิมพ์สารคดี , สื่อตีพิมพ์ , รายการวิทยุ ฯลฯ

ในประกาศผลการประกวดรอบแรก ระบุชื่อนักเรียนเจ้าของผลงาน ชื่อเรื่อง ชื่อโรงเรียน และจังหวัด เรียงลำดับตามตัวอักษรชื่อนักเรียน เนื่องจากไม่มีการแยกรางวัล เป็น ชนะเลิศ รองชนะเลิศ รางวัลชมเชย

นักเรียนที่มีผลงานชนะเลิศการประกวดรอบแรกทุกคน ได้รับรางวัลเป็นเกียรติบัตร และหนังสือ 2 เล่ม จากพันธมิตรหลัก (สำนักพิมพ์สารคดี) ซึ่งโครงการได้ดำเนินการส่งรางวัล รวมทั้งหมด 150 รางวัลไปให้นักเรียนเรียบร้อยแล้ว

สำหรับเกียรติบัตรสำหรับผู้ชนะการประกวดรอบแรก ในแผนงานเดิมของโครงการ ไม่มีรางวัลเป็นเกียรติบัตร (มีระบุเป็นของรางวัลเท่านั้น) แต่คณะทำงานและคณะกรรมการ ฯโครงการพิจารณาแล้ว สมควรมอบเพิ่มให้ เพราะมีผลงานส่งเข้าประกวดเป็นจำนวนมาก ผลงานที่ชนะการประกวดรอบแรก ก็ต้องผ่านการพิจารณาคัดเลือกอย่างเข้มข้น

(11.8) ผลการประกวดรอบสุดท้าย

โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ ดำเนินการพิจารณาคัดสินผลงานการเขียน ส่งเข้าประกวดที่ผ่านรอบแรกแล้ว รวม 150 ผลงาน ให้เป็นผลงานผ่านการพิจารณาคัดสินรอบสุดท้าย โดยอาศัยเกณฑ์การประเมินงานเขียนส่งเข้าประกวด (ภาคผนวก 4) เดียวกับที่ใช้ในการพิจารณาคัดสินผลงานผ่านการประกวดรอบแรก แต่เข้มข้นขึ้น ปรากฏผลเป็นผลงานชนะเลิศการประกวดรอบสุดท้าย ... ระดับทั่วไป 50 ผลงาน ระดับเข้มข้น 10 ผลงาน โดยทุกผลงาน ได้รับการประกาศยกย่องให้ได้รับรางวัลรอบสุดท้ายในอันดับเท่ากัน โดยมีรางวัลเป็นเงินทุนการศึกษา ระดับทั่วไปรางวัลละ 5,000 บาท ระดับทั่วไป 10,000 บาท พร้อมเกียรติบัตร และโรงเรียนที่มีนักเรียนได้รับรางวัลทุกรางวัล ได้รับเกียรติบัตรด้วย

การประกาศผลการประกวดรอบสุดท้าย เป็นประกาศ : โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ ประกาศผลการประกวดการเขียน “ เล่มนี้ลี น่าอ่าน ” ครั้งที่ 1 / 2547 รอบสุดท้าย ลงวันที่ 29 ตุลาคม 2547 ออกเผยแพร่แก่มวลชนในงาน “ มหกรรมหนังสือระดับชาติ ครั้งที่ 9 วันที่ 29 ตุลาคม 2547 ณ ศูนย์การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์ และลงเผยแพร่ในเว็บไซต์ของ สกว. , สำนักพิมพ์สารคดี , นิตยสารสารคดี (ฉบับที่ 237 เดือน พฤศจิกายน 2547) โดยในประกาศผลการประกวด ได้ประกาศชื่อโรงเรียนที่มีนักเรียนส่งผลงานเข้าประกวดมากที่สุดในแต่ละระดับ (คือ โรงเรียนเบ็ญจะมะมหาราช จ.อุบลราชธานี สำหรับระดับทั่วไป และโรงเรียนสตรีวัดระฆัง กรุงเทพฯ สำหรับระดับเข้มข้น) ด้วย (ดูภาคผนวก 18 : ประกาศผลการประกวดรอบสุดท้าย)

โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือได้ดำเนินการแจ้ง และเชิญนักเรียน – ครู – อาจารย์ ตัวแทนโรงเรียนที่ชนะการประกวด ก่อนวันที่ 29 ตุลาคม 2547 เพื่อเข้ารับรางวัล (เงินทุนการศึกษา เกียรติบัตร โล่และเงินรางวัลสำหรับโรงเรียนมีนักเรียนส่งผลงานเข้าประกวดมากที่สุด) ในงานประกาศผลและมอบรางวัล วันที่ 29 ตุลาคม 2547 ณ ศูนย์การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์

ผลงานการเขียนชนะการประกวดฉบับเต็ม ทั้งระดับทั่วไป (50 ผลงาน) และระดับเข้มข้น (10 ผลงาน) อ่านภาคผลงานชนะการประกวด ซึ่งได้ผ่านการตรวจสอบแก้ไข (Editing) ขึ้นต้นด้วยแล้ว

(11.9) งานประกาศผลและมอบรางวัล

ก่อนวันงานประกาศผลและมอบรางวัล (29 ตุลาคม 2547) โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ ได้จัดทำเอกสารประชาสัมพันธ์แจ้งสื่อมวลชนและผู้สนใจเข้าร่วมงาน และให้สำรอนที่นั่ง (ไม่มีค่าใช้จ่าย) ล่วงหน้าได้ที่โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ ซึ่งก็มี สื่อมวลชน และผู้สนใจ แจ้งความจำนงขอเข้าร่วมงานเป็นจำนวนมาก (ดูภาคผนวก 19 : Press Release / เอกสารประชาสัมพันธ์ เชิญร่วมงานประกาศผลและมอบรางวัล)

ในงานประกาศผลและมอบรางวัล มีนิทรรศการผลงานได้รับรางวัล และการเสวนาเรื่อง “ อ่าน ... เพื่ออนาคต ” โดยมีวิทยากร 6 คน คือ ...

1. รศ.สุชาติา ชินะจิตร (ผอ.ฝ่าย 3 / สกว.)
2. นายสมบัติ ตั้งก่อเกียรติ (นายกสมาคมการอ่านแห่งประเทศไทย)
3. นายปริญญา เพ็ชรมานะกิจ (บก.บห.นิตยสาร Modern Mobile Magazine)
4. อาจารย์กัญญาภัค ทองมี (โรงเรียนสตรีวิฑระฆัง)
5. นางสาววรฉัตร ทิพยดำรงกุล (นักเรียนโรงเรียนสตรีวิฑระฆัง)
6. นางสาวสุญญาตา เมี้ยนละม้าย (นักเรียนโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา)

ผู้ดำเนินการเสวนา คือ รศ.ดร.ชัยวัฒน์ คุประตกุล

วิทยากรหมายเลขที่ 4 เป็นอาจารย์จากโรงเรียนได้รับรางวัลมีนักเรียนส่งผลงานเข้าประกวดมากที่สุด ระดับเข้มข้น วิทยากรหมายเลขที่ 5 และ 6 เป็นนักเรียนที่มีผลงานชนะเลิศการประกวดระดับเข้มข้น และระดับทั่วไปตามลำดับ

รายละเอียดกำหนดการงานวันประกาศผลและมอบรางวัล ดูภาคผนวก 20 : กำหนดการงานประกาศผลและมอบรางวัล

● สรุปผลงานประกาศผลและมอบรางวัล

งานประกาศผลและมอบรางวัล ได้รับความสนใจอย่างสูงจากนักเรียน (ที่ได้รับรางวัลและเพื่อนนักเรียน) , โรงเรียน มีนักเรียนได้รับรางวัล และโรงเรียนได้รับรางวัลเนื่องจากมีนักเรียนส่งผลงานเข้าประกวดมากที่สุดทั้งสองระดับ และผู้สนใจเข้าร่วมงาน ประมาณ 130 คน

การเสวนาได้รับความสนใจจากผู้เข้าร่วมงานสูง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในส่วนเป็นทัศนคติความเห็นของเยาวชน

นิทรรศการผลงานชนะเลิศการประกวด ได้รับความสนใจจากผู้เข้าร่วมงานอย่างสูง ทั้งนักเรียน – ครู – อาจารย์ - สื่อมวลชน และผู้สนใจทั่วไป

(11.10) การเผยแพร่ผลจากงานประกาศผลและมอบรางวัล

ผลการดำเนินงานโครงการ ผลงานของนักเรียนคณะกรรมการประกวด และความคิดเห็นของผู้ร่วมเสวนา เรื่อง " อ่าน ... เพื่ออนาคต " ในงานประกาศผลและมอบรางวัล (29 ตุลาคม 2547) ได้รับความสนใจและเผยแพร่โดยสื่อมวลชนอย่างดียิ่ง

รูปแบบการเผยแพร่โดยสื่อ มีเช่น เป็นข่าวรายงาน (สกู๊ป) จากงานประกาศผล และมอบรางวัล ดังเช่น นสพ.ข่าวสด , นสพ.สยามรัฐ ฯลฯ) เป็นการตีพิมพ์เผยแพร่ผลงานคณะกรรมการประกวดฉบับเต็มต่อเนื่องกันหลายฉบับ ในหน้าวรรณกรรมของหนังสือพิมพ์สยามรัฐ ฉบับวันอาทิตย์ ตั้งแต่ฉบับวันที่ 7 พฤศจิกายน 2547 ซึ่งสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของโครงการ ที่คาดหวังให้มีการตีพิมพ์เผยแพร่ผลงานคณะกรรมการประกวดโดยทั่วไป นอกเหนือไปจากการเผยแพร่ ข่าว - ความเคลื่อนไหว ผลการประกวดทั้งหมด (60 เรื่อง) ในเว็บไซต์ของ สกว. และ สำนักพิมพ์สารคดี

สำหรับเว็บไซต์ของสำนักพิมพ์สารคดี ได้นำผลงานคณะกรรมการประกวด (ฉบับเต็ม) ทั้งหมด (60 ผลงาน) ลงเผยแพร่ให้ประชาชนทั่วไปเข้าไปเปิดอ่านได้โดยสะดวก เป็นการช่วยเผยแพร่ผลการดำเนินงานของโครงการ

ตัวอย่างข่าว - ความเคลื่อนไหว- สกู๊ป และผลงานคณะกรรมการประกวด (ฉบับเต็ม) ตู ภาคผนวก 21 : เก็บตกมหกรรมหนังสือ " เรื่องของน้ำพุ " แชมป์ ! หนังสือ " เล่มนี้สิ น่าอ่าน " ภาคผนวก 22 : โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ อ่าน... เพื่ออนาคตที่งดงาม ภาคผนวก 23 : เมื่อคุณตาคุณยายยังเด็ก ..สู่... สายใยแห่งความรัก

12. บทสรุป วิเคราะห์ วิจาร์ณ ผลงานส่งเข้าประกวด ข้อบ่งชี้ศักยภาพเยาวชนในการอ่านและเขียน และแนวทางการส่งเสริมพัฒนาการของเยาวชน

จากการดำเนินงานของโครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ ได้รับข้อมูลเป็นฐานข้อมูล (Data Base) จำนวนมากจากผลงานที่ส่งเข้าประกวด ดังเช่น ข้อมูลชื่อโรงเรียน จังหวัด จำนวนนักเรียน ทั้งรวมและแยกเป็นเพศชาย - เพศหญิง ชั้นเรียน (แยกเป็น ชั้น ม.1,ม.2,ม.3,ม.4,ม.5,ม.6, ปวช.1,ปวช. 2,ปวช.3) ข้อมูลแยกเป็นสรุปรวมทั้งหมด สรุปเฉพาะงานการประกวดระดับทั่วไป สรุปเฉพาะงานการประกวดระดับเข้มข้น สรุปเฉพาะข้อมูลเกี่ยวกับหนังสือ (ระบุชื่อหนังสือ , ผู้แต่ง, สำนักพิมพ์ , จำนวนที่ถูกเลือกอ่าน และอยู่ใน 100 รายชื่อหนังสือแนะนำโดยโครงการหรือไม่ ?)

รายละเอียดข้อมูลในฐานข้อมูลทั้งหมด ดูแผ่นCD - ROM (ข้อมูลสรุปผลงานส่งเข้าประกวด) ข้อมูลน่าสนใจเป็นพิเศษบางส่วน จะถูกนำมาใช้ในบทสรุปนี้ และจะอยู่ในภาคผนวกของรายงานฉบับสมบูรณ์

สำหรับบทสรุปวิเคราะห์วิจารณ์ผลการดำเนินงานของโครงการบางส่วน มีอยู่ในภาคโครงการและผลการดำเนินงานบางหัวข้อ เช่น หัวข้อ 4 : แผนงานของโครงการ , หัวข้อ 10 : ตารางแผนดำเนินงานของโครงการ และ หัวข้อ 11 : ผลการดำเนินงาน สรุป วิเคราะห์วิจารณ์

ต่อไปนี้เป็นบทสรุป วิเคราะห์วิจารณ์ และการสังเคราะห์เป็นแนวทางการส่งเสริมและพัฒนาเยาวชนต่อไปให้เป็นนักวิจัยหรือผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพในอนาคต เน้นการสรุปวิเคราะห์วิจารณ์จากผลงานส่งเข้าประกวด มีบทสรุป วิเคราะห์วิจารณ์ผลการดำเนินโครงการบางส่วนอยู่ด้วย เพื่อความสมบูรณ์ยิ่งขึ้นของรายงานฉบับสมบูรณ์นี้ โดยแยกเป็นประเด็นใหญ่ ๆ 3 ประเด็น คือ (1) ความคาดหวังระดับใหญ่ทั้งเชิงปริมาณ และคุณภาพเพื่อผลกระทบสูง (2) หนังสือที่เยาวชนชอบอ่าน (3) วิเคราะห์วิจารณ์ข้อบ่งชี้ศักยภาพเยาวชนในการอ่านและเขียน และแนวทางการส่งเสริมพัฒนาการของเยาวชน

(12.1) ความคาดหวังระดับใหญ่ ทั้งเชิงปริมาณและคุณภาพ เพื่อผลกระทบสูง

โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ กำหนดเป้าหมายหวังผลการดำเนินงานระดับใหญ่(Mass) ทั้งเชิงปริมาณ และคุณภาพ เพื่อให้เกิดผลกระทบสูง (High Impact) โดยมีจำนวนผลงานส่งเข้าประกวดเป็นดัชนีบ่งชี้เป้าหมายเชิงปริมาณระดับใหญ่ และคุณภาพของผลงานส่งเข้าประกวด เป็นสิ่งกำหนดเป้าหมายเชิงคุณภาพ

ผลการดำเนินโครงการทั้งหมด บรรลุเป้าหมายในเชิงปริมาณระดับใหญ่เกินความคาดหมาย เพราะได้รับผลงานส่งเข้าประกวดมากถึง (รวม) 2,261 ผลงาน เปรียบเทียบกับประมาณการความคาดหวังตามแผน (รวม) 500 ผลงาน

เปรียบเทียบผลงานส่งเข้าประกวดระดับทั่วไปและระดับเข้มข้น มีผลงานระดับทั่วไป (ที่ถูกดึกา) จำนวน 1,808 ผลงาน ระดับเข้มข้น (ที่ถูกดึกา) จำนวน 236 ผลงาน ผลงานระดับทั่วไปมากกว่า ผลงานระดับเข้มข้น 7.7 เท่า

สำหรับผลการวิเคราะห์คุณภาพของผลงานส่งเข้าประกวด เนื่องจากจำนวนผลงานที่ส่งเข้าประกวดสูงกว่าจำนวนผลงานที่จะได้รับรางวัลมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผลงานส่งเข้าประกวดระดับทั่วไป ผลงานที่ได้รับรางวัล โดยภาพรวมแล้ว เป็นผลงานมีคุณภาพในระดับค่อนข้างสูง แต่ก็ยังมีจุดบกพร่องที่ควรจะได้การพัฒนาต่ออีกมาก

ส่วนผลงานระดับเข้มข้น ถึงแม้จะมีผลงานส่งเข้าประกวด (จำนวน 217 ผลงาน) สูงกว่าจำนวนตามคาดหวัง (จำนวน 200 ผลงาน) ไม่สูง แต่ส่วนใหญ่ เป็นผลงานค่อนข้างจะมีคุณภาพ ทว่าก็ยังมีความบกพร่องที่ควรจะได้การพัฒนาต่อไปอีก

ผลการดำเนินงานเมื่อสิ้นสุดปีที่ 1 ของโครงการ นับว่า ได้เกิดผลกระทบสูง (High Impact) จากการตอบสนองของเยาวชน โรงเรียน และสื่อ ซึ่งแสดงเจตนาพร้อมให้โครงการดำเนินงานในการพัฒนาเยาวชนต่อไปอย่างต่อเนื่อง เพื่อผลที่ยั่งยืนดังวัตถุประสงค์ของโครงการระยะยาว

(12.2) หนังสือที่เยาวชนชอบอ่าน

จากผลงานการเขียนของนักเรียนส่งเข้าประกวดทั้งหมด 2,261 ผลงาน (รวมทั้งที่ถูกต้องการประกวดระดับทั่วไป ระดับเข้มข้น และผดกตติกา) ทำให้ได้ข้อมูลเป็นรายชื่อหนังสือที่นักเรียนเลือกอ่านเป็นจำนวนมาก เฉพาะผลงานการเขียนระดับทั่วไป ซึ่งมีอยู่ทั้งหมดจำนวน 1,808 ผลงาน แต่ละผลงาน มีหนังสือนักเรียนเลือกอ่าน 2 เล่ม รวมเป็นหนังสือทั้งหมด $(1,808 \times 2) = 3,616$ เล่ม

สำหรับผลงานการเขียนระดับเข้มข้น มีอยู่ทั้งหมดจำนวน 236 ผลงาน แต่ละผลงานมีหนังสือนักเรียนเลือกอ่าน 3 เล่ม รวมเป็นหนังสือทั้งหมด $(236 \times 3) = 708$ เล่ม

รวมหนังสือเลือกอ่านตามจำนวนผลงานการเขียนส่งเข้าประกวดทั้งสองระดับ (ทั่วไป + เข้มข้น) ทั้งหมด $(3,616 + 708) = 4,354$ เล่ม

รายละเอียดสรุปข้อมูลชื่อหนังสือที่นักเรียนเลือกอ่าน ชื่อผู้แต่ง สำนักพิมพ์ และจำนวนครั้งที่ได้รับการแนะนำโดยนักเรียนส่งผลงานการเขียนเข้าประกวดทั้งหมด มีอยู่ในแผ่น CD - ROM (ข้อมูลสรุปผลงานส่งเข้าประกวด) สำหรับข้อมูลเกี่ยวกับหนังสือที่ได้รับการแนะนำโดยนักเรียนตั้งแต่ 18 คนขึ้นไป มีทั้งหมด 23 เรื่อง ดังต่อไปนี้ ...

1. เรื่องน้ำพุ (" สุวรรณี สุคนธา ")	จำนวน 267 คน
2. พระมหาชนก (พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว)	จำนวน 112 คน
3. อยู่กับก๋ง (" หยก บุรพา ")	จำนวน 106 คน
4. คนอยู่วัด (ไมตรี ลิมปิชาติ)	จำนวน 68 คน
5. ลูกอีสาน (คำพูน บุญทวี)	จำนวน 63 คน
6. ช่างหลังภาพ (" ศรีบูรพา ")	จำนวน 54 คน
7. ปุลาภ (" ไสภาค สุวรรณ ")	จำนวน 42 คน
8. ทองแดง (พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว)	จำนวน 35 คน
9. ช่างลำราญ (" เดือนวาด พิมวนา ")	จำนวน 34 คน
10. เดอะไวท์ไรต์ (" ดร.ปิอบ)	จำนวน 33 คน
11. เมื่อคุณตาคุณยายยังเด็ก (ทิพย์วานี สนิทวงศ์)	จำนวน 31 คน
12. แก้วจอมแก่น (" แว่นแก้ว ")	จำนวน 27 คน
13. คู่กรรม (" ทมยันตี ")	จำนวน 26 คน
14. อมตะ (วิมล ไทรนันทน์)	จำนวน 24 คน
15. ซอยเดียวกัน (วณิช จรุงกิจอนันต์)	จำนวน 22 คน
16. ตีลังสูงซุงหนัก (นิคม รายยวา)	จำนวน 21 คน
17. โลกใบนี้โคจรรอบ กระทั่งกับหม้อเหล็ก (และต้นไม้ด้วย) (คณา คชา)	จำนวน 21 คน

18. พลายมลิวัลย์	(ถนอม มหาเปารยะ)	จำนวน 20 คน
19. แฮร์รี่ พอตเตอร์	(J.K. Rowling)	จำนวน 20 คน
20. สร้อยทอง	(นิमित ภูมิถาวร)	จำนวน 19 คน
21. สาวิตรี	(รัชกาลที่ 6)	จำนวน 19 คน
22. ไบไม้ที่หายไป	(จิระนันท์ พิตรปรีชา)	จำนวน 19 คน
23. ผีเสื้อและดอกไม้	(" นิพพาน ")	จำนวน 18 คน

จากจำนวนหนังสือ 23 เรื่อง ที่ได้รับการแนะนำโดยนักเรียนตั้งแต่ 18 คนขึ้นไป มีอยู่เรื่องหนึ่งที่ผิดกติกา คือ เรื่องที่ 19 แฮร์รี่ พอตเตอร์ (J.K. Rowling) มีนักเรียนเลือกอ่าน 20 คน ซึ่งแสดงถึงความนิยมอ่านหนังสือแปลของเยาวชน

เมื่อเปรียบเทียบกับรายชื่อหนังสือ 100 เล่มแนะนำโดยโครงการ ให้นักเรียนพิจารณาเลือกอ่าน ปรากฏว่า มีนักเรียนเลือกอ่านหนังสือตามแนะนำเป็นจำนวน 79 เล่ม โดยที่ในลำดับ 1 ถึง 23 เรื่องที่ได้รับการเลือกอ่านมากที่สุด เป็นหนังสือแนะนำโดยโครงการ 18 เรื่อง ที่ไม่มีชื่อใน 100 เล่ม แนะนำโดยโครงการ จำนวน 5 เรื่อง คือ ลำดับที่ 11 (เมื่อคุณตาคุณยายยังเด็ก) , ลำดับที่ 18 (พลายมลิวัลย์) , ลำดับที่ 19 (แฮร์รี่ พอตเตอร์) ลำดับ 20 (สร้อยทอง) และ 21 (สาวิตรี)

จากข้อมูลเปรียบเทียบหนังสือ 100 เล่ม แนะนำโดยโครงการ กับหนังสือทั้งหมดที่นักเรียนเลือกอ่าน ซึ่งมีหนังสือแนะนำโดยโครงการสูงถึง 79 เล่ม สรุปได้ว่า หนังสือ 100 เล่ม แนะนำโดยโครงการ เป็นหนังสือที่นักเรียนผู้ร่วมโครงการสนใจอยากอ่านด้วย

สำหรับหนังสืออีก 31 เล่ม ในจำนวนหนังสือ 100 เล่ม แนะนำโดยโครงการ ที่ไม่ได้รับการเลือกอ่านเพื่อแนะนำเพื่อน สาเหตุที่เป็นไปได้มากคือ (1) เป็นหนังสือที่นักเรียนหาอ่านไม่ได้ (2) เป็นหนังสือที่นักเรียนไม่สนใจอยากอ่านจริง ๆ

(12.3) วิเคราะห์ วิจาร์ณ ข้อบ่งชี้ศักยภาพเยาวชนในการอ่านและเขียน และแนวทางการส่งเสริมพัฒนาการของเยาวชน

การวิเคราะห์ วิจาร์ณ ข้อบ่งชี้ศักยภาพเยาวชนในการอ่านและเขียน และแนวทางการส่งเสริมพัฒนาการของเยาวชน จากผลงานส่งเข้าประกวดทั้งหมด (โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผลงานชนะเลิศประกวดทั้งสองระดับ รวม 60 ผลงาน) เปรียบเทียบศึกษา กับ แนวทางการวิเคราะห์วิจาร์ณหนังสือ , ข้อบ่งชี้ศักยภาพเยาวชนในการอ่านและเขียน และแนวทางการส่งเสริมเพื่อพัฒนาเยาวชนให้เป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพ (ภาคผนวก 3.) และเกณฑ์การประเมินงานเขียนส่งเข้าประกวด (ภาคผนวก 4.) สรุปได้เป็นดังต่อไปนี้ ...

คุณลักษณะของผู้ใหญ่ตามเป้าหมายสุดท้ายของโครงการ (ที่หวังว่า จะได้เห็นเยาวชนร่วมโครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ วันนี้ ได้พัฒนาเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพต่อไปในอนาคต) ตามภาคผนวก 3 : คือ

- ความคิดริเริ่ม (Originality)
- การมองอย่างห้อยลิ้ง , การมองทะลุไกลกว่าคนอื่น ๆ โดยทั่วไป (In sighting)
- การสร้างสรรค์ (Creativity)
- การสื่อสาร (Communication)
- โลกทัศน์แบบองค์รวม (Wholeness หรือ Holistic Thinking)
- จริยธรรมและคุณธรรม (Ethics And Morality)

จากเป้าหมายสุดท้าย คุณลักษณะของผู้ใหญ่ตามเป้าหมายดังกล่าว วิเคราะห์ออกมาเป็นข้อบ่งชี้ศักยภาพของเยาวชนในการอ่านและเขียน และเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาเยาวชนวันนี้ ให้เป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพต่อไปในอนาคต แปรเป็นประเด็นและคุณลักษณะที่ต้องการค้นหาจากงานเขียนส่งเข้าประกวดได้ ดังนี้

- ความคิดริเริ่ม
- การวิเคราะห์เจาะลึก
- ความคิดสร้างสรรค์
- ความสามารถเชิงวรรณศิลป์
- วิธีการนำเสนอแสดงถึงมุมมองอย่างเป็นองค์รวม มากกว่าอย่างแยกส่วน (เป็นความสามารถในการเชื่อมโยงหนังสือ 2 หรือ 3 เล่ม เข้าด้วยกัน)
- ความคิดที่สื่อถึงการมี ... หรือ ไม่มี ความคิดและสำนึกของจริยธรรมและคุณธรรม

ผลจากการวิเคราะห์ศักยภาพและขีดจำกัดของเยาวชน สรุปโดยภาพรวม คือ เยาวชนมีขีดจำกัดในทุกประเด็น แต่ก็มีศักยภาพสูงที่จะสามารถพัฒนาต่อไปได้ตามเป้าหมายของโครงการ สำหรับผลสรุปการวิเคราะห์สำหรับแต่ละประเด็น และตัวอย่างจากผลงานการเขียนของเยาวชนในแต่ละประเด็นเป็นดังต่อไปนี้ ...

1. ความคิดริเริ่ม

ประเด็นการวิเคราะห์ รูปแบบการนำเสนอ (เป็นเรียงความ เรื่องสั้น บทกวี) กลวิธีในการนำเสนอ

นักเรียนที่ส่งผลงานการเขียนเข้าประกวด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผลงานที่ได้รับรางวัล ส่วนใหญ่ เป็นเรียงความ มีที่เป็น เรื่องสั้น อยู่บ้าง สำหรับกลวิธีในการนำเสนอที่ปรากฏอยู่ในผลงานการเขียน มีที่แสดงออกถึงความคิดริเริ่มอยู่บ้าง แต่ส่วนใหญ่ยังมีส่วนแสดงออกเป็นความคิดริเริ่มน้อย กล่าวคือ เป็นการนำเสนอ ในรูปแบบของเรียงความตรง ๆ กลวิธีการเปิดเรื่องที่ค่อนข้างธรรมดา

โดยสรุปรวม เรื่องคุณลักษณะของความเป็นคนมีความคิดริเริ่ม ยังมีอยู่น้อย แต่ก็มีศักยภาพที่จะสามารถพัฒนาต่อไปได้อีกมาก

ตัวอย่างผลงานข้อเขียนชนะการประกวดที่แสดงออกถึงความคิดริเริ่มที่ดี มีเช่น กลวิธีการเปิดเรื่องของเรื่อง " ... ตามซีไรต์3 เล่ม ว่า " ชีวิตคืออะไร ? " ของ ภักดี ไชยหัด (ประกวดระดับเข้มข้น) :-----

..... เพื่อนนักอ่านที่รัก

เธออาจสงสัยว่า เรื่องที่ฉันกำลังจะเล่าให้ฟังอยู่นี้ เป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร ขอบอกว่า มันก็คือเรื่องเดียวกันกับเรื่องในหนังสือที่เธอเคยอ่าน ที่เธออ่านอยู่ และที่เธอกำลังจะอ่านนั่นแหละ

มันเป็นเรื่องของชีวิต... ..

2. การวิเคราะห์เจาะลึก

ประเด็นการพิจารณา วิเคราะห์จากเนื้อหาที่นักเรียนนำเสนอในข้อเขียนส่งเข้าประกวด มุมมองและความตื้นลึกของประเด็นที่นักเรียนนำเสนอ ฯลฯ

ผลงานการเขียนที่แสดงออกถึงการวิเคราะห์เจาะลึก มีอยู่ค่อนข้างน้อย ส่วนใหญ่นำเสนอประเด็นและเนื้อหาในลักษณะของการย่อเรื่อง หรือเล่าเรื่องของหนังสือที่เลือกแนะนำ ที่เจาะลึกลงไปบ้างจะเป็นด้านการแสดงออกถึงอารมณ์ ความรู้สึกของนักเรียนที่เกิดจากการอ่าน

โดยภาพรวม นักเรียนส่วนใหญ่ยังมีทักษะในการวิเคราะห์เจาะลึกน้อย และเป็นทักษะที่สมควรจะได้รับการพัฒนาต่อไป โดยเฉพาะอย่างยิ่ง นักเรียนที่สนใจจะเป็นนักวิจัยหรือผู้มีความสามารถเฉพาะทางอย่างโดดเด่นต่อไปในอนาคต

ตัวอย่างผลงานข้อเขียนชนะการประกวดที่แสดงออกถึงการวิเคราะห์เจาะลึกได้ระดับหนึ่งในระดับน่าสนใจ คือ ข้อความตอนหนึ่งในเรื่อง " เบ็ดโลกกว้างทางปัญญา " ของ ชญานิชฐ์ บาลสุข (ประกวดระดับเข้มข้น) กล่าวถึงความรู้สึกของผู้เขียน จากการอ่านหนังสือที่ชวนเพื่อนอ่านหนังสือ " เรื่องของน้ำพุ " ว่า

..... " เรื่องของน้ำพุ สิ่งทีละทีละทีละใจผู้อ่านมากที่สุด คือ ตอนที่น้ำพุหันกลับไปใช้ยาอีกครั้ง และน้ำพุต้องพบกับความตาย ความตายที่ปรากฏเขาและแม่ให้ห่างหายจากกันไปนิรันดร์ แต่เดิมน้ำพุ

คิดว่าแม่กับเขาห่างเหินกัน แม่รักและสนใจเขาน้อยลง แต่พอวันที่น้ำพุตายนั้น มีถ้อยคำหนึ่งทีอ่านแล้วประทับใจมาก คือ “ น้ำตาของเราแม่ลูกไหลปนกัน ” แสดงว่าทั้งสองคนคงเสียใจมากในเรื่องที่เกิดขึ้น แต่มันก็สายเกินกว่าจะทำความเข้าใจกันอีกแล้ว ความตายของน้ำพุคงเป็นอุทาหรณ์ให้หลายคนได้คิด ไม่ว่าจะป็นพ่อ แม่ ที่ต้องให้ความรัก ความเอาใจใส่ดูแลลูก และที่สำคัญที่สุด คือ พ่อ แม่ ควรจะมีความอดทนที่จะอยู่ด้วยกันเพื่อลูก ไม่หย่าร้างกันเพียงเพื่อสนองอารมณ์และความต้องการของตนเองโดยมิได้ใส่ใจความรู้สึกของผู้เป็นลูกเลย ครอบครัวเป็นสถาบันแรกที่จะให้ความอบอุ่นแก่ลูก นอกจากนี้ ยังเตือนใจว่า ยาเสพติดเป็นมหันตภัยร้ายในสังคม สมควรที่เราทุกคนควรจะทำจิตให้สิ้นไปจากแผ่นดินไทย สมควรที่ทุก ๆ ฝ่ายควรหันมาแก้ไขปัญหายาเสพติดซึ่งเป็นปัญหาอันสำคัญเร่งด่วนของชาติ เพื่อชาติไทยอันเป็นที่รักจะมีเยาวชนที่มีอนาคตที่สดใส ห่างไกลจากภัยยาเสพติด

3. ความคิดสร้างสรรค์

ประเด็นการพิจารณา วิเคราะห์จากการตั้งชื่อเรื่อง วิธีการนำเสนอ การมองและนำเสนอ ประเด็น และส่วนเป็นความคิดกับเนื้อหาสาระ ฯลฯ

ผลงานที่นำเสนอ แสดงออกถึงความคิดสร้างสรรค์ โดยทั่วไปยังมีน้อย ดังเช่น การตั้งชื่อเรื่อง ที่มักใช้ชื่อหนังสือ เป็น ชื่อเรื่อง วิธีการนำเสนอส่วนใหญ่ เป็นการนำเสนอในรูปแบบตรง ๆ ของการย่อเรื่องหรือเล่าเรื่อง การเชื่อมโยงประเด็น และสาระอย่างสร้างสรรค์ มีน้อย หรือมีอยู่บ้าง แต่ไม่ชัดเจน อย่งไรก็ดี ส่วนของผลงานที่แสดงออกถึงความคิดสร้างสรรค์ ถึงแม้จะมีไม่มาก แต่ก็แสดงออกได้ดี ดังเช่น มุมมองการนำเสนอส่วนเป็นสาระที่ผู้เขียนต้องการชักนำให้เพื่อนอยากอ่านหนังสือที่ตนแนะนำ

โดยภาพรวม นักเรียนที่ส่งผลงานเข้าประกวด ส่วนใหญ่ยังแสดงความคิดสร้างสรรค์ออกมา น้อย ในด้านและมุมมองต่าง ๆ แต่ก็มีศักยภาพที่จะพัฒนาทักษะการใช้ความคิดสร้างสรรค์ได้มาก

ถึงแม้การตั้งชื่อเรื่องให้น่าสนใจและดี จะเป็นสิ่งที่ค่อนข้างยากสำหรับผู้ส่งผลงานเข้าประกวด เพราะต้องแสดงออกหรือเชื่อมโยงชื่อหนังสือ หรือประเด็นเนื้อหาสาระที่ต้องการจะสื่อกับผู้อ่าน (เพื่อนที่นักเรียนชักชวนให้อ่านหนังสือ) แต่ก็มีตัวอย่างดี ๆ แสดงออกถึงศักยภาพของการมีความคิดสร้างสรรค์อย่างน่าสนใจ เช่น ...

ชื่อเรื่อง “ คนกล้าที่หมู่บ้านอาบจันทร์ ” ของ สมถวิล สุขเลี้ยง แนะนำหนังสือ 2 เล่ม คือ “ คนกล้า ” และ “ หมู่บ้านอาบจันทร์ ”

ชื่อเรื่อง “ เปิดโลกกว้างทางปัญญา ” ของ ชญานิชฐ์ บาลสุข แนะนำหนังสือ 3 เล่ม คือ “ เรื่องของน้ำพุ ” , “ ข้างหลังภาพ ” และ “ คู่กรรม ”

ชื่อเรื่อง “ รอยหยดหมึก ” ของ มณีนุช แสงสุวรรณกุล แนะนำหนังสือ 3 เล่ม คือ “ กฎแห่งกรรม ” “ Life On The Rock ” และ “ ขุนทอง... เจ้าจะกลับมาเมื่อฟ้าสว่าง ”

ชื่อเรื่อง “ใบไม้ในบ้านเก่า” ของ กฤษติกรณ์ สุขปิ่น แนะนำหนังสือ 2 เล่ม คือ “ใบไม้ที่หายไป” และ “บ้านเก่า”

4. ความสามารถเชิงวรรณศิลป์

ประเด็นการพิจารณา วิเคราะห์จากคุณค่าเชิงวรรณศิลป์ในแง่มุมต่าง ๆ ทั้งความสามารถในการใช้ภาษา ความถูกต้องตามหลักภาษา และการนำเสนอให้ผลงานการเขียนออกมาน่าอ่าน มีพลังในการชักชวนเพื่อนให้อ่านหนังสือ ฯลฯ

นักเรียนส่วนใหญ่ที่ส่งผลงานการเขียนเข้าประกวด แสดงออกถึงความสามารถและทักษะเชิงวรรณศิลป์ค่อนข้างอ่อน ภาษาที่ใช้เป็นจำนวนมากที่ไม่ถูกต้องตามหลักภาษาไทยที่ดี การใช้ศัพท์เฉพาะ ดังเช่น ศัพท์วิชาการ ราชาศัพท์ ยิ่งคลาดเคลื่อนอยู่มาก ภาษาที่ใช้ในการนำเสนอ เป็นภาษาพูดที่ไม่เหมาะสมกับภาษาเขียนที่สมควรใช้ การนำเสนอข้อเขียนอย่างมีพลังชวนอ่าน มีอยู่บ้าง แต่ไม่มากขาดความสละสลวย ความชัดเจน และทักษะการเชื่อมโยงความคิดและประเด็นของเรื่อง ดังเช่น การใช้ความสามารถเชิงวรรณศิลป์ในการเชื่อมโยงประเด็น หรือหนังสือที่แนะนำให้เพื่อนอ่าน

โดยภาพรวม ความสามารถเชิงวรรณศิลป์ของนักเรียนที่ส่งผลงานการเขียนเข้าประกวด ยังอ่อนอยู่มาก ที่ค่อนข้างเด่นพอมืออยู่ แต่ไม่มาก ทว่า นักเรียนส่วนใหญ่ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง นักเรียนที่มีผลงานชนะการประกวด แสดงศักยภาพเชิงวรรณศิลป์อยู่บ้างอย่างน่าสนใจ และสมควรจะได้รับการพัฒนาต่อไป

ตัวอย่างผลงานข้อเขียนชนะการประกวดที่แสดงออกถึงศักยภาพของความสามารถเชิงวรรณศิลป์ ในระดับค่อนข้างดี มีเช่น ข้อความสรุปปิดเรื่องของผู้เขียน คือ อนาคต ดังก้อง กับเรื่อง “ นฤมิตรพินิจถ้อยอักษรา ” ดังนี้

..... มีผู้กล่าวไว้ว่า “ กวีเป็นผู้มีพันธกิจต่อสังคมด้วยบทกวีนิพนธ์ นั่นคือ ภาระหน้าที่ของกวีในฐานะที่เป็นผู้สร้างศิลปะ ด้วยภาษา และเป็นปราชญ์ทางภาษาผู้จะมีส่วนสร้างสรรค์วัฒนธรรมของสังคม พันธกิจของกวีมิใช่กฎบัญญัติที่ตั้งขึ้นเพื่อให้กวีประพฤติปฏิบัติตาม แต่เป็นสถานภาพและทัศนคติของสังคมที่มองกวี รวมทั้งความคาดหวังจากกวี หรืออาจเป็นความมุ่งมาดของกวีที่มองตนเองว่า มีภารกิจและหน้าที่ประการใดบ้างต่อผู้อ่านงานของตน ต่อสังคม และต่อโลกโดยรวม ” งานกวีนิพนธ์ทั้งสามเล่ม “ คำหยาด “ ชักม้าชมเมือง “ และ “ เพลงขลุ่ยผิว “ ผลงานเพียงส่วนหนึ่งของ เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์ ก็คงเป็นไปตามคำกล่าวนั้น กวีผู้นี้จึงถือเป็นปราชญ์ทางภาษา ที่สามารถสืบทอดวิญญานวรรณศิลป์จากอดีตให้มีชีวิตอันสอดคล้องกับสังคมปัจจุบัน ด้วยรากฐานสร้างสรรค์แห่ง “ ขนบ “ การเลือกสรร “ ขนบ “ มาใช้ทำให้งานของกวีร่วมสมัยยังคงมี “ เสน่ห์ “ แห่งวรรณศิลป์ เป็นที่ยอมรับแก่ผู้

อ่านเล่มออกมา และธรรมชาติอันเป็นแก่นสำคัญในวรรณคดีไทยยังคงเป็นพลังบันดาลใจแก่กวี และกวีผู้นี้
ยังใช้ธรรมชาติสร้างศิลป์และอารมณ์สะท้อนใจในระดับต่าง ๆ ในงานของตนอย่างมีประสิทธิภาพ

“ ... ดังนั้น ผู้แสวงหาและกระหายอยากความงดงามแห่งสุนทรีย์ด้วยการเสกสรร
ถ้อยอักษร จึงสมควรผินหน้าผ่านเลยหนังสือรวมกวีนิพนธ์ ผลงานของปราชญ์ทางภาษานามเนาวรัตน์
พงษ์ไพบุลย์ ... แม้แต่เล่มเดียว ”

5. การนำเสนออย่างเป็นองค์รวม

ประเด็นการพิจารณา มุมมอง และทักษะในความคิดและการนำเสนออย่างเป็นองค์รวม

โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ ให้นักเรียนแนะนำหนังสือแก่นักเรียน มากกว่า 1 เล่ม
(2 เล่ม สำหรับระดับทั่วไป , 3 เล่ม สำหรับระดับเข้มข้น) ดังนั้น มุมมองและทักษะของการนำเสนอผล
งานอย่างให้มีการเชื่อมโยงกันระหว่าง หนังสือ 2 เล่ม หรือ 3 เล่ม จึงเป็นดัชนีชี้ชัดว่า นักเรียนเข้าใจ หรือมี
ความสามารถในโลกทัศน์แบบองค์รวมมากน้อยเพียงใด และสามารถแสดงออกในงานเขียนส่งเข้า
ประกวดโดยใช้ความสามารถเชิงวรรณศิลป์ ได้ดีเพียงใด

จากผลงานการเขียนที่ส่งเข้าประกวด ส่วนใหญ่แล้ว ประเด็นการนำเสนอผลงานอย่างให้
เป็นองค์รวม ยังแสดงออกได้ไม่ดี มักเป็นการกล่าวถึงหนังสือแต่ละเล่มอย่างเป็นอิสระต่อกัน แล้วก็นำ
หนังสือทั้ง 2 หรือ 3 เล่ม มาเชื่อมโยงกันอย่างหลวม ๆ เกินไป แต่ก็มีศักยภาพที่สามารถจะพัฒนาได้
มาก

ตัวอย่างผลงานการเขียนชนะการประกวด ที่แสดงมุมมองและความสามารถในการนำเสนอ
(เชิงวรรณศิลป์) อย่างเป็นองค์รวมเชื่อมโยงหนังสือมากกว่าหนึ่งเล่มได้ในระดับน่าสนใจ มีเช่น ผลงาน
ของ อมฤต เจริญทอง กับเรื่อง “ หนังสือ ... ภาพชีวิต ภาพสังคม ” ซึ่งในส่วนแรก ๆ ของการ
แนะนำหนังสือ 2 เล่ม ให้เพื่อนอยากอ่าน เขียนว่า

..... “ สำหรับผมเป็นนักอ่านตัวยง หนังสือที่ผมประทับใจมากที่สุด อยากเชิญชวนให้เพื่อน
ๆ อ่าน คือ “ ข้างหลังภาพ ” และ “ อยู่กับก๋ง ” ทั้งสองเล่มเป็นวรรณกรรมนวนิยายเพชรน้ำเอกโดดเด่น
ทั้งภาษา เนื้อเรื่องสร้างสรรค์ รวมทั้งสนุกสนาน ชวนติดตาม สะท้อนภาพชีวิตของคนในสังคม ก่อน
พุทธศักราช 2500 แตกต่างกันด้วยชนชั้น คือ “ ข้างหลังภาพ ” เป็นเรื่องของชนชั้นสูง ที่ตัวละครเอกมี
ความงดงามทั้งด้วยกาย วาจา และใจ ส่วน “ อยู่กับก๋ง ” งดงามด้วยภาพการต่อสู้เพื่อความอยู่รอด
ของชนชั้นรากหญ้า และมากมายด้วยปรัชญาชีวิต เนื้อเรื่องของนวนิยายทั้งสองเล่มอยู่เหนือกาลเวลา
คือ ไม่ล้าสมัย อ่านเมื่อไรก็สนุกเมื่อนั้น ได้ข้อคิดที่นำมาใช้ได้กับทุกยุคสมัย มีศิลปะการแต่งชั้นเยี่ยมยอด
รวมทั้งภาษาที่งดงาม ละเมียดละไม คัดสรรมาเรียงร้อยเข้าด้วยกันอย่างประณีต จึงถือเป็นงานฉบับครู
ให้พวกเราได้ศึกษา เพื่อน ๆ จะไม่เสียเวลาที่อ่าน ซึ่งผมขอแนะนำให้รู้จักแต่ละเล่ม

6. ความคิดและสำนึกของจริยธรรมและคุณธรรม

ประเด็นการพิจารณา มุมมอง ทศนะ และการแสดงออกในข้อเขียน บ่งชี้ความตระหนักและความพยายามชักจูงให้ผู้อื่น (เพื่อนของเยาวชนที่ชักชวนให้อ่านหนังสือ) ได้มีความคิด และสำนึกของจริยธรรม และคุณธรรม

สำหรับประเด็นเรื่องความคิดและสำนึกของจริยธรรมและคุณธรรม เป็นประเด็นที่ค่อนข้างชัดเจน และได้รับการเน้นให้ผู้อื่นได้เห็นคุณค่าของหนังสือในส่วนที่เกี่ยวข้องกับจริยธรรมและคุณธรรม ในกรณีที่หนังสือซึ่งได้รับการแนะนำ มีประเด็นเรื่องของจริยธรรมและคุณธรรมชัดเจน แต่ผู้เขียนส่วนใหญ่ จะไม่พยายามชี้โยงประเด็นเรื่องจริยธรรม และคุณธรรม ในหนังสือที่แนะนำนัก ทำให้ข้อเขียนส่วนใหญ่ไม่เด่นชัดในการสร้างความตระหนักให้เยาวชนคนไทยวันนี้ เห็นความสำคัญของจริยธรรมและคุณธรรมว่า เป็นคุณสมบัติสำคัญของผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพ และเป็นประเด็นปัญหา (หรือไม่) ของสังคมไทยในปัจจุบัน และในอนาคต

โดยภาพรวม ประเด็นเรื่องความคิดและสำนึกของจริยธรรมและคุณธรรม ไม่ได้ได้รับความเอาใจใส่ของผู้เขียนมากเป็นพิเศษ ในการแนะนำหนังสือให้เพื่อนอ่าน ซึ่งนับเป็นปรากฏการณ์ ที่ค่อนข้างน่าเป็นห่วงว่า เยาวชนไทยวันนี้ อาจจะไม่มองข้ามความสำคัญของจริยธรรมและคุณธรรมที่เป็นปัจจัยของสังคมที่พึงประสงค์ และจึงเป็นประเด็นหนึ่งที่เยาวชนไทยวันนี้ ควรจะได้รับการเอาใจใส่ให้เกิดความตระหนักในความสำคัญและความจำเป็นของการเสริมสร้างความเข้มแข็งของสังคมในประเด็นเรื่อง จริยธรรมและคุณธรรม

ตัวอย่างผลงานการเขียนขณะการประกวด ที่แสดงออกถึงความพยายามของผู้เขียน ในการชักชวนให้เพื่อนได้อ่านหนังสือมีสาระ เสริมสร้างจริยธรรมและคุณธรรม ของการดำเนินชีวิตอย่างค่อนข้างดี มีเช่น ผลงานเรื่อง " หนังสือ ... ภาพชีวิต ... ภาพสังคม " ของ อมฤต เจริญทอง ซึ่งแนะนำหนังสือ 2 เล่ม ได้แก่ " ช่างหลังภาพ " และ " อยู่กับก๋ง " โดยเขียนบทสรุปท้ายสุดของเรื่อง กล่าวถึง " อยู่กับก๋ง " กอปรดังนี้

..... " ภาษาที่สละสลวย บรรจงร้อยเรียงอย่างงดงาม และปรัชญาชีวิตที่แฝงอยู่ตามด้วยอักษร คือ เสน่ห์ที่ชวนอ่าน ยากจะหาได้จากหนังสือเล่มอื่น ข้าพเจ้าขอยกมาดังนี้

ไม่ต้องอายุที่เป็นคนจน แต่ควรอายุที่เป็นคนเฒ่า เพราะความจน ความรวย เราเลือกไม่ได้ แต่ความดี ความเฒ่า เราเลือกทำ เลือกเว้นได้

เทพเจ้าแห่งโชคดีไม่เคยเอื้อมมือมาแตะหน้าผากอวยชัยคนเกียจคร้านเลย

คนที่ไม่เป็นระเบียบ ชีวิตจะยุ่งเหยิง คนที่ไม่รักความสะอาด จะหาความสดชื่นแจ่มใสไม่ได้ และคนที่ไม่รักความสุจริต ชีวิตจะเป็นมลทิน

สำหรับข้อคิดเตือนใจที่มีคุณค่าต่อผู้อ่าน อย่างมาก อาทิ การเป็นคนกตัญญูอ่อนน้อมถ่อมตน จะทำให้เป็นที่รักใคร่เอ็นดูของผู้ใหญ่ และผู้ที่พบเห็น ความขยัน ความอดทน นำมาซึ่งความสำเร็จในชีวิต การเป็นคนเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่มีน้ำใจคนอื่น จะทำให้เราอยู่ร่วมกับคนอื่นได้ อย่างมีความสุข การศึกษาเป็นสิ่งสำคัญ สามารถนำไปใช้ประกอบอาชีพที่ดี และสามารถยกระดับชีวิตได้ ข้อคิดเหล่านี้ส่งผลให้สังคมสงบสุข

ภาพชีวิต ที่สะท้อนจากหนังสือทั้งสองเล่ม ทำให้มองเห็นภาพสังคมไทยอย่างชัดเจน สังคมไทยมีความสงบสุขมาเนิ่นนาน ชนทุกชั้นอยู่อย่างร่มเย็น เป็นเพราะการดำรงชีวิตอยู่อย่างพอเหมาะพอควร มีคำสอนจากบรรพชนเป็นเครื่องกล่อมเกลาคิดใจให้มีค่านิยม และพฤติกรรมที่อยู่ในกรอบแห่งจารีตประเพณีอันงดงาม ประวัติศาสตร์อาจถูกบิดเบือน หรือข้อมูลอาจผิดพลาดตามกาลเวลาที่ผันแปร แต่นวนิยาย คือบันทึกชีวิตคนในสังคมที่แฝงความนัยให้ขบคิด ประเด็นนิยายทั้งสองเล่มที่ข้าพเจ้ายกมาวิเคราะห์ รวบรวมจนทุกคนได้อ่าน และพิสูจน์คุณค่า คุณจะรู้สึกสนุกสนานจนวางไม่ลง “ ช้างหลังภาพ ” “ อยู่กับก๋ง ” ภาพชีวิต ... ภาพสังคม

(12.4) บทความเกี่ยวกับการอ่านของเยาวชนที่สะท้อนได้จากโครงการ

นอกเหนือไปจากบทความและรายงานเกี่ยวกับการอ่านของเยาวชนที่ร่วมในโครงการ ตีพิมพ์ในสื่อต่าง ๆ (ดังตัวอย่างในภาคผนวก 21 , 22 , 23 , 24 , 25 และ 26) แล้ว ตัวอย่างบทความเกี่ยวกับการอ่านของเยาวชนที่สะท้อนได้จากโครงการอย่างชัดเจน คือ เรื่อง เพื่อนชวนเพื่อน “ รักการอ่าน ” โดย “ กองบรรณาธิการ ” วารสาร สถานปฏิรูป (คอลัมน์ ประชาคมวิจัย) ฉบับ 84 เดือนเมษายน 2548 (ภาคผนวก 29)

13. ข้อเสนอแนะ และข้อเสนอโครงการต่อเนื่อง

จากการดำเนินงานของโครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ ปีที่ 1 นอกเหนือไปจากผลงานการเขียนที่ส่งเข้าประกวดทั้งหมด 2,261 ผลงาน ซึ่งตกผลึกสุดท้าย เป็นผลงานชนะการประกวด 60 ผลงานแล้ว โครงการก็ได้ฐานข้อมูล (Data Base) เกี่ยวกับนักเรียน โรงเรียน สถาบันการศึกษา และหนังสือมากมาย ซึ่งเป็นข้อมูลสำคัญ แสดงสถานภาพเกี่ยวกับการอ่าน การเขียน ของเยาวชนไทยในปัจจุบัน คักยภาพและอุปสรรคของเยาวชนไทยวันนี้ ที่จะพัฒนาต่อไปเป็นนักวิจัย และเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพในอนาคต

ข้อมูลที่โครงการมีอยู่ในปัจจุบัน มาก และสำคัญเพียงพอที่สมควรจะมีการศึกษาวิเคราะห์ สังเคราะห์ และกิจกรรม เพื่อการพัฒนาเยาวชนไทยวันนี้ ให้เป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพที่ดีในอนาคตต่อไป

สำหรับข้อเสนอเป็นโครงการต่อเนื่องของโครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ ต่อ สกว. ให้เป็นโครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ ปีที่ 2. มีหลักการ และที่มาของข้อเสนออย่างสังเขป ดังต่อไปนี้

จากแนวทางการวิเคราะห์วิจารณ์หนังสือ (ภาคผนวก 6 : เกณฑ์การประเมินงานเขียนส่งเข้าประกวด) , ข้อบ่งชี้ศักยภาพเยาวชนในการอ่านและเขียน และแนวทางการส่งเสริมเพื่อพัฒนาเยาวชนให้เป็นผู้ใหญ่ มีคุณภาพ (ภาคผนวก 5) กับข้อมูลที่ได้จากงานเขียนส่งเข้าประกวด (ทั้งข้อมูลเกี่ยวกับตัวนักเรียน และผลงานการเขียนที่ส่งเข้าประกวด บ่งแสดงถึงศักยภาพ จุดแข็ง จุดอ่อน ของเยาวชน ที่เข้าร่วมโครงการในการอ่านและเขียน) ประกอบกับเป้าหมายโครงการที่หวังผลในการพัฒนาเยาวชนไทยให้เป็นนักวิจัยและผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพในด้านต่าง ๆ อย่างจริงจัง จึงเสนอให้มีการดำเนินงานโครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือต่อไปเป็นปีที่ 2. (ซึ่งในโครงการปีที่ 1. ได้ระบุไว้แล้วว่า โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือเป็นโครงการระยะปานกลาง 3 – 5 ปี และระยะยาว 10 ปี แต่จะเสนอของบประมาณพร้อมรายละเอียดโครงการเป็นรายปี) โดยเสนอเป็นชุดโครงการ “ ชวนเพื่อนอ่านหนังสือ ปีที่ 2. พ.ศ.2548 ” ประกอบด้วยโครงการย่อย 2 โครงการ ดังต่อไปนี้ (รายละเอียดปรับเปลี่ยนได้ตามความเหมาะสม)

โครงการ 1. : โครงการติดตาม ส่งเสริม และพัฒนาเยาวชนขณะการประกวดโครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ ปีที่ 1. จำนวน 60 คน เป็นโครงการต่อเนื่องตามแผนโครงการเดิม

กิจกรรม : ประกอบด้วย (1) การประชุมปฏิบัติการ (Workshop) 2 วัน เพื่อประมวลศักยภาพ จุดเด่น จุดด้อยของเยาวชน (2) การฝึกอบรมเข้มข้น (Intensive Training) การอ่านและการเขียน 3 วัน ซึ่งรางวัลการเขียน 10 รางวัล

หมายเหตุ : ถ้าเป็นไปได้ ควรขยายจำนวนเยาวชนกลุ่มเป้าหมาย จาก 60 คน เป็น 150 คน ซึ่งผลงานการประกวดรอบแรกระดับทั่วไป 100 คน ระดับเข้มข้น 50 คน

โครงการ 2. : โครงการประกวดการเขียน “ เล่มนี้ดี น่าอ่าน ” ครั้งที่ 2 / 2548

กิจกรรม : ประกวดการเขียน “ เล่มนี้ดี น่าอ่าน ” ครั้งที่ 2 / 2548 แบ่งเป็น 2 ระดับ คือ (1) ระดับมัธยมศึกษา (ม.1 – ม.6 หรือเทียบเท่า) (2) ระดับอุดมศึกษาและทั่วไป

สำหรับระดับมัธยมศึกษา มีกิจกรรม 3 ส่วน คือ (1) การประกวดรอบแรก ความยาวไม่เกิน 3 หน้ากระดาษ A4 มีรางวัลผู้ผ่านการประกวดรอบแรกจำนวน 100 คน (2) การฝึกอบรมเข้มข้นสำหรับการอ่านและการเขียน เป็นเวลา 3 วัน (3) การประกวดรอบสุดท้าย หลังการฝึกอบรมเข้มข้น ความยาวไม่เกิน 5 หน้ากระดาษ A4 มีรางวัลจำนวน 30 รางวัล

สำหรับระดับอุดมศึกษาและทั่วไป มีกิจกรรมเดียว หรือการประกวดรอบเดียว ความยาวไม่เกิน 5 หน้ากระดาษ A4 จำนวน 30 รางวัล

ภาคผลงานคณะกรรมการประกวด

...ผลงานชนะเลิศการประกวดระดับทั่วไป

50 ผลงาน

(เรียงตามลำดับตัวอักษรชื่อเจ้าของผลงาน)

น.ศ. กรองแก้ว ภาณุมนต์วาทิ

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/8 โรงเรียนเบ็ญจะมะมหาราช จ. อุบลราชธานี

เล่มโปรด

ครั้งแรกที่ฉันได้รับกติกาการส่งงานเขียน “เล่มนี้ดี น่าอ่าน” เข้าประกวดใน โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ ฉันไม่รู้ว่าจะเลือกหนังสือเล่มไหนดี หนังสือสองเล่มที่ฉันเลือกจะต้องเป็นหนังสือเล่มโปรดของฉัน ถ้าไม่เช่นนั้นแล้วฉันจะเขียนชักชวนเพื่อนให้อ่านไม่ได้เลย เพราะฉันเองก็บอกไม่ได้ว่าหนังสือเล่มนั้นมันคืออย่างไร สนุกอย่างไร และหนังสือเล่มนั้นต้องไม่ใช่หนังสือแปลด้วย ฉันคิด คิด แล้วก็คิด ในที่สุดฉันก็ตกลงใจเลือกหนังสือสองเล่มนี้

หุบเขากินคน ของ มาล เคาจินทร์ เป็นหนึ่งในหนังสือที่ฉันเลือก ฉันจำได้แม่นยำว่าเคยอ่านหนังสือเล่มนี้ตอนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือเล่มแรกที่หนาที่สุดเท่าที่ฉันเคยอ่านมาในขณะนั้น เมื่อก่อนฉันเป็นคนที่ไม่ชอบอ่านหนังสือเลย จนกระทั่งฉันได้มาอ่านหนังสือเล่มนี้ ความคิดของฉันจึงค่อยๆ เปลี่ยนไป

แรกเริ่มเดิมทีเพื่อนร่วมชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของฉันคนหนึ่งนำหนังสือเล่มหนึ่งมาอ่านที่โรงเรียน หน้าปกสีทึมๆ มีรูปเด็กสามคนยืนอยู่กลางป่า ที่หน้าปกมีตัวหนังสือสะกดตา เขียนว่า *หุบเขากินคน* ฉันก็ไม่ได้สนใจอะไรมากมาย ไม่กี่วันต่อมา ฉันเห็นเพื่อนสนิทของฉันกำลังอ่านหนังสือเล่มนี้อยู่ ความสนใจของฉันที่มีต่อหนังสือเล่มนี้จึงเพิ่มขึ้นมาอีกเล็กน้อย ฉันจึงยืม*หุบเขากินคน* จากเพื่อนมาลองเปิดดูบ้างแบบผ่านๆ ทันใดนั้นฉันเหลือบไปเห็นคำว่า “เห็ดเลือด” ฉันเกิดความสงสัยและอยากรู้ขึ้นมาทันทีว่าเห็ดเลือดคืออะไร ซึ่งก็คงเป็นเพราะคำคำนี้กระมังที่ทำให้ฉันได้เริ่มต้นอ่านหนังสือเรื่องนี้อย่างเป็นทางการ สนับสนุนจากเพื่อนสนิทของฉันด้วย ฉันจึงไปขอยืมหนังสือเรื่อง*หุบเขากินคน* จากเพื่อนคนเดิมมาอ่าน พอได้รับคำอนุญาตจากเจ้าของหนังสือแล้ว ฉันก็เริ่มอ่านทันที จากการอ่านในครั้งนี้ทำให้ฉันได้รับความหมายของคำว่า “วางไม่ลง”

หุบเขากินคน เป็นเรื่องราวของกลุ่มลูกเสือประดอมปลายห้าคนซึ่งไปเข้าค่ายพักแรม ทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกัน พวกเขาแต่ละคนเป็นเพียงเพื่อนร่วมชั้นกันเท่านั้น ทั้งยังมีลูกเสือคู่อื่นๆ ไม่ถูกกันเสียด้วย แต่แล้วเหตุการณ์อันไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น พวกเขาทั้งห้าคนหลงเข้าไปในอียิปต์สมัยหนึ่ง จึงกลายเป็นจุดเริ่มต้นของการผจญภัยอันน่าตื่นเต้น พวกเขาแต่ละคนมีความสามารถแตกต่างกันไป ซึ่งทุกคนจะต้องดึงเอาความสามารถนั้นออกมาใช้เพื่อความอยู่รอดและพยายามค้นหาหนทางกลับบ้านให้จงได้

หุบเขากินคน เป็นวรรณกรรมอิงประวัติศาสตร์ มีการดำเนินเรื่องเร็ว สนุก ตื่นเต้น น่าติดตาม ได้รับทั้งสาระความรู้ความบันเทิงและข้อคิดต่างๆ เช่น สอนเราให้รู้ถึงภัยของความโกรธ สอนให้เราใจเย็นไม่โกรธง่าย ไม่กลัวอะไร โดยไม่มีเหตุผล สอนให้รู้ถึงพระคุณของแม่ เป็นต้น ในด้านเนื้อหา *หุบเขากินคน* ได้ให้ความรู้เกี่ยวกับอาณาจักรฟูนันอีกด้วย นอกจากนี้ยังสะท้อนให้เห็นถึงความแก่งแย่งกันในสังคม การดูคนแต่เพียงภายนอกนั้นไม่สามารถบอกอะไรได้ คนแต่ละคนล้วนมีความสามารถแตกต่างกันไป และทุกคนมีคุณค่า มีความสำคัญด้วยกันทั้งสิ้น

เมื่อฉันอ่านหนังสือเล่มนี้จบฉันก็รู้ได้ทันทีว่า *หุบเขากินคน* ได้กลายเป็นหนังสือเล่มโปรดของฉันไปแล้ว ฉันจึงอยากจะแนะนำให้เพื่อนๆ ที่ชอบเรื่องเกี่ยวกับมิตรภาพระหว่างเพื่อนแล้วละก็ ขอแนะนำว่าเรื่องนี้พลาดไม่ได้โดยเด็ดขาด แล้วก็ขอบอกแถมๆ ว่าตอนจบนั้นจบได้อย่างลึกลับซึ่งกินใจมากเหลือเกิน ถ้าเพื่อนๆ อยากรู้ว่าเรื่องนี้สนุกหรือไม่ ถ้าสนุกแล้วสนุกอย่างไร เหมือนกับที่ฉันเล่าหรือไม่ คงต้องเป็นหน้าที่ของเพื่อนๆ แล้วละค่ะ ฉันเองก็เขียนได้เพียงผู้ให้คำแนะนำเท่านั้น อ้อ! ฉันจะไม่เฉลยนะค่ะว่าเห็ดเลือดคืออะไร เอาไว้เป็นปริศนาละกัน แต่ดันเพื่อนๆ อยากรู้ก็คงต้องไปติดตามอ่านกันเอาเองนะค่ะ ฉันรับรองค่ะว่าสนุกแน่นอน

สำหรับหนังสือเล่มโปรดของฉันอีกเล่มที่จะขอเอ่ยถึงคือ *LIFE ON THE ROCK* โดย ว.แหวน ซึ่งหลายๆ คนอาจจะเคยได้ยิน เคยได้อ่านกันมาบ้างแล้ว ก่อนอื่นฉันก็ขอล่าถึงความ เป็นมาสักเล็กน้อย

วันหนึ่งฉันไปเดินเล่นอยู่ในร้านขายหนังสือเหมือนดังเช่นที่ฉันทำแทบทุกครั้งที่มีเวลาว่าง ฉันจำได้ว่าตอนนั้นฉันอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ฉันเดินดูหนังสือเล่มนั้นเล่มนี้ไปเรื่อยๆ จนกระทั่งแม่ของฉันหยิบหนังสือเล่มหนึ่งขึ้นมาให้ดู ฉันจำหน้าปกของหนังสือเล่มนี้ได้ทันที เพราะเคยเห็นเพื่อนในห้องเรียนอ่านกันบ่อยๆ แม่บอกให้ฉันลองอ่านหนังสือเล่มนี้ ฉันรับมาเปิดดูคร่าวๆ แล้วเห็นว่าหนังสือเล่มนี้น่าสนใจจึงตัดสินใจซื้อ หลังจากนั้นฉันก็ค่อยๆ อ่านไปวันละเล็กละน้อย จนจบในที่สุด ฉันพบว่า

LIFE ON THE ROCK เป็นหนังสือในเชิงชี้แจง แนะนำ และสอนเราในด้านต่างๆ ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องเกี่ยวกับตัวเอง เพื่อน พ่อแม่ ความรัก ความเข้าใจกัน รวมถึงเกร็ดเล็กเกร็ดน้อยในการดำเนินชีวิต ฉันคิดว่า *LIFE ON THE ROCK* ไม่ใช่หนังสือที่อ่านแล้วตลก ขบขัน แต่เป็นหนังสือที่ให้ข้อคิดในด้านต่างๆ ทำให้เรารักตัวเองมากขึ้น รู้จักคุณค่าในตัวเอง รู้จักการวางตัวให้เหมาะสมในสังคม ในยามที่ฉันท้อแท้ เศร้าใจ หรือเสียใจ ฉันจะหยิบหนังสือเล่มนี้ขึ้นมาอ่าน มันก็ทำให้ฉันยิ้มได้แทบทุกครั้ง หนังสือเล่มนี้จึงเป็นเหมือนผู้ที่คอยให้กำลังใจฉันเลยทีเดียว ฉันตั้งใจที่ได้่านหนังสือเล่มนี้ เพราะ *LIFE ON THE ROCK* เป็นเสมือนใบเบิกทางให้กับหนังสือเล่มอื่น แต่เป็นประเภทเดียวกันนี้อีกหลายเล่ม และมันก็ทำให้ฉันได้รับข้อคิดมากมาย ทำให้ฉันมองโลกในแง่ดีขึ้น สนุกกับชีวิตมากขึ้น

ฉันคิดว่า *LIFE ON THE ROCK* เป็นหนังสือที่มีคุณค่ายิ่ง ฉันจึงอยากแนะนำให้เพื่อนๆ ได้อ่านหนังสือเล่มนี้ แล้วเพื่อนๆ จะได้ว่า *LIFE ON THE ROCK* คืออะไร เพื่อนๆ จะได้รู้จักกับชีวิตที่ดีขึ้น ได้ความคิดใหม่ๆ อีกหลายๆ มุมมอง ฉันรับรอง (อีกครั้ง) ค่ะว่าเพื่อนๆ จะได้อะไรมากกว่าที่คิด แล้วจะรู้ว่าชีวิตไม่ใช่สิ่งที่น่าเบื่อเลย

นายกฤติกรณ์ สุขปิ่น

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนยุพราชวิทยาลัย อ. เมือง จ. เชียงใหม่

เรื่องใบไม้ในบ้านเก่า

“หนังสือบางเล่มไม่น่าพลาด แต่หนังสือเล่มนี้พลาดไม่ได้” หลายความรู้สึกจากการอ่านวรรณกรรมทำให้มองเห็นภาพพจน์ของหนังสือเล่มนี้... ใบไม้ที่หายไป ของ จิระนันท์ พิตรปรีชา ผู้รังสรรค์ผลงานการเขียนจนได้รับการคัดเลือกจากคณะกรรมการตัดสินวรรณกรรมยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน (รางวัลซีไรต์) ประจำปี พ.ศ. 2532 ให้เป็นรางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์กวีนิพนธ์แห่งชีวิตยอดเยี่ยม

ข้าพเจ้าชอบข้อความอยู่บทหนึ่ง ซึ่งข้าพเจ้าเห็นว่าผู้ประพันธ์ใช้ภาษา ถ้อยคำ และกลวิธีการเขียนที่มีพลัง รู้จักถ่ายทอดอารมณ์และความคิดของตนเองสู่ผู้อ่าน อีกทั้งผู้ประพันธ์ยังสามารถที่จะนำความคิดมารังสรรค์ผลงานเพื่อที่สามารถผสมผสานจินตนาการให้กลมกลืนได้กับประสบการณ์ในชีวิต มีผู้วิจารณ์บทกวีของจิระนันท์ที่มีชื่อว่า “เศษธุลี” ว่าเหมือนจะเป็นงานที่เป็นตัวแทนของวรรณกรรมเพื่อชีวิตของไทยในช่วงนั้นทั้งหมดมีเชิงชั้นวรรณศิลป์ยอดเยี่ยม มีคุณค่าด้านแนวความคิดอันมีลักษณะสากล และข้อความบทนี้เองที่ข้าพเจ้าขอนำมาให้เพื่อนๆ ได้คำนึงถึงคุณค่าด้านวรรณศิลป์ เพื่อสะท้อนให้เห็นว่าผู้ประพันธ์ถ่ายทอดประสบการณ์และจุดมุ่งหมาย ตลอดจนความหวังของผู้ประพันธ์เองที่จะประสบผลสำเร็จ

“...ฉันก็อรวรดมีคร่ำ

มหลกลเหลวด้วยความเศร้า หมองหม่น

ปรารถนาเป็นธูลิทุรน

ดีกว่าทนกลั่นใจอยู่ได้น้ำ...”

ผู้ประพันธ์มีความกล้าที่จะเปิดเผยและถ่ายทอดประสบการณ์จากความมุ่งมั่นในอุดมการณ์และความหวังของผู้ประพันธ์

กวีนิพนธ์เรื่องนี้เป็นเรื่องราวเชิงบันเทิงของชีวิตช่วงหนึ่งของผู้ประพันธ์ ตั้งแต่ผู้ประพันธ์ยังเป็นนักศึกษา วัยรุ่นกลุ่มก้าวหน้า มีอุดมการณ์สูงส่ง จวบจนกระทั่งได้ตระหนักความจริงของชีวิตที่ถูกธรรมชาติกำหนดและถ่ายทอดมา สารของหนังสือกวีนิพนธ์เล่มนี้มีทั้งความใฝ่ฝัน ปรัชญาชีวิต และอุดมการณ์ของคนหนุ่มสาวสมัยนั้น อยู่ระหว่าง พ.ศ. 2513-2529 และผู้ประพันธ์ก็ได้ปฏิบัติตามอุดมการณ์นั้นอย่างถึงที่สุด จึงพบว่าทุกชีวิตต้องเป็นไปตามกฎธรรมชาติ ดังเช่นชีวิตของผู้เป็นแม่นั้น ไม่เพียงแต่ให้กำเนิด กำหนดอนาคตของลูกเท่านั้น หากรวมทั้งชีวิตตนเองและผู้ใกล้ชิด กวีนิพนธ์ของจิระนันท์มีอีกหลายบท และบทที่ข้าพเจ้ารู้สึกเจ็บและอยากจะถอดบุคคลในข้อความนี้มากที่สุด ไม่เพียงแต่บุคคลคนนั้นมีบุญคุณกับเรา แต่ยังเป็นผู้ให้ชีวิต โดยรวมชีวิตตนเองและผู้ใกล้ชิด ดังบทกวีนิพนธ์ต่อไปนี้

“โอบอุ้มเฝ้าพุ่มพิก	ฉนวนรักร่วมแรงสร้าง
พุ่มเทอดกลางทาง	ถ่ายทอดสิ้นทั้งวิญญาณ
เจ้าเจ็บก็เจ็บด้วย	ขามลิ้มปวยปรารถนา
แบ่งเบาเอาอันมา	เหมือนชีวิตผู้ติดกัน
เคียงข้าวขาวอุ่นอ่อน	ค่อยค่อยข้อนเจ้าจอมขวัญ
เติบโตขึ้นตามวัน	และติดตามด้วยความรัก...”

แม่นั้นเองคือบุคคลที่ข้าพเจ้าอยากเจ็บแทนและอยากถอดท่านมากที่สุด อยากให้เพื่อนๆ ลองอ่านบทกวีนิพนธ์ของจิระนันท์ที่มีอีกมากมายหลายบทแล้วเพื่อนๆ จะรู้ว่า “ไฟกวีของ จิระนันท์ พิตรปรีชา ไม่เคยมอด!” เป็นเล่มที่น่าอ่าน เมื่อเพื่อนๆ อ่านแล้วจะได้ข้อคิดมากมายและมีอะไรมากกว่าที่คิด “อย่าเชื่อถ้าไม่ได้ลองอ่านด้วยตนเอง” พลาดไม่ได้จริงๆ ครับ

หนังสืออีกเล่มหนึ่งที่ข้าพเจ้าอยู่ที่ไหนก็มักจะนึกถึงอยู่เสมอ มันทำให้ข้าพเจ้าไม่ลืมตนเองว่ามาจากที่ไหน เป็นอย่างไร *บ้านเก่า* กวีนิพนธ์รางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน (รางวัลซีไรต์) ประจำปี พ.ศ. 2544 ของ โชคชัย บัณฑิต วิทยากรผู้รังสรรค์ผลงานยอดเยี่ยมแห่งปี

ข้าพเจ้าได้มีโอกาสอ่านบทประพันธ์ของ โชคชัย บัณฑิต ผู้ประพันธ์ได้ถ่ายทอดประสบการณ์และสื่อความคิดของกวี โดยเรียงร้อยประสบการณ์และสังเคราะห์สามัญรอบตัวซึ่งคนทั่วไปอาจไม่สนใจหรือมองข้าม ผู้ประพันธ์สังเกตสังคมด้วยสัมผัสอันละเอียดอ่อน จากมุมมองเฉพาะตัวที่โดดเด่น ถึงแม้บทประพันธ์จะไม่สมบูรณ์แบบในลีลาภาษา แต่โดดเด่นในกลวิธีทางวรรณศิลป์ ดึงข้อความบทหนึ่งซึ่งข้าพเจ้าอยากให้เห็นเพื่อนๆ ลองนึกตาม

...บ้านเก่าใกล้ร้างเสาศรางต้น กระดานเรือรื้อลงน้นอกชนนถล่ม
 ชู่ช่าวกรวกรกระจายพังพ่ายล้ม ฝาเรือนราวข่มด้วยลมพายุห์...

จากมุมมองเฉพาะตัวที่โดดเด่นของผู้ประพันธ์ *บ้านเก่า* เป็นภาพที่แจ่มชัดซึ่งแสดงวิถีชีวิตดั้งเดิม เขามองเห็นความเป็นไปของสังคม การเปลี่ยนแปลงและมีกระแสซึม เทคโนโลยีสมัยใหม่ จากข้อความบทกวีนิพนธ์ข้างต้น เพื่อนๆ ลองนึกไปพร้อมๆ ข้าพเจ้า บทกวีได้สะท้อนให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงตามกระแสซึม บ้านเก่ากลางทุ่งนาที่เคยวิ่งเล่น ที่ปู่ย่าตาทวดทำนอยู่มาเนิ่นนาน วันหนึ่งได้คิแล้วมีงานทำแล้ว ไม่นึกถึงตนเองสมัยนั้นว่ายากลำบากแค่ไหนกว่าจะมาอยู่จุดนี้ได้ กลับจะขายบ้านที่เคยเป็นที่พักพิง หลับนอนตอนที่ไม่มီးอะไร พอร่ำรวยแล้วกลับไม่รู้คุณค่าขายบ้านเก่า ข้าวปลาที่เคยกินกับทุ่งกับควายลิมมันไปหมด แต่แล้วเมื่อชีวิตตกอับอีกครั้งกลับไม่มีอะไรเป็นของตนเองแม้แต่ที่ซุกหัวนอน ข้าพเจ้าคิดว่า “มันสมควรแล้ว ตอนมีไม่รู้จักใช้ ตอนใช้ไม่รู้จักคิด” ทำให้ชีวิตตนต้องกลับมาในสภาพเดิมๆ อีก

เพื่อนๆ เห็นและรู้สึกเหมือนข้าพเจ้าหรือเปล่า ที่ผู้ประพันธ์ได้ใช้ประสบการณ์ที่ทำงานพบเจอ มาถ่ายทอดให้พวกเราได้ตระหนักและคิดอยู่เสมอว่า อย่าเป็นคนลืมอดีตของตน จงกลับไปชะ กลับไปแก้ไขอดีต และทำปัจจุบันให้ดีที่สุด การเปลี่ยนแปลงของสังคมโดยเฉพาะกระแสบริโภคนิยมและสื่ออุปกรณ์เทคโนโลยีสมัยใหม่ ที่รุกเข้ามาลบลภาพ “บ้านเก่า” ไปทีละน้อย ทำให้วิถีชีวิตของคนในสังคมแปรเปลี่ยนด้วย

กวีนิพนธ์ *บ้านเก่า* มีความโดดเด่นด้านวรรณศิลป์ โดยเฉพาะการนำสิ่งตรงข้าม หรือคล้ายคลึงมาเชื่อมโยงทาบเทียบกัน และด้วยน้ำเสียงที่อ่อนโยนกับท่าทีที่ท้าทายความคิดของผู้อ่านอยู่ในที ทำให้หนังสือกวีนิพนธ์เล่มนี้สามารถที่จะสื่อสารจากกรถ่ายทอดของกวีตามต้องการ ได้อย่างสมบูรณ์

บ้านเก่า ข้าพเจ้าคิดว่าเป็นสิ่งดีๆ ที่พวกเราควรจะช่วยกันรักษาและหวงแหนเอาไว้ให้คงอยู่สืบไป และที่สำคัญเพื่อนๆ ลองหยิบขึ้นมาอ่านดู แล้วเพื่อนๆ จะพบกับข้อคิดและอะไรต่างๆ มากมาย ข้าพเจ้าขอบอกว่าหลังจากที่ได้อ่านหนังสือเล่มนี้แล้ว ทำให้ข้าพเจ้ามีอารมณ์และสุนทรียภาพเพิ่มขึ้น มันเป็นเล่มที่ไม่น่าพลาด เพราะไฟกวีของ โชคชัย บัณฑิต ยังคงกรุ่นอยู่ไม่แพ้กวีนิพนธ์อื่นๆ เลขแม้แต่นิดเดียว

เป็นอย่างไรบ้างครับกับกวีนิพนธ์ทั้งสองเรื่อง ที่ข้าพเจ้านำมาให้เพื่อนๆ ได้เรียกน้ำย่อยกันทั้ง *ใบไม้ที่หายไป* ของ จิระนันท์ พิตรปรีชา และกวีนิพนธ์เล่มสอง *บ้านเก่า* ของ โชคชัย บัณฑิต หวังว่าเพื่อนๆ คงจะชอบหนังสือที่ข้าพเจ้าแนะนำนะครับ รีบๆ หยิบแล้วกันครับ เดินไปห้องสมุด หรือร้านหนังสือ หยิบขึ้นมาอ่านดูว่าผู้ที่เป็นกวีเขารังสรรค์ผลงานกันอย่างไร จากที่หลายๆ คนอ่านแล้วบอกว่า “หนังสือบางเล่มไม่น่าพลาด แต่หนังสือเล่มนี้พลาดไม่ได้” เพื่อนๆ จะรู้ว่าพลาดไม่ได้จริงๆ รีบๆ หยิบมาอ่านกันนะครับ แล้วจะรู้ว่า “ใบไม้ที่อยู่ในบ้านเก่าได้อย่างไร?”

นายกิตติศักดิ์ รุ่งเรือง

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย เพชรบุรี อ. ชะอำ จ. เพชรบุรี

จดหมายจาก “ฟ้าบ่กั้น” ถึง “อ่านโลกกว้าง”

ม. 6/4 รร. ศุภสวัสดิ์อนุสรณ์

อ. เมือง จ. เชียงใหม่

25 ธันวาคม 2546

ถึง... ชัยยศ เพื่อนรัก

ฉบับนี้ผมมีข้อความจากเรื่องสั้นเรื่องหนึ่งที่ยากให้เพื่อนได้ลองตีความว่าผู้เขียนกำลังกล่าวถึงอะไร ลองอ่านดูนะ ข้อความนั้นมีว่า “คนตรีเสนาะคังฟังซัดซัน ครูเดียวต่อมาทุกชีวิตก็ละจากการ โต้เถียง ต่างแขนหน้าขึ้นมองด้วยความระทึกใจ เมื่อปรากฏร่างสีเขียวแวววาวแหวกม่านฟ้าลงมาด้วยท่าทางองอาจ ติดตามด้วยเหล่าบริวารในแพรพรรณสวสศ ร่าเง้นค่อยลอยเลื่อนลงมา ที่สุดหยุดลงตรงหน้า แล้วเอ่ยปากถาม

“ภพนี้...” องค์อินทร์เริ่มกล่าวด้วยน้ำเสียงกังวาน “มีอายุขัยไล่เลี่ยเหลือประมาณกับอายุกาลแห่งโลกมนุษย์ ว่าถึงตำแหน่งแห่งที่ดังเล่า ถ้ากำหนดเอาแผ่นฟ้าเป็นจุดศูนย์กลางก็เกินทางไกลกว่าจากแผ่นฟ้าถึงผิวโลกเพียงสองศอกถึงสองวาโดยประมาณ ทุกสิ่งแลดูเป็นสีทองคังท่านได้ประจักษ์อยู่บัดนี้ อนึ่งเนื่องด้วยเราอยู่ห่างออกมา ความแจ่มจ้าของอาทิตย์ที่มาติดอยู่แค่ผิวพื้นโลก แสงที่ตกถึงเราจึงบางเบาเป็นลำแสงสีรุ้งอ่อน เราไม่มีเวลาร้อนเช่นเดียวกับที่ไม่รู้จักหนาว ชีวิตมีแต่ความเบิกบาน เมื่อหิวก็จะมีอาหารอันเอนโอบจะลิ้มลองลงมาจากนภากาศ จงเลือกอยู่เลือกกิน ส่องเสพสำราญจนกว่าทุกท่านจะสิ้นบุญเกิด”

สิ้นกระแสตั้ง เสียงเท่กล่อมประเลงเพลงก็ก้องกึกกังวาน ไกลหลายหมื่น โยชน์ เหล่าทวยเทพจึงทอดตัวลงฟอนฟาน ด้วยอาการสำราญในทิพยสถานนั้นแล”

อ่านแล้วตีความออกหรือเปล่าล่ะ ถ้าไม่ได้ผมขอเฉลยเลขนะ ข้อความที่ผมยกมานี้มาจากเรื่องสั้นเรื่อง “สวรรค์ฯ” ในหนังสือรวมเรื่องสั้นชุดฟ้าบ่กั้น ของ ลาว คำหอม เพื่อนคงจะเห็นว่าผู้เขียนใช้ภาษาอสังการวิไลสมาหรรมาก อ่านแล้วเหมือนกับเห็นภาพสวรรค์ของเหล่าทวยเทพ แต่จริงๆ แล้วเป็นการกล่าวถึงภพของเหล่ากิมิชาติ คือบรรดาหนอนต่างๆ ที่มีชีวิตอยู่ได้ด้วยการเสพสวสศและอุจจาระ กับแมลงวันหัวเขียว ซึ่งกล่าวอ้างและอุปโลกน์ตนเองขึ้นเป็น “องค์อินทร์” จนกระทั่งเมื่ออ่านถึงกิริยา “ฟอนฟาน” นั้นเองจึงทำให้ผู้อ่านได้รู้ว่าเหล่าทวยเทพก็คือบรรดาหนอนทั้งหลาย และเมื่อมาอ่านในภาคเมืองคืนที่กล่าวถึง “ไอหัวเขียว” นั้นแหละจึงรู้ว่าองค์อินทร์ในเรื่องก็คือแมลงวันหัวเขียวนั่นเอง

ถ้าเพื่อนยังไม่เคยอ่านหนังสือรวมเรื่องสั้นชุดนี้ ผมจะเล่าให้ฟังพอสังเขปก็แล้วกัน ที่เหลือค่อยไปหาอ่านเองนะครับ รับรองว่าต้องชื่นชอบเช่นเดียวกับผม หนังสือรวมเรื่องสั้นชุดฟ้าบ่กั้น แต่งคือ ลาว คำหอม หรือชื่อจริงว่า คำสิงห์ ศรีนอก ตีพิมพ์ครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. 2501 และตีพิมพ์ครั้งล่าสุด ครั้งที่ 15 ปี พ.ศ. 2545 จึงนับว่าอายุและความนิยมของวรรณกรรมชุดนี้ยาวนานทีเดียว ประกอบด้วยเรื่องสั้นทั้งสิ้น 17 เรื่อง ได้แก่ ไพร่ฟ้า, เขียดขาคำ, ชาวไร่เบ็ช, คนพันธุ, คนหมู, หมอเถื่อน, นักกานเมือง, กระดานไฟ, ฟ้าโปรด, ชาวนาและนายห้าง, สวรรค์ฯ, แคมคำ, อุบัติโชค, ป้าย, ชมทูต, เป-โต และอีกไม่นานเธอจะรู้ โดยชื่อฟ้าบ่กั้น นั้นผู้แต่งตั้งขึ้นเพื่อให้เห็นว่า “แม้คนเราจะเกิดมาอยู่ได้ฟ้าเดียวกัน แต่ก็มีบางสิ่งบางอย่างกางกั้นไม่ให้เข้ามาใกล้ชิดและสมาคมกันได้”

เรื่องสั้นทุกเรื่องในฟ้าบ่กั้น ล้วนสะท้อนให้เห็นถึงความไม่เท่าเทียมกันของคนในสังคม การเอารัดเอาเปรียบกันของคนในแต่ละระดับ การพัฒนาที่ถูกยึดเชยคลงไปจากเมืองบน การฉวยประโยชน์จากกฎหมายที่อ้างเอาความชอบธรรม

ทั้งๆ ที่ไม่ยุติธรรมต่อผู้ด้อยโอกาส การอ้างชนบทรรมนิยมประเพณีบางอย่างเพื่อมอมเมาคนให้คนเป็นเหยื่อทางสังคม และตัวอย่างของการดูถูกเหยียดหยามคนที่มีการศึกษาน้อยกว่าหรือคนต่างภาษา เรื่องที่เห็น ได้ชัดเจนมากที่สุดคือเรื่อง “โพธิ์ฟ้า” ที่เราจะพบตัวละครตั้งแต่หม่อมราชวงศ์ นายอำเภอ เจ้าหน้าที่ป่าไม้ ปลัดอำเภอ นายเชิด อินฉา และบัวคำ โดยตัวละครแต่ละตัวจะมีลำดับชั้นทางสังคมแตกต่างกัน อันมีลักษณะของการใช้อำนาจและการขอมสขยอำนาจต่างกัน ซึ่งในเรื่องนี้ “คนป่า” อย่างอินฉาและบัวคำไม่ได้รับการยอมรับว่า “เป็นคน” ที่มีชีวิตจิตใจเอาเสียเลย

ฟ้ากับ ได้ฉายชัดให้เห็นถึงความเชื่อที่ดำรงอยู่ในสังคมไทยมานับนาน จนกลายเป็นวัฒนธรรมที่ได้รับการสืบทอดทางสังคม นั่นคือชนชั้นผู้ปกครอง และชนชั้นผู้ที่ขอมอยู่ใต้อำนาจการปกครอง เช่นจากเรื่อง “สุวรรณยา” ที่แสดงให้เห็นการแบ่งแยกชั้นวรรณะในทุกสังคม แม้แต่ในแวดวงของสัตว์ชั้นต่ำ เช่นหนอนและแมลงวัน เพราะถึงอย่างไร หนอนก็ขอมจะอ่อนวัยและมีอายุสั้นน้อยกว่าแมลงวันอยู่วันยังค่ำ ทำให้แมลงวันขอมตนเองเทียบชั้นกับพระอินทร์ที่เคียว เช่นเดียวกับในสังคมมนุษย์ซึ่งมากไปด้วยคัมภีร์ หนอนขอมอินดีในของเนาเสียจันใด คนเลวขอมอินดีในการกระทำความชั่วฉนั้น เหมือนนักรบเมืองก็ขอมอินดีในการทุจริตคอร์รัปชันและปล้นบ้านเมืองเช่นกัน ดังปรากฏชัดในเรื่อง “นักรบเมือง” ลาว คำหอม ได้สะท้อนภาพชาวบ้านในยุคนั้น (ปัจจุบันก็เช่นกัน) คืออยู่ในสภาพไกลปืนเที่ยง ขาดความรู้ ไม่มีความคิด ไม่เข้าใจสังคมจนถึงขั้นโง่งม ดังที่ตัวละครบางตัวในเรื่องสั้นบางเรื่องหมิ่นเหยียดตัวเองและถูกตัวละครอื่นปรามาส ในเรื่อง “เขียดขาตา” ได้ฉายภาพเรื่องของคนยากจนที่ประสบชะตากรรม แต่เมื่อทางราชการจะให้ความช่วยเหลือตามหน้าที่ที่อ้างกันว่าบำบัดทุกข์ ก็มักจะมีข้อจำกัดหรือปัญหามากมาย เช่น ใช้วิธีข่มขู่ อีกทั้งในเรื่องนี้ยังแสดงให้เห็นการทำงานบนที่ว่าการอำเภอในท้องถิ่นห่างไกล ซึ่งไม่ว่าอดีตหรือปัจจุบันก็ยังคงมีสภาพไม่แตกต่างกัน และเจ้าหน้าที่ไม่ว่าเล็กหรือใหญ่ก็ยังเป็นเจ้าของชาวบ้านอยู่นั่นเอง

เรื่อง “คนหมู” กับ “หมอลือถิ่น” มีเนื้อหาคล้ายกันที่ชาวบ้านได้ละทิ้งภูมิปัญญาเดิม หันไปพึ่งความรู้จากอรรถธรรมแผนใหม่ เช่น การรักษาการเจ็บไข้แบบพื้นบ้านที่เปลี่ยนเป็นการรักษาพยาบาลแผนใหม่ ทำให้ชาวบ้านชนบทไม่เหลือมรดกดั้งเดิม เรื่อง “ชาวนาและนายห้าง” เป็นเรื่องของเกษตรกรที่ต้องสูญเสียที่ดินไปเพราะนายทุนและคนจากนอกชุมชน เจ้าของเดิมกลายเป็นลูกจ้าง เรื่อง “ฟ้าโปรด” เป็นเรื่องของอาการแก่งแย่งแย่งกันที่นำเสว้า เรื่อง “อุบัติโหด” เป็นการสะท้อนให้เห็นภาวะของคนที่ยากไร้-โศกโศก สังกมไร้ซึ่งความรู้สึกทางศีลธรรม หรือเรื่อง “แจมคำ” เป็นเรื่องที่สะท้อนชีวิตเสรีของชาวบ้านนอก ตัวเอกชื่อแจมคำ ได้หนีออกจากบ้าน หนีจากความรักของพ่อแม่ไปกับหนุ่มต่างถิ่นที่ไม่รู้หัวนอนปลายเท้า แต่แล้วในที่สุดก็ต้องชมซานกลับมาในวันที่มีเทศน์มหาชาติวันหนึ่ง

เพื่อนทราบหรือเปล่าว่าการเกิดหนังสือรวมเรื่องสั้นชุด**ฟ้ากับ** ขึ้นมาในสังคมขณะนั้น ถือเป็นปรากฏการณ์พิเศษ เพราะการที่เนื้อหาของหนังสือกล่าวถึงวิถีชีวิตของชาวบ้านผู้ด้อยคือคือศึกษานั่นเอง ทำให้ถูกเพ่งเล็งจากฝ่ายเจ้าหน้าที่บ้านเมือง โดยมองว่าเป็นเรื่องที่ขี้หน้าหรือเสียดสีเจ้าหน้าที่ฝ่ายบ้านเมือง ซึ่งยุคนั้นกำลังเกิดกระแส “คอมมิวนิสต์” ขึ้นในแผ่นดินไทย แต่ใครจะคาดคิดว่าเนื้อหาดังกล่าวนั้นจะยืนยงมาจนถึงปัจจุบัน ในฐานะวรรณกรรมทรงคุณค่าเล่มหนึ่งของสังคมไทย... ไม่รู้ว่าที่พิมพ์ว่าพรรณนามาทั้งหมดจะครอบคลุมและเพียงพอให้เพื่อนอยาก ไปหาอ่านบ้างไหม แต่ผมขอรับรองว่าถ้าใครได้อ่านแล้วต้องประทับใจเหมือนผมแน่นอน

คิดถึงนายหนอนหนังสือเสมอ

สมชาย พนาพาน

บ้าน 60 หอพักชาย 4

11 มกราคม 2547

ถึง...สมชาย เพื่อนรัก

ก่อนอื่นขอขอบคุณเพื่อนมากสำหรับจดหมายที่เขียนมาแล้วเรื่องราวในหนังสือชุดฟ้ากับดิน แคว้นได้อ่านที่เพื่อนเขียนมาก็อยากจะหาอ่านแล้วสิ เพราะผมเองก็เคยได้ขโมยหนังสือนี้มาเหมือนกัน แต่ยังไม่ได้อ่านสักที แต่ผมก็มีหนังสือที่จะแนะนำเหมือนกันนะ ก็เป็นประเภทเรื่องสั้นตามที่เราสองคนชอบเหมือนกันนั่นแหละ หนังสือเล่มนี้มีชื่อว่า *อ่านโลกกว้าง* เป็นหนังสือรวมเรื่องสั้นเล่มล่าสุดของอัญชัน

เพื่อนคงจำได้ว่านักเขียนผู้นี้เคยได้รับรางวัลซีไรต์จากผลงานรวมเรื่องสั้นชุด*อัญชันแห่งชีวิต* มาแล้ว สำหรับหนังสือที่ผมจะแนะนำนี้ประกอบด้วยเรื่องสั้นขนาดยาวเก้าเรื่อง แต่ละเรื่องนำเสนอถึงการค้นหาความจริงที่อยู่ภายในตัวมนุษย์ ถือได้ว่าเป็นงานเขียนแนวความคิด ที่ตั้งคำถามเกี่ยวกับโลกและชีวิตไว้หลากหลายแง่มุม ให้ผู้อ่านได้ขบคิด ค้นหาคำตอบกันเอง ไม่มีคำตอบเบ็ดเสร็จให้ และด้วยเหตุที่ผู้เขียนใช้ชีวิตอยู่ต่างแดน ข้อมูลที่นำมาเสนอจึงเป็นเรื่องราวจากหลากหลายชีวิตที่ต่างเชื้อชาติต่างวัฒนธรรมออกไป ด้วยกลวิธีการนำเสนอที่หลากหลายบวกกับความสามารถทางภาษา เธอจึงเขียนวิจารณ์เชิงเสียดสีได้อย่างแนบเนียนทีเดียว

ในเรื่อง “ห้วงแหวนแห่งโลก” ฉากและสถานการณ์เกิดขึ้นจากคำบอกเล่าจากความทรงจำอันน่าสะพรึงกลัวในวัยเด็กของหญิงชราชาวอิหร่านสมัยสงครามโลกครั้งที่ 2 เธอได้พบเห็นซากมนุษย์ของเชลยศึกที่ซาร์ของอิหร่านได้ช่วยเหลือเพื่อแลกกับน้ำมัน พ่อของเธอเล่าให้ฟังว่าคนเหล่านี้ถูกทรมานอย่างที่สุดภายในค่ายกักกันของนาซี เพื่อเป็นตัวทดสอบเอามาคัดง้างความเชื่อของ คาร์ล มาร์กซ์ ที่ว่าธรรมชาติชั่วในตัวเองขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมบังคับ โดยให้มีการวิ่งแข่งกันระหว่างคนในครอบครัว ผู้แพ้จะถูกฆ่า นอกเสียจากผู้ชนะในเกมนั้นจะเป็นผู้สละยอมแลกชีวิตตัวเอง

อัญชันสะท้อนให้เราเห็นว่าอำนาจเป็นเครื่องมือในก เรประทัดประหารทำลายได้อย่างโหดเหี้ยมและเลือดเย็นที่สุด และยังได้ตั้งข้อสงสัยเกี่ยวกับจิตใต้สำนึกของมนุษย์ไว้ว่า หากวันใดที่มนุษย์ถูกคุกคามจนสูญเสียอิสรภาพ และความ เป็นมนุษย์ถูกฉีกถอนจนถึงที่สุดแล้ว มนุษย์จะทำทุกอย่างเพื่อให้ตนเองได้มีชีวิตรอด โดยไม่คำนึงถึงศักดิ์ศรีและ มนุษยธรรมใดๆ ไซ้หรือ ไม่ จากเรื่อง “โลกในสายลม” จึงเป็นคำตอบได้อย่างดีว่า ถึงที่สุดแล้ว มนุษย์ก็ยังคงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ไว้อย่างเหนียวแน่น แม้จะต้องแลกกับความตายก็ตามที โดยให้อาร์ลานีหญิงสาวชาวอินเดียแดงเป็นตัวแทน มนุษย์ที่พยายามดิ้นรนหนีจากความทารุณโหดร้ายอย่างไม่ยอมจำนนต่อชะตากรรม เมื่อ ไม่สามารถหนีหรือคั่น ได้ก็กล้าที่จะเลือกความตายเป็นทางออก

อัญชัน ได้นำเสนอภาพของตัวละครก่อนไปสู่ความตายราวกับการเข้าพิธีอันศักดิ์สิทธิ์ และภาพของเหยี่ยวภูเขาที่ถูกนำมาใช้เป็นสัญลักษณ์ของอิสรภาพเกือบตลอดเรื่อง มนุษย์ควรตระหนักถึงคุณค่าความสำคัญของเสรีภาพและศักดิ์ศรี และอาจตกเป็นผู้แพ้หรือผู้ชนะก็ได้ แต่ผู้แพ้อย่างอาร์ลานี แท้จริงแล้วเธอคือผู้ชนะ ถึงแม้ชัยชนะของเธอคือความตาย แต่ความตายของเธอนั้นบ่งบอกว่า เธอตาย (ชนะ) อย่างสมภาคภูมิที่สุด ตายด้วยความบริสุทธิ์ และองอาจกล้าหาญ

นอกจากนี้อัญชันได้เสียดสีพฤติกรรมของมนุษย์ไว้ในเรื่อง “คนข้ามโลก” ว่าทำไมถึงหาเรื่องทุกข์ใจกันได้มากมายนัก และจะทำอย่างไรให้พ้นจากวังวนของความทุกข์ได้ ทั้งๆ ที่รู้ว่าวิธีที่ดีที่สุดคือทางออกแห่งทุกข์ แต่จะมีใครสักคนที่ทำได้ ในเมื่อยังเปิดตาปิดใจกันอยู่อย่างนี้ เมื่ออ่านเรื่องนี้แล้วทำให้ค้นพบหนทางที่จะพาไปสู่ความสุขที่แท้จริงได้ เพราะความทุกข์นั่นแหละคือประตูที่จะเปิดให้เราได้พบกับความสุขที่แท้จริง อันเป็นตั้งจะแห่งชีวิต อัญชันยังได้สอดแทรกความคิดของการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมไว้อย่างชัดเจน ในเรื่อง “สุวรรณภูมิ” สิ่งซึ่งประกอบขึ้นมาเป็นโลกและก่อเกิดมนุษย์ นั่นคือ อากาศ ดิน น้ำ ลม ไฟ อันเป็นสิ่งสำคัญที่มนุษย์หลงลืมไปและมองว่าไร้ค่า แต่กลับไปให้ความสำคัญกับเงิน ทอง บารมี

และอำนาจ จนบางครั้งยอมขายวิญญาณหรือแม้กระทั่งศักดิ์ศรีของตนเองเพื่อให้ได้มาในสิ่งเหล่านี้ โดยลืมคิดไปว่าถ้าวันหนึ่งขาดอากาศ ดิน น้ำ ลม ไฟ สิ่งใดสิ่งหนึ่งไป มนุษย์จะอยู่ได้อย่างไร

ในเรื่องสั้นชุดนี้ยังสอดแทรกปัญหาการกดขี่ข่มเหงระหว่างมนุษย์กับสัตว์ และมนุษย์ด้วยกันเอง การรุกรานของสังคมเมืองที่จะนำมาซึ่งความล่มสลายของสังคมชนบท ปัญหาเหล่านี้ยังเป็นต้นเหตุของปัญหาอื่นๆ อีกมากมาย บางเรื่องเป็นเรื่องเล็กน้อยที่มองข้ามไป เช่นเรื่อง “พรหมโลก” ที่เราใช้ชีวิตสัตว์หรือธรรมชาติเป็นเครื่องมือในการทดลอง ศึกษา ค้นคว้าเพื่อประโยชน์แก่มวลมนุษย์ แต่ในความเป็นจริงแล้ว เรากำลังทำร้ายหรือทำลายสิ่งเหล่านั้น โดยไม่รู้ตัว

ด้วยกลวิธีการเขียนที่หลากหลายแต่ลงตัวทางประเด็นความคิด สอดคล้องกับเนื้อหาของเรื่องสั้นนั้นๆ เหตุการณ์ในแต่ละเรื่องจึงสมจริงและมีมิติ อย่างเรื่อง “คนข้ามโลก” หรือ “ห้วงเหวแห่งโลก” มีบางตอนที่เน้นย้ำด้วยกวีนิพนธ์ เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจและให้เนื้อเรื่องเข้มข้นขึ้น เรื่อง “โลกในสายลม” ที่ใช้ภาษาอย่างสละสลวย งดงาม สอดคล้องกับเนื้อเรื่อง ทั้งยังสร้างความสังเวชและประหลาดพิสดารให้แก่ผู้อ่านไม่แพ้กันกับเรื่อง “สุวรรณภูมิ” ที่สำนวนภาษาอ่านง่าย ไม่วกวน กล่าวโดยรวมแล้วเรื่องสั้นชุดนี้ การใช้ภาษาพรรณนาไม่มากจนเกินไป ทั้งตอนจบของเรื่องผู้เขียนยังบอกถึงความปรารถนาหรือแรงบันดาลใจในการเขียนเรื่องสั้นๆ ซึ่งเป็นการช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องได้ง่ายขึ้น อีกทั้งเขายังสอดแทรกให้เราเห็นว่า ชะตากรรมของมนุษย์เกิดขึ้นเพราะความเลวทรามต่ำช้าในจิตใจของมนุษย์ด้วยกันเองที่ลุ่มหลงในอัสติกา ก่อให้เกิดความขัดแย้งต่างๆ มากมาย ไม่ว่าจะเป็นความขัดแย้งทางความเชื่อ ค่านิยม เชื้อชาติ วัฒนธรรม รวมถึงเรื่องสั้นชุดนี้จึงมีความโดดเด่นมาก

การลำดับเรื่องในอ่าน *โลกกว้าง* มีความสอดคล้องกับความเชื่อของเรื่องสั้นชุดนี้ โดยเรื่องแรกเป็นเรื่องราวของมนุษย์ที่เกิดจากความชั่วร้ายในจิตใจของมนุษย์คนเดียวที่ก่อให้เกิดหายนะแก่มนุษย์กลุ่มใหญ่ และปิดท้ายด้วยความทุกข์ที่เกิดจากความขัดแย้งภายในของมนุษย์เอง ซึ่งผู้เขียนได้บอกว่า

“เราทุกคนคือเหวลึก ที่ไม่มีวันวัดความลึกของตัวเองได้ด้วยตัวเอง เชือกที่เราจะใช้วัดก้นบึ้งของตัวเอง ก็คงมีแต่สถานการณ์ต่างๆ ในเวลาวิกฤติของชีวิต ที่ถูกโยนผ่านเหวลงมาจากนกระแทกกันเหว เมื่อนั้นแหละเราจึงมีโอกาสดูเชือกเส้นนั้นตามลงไปจนคล้ายพบกันมีด และได้รู้ว่าห้วงลึกสุดในจิตใจเรายู่ลึกซึ้งชันจนถึงไหนกันแน่ ”

หลายๆ เรื่องในรวมเรื่องสั้นชุดนี้ เป็นเกร็ดเตือนสติให้เราได้ตระหนักถึงปัญหาและความจริงที่กำลังบังนทอนสังคมเราอยู่ สังคมที่เต็มไปด้วยการ โฆษณาชวนเชื่อ ความจริงอย่างเดียวไม่สำคัญเท่าการถูกทำให้เชื่อว่าจริงเสียแล้ว ฉะนั้นการที่จะตัดสินใจหรือสิ่งใดลงไปควรใคร่ครวญอย่างรอบคอบ และ

“เพื่อเอาเรื่องที่ใครนได้ฟังมาใช้ทำความเข้าใจกับธรรมชาติต่างๆ ที่มีอยู่ในตัวของคน เพื่อ...สามารถมีความรัก และมีความรู้สึกรักๆ ต่อทุกคน โดยไม่ไปเกลียดชัง และ โกรธแค้นใครต่อใครจนขาดสติ ถ้าเกิดผิดหวังหรือขาดไม่ถึงกับความเป็นคนของผู้ใดคนหนึ่ง...”

ที่ผมเขียนมาทั้งหมดก็เพียงอยากจะทำให้เพื่อนได้ลองอ่านหนังสือเล่มนี้อีกสักเรื่องหนึ่ง ไม่นั่นนะนายอาจจะเห็นพ้องตามที่ผมบอกหรืออาจมองเห็นโลกได้กว้างกว่าที่ผมคิดก็ได้ ใครจะไปรู้ แล้วอย่าลืมเขียนมาเล่าให้ฟังบ้างนะ ส่วนผมเองจะไปหาหนังสือ *ฟ้ากับดิน* มาอ่านตามที่เพื่อนแนะนำภายในเร็ววันนี้แหละ

คิดถึงเพื่อนเสมอ

ชัย ย ศ จ ณา ท ร

นายเกษมศักดิ์ เกิดไกล

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเบญจมราชูทิศ จันทบุรี อ. เมือง จ. จันทบุรี

เรื่อง “นาโนและไอที” เพื่อนใหม่มหัศจรรย์

สวัสดีครับทุกท่านที่เริ่มเป็นแนวร่วม และเป็นแนวร่วมดั้งเดิมของ “แฟนพันธุ์แท้ทางการอ่าน” ผม นายเกษมศักดิ์ เกิดไกล ศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเบญจมราชูทิศ จังหวัดจันทบุรี สาขาวิทยาศาสตร์ สาขาคอมพิวเตอร์ วันนี้ผมพาเพื่อนใหม่สุดมหัศจรรย์มาทำความรู้จักกับทุกท่านสองคนคือ “นาโน” และ “ไอที”

ขอเรียกนำย่อในการแนะนำและนะครับ ผมรู้จัก “นาโน” และ “ไอที” แต่เพียงในนามอย่างคร่าวๆ จากการบอกเล่าของอาจารย์คอมพิวเตอร์ของผม นาโนมีชื่อเต็มว่า “นาโนเทคโนโลยี” ซึ่งเป็นเทคโนโลยีซูเปอร์จิ๋ว ส่วนไอทีคือ “Information Technology” งง! ครับ เกิดอาการงง! ผสมประหลาดใจ! อะไรกันนี้ โลกล้ำยุคไปถึงขั้นนี้แล้วหรือ สอบถามรายละเอียดจากเพื่อนๆ ก็ยัง ไม่มีใครทราบเรื่องนี้ดี ที่พอรู้เรื่องบ้างก็เพียงงูๆ ปลาๆ ผมไม่ได้หยุดความสงสัยไว้เพียงเท่านั้นนะครับ คิดหากลยุทธ์ในการทำมาทำความรู้จักกับเพื่อนใหม่สองคนนี้ให้ได้ชัดเจนยิ่งขึ้น โชคดีจังที่นึกถึงบทความที่ได้เคยอ่านมาซึ่งเกี่ยวกับการแสดงความคิดเห็นของ บิลล์ เกตต์ บุคคลที่ร่ำรวยที่สุดในประเทศสหรัฐอเมริกา หลายคนคงรู้จักนะครับ เขาเป็นเจ้าของบริษัท Microsoft ผู้ผลิตซอฟต์แวร์ที่คนใช้กันทั่วโลก เขาได้กล่าววาระหว่างหนังสือกับคอมพิวเตอร์ เขาต้องปลุกฝังให้ลูกของเขามีนิสัยรักการอ่านหนังสือก่อนที่จะให้เรียนรู้เรื่องคอมพิวเตอร์ ไอ้โฮ! ดีใจจังเลย ผมค้นพบวิธีทำความรู้จักกับนาโนแล้ว ก็คือ “การอ่านหนังสือ” นั่นเอง อันดับแรกขอเชิญทุกท่านรู้จักกับนาโนเทคโนโลยีพร้อมกับผมและนะครับ ด้วยการอ่านหนังสือที่ชื่อว่า *นาโนเทคโนโลยี เทคโนโลยีซูเปอร์จิ๋ว* ของมูลนิธิบัณฑิตยสภาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย สนับสนุนโดยสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย และจัดทำโดยความร่วมมือของฝ่ายนิเทศสัมพันธ์ สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ นะครับ อาจจะยาวไปหน่อย แต่บังคับให้เห็นว่าสถาบันใหญ่ๆ ระดับประเทศให้ความสำคัญกับสิ่งนี้มาก คงไม่ธรรมดาแน่ๆ แล้วครับ นาโนเทคโนโลยีถึงแม้จะจิ๋วแต่แจ๋วเป็นแน่ ทำให้ผมอยากรู้ อยากอ่านมากขึ้น ว่าจะมีความเป็นมาอย่างไรกันบ้าง ทุกท่านก็เช่นกันใช้ไหมครับ

นาโนเทคโนโลยีเป็นการนำเอาความก้าวหน้ามาบรรจบกันของความรู้และเทคโนโลยีหลายด้าน ทั้งด้านฟิสิกส์ ทฤษฎี อิเล็กทรอนิกส์ วัสดุศาสตร์ เคมี ดีเอ็นเอ คอมพิวเตอร์ และอื่นๆ อีกมากมาย เราจะได้รู้ถึงมุมมองอีกด้านหนึ่งของโลกของเราก็ว่าได้ หุ่ดงๆ ว่าถ้าถึงยุคนาโนเทคโนโลยีแล้วมนุษย์ก็อาจจะกลายเป็นผู้เสียไปเสียก็ว่าได้นะครับ ท่านมีความคิดเห็นว่าจะเป็นอย่างนั้นไหมครับ เราลองมาค้นหาโดยสรุปของนาโนเทคโนโลยีกันนะครับ แต่ปกคินแล้วผมไม่ชอบอ่านหนังสือเท่าไรนัก แต่เมื่อได้อ่านเรื่องนาโนเทคโนโลยีแล้วก็หยุดอ่านไม่ได้ เพราะว่าการทราบเรื่องราวตอนต่อไปครับ เนื่องจากสาระในหนังสือแสดงถึงความเปลี่ยนแปลงที่สำคัญของวงการต่างๆ ในอนาคตแห่งศตวรรษใหม่ เช่น ความเปลี่ยนแปลงของวงการวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่มีการออกแบบและสร้างวัสดุเครื่องมือเครื่องใช้ที่มีขนาดจิ๋วมาก จี๋วจนวัดขนาดไม่ใช้ระดับมิลลิเมตร (1 ใน 1,000) ไม่ใช้ระดับไมโครเมตร (1 ใน 1 ล้านเมตร) แต่เป็นระดับนาโนเมตร (1 ใน 1 พันล้าน) ซึ่งเป็นระดับของโมเลกุลและอะตอมที่เคียวเลขครับ เราจึงเรียกเทคโนโลยีนี้ว่า นาโนเทคโนโลยีหรือ เทคโนโลยีซูเปอร์จิ๋ว นั่นเองครับ ตอนนี่ก็คงจะต้องร้องอ้อกันบ้างแล้ว ยังไม่หมดนะครับ ความมหัศจรรย์ของเทคโนโลยีซูเปอร์จิ๋ว ยังมีต่ออีก ทุกท่านคงรู้จักกับภาพยนตร์แนววิทยาศาสตร์ที่ชื่อว่า *Fantastic Voyage* ซึ่งเป็นเรื่องราวของโลกในอนาคต ที่แพทย์มีการรักษาโรคแบบใหม่ โดยการนำยาบาล เครื่องมือผ่าตัด และยา ไล่เรือค้ำน้ำ แล้วย่อขนาดของเรือค้ำน้ำฉีดเข้าไปทางกระแสเลือดของผู้ป่วย เพื่อไปรักษาโรค คณะแพทย์ต้องพบกับกลไกต่างๆ ของร่างกาย ที่พยายามต่อต้านสิ่งแปลกปลอมภายในร่างกายของมนุษย์ คำนแรกๆ ที่พบก็คือเม็ดเลือดขาวที่ทำหน้าที่ดักจับและทำลาย สุดท้ายเรื่องก็จบลงด้วยดี

ครับ คณะแพทย์และพยาบาลประสบความสำเร็จในการรักษาโรค ไม่ต้องตกใจไปนะครับ ว่าอนาคตจะข่อยขนาดมนุษย์แล้วส่งเข้าไปในตัวผู้ป่วย อันนั้นเป็นเรื่องที่ยากมาก เพราะว่าในยุคของนาโนเทคโนโลยีนั้น เจ้าเรือดำน้ในภาพยนตร์จะกลายเป็นอุปกรณ์อีกแบบหนึ่งแล้วละครับ โดยจะมีการสร้างอุปกรณ์ที่มีขนาดเล็กมากส่งเข้าไปในกระแสเลือด แพทย์จะทำการบังคับจากภายนอก เครื่องมือนั้นจะถูกสร้างเป็นยานที่ขับเคลื่อนด้วยมอเตอร์ โดยสื่อสารและบังคับด้วยคอมพิวเตอร์ เพื่อเอาขามีอนุภาคเล็กมาก ไปยังเซลล์ต้นเหตุของโรค โดยอุปกรณ์ดังกล่าวจะถูกออกแบบมาให้มีขนาดเล็กที่สุด ไม่มีการข่อยขนาดเหมือนในภาพยนตร์ นี่ก็เป็นเนื้อหาบางส่วนของหนังสือเล่มนี้ เพียงเท่านี้ก็เรียกน้ำย่อยสำหรับคนที่สนใจกันได้มากแล้วใช่ไหมละครับ นอกจากนี้ยังมีเรื่องน่ารู้ที่น่าสนใจอีกมากมายในหนังสือเล่มนี้ เช่น ท่านที่ชอบอิเล็กทรอนิกส์ ต้องอ่านเรื่องจากโมเลกุลสู่อิเล็กทรอนิกส์ หรือชอบชีววิทยา ต้องอ่านเรื่องโรงงานขบวนการชีวิตในเซลล์สิ่งมีชีวิต เป็นต้น เรื่องของนาโนเทคโนโลยียังมีอีกมากมายหลากหลายนักในหนังสือเล่มนี้ ผมเชื่อว่าท่านคงไม่หุคแค่อ่านเรียงความของผมเป็นแน่ครับ คงต้องรีบไปค้นคว้าหาหนังสือหรือบทความมาอ่านเพิ่มเติม แต่จะเรื่องบรรยายโดยคนดังในแวดวงการศึกษาหลายท่าน ตอนนี้น้ผมก็อ่านจบแล้ว จึงรู้จักนาโนเพื่อนใหม่ได้ละเอียดชัดเจนมากขึ้น สำหรับท่าน ณ ขณะนี้ได้รู้จักเพื่อนผมเป็นบางส่วนแล้วทั้งนี้คงไม่ใช่นิสัยคนไทยนะครับ ที่จะไม่อยากรู้ตอนต่อไป ต้องติดตามนะครับ ถึงจะเป็นคนไทยอย่างเต็มตัว ต้องก้าวไปให้ทันโลก อย่าท้อแท้ถดถอยนะครับ วันนี้ยังไม่สายที่ท่านจะรับรู้เรื่องนาโนเทคโนโลยี เทคโนโลยีซูเปอร์จี จะทำให้รู้เท่าทันสถานการณ์ของโลกยุคโลกาภิวัตน์ แล้วจะได้ไม่เกิดอาการงง! อีกต่อไป ขอโทษจริงๆ ที่ไม่สามารถบรรยายสาระได้ทั้งหมด เพราะอยากให้ท่านได้อรรถรสในการอ่านเองจากต้นฉบับ และเป็นสร้างโมภภาพได้หลากหลายตลอดไป อีกประการหนึ่งก็อยากให้ท่านมีลุ้นเองบ้าง แต่บอกได้เลขว่าเรื่องนี้พระเอกไม่ตายตอนจบนะครับ แต่พระเอกจะได้รับรู้และเตรียมความพร้อมให้แก่ตัวเองและสังคม เพื่อจะปรับตัวให้สอดคล้องกับโลกยุคนาโนเทคโนโลยี

ต่อไปผมขอแนะนำเพื่อนใหม่คนที่ 2 คือ “ไอที” กันบ้างดีกว่า เดียวเขาจะเหงา เพราะเขาอยากรู้จักพวกท่านเหลือเกินแล้วครับ

“ไอที” มีชื่อเต็มๆ ว่า “Information Technology” หรือชื่อภาษาไทยคือ “เทคโนโลยีสารสนเทศ” ผมเพิ่งจะได้ทำความรู้จักกับไอทีก็ตอนที่ได้เข้าร่วม โครงการ 2b-kmutt ครั้งที่ 1 ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี คือผมได้เข้าไปทำวิจัยในคณะเทคโนโลยีสารสนเทศ หรือคณะไอทีของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรีครับ ซึ่งเป็นสาเหตุให้ผมเริ่มสนใจคำว่า “ไอที” นี้ละครับ จึงอยากทราบข้อมูลเกี่ยวกับไอที ก็ได้หนังสือชื่อ *รอบรู้ไอที* ของศูนย์อิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์แห่งชาติ มาศึกษาค้นคว้า ช่วยให้ผมได้รู้เรื่องราวเกี่ยวกับไอทีเพิ่มเติมจากที่รู้มาเพียงน้อยนิด ในฐานะที่เราเป็นเด็กไทยก็ตั้งก้าไว้ให้ทันยุคไอทีด้วย ก่อนที่จะพูดถึงเนื้อหาและส่วนที่น่าสนใจในหนังสือ ผมขอแนะนำเรื่องราวความเป็นมาของ “ไอที” กันคร่าวๆ ก่อนดีกว่านะครับ เวลาอ่านหนังสือ *รอบรู้ไอที* จะได้ไม่บอว่าอะไรก็ไม่รู้! พัฒนาการของเทคโนโลยีทำให้ชีวิตความเป็นอยู่ของมนุษย์เปลี่ยนแปลงไปมาก ทุกท่านลองย้อนอดีตไปเมื่อ 4,600 ล้านปี เชื่อกันว่าพัฒนาการธรรมชาติทำให้สิ่งมีชีวิตถือกำเนิดบนโลกประมาณ 500 ล้านปีที่แล้ว ยุคของเจ้าตัวโตโตโนเสาร์โง่โง่รับมืออายุอยู่ในช่วง 200 ล้านปี สิ่งมีชีวิตที่เป็นเผ่าพันธุ์มนุษย์ค่อยๆ พัฒนา มาคาดคะเนว่าเมื่อ 5 แสนปีที่แล้ว มนุษย์สามารถส่งสัญญาณท่าทางสื่อสารระหว่างกัน และพัฒนามาเป็นภาษา มนุษย์สามารถประดิษฐ์ตัวหนังสือ และจารึกไว้ตามผนังถ้ำเมื่อประมาณ 5,000 ปีมาแล้ว กล่าวได้ว่า มนุษย์ต้องใช้เวลานานพอสมควรในการพัฒนาตัวหนังสือที่ใช้แทนภาษาพูด หลักฐานทางประวัติศาสตร์พบว่ามนุษย์สามารถจัดพิมพ์หนังสือได้เมื่อประมาณ 500 ถึง 800 ปีที่แล้ว เทคโนโลยีเริ่มเข้ามาช่วยในการพิมพ์ ทำให้มีการสื่อสารด้วยข้อความและภาษาเพิ่มขึ้นมาก เทคโนโลยีพัฒนามาจนถึงการสื่อสารกันโดยส่งข้อความ เป็นเสียงทางสายโทรศัพท์ได้ประมาณ 100 กว่าปีที่แล้ว แล้วเมื่อประมาณ 50 ปีที่แล้วก็มีการส่งภาพโทรทัศน์และคอมพิวเตอร์ ทำให้มีการใช้สารสนเทศในรูปแบบข่าวสารมากขึ้น ในปัจจุบันมีสถานีวิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ และสื่อต่างๆ ที่ใช้ในการกระจายข่าวสาร มีการแพร่ภาพทางโทรทัศน์ผ่านดาวเทียม เพื่อรายงานเหตุการณ์สด เห็นได้ชัดว่า

เทคโนโลยีได้เข้ามามีบทบาทอย่างมาก บทบาทของการพัฒนาเทคโนโลยีรวดเร็วขึ้นเมื่อมีการพัฒนาอุปกรณ์ทางด้านคอมพิวเตอร์และส่วนประกอบ ในช่วง 4-5 ปีที่ผ่านมาจะมีผลิตภัณฑ์ใหม่ซึ่งมีคอมพิวเตอร์เข้าไปเกี่ยวข้อง ปรากฏให้เห็นอยู่ตลอดเวลา แสดงว่าเทคโนโลยีมาแรงขนาดไหนกัน พวกเราในฐานะผู้ใช้เทคโนโลยีก็ต้องรู้จักเลือกใช้เทคโนโลยีได้อย่างฉลาด ไม่เอาไปทำร้ายตัวเอง แน่นนอนครับคนไทยรักสงบอยู่แล้ว ทุกท่านคงสงสัยคำว่า “ไอที” หรือ “เทคโนโลยีสารสนเทศ” ว่ามันมีความหมายว่าอย่างไร ก็หมายถึงเทคโนโลยีที่ใช้จัดการกับสารสนเทศ เป็นเทคโนโลยีที่เกี่ยวข้องตั้งแต่การรวบรวม การจัดเก็บข้อมูล การประมวลผล การพิมพ์ การสร้างรายงาน การสื่อสารข้อมูล และอื่นๆ อีกมากมาย อาจารย์ของผมเคยสอนว่า เราควรเป็นผู้สร้างเทคโนโลยีกันบ้าง ไม่ใช่เป็นแค่ผู้ใช้ ฝรั่งเศสไปไกลขนาดไหนกันแล้ว คนไทยยังอยู่แค่นี้เอง เราควรปลูกจิตสำนึกของเด็กไทยในเรื่องนี้ไว้ด้วย

เราก็รู้จักกับคำว่า “ไอที” กันบ้างแล้วนะครับ แต่ก็ยังไม่พอแน่ๆ สำหรับเด็กไทยหัวใจไอทีอย่างพวกเรา แน่นนอนครับเรามาต่อกันที่หนังสือ *รบบรู้อีที* ของศูนย์อิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์แห่งชาติ ซึ่งเป็นหนังสืออ่านง่ายๆ เหมาะกับคนในยุคไอทีจริงๆ เพราะได้รวบรวมเอาความรู้ด้านไอทีมาไว้ในเล่ม ภาพประกอบที่สวยงามเข้าใจง่าย สามารถดูและอ่านเรื่องราวเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ รวมทั้งเทคโนโลยีใหม่ๆ ได้อย่างคุ้มค่าเวลาอ่าน เรื่องราวของไอทีผมกล่าวถึงไปข้างหน้าแล้ว ตอนแรกก็เป็นเพียงส่วนหนึ่งของสาระในหนังสือเล่มนี้เท่านั้น ก็เช่นเคยนะครับทุกท่าน ผมคิดว่าการดูหนังให้สนุก ตื่นเต้น และรู้เรื่องได้ละเอียดชัดเจน ต้องซื้อตั๋วเข้าไปดูในโรงภาพยนตร์เอง ดีกว่าฟังจากปากคนอื่นเล่า ในทำนองเดียวกันกับหนังสือ ถ้าไม่อ่านเองก็คงจะได้แค่เพียงข้อมูลบางส่วน อีกทั้งยังไม่สามารถจินตนาการไปตามหนังสืออีก และอีกอย่างหนึ่ง ไอทีก็เป็นเรื่องที่ใกล้ตัวพอสมควร แต่ผมคิดว่าคอหนังสือไม่ควรพลาดเลยทีเดียว ลองอ่านหนังสือเล่มนี้ดูนะครับ รับรองว่าท่านต้องพอใจในเมื่อหว่า แล้วก็อ่านจนจบ ท่านก็จะรู้จักเพื่อนของผม “ไอที” ได้อย่างสนิทและไม่มีวันลืมเขานะครับ

ผมดีใจมากครับที่ได้แนะนำ “นาโนและไอที” ให้ได้รู้จักกับทุกท่านโดยสังเขป หวังว่าทุกท่านคงไม่หยุดอยู่แค่นี้ นะครับ คงศึกษาค้นคว้าต่อไป เป็นนักอ่านที่ทันสมัยและเตรียมตัวรับมือกับเทคโนโลยีใหม่ๆ เช่น นาโนเทคโนโลยีและ เทคโนโลยีสารสนเทศในอนาคตได้อย่างเต็มศักยภาพ สามารถนำมาใช้อย่างถูกวิธี เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อการดำรงชีวิตอย่างปกติสุข จะเห็นได้ว่า การอ่านมีความสำคัญอย่างอนอกอนันต์ต่อวิถีชีวิตของมนุษย์ในสังคมโลกปัจจุบัน ในฐานะที่เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้สรรพวิทยาการทั้งหลาย ตามความสนใจของผู้คนทุกเพศทุกวัย ไม่ว่าจะอยู่ในสาขาวิชาใด “ผู้อ่านมากย่อมรู้มาก ประสบความสำเร็จมาก” คิงพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ในพิธีเปิดงาน ปีหนังสือระหว่างชาติ พ.ศ. 2515 และงานการพิมพ์แห่งประเทศไทย ครั้งที่ 3 ณ อาคารใหม่ของโรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว เมื่อวันที่ 4 กุมภาพันธ์ 2515 ตอนหนึ่งว่า “หนังสือเป็นเสมือนคลังที่รวบรวมเอาเรื่องราวความรู้ ความคิด วิทยาการทุกด้านทุกอย่าง ซึ่งมนุษย์ได้เรียนรู้ ได้คิดอ่าน และเพียรพยายามบันทึกไว้ด้วยลายลักษณ์อักษร หนังสือแพร่ไปถึงที่ใด ความรู้ความคิดก็แพร่ไปถึงที่นั่น หนังสือจึงเป็นสิ่งที่มีความและมีประโยชน์ที่ประมาณมิได้ ในแง่ที่เป็นบ่อเกิดแห่งการเรียนรู้ของมนุษย์”

ดังนั้นการอ่านจึงมีประโยชน์มากมายต่อผู้อ่านและผู้เขียน เพราะ “หนังสือจะมีคุณค่าต่อมวลมนุษยชาติได้อย่างเต็มศักยภาพ ก็ต่อเมื่อมีผู้อ่านหนังสือนั้น” ความรอบรู้ ความเจริญก้าวหน้าใดๆ ย่อมมาจากพื้นฐานหนึ่งของการเรียนรู้ที่มาจาก การอ่านนั่นเอง ก็ขอเชิญชวนทุกท่านที่มีหัวใจใฝ่การอ่านอย่างต่อเนื่องเพื่อเป็นแฟนพันธุ์แท้ทางการอ่านนะครับ สวัสดีครับ

น.ศ. เครือฟ้า พันมะลี

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนไพรบึงวิทยาคม อ. ไพรบึง จ. ศรีสะเกษ

เมื่อยังเป็นเด็ก

ผ้าสีขาวเป็นผ้าที่ดูสะอาด ทราบใตที่ยังไม่มีใครเอาสีไปป้ายมันก็จะแลดูบริสุทธิ์ แต่เมื่อใดที่ผ้าถูกป้ายสีลงไปตามรูปแบบของแต่ละคน ผ้าก็จะดูเด่นและมีสีสันสวยงามตามรูปแบบที่ต้องการของแต่ละคน แต่ผ้าบางชิ้นก็ออกมาเป็นรูปแบบที่ไม่ต้องการ ด้วยเหตุผลเช่นนี้เราจึงได้เปรียบเทียบผ้าสีขาวกับความบริสุทธิ์ไร้เคียงสากับเด็กๆ

เด็กเป็นอดีตของหลายๆ คน และก็อาจเป็นปัจจุบันของเด็กหลายๆ คนในสังคมเช่นกัน สำหรับความเป็นเด็กในอดีตของข้าพเจ้าที่เพิ่งผ่านมาได้ไม่นานนัก เมื่อเปรียบเทียบกับชีวิตของคนส่วนใหญ่ในสังคม เป็นช่วงชีวิตที่สนุก ไม่ต้องรับรู้หรือเคียดครุ่นกับหลายๆ เรื่องในชีวิต โดยเฉพาะชีวิตความเป็นอยู่ ซึ่งเป็นปัญหาสำคัญของผู้ใหญ่ เด็กๆ จะเป็นวัยที่สนุกสนานกับการเล่นเป็นส่วนใหญ่ ในโลกของความเป็นจริงพวกเขาอาจจะต้องมีขอบเขตจำกัดในหลายเรื่อง เพราะด้วยความที่ยังเป็นผู้เยาว์ที่ยังไม่สามารถรับผิดชอบตัวเองได้ แต่พวกเขาจะมีโลกที่จินตนาการขึ้นมาอย่างสวยงามไร้ขอบเขตจำกัด แต่นอกจากความสนุกสนานที่คนอยู่ในวัยเด็กจะได้รับนั้นก็อาจจะมีชีวิตกลุ่มเล็กๆ ที่ยังต้องลำบาก ปากกัดตีนถีบ คินรนเอาชีวิตรอดไปโดยไม่มีจุดหมาย

วัยเด็กในอดีตของหลายๆ คน อาจจะมีเหตุการณ์ที่สร้างความประทับใจจนมีอาจลืมแตกต่างกันไป สิ่งที่น่าประทับใจเหล่านี้ เมื่อเรานึกถึงหรือนึกถึงเมื่อใด เราอาจมียิ้มเล็กยิ้มน้อยทำให้เรามีความสุขขึ้นมา แต่บางสิ่งที่เป็นวิถีชีวิตในวัยเด็กเราก็อาจจะหลงลืมไป ข้าพเจ้าจึงได้ไปค้นหนังสือสองเล่มมาอ่าน เล่มแรกคือ *เพลงดวงดาว* ที่เขียนโดย วาวแพร และเล่มที่ 2 คือ *ช่างสำรวจ* ที่เขียนโดย เคือนวาด พิมวนา มาแนะนำให้กับผู้ที่รักการอ่านที่ยังไม่เคยได้สัมผัสกับวรรณกรรมสองเล่มนี้ ซึ่งเป็นงานเขียนเกี่ยวกับเด็กทั้งสองเล่ม แล้วท่านอาจจะได้รู้พื้นความรู้สึกเมื่อยังเป็นเด็กของท่าน และอาจจะเข้าใจชีวิตของเด็กๆ ที่เป็นฐานรากของสังคมมากขึ้น นอกจากนี้ท่านผู้อ่านอาจจะได้แง่คิดหรือมุมมองที่ต่างออกไปจากเดิม ที่ผู้เขียนได้จำลองภาพชุมชนของมนุษย์บนโลกไว้ให้ท่านผู้อ่านสร้างจินตนาการตาม ได้อย่างชัดเจน

จินตนาการที่แสนสวยและความฝันวัยเยาว์ของเด็กได้ถูกถ่ายทอดผ่านทางงานเขียนที่ท่านผู้รักการอ่านไม่ควรพลาดหนังสือเล่มนี้ คือ *เพลงดวงดาว* เขียนโดยวาวแพร ซึ่งเป็นนักเขียนวรรณกรรมเยาวชนที่ได้สร้างสรรค์ผลงานที่มีคุณค่าคือสังคมออกมาหลายเรื่อง โดยเฉพาะ *ผีเสื้อและดอกไม้* *เด็กชายจากดาวอื่น* ที่เป็นวรรณกรรมที่ควรเผยแพร่และส่งเสริมให้เป็นหนังสือที่น่าอ่าน *เพลงดวงดาว* สามารถอ่านได้ทุกเพศทุกวัย ถึงแม้ว่าผู้เขียนได้สื่อผ่านทางเด็กหญิงตัวน้อยก็ตาม

เพลงดวงดาว เป็นงานเขียนที่เป็นแนวจินตนาการและความฝันของเด็กหญิงที่ชื่อ อ้อมเดือน ซึ่งเป็นเด็กหญิงที่มีความพิเศษอยู่ในตัวหลายอย่าง เมื่อเทียบกับเด็กๆ ในวัยเดียวกัน นั่นคือ เป็นเด็กที่เก่ง ฉลาด มีความคิดรอบคอบ และที่สำคัญผู้เขียนได้สื่อให้เห็นชัดคือความดีที่มีอยู่ในตัวของอ้อมเดือน และเพราะความดีนี้เองทำให้อ้อมเดือนได้พบเจอกับสิ่งดีๆ ในชีวิตทั้งยามตื่นและยามฝัน แล้วในที่สุดอ้อมเดือนก็ได้พบกับสิ่งที่เธอปรารถนามากที่สุด ก็คือ แม่ของเธอที่ได้จากไปอยู่บนดาวอีกดวงหนึ่ง ซึ่งเป็นดวงดาวของคนดีที่เรียกว่าดาวเหนือ นอกจากนี้ผู้เขียนยังได้สื่อถึงสังคมของเด็กๆ ที่แสนจะสนุกสนาน จึงเหมาะสำหรับผู้รักการอ่านทุกท่านที่พร้อมจะฮั่นอดีตไปสู่ความประทับใจในวัยเด็กอีกครั้ง โดยเฉพาะผู้รักการอ่านที่อยู่ในวัยเยาวชน เพราะวาวแพรเป็นนักเขียนวรรณกรรมเยาวชนที่สวมวิญญาณของความเป็นเด็กได้อย่างยอดเยี่ยม

ภาษาที่วาวแพรได้สื่อออกมานั้นเข้าใจง่าย เมื่อมารวมกันเป็นเล่มก็ทำให้เนื้อเรื่องสนุกสนาน น่าสนใจ อยากอ่านต่อไปเรื่อยๆ แต่เจตนาที่แท้จริงคือต้องการให้เห็นถึงพลังแห่งความคิดและความกล้าหาญ จึงสมควรอย่างยิ่งที่เด็กๆ จะ

ได้อ่านงานเขียนที่มีคุณภาพเช่นนี้ หนังสือเพลงดวงดาว ยังได้สร้างกำลังใจให้คนทำความดี มีความฝัน และพร้อมจะเดินทางไปสู่ฝัน

ข้าพเจ้าได้รู้จักหนังสือเพลงดวงดาว โดยเริ่มจากนิสสัยของการเป็นผู้รักการอ่าน จึงได้พบหนังสือที่ห้องสมุดประชาชนของอำเภอ ข้าพเจ้าได้หยิบหนังสือเล่มนี้ออกมาก็เพราะว่าภาพและสีต้นหน้าปกที่ดึงดูดความสนใจพร้อมกับประโยคที่ทำให้สะดุดตา “จินตนาการแสนสวยและความฝันวัยเยาว์” จึงได้ลองหยิบมาอ่าน เมื่อได้อ่านหน้าแรก ก็มีหน้าสอง สาม... ตามมา ข้าพเจ้าแทบไม่อยากจะวางหนังสือลง เพราะตัวหนังสือในแต่ละหน้านั้น ได้ดึงให้ข้าพเจ้าสนใจจนวางไม่ลง และเพราะความสนุกสนานที่ผู้เขียนได้สื่อผ่านตัวละครทุกตัวอย่างสมจริงและเหนือจินตนาการ นอกจากนี้ผู้เขียนยังได้เว้นช่องว่างไว้ให้ผู้อ่านได้เข้าไปมีส่วนร่วมในเรื่องนี้ได้ ทำให้ระหว่างที่เราอ่านอยู่นั้นเหมือนกับได้ผจญภัยไปพร้อมกับตัวละคร โดยเฉพาะตอนที่นกเหยี่ยวและจิ้งหรีดพาอ้อมเดือนไปพบกับแม่ที่ดาวเหนือ แล้วได้พบเห็นท้องฟ้าที่กว้างไกลพร้อมกับได้พูดคุยกับดวงจันทร์ ทำให้ได้รู้เรื่องหมุดดาวต่างๆ

ข้าพเจ้าขอแนะนำหนังสือเล่มนี้กับผู้ที่รักการอ่านทุกท่านที่ต้องการจะร่วมเดินทางไปกับจินตนาการที่แสนสวยและความฝันวัยเยาว์ พร้อมกับความรักที่บริสุทธิ์ระหว่างอ้อมเดือนกับสัตว์ต่างๆ ที่ได้ใช้ความคิดเป็นสื่อในการคบกัน แล้วท่านก็จะได้เข้าไปในโลกจินตนาการและร่วมผจญภัยไปกับพวกเขา

สำหรับหนังสือเล่มที่ 2 ที่ข้าพเจ้าจะแนะนำท่านผู้รักการอ่าน เป็นงานเขียนประเภทชีวิตที่ชวนให้เราอดคิดไม่ได้ สะท้อนให้เห็นถึงสภาพสังคมในชุมชนเล็กๆ ที่เกือบจะถูกหลงลืมไป และรอคอยวันเวลาที่ทะเลื่อนหาย ไร้การจดจำรำลึก ทว่าชุมชนแห่งนี้ประกอบขึ้นด้วยชีวิตของชนชั้นสามัญธรรมดาที่ได้ปรับเปลี่ยน โฉมหน้าจากอดีตมาปัจจุบัน แต่กระนั้น “ราก” บางอย่างก็หาได้ถูกขุดไถ่นอนจนสิ้นซากไม่ ภาษชุมชนได้ถูกจำลองขึ้นเป็นสังคมไทยร่วมสมัย แต่ยังคงแฝงนัยแห่งการวิพากษ์วิจารณ์สังคมปัจจุบันไว้อย่างแนบคาย

ช่วงสำราญ ที่เขียนโดย เดือนวาด หิมวนา ซึ่งเป็นนักเขียนที่มองสังคมในหลายๆ มุม และมองลึกลงไปจนถึงแก่นแท้ของสังคม ทำให้ได้แง่คิดที่น่าสนใจและต่างออกไป ช่วงสำราญจึงเป็นงานเขียนที่คู่มีรสชาติและเข้มข้นด้วยเนื้อหาที่เดือนวาดได้สื่อออกมา ดูเป็นงานเขียนที่ค่อนข้างหนัก แต่มีคุณค่าที่น่าอ่านอย่างยิ่ง แสดงให้เห็นถึงรอยร้าวบนฐานรากของสังคม ครอบครัวแตกแยก พ่อแม่แยกย้ายไปคนละทิศคนละทาง ทั้งให้ชีวิตน้อยๆ อายุเพียง 5 ขวบรอคอยผู้ที่เป็นพ่อหรือแม่ กลับมาอย่างมีหวังแต่ก็ไร้วันแหว ทว่าสังคมที่ยังไม่ได้ขุดไถ่นอนรากแห่งความเอื้อเฟื้อ โอบอ้อมอารี เสียสละ จึงทำให้เด็กชายกำพล ช่วงสำราญ ได้มีที่หลับที่นอนมีอาหารกินครบทุกมื้อ มีชีวิตที่สนุกสนานเหมือนกับชีวิตของเด็กทั่วไปในสังคมนั้น โดยปราศจากบิดามารดาเลี้ยงดู ความเมตตาของผู้ใหญ่ทุกๆ คนที่มีต่อเด็กชายกำพล ทำให้เขาไม่รู้สึกว่าเขาต้องและแม่เขาได้เรียนรู้ถึงสังคมรอบข้างและมีประสบการณ์ชีวิตที่เหนือกว่าเด็กทั่วไปทำให้เขาเป็นคนพิเศษไม่เหมือนใคร

นอกจากจะบรรยายถึงเรื่องราวของชีวิตได้อย่างดีเยี่ยมแล้ว ช่วงสำราญ ยังเป็นงานเขียนที่ได้สื่อถึงความคิดอ่านและความฝันของเด็กๆ สังคมเล็กๆ ของเขาที่คู่แค้นจะวิเศษ ผู้ใหญ่อาจคิดไม่ถึง ความรักและความดีที่ผู้ใหญ่มอบและสั่งสอนให้แก่พวกเขา

ข้าพเจ้าได้อ่านช่วงสำราญตั้งแต่หน้าแรกจนถึงหน้าสุดท้าย น่าจะได้ชิมออกมาเมื่อเริ่มต้นอ่านแล้วก็เริ่มเข้มข้นขึ้นเรื่อยๆ ข้าพเจ้ารู้สึกประทับใจและศรัทธาในงานเขียนช่วงสำราญ มาก และอยากจะเชิญชวนให้ท่านผู้รักการอ่านทุกท่านลองหยิบหนังสือเล่มนี้มาเปิดอ่าน มาเรียนรู้และเข้าใจสภาพสังคมร่วมสมัยที่ เดือนวาด หิมวนา ได้จินตนาการขึ้นมา โดยไม่ได้มองโลกในแง่ร้ายหรือคิดเงินเกินไป จึงเป็นสังคมที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริง และมาสัมผัสกับความรักและสายใยแห่งความเอื้ออาทร ในช่วงสำราญ

การอ่านหนังสือเป็นการเปิดโลกทัศน์ของเราให้กว้างขึ้น เราสามารถท่องเที่ยวรอบโลกได้ โดยการท่องเที่ยวไปหนังสือ หนังสือทุกเล่มที่เราอ่านล้วนมีประโยชน์สำหรับเรา อยู่ที่ว่าเราจะสามารถค้นหาประโยชน์ในหนังสือที่เราอ่าน

ออกมาได้มากนักยิ่งดี หากเราเลือกอ่านหนังสือที่มีประโยชน์มากๆ เราจึงจะได้รับประโยชน์จากหนังสือมาก และนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์กับตัวเองได้มาก เพื่อที่จะสร้างความสำเร็จให้กับตัวเอง ผู้ที่ประสบความสำเร็จในตัวเองหลายคนก็ล้วนแล้วแต่เป็นผู้ที่มีนิสัยรักการอ่าน ข้าพเจ้าขอเชิญชวนทุกท่านหันมาปลูกนิสัยรักการอ่านให้เกิดขึ้นกับตัวท่านเอง แล้วลองหยิบอ่านหนังสือสองเล่มที่ข้าพเจ้าได้แนะนำไปแล้วข้างต้นคือ *เพลงดวงดาว* และ *ช่วงสำราญ*

“โลกของคนที่ไม่เคยเหงา คือโลกของคนที่อ่านหนังสือ”

ค.ญ. จันทมณี ถือเงินทอง

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย นนทบุรี

ชีวิตและบทกวี

กวีนิพนธ์เป็นหนังสือประเภทหนึ่งที่มีเนื้อหาและใจความลึกซึ้งซึ่งกินใจผู้อ่าน แต่ปัจจุบันกวีนิพนธ์กลับได้รับความสนใจน้อยลง เนื่องจากผู้อ่านสนใจหนังสือประเภทนิตยสารและหนังสือแฟชั่น บุคคลส่วนใหญ่ที่สนใจหนังสือประเภทดังกล่าวได้แก่พวกนักเรียนและนักศึกษา ที่จะเป็ความหวังของชาติในอนาคต ดังนั้นเราจึงควรปลูกฝังเยาวชนเหล่านี้ ให้อ่านหนังสือที่มีประโยชน์และมีสาระมากขึ้น

ใบไม้ที่หายไป และ*เพียงความเคลื่อนไหว* เป็นหนังสือประเภทกวีนิพนธ์ที่มีประโยชน์ ให้ออกคิด และมีคำข่งสำหรับผู้ที่เริ่มอ่านหนังสือ เพราะเนื้อหาส่วนใหญ่จะเปรียบเทียบธรรมชาติกับการดำเนินชีวิตที่ผู้แต่งได้ประสบพบมาในช่วงเวลาต่างๆ จึงทำให้บทกวีได้สะท้อนถึงชีวิตที่บางครั้งจะพบกับความสุข ความทุกข์ ความยากลำบาก ความเปล่าเปลี่ยวเดียวดาย ความวิตกกังวล ฯลฯ ซึ่งทุกสิ่งที่ได้กล่าวมานี้คือ ชีวิต

ใบไม้ที่หายไป เป็นบทกวีที่พรรณนาถึงการดำเนินชีวิตที่ได้นำธรรมชาติมาเปรียบเทียบให้เห็นว่า มนุษย์และธรรมชาตินั้นต้องพึ่งพาอาศัยกันจึงจะอยู่ด้วยกันได้ และมีการบรรยายถึงเหตุการณ์ทางการเมือง ซึ่งเป็นความคิดเห็นและแง่มุมของผู้หญิงซึ่งบทกวีที่ถ่ายทอดออกมาจึงมีเนื้อหาไพเราะ อ่อนโยน แต่แฝงความหนักแน่นไว้ภายใน รวมไปถึงรูปเล่มก็มีรูปภาพเกี่ยวกับธรรมชาติจึงทำให้สอดคล้องกันได้อย่างดีเช่นกัน

“จุดหมาย” เป็นบทกวีที่กล่าวถึงการทำให้เป็นจริง โดยการที่จะทำสิ่งใดหรือการเปลี่ยนแปลงอะไร จะต้องปฏิบัติด้วยตนเอง ไม่หวังพึ่งผู้อื่น

ไม่เคยมีรุ่งงามในความฝัน
ไม่มีวันสุขปริ่มลิ้มทุกข์ให้
ไม่ต้องการคำหวานล้ำค่าใคร
ไม่อยากได้สิ่งมาขายค่านิยม

บทสุดท้ายของกวีได้ให้ออกคิดไว้ว่า ถ้าฝันสิ่งใดไว้ก็จะต้องทำให้เป็นจริง ถ้าทำได้เช่นนั้นแล้ว ไม่ว่าจะเป็ใคร มาจากไหน ถ้ามีฝันแล้วกล้าทำ ทุกสิ่งที่ได้ฝันไว้ก็จะประสบความสำเร็จ

ทั้งหมดนี้มีใจเพียงความฝัน
หากยึดมั่นจะรู้ถึงจุดหมาย
รอผู้กล้าเท่าที่มีช่วยคลี่คลาย
จะมมงายหรือถูก-ต้องขอลองดู

จิระนันท์ พิตรปรีชา, 2515

กวีได้เปรียบเทียบตัวเรากับต้นไม้ได้เป็นอย่างดี ในบท “ชีวิตและเงื่อนไข” ถึงเราจะถูกคิดเตียนเรื่องใดๆ ก็ตามก็ต้องอ่อนหวาน อ่อนโยน เช่นเดียวกับต้นไม้ที่ดูตามลม ถ้าเราอยากประสบความสำเร็จก็ต้องอดทน อดกลั้น และยืนหยัดให้ถึงที่สุด เณกเช่นต้นไม้ที่ทนอยู่กลางแดด ลม ฝน และพายุ ที่โหมกระหน่ำเข้ามา โคนต้นไม้ไม่แสดงปฏิกิริยาได้คือบ ถ้าปฏิบัติได้เช่นนี้ เราก็จะเปรียบได้กับต้นไม้ที่อยู่ได้อย่างมั่นคง

แล้วชีวิตอ่อนใส เชียวใบไม้
ค่อยพลิกไหว พบละอองของแดดอ่อน

บทเริ่มต้น คมลีลา ความอาทร
 ผลิตขึ้นก่อนใบชาทบลงคืน

จิระนันท์ พิตรปรีชา, 2524

หนังสืออีกเล่มหนึ่งที่ข้าพเจ้าขอแนะนำก็คือ *เพียงความเคลื่อนไหว* ซึ่งบทกวีในหนังสือเล่มนี้ได้บรรยายถึงการดำเนินชีวิตที่ส่วนใหญ่มีเนื้อหาเกี่ยวกับความรุนแรงทางสังคมและการเมือง โดย เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์ ได้โน้มน้าวจิตใจผู้อ่านให้เห็นถึงนามธรรมที่เกิดขึ้นจริงในสังคมไทยว่าอุดมการณ์เป็นสิ่งที่แทนหัวใจมนุษย์ได้ ซึ่งนี่ก็คือทัศนคติของผู้ชายที่มองการเมืองไทย หนังสือเล่มนี้มีใช้มีเพียงแค่ภาษาไทยเท่านั้น ในช่วงท้ายเล่มยังมีภาคภาษาอังกฤษอีกด้วย ซึ่งแสดงให้เห็นว่าไม่ใช่แค่คนไทยเท่านั้นที่สนใจกวีนิพนธ์ แต่ชนชาติอื่นๆ ก็ให้ความสนใจกวีนิพนธ์เช่นกัน

“กระรอกขาว” เป็นบทกวีบทหนึ่งที่กล่าวถึงสัตว์ป่าที่น่ารัก น่าเอ็นดู คือกระรอก แต่เนาวรัตน์กลับนำกระรอกมากล่าวถึงการใช้ชีวิตที่รุนแรง คือการนำกระรอกมาตีกรงและให้อยู่ภายใต้อำนาจนั้น ถึงกระรอกจะวิ่งหาทางออกเพียงใดก็ไม่สามารถออกได้

หาพบยังกระรอกเอ๋ย
 หนทางที่เข้าเคยสร้างขึ้นได้
 ทางยาวที่เข้าสู่เสียไป
 ใครกันจับเจ้าใส่ไว้ในกรง

เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์, 2518

และเหตุการณ์ก่อน 14 ตุลาคม เนาวรัตน์ได้ถ่ายทอดเรื่องราวเกี่ยวกับนักแสวงหา ซึ่งจะแสวงหาสิ่งที่มีความสุขสบาย แต่ในโลกของความเป็นจริงนั้นเป็นสิ่งที่โหดร้าย และมีสิ่งที่ย่ำร้ายอยู่รอบนั้ปการ และที่มักมีคนพูดเสมอว่า การกระทำอย่างนั้นจะเกิดความสุข สิ่งที่ถูกมาคือสิ่งลวงตา บทกวีนี้คือ “พระจันทร์ที่ไว้เงา”

ท่านนักแสวงหา	ท่านผู้มากับความใหม่
ท่านประสงค์สิ่งใด	และมีได้ดังประสงค์
โลกนี้ล้วนร้อนร้าย	ทurenทุรายอยู่ในกรง
กรอบวัดจำกัดวง	ให้ท่านวิ่งอยู่ทุกวัน

เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์

โลกของเราถูกสร้างมาเป็นอย่างดีเพื่อให้การดำเนินชีวิตสอดคล้องกับธรรมชาติ ถึงแม้ว่าจะไม่มีผู้ใดมากำหนดก็ตาม แต่ผู้ที่นำการดำเนินชีวิตและธรรมชาติมาผูกมัดรวบรวมเป็นบทกวี ถือว่าเป็นผู้ที่มีความสามารถมาก ถึงแม้ทุกวันนี้จะมีผู้ให้ความสนใจกวีนิพนธ์ไม่มากก็ตาม แต่ จิระนันท์ พิตรปรีชา และ เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์ กลับนำข้อนี้มาเป็นจุดสนใจให้ผู้อ่านมาสนใจกวีนิพนธ์อีกครั้ง

ที่ข้าพเจ้านำหนังสือทั้งสองเล่มมาแนะนำ เพราะ *ใบไม้ที่หายไป* และ *เพียงความเคลื่อนไหว* เป็นบทกวีที่สอดคล้องกันได้เป็นอย่างดี ตรงที่ผู้แต่งได้นำประสบการณ์และเหตุการณ์ที่ได้ประสบพบมา รวมทั้งการนำแง่คิดและทัศนคติมาใช้ในการแต่งบทกวีด้วย ผู้แต่งได้ใช้ภาษา ถ้อยคำ และกลวิธีการเขียนที่มีพลังถ่ายทอดอารมณ์ของผู้เขียนสู่ผู้อ่าน บทกวีที่ออกมาจึงมีความสมบูรณ์อย่างที่สุด

การเลือกหนังสือกวีนิพนธ์มาอ่านเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดกับตนเองนั้น ผู้อ่านต้องเข้าใจความหมายที่แฝงไว้ในบทกวีนั้น รวมทั้งการใช้ถ้อยคำที่ทำให้บทกวีมีความโดดเด่น น่าอ่าน และแฝงคติที่ดีไว้ ซึ่ง *ใบไม้ที่หายไป* และ *เพียงความเคลื่อนไหว* มีคุณสมบัติที่กล่าวแล้วมาทั้งหมด ดังนั้นหนังสือทั้งสองเล่มนี้จึงเหมาะสมอย่างยิ่งสำหรับผู้รักการอ่าน

ค.ช. ชนัคฆ์ พงษ์พานิช

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย นนทบุรี

บทกลอนซ่อนแง่คิด

เคยค้นหาความหมายของคำว่าชีวิตบ้างไหม ชีวิตคืออะไร ทำไมเราต้องมีชีวิตอยู่...หนังสือสองเล่มนี้คือคำตอบทั้งหมด

ทุกๆ วันมนุษย์ทุกคนตื่นเช้าขึ้นมาเพื่อทำกิจวัตรต่างๆ สายๆ ก็ออกไปทำงาน บ้างก็ออกไปเรียน ตกเย็นก็กลับบ้าน รับประทานอาหาร อาบน้ำและเข้านอน สิ่งเหล่านี้เรียกว่ากิจวัตรประจำวัน เคยสงสัยไหมว่าเราทำสิ่งเหล่านี้ทำไมและเพื่อใคร ข้าพเจ้าอยากให้ทุกๆ คนลองมองย้อนกลับไปในอดีตและค้นหาสิ่งๆ ที่เรียกว่า สังคมแห่งชีวิต

ธรรมชาติคือผู้สร้าง โลกใบนี้ กล่าวง่ายๆ ว่าธรรมชาติเป็นเจ้าของโลกใบนี้ ทุกคนเกิดมาเพื่อใช้หนี้ พื้นดิน สายน้ำ ท้องนา ผืนฟ้า ต้นหญ้า ทั้งสิ้น

เกิด แก่ เจ็บ ตาย เป็นเงื่อนไขที่ธรรมชาติตั้งไว้ให้มนุษย์เดินตาม เราหนีไม่ได้ เลี่ยงไม่ได้

ชีวิตของมนุษย์จะประกอบด้วยความรู้สึก ไม่ว่าจะเป็นความรัก ความเจ็บ ความโกรธ ความหวัง ความท้อแท้ ความพยายาม เป็นต้น ทุกคนมีสิ่งเหล่านี้เท่ากันแต่ใช้ไม่เท่ากัน บางคนใช้ถูก บางคนใช้ผิด เราจึงควรปรับเปลี่ยน ประยุกต์ให้สอดคล้องกับตนเองและสังคม

ชีวิตคือความไม่แน่นอน เราเลือกไม่ได้ หยุคไม่ได้ และเปลี่ยนแปลงไม่ได้

สิ่งที่ข้าพเจ้าได้กล่าวไว้ในข้างต้นคือเรื่องราวที่เรียงร้อยเป็นบทกลอน ถักทอผ่านความงดงามแห่งธรรมชาติจารึกอยู่ในหนังสือสองเล่มที่ข้าพเจ้าจะนำเสนอต่อไปนี้

ในปัจจุบันมนุษย์มีความคิดแปลกใหม่ ช่างงานเข้าจิตใจคนยิ่งค่าซ้ามากขึ้น มักมีข่าวร้ายขึ้นหน้าหนึ่งอยู่เสมอ ไม่ว่าจะเป็นการชิงทรัพย์ ฆาตกรรม ทำร้ายสตรีและเด็ก เป็นต้น ข้าพเจ้าจึงอยากให้คุณทุกคนได้อ่านหนังสือสองเล่มนี้ เพื่อเป็นการสร้างจิตสำนึกที่แก่สังคมและเยาวชนทุกคน

ต้องยอมรับว่าหนังสือสองเล่มนี้เป็นหนังสือที่เข้าใจได้ยาก โดยเฉพาะการใช้ศัพท์ แต่ข้าพเจ้ามีแนวคิดว่าคุณจะเข้าใจที่เข้าใจยากนั้นย่อมทำให้เราได้ใช้สมองมากจะทำให้สมองเราแตกฉาน การอ่านหนังสือที่เข้าใจได้ยาก สองเล่มนี้ไม่ได้สร้างแค่จิตสำนึกอย่างเดียว แต่ยังเป็นการฝึกสมองไปในตัวอีกด้วย ถ้าหากเรามีพจนานุกรมภาษาไทยสักเล่ม เมื่อเราอ่านพบคำที่ไม่ทราบความหมายก็เปิดหา จะเป็นการเรียนรู้ศัพท์ใหม่ๆ อีกด้วย ล้วนแต่เป็นประโยชน์แก่ตนเองทั้งสิ้น

ใบไม้ที่หายไป เป็นหนังสือประเภทกวีนิพนธ์ ประพันธ์และถักทอเรื่องราวโดยคุณจิระนันท์ พิตรปรีชา

ใบไม้ที่หายไป เป็นหนังสือเชิงบันเทิงเรื่องราวชีวิตช่วงหนึ่งของผู้ประพันธ์ โดยผู้ประพันธ์ต้องการสื่อความหมายถึงอุดมคติของหนุ่มสาว ปรัชญาชีวิต รวมไปถึงสตรีและคำว่าแม่ ผ่านบทกลอนแห่งธรรมชาติ

ผู้ประพันธ์ได้นำเอาธรรมชาติมาโยงใยกับคุณธรรมจริยธรรมที่ต้องการสื่อ บทกลอนที่ผู้ประพันธ์สรรค์สร้างขึ้นนั้นให้ความรู้สึกถึงผืนป่า สายลม ลำธาร ละอองดอกไม้ แมลงตัวน้อยๆ อย่างละมุนละไม อ่อนหวาน แต่ก็ยังมีความเข้มแข็งดังภูผาผสมผสานกันอย่างลงตัวที่สุด

หมอบพับเทียบเลียบริมน้ำปริ่มฝั่ง

ตะแคงฝั่งนิยายเพลิดจากเนินหญ้า

ระบำมคคคเคี้ยวลิบคิ้วควา

หยาดน้ำฟ้าลากลิ้งทิ้งไปบอน

(ห้วงคำนึง)

เรามองโลกสดใสในวันนี้

ด้วยใจที่อ่อนวัยไร้เคียดสา
ทุกสิ่งช่วยอวยสุขทุกเวลา
หากวันหน้าเป็นอย่างไร... ไม่อาจรู้

(ห้วงคำนึง)

นอกจากนี้ยังสื่อความหมายของคำว่าสตรีไว้อย่างเข้มแข็งอีกด้งเช่นบทกลอนนี้

สตรีมีชีวิต

ดั่งรอยผิวด้วยเหตุผล
คุณค่าเสรีชน
มิใช่ปรนการามรณ์
ดอกไม้มี่หนามแหลม
มิใช่ขี้มกอยคนชม
บานไว้เพื่อสะสม
ความอุดมแห่งแผ่นดิน

(อหังการของดอกไม้)

หากท่านเป็นคนหนึ่งที่หลงไหลในธรรมชาติ และมนต์เสน่ห์แห่งบทกวีก็ไม่ควรปล่อยให้หนังสือเล่มนี้หลุดมือไปแน่นอน

หากจะพูดถึงหนังสือที่ใช้ถ้อยคำในการพรรณนาความรู้สึก ได้อย่างงดงามนั้นเห็นจะไม่พ้น*ปนิธานกวี*

ปนิธานกวี เป็นหนังสือประเภทกวีนิพนธ์ ประพันธ์โดยคุณอังคาร กัลยาณพงศ์ ในเล่มจะเป็นการแต่งบทกลอนโคลงสี่สุภาพเป็นส่วนใหญ่ ผู้ประพันธ์ต้องการสื่อสัจธรรมที่แท้จริงของมนุษย์กับโลก คุณของบุพการีรวมไปถึงการพรรณนาความงามของธรรมชาติ บทกลอนและศิลปะ นอกจากนี้ผู้แต่งยังต้องการบอกให้ผู้อ่านรับรู้อีกว่าผู้แต่งได้แต่งบทกลอนมาเพื่อให้โลกได้ซาบซึ้งถึงความงามของบทกวีจากความเป็นนักกวีที่อยู่ในลมหายใจของผู้แต่งด้งเช่นบทกลอนนี้

ให้ซาบซึ้งกาพย์กลอน โคลงฉันท

ไปทุกชั้นอินทรพรหมทิমানสถาน
สร้างสรรค์กุศลศิลป์ไว้อนันตกาล
นานช้ำอมตะอภิลิโก

(ปนิธานกวี)

บทกลอนใน*ปนิธานกวี* ถูกบรรจงแต่งขึ้นด้วยความละเอียดอ่อน ดั่งเช่นบทกลอนที่พูดถึงบุพการี ดังนี้

ถึงตายเกิดใหม่ซ้ำ โฉนสนอง

คุณพ่อแม่ทั้งสอง	ส่งฟ้า
น้ำนมที่ถูกรอง	คูคืม
หวานใหม่ในชาติหน้า	ก็หล้าฤาสาละฯ

(บุพการี)

หากท่านได้สัมผัสบทกลอนที่คุณอังคาร กัลยาณพงศ์ แต่งแล้ว ท่านจะได้ซาบซึ้งไปกับท่วงทำนองแห่งบทกวีที่พรรณนาออกมาจากจิตวิญญาณของผู้แต่ง เช่น

แจ่มจันทร์เจ้าชายแสงทอหน้าผา อาบสีเงินขวงอ้อยเงวี่เวกวังเวงจากฟากฟ้าพุ่มประกายคาราวังรุ่งเรืองราชลงคัง
 สายพิณพิเศษ แม้มี่หัดพิศแห่งความเป็นไปเอื้อมเลจจากเง้อมผาขาคีคสายพิณพิเศษนั้น ก็จะเป็นลำนำขับช้อนมิตภพ
 ชาดิสะทอนคลื่นกระแสนกรรมไปหลายคาราจักร

(น่านมสีแคง)

และนี่เป็นตัวอย่างเรื่องสั้นบางตอนในเล่มที่ผู้แต่งได้บรรจงเรียบเรียงไว้อย่างงดงาม แต่ก็ยังซ่อนแง่มุมคิดเอาไว้อย่าง
 ชาบซึ่งกินใจ

หนังสือเรื่อง*ปณิธานกวี*นี้เป็นหนังสือที่ดีอีกเล่มหนึ่งที่เหมาะสำหรับผู้ที่สนใจด้านกวีนิพนธ์เป็นอย่างยิ่ง

ข้าพเจ้าหวังว่าหนังสือที่แนะนำทั้งสองเล่มนี้ จะทำให้ผู้อ่านได้รับประโยชน์จากหนังสือ ไม่น่ามากก็น้อย

หนังสือแท้จริงก็คือแหล่งเรียนรู้ที่ใกล้ตัวและมีมากมาย หนังสือที่ข้าพเจ้านำมาแนะนำนี้เป็นเพียงส่วนเล็กๆ เท่านั้น ยังมีหนังสืออีกมากที่รอให้ทุกคนเปิดอ่าน หนังสือทุกเล่มมีประโยชน์ และมีเจตนาที่จะทำให้คุณธรรมแก่ผู้อ่าน อยู่ที่
 ทุกคนๆ จะเลือกในวาระที่ขณะนี้อยู่ในช่วงส่งเสริมการอ่านของทางรัฐบาล ข้าพเจ้าขอไว้ให้ทุกคนๆ หันมาอ่านหนังสือ โดย
 เริ่มจากหนังสือที่ข้าพเจ้าแนะนำก็ได้ เพื่อสร้างสังคมไทยให้เป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ และนำความรู้ที่ได้มาพัฒนาตนเอง
 และประเทศชาติให้เจริญก้าวหน้ายิ่งขึ้น

น.ศ. ชมชนก ฉวีวงศ์

โรงเรียนเบ็ญจะมะมหาราช อ. เมือง จ. อุบลราชธานี

อ่านเพื่อชีวิต

การอ่านหนังสือเป็นสิ่งที่ดีสำหรับทุกๆ เพศและทุกๆ วัย การอ่านมีหลายลักษณะ ทั้งอ่านเพื่อหาความรู้ อ่านเพื่อคลายเครียด อ่านเพื่อหาประสบการณ์ทางอ้อม อ่านเพื่อเรียนรู้การใช้ชีวิต และอีกหลายๆ เหตุผลที่คนชอบอ่านหนังสือ ทางสำนักพิมพ์ที่มีอยู่หลากหลายจึงจัดพิมพ์หนังสือหลายๆ รูปแบบเพื่อสนองความต้องการของหนอนหนังสือทั้งหลาย

สำหรับฉันเองชอบอ่านหนังสือที่เกี่ยวกับกรเรียนรู้การใช้ชีวิตที่ถูกต้องของวัยรุ่นอย่างฉัน การเรียนรู้เกี่ยวกับการใช้ชีวิตร่วมกับผู้อื่น เหตุผลที่ฉันชอบอ่านหนังสือประเภทนี้เพราะฉันอยากอยู่ร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุข อยากพร้อมที่จะเดินอยู่ไต่บนโลกนี้อย่างมั่นใจว่าสิ่งที่ฉันทำออกไปจะไม่ทำให้ใครเดือดร้อน อยากที่จะอยู่ท่ามกลางการเปลี่ยนแปลงทั้งที่ได้ตั้งใจและไม่ตั้งใจของฉัน ไม่เป็นปัญหาให้กับคนที่อยู่รอบๆ ตัวฉัน และอยากจะทำให้ใจของฉันเองมากขึ้น

สำหรับหนังสือที่ฉันจะมาแนะนำให้อ่านนี้ คือหนังสือ *ไม่กล้าที่จะก้าว* เป็นหนังสือของผู้เขียนที่มีนามปากกาว่า การ์ตูน และหนังสืออีกเล่มหนึ่งคือหนังสือ *LIFE ON THE ROCK* มีชื่อเป็นภาษาไทยว่า *ชีวิต...เป็นเรื่องหิน...เดินบ้าง...ก็ไม่แปลก* เป็นหนังสือของผู้เขียนที่มีนามปากกาว่า ว. แหวน หนังสือทั้งสองเล่มนี้เป็นของสำนักพิมพ์ไทม์ใหม่ ที่ฉันเลือกที่จะแนะนำให้อ่านหนังสือสองเล่มนี้ก็เป็นหนังสือสองเล่มที่ฉันรู้สึกประทับใจมากๆ ไม่ว่าจะอ่านสักกี่ครั้ง ฉันก็ยังรู้สึกว่ามันดี ไม่คิดที่เลือกจะอ่านหนังสือทั้งสองเล่มนี้ ฉันชอบอ่านหนังสือของสำนักพิมพ์ไทม์ใหม่นี้มากๆ เพราะฉันคิดว่าฉันได้เรียนรู้การใช้ชีวิตที่พอเหมาะใน ช่วงวัยรุ่นของฉันจากหนังสือของสำนักพิมพ์นี้เป็นอย่างมาก

หนังสือเล่มแรกที่ฉันจะกล่าวถึงคือ *ไม่กล้าที่จะก้าว* เป็นครั้งแรกที่ฉันได้อ่านหนังสือของผู้เขียนที่มีนามปากกาว่า การ์ตูน ที่ฉันเลือกหยิบหนังสือเรื่องนี้ขึ้นมาอ่านก็เพราะฉันรู้สึกชอบชื่อหนังสือและคำพูดสอนใจที่มีอยู่บนหน้าปกของหนังสือเล่มนี้เป็นอย่างมาก คำพูดสอนใจที่มีอยู่บนหน้าปกหนังสือเล่มนี้ก็คือ “ไม่กล้าก็ไม่ก้าว ไม่ก้าวก็ไม่เดิน” คำสอนนี้ทำให้ฉันได้คิดอะไรหลายๆ อย่างตั้งแต่ครั้งแรกที่ฉันได้อ่าน ฉันจึงขอพ่อเพื่อซื้อหนังสือเล่มนี้ เมื่อฉันได้หนังสือเล่มนี้กลับบ้านมา ฉันก็เริ่มอ่านและอ่านจนจบภายในเวลาเพียง 1 วัน 2 คืน หนังสือเล่มนี้สอนใจผู้อ่านตั้งแต่หน้าแรกที่เปิดอ่าน เป็นหนังสือที่เหมาะสมสำหรับบุคคลที่คิดว่าตนเองมักจะทำอะไรได้ไม่ดีเท่ากับคนอื่นๆ ไม่กล้าที่จะทำอะไร เพราะเพียงคิดว่าตนเองคงทำได้ไม่ดีเท่ากับคนอื่นทั้งๆ ที่บางทีเขาอาจจะทำได้ดีกว่าคนที่เขาคิดว่าเขาทำได้ไม่ดีเท่าคนอื่นก็ได้

คุณควรที่จะเชื่อมั่นและศรัทธาสิ่งที่คุณสร้างและทำมันขึ้นมาเอง มากกว่าที่คุณจะไปหลงอยู่กับคนที่คุณเรียกว่า หมอคู่ว่าเขาจะคอยกำกับชีวิตของคุณถ้าหากคุณหลงงมงายในสิ่งที่เขาพูดมากเกินไป เมื่อทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ในมือคุณทั้งหมด ทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตคุณกำหนดได้เอง ...เวลาทุกนาทีที่คุณเดินไปข้างหน้า คุณข้ามผ่านอุปสรรคมาไม่น้อยแต่ไหน เมื่อคุณมาเจออุปสรรคครั้งใหญ่ในชีวิต คุณก็คิดจะไม่สู้มันต่อ ถ้าคุณคิดจะเดินถอยหลัง ให้คุณหยุดคิดสักนิดว่า เวลาที่ผ่านมาคุณเหนื่อยมาแค่ไหนแล้ว คุณจะให้สิ่งเหล่านี้มันสูญเปล่าไปเปล่าๆ อย่างนั้นเชียวหรือ ถ้าคุณรู้สึกเหนื่อยล้ามาก คุณอาจจะหยุดพักสักนิด พอลดคลายความเหนื่อยลงไปบ้างจึงค่อยๆ เดินต่อไปเผชิญกับปัญหานั้นอีกครั้ง แล้วพอลดพักหลังจากกลับมามองปัญหาที่คุณผ่านพ้นมันไปได้ คุณจะพบว่าคุณก็ผ่านอุปสรรคไปได้ง่ายขึ้น...นี่ก็เป็นเพียงส่วนหนึ่งของเรื่องที่การ์ตูนนำมาบอกให้ผู้อ่านได้หยุดคิดทบทวนเรื่องชีวิตของตัวเอง ให้ผู้อ่านได้เข้าใจถึงความเป็นไปของคนเรา จึงทำให้ผู้อ่านบางคนได้ข้อคิดและวิธีใช้ชีวิตดีๆ หลายเรื่องขึ้นมาได้

ฉันได้อะไรจากหนังสือเล่มนี้หลายอย่างมาก ที่พอจะเห็นได้ชัดก็คือ ก่อนที่ฉันจะอ่านหนังสือเล่มนี้ ฉันเคยเป็นคนที่ใช้เวลาอย่างไร้ค่า ฉันมักจะนอนตื่นเกือบท้องอยู่เป็นประจำทุกวันเสาร์-อาทิตย์ ฉันจะบริหารเวลาไม่เป็น มักเสียเวลา

ไปกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งมาจนไม่มีเวลาทำงานอย่างอื่น ไม่ตั้งใจเรียนในห้องเรียน แล้วต้องกลับมาเรียนพิเศษ มาอ่านบทพจนานุกรมหรืออีกหลายหน ทำให้ฉันแทบไม่มีเวลาพักผ่อนเลยในช่วงวันจันทร์ถึงศุกร์ต่างๆ แต่ถ้าฉันตั้งใจเรียนในห้องก็จะไม่ต้องเสียเวลากับการมานั่งทำความเข้าใจในเนื้อหาอีกหลายๆ ครั้ง แล้วฉันเองก็จะโทษว่าเวลาในโลกนี้ช่างน้อยเหลือเกิน หลังจากที่ฉันได้อ่านหนังสือเล่มนี้ ฉันเริ่มรู้จักบริหารเวลาเป็น ฉันนอนตื่นแต่เช้า ตั้งใจเรียนหนังสือภายในห้องเรียน ทำให้ฉันมีเวลาพักผ่อน รู้สึกไม่เครียดกับการเรียน จึงทำให้สนุกกับการเรียนไปด้วย

ส่วนหนังสืออีกหนึ่งเล่มที่ฉันจะแนะนำให้ทุกคนได้อ่านก็คือเรื่อง *LIFE ON THE ROCK* ผู้เขียนเรื่องนี้มีนามปากกาว่า ว. แหวน ฉันได้อ่านหนังสือที่ ว. แหวน เป็นผู้เขียนมามากมายหลายเล่มเพราะในความคิดของฉัน ว. แหวน เขียนหนังสือได้น่าอ่าน น่าสนใจมากๆ ไม่ว่าจะป็นหนังสือประเภทไหน ทุกครั้งที่ฉันแวะเข้าร้านหนังสือ ฉันมักจะเลือกคู่มือหนังสือที่ ว. แหวน เขียนก่อนเป็นอันดับต้นๆ หนังสือที่ ว. แหวน เขียนมักจะหาไม่ยากเพราะหนังสือของ ว. แหวน มักจะติดอันดับหนังสือขายดีอยู่เสมอ เหตุผลที่ฉันเลือกที่จะซื้อหนังสือเล่มนี้ก็เพราะเป็นหนังสือที่ ว. แหวน เขียนและเป็นหนังสือเกี่ยวกับการวางตัว การให้แง่คิดในการใช้ชีวิตสำหรับวัยรุ่นอย่างฉัน และให้กำลังใจคนที่รู้สึกท้อแท้ได้เป็นอย่างดี

บางคนบอกว่าความฝันก็คือความฝันความจริงก็คือความจริง ทั้งๆ ที่ความฝันกับความจริงต่างกันแค่นิดเดียว แต่ทำกับไม่ทำ มนุษย์ทำอะไรได้ทุกอย่างที่อยากทำ แค่เอาจริงคุณสามารถทำตามความฝันให้เป็นจริงได้ ถ้าลงมือทำ เมื่อไหร่ที่คุณคิดแต่ฝันเอาโดยที่คุณไม่ทำอะไรกับมันเลย ความฝันกับจริง ก็จะกลายเป็นสิ่งที่อยู่กันคนละโลกขึ้นมาจริงๆ เรื่องนี้เป็นตัวอย่างการให้แง่คิดสำหรับคนช่างฝัน และยังมีอีกเรื่องหนึ่งที่ฉันอยากจะทำให้ทุกคนได้ลองอ่าน เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ทำให้กำลังใจสำหรับคนที่คิดว่าตนเองหน้าตาไม่สวย การที่คุณสวยสู้เขาไม่ได้เป็นของขี้หมูชิ้นใหญ่จากสวรรค์ ผู้หญิงหลายๆ คนใฝ่ฝันว่าอยากจะทำสวย แต่ความสวยที่ยั่งยืนย่อมมาจากภายใน ความประทับใจแรกพบมันอาจเกิดจากรูปลักษณ์ภายนอก แต่ถ้ามันจะกลายเป็นความรักที่ยั่งยืนได้ ก็ต้องพิสูจน์กันจากภายใน ถ้าเราลองมองในมุมที่กลับกัน การที่คนเราเกิดมาหน้าตาไม่สวยมันเป็นเรื่องที่ดีด้วยซ้ำ เป็นปราการด่านแรกที่คอยคัดคนดีๆ ให้กับเราเพราะมันใจได้เลยว่าอันตรายที่เกิดจากรูปลักษณ์ภายนอกมันจะไม่เกิดกับเรา คนที่เข้ามาผูกพันข้อมเป็นความผูกพันที่เกิดจากคนใจดีตัว ซึ่งมันยังยืนยาวการบั้งแรกพบแล้วเดินเข้ามาขอเบอร์เป็นไหนๆ

หลังจากที่ฉันอ่านหนังสือเล่มนี้จบ ฉันได้ข้คิดอะไรหลายๆ อย่าง ทุกๆ หน้าที่อ่านก็มีข้อคิดที่ต่างๆ กันไป แต่ก็เป็นข้อคิดที่ดีเกือบทุกหน้าที่ฉันอ่านผ่านมา หนังสือเล่มนี้เป็นเหมือนเพื่อน ให้กำลังใจ สอนให้เข้าใจชีวิตของคนเรามากขึ้น สอนให้เราทำอะไรดีๆ เพื่อคนอื่นบ้าง อย่างน้อยก็เพื่อความสุขของเราเอง

หนังสือที่ฉันแนะนำให้อ่านเป็นเพียงส่วนหนึ่งของหนังสือที่มีอยู่มากมายในโลกนี้ อาจจะไม่ใช่หนังสือที่ดีที่สุด ไม่ใช่หนังสือที่ใครหลายๆ คนเลือกที่จะหยิบขึ้นมาอ่าน เพราะฉันไม่ได้ได้อ่านหนังสือทุกเล่มที่มีวางขายอยู่บนโลกนี้ แต่ฉันก็รู้สึกประทับใจกับมันมากๆ จึงอยากแนะนำให้ทุกคนเลือกอ่าน ไม่ว่าจะป็นคนที่อ่านหนังสือประเภทนี้อยู่แล้วหรือคนที่ไม่เคยอ่าน

ฉันเชื่อว่าหนังสือที่วางขายอยู่บนโลกใบนี้ทุกเล่ม แต่ละเล่มย่อมมีสิ่งที่น่าสนใจ เมื่อเราอ่านจบเราจะได้อะไรดีๆ กลับคืนมา เราอาจได้ความรู้ ประสบการณ์ บางเล่มให้ข้อคิด หรือบางเล่มก็ให้ทุกอย่างที่ฉันกล่าวมา หนังสือบางประเภทก็ข้อมทำให้ผู้อ่านมีความรู้สึกที่แตกต่างกันไป ดังนั้นไม่ว่าจะเป็นการอ่านหนังสือเล่มใด เพียงแค่เราพอใจที่จะอ่านมันก็ทำให้เราได้อะไรดีๆ กับเรา อย่างน้อยที่สุดก็คือรอยยิ้มที่จะปรากฏขึ้นบนใบหน้าเรานั่นเอง

ค.ญ. ชมบงกช สันธะวาชีวะ

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย นนทบุรี

โครงกำหนด

การที่คนเราจะเขียนเรื่องเล่า ประสบการณ์ชีวิต หรือสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับบุคคลหนึ่งนั้น ผู้เขียนต้องรวบรวมสติปัญญา ความทรงจำทั้งหลายที่ผ่านเข้ามาในชีวิต มากล้นกรองเป็นความรู้สึกรู้สึกนึกคิด ต้องใช้ความละเอียดอ่อนในการเขียนเป็นอย่างมาก ซึ่งตลอดการเขียนนั้นผู้เขียนก็จะมีอารมณ์ร่วมไปกับเรื่องที่แต่ง เกิดความซาบซึ้ง ความสนุก ความชื่นชมไปกับตัวบุคคลในเรื่อง รวมทั้งผู้อ่านก็จะมีอารมณ์ร่วมไปกับเรื่องราวที่อ่าน หนังสือประเภทนี้จึงได้รับความสนใจจากนักอ่านเป็นอย่างยิ่ง เพราะเป็นการผ่อนคลาย ทำให้เราเข้าใจในตัวบุคคลอื่น หรือเข้าใจในชีวิตมากขึ้น ให้ข้อคิดวิเคราะห์สำหรับเรา และสามารถนำมาเป็นตัวอย่าง เพื่อใช้ในการปรับปรุงการประพฤติปฏิบัติในชีวิตประจำวันของเราให้ดียิ่งขึ้น

เรื่องของน้ำพุ เป็นเรื่องเล่าที่แม่ของเด็กชายน้ำพุได้แต่งขึ้นหลังจากที่ถูกชายของเธอได้เสียชีวิตลง ด้วยการสันนิษฐานของหมอว่า “น้ำพุ” หัวใจวายตาย แค่นี้ก็รู้ว่าน้ำพุคิดยาเสพติด เคยได้รับการรักษาจนเลิกได้แล้ว แต่เขาอาจกลับไปใช้ยาอีกและขาดแรงจูงแรงชนิดที่ทำให้หัวใจหยุดเต้น โดยเฉียบพลัน

ผู้คนหลายคนพากันถามแม่ของน้ำพุว่า เลี้ยงลูกอย่างไรจึงคิดเอาโรฮิน ซึ่งแม่ของน้ำพุก็จะโทษตัวเองว่าเลี้ยงลูกไม่เป็น แม้ว่าการที่ถูกชายคิดยาเสพติดไม่ใช่เรื่องที่ดี น่าจะปิดเป็นความลับไม่ควรนำมาเปิดเผย แต่ด้วยความที่แม่ของน้ำพุมีสัญชาตญาณของความเป็นแม่ที่ดี มีจิตใจมีความเมตตา กรุณา รักและห่วงใยลูก เข้าใจจิตวิญญาณของคนเป็นแม่ ว่ารักและห่วงใยลูกมากเพียงใด และจะต้องเสียใจและเจ็บปวดมากถ้ารู้ว่าลูกคิดยาเสพติด เธอไม่ต้องการให้ลูกคนอื่นต้องกลายเป็นเด็กคิดยาแบบลูกของตน จึงได้นำเรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตลูกของเธอมาเผยแพร่ให้ผู้อื่นได้อ่านและจดจำไว้เป็นอุทาหรณ์สอนใจ คิดถึงสิ่งที่ควรเอาเป็นแบบอย่างและไม่ควรเอาเป็นแบบอย่าง สามารถนำมาปรับปรุงใช้ในการดำรงชีวิตประจำวันของเด็กและเยาวชนอย่างเราได้ ผู้ปกครองก็สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการอบรมสั่งสอนลูกให้เป็นคนดี ไม่ตกเป็นทาสยาเสพติด ในยุคปัจจุบันที่สังคมเปลี่ยนแปลงมากขึ้นได้เป็นอย่างดี

ส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ เป็นเรื่องที่น่าพิศวงในชั่ว โมงเรียงความเพื่อจะให้แม่ลงพิมพ์ แต่แม่ก็ไม่มีเวลาว่างอ่านเรียงความของน้ำพุ ซึ่งน้ำพุก็จะคอยถามแม่อยู่ตลอดเวลาว่าเมื่อไหร่เรื่องของตัวเองจะได้ลงพิมพ์ในหนังสือเสียที ในที่สุดเรื่องของน้ำพุก็ได้ลงพิมพ์เพื่อใช้แจกในงานศพของตัวเองโดยใช้ชื่อเรื่อง “พฤติกรรมของวัยรุ่น” และ “ครอบครัวของข้าพเจ้า”

เรื่อง “พฤติกรรมของวัยรุ่น” เป็นเรื่องบอกให้ทราบว่าวัยรุ่นนั้นเป็นวัยที่สำคัญมากช่วงหนึ่ง เป็นวัยหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต ระหว่างวัยเด็กและวัยผู้ใหญ่ เป็นวัยที่สับสนในการดำเนินชีวิต มีอารมณ์ร้อนตัดสินใจสิ่งต่างๆ ด้วยอารมณ์เพียงชั่ววูบ ทำให้ชีวิตอาจก้าวเดินผิดทางและอาจจะต้องเสียใจไปตลอดชีวิต สำหรับวัยนี้เป็นวัยที่เพื่อนมีบทบาทหน้าที่สำคัญต่อชีวิตมาก เป็นวัยที่มักทำอะไรตามความนิยม ชอบตามเพื่อนฝูง แม้จะรู้ว่าสิ่งนั้นไม่ถูกไม่ควรก็ตาม

จากเรื่องนี้น้ำพุต้องการชี้ให้เห็นถึงผลของการเลือกเส้นทางชีวิตที่ผิด โดยน้ำพุจัดให้มีตัวละครสองคน ซึ่งมีอุปนิสัยใจคอตรงกันข้าม โดยทั้งคู่เป็นเพื่อนสนิทกัน ไปไหนจะไปด้วยกันเสมอ กินเหล้า สูบกัญชา แต่ทั้งคู่ก็สามารถสอบผ่าน ม.ศ. 3 มาได้อย่างหวุดหวิด เมื่อปิดเทอม ม.ศ. 3 ทั้งคู่เที่ยวหนักขึ้น แล้วก็ถูกจับในข้อหาสูบกัญชา ได้รับการส่งไปคัดค้านคนที่บ้านเมตตาคนละ 1 เดือน เมื่อออกมาคนหนึ่งได้กลับตัวกลับใจตั้งใจศึกษาเล่าเรียนเพื่ออนาคตของตนเอง ตรงกันข้ามกับเพื่อนอีกคนหนึ่งซึ่งกลับไม่สำนึกผิด ประพฤติชั่วเหลวไหลมากขึ้น จึงได้ถูกย้ายไปเรียนที่โรงเรียนศิลป์ ได้พบเพื่อนใหม่แต่นิสัยก็ไม่ดีขึ้น ต้องลาออกจากโรงเรียน ต่อมาก็ถูกจับข้อหาฆ่าคนตาย ถูกตัดสินจำคุก 10 ปี เพื่อนเก่าได้มานิยมนและบอกเขาว่าสามารถสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ ส่วนเขาที่ไม่คิดกลับตัวกลับใจก็ต้องชดใช้กรรมในคุกต่อไป

“ครอบครัวของข้าพเจ้า” เป็นเรื่องที่น่าฟูมฟักขึ้นเพื่อแนะนำบุคคลในครอบครัวของตนเอง ขณะนั้นน้ำพุมีอายุ 17 ปี บุคคลในครอบครัวของน้ำพุมีห้าคน คือ “แม่” เป็นคนที่น้ำพุรักมากที่สุด รักและเข้าใจน้ำพุมากที่สุด คอยให้คำปรึกษาแก่น้ำพุเมื่อยามมีปัญหา “พี่ตบ” เป็นพี่สาวของน้ำพุ ไม่ค่อยสนิทกันนัก พวกเขาไม่ค่อยรู้เรื่องแต่ไม่ถึงกับทะเลาะกัน เป็นคนเจ้าระเบียบแต่น่ารักขี้อมยิ้ม “น้องแดง” เป็นคนร่าเริงคุยเก่ง มีคนชอบมาก น้ำพุหวงน้องสาวคนนี้อย่างมาก “น้องหนู” เป็นน้องสุดท้อง เป็นเด็กน่ารักชอบวาดรูป จะวาดรูปมาส่งน้ำพุทุกวันและน้ำพุก็จะให้คะแนน

หลังจากที่น้ำพุคิดว่าได้ถูกจับ เมื่อได้รับการปล่อยตัวออกมาเขาตั้งใจจะไปเลิกยาที่วัดถ้ำกระบอก น้ำพุสัญญากับแม่ว่าจะเขียนจดหมายมาหาแม่ทุกวันระหว่างการเลิกยา 10 วัน

วันแรกน้ำพุไปกับเพื่อนชื่อจุก พ่อของจุกพาน้ำพุและจุกไปหาพระที่รับสมัครผู้ที่จะเลิกยา มีคนนั่งอยู่เจ็ดแปดคน แต่ละคนจะถูกซักประวัติ หลวงพ่อท่านให้คนไข่มานั่งซักกันแล้วกล่าวว่า “มาที่นี่ต้องอยู่ให้ครบ 10 วัน ถ้าสมัครใจมาแล้วก็คงอยู่ให้ได้” ท่านถามต่อว่า “มาที่นี่มีใครถูกบังคับบ้าง” ทุกคนบอกว่าสมัครใจมา หลวงพ่อให้ทุกคนทานยาคนละหนึ่งแก้วเป็นเวลา 5 วัน เมื่อทานแล้วทุกคนจะอาเจียน นั่นคือความลำบากที่สุดที่ทุกคนได้รับ ส่วน 5 วันหลังจะเป็นระยะพักฟื้น

ในจดหมายห้านับแรก น้ำพุบรรยายถึงความลำบากในการเลิกยา โดยเฉพาะเมื่อต้องอาเจียน หลังจากทานยาจะมีอาการคลื่นไส้ น้ำพุจะต้องดื่มน้ำจืดมากิน กิน กิน เหมือนคนที่ตกอยู่ในทะเลทรายแล้วเจอบ่อน้ำ น้ำพุจะต้องกินน้ำไปสิบกว่าขัน กินแล้วอาเจียนไปเรื่อยๆ จนกว่าอาการคลื่นไส้จะหมดไป มันเป็นความทรมานอย่างที่สุด แต่สามารถช่วยให้คนหาย “เสียน” ได้เมื่อนึกถึงมัน

ในจดหมายห้าฉบับหลัง เป็นช่วงระยะเวลาที่น้ำพุพักฟื้น น้ำพุได้รู้จักผู้คนที่คิดยาด้วยกันมากมาย ได้ทราบสาเหตุต่างๆ หลายประการที่ทำให้แต่ละคนต้องมาติดยา น้ำพุได้ทำความดี ช่วยพระทำงาน โดยการล้างกระโถนทุกเช้า ตอนสายก็ช่วยจัดกระโถน กวาดลานที่วัด ทำแปลงเกษตรและเก็บผักมาปรุงอาหาร ทำแต่สิ่งดีๆ

หลังจากวันที่น้ำพุออกมาจากวัดแล้ว อยู่บ้านน้ำพุสุขไสมากขึ้น ทำให้ครอบครัวมีความหวังว่าน้ำพุจะดีขึ้น น้ำพุตั้งใจเรียน วันสุดท้ายที่แม่ได้พบน้ำพุนั้น น้ำพุไปหาแม่ที่โรงพิมพ์ พาสาวน้อยหน้าตาน่ารักจุ่มจิมไปด้วย น้ำพุขอเงินแม่ไปซื้อกางเกงนักเรียน แม่ส่งเงินให้แล้วกำชับว่า “อย่ากลับบ้านดึกนะ” น้ำพุรับคำ เมื่อแม่กลับถึงบ้านตอน 3 ทุ่ม น้ำพุเปิดประตูรับด้วยหน้าตาขี้อมยิ้มแฉ่งมโหฬาร ใครจะรู้ว่าเป็นการเปิดประตูครั้งสุดท้ายของลูก หลังจากนั้นน้ำพุก็เอารูปรมาอวด คือรูปที่เป็นปกหลังของหนังสือเรื่องนี้ ตกกลางคืนแม่มาหาน้ำพุที่ห้องนอน น้ำพุได้บอกกับแม่เป็นครั้งสุดท้ายของชีวิตว่า “แม่...น้ำพุจะซื้อให้น้ำมัน แม่ซื้อให้หนูนะ...จะเอามาเขียนรูปติดห้อง แม่ว่าหนูจะเขียนได้ไหม” ตอนเช้ามีด แม่พบว่าน้ำพุนอนเหยียดขาอยู่หน้าเตียง สวมกางเกงขาสั้นตัวเดียว แผ่นเสี้ยวขงหมูนุ และไฟยังเปิด เหมือนหัวใจจะขาดตามลูกไปด้วย

จากเรื่องของน้ำพุ เล่มนี้ เป็นการสะท้อนปัญหาสังคมได้เป็นอย่างดี การที่ครอบครัวแตกแยก ความเกียติยศ หรือ การที่พ่อแม่มีเวลาให้กับลูกไม่เพียงพอ เขาชนก็มักจะหันหน้าไปหาเพื่อน และชักจูงกันไปในทางที่ผิด โดยเฉพาะเมื่อเข้าสู่วัยรุ่น เพื่อนจะมีความสำคัญและมีบทบาทต่อชีวิตมาก สามารถเปลี่ยนแปลงทางเดินชีวิต ไปทั้งในทางที่ถูกและผิดเลยเห็นจะว่าได้

ความลำบากที่บรรยายในจดหมายที่น้ำพุเขียนให้แม่นั้น เป็นอุทาหรณ์สอนใจได้เป็นอย่างดีให้เยาวชนที่คิดจะลองขบสพติด สามารถลืบล้วงตัวกลับใจไม่ไปข้องเกี่ยวกับมันได้แต่เนิ่นๆ และยังชี้ให้เห็นถึงความมานะอดทน เพียรพยายามในการฝ่าฟันอุปสรรคต่างๆ ว่าจะสามารถทำให้เราประสบความสำเร็จได้เป็นอย่างดี

จากความอดทนเพียรพยายามในการเลิกยาของน้ำพุ ทำให้น้ำพุเจ้าคิดถึงหนังสือเล่มหนึ่ง ที่กล่าวถึงความอดทนเพียรพยายามเช่นเดียวกัน นั่นก็คือเรื่องพระมหาชนก ที่ต้องอดทนเพียรพยายามว่ายนํ้าอยู่ในมหาสมุทรนานถึง 7 วัน 7 คืน หลังจากที่เราได้อัปปางลง

พระมหากษัตริย์เป็นชาติที่ 2 ของพระพุทธเจ้า เมื่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ รัชกาลปัจจุบัน ทรงสถาปนาพระบรมมหาราชวังของสมเด็จพระมหาจักรพรรดิ (วิน ธรรมสาโร มหาเถร) วัดราชผาติการาม ทรงพระราชดำริว่า พระมหากษัตริย์ชาติที่เข้มแข็ง น่าจะเป็นประโยชน์แก่ชนทุกหมู่ จึงได้ทรงพระราชนิพนธ์โดยดัดแปลงให้ทันสมัยยิ่งขึ้น เหมาะกับสภาพสังคมในปัจจุบัน โดยมีพระราชดำริว่า พระมหากษัตริย์จะบรรลุโมกษธรรมได้ยิ่งกว่า หากได้ประกอบพระราชกรณียกิจในโลกให้ครบถ้วนก่อน และโปรดเกล้าฯ ให้ศิลปินไทยชั้นนำที่มีชื่อเสียงโด่งดังมาก เมื่อเอ่ยนามแล้วหลายคนคงเคยติดหูกันมาบ้าง ซึ่งก็คือท่าน ชัย ราชวัตร ได้ว่าสรุปประกอบ

จุดสำคัญของเรื่องคือตอนที่พระมหากษัตริย์ทรงล่องเรือในมหาสมุทร เพื่อไปปกครองดูแลบ้านเมืองและราชสมบัติของพระราชบิดา ระหว่างที่ล่องเรืออยู่นั้น ได้เกิดมีลมพายุ คลื่นซัดแรงมากจนเรือมีอาจด้านทานได้ ก่อนที่เรือจะอับปางลง พระมหากษัตริย์ได้เสวน้ำตาลกรวดกับเนยจนเต็มท้อง แล้วชุบน้ำเนื้อเกลี้ยงสองผืนด้วยน้ำมันจนชุ่ม ทรงนำมาอุ่นให้มัน เสร็จไปยังเสากระโดงแล้วกระโดดลงน้ำ และเป็นวันเดียวกับที่พระโพลชนก น้องชายของพระบิดาได้สิ้นพระชนม์ลง โดยทิ้งคำถามไว้สำหรับให้ผู้ที่มาครองราชย์สืบต่อไปตอบ

พระมหากษัตริย์ทรงว่ายน้ำอยู่ในมหาสมุทรนานถึง 7 วัน เมื่อถึงอุโบสถพระองค์ทรงสมาทานอุโบสถศีล เพศธิดา ชื่อฉนิเมฆลาซึ่งเป็นผู้ดูแลรักษาสัตว์ทั้งหลายผู้ประกอบด้วยคุณ ได้เหาะลงมาที่มหาสมุทรและทลลงใจพระมหากษัตริย์ โดยกล่าวว่าท่านมองไม่เห็นฝั่ง แล้วจะเพียรพยายามว่ายไปเพื่อประโยชน์อันใด ยังไม่ทันถึงฝั่งก็จะตายเสียก่อน พระมหากษัตริย์กล่าวตอบว่า แม้ตายก็จะพ้นคำครหาแล้วครั้นตอบว่า “บุคคลเมื่อกระทำความเพียร แม้จะตายก็ชื่อว่าไม่เป็นหนี้ในระหว่างหมู่ญาติ เทวดา และบิดามารดา อนึ่งบุคคลเมื่อทำกิจอย่างลูกผู้ชาย ย่อมไม่เคียดคร้อในภายหลัง แม้จะรู้ว่าการทำงานนั้นจะไม่ประสบความสำเร็จ ถ้าละเสียก็จะกลายเป็นคนเกียจคร้าน ผู้อื่นตายเสียหมดแล้ว แต่เรายังอยู่และจะพยายามไปให้ถึงฝั่งมหาสมุทร”

นางฉนิเมฆลาได้เล็งเห็นถึงความพยายามของพระมหากษัตริย์ จึงอุ้มพระมหากษัตริย์ขึ้นคูดอกไม้แล้วพาเหาะไปในอากาศ ถึงยังมิดิลานคร และสามารถไขอุทธานปัญหาของพระโพลชนกราชทั้งสี่ข้อ ได้สำเร็จ ทรงอภิเษกกับพระนางสิวลีเทวี และขึ้นครองราชสมบัติโดยธรรม ทรงบำเพ็ญทศพิธราชธรรม บำรุงพระปัจเจกพุทธเจ้าทั้งหลาย

ต่อมาพระมหากษัตริย์เสด็จทอดพระเนตรมะม่วงสองต้น ที่ปากทางเข้าสวนหลวง ต้นหนึ่งมีผล อีกต้นหนึ่งไม่มีผล ทรงลิ้มรสมะม่วงอันโอชา แล้วเสด็จเยี่ยมอุทยาน เมื่อเสด็จกลับออกมาทอดพระเนตรเห็นต้นมะม่วงที่มีผลรสดีถูกข้าราชการบริพารทิ้งโค่นลง ส่วนต้นที่ไม่มีลูกก็ยังคงตั้งตระหง่าน แสดงว่าสิ่งใดที่มีคุณภาพจะเป็นเป้าหมายแห่งการข้อย่ง และเป็นอันตรายในท่ามกลางผู้ขาดปัญญา ทรงดำริให้อัญเชิญพราหมณ์มาและปรารภเรื่องการอนุบาลต้นมะม่วงตามวิธีสมัยใหม่ แก้ววิสิธอีกด้วย ต่อมาทรงตั้งสถานอบรมสั่งสอนศิษย์ชื่อว่า ปุทธะเลียมหาวิชาลัย

เรื่องพระมหากษัตริย์ให้ข้อคิดหลายประการ ทั้งเรื่องความเพียรพยายาม ความมีสติปัญญาเฉียบแหลมในการแก้ปัญหาหรือสถานการณ์เฉพาะหน้า สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในทางแก้วิกฤตสังคมไทย หากคนเรามีความเพียร ความอดทน รู้จักแก้ปัญหาต่างๆ โดยใช้ความคิดและสติปัญญาแล้ว ไม่ว่าจะปัญหาทางด้านใดก็จักผ่านลุล่วงไปได้และจะประสบความสำเร็จอย่างที่คุณมุ่งหวังแน่นอน ดังพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ที่ว่า ขอจงมีความเพียรที่บริสุทธิ์ ปัญญาที่เฉียบแหลม กำลังกายที่สมบูรณ์

หนังสือเรื่องพระมหากษัตริย์นี้จะหาประโยชน์อันใดมิได้เลย หากปราศจากความเพียรพยายามของในหลวงของเรา ที่ทรงพระราชนิพนธ์และดัดแปลงให้เข้ากับสภาพสังคมในปัจจุบัน และด้วยพระสติปัญญาอันเฉียบแหลมของพระองค์จึงได้มีโครงการในพระราชดำริอีกมากมายเกิดขึ้น เพื่อประโยชน์สุขของพสกนิกรชาวไทย ดังเช่น โครงการฝนหลวง โครงการแก้มลิง กังหันน้ำชัยพัฒนา เขื่อนป่าสักชลสิทธิ์ และโครงการเศรษฐกิจพอเพียง “ทฤษฎีใหม่” แนวทางเกี่ยวกับการบริหารจัดการที่ดินทำกินและแหล่งน้ำให้ใช้ประโยชน์ได้สูงสุด ซึ่งเป็นโครงการสำคัญที่เกษตรกรชาวไทยได้รับประโยชน์มากที่สุด

โดยจะแบ่งที่ดินเป็นนาข้าว 30% พืชสวนไร่แบบผสมผสาน 30% สระเก็บน้ำและเลี้ยงปลา 30% ที่อยู่อาศัยปลูกพืชสวนครัว และเลี้ยงสัตว์ 10% เป็นโครงการที่จะสอนให้ราษฎรรู้จักพอใจในสิ่งที่ตนมีอยู่ ไม่โลภ รู้จักใช้ปัญญาและความเพียรแก้ไข ปัญหาอุปสรรคด้านต่างๆ เช่น ปัญหาความยากจน ปัญหาที่ดินทำกิน เป็นต้น และสอนให้ทุกคนกระทำสิ่งที่จะเกิดประโยชน์สูงสุดต่อสังคม ต่อประเทศชาติ พร้อมทั้งตนเองให้มากที่สุด

สำหรับข้อดีอีกอย่างของหนังสือเรื่องนี้คือ การจัดรูปเล่มน่าสนใจ ที่น่าสนใจ ดึงดูดผู้อ่าน อ่านได้ทุกเพศทุกวัย และการใช้ภาษาของผู้เขียนก็ดีมาก เขียนได้ถูกต้องตามอักขรวิธี ใช้ภาษาเข้าใจง่าย

หนังสือสองเล่มนี้แฝงด้วยข้อคิดและคติสอนใจในแนวเดียวกันคือ ความอดทนเพียรพยายามของตัวเองในเรื่อง ทำให้สามารถฟันฝ่าอุปสรรคขวากหนามนานาประการได้ ดังเช่นที่นำพุดทนในการทานยาเพื่อเลิกยาเสพติด แม้จะต้องทนทุกข์ทรมานจากการคลื่นไส้และการอาเจียนก็ตาม หรือการที่พระมหาชนกอดทน เพียรพยายามในการว่ายน้ำในมหาสมุทรถึง 7 วัน แม้จะมองไม่เห็นฝั่ง แต่ในที่สุดทั้งคู่ก็ประสบความสำเร็จจากผลแห่งความเพียรนั้น

ข้าพเจ้าคิดว่าหนังสือสองเล่มนี้เป็นหนังสือที่ดีมาก ที่ทุกคนควรอ่านเป็นอย่างยิ่ง เพื่อนำมาประยุกต์ใช้ให้เข้ากับสภาพสถานการณ์ของสังคมและการดำรงชีวิตของตนเองในปัจจุบัน ถ้าประเทศไทยมีผู้อ่านหนังสือมากก็จะเป็นการดียิ่ง เพราะถ้ายังอ่านมากก็ยิ่งได้ความรู้มาก ทำให้มีสติปัญญาที่เฉียบแหลม ทุกคนจะได้นำความรู้ที่มีอยู่มาช่วยในการพัฒนาประเทศให้เจริญยิ่งขึ้นสืบต่อไป

น.ส. ชุตินันท์ สมบูรณ์

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/2 โรงเรียนเบญจมะมหาราช จ. อุบลราชธานี

จากหัวใจดวงหนึ่ง...ถึงหัวใจทุกดวง

ฉันเลือกหยิบหนังสือที่เกี่ยวกับความรัก...ด้วยเหตุผลง่าย ๆ สั้นๆ ที่แสนเอาแต่ใจที่ว่า... “ฉันอยากให้คุณอ่าน” ...เวลาที่ฉันจะแนะนำหนังสือดีๆ ให้ใครก็ตามที่ฉันห่วงใยให้เขาได้อ่าน...ได้รู้จักสักเล่ม...ฉันมักจะเลี่ยงการบอกสรรพคุณของหนังสือเล่มนั้น...แต่ฉันชอบที่จะเล่าให้ฟังว่าอ่านแล้วฉันมีความรู้สึกอย่างไร...อ่านแล้วฉันรู้สึกดีแค่ไหนเท่านั้น

“การอ่านเป็นรากฐานของชีวิต” ฉันอ่านเจอคำนี้อยู่ในหนังสือเรื่อง *เทพแห่งไพร* วรรณกรรมแปลที่เขียนโดย คณท แอมซุน ความจริงคำนี้พวกเราคุ้นเคยกันดีอยู่แล้ว แต่ไม่รู้ทำไมฉันถึงรู้สึกสะอึกเมื่ออ่านเจอคำนี้ และรู้สึกอึ้งอึ้งใจที่ได้บอกต่อมันไปยังเพื่อนๆ ของฉัน ฉันเป็นคนหนึ่งที่รักการอ่านมาก ฉันอ่านหนังสือหลากหลายแนว แต่ละเรื่องทีอ่านก็ให้ข้อคิดกับฉันแตกต่างกันออกไป ไม่เคยมีหนังสือเล่มไหนที่ไม่ได้ให้ข้อคิดกับฉัน

เวลาฉันไปซื้อหนังสือกับเพื่อนๆ บางครั้งเพื่อนๆ ของฉันแทบไม่ได้เปิดดูเนื้อหาในหนังสือด้วยซ้ำ แต่กลับซื้อออกมาอย่างง่ายดาย ฉันเลยถามเขาว่า “รู้ได้ยังไงว่าเรื่องนี้จะถูกใจตัวเอง...ไม่เห็นเปิดดูสักตัว” เขาตอบฉันสั้นๆ ว่า “ก็ซื้อเรื่องน่าสนใจดี” ฉันนั่งอึ้งไปพักใหญ่ คนที่ซื้อหนังสือเขาคือคนที่ซื้อเรื่องหรือ ฉันคิดอย่างไม่ค่อยพอใจนัก แต่แล้ววันหนึ่งฉันก็เข้าใจ...เวลาที่เราเจอหนังสือเล่มที่ซื้อเรื่องดึงดูดความสนใจเรา...หนังสือเล่มนั้นจะดูมีความพิเศษเหนือกว่าหนังสือเล่มอื่นๆ ที่วางอยู่ข้างกันอย่างน่าประหลาด วันนั้นฉันซื้อหนังสือเล่มหนึ่งกลับมา โดยที่ไม่ได้อ่านดูเนื้อข้างในแม้แต่ตัวเดียว เหตุผลที่ฉันซื้อหนังสือเล่มนั้นคือ “เพราะซื้อเรื่องน่าสนใจ”

ห่างหนึ่งก้าว...รักแรนท่าเดิม คือหนังสือเล่มแรกที่ฉันตัดสินใจซื้อเพียงเพราะซื้อเรื่องน่าสนใจ เป็นหนังสือของสำนักพิมพ์อักษรขรรค์ชัย เขียนโดย ทังเนตร อติแพทย์ ...ถึงแม้ว่าจะตัดสินใจซื้อเพียงเพราะอารมณ์ที่ไม่มั่นคง แต่ฉันกลับไม่ได้ผิดหวังกับหนังสือที่ซื้ออย่างฉาบฉวยเล่มนี้เลยแม้แต่น้อย ฉันคิดด้วยซ้ำที่ได้อ่าน...ฉันรู้สึกประทับใจตั้งแต่ชื่อเรื่อง...คำนำสำนักพิมพ์...เนื้อหาจากบทแรกถึงบทสุดท้าย...ฉันประทับใจทุกๆ ตัวอักษรที่ตีพิมพ์ลงหนังสือเล่มนี้...ทุกคนคงไม่ปฏิเสธว่า...ทุกครั้งที่เห็นหนังสือจะเป็นยาปลอบใจขนาดนี้ ฉันเป็นหนึ่งในนั้น เป็นคนหนึ่งที่ยามเหงามักจะหยิบหนังสือขึ้นมาอ่าน และฉันจะตกหลุมรักหนังสือทุกเล่มที่ช่วยปลอบโยนฉัน

หนังสือเรื่อง *ห่างหนึ่งก้าว...รักแรนท่าเดิม* เป็นหนังสือที่บรรยายถึงความรัก เหตุผลที่คนรักกัน และการทำความเข้าใจในคำว่ารัก ฉันอ่านหนังสือเล่มนี้หลายรอบ...และทุกรอบที่อ่านฉันมักจะได้อะไรๆ จากเนื้อหาในเล่มเพิ่มมากขึ้นทุกครั้ง ฉันตกหลุมรักประ โยคที่ว่า “เมื่อความรักเดินทางมาถึง มันได้มอบสองสิ่งทั้งไว้ให้กับเรา นั่นคือปีกและเชือก” ฉันไม่อาจปลี่ยนประโยคที่ว่า “ปีกเสรี มอบอิสระและช่องว่างไว้ให้กับความรัก ในขณะที่เชือกพันธนาการ-มอบความซิดใจ” ออก จากความรู้สึกนึกคิดได้ มันงดงามและมีความหมายมากกว่าที่เห็น ถึงแม้ว่าฉันจะไม่ค่อยเข้าใจคำว่ารัก แต่ฉันก็รู้สึกได้ถึงความรู้สึกอ่อนโยนที่คนเขียนต้องการจะสื่อออกมาให้รู้...ให้ฉันเข้าใจ...ฉันทั้งสงสัยและประทับใจคำว่า “แฟนเก่า...เพื่อนรักแสนวิเศษ” ...อาจเป็นเพราะ ในความคิดส่วนตัวของฉันรวมทั้งประสบการณ์ที่เคยพบเห็นมาบอกกับฉันว่า คนที่เคยเป็นแฟนกันพอเลิกกันแล้ว ก็จะไม่สามารถพูดคุยกันได้อย่างปกติ กลายเป็นคนแปลกหน้าที่ห่างเหิน แต่หนังสือเล่มนี้บอกฉันว่า แฟนเก่าเป็นที่ปรึกษาที่ดีที่สุด เพราะเขาคือคนที่เคยเข้าใจเรามากที่สุด

หนังสือเล่มนี้บอกฉันซึ่งไม่เข้าใจความหมายของความรักว่า บางคนเหมาะที่จะเป็นเพื่อนมากกว่าเป็นคนรัก และยังบอกอีกว่ากับคนที่เคยรัก แม้ในวันที่รักหมดเกลี้ยงจากหัวใจ ให้ลองมองในแววตาของเขา แล้วจะพบว่าเขายังมีความผูกพันให้อยู่เสมอ สำหรับฉันแล้ว ด้อยค่าเหล่านี้ช่างสวยงาม อ่อนหวานและลึกซึ้ง ฉันบอกไม่ได้ว่ามันให้กำลังใจรึเปล่า เพราะฉันไม่ได้เพิ่งเลิกกับแฟนถึงจะได้มีแฟนเก่า แฟนใหม่ แต่ฉันรู้สึกอบอุ่นที่ได้อ่านคำเหล่านี้ เป็นความรู้สึกที่อธิบายยากนะ

หนังสือเล่มนี้...สอนให้ฉันรู้จักความรักจากหลายแง่หลายมุม ทั้งความรักที่มีแต่ความหึงหวงจนอึดอัด ความรักที่สบายๆ จนบางครั้งจะเล็ดต่อความรู้สึกของกันและกัน ความรักที่ต้องการเพียงแอบรัก หรือแม้กระทั่งบางคนที่ยอมทุ่มทุนขอกเล็กกับแฟนทุกๆ ครั้งที่ยกฝ่ายเริ่มจริงจัง เนื้อหาที่ลึกซึ้งสวยงามเหล่านี้...ไม่ได้จำเพาะเจาะจงเฉพาะความรักระหว่างชายหนุ่มกับหญิงสาวเท่านั้น หากแต่รวมไปถึงคนสำคัญทุกๆ คนรอบๆ ตัวเราด้วย เป็นหนังสือที่ฉันอ่านแล้วนึกถึงคุณพ่อคุณแม่ เป็นห่วงท่านอย่างมากมาย จนต้องโทรไปถามว่าท่านสบายดีหรือไม่ทั้งๆ ที่ท่านเพิ่งขับรถห่างลับตาฉันไปเพียงไม่กี่นาที ที่อดหวังไม่ได้เป็นเพราะหนังสือเล่มนี้ได้บอกกับฉันว่าอย่าประมาท ชีวิตของคนเราหาความแน่นอนไม่ได้...เอ่ยคำลาชีวิตสักวันหนึ่ง พรุ่งนี้จะไต่ต้นขี้นมาทักทายกันอีกหรือไม่ก็...ถ้าเป็นไปได้ฉันอยากจะบอกทั้งคุณพ่อคุณแม่ว่ารักท่านทุกๆ วัน...เป็นเด็กดีทุกๆ วัน...เพราะบางที...ฉันอาจจะไม่มีโอกาสได้พูดหรือได้ทำมันอีกตลอดชีวิตของฉัน ทำให้ฉันรู้ว่าการปล่อยให้ความรักเป็นฝ่ายตายจากเราไปก่อนขณะที่เรายังมีชีวิตอยู่นั้น เป็นเรื่องที่น่าเศร้าและไม่น่าให้อภัย เพราะความรักจะไม่จากเราไปก่อนเวลาอันควร ความรักจะอยู่กับเราตลอดเวลา แม้ชีวิตจะเดินทางล่องหนไปก่อนก็ตาม...

บ่อยครั้งที่ฉันซัดคิดกับความคิดของตัวเองแล้วก็พบว่ารู้สึกสับสนในตัวเอง รู้สึกกังวล ไม่กล้าที่จะคิดหรือทำอะไร หลายครั้งที่รู้สึกสับสนกับการที่พยายามค้นหาความหมายของคำว่า "รัก" และ "ชอบ" ว่ามันต่างกันยังไง...และหลายครั้งที่รู้สึกเหงาจนอยากร้องไห้ แต่ฉันขอขยับขึ้นว่า หนังสือคือเพื่อนแท้จริงๆ เพราะมันไม่เคยทำให้ฉันผิดหวัง

หนังสือทุกเล่มมีความงามตามแบบฉบับของมันเอง ขึ้นอยู่กับว่าเราจะค้นหามันเจอได้หรือเปล่า บทความหลายๆ เรื่องในเล่มนี้จะเป็นเพื่อนที่อยากให้เรานั่งอ่านอย่างสบายๆ ค้นหาความคิดที่แท้จริงของตัวเอง แล้วเลือกที่จะเชื่อด้วยตัวเอง และเมื่อเริ่มได้แนวทางในการคิด และมีความเชื่อมั่นในตัวเอง เราจะก้าวเดินได้อย่างมีความมั่นใจเต็มเปี่ยม ตามเส้นทางที่แสนขรุขระของเราเอง ฉะนั้นหนังสือเล่มนี้เหมาะกับคนที่มีความรักทุกคนเชื่อว่าละ

อย่างที่บอกตั้งแต่ต้นว่าฉันเป็นคนที่มีรักการอ่านมากๆ ชอบอ่านหลายๆ แนวหลายๆ รูปแบบเพื่อที่จะได้ไม่ต้องผูกติดความรู้สึกนึกคิดไว้เพียงด้านเดียว หรือหนังสือแนวใดแนวหนึ่ง ฉันยอมรับว่าฉันไม่ใช่เด็กที่ชอบอ่านนิยายไทยนัก อาจเป็นเพราะฉันเกิดมาในยุคที่เด็กๆ หลงรักวรรณกรรมแปลละมั้ง ฉันชอบอ่าน *Harry Potter* ในขณะที่ฉันรู้สึกไม่ค่อยอยากจะทำหนังสือเรื่องปริศนา ขึ้นมาอ่าน ฉันเองก็ไม่เข้าใจว่าทำไมถึงรู้สึกเช่นนั้น แต่แล้ววันหนึ่งฉันที่มักจะเข้าห้องสมุดเป็นกิจวัตรประจำวันอยู่แล้ว ได้เดินไปที่หมวดนวนิยายไทย ซึ่งทุกครั้งที่ไปห้องสมุดฉันไม่ค่อยจะพิศวงสาวย่างกรายเข้าไปบริเวณนั้นสักเท่าไรนัก แต่เป็นเพราะคราวนี้ฉันต้องทำงานภาษาไทยที่ต้องอ่านหนังสือนวนิยายไทย แล้วเอาไปเขียนส่งฉันจึงจำเป็นต้องอ่าน ฉันใช้คำว่า "จำเป็น" เพราะฉันชอบอ่านวรรณกรรมแปล แต่อาจารย์ไม่ให้เอาวรรณกรรมแปลไปเขียนส่งฉันเลยจำใจต้องอ่านนวนิยายไทย

แต่ในตอนนี้ฉันคิดว่ามันเป็น โชคชะตาที่ทำให้ฉันได้มาเจอหนังสือที่ดีที่สุดเล่มหนึ่งที่ชาวชนไทยควรอ่านเป็นที่สุดสาย *โยแห่งความรัก* แต่งโดยคุณอุดม วิเศษสาร...เป็นหนังสือนวนิยายประเภทบันเทิงคดีเยาวชนที่ทำให้ฉันประทับใจมากที่สุด ไม่ใช่หนังสือนิยายความรักที่มีพระเอกนางเอกอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขในตอนจบของเรื่อง แต่เป็นเรื่องราวของโศกนาฏกรรมที่เกิดขึ้นกับหมู่บ้านชายทะเลเล็กๆ แห่งหนึ่ง เหตุการณ์จากนวนิยายเรื่องนี้ถึงแม้จะเป็นเพียงตัวอย่างหนึ่งของกรณียุติที่ไม่อาจเรียกเรื่องสิ่งใดมาทดแทน แต่มันกลับทำให้ฉันใจหายและรู้สึกอยากปกป้องธรรมชาติของฉันเอาไว้ให้ได้ที่สุดเท่าที่จะทำได้ ฉันมีโอกาสรับรู้ด้วยหัวใจว่า ชีวิตทุกชีวิตบนโลกที่สวยงามใบนี้ต่างมีความละเอียดอ่อนต่อกันและกันเสมอ มาต่างต้องดูแลซึ่งกันและกัน เพื่อรักษาสมดุลทางธรรมชาติเอาไว้ เป็นเรื่องที่ดีจึงควรทำให้คล้อยตามอย่างลึบตัว

ในตอนแรกที่เปิดอ่าน ฉันรู้สึกฉงนที่หนังสือเล่มนี้เตือนว่า เรื่องราวที่ฉันจะอ่านต่อไปนี้ อาจทำให้ดวงตาของฉันมืดมนไปด้วยหยาดน้ำตาอย่างไม่รู้ตัว ฉะนั้นในใจว่าทำไมฉันต้องร้องไห้ด้วย ในเมื่อเป็นเพียงแค่สารคดีสั้นๆ เรื่องหนึ่งเท่านั้น ฉันไม่ได้สนใจที่จะอ่านมากนักเพียงแค่อ่านผ่านๆ เพื่อทำงานส่ง แต่มันไม่ได้เป็นอย่างที่ฉันคิดไว้สักนิด

สิ่งที่ฉันคาดเดาไว้ครั้งแรกกลับกลายเป็นตรงกันข้าม ความงดงามของภาษาที่ใช้ถ่ายทอดผ่านตัวอักษร ทำให้ฉันรู้สึกซาบซึ้งกับเนื้อหาและภาษาที่เรียงร้อยและกลั่นกรองเป็นอย่างดี ฉันสามารถจินตนาการภาพของปูหลานที่ออกทะเลเพื่อลงอวนได้ ฉันได้รับความรู้มากมายเกี่ยวกับพะยูน หรือที่เรียกกันว่าเงือก ฉันแทบกลืนน้ำตาไว้ไม่อยู่ด้วยความซาบซึ้งในความรักที่ให้ความหมายยิ่งใหญ่ผูกพันเป็นสายใยมั่นคง นั่นคือความรักในธรรมชาติ ความรักระหว่างมนุษย์และสัตว์ เป็นความรักที่บริสุทธิ์งดงาม มีทั้งการให้และการเสียสละ ฉันไม่เคยรู้อะไรเกี่ยวกับเงือกเลยแม้กระทั่งตำนานรักอมตะของเงือกสีทอง ฉันเพิ่งได้รับรู้ด้วยตัวเองว่า เรือนร่างสีทองของเงือกเป็นประติมากรรมที่แสนงามของธรรมชาติ เป็นจินตนาการที่แสนงามของมนุษย์ และเป็นเทพแห่งความงามของท้องทะเล

ตำนานรักของเงือกสีทองทำให้ฉันรู้สึกหวนไหวและมั่นคงในคราวเดียวกัน ฉันรู้สึกใจดีไม่เป็นจังหวะกับข้อความที่ว่า “ความรักคือความผูกพันอย่างลึกซึ้งของหัวใจดวงหนึ่งต่อหัวใจอีกดวง แม้สังขารจะร่วงโรยด้วยกาลเวลา แต่ความรักจะไม่มีวันแปรเปลี่ยน แม้วิญญูณจะสูญสลาย แต่ความรักจะไม่มีวันสูญสิ้น” ...ฉันยอมรับว่าฉันหลงรักมันเข้าเต็มเปา

ความหวงแหนและรักในธรรมชาติของเด็กชาย “กบ” ตัวเอกของเรื่อง กระตุ้นให้ฉันรู้สึกอยากอนุรักษ์ธรรมชาติขึ้นมาได้อย่างน่าประหลาด ฉันรู้สึกประทับใจที่เขารักธรรมชาติด้วยหัวใจที่บริสุทธิ์ไม่คิดเบียดเบียนทำร้าย นึกถึงคนรุ่นใหม่ต่อๆ ไปด้วยความสงสารระคนกับความห่วงหาอาทร ความคิดของเขาเป็นผู้ใหญ่เกินตัวอย่างที่บางครั้งฉันก็รู้สึกอิจฉา และบ่อยครั้งที่เพียรถามตัวเองว่าทำไมฉันถึงไม่คิดถึงคนรุ่นลูกรุ่นหลานของฉันอย่างกบบ้าง

ฉันแทบไม่จำเป็นต้องมองหาสิ่งที่จะเอามาเขียนบรรยายส่งอาจารย์ ฉันกลับนึกเสียดายด้วยซ้ำที่อาจารย์กำหนดหน้าให้เขียนเพียงแค่นี้ก็หน้า เพราะความจริงแล้วฉันสามารถบรรยายความรู้สึกที่มีต่อเรื่องนี้ได้เป็นร้อยๆ หน้า ความรัก ความผูกพันของกบกับฝูงเงือกสีทองฝูงสุดท้ายที่เหลืออยู่ทำให้ฉันมีอย่างจิตใจและอยากจะสัมผัสกับความรู้สึกที่อบอุ่นอ่อนโยนนั่นด้วยตัวเองสักครั้ง มันเป็นความรักที่ไม่ได้หวังอะไรตอบแทน มีเพียงสายใยบางๆ ที่เชื่อมต่อกัน พวกเขาไม่ได้อาศัยภาษาในการสื่อสารระหว่างกัน...ฉันได้รับรู้ถึงความรักอันมั่นคงของเงือกที่มีต่อกัน เงือกตัวผู้ที่ยอมเสียสละชีวิตของตนเพื่อปกป้องสิ่งอันเป็นที่รักนั่นก็คือเงือกสาว ฉันถึงกับน้ำตาร่วงอย่างไม่ตั้งใจเมื่อเงือกหนุ่มยอมสละชีวิต ทั้งๆ ที่ฉันไม่ใช่คนที่ร้องไห้ได้ง่ายๆ แต่ฉันเสียน้ำตาเพียงเพราะฉันประทับใจในความรักที่พวกเงือกมีต่อกัน...เป็นความรักที่ยิ่งใหญ่ที่สุด

ฉันรู้สึกโกรธเคืองเหล่าผู้คนที่ไร้จิตสำนึก เห็นแก่ตัว เอาแต่ได้ เทียวล่าเงือกที่แสนเชื่องแสนน่ารักเพื่อนำชิ้นส่วนไปขาย...จนเดี๋ยวนี้เงือกต้องสูญพันธุ์ไปจากท้องทะเล ฉันแอบคิดพ้อคนรุ่นเก่าที่ไม่พยายามรักษาสิ่งที่สวยงามเช่นนี้ไว้ให้รุ่นลูกหลานดู และฉันก็ได้ปฏิญาณไว้แล้วว่าฉันจะรักษาสิ่งที่ดีที่สุดในไว้ให้คนรุ่นหลังได้เชยชม...ฉันได้รับรู้ถึงความรู้สึกหาคู่ เจ็บปวดและตื่นตระหนกเมื่อต้องเสียเพื่อนที่คืออย่างเงือกไป ฉันได้รับรู้ถึงความรู้สึกอย่างที่ถูกได้รับเมื่อพบกับเงือก ฉันรับรู้ถึงความสับสน ความรู้สึกสำนึกของคนที่เคยฆ่าเงือกจากหนังสือเล่มนี้

หากถามว่าหนังสือนวนิยายไทยเรื่องใดที่เยาวชนควรอ่าน ฉันตอบได้เต็มปากอย่างไม่ลังเลเลยว่าเรื่อง *สายใยแห่งความรัก* เพราะทุกคนจะได้อะไรหลายอย่างมากกว่าที่คิด ฉันรับรอง

“เมื่อลมหายใจสุดท้ายของเธอปลิ้นปล้อน...น้ำตาหยดสุดท้ายของเธอเป็นสีเลือด...น้ำตาของกบปลิ้นไหอริน...ทุกคนหลังน้ำตา...รวมกันเป็นสายใยอมตะเล็กๆ อีกสายหนึ่ง...เป็นสายใยแห่งความรัก” เมื่ออ่านแล้วรู้สึกอยากร้องไห้แต่ก็รู้สึกอบอุ่นนั้นแสดงว่าคุณหลงรักหนังสือเล่มนี้เข้าแล้วละ

พ.ช. ณัฐชา เจริญศรี

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพระปฐมวิทยาลัย อ. เมือง จ. นครปฐม

ความรู้สึกแห่งกาลเวลา

ความรักไม่เคยมีนิยามใดที่ถูกต้องอย่างเต็มประสิทธิภาพของอาณาจักรแห่งความรัก ก็เพราะความรักเป็นวัตถุประสงค์ความรู้สึกภายใต้การสัมผัสของหัวใจ มิสามารถใช้ประสาทสัมผัสใครรับรู้ถึง "ความรัก" เช่นเดียวกับกาลเวลา กาลเวลาไม่มีใครบ่งบอกถึงความหมายอันแท้จริงของมันได้ สัมผัสได้ก็เพียงความรู้สึกเมื่อกาลเวลานั้นผ่านไปจนสาบสูญ แน่แน่นอนสิ่งที่หลงเหลือจากกาลเวลาคือความรู้สึก ความรู้สึกที่จะยังคงฝังลึกอยู่ในจิตใจนานเท่านาน เพียงแต่ใครจะสามารถดึงความรู้สึกนั้นออกมาเป็นคำพูด หรือแปลความหมายออกมาตามรู้วาทกถา หากเป็นเช่นนั้นกาลเวลาก็อาจทิ้งคราบของความอบอุ่นเอาไว้

ในหน้ากระดาษแห่งความทรงจำ เช่น หนังสือ *เวลาในขวดแก้ว* (คุณประภัสสร เสวิกุล) และ *คืนหนาวดาวอุ่น* (คุณพรชัย แสงชะมูด) เป็นหนังสือที่บ่งบอกถึงการระลึกถึงกาลเวลาถึงแม้จะใช้คำว่าอดีตก็ตาม และหนังสือสองเล่มนี้คงจะเป็นประโยชน์สำหรับคนที่มีความปรารถนาเดียวกับหนังสือ พยายามหาความหมายของชีวิต ความรัก และความฝัน พร้อมทั้งดูแลและรักษากาลเวลาที่มีความสุขไว้ตราบนานเท่านาน

เวลาในขวดแก้ว (คุณประภัสสร เสวิกุล) สิ่งที่ได้จากการอ่านหนังสือเล่มนี้คือ ประสบการณ์ของชีวิต หรือ หรือช่วงหนึ่งของชีวิต...เพียงช่วงเดียวและครั้งเดียวเท่านั้น กาลเวลาตรงช่วงนั้นถือได้ว่าเป็นเวลาอันล้ำค่า แต่การรักษากาลเวลาตรงนั้นย่อมเป็นเรื่องที่ยากที่สุด อาจจะไม่ไหวได้เพียงในสายลมแห่งความทรงจำภายใต้อ้อมกอดของกาลเวลาที่ก็ยังไม่ว่าจะอบอุ่นหรือเหน็บหนาว แต่ที่แน่ๆ คงไม่มีใครที่จะย้อนวันเวลาที่ผิดพลาดให้คืนกลับมาเพื่อจะแก้ไข และไม่มีใครที่จะเร่งเวลาที่มีความทุกข์ที่กำลังผ่านเข้ามาให้ผ่านไปโดยเร็ว มีบทหนึ่งในหนังสือกล่าวไว้ว่า

"ถ้าฉันเก็บเวลาไว้ในขวดแก้วได้ สิ่งแรกที่ฉันจะทำคือสะสมวันที่ล่วงเลยมาจนวันคร่ำเพียงเพื่อมอบมันแก่เธอ และถ้าหากฉันสามารถทำให้คืนวันเป็นอมตะ หรือเพียงแต่คำพูด มันจะทำให้ความฝันนั้นเป็นจริงได้ ฉันจะเก็บทุกโมงยามราวกับสมบัติอันล้ำค่า เพื่อมอบมันแก่เธอ"

แสดงให้เห็นว่าคนเราควรทำในสิ่งที่คุ้มค่ากาลเวลามากที่สุด กอบโกยผลประโยชน์จากกาลเวลาที่มีให้ได้มากที่สุด เพราะเราไม่ว่าจะต้องจากช่วงเวลาอันล้ำค่าอันนั้นไปเมื่อไร จะได้อะไรต้องมีค่าว่า "ถ้า" เกิดขึ้นในความคิดช่วงหนึ่งของชีวิต ความคิดที่จะหวงช่วงเวลาที่มีความสุขเพื่อมาเสพสมเรื่องราวในเรื่องเวลาในขวดแก้วคงให้รู้ถึงความเป็นไปและสังขารของชีวิต คงไม่... ไม่มีใครในโลกที่จะรักษาและใช้ช่วงเวลาที่มีความสุขไว้ได้จนชั่ววันจันทร์ และในทางเดียวกันก็ไม่มีใครที่จะเป็นทุกข์อย่างทรมานหรือได้ตลอดไปเช่นกัน

ทุกคนมีระยะเวลาอันมีค่าเท่ากัน ความทุกข์สุขก็ผ่านมาให้ทุกคนได้สัมผัสเท่า ๆ กัน เพียงแต่ใครจะสามารถเข้าใจธรรมชาติของกาลเวลา และความเป็นไปอันแท้จริงของชีวิตได้ก็เท่านั้น ใครจะพยายามมีความสุขบนความทุกข์ที่กำลังโหมกระหน่ำด้วยคำว่า "ไม่เป็นไร หรือ ฉันเข้าใจ" หรือแม้แต่ฝ่าฟันความทุกข์โศกและรักษาช่วงเวลาแห่งความสุขไว้ได้นานกว่ากันเท่านั้นเอง...เท่านั้นเองจริงๆ

ท่านใดก็ตามที่กำลังฝ่าฟันอุปสรรคของชีวิต เกิดอาการท้อถอย หนังสือ *เวลาในขวดแก้ว* อาจจะช่วยให้กำลังใจยามที่ท้อแท้ เพราะหากเราฝ่าฟันอุปสรรคแห่งความเลวร้ายนั้นมาได้ อนาคตก็คือแสงสว่างที่ชี้ทางสดใสแก่มวลมนุษยชาติ หนังสือเล่มนี้อาจจะสอนให้เราพยายามค้นหาแสงสว่างนั้น ในเมื่อทุกคนล้วนแล้วแต่มีสติที่ฝังใจ มันอาจจะช่วยให้เราคิดถึงคำสอนที่แผ่วเบาจากอดีต ชี้ทางให้เห็นถึงปัจจัยสำคัญที่โลกนี้ตั้งอยู่ได้ นั่นก็คือความหวัง หวังในสิ่งที่เราจะสามารถเดินตามความหวังของเราได้ และเมื่อความหวังนั้นมีใช้การสิ้นที่เรียกกันว่า "สิ้นลมๆ แล้งๆ" ความหวังนั้นเดินไกลแล่นในโลกลงความหวัง

จริง เราก็คือผู้ชนะ หมายถึงชนะใจตนเอง อย่างเอาตัวเองไปเปรียบเทียบกับสังคม เพราะในสังคมไม่มีคำว่าชนะจะมีแต่คำว่าเสมอภาคและพ่ายแพ้เท่านั้น แคเราเสียใจ แคเราน้ำตา นั้นหมายถึงการพ่ายแพ้แล้ว

ดังนั้นการรักษาเสถียรภาพของตนภายใต้กลไกของสังคมจึงเป็นสิ่งสำคัญ โปรดรักษาความเสมอภาคของตนเองไว้ อย่าคิดว่าต้องชนะ เพราะนั่นมีอาจเป็นไปได้ เพียงเท่านั้นความเสมอภาคที่เรียกกันว่าความสุขก็อยู่ใกล้แค่เอื้อมและคงฝังลึกได้ จิตวิญญาณตลอดไป

เมื่ออ่านหนังสือเล่มนี้จบ เวลาในขวดแก้ว จะได้ทั้งข้อคิด กำลังใจรวมถึงการสร้างความฝันที่ต้องเป็นจริงในสักวัน...จึงต้องการให้ผู้ประสบปัญหาความทุกข์ยากที่เกิดจากภายในจิตใจ หรือแม้แต่ทางร่างกาย ที่กำลังขาดซึ่งกำลังใจ ได้อ่านหนังสือเล่มนี้เพื่อจะได้มีกำลังใจ อาจเกิดคำปลอบใจตนเองที่หลุดออกมาจากจิตใจสำนึก หรือแม้แต่การได้ข้อคิดดีๆ ในการดำรงชีวิตสืบไป...

คืนหนาวดาวอุ่น (คุณพรชัย แสนะยมูล) สิ่งที่ได้จากการอ่านหนังสือเล่มนี้คือ ความยั่งยืนของสรรพสิ่งเป็นสิ่งที่ทุกคนค้นหา แต่ก็น้อยเหลือเกินที่มีใครจะค้นพบ กาลเวลาได้ทำหน้าที่คุ้งคังสายน้ำพาความจริงนั้นให้สูญหายไปจากโลกแห่งความเป็นจริง สายน้ำได้พัดพาตัวของเราไปไกลด้วย ไปสู่ห้วงเวลาอันไกลโพ้น แต่เมื่อเราคิดถึงสายน้ำเก่าๆ ที่เราได้ว่ายเวียน เมื่อเรากลับไป ณ สายน้ำนั้น อาจไม่เหมือนที่เรานั่งที่กไว้ในความทรงจำก็ได้ เผลอเช่นความรัก กาลเวลาคงไม่มีอำนาจมากพอที่จะสะกดความรักให้คงอยู่ตลอดไปได้ หนังสือเล่มนี้มีบทหนึ่งกล่าวว่

“ความรักเป็นดอกไม้ชนิดเดียวที่สามารถเจริญเติบโตและผลิบานได้โดยไม่ต้องขึ้นอยู่กับฤดูกาลตามที่ท่านกาลิลีชิราน กล่าวไว้ก็จริง แต่ความรักก็เป็นดอกไม้ชนิดเดียวเช่นกันที่สามารถห่อหุ้มไว้ได้โดยไม่ต้องเลือกฤดูกาลเช่นกัน”

เท่านั้นคงแสดงให้เห็นแล้วว่า สิ่งใดก็ตามที่หลงเข้ามาอยู่ภายใต้ห้วงแห่งกาลเวลา แน่นอนที่สุดสิ่งนั้นต้องมีการเปลี่ยนแปลงเป็นเรื่องธรรมดา คงไม่มีอะไรที่จะจริงยั่งยืนมากไปกว่าตัวเราเอง ควรทำใจหากสิ่งที่เราเคยผูกพันกำลังจะจากไป กำลังจะเปลี่ยนไป ไม่เหลือแม้แต่น้ำแห่งความสำเร็จ อย่าเสียใจกับสิ่งนั้น เพราะอย่างน้อยในกาลครั้งหนึ่งเราก็เคยได้รับความสุขจากมัน แม้จะเป็นเรื่องยากที่จะบอกว่าลองตัดความทุกข์ในปัจจุบันลงสักนิด แล้วหาความสุขกับเรื่องราวที่ผ่านมา แต่ก็มีได้หมายความว่าต้องไปจมอยู่กับกองอดีต อยู่กับปัจจุบัน แต่เราก็สามารถแกะกล่องความทรงจำแห่งอดีตที่มีความสุขบ้าง

หากเวลาในปัจจุบันมันทุกข์ทรมานเกินไป อย่าไปเสียน้ำตาให้กับสิ่งที่ผ่านมาแล้ว เพราะมันก็ไม่สามารถเรียกร้องอะไรให้กลับมามีได้ จงอย่าเรียกร้องให้สิ่งดีๆ ที่ผ่านพ้นกลับมา แต่ก็อย่าทำให้ความทุกข์จากไป จงเก็บมันไว้ในส่วนลึกของหัวใจที่เรียกว่า...ความทรงจำ บางทีมันอาจจะสอนอะไรแก่เราเมื่อเราหยิบยกกาลเวลาช่วงนั้นออกมาพิจารณา

หนังสือเล่มนี้นอกจากจะบอกและชี้ข้อคิดถึงเรื่องกาลเวลาแล้ว ยังกล่าวถึงธรรมชาติของมนุษย์ด้วย...คนเรา... ธรรมชาติของคนเราก็เห็นประโยชน์ความสุขและประโยชน์ส่วนคนที่อยู่ใกล้มาก่อนอยู่แล้ว เพียงแต่ไม่มีใครชอบรับออกมาตรง ๆ เท่านั้น ใครจะสละความสุขของตัวเองเพื่อมอบมันแก่คนอื่น หรือใครจะรอคอยความสุขที่ยิ่งใหญ่แต่ไม่รู้ว่าจะมาถึงแน่หรือเปล่า จึงคว้าเอาความสุขใกล้ตัว แล้วปล่อยให้คนรอคอยเหมือนกันต้องผิดหวัง และไม่มีแม้ด้อยค่าที่กล่าวง่าย ๆ ว่า “ขอโทษ” นั่นคือสิ่งที่ตัวละครที่โลกแล่นในหนังสือเล่มนี้ได้พบ และสอนให้ผู้อ่านเข้าใจธรรมชาติของกาลเวลาว่า “ต้องมีการเปลี่ยนแปลง”

ธรรมชาติของมนุษย์ที่ไม่มีใครมีสิทธิและก็ไม่มีการมีค่านิยมค่านิยม ทุกคนล้วนอยู่ตรงกลางของเจตคติทั้งสอง ขึ้นอยู่กับคนคนนั้นจะมีเจตคติใดเข้มกว่า แต่ก็ไม่มีใครที่จะผสมทั้งสองเข้าด้วยกันได้ เพราะคงไม่มีใครมีความดีที่แผ่ไป ด้วยความชั่ว และคงไม่มีสิ่งทีเลวร้ายมองกลับมามแล้วจะเป็นสิ่งที่ดีเหนือสิ่งอื่นใด กล่าวคือคนเราก็ต้องมีทั้งสิ่งที่ดีบ้าง และสิ่งที่เลวร้ายบ้างในตัว และไม่มีใครที่จะมีความดีและไม่ดีในการกระทำเพียงอย่างเดียว... ดังนั้นการที่มีแนวโน้มไปในแนว

ระนาบของสี่ขาเป็นสิ่งที่ทุกคนควรทำ เพื่อไม่ให้เกิดเหตุการณ์ที่น่ามาซึ่งการเสียใจและเสียหายทางความรู้สึกของผู้ที่กระทำและผู้ที่ได้รับผลกระทบของการกระทำนั้นๆ

ท่านที่กำลังประสบกับการเปลี่ยนแปลงของสิ่งต่างๆ เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงของกาลเวลาหรือแม้แต่การกระทำของตัวเอง โปรดตั้งใจและภูมิใจหากมันเป็นเรื่องดี แต่ก็ไม่ควรเสียใจหากมันเป็นเรื่องร้าย ควรจะถือว่ามันเป็นประสบการณ์การเดินทางของชีวิตก็เป็นเรื่องปกติที่จะต้องพบเจอกับความจริงต่างๆ ที่ผ่านเข้ามากับการเดินทางในทุกช่วง

อย่างไรก็ตามหากต้องการข้อคิดดีๆ เกี่ยวกับการเป็นไปของสิ่งต่างๆ ที่ไม่เคยแน่นอนและขึ้นยาว การได้อ่านหนังสือที่เขียนมาพร้อมที่จะให้เราอ่านและติดตาม ตามการดำเนินเรื่องก็เป็นสิ่งที่ดี และในที่นี้ขอแนะนำหนังสือเรื่องคืนหนาวควอูน หนังสือเล่มนี้ให้อะไรกับเรามากพอควรหากคิดตามไปเรื่อยๆ และหากเรามีจินตนาการที่กว้างไกลอาจจะได้คำพูดที่แสนอ่อนหวานออกมาจากทิวกระซิบจากความคิดของเราเอง บางครั้งบางตอนหนังสือเล่มนี้อาจสอนอะไรแก่เราได้ อย่างเช่น สอนให้เราอย่าปล่อยความทุกข์ทิ้งให้กลับมาทำลายจิตใจเราเอง อย่าให้มันทำลายพลังแห่งความหวังของชีวิตมนุษย์ หากเรายังมีลมหายใจ หากว่าโลกใบนี้ยังคงหมุน จงก้าวเดินต่อไป ความฝัน ความหวัง ต้องเป็นจริงขึ้นในสักวัน สิ่งที่เราเคยพ่ายแพ้ สิ่งที่เราเคยผิดหวังก็ให้ทิ้งมันไว้กับกาลเวลาในช่วงนั้นแล้วอย่าหันกลับไปมอง เก็บความรู้สึกนั้นไว้ภายใต้วันวาน...

หนังสือทุกเล่มล้วนแต่มีคุณค่าในตัวของมันเอง แต่...แต่ก็ขึ้นอยู่กับใครจะสามารถพบคุณค่าของหนังสือเล่มนั้นได้มากกว่ากัน การที่กล่าวถึงกาลเวลา...ก็เพราะกาลเวลาเป็นสิ่งที่ทุกคนต้องพบในทุกๆ ระยะเวลาของลมหายใจแห่งชีวิต ทุกคนต้องพบสังขารของชีวิตภายใต้วงเวียนแห่งกาลเวลา ภายในกาลเวลาของคนทุกๆ คนคงแฝงด้วยความสุขและความทุกข์ปะปนกันไป คงไม่มีใครลืมความร่ำวานได้เพียงชั่วข้ามคืน แต่ความสุขที่เราต้องการจะจดจำ บางครั้งมันอาจอยู่กับเราเพียงไม่นาน

ดังนั้นเรา...คนเราทุกคนจึงไม่ควรเสียใจกับความทุกข์ที่อยู่ในความรู้สึกของหัวใจ จงใช้คำว่า "เข้าใจ" แทนคำว่า "ทำไม" เพียงเท่านี้ทุกสิ่งทุกอย่างที่เรียกกันว่าความทุกข์ รวมทั้งรอยน้ำตาและความทรมานของจิตใจ คงไม่เกิดขึ้นกับชีวิตของคนเรา มันอาจจะเป็นเรื่องยากแต่ก็คงไม่มีวิธีอื่น มันคงเป็นวิธิตสุดท้ายและวิธีเดียวที่คนอย่างเรา คนธรรมดาๆ เดินดินจะสามารถทำได้ที่สุดเพียงเท่านั้น หนังสือปลอบใจหรือหนังสือสอนใจสักร้อยสักล้านเล่มก็ไร้ความหมาย หากเรา...ผู้อ่านทั้งหลายขาดความคิดเมื่อได้อ่านข้อคิดของหนังสือแต่ละเล่ม

ดังนั้นสิ่งที่สำคัญที่สุดคือสติแห่งการคิดวิเคราะห์ แต่ทว่าประสิทธิภาพและวุฒิภาวะของคนเราต่างกัน เราจึงต้องทำทุกสิ่งอย่างเต็มความสามารถ สิ่งที่ฝันเราจะไปถึงหรือไม่ก็ตาม จงภูมิใจกับความสำเร็จของความรู้สึก โปรดอย่าเสียใจ หากเราไปไม่ถึงจุดหมาย อย่าเสียเวลาเวลาที่เสียไป และอย่าทิ้งความฝันนั้น ขอให้มีความสุขกับการทำในสิ่งที่ตนรัก ขอแค่การที่ได้รัก แม้จะ ไปไม่ถึงดาวที่เราคาดฝัน แต่เราก็ได้ทำอย่างดีที่สุดแล้ว แค่นี้ก็น่าจะพอแล้ว หากเป็นไปได้เช่นนั้นก็คงจะดี...

การแนะนำหนังสือ เล่มนี้สิน่าอ่าน ในครั้งนี้ แนะนำเรื่องเวลาในขวดแก้ว และคืนหนาวควอูน เพราะเป็นหนังสือที่ไม่กำลังใจเราได้เป็นอย่างดี เพื่อว่าจะมีใครท้อแท้แต่ไม่ทอดทิ้ง หรือคนที่ต้องการหาประสบการณ์ชีวิตจากการอ่าน ได้รู้ถึงคุณค่าของกาลเวลาที่คนส่วนใหญ่มักจะเห็นคุณค่าของมัน เมื่อผ่านพ้นไปไกลแสนไกล...

น.ส. คารณิ ทองประเสริฐ

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเบ็ญจะมะมหาราช จ. อุบลราชธานี

หนังสือคือเพื่อน

คำว่า “หนังสือ” นั้นมีความหมายที่มีลักษณะแตกต่างกันออกไป และในพจนานุกรมแต่ละเล่มนั้น ให้คำจำกัดความ แตกต่างกันไปด้วย

คำว่า “หนังสือ” บางคนอาจจะหมายถึงเรื่องราว ข้อความที่เขียนลงบนกระดาษแล้วนำมาเย็บรวมกัน แต่ความหมายตามพจนานุกรมได้กล่าวไว้ว่า หนังสือ คือ เครื่องหมายใช้เขียนแทนเสียงหรือคำพูด ลายลักษณ์อักษร จดหมาย เอกสาร และบทประพันธ์ต่างๆ

หนังสือนั้นมีหลายประเภท มีทั้งหนังสือดีที่ให้สาระ ความรู้ ความบันเทิง ความสนุกสนาน ให้คิดเตือนใจ และเป็นแนวทางให้นำไปปฏิบัติในชีวิตประจำวัน ซึ่งแต่ละคนนั้นย่อมมีความคิด ความชอบที่แตกต่างกันออกไป บางคนก็อาจจะชอบหนังสือที่ให้สาระความรู้ บางคนก็ชอบหนังสือแนวสยองขวัญ หนังสือแนวโรแมนติก หนังสือการ์ตูนที่ให้ความเพลิดเพลิน หรือจะเป็นหนังสือแนวสืบสวนและหนังสือประเภทอื่นๆ อีกมากมาย ส่วนตัวข้าพเจ้าเองก็มีหนังสือที่ชื่นชอบอยู่ด้วยกันสองเล่มที่จะแนะนำให้เพื่อนๆ อ่านก็คือ พระราชนิพนธ์เรื่องพระมหาชนก และหนังสือเรื่องนิกกับพิม

บทพระราชนิพนธ์เรื่องพระมหาชนก นั้น ข้าพเจ้าได้อ่านมานานหลายปีแล้ว เพราะแม่ของข้าพเจ้า ได้บอกกับข้าพเจ้าว่า หนังสือนี้เป็นหนังสือดี ควรที่จะอ่านไว้ประดับความรู้ และในช่วงเวลานั้นหนังสือเล่มนี้เป็นที่นิยมมาก ได้มีสื่อหลายสื่อที่ออกมาแนะนำหนังสือ ไม่ว่าจะเป็นสื่อทางวิทยุ โทรทัศน์ ซึ่งหนังสือเล่มนี้เป็นพระราชนิพนธ์ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชมหาราช ในปี พ.ศ. 2531 พระองค์ทรงพระราชนิพนธ์เรื่องโดยทรงดัดแปลงให้ทันสมัยขึ้น พระองค์จึงโปรดเกล้าฯ ให้ศิลปินชั้นนำของเมืองไทยหลายท่านเป็นผู้วาดรูปประกอบ ในโอกาสมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษาครบ 6 รอบ (พ.ศ. 2542) โปรดเกล้าฯ ให้พิมพ์พระราชนิพนธ์เรื่องพระมหาชนก ฉบับการ์ตูน โดยโปรดเกล้าฯ ให้ศิลปินผู้ชำนาญการที่สุดเป็นผู้วาดรูป และโปรดเกล้าฯ ให้พิมพ์ด้วยกระดาษไทยเพื่อความประหยัด ให้ทุกคนมีโอกาสได้ซื้ออ่าน

จากที่ข้าพเจ้าได้อ่านหนังสือเล่มนี้ เนื้อหาในเรื่องเป็นคติสอนใจ แฝงข้อคิดที่ทุกคนสามารถนำไปปฏิบัติได้ เนื้อเรื่องเป็นเรื่องราวขององค์พระมหาชนกตั้งแต่ประสูติไปจนถึงเจริญวัยและประสบความสำเร็จในชีวิต เหตุการณ์ก่อนที่พระองค์จะประสูตินั้น เป็นเหตุการณ์สงครามที่ก่อกำเนิดขึ้นเพราะการขยงของเหล่าเสนาอำมาตย์ให้เกิดความแตกแยกระหว่างพระอริราชูปถัมภ์ของพระมหาชนกและพระโปลชนก จากเหตุการณ์นี้ทำให้ชีวิตความเป็นอยู่ของพระมารดาและพระมหาชนกได้เปลี่ยนแปลงไป จากเรื่องพระมหาชนกนี้ ข้าพเจ้าจะขอหยิบยกตัวอย่างบางตอนมาเขียนให้เพื่อนๆ ได้ฟังดังต่อไปนี้ เป็นเหตุการณ์เมื่อตอนที่พระองค์มีพระชนม์ 16 ปี พระองค์ทรงเรียน ไตรเพทและศิลปะศาสตร์ทั้งปวง ในขณะที่พระองค์มีพระชนม์เพียง 16 ปี ซึ่งจากเหตุการณ์นี้แสดงให้เห็นว่า พระมหาชนกมีความเพียรพยายามและมีความใฝ่รู้ใฝ่เรียนเป็นอย่างมาก สมควรที่จะนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน

หลังจากที่พระมหาชนกได้สำเร็จวิชาต่างๆ แล้วจึงได้ขอพระมารดาเดินทางไปยังเมืองมิถิลา เพื่อชิงราชสมบัติของพระบิดากลับคืนมา จากนั้นพระมหาชนกก็ออกเดินทางด้วยเรือพร้อมกับพวกพยาน เมื่อเรือแล่นออกไปในมหาสมุทร ก็เกิดคลื่นใหญ่ในทะเลขึ้น แต่พระองค์ก็ไม่รู้สึกลัว เมื่อเรือล่มผู้คนในเรือพร้อมกับพระองค์ลอยอยู่ในน้ำ พระองค์สามารถรอดพ้นจากสควน้ำที่จะมาทำร้ายได้ พระมหาชนกใช้เวลาในการว่ายน้ำอยู่ในมหาสมุทรเป็นเวลา 7 วัน 7 คืน จากเหตุการณ์นี้ทำให้เราได้เห็นความอดทนและความเพียรพยายามของพระองค์

เหตุการณ์ที่ 3 มีใจความว่า ที่ทางเข้าอุทยานมีมะม่วงสองต้น ต้นหนึ่งมีผล อีกต้นหนึ่งไม่มีผล พระองค์ทรงลืมนรส มะม่วงอันโอชา แล้วเสด็จเยี่ยมอุทยาน เมื่อเสด็จกลับออกมาจากอุทยานทอดพระเนตรเห็นต้นมะม่วงที่มีรสดีถูกข้าราชการ บริหารคั่งทั้งจนโคนลง ส่วนต้นที่ไม่มีลูกก็ยังคั่งตระหง่าน เหตุการณ์นี้แสดงให้เห็นว่า สิ่งใดที่มีคุณภาพ จะเป็นเป้าหมาย ของการขี้อแย้ง และจะเป็นอันตรายในท่ามกลางผู้ที่ขาดปัญญา

จากที่ข้าพเจ้า ได้เล่าเหตุการณ์ในเรื่องทั้งสามเหตุการณ์ที่ข้าพเจ้าประทับใจมานั้นเป็นเหตุการณ์ที่เราทุกคนสามารถ นำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน ได้เป็นอย่างดี ซึ่งเมื่อเพื่อนๆ ได้อ่านหนังสือเล่มนี้แล้ว เพื่อนๆ อาจจะได้อะไรมากมายจาก หนังสือเล่มนี้มากกว่าที่ข้าพเจ้า ได้ เพราะทัศนคติของแต่ละคนย่อมแตกต่างกัน หากเพื่อนๆ อยากรู้รายละเอียดและเนื้อหาใน เรื่องมากกว่าที่ข้าพเจ้าเล่ามานี้ ก็ขอเชิญชวนเพื่อนๆ ทุกคนอ่านหนังสือเล่มนี้แล้วเพื่อนๆ จะ ได้รู้ว่าหนังสือเล่มนี้มีคุณค่ามาก มาย

พระราชนิพนธ์เรื่องพระมหาชนก เล่มนี้จะช่วยให้ทุกคนสามารถพิจารณาแนวทางดำเนินชีวิตที่เป็นมงคลได้ หนังสือเล่มที่ 2 ที่ข้าพเจ้าชื่นชอบและอยากจะเชิญชวนเพื่อนๆ อ่านก็คือเรื่องนิกกับพิม หนังสือเรื่องนี้เป็นหนังสือ ที่อ่านแล้วชวนให้เกิดอารมณ์ขันและเกิดความสนุกสนาน เมื่อเพื่อนๆ ได้อ่านหนังสือเล่มนี้ข้าพเจ้าเชื่อว่า ความรู้สึกของ เพื่อนๆ ก็คงจะไม่แตกต่างจากความรู้สึกของข้าพเจ้า เรื่องราวในหนังสือเล่มนี้เป็นเรื่องราวของหนุ่มสาวชาวไทย ที่ไปพบ เจอกันที่เมืองซูริท ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ โดยทั้งสองคนต่างก็เข้าไปเลือกซื้อหมาในร้านเดียวกันและเวลาเดียวกัน จากเหตุ การณ์หลายเหตุการณ์ที่ผ่านเข้ามาในชีวิตของคนทั้งคู่ ทำให้ชายหญิงคู่นี้รักกัน ทั้งสองคนซื้อหมากันคนละตัว ฝ่ายชายตั้งชื่อ หมาของเขาว่า นิก ส่วนฝ่ายหญิงก็ตั้งชื่อหมาของเธอว่า พิม สรุปความแล้งสองคนนี้รู้จักกันเพราะหมา แต่แล้วเหตุการณ์ก็ พลิกผันไป เมื่อหล่อนหายหน้าไป แล้วเขาก็พบเธอเข็นรถเด็กอ่อนเดินไปกับผู้ชายคนหนึ่ง ในใจเขานั้นคิดว่าเธอนั้นมีเจ้าของแล้ว จากนั้นเขาก็กลับมาเมืองไทย โดยไม่บอกเธอ เมื่อเวลาผ่านไปเขาก็ได้เขียนจดหมายหาเธอ โดยให้นิกกับพิมเป็นสื่อ มีเหตุการณ์หลายอย่างที่ผ่านเข้ามาในชีวิตของคนทั้งคู่ มีทั้งสุขและทุกข์ ระคนกันไป

หนังสือเล่มนี้เป็นบทประพันธ์ของ ว. ณ ประมวญมารค ซึ่งมีผลงานวรรณกรรมให้อ่านอยู่หลายเรื่อง ผลงานแต่ละ เรื่องล้วนเป็นที่นิยม ข้าพเจ้าอ่านหนังสือเล่มนี้ตอนเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เมื่อเริ่มแรกที่ข้าพเจ้าอ่านก็ขำขำ กับเหตุ การณ์ที่เกิดขึ้นกับคนและหมาว่าเป็นอย่างไร แต่พอข้าพเจ้าอ่านไปเรื่อย ๆ กลับกลายเป็นความสนุกและรู้สึกสดชื่น เมื่อ ได้ ับรู้เรื่องราวของคนทั้งคู่ กับหมาอีกสองตัวซึ่งมีเขาและเธอเป็นเจ้าของ เมื่อข้าพเจ้าอ่านไป หนังสือเล่มนี้มีเรื่องราวที่ข้าพเจ้า ถึงไม่รู้อีกมากมาย ทั้งการใช้ชีวิตอยู่ต่างประเทศ การอยู่ร่วมกันของแต่ละครอบครัว ได้รู้ถึงคนที่มีพื้นฐานของครอบครัวที่ แตกต่างกันไป ถึงแม้ว่าจะมาจากพื้นฐานครอบครัวเดียวกัน แต่ลักษณะนิสัยใจคอและความคิดของแต่ละคนก็อาจจะ แตกต่างกันไป ข้าพเจ้าอ่านหนังสือเล่มนี้อยู่หลายเที่ยว ในตอนนั้นรู้สึกว่าการอ่านเท่าไรก็ไม่รู้สึกเบื่อ เพราะยังเรียกเสียง หัวเราะได้เหมือนเดิม

ข้าพเจ้าคิดว่าถ้าเพื่อนๆ ได้อ่านหนังสือเล่มนี้ จะ ได้รู้จักชีวิตความเป็นอยู่ของแต่ละบุคคลมากยิ่งขึ้น รวมทั้ง ได้รู้ว่า สังคมที่เราอยู่นั้นมันมีอะไรที่เรายังไม่รู้อีกมากมาย

จากการที่ข้าพเจ้า ได้อ่านหนังสือทั้งสองเล่มนี้แล้ว ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการอ่านไม่ได้น่าเบื่ออย่างที่ข้าพเจ้าคิดใน ตอนแรก หนังสือมีอะไรดีๆ มากมายที่เราควรอ่าน หนังสือสามารถให้ทั้งความสุข ความบันเทิง ความสนุกสนาน และยังเป็น เพื่อนแก่เราได้ดีอีกด้วย

เมื่อเพื่อนๆ ได้อ่านหนังสือที่ข้าพเจ้าแนะนำแล้ว จากคนที่ไม่ชอบอ่านหนังสือเลย ก็อาจจะรักการอ่านและสนุกกับ การอ่านหนังสือมากขึ้นก็ได้ ก็อย่างที่ข้าพเจ้าได้บอกไปแล้วว่าหนังสือมีอะไรดีๆ อีกมากมายที่เราควรจะมี จะเห็น ได้ว่าคนที่ รักการอ่าน ชอบอ่านหนังสือจะเป็นคนทันสมัย มีความรู้รอบตัวมากกว่าเพื่อนวัยเดียวกัน

การอ่านมากทำให้รู้มาก มีความรอบรู้ ซึ่งการที่จะเป็นคนเก่งมีความรู้มากมายไม่ได้ขึ้นอยู่กับระดับไอคิว แต่จะอยู่ที่ความขยันหมั่นเพียร อ่านมากยิ่งรู้มาก อันปัญญาเปรียบเหมือนอาวุธ หมั่นลับคม ให้สมน้ำสมมือ นับวันก็จะยิ่งเฉียบแหลม

น.ส. ศรีทิพย์ เกรือหลี

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอมาตย์พานิชนุกูล จ. กระบี่

ความแตกต่างที่เท่าเทียมกัน

“ความแตกต่างที่เท่าเทียมกัน” นี้ ! ไม่ใช่ชื่อหนังสือ ไม่ใช่ชื่อละครนำเอา แต่...เป็นชื่อเรียงความของตนเอง ฉันกำลังจะบอกเล่าถึงที่มาของชื่อนี้... “หนังสือเขียน, หนังสือการ์ตูน, นวนิยาย, หนังสือพิมพ์ และนิตยสาร” หนังสือที่ฉันยกมาทั้งหมดนี้ฉันเชื่อว่า...คงไม่มีใครที่ไม่รู้จัก และคงจะไม่มีใครที่ไม่เคยอ่านหนังสือประเภทนี้มาก่อน

หนังสือแต่ละประเภทที่ฉันกล่าวถึงอาจจะแตกต่างกันที่เนื้อหาสาระ และรูปแบบการนำเสนอ เพราะเป็นหนังสือคนละแนวกัน รวมทั้งยังให้ประโยชน์กับผู้อ่านแตกต่างกันไปตามประเภทของหนังสือ แต่...ในความแตกต่างนี้ก็ยังคงไปด้วยคุณค่าและสิ่งดีๆ ที่มีอยู่เท่าเทียมกัน อย่างน้อย...ความเท่าเทียมกันของหนังสือทุกประเภท ก็มีจุดประสงค์ที่จะมอบสิ่งที่ดีและมีประโยชน์ให้กับผู้อ่านหนังสือประเภทนั้นๆ ได้เหมือนกัน ซึ่งอาจจะไม่ใช่ในด้านความรู้เพียงอย่างเดียว แต่อาจจะเป็นการบันเทิง ข้อคิด หรือข้อมูลข่าวสาร ที่สำคัญ...คนรักการอ่านมักได้ความรู้ดีๆ จากหนังสือเสมอ

นี่แหละคำคือ “ความแตกต่างที่เท่าเทียมกัน” ในแบบของฉัน ยิ่งถ้าคุณ...ได้อ่านเรียงความของฉันจบจบ คุณจะพบกับคำตอบของ “ความแตกต่างที่เท่าเทียมกัน” มากยิ่งขึ้น

คุณชอบอ่านหนังสือไหมคะ สำหรับฉัน...ชอบอ่านหนังสือ แต่...ฉันมีหนังสือที่อ่านแล้วชอบ อ่านแล้วประทับใจ ถึงไม่ก่เลื่อมหรือก หนังสือที่ฉันกำลังจะกล่าวถึงสองเล่มนี้ก็นับว่าเป็นหนังสือที่อยู่ในใจของฉันเลยทีเดียว เล่มแรก...เป็นเรื่องราวชีวิตของนักวิ่งวัยรุ่นคนหนึ่งที่จะเป็นฮีโร่ในใจของใครหลายคน รวมทั้งฉันด้วย บุคคลที่ฉันกล่าวถึงก็คือ เจมส์-เรอิจักกี้ ดอยชูตตี้ ใจรักของเขา...ถ้าคุณให้ทราบ คุณจะยิ่งไปเลย เพราะเขาเคยเป็นหนึ่งในผู้รอดชีวิตจากเหตุการณ์เครื่องบินตกที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี แต่...นั่นก็เป็นเหตุการณ์ที่ผ่านมาแล้วหลายปี จนฉันจำไม่ได้ว่าเกิดขึ้นเมื่อปี พ.ศ. ไດกันแน่ แต่เท่าที่ฉันจำได้ในตอนนั้น เรื่องราวของเจมส์ได้กลายเป็นเรื่องฮีโร่ และมีผู้ให้ความสนใจเป็นอย่างมากจนหลายๆ คนตั้งฉายาให้เขาว่า “นักวิ่งกระดุกเหล็ก”

เจมส์ได้ถ่ายทอดเรื่องราวชีวิตของเขาไว้ในหนังสือที่มีชื่อว่า *โลกใบนี้...ไม่เคยเหงา* ซึ่งเป็นชื่อที่น่าสนใจมาก ชีวิตคนคนหนึ่งบางเวลาที่ต้องพบเจอกับความเหงาและความเดียวดาย แต่ผู้ชายคนนี้ก็กลับมีทัศนคติที่แปลกไปจากความเป็นจริง *โลกใบนี้...ไม่เคยเหงา* ชื่อหนังสือจึงเป็นเหมือนแรงดึงดูดใจให้ฉันอยากอ่านหนังสือเล่มนี้ ฉันจึงตัดสินใจซื้อหนังสือเล่มนี้ที่เพิ่งที่ฉันไม่รู้เลยว่า เนื้อหาภายในนั้นเป็นอย่างไร หนังสือเล่มนี้เป็นงานเขียนเล่มแรกของเขา แต่คุณเชื่อไหมว่า...เล่มที่ฉันอ่านได้ตีพิมพ์เป็นครั้งที่ 3 แล้วนะ แสดงว่าหนังสือเล่มนี้ต้องเป็นหนังสือขายดี ซึ่งแน่นอนว่าเหตุผลหนึ่งก็คือ ชื่อเรื่องน่าสนใจ

ฉันค่อยๆ เปิดหนังสือเล่มนี้อ่านตั้งแต่หน้าแรกและอ่านไปเรื่อยๆ จนถึงหน้าสุดท้าย โดยที่ฉันใช้เวลาอ่านเพียงไม่กี่ชั่วโมง คุณคงพอจะเดาออกใช่ไหมคะว่าฉันคงจะตั้งใจอ่านหนังสือเล่มนี้มาก ถูกแล้วล่ะค่ะ และฉันก็รู้สึกเสียใจเวลาใส่ เพราะอ่านหนังสือเล่มนี้แล้วบอกได้คำเดียวเลยว่า...สุดยอดและคุ้มค่าจริงๆ

เจมส์ใช้ภาษาง่ายๆ อ่านสบายๆ ทำให้เห็นภาพและรู้สึกได้ถึงความเป็นกันเอง เหมือนฉันได้เข้าไปอยู่ร่วมเหตุการณ์นั้นเลยทีเดียว เขาได้ถ่ายทอดความทรงจำที่ดีๆ ตั้งแต่วัยเด็กจนกลายมาเป็นเจมส์ที่โด่งดังในวันนี้ออกมาได้น่าสนใจเท่าที่ฉันได้สัมผัสกับหลากหลายแง่มุมในชีวิตของเขา มีทั้งเรื่องกึ่งกึ่งน่ารักของความรักสมัยเด็กๆ ซึ่งเป็นวัยเพียงแค่ 10 ระบุว่าไม่รู้จักรอคอยว่าความรักมีรูปร่างหน้าตาอย่างไร รู้เพียงว่าคนนั้นน่ารัก คนนี้น่ารัก ก็เก็บเอาไปป้อนไปฝัน สำหรับเจมส์

ในตอนนั้น ความรักทำให้หัวใจของเขาเบิกบาน โลกทั้งใบกลับกลายเป็นสีชมพูหวานในทันที และที่สำคัญ โลกใบนั้น...เป็นโลกที่ทำให้เขามีความสุข

แล้วคุณล่ะคะ ในยามที่มีความรัก โลกทั้งใบของคุณกลายเป็นสีอะไร ฉันเชื่อว่า...ไม่ว่าโลกจะเปลี่ยนเป็นสีอะไรก็ย่อมจะเป็นโลกที่ทำให้คุณมีความสุขแน่นอน มาถึงบรรทัดนี้คุณคงอยากจะรู้แล้วใช่ไหมล่ะว่า...เด็กผู้หญิงคนที่ทำให้โลกทั้งใบของเจมส์กลายเป็นสีชมพูหวานได้ นั่น เธอคือใคร แล้วความรักของเด็กชายเจมส์จะสมหวังหรือไม่ คำตอบกำลังรอให้คุณค้นหาอยู่ใน โลกใบนี้... *ไม่เคยเหงา* แต่ฉันรับรองว่าคุณจะอดเอ็นดูและอมยิ้มกับความไร้เดียงสาของเจมส์ไม่ได้เลยล่ะ

“หัวใจที่โอบไม่รอบ” ก็เป็นหนึ่งในหลายเรื่องที่เจมส์ได้เขียนเอาไว้ในหนังสือเล่มนี้ “เจมส์คิดจะโอบหัวใจของใครไว้ละ” “แล้วทำไมถึงโอบไม่รอบล่ะ” “ชื่อเรื่องคุณทำทางจะซึ้ง อ่านแล้วฉันจะน้ำตาไหลไหมเนีย!” นี่คือหลากหลายคำถามที่เกิดขึ้นในใจฉันก่อนที่จะอ่านเรื่องนี้ จนฉันไม่รู้ว่าฉันจะให้คำตอบกับคำถามไหนก่อนดี แล้วฉันจะตอบคำถามว่าอย่างไรล่ะ แต่เท่าที่รู้ตอนนี้...ฉันจะต้องอ่านเรื่องนี้ให้จบ

หลังจากที่ฉันได้อ่าน ฉันกลับได้คำตอบที่ไม่คาดคิดเลยว่า...หัวใจดวงนั้น คือ “ครู” และที่สำคัญ...เรื่องนี้ไม่ได้ทำให้ฉันน้ำตาไหลเลยสักนิดเดียว อ่านแล้ว...กลับทำให้ฉันตกลงกับเรื่องราวของเขา แต่...ก็ซึ้งกับความรู้สึกและคำพูดที่เขาได้กล่าวถึงครู เจมส์ได้บอกเล่าถึงวีรกรรมเสียๆ ของเขาในสมัยเด็ก ๆ ที่เคยทำไว้กับครูมากมาย จนบางครั้งก็โดนครูตีทั้งเจ็บทั้งอายเลยทีเดียว สิ่งที่เขาเล่า...ทำให้ฉันคิดถึงวีรกรรมเสีย ๆ ๆ ที่ฉันเคยทำกับครูเอาไว้ขึ้นมาเลย ฉันเองก็โดนตีมาหลายครั้งแล้วเหมือนกัน ฉันประทับใจกับพูดของเขามากมาย และประโยชน์ละที่ทำให้ฉันถึงกับซึ้ง เหมือนมีอะไรมาสะกิดใจฉัน เจมส์เล่าไว้ว่า

“หากเปรียบสิ่งที่ครูได้ให้อาจจะเปรียบได้กับหัวใจที่โอบไม่รอบ เพราะหัวใจของคนเป็นครูนั้นเป็นสิ่งที่มีค่าและยิ่งใหญ่เหลือเกิน”

เจมส์อาจจะเป็นคนหนึ่งที่มองข้ามหัวใจดวงนี้ไป เพราะเขาไม่รู้ว่าครูได้ให้อะไรกับเขาบ้าง แต่...วันนี้เขาก็รู้แล้วว่า หัวใจดวงนั้นได้ให้อะไรดี ๆ กับเขามากมาย อ่านเรื่องนี้แล้วทำให้ฉันรู้ว่า...ฉันเองก็เป็นเหมือนเจมส์ ฉันก็เคยมองข้ามหัวใจดวงนั้นไป ฉันอาจจะไม่เคยเข้าใจว่า ทำไม? ครูต้องตีฉัน ทำโทษฉัน คอยจ้ำจี้จ้ำไชฉันอยู่เสมอ ทั้งๆ ที่ฉันก็ไม่ได้เลวร้ายอะไร ถึงวันนี้...ฉันเข้าใจแล้ว เหตุผลของฉันคงไม่ต่างไปจากเจมส์ และฉันก็รู้แล้วว่า...หัวใจที่เราไม่สามารถโอบได้รอบ แม้ว่าจะใช้คนโอบมากมายก็ตาม แล้วคุณล่ะคะ กำลังมองข้ามหัวใจดวงนี้ไปหรือเปล่า

ที่ฉันยกมาเป็นเพียงแค่ส่วนหนึ่งเท่านั้น โลกใบนี้... *ไม่เคยเหงา* เล่มนี้ยังมีเรื่องราวดีๆ ที่น่าสนใจอีกหลายเรื่อง หนังสือเล่มนี้...ไม่ได้น่าสนใจตรงที่ซูเปอร์สตาร์เป็นคนเขียนเพียงอย่างเดียว แต่...คือตรงที่ผู้เขียนได้ตั้งใจถ่ายทอดเรื่องราวเกี่ยวกับตัวเขา และคนรอบข้างออกมาอย่างน่าประทับใจ แต่ละเรื่องที่เขาเล่า อาจจะสะท้อนความรู้สึกได้ไม่เหมือนกัน บางเรื่อง...อ่านแล้วก็อดที่จะหัวเราะไม่ได้ แต่บางเรื่อง...อ่านแล้วอาจจะน้ำตาไหลออกมาโดยไม่รู้ตัว และบางเรื่อง...คุณอาจจะคาดไม่ถึงเลยว่า...นี่เธอเจมส์!

นอกจากนี้ก็ยังจะได้เพลิดเพลินกับภาพถ่ายของเจมส์ในวัยเด็กที่รวบรวมไว้มากมาย มีทั้งวัยเด็กแบบขงๆ เป็นๆ จนถึงตอนที่เขากลายมาเป็นเจมส์ที่โด่งดัง ซึ่งหาจากที่อื่นไม่ได้อีกแล้ว ฉันบอกได้เลยว่า โลกใบนี้... *ไม่เคยเหงา* เล่มนี้ดีจริงๆ เพราะนอกจากจะทำให้ฉันได้สัมผัสกับหลากหลายแง่มุมในชีวิตของเจมส์แล้ว ยังทำให้ได้ข้อคิดดีๆ ที่สอดแทรกอยู่ด้วย หนังสือเล่มนี้เป็นเหมือนกระจกที่สะท้อนความคิด ความรู้สึกและตัวตนที่แท้จริงของเจมส์ออกมา ซึ่งถ้าใคร ไม่ได้ อ่าน ก็จะไม่มีโอกาสได้สัมผัสกับสิ่งเหล่านี้เลย ที่สำคัญ...อ่านแล้วทำให้ฉันรู้ว่า เจมส์เป็นคนที่ให้ความสำคัญกับครอบครัวและคนรอบข้างมากที่สุดทีเดียว นั่นก็เป็นเหมือนจุดเริ่มต้น ที่ทำให้ฉันรู้สึกได้ว่า...ฉันต้องรีบกลับไปสำรวจตัวเองแล้วละว่า ฉันละเลยความรู้สึกและให้ความสำคัญกับครอบครัวรวมถึงคนรอบข้างของฉันน้อยไปหรือเปล่า เพราะคนเหล่านั้นหวังดีกับฉันไม่น้อย

เลยทีเดียว มากถึงคอนนี่...ฉันเข้าใจแล้วว่า ทำไมเจมส์จึงตั้งชื่อหนังสือของเขาว่า *โลกใบนี้...ไม่เคยเหงา* นั่นก็เพราะว่า...เขามองโลกในแง่ดี โลกใบนี้ของเขาจึงสวยงาม อบอุ่น และไม่เคยเหงา เค็ลล์บ่งบอกว่า...แต่ฉันเอง ฉันคงต้องนำไปข้างข้างละ

ฉันเคยให้เพื่อนๆ ยืมหนังสือนี้ไปอ่านกัน เขาต่างบอกเป็นเสียงเดียวกันเลยว่า “รูปเล่มสวย น่าอ่านจัง” ซึ่งก็มีหลายคนที่เป็นเพื่อนกันแล้ว คุณล่ะจะไม่ลองหยิบ *โลกใบนี้...ไม่เคยเหงา* เล่มนี้มาอ่านบ้างหรือคะ ถ้าคุณอยากได้อะไรดีๆ เหมือนที่ฉันได้ คุณต้องพิสูจน์ตัวเองแล้วละค่ะ แล้วคุณจะได้รู้ว่าความประทับใจที่ต้องแอบอมยิ้มหรือน้ำตาไหลออกมาโดยไม่รู้ตัวนี่เป็นยังไง...ไม่ลองไม่รู้จะคะ

หนังสือดีๆ อีกเล่มที่ฉันอยากจะให้ลองอ่านกัน คือ *ความสมหวังของแก้ว* ซึ่งผู้แต่งก็คือ “โบตัน”

โบตันเป็นนักเขียนท่านหนึ่งที่ฉันค่อนข้างคุ้นหูและคุ้นตากับผลงานของท่านมาพอสมควร และผลงานของท่านก็ถูกนำมาสร้างเป็นละครโทรทัศน์ที่โด่งดังมากมาย อาทิ *สุดแต่ใจจะไขว่คว้า*, *กว่าจะรู้เดียงสา* ฯลฯ *ความสมหวังของแก้ว* เป็นนวนิยายชีวิต...เล่มบาง ขนาดกะทัดรัด เหมาะแก่การพกพา เนื้อเรื่องมีความยาวไม่มากนัก และเรื่องราวก็ไม่ยืดเยื้อจนเกินไป ภาษาที่โบตันใช้ก็เป็นภาษาง่ายๆ อ่านสบายๆ ไม่ต้องตีความเข้าไปเข้ามาหลายๆ รอบ ที่สำคัญ *ความสมหวังของแก้ว* เล่มนี้เป็นนวนิยายที่โบตันบอกว่า...รักมากที่สุดนั้นก็พอจะगरันตีได้แล้วว่า นวนิยายเล่มนี้ต้องมีอะไรดีๆ แน่แน่นอน

ความสมหวังของแก้ว เป็นเรื่องราวชีวิตของแก้ว เด็กผู้หญิงที่เติบโตมาในสภาพแวดล้อมที่เรียกว่า...สลัม ด้วยเหตุที่พ่อแม่มีลูกหลายคน จึงทำให้แก้วไม่ได้รับความสะดวสบาย และโอกาสดี ในการเล่าเรียนระดับสูงๆ เหมือนเด็กทั่วไป ตกปรกับเธอ ได้เป็นเพื่อนเล่นกับลูกคนรวย สิ่งที่เราได้เห็น ความสะดวสบายที่เราได้เห็น จึงกลับกลายเป็นความต้องการมากมายที่เธออยากได้รับ มีเหตุการณ์ร้ายๆ ผ่านเข้ามาในชีวิตของเธอมากมาย จนทำให้เธอต้องตัดสินใจแต่งงานกับผู้ชายที่เธอไม่ได้รักเพียงเพื่อหนีให้พ้นจากสภาพแวดล้อมที่เลวร้าย ในที่สุดเธอก็หนีออกมาได้ ผู้ชายคนนั้นทิ้งรักและศึกับแก้วมาก และนั่นก็เป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้แก้วรู้สึกดีกับเขา ความต้องการของแก้วสมหวังเหมือนกับแก้วมีมนต์วิเศษ คนที่ข่มขืนเธอและพี่สาว ก็ได้รับผลกรรมที่ตนเองก่อไว้ เธออยากหนีให้พ้นจากสภาพที่เลวร้าย เธอก็หนีออกมาจนได้ แต่...มีเพียงสิ่งเดียวที่เธอต้องการมาตั้งแต่เด็กๆ ซึ่งเป็นสิ่งที่เธอเฝ้าพยายามอ้อนวอนขอจากสามี แต่สามีของเธอควรจะมีใจ ไม่ใช่เธอ มันเป็นความต้องการที่แก้ว โหยหามาตลอดชีวิต แต่เธอก็กลับไม่ยินดีอีกแล้ว เพราะความสมหวังที่เธอได้มานั้นต้องแลกมาด้วยความเจ็บปวด

คุณเอซากรู้ไหมคะว่า...ชีวิตของผู้หญิงตัวเล็กๆ อย่างแก้ว ต้องเจอกับเหตุการณ์ร้ายๆ อะไรบ้าง และความสมหวังที่เธอต้องแลกมาด้วยความเจ็บปวดนั้น เธอแลกมาด้วยอะไรบ้าง คุณจะพบกับคำตอบที่คุณอยากรู้ เพียงแค่คุณ...หยิบหนังสือเล่มนี้ขึ้นมาอ่านเท่านั้นเอง

“แก้ว” เป็นผู้หญิงคนหนึ่งที่คุณอาจจะไม่มีความสำคัญอะไรเลย เพราะ...เธอเกิดในสลัม แม้ว่าเธอจะหนีจากสลัมในเวลาต่อมา ชีวิตของแก้วก็ไม่น่าสนใจอยู่ดี แต่...เพราะชีวิตของแก้วและผู้คนในสลัมตัวเธอเป็นชีวิตแบบหนึ่งที่มีอยู่จริงในสังคม รวมทั้งเหตุการณ์ต่างๆ ที่แก้วต้องพบเจอก็เป็นเหตุการณ์ที่ล้วนแล้วแต่เกิดขึ้นจริงแทบทั้งสิ้น ฉะนั้นจึงมองว่า...ชีวิตของเธอที่น่าสนใจมาก ยิ่งฉันได้อ่านได้รู้จักชีวิตของตัวละครตัวนี้มากขึ้น ทำให้ฉันรู้ว่า...เรื่องราวชีวิตของแก้วน่าสนใจมากทีเดียว

ฉันขอगरันตีได้เลยว่า นวนิยายเล่มนี้ดีจริงๆ เพราะนอกจากจะสะท้อนเรื่องจริงที่เกิดขึ้นในสังคมแล้ว ยังให้ข้อคิดดีๆ อีกมากมาย ชีวิตของแก้วอาจจะเหมือนหรือแตกต่างจากชีวิตของใครหลายคน เพราะคนเหล่านั้นอาจจะมีชีวิตและโอกาสที่ดีกว่าแก้ว แต่มีสิ่งหนึ่งที่ฉันคิดว่าทุกคนมีเหมือนกับแก้ว นั่นก็คือต้องการความสมหวังในชีวิต เพราะคนเรายังมีกิเลสยังไม่สามารถตัดกิเลสออกไปได้ จึงต้องคลั่งไคล้ดิ้นรนเพื่อให้ได้มาซึ่งความสมหวังในชีวิต หากมองเพียงผิวเผิน แก้วช่างเป็นผู้หญิงที่โชคคิดเหลือเกิน แต่...ถ้าได้อ่านเรื่องราวนี้จบ คุณจะรู้ว่า...แม้แก้วจะได้ทุกอย่างมาเหมือนกับแก้วมีมนต์วิเศษ แม้แก้วไม่ได้สมหวังกับทุกอย่างในชีวิต และเมื่อสมหวัง ความสมหวังนั้นก็ต้องแลกมากับความสูญเสีย

หลังจากที่ฉันได้อ่านเรื่องนี้ มีหลายคำถามและหลายความรู้สึกที่เกิดขึ้นในใจ “ทำไมนะคนเราจึงนึกถึงแค่สิ่งที่เราไม่อาจมีได้” “ทำไมเราจึงไม่รู้จักรักพอใจกับสิ่งที่เรามี” และสุดท้าย...เมื่อเราได้รับความสมหวังนั้นมาด้วยความเจ็บปวด เรากลับไม่อยากได้ความสมหวังนั้น ทั้งๆ ที่เราเองเป็นฝ่ายเรียกร้องสิ่งนั้นมาตลอด

ฉันยอมรับว่าบางครั้งฉันเองก็เป็นเหมือนกับแก้ว เพื่อค้นหาในสิ่งที่เราไม่อาจมีได้ และฉันก็ไม่อยากเป็นอย่างแก้ว ฉันไม่อยากแลกความสมหวังของฉันด้วยความเจ็บปวด นวนิยายเรื่องนี้จึงสอนให้ฉันรู้จักกับคำว่า “ไม่มีใครสมหวังกับทุกอย่างในชีวิต” และ “จงพอใจในสิ่งที่ตนเองมีอยู่” ประโยคสั้นๆ แค่นี้ แต่...เป็นสิ่งที่ยากเหมือนกัน ถ้าคิดและทำได้อย่างนี้...ฉันคิดว่าเราเองคงจะมีความสุขและคงไม่ต้องมานั่งเสียใจเหมือนกับแก้ว

จุดเด่นเรื่องความสมหวังของแก้ว อยู่ที่ เป็นนวนิยายแนวสมจริง และแตกต่างจากนวนิยายทั่วไป นวนิยายเรื่องนี้อาจจะลงเอยตรงที่พระเอก นางเอก สมหวังและมีความสุข แต่นวนิยายเรื่องนี้กลับลงเอยที่ความผิดหวัง เสียใจ และความเจ็บปวดของตัวละคร นวนิยายเรื่องนี้ก็คล้ายจะเป็นเรื่องเศร้า หลายตอนในหนังสือเล่มนี้ได้ถ่ายทอดความรู้สึกอันร้ายแรงที่ตัวละครได้รับ แต่...ผู้เขียนก็ไม่ลืมที่จะใส่ความสุข ความสมหวัง และรอยยิ้มของตัวละครลงไป เพื่อให้ทำให้นวนิยายเล่มนี้สมจริง และน่าอ่านมากขึ้น อ่านแล้ว...คุณจะรู้ว่าคุ้มค่าจริงๆ

มาถึงบรรทัดนี้ คุณคงจะได้เห็นถึงความแตกต่างของหนังสือที่ฉันกล่าวถึง ซึ่งก็คือ *โลกใบนี้...ไม่เคยเหงา* และ *ความสมหวังของแก้ว* หนังสือสองเล่มนี้ อาจจะแตกต่างที่ประเภทและแนวของหนังสือ หนังสือแต่ละประเภทก็สื่อเรื่องราวออกมาแตกต่างกัน แต่...ในความต่างนี้ก็ยังสามารถให้สิ่งดีๆ ที่ทำให้ผู้อ่าน อ่านแล้วรู้สึกได้ว่าได้คุณค่า และเป็นประโยชน์เหมือนกัน นี่แหละคือ “ความแตกต่างที่เท่าเทียมกัน”

เป็นอย่างไรบ้างคะกับหนังสือที่ฉันแนะนำไป ถ้าคุณสนใจก็ไปหามาอ่านกันได้นะคะ หรือ...ถ้าคุณยังไม่มียังหนังสือในใจ ฉันก็ไม่สงวนสิทธิ์ที่จะให้หนังสือสองเล่มนี้ไปอยู่ในใจคุณด้วย

น.ส. ทักษอร อภัยภาวี

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนนารีรัตน์จังหวัดแพร่

หาฝันท้ากล้า

เสียงกริ่งโรงเรียนดังขึ้นให้สัญญาณว่าหมดเวลาเรียนการสอนในวันนี้ ในขณะที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ทั้งหมดกำลังนั่งอยู่ในหอประชุม เรื่องกฎระเบียบของโรงเรียน ข้าพเจ้านึกขึ้นได้ว่ามีนัดกับเพื่อนหญิงของข้าพเจ้าสองคน เพื่อจะไปห้องสมุด เมื่อถึงห้องสมุดข้าพเจ้าตรงเข้าไปค้นบัตรหัวเรื่องในหมวดของหนังสือนวนิยายไทย ข้าพเจ้ายื่นดูหนังสืออยู่นานจนเพื่อน ๆ ของข้าพเจ้าได้หนังสือที่ต้องการ และนำมานั่งอ่านข้างๆ ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ได้หยิบหนังสือเล่มหนึ่งแล้วเช่นกัน หนังสือเล่มนี้มีชื่อว่า กล้าก้าว

กล้าก้าว เป็นบทประพันธ์ของปรีชญากร ข้าพเจ้าไม่ได้คิดอะไรมากมายหยิบหนังสือขึ้นมาอ่านข้าง ๆ เพื่อนของข้าพเจ้า หน้าปกหนังสือมีข้อความที่ทำให้ข้าพเจ้าประทับใจตั้งแต่แรกเห็น คือ คำว่า

“หากเรารู้จักเริ่มต้นที่จะทำสิ่งที่มุ่งหวังตั้งแต่วันนี้ เธอเชื่อหรือไม่ว่า มีอะไรมากมาย ที่พร้อมจะตามมาในวันต่อไป”

นี่เป็นข้อความบนหน้าปกหนังสือที่ทำให้ข้าพเจ้าต้องเปิดอ่านด้านในของหนังสือ ข้าพเจ้าเปิดหนังสืออย่างรวดเร็วในช่วงระยะเวลาสองสามแผ่นแรก แต่ก็ต้องสะดุดเมื่อทราบหนังสือเล่มนี้พิมพ์เป็นครั้งที่ 5 แล้ว แสดงว่าหนังสือเล่มนี้ต้องได้รับความนิยมมาก ผู้แต่งมีประสบการณ์ในการทำงานถึง 6 ปี เขียนหนังสือมาหลายเล่ม ทำให้ข้าพเจ้าดีใจมากที่ได้มีโอกาสอ่านหนังสือเล่มนี้

ในหนังสือมีภาพประกอบทำให้ไม่รู้สึกรำคาญในการอ่าน ข้าพเจ้ามีความรู้สึกที่ติดอกหนังสือเล่มนี้เมื่อเริ่มเปิดอ่านตั้งแต่แรก ความรู้สึกเหมือนแต่ละหน้าแต่ละบรรทัดล้วนสะท้อนถึงความเป็นจริงของคนในปัจจุบัน มุมมอง ในความคิดความอ่านของคน คนเรามีชีวิตที่แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง ทั้งความเป็นอยู่ ความรู้สึกนึกคิด สภาพแวดล้อมรอบตัวของเราเอง แต่สิ่งที่ทุกคนมีอยู่ในตัวเองเหมือนกันก็คือ ความกล้า ซึ่งบางคนยังไม่เคยนำออกมาใช้แม้เพียงสักครั้ง

แต่ละหน้าของหนังสือเมื่อเปิดอ่านทำให้ข้าพเจ้าได้ทราบถึงความอบอุ่นของผู้เขียนที่ต้องการสื่อออกมาให้ผู้หยิบหนังสือเล่มนี้ทราบว่า เมื่อคนเราเลือกหนังสือเป็นเพื่อน เพื่อนคนนี้จะให้ทั้งความรู้และประสบการณ์ เมื่อได้อ่านหนังสือเล่มนี้มาพอประมาณก็ได้ทราบเป้าหมายของผู้เขียนคร่าว ๆ ว่าผู้เขียนต้องการสื่อความหมายออกมาในหลายแง่มุม คนในปัจจุบันไม่กล้าเผชิญต่อโลกภายนอกต่ออุปสรรคใดๆ ทั้งๆ ที่ยังไม่แม้แต่จะพยายามลุกขึ้นสู้ เพราะกลัวแค่คอยหวาดระแวงสายตาคบรอบข้าง คนหลายคนมีความคิดไม่เหมือนกัน ผู้เขียนต้องการให้ผู้อ่านได้ทราบถึงความคิดของตนและของคนในสังคม

หนังสือเล่มนี้ไม่ได้ทำให้เวลาว่างของข้าพเจ้าลดลงแม้แต่น้อยเพียงแต่กลับช่วยเติมเต็มเวลาว่างของข้าพเจ้าให้ได้ ในความรู้บางส่วนที่ข้าพเจ้ายังไม่เคยรู้มาก่อนหรือผลอลืมไป จะแปลกอะไรเมื่อข้าพเจ้าต้องการหนังสือเป็นเพื่อน และคิดว่าหนังสือเล่มนี้เป็นเพื่อนอีกเล่มหนึ่งของข้าพเจ้า ในตอนนี้ข้าพเจ้าชอบอ่านหนังสือนอกเวลามาก ทั้งเรื่องเสริมและเรื่องสนุกๆ มันให้ทั้งประโยชน์และความสุขกับข้าพเจ้า หนังสือทำให้ข้าพเจ้ามีจินตนาการในเรื่องต่างๆ อย่างไม่มีที่สิ้นสุด ทำให้บางครั้งข้าพเจ้าคิดว่าคนเราไม่จำเป็นต้องไปท่องเที่ยวที่ไกลๆ หนังสือเล่มเดียวก็สามารถพาเราไปเที่ยวได้ไกลแสนไกล

ข้าพเจ้าได้อ่านหนังสือเล่มนี้ใกล้จะจบแล้ว สายตาควาดไปเจอคำถามหนึ่งคำถาม “เธอหนีชื่อใหม่” ข้าพเจ้าตอบกับตัวเองว่าหนีชื่อ ในการทำทุกสิ่งทุกอย่างที่ตนตั้งใจแล้วไม่ประสบความสำเร็จ หรือทำสิ่งนั้นแล้วไม่เป็นที่น่าพึงพอใจ

ข้าพเจ้ารู้ทันทีว่าข้าพเจ้าคิดผิดไป เพราะนั่นคือบทพิสูจน์ในตัวของคุณพ่อ หรือคนทุกคนที่ประสบปัญหาให้เข้มแข็งขึ้นกว่าที่ข้าพเจ้าเป็นทุกวันนี้ ข้าพเจ้าใช้เวลาในการอ่านหนังสือเล่มนี้เพียง 1 ชั่วโมงเท่านั้น มันเร็วกว่างานข้าพเจ้าไม่รู้เลยว่าอ่านถึงหน้าสุดท้ายของเล่มแล้ว

สิ่งที่ข้าพเจ้ารู้และจดจำได้ ก็คือ เราท่านที่เป็นผู้ลิขิตชีวิตตัวเอง ทุกวันนี้เราจะอาศัยอยู่กับพ่อแม่ที่ให้คำแนะนำเรา ตลอดเวลา หรือคนรอบข้างที่มักให้ความช่วยเหลือเรานั้นเป็นสิ่งที่เราสามารถฟังได้ และนำไปปฏิบัติได้ในชีวิตประจำวัน โดยเราเป็นผู้ที่จะต้องตัดสินใจในการทำสิ่งนั้นเอง

ผู้เขียนได้ถ่ายทอดลงไปในเรื่องว่าคนเราอายุสั้นลงทุกวัน ทำให้ข้าพเจ้าได้รู้ว่าทุกวินาทีของข้าพเจ้ามีความหมาย ข้าพเจ้าควรทำวันนี้ให้ดีที่สุด ไม่ปล่อยให้เวลาล่วงเลยไป ข้าพเจ้าจึงควรทำวันนี้ให้ดีที่สุด ไม่ปล่อยให้เวลาล่วงเลยไป คนเราต้องมีก้าวที่กล้า เพื่อชีวิตที่ดีในวันข้างหน้า และใช้เวลาที่เหลืออยู่ให้คุ้มค่าที่สุด เพราะเราไม่ทราบว่าเวลาของเราเหลือมากหรือน้อยเพียงใด ทุกคนคงอยากจะใช้เวลาของคนให้ได้มากที่สุด

ข้าพเจ้าคิดว่ายังไม่สายเกินไปที่ทุกคนจะกลับเข้าไปหาความกล้าของตัวเอง ส่วนตัวของข้าพเจ้าจะเดิน ไปพิสูจน์ความกล้า และความฝันพร้อมกับทุกคน โดยมีหนังสือ *กล้าก้าว* เป็นเพื่อนในการเดินทาง

หนังสือที่ข้าพเจ้าจะแนะนำเพื่อนๆ ต่อไปให้ลองสัมผัสอ่านคู่มือสักเล่มในยามว่าง ก็คือ *ดอกหญ้า* หนังสือเล่มนี้ผู้เขียนคือ ศิริพงษ์ จันทร์หอม เป็นหนังสือที่มีสีสันสวยงามอีกเล่มหนึ่งที่ทำให้ข้าพเจ้าต้องหยิบออกมาอ่านหลังจากที่อ่านเล่มแรกจบไปแล้วเพียงไม่กี่ชั่วโมง ข้าพเจ้ารู้สึกได้ว่าหนังสือเล่มนี้ต้องการสื่อความหมายเรื่องของความรัก ชักจูงให้ผู้อ่านเปิดหนังสือออกอ่านด้วยมีข้อความว่า “เรามีอาจแยกชีวิตออกจากความรัก และมีอาจแยกความรักออกจากชีวิต” ข้าพเจ้านิ่งดูแล้วก็คิดว่า เป็นความจริง คนเรามีอาจแยกความรักออกจากใจเราได้ อย่างน้อยคนเราก็ต้องมีความรักให้ตัวเอง และเจ้าความรักตัวเองนี้แหละจะเป็นเหตุให้โลกหมุนเวียนและน่ากินทุกวัน

ข้าพเจ้าใช้เวลาอ่านเรื่องราวในหนังสือเล่มนี้ไปเรื่อยๆ โดยไม่รีบเร่ง เพราะในหนังสือมีทั้งภาพและจินตนาการของคุณพ่อเจ้าผสมกันอยู่ด้วย เนื้อหาในหนังสือเล่มนี้เขียนถึงความรักในหลายแง่มุม ทั้งความรักที่มีต่อบ้าน ต่อคนที่เรารัก ต่อธรรมชาติสิ่งแวดล้อมรอบตัวเรา คนเราในปัจจุบันมีแต่ความ โลกเห็นแก่ตัว เอาแต่ได้ คนที่มีอำนาจสั่งฟ้า มักมองผู้ที่ช่วยตัวเองเป็นเสมือนลูกไก่ในกำมือเท่านั้น ข้าพเจ้าจึงเห็นสมควรที่จะให้ทุกคนได้ลองหยิบหนังสือเล่มนี้ขึ้นมาอ่านในเวลาว่าง ข้าพเจ้ารับรองว่าหนังสือที่ข้าพเจ้าได้แนะนำนั้นคงไม่ไปทำลายเวลาว่างของท่านที่คิดจะลงมาสัมผัสความรักอันแท้จริง เหมือนกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้ารู้ว่าคนเราเมื่อคิดจะทำอะไรแล้วต้องคิดก่อนทำ เหมือนในหนังสือที่ผู้เขียนต้องการเขียนให้กำลังใจตัวละครในเรื่องให้สู้ต่อไปกับชีวิตที่แสนจะเศร้าและโหดร้ายนักสำหรับเขา

ข้าพเจ้านั่งอ่านหนังสือเล่มนี้ที่โต๊ะตัวโตมีโคมไฟเล็กๆ ส่องแสงสว่างให้ข้าพเจ้าในยามค่ำคืนพร้อมกับความเงียบสงบ ว่าตัวละครในเรื่องมีแต่ความ โศกเศร้า คิดถึง ร่ำพิงรำพัน คิดถึงคนรัก บ้านที่ตนเองจากมานานแสนนาน การสูญเสีย การถูกคนบังคับชีวิต การคืนชนต่อสู้กับชีวิตที่ดูเหมือนจะไร้ค่าของตัวละคร ข้าพเจ้ายังอ่านก็ยิ่งสนุกและเศร้าไปในอารมณ์เดียวกัน ข้าพเจ้ารู้สึกว่าผู้เขียนต้องการให้ผู้อ่านทุกคนที่ได้อ่านหนังสือเล่มนี้ซาบซึ้งไปกับตัวละครในเรื่องผู้เขียนจึงเลือกใช้วิธีการดำเนินเรื่องอย่างซ้าๆ ไปกับตัวละคร เพื่อจะได้ทราบว่าตัวละครมีความทุกข์ทรมานมากน้อยเพียงใด

เนื้อหาในหนังสือเล่มนี้แบ่งออกเป็นตอนๆ เพื่อจะได้ให้ผู้อ่านหลายๆ คน ที่มีใจรักในการอ่านได้อ่านอย่างสะดวกสบาย แต่เนื้อหาเต็มไปด้วยคุณภาพที่มีอรรถกถาได้หมดภายในวันเดียว

หนังสือที่มีคุณภาพนั้นคนอ่านสามารถรู้ได้โดยไม่ต้องอธิบายออกมาให้ผู้อื่นเข้าใจ ก็เหมือนกับข้าพเจ้าที่มีอาจอธิบายออกมาได้เป็นประโยคยาวๆ ให้ผู้ที่ไม่ได้สัมผัสกับหนังสือได้รู้ว่าหนังสือเล่มนี้คืออย่างไร มีความหมายอย่างไร ทำให้ข้าพเจ้าสนุกเพลิดเพลินกับความคิดของผู้เขียนหนังสืออย่างไร

หนังสือ *ดอกหญ้า* จึงเป็นหนังสืออีกเล่มที่ข้าพเจ้าอยากให้เพื่อนๆ ได้ทดลองอ่าน

ข้าพเจ้าเชื่อว่าทุกคนที่มีชีวิตอยู่ในโลกใบนี้ย่อมมีความรักกันทั้งนั้น เพราะความรักเป็นส่วนช่วยให้ชีวิตของคนเรา
ดีขึ้น ข้าพเจ้าจึงขอฝากหนังสือทั้งสองเล่มไว้ในความรู้สึกรักนึกคิดถึงทุกคนให้ได้ลงสัมผัสกับหนังสือที่ข้าพเจ้าได้แนะนำ
หวังว่าทุกคนคงอยากสัมผัสกับความกล้า และความรักของหนังสือแต่ละเล่มที่ข้าพเจ้าได้ถ่ายทอดให้ทุกคนได้รู้

เรื่องจริงในใจผู้เขียน
.....

.....

.....

.....

นายทัศนะ ประชาราษฎร์

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนชุมพลโพธิ์ชัย จ.หนองคาย

การอ่านหนังสือคือการลงทุนที่ไม่ขาดทุน..

ผมเติบโตมาจากหมู่บ้านเล็กๆ แห่งหนึ่ง ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศ ท่ามกลางทุ่งนาผืนเล็กที่ล้อมรอบไปด้วยแมกไม้มานานาพรรณ และสวนยางพาราที่ขึ้นเป็นแถวอยู่รายรอบ ผมเคยเพาะต้นกล้ายางพาราในวันหยุดเสาร์อาทิตย์ และคอนหลังเลิกเรียนทุกๆ วัน โรงเรียนของผมอยู่ในตัวเมือง ผมจึงมีโอกาสได้พบเห็นถึงความเจริญก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีต่างๆ มากมาย แต่สิ่งเหล่านี้กลับนำมาซึ่งความสับสนอลหม่านวุ่นวายของสังคมเมือง ทั้งสภาพอากาศที่เป็นพิษ น้ำเน่าเสีย ฯลฯ แต่ตรงข้ามกับบ้านผมที่เต็มไปด้วยความอุดมสมบูรณ์และความสวยงามทางธรรมชาติสายน้ำใสซึ่งหล่นมาจากผาสูงตกกระทบหินแผ่ละอองความเอื่อยเพื่อแผ่อแผ่กระจายเป็นฝอยๆ กระกระทบกับแสงแดดอันอบอุ่นอยู่รำไร มองแล้วชวนหลงใหลในประกายความงดงามของสายรุ้งที่เรียงสลับเส้นสีกันเป็นวงโค้ง ราชรอบไปด้วยเสียงหัวเราะของเด็กๆ พร้อมกับสภาพสังคมอันน่าอยู่ของชนบทที่ห่างไกลความเจริญ ที่เกือบจะไม่เหลืออยู่ให้เห็นกันเลยในสังคมไทยปัจจุบัน แต่สิ่งเหล่านี้ยังคงไว้ซึ่งความทรงจำอย่างไม่มีลืมของสองนักเขียนชื่อ มานพ แก้วสนิท และ ประสิทธิ์ มุสิกเกษม จนวันหนึ่งจินตนาการอันล้ำค่าของนักเขียนทั้งสองท่านนี้ได้ถูกถ่ายทอดความรู้สึกผ่านปลายปากกาสู่กระดาษอันขาวสะอาดบริสุทธิ์ที่ประอะเปื้อนไปด้วยเสียงหัวเราะ และคราบน้ำใจที่เบ่งบานเต็มทีเรียงแผ่นต่อกันจนเป็นรูปเล่ม จนถูกกล่าวขานกันว่า *ชนบทที่รัก* และ *ชีวิตบ้านบัว* ทำให้เยาวชนคนไทยทุกคนมีโอกาสได้สัมผัสความรู้สึก และได้เรียนรู้ถึงสภาพความเป็นอยู่ของผู้คนในชนบทที่ห่างไกลความเจริญ แต่ไม่เคยห่างเหินกับความมีน้ำใจเลยแม้แต่น้อย

ด้วยความกระหน่ำถึงคุณค่าของหนังสือ ที่เปรียบดังอัญมณีทางปัญญาอันล้ำค่าอย่างมหาศาล ที่ถูกถ่ายทอดมาจากจินตนาการของบุคคลคนหนึ่ง บวกกับความรู้สึกรักในการอ่าน ความอยากรู้อยากเห็น รวมทั้งความรู้สึกผูกพันที่มีกับหนังสืออันทรงคุณค่าสองเล่มนี้ อีกทั้งได้เล็งเห็นถึงคุณค่าและความสำคัญของการอ่านหนังสือ ที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตของเยาวชนไทย ผมใคร่อยากจะแนะนำ ถ่ายทอดจินตนาการและความรู้สึกที่มี ไม่ว่าจะเป็ความสนุกสนานเพลิดเพลิน หรือแม้กระทั่งความเวทนาอันน่าสงสาร ความน้อยเนื้อต่ำใจของตัวละครที่ได้รับจากการอ่านหนังสือทั้งหมด โดยการถ่ายทอดความรู้สึกผ่านงานเขียนฉบับนี้ เพื่อสนับสนุนให้เยาวชนไทยทุกคนรักการอ่าน เพราะการอ่านหนังสือมีประโยชน์ต่อเราหลายประการ ไม่ว่าจะเป็การใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ เป็นคนรอบรู้ที่หลากหลาย ช่วยให้คนเราเฉลียวฉลาดมีไหวพริบที่ดี ยิ่งอ่านมากยิ่งรู้มาก และยังเป็นกาเปิดโลกทัศน์ของเราเองให้กว้างไกลขึ้น ถึงแม้จะไม่มีโอกาสได้ท่องเที่ยวไปไหนไกลๆ แต่ถ้าเราเปิดโลกของเราด้วยการอ่านหนังสือมากขึ้น แค่นี้ก็เปรียบเสมือนกับว่าเราได้ท่องเที่ยวไปในดินแดนต่างๆ มากมายเหล่านั้นแล้ว และผมก็เชื่อว่าใครกัซ โมยเอาความรู้สึกสนุกสนานที่ได้จากการอ่านหนังสือของเราไปไม่ได้ ถึงได้ก็ไม้มคม...

ในท่ามกลางความสับสนวุ่นวายของสังคมเมือง ในอีกมุมมองของสังคมหนึ่งที่ยังคงวิถีชีวิตอย่างเรียบง่ายและมีความสุข ท่ามกลางธรรมชาติอันแสนสวยงาม ใครๆ ก็กล่าวขานว่า *ชนบทที่รัก* ถูกเรียบเรียงและถ่ายทอดโดย มานพ แก้วสนิท ด้วยความโดดเด่นทางด้านวรรณกรรมที่ทรงคุณค่าจึงได้รับความสนใจจากผู้อ่านอย่างกว้างขวาง จนถูกจัดพิมพ์ขึ้นถึงสี่ครั้งด้วยกัน

เรื่องราวชนบทอันเป็นที่รักถูกถ่ายทอดจินตนาการออกมาในรูปแบบเรื่องสั้นที่นำเสนอไว้เป็นตอนๆ ไม่ว่าจะเป็วิธีการดำรงชีวิตในชนบท เช่น ในตอนการเกี่ยวข้าว, เผาซึ่งในนา, งานฉลองทุ่ง, เผาถ่าน, หนาน้ำ-น้ำท่วม, คีนหนึ่งของหน้าหนาว, มันมากับสายน้ำ ฯลฯ การละเล่นพื้นบ้านของเด็กๆ เช่น ม้าหางแดง, ราวที่ขาดลอย, ฉัดชนไก่, ฉับโพง, จากปากบถึง

ขีรวา, ตะลุมโรงเล็ก ๆ และอาหารจานโปรดจากป่า เช่น ส่องไฟอิงมุสั้ง, ขอนไข่มดแดง, ช้างเหยียบฟ้าครอบ, คลั่นกนคุม เป็นต้น

เรื่องราวทั้งหมดเหล่านี้เปิดฉากขึ้นด้วยการละเล่นพื้นบ้านที่สุคนธ์จะนำรักของเด็กๆ ที่ชอบเรียกติดปากว่า ม้า หางแดง นันแอง โดยเหล่าเด็กๆ ผู้นำรักทั้งหลายในชนบททั้งหลายกันคือ จุก จอม เปี้ยก จ้อย สภา และแสง ที่จะมาอบ ความสนุกสนาน แฝงความน่ารักที่แตกต่างกันออกไปคนละแบบ ถึงแม้จะเข้าไปบ้าง ในบางครั้งแต่นั้นก็อาจเป็นพระนิสัย ของเด็กผู้ชายเขา เล่นกัน แต่ที่สำคัญความสนุกสนานเหล่านี้จะมีความโดดเด่นไม่ได้ ถ้าไม่ใช่เพราะผู้เขียนเองที่ได้ถ่ายทอด อารมณ์ความรู้สึกของเด็กๆ ให้ออกมามีชีวิตชีวาได้ถึงเพียงนี้

เด็กๆ เหล่านี้มักใช้บริเวณลานดินในหมู่บ้านที่ถูกลมกลบจนราบเรียบหาความสนุกสนานเล่นกัน หรือแม้แต่กลาง ทุ่งก็เออะ เพราะช่วงนี้เป็นฤดูหลังการเก็บเกี่ยว ลมทุ่งพัดแรง เด็กจึงชวนกันออกมาปล่อยว่าวเล่นกัน ทุ่งนาจึงไม่เคยขาดผู้คน เสียงร้องไหวกเหวกของเด็กๆ ดังอยู่ไม่ขาดระยะด้วยความสนุกสนาน ท้องฟ้ากลาดเกลื่อนไปด้วยว่าวนานาชนิดสีฉูดฉาด งาม ดังเช่นว่าวนก ว่าวปลา ว่าวงู และว่าวปักเป้า ลีลาการโฉบเฉี่ยวของว่าวแต่ละตัวก็โดดเด่นไม่แพ้กัน โดดเด่นอวดความสวยงามอยู่บนท้องฟ้า ทำเอาเด็กๆ กรีดร้องเกรียวกราวดังลั่นไปทั่วทุ่ง แต่ความสนุกสนานเหล่านี้เด็กๆ ไม่เคยต้องทำให้ผู้ใหญ่ เดือดร้อน

ด้วยความโดดเด่นของการใช้ภาษาได้อย่างยอดเยี่ยม วรรณกรรมเล่มนี้จึงดูเหมือนมีชีวิตชีวา อ่านแล้วไม่เบื่อค นอกเสียจากอารมณ์ขันที่ผู้แต่งได้สอดแทรกไว้เป็นช่วงๆ ด้วยความสามารถเฉพาะตัวที่สามารถบรรยายฉากที่ได้อารมณ์ แฝงความน่ารักน่าเอ็นดูไว้ตลอดเรื่อง ดังเช่นในฉากหนึ่งของตอนที่มิชื่อวว่า เกี้ยวข้าว ที่พรรณนาว่า “เดือนสี่มาถึง ข้าวรวง ทองพลั่วลอมอยู่ในทุ่ง นาบางทุ่งข้าวล้มลู่ คิวรับน้ำหนึกรวงข้าวไม่ไหว ลมทุ่งพัดอยู่ตึ๋งๆ แคลเปรี้ยวฟ้าปานหัวจะแตก จุก เดินตามหลังแม่ไปดื้อๆ บนคันทนาที่กวานไปมา” นอกจากนี้ยังได้แฝงข้อคิดไว้เดือนสติเด็กชนทั้งหลาย ในตอนที่จุกและ จอมผลไปขโมยแดงโมของคุณลุง กับตอนที่มิชื่อวว่า นักขโมยน้อย ที่สอนไว้ว่า “สัญญาอยู่กับลุงนะว่าจะไม่หักลักเลี้ยวโมย น้อยอีก มันไม่ดีไอ้หลานชาย เดี่ยวจะตีคนนิสัย ไปจนถึงผู้ใหญ่”

เรื่องราวความสนุกสนานยังไม่ได้จบลงเพียงเท่านั้น นี่เป็นเพียงแค่เศษเสี้ยวของความรู้สึกที่ได้รับจากการอ่านทำ นั้น ชนบทที่รัก ยังรอให้ทุกคนมาดำเนินเรื่องราวต่อ ความเอื้ออาทรต่อกันและเรื่องราวของความคิงามถูกเรียบเรียงโดย มานพ แก้วสนิท ยังรอเยาวชนชาวไทยมาสานต่อ วัฒนธรรมและความคิงามของชาวชนบทให้คงอยู่ และตราดิ่งอยู่ในหัวใจ นักอ่านทุกท่าน

ความซาบซึ้งมันช่างเป็นสิ่งที่เลวร้ายเสียจนทำให้อนาคตของเด็กผู้นำสงสารคนหนึ่งต้องหมดหวัง ชาติโอกาสทางการศึกษา เรื่องราวของเด็กก่อนวัยรุ่นคนหนึ่งที่เขาคงพลัดพรากจากเพื่อนฝูงทั้งญาติสนิทมิตรสหาย จนถูกตัดขาดจากโลกภายนอก เพื่อย้ายถิ่นฐานตามครอบครัวเข้ามาอาศัยอยู่ในป่า “กลาย” เด็กผู้นำสงสาร ได้แต่พुकพอใจตัวเองและนิยามให้กับ ชีวิตใหม่ของเขาว่า *ชีวิตบ้านป่า* เป็นที่มาของหนังสือชุดโปรดเล่มนี้ ถูกเรียบเรียงและถ่ายทอดโดยนักเขียนอย่าง ประสิทธิ์ มุกสิกเกษม โดยใช้ตัวละครนามว่า กลาย มาถ่ายทอดความรู้สึกของผู้ที่มีจิตใจอันอ่อนโยน ที่ต้องมาพบเจอกับเหตุการณ์อัน น่าเวทนาของสัตว์ที่ถูกฆ่าตายต่อหน้าต่อตาไม่เว้นแต่ละวัน เพื่อแลกกับอาหารประทังชีวิตไปวันๆ เธอจะรู้สึกอย่างไรกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

นี่คือสิ่งที่ผู้เขียนแฝงไว้ในเรื่องพร้อมที่จะให้ผู้อ่านได้รู้จักคิดหวนหาแง่มุม เพื่อหาหนทางในการช่วยกันอนุรักษ์ สัตว์ป่า ทำให้หนังสือเล่มนี้ได้รับรางวัลดีเด่นเมื่อปี พ.ศ. 2521 มาอย่างภาคภูมิใจ

เรื่องราวของเด็กผู้นำสงสารคนนี้เริ่มต้นขึ้นเมื่อเธอย้ายเข้ามาอาศัยอยู่ในป่าแห่งใหม่ๆ กลายเรียนจบเพียงชั้น ป. 4 เธอก็ต้องหยุดเรียนเพราะฐานะทางบ้านย่ำแย่ ครั้งหนึ่งเธอเคยบอกกับด้อยเพื่อนรักของเธอว่าจะเรียนต่อโรงเรียนเดียวกัน แต่ ความหวังของกลายต้องสลายเมื่อพ่อบอกกับกลายว่า “อ๋อหรือหนละลูก เราไม่มีเงิน” กลายอึ้งกับถ้อยคำนี้ตามิให้ไหลไว้ไม่ได้

จากมือที่เคยจับปากกา กลับต้องมาจับเครื่องมือล่าสัตว์ซึ่งมันไม่ใช่สิ่งที่กลายคาดฝันไว้ในอนาคตของเธอแม้แต่ครั้งหนึ่งที่กลายออกล่าสัตว์กับพ่อ กลายทนไม่ได้กับสภาพความเจ็บปวดทรมานทรมายของสัตว์นานาชนิดที่ถูกล่า ทั้งนกกินน้ำ, ไก่ป่า, หมูป่า, เม่น, กระจง หรือแม้แต่ลูกชะนีตัวเล็กๆ ก็ไม่เคยเว้น

ตอนที่ผมสลบใจที่สุดเห็นจะเป็นตอนที่พ่อของกลายยิงแม่ชะนีตาย เพื่อเอาลูกตัวเล็กๆ ไปแลกกับเงินเพียง 60 บาท แต่พลาดทำ ไปถูกลูกชะนีด้วย ทำเอาหัวใจของกลายหล่นวูบหน้าคาหม่นหมองและพูดกับพ่อว่า “เมื่อไหร่หนอคนเราจะเลิกรังแกสัตว์ เลิกล่าสัตว์สักที ต้องรอให้สัตว์สูญหายไปจนหมดป่าเขียวหรือถึงจะคิดได้” ก่อนที่กลายและพ่อจะเดินหนีความตายอย่างน่าเวทนาของชะนีแม่ลูกคู่กัน

อยู่มาวันหนึ่ง ครูรุ่งโรจน์ได้พาเพื่อนครูเข้ามาพักแรมในป่าแห่งนี้ และได้ปรึกษากับพ่อของกลายว่า ควรจะให้กลายกลับไปเรียนต่อ ส่วนเรื่องเงินและที่พักจะจัดการให้เอง ด้วยความดีใจกลายจึงขอบคุณครูรุ่งโรจน์ก่อนใคร แสงเทียนในหัวใจที่จวนจะดับทอประกายแสงสว่างขึ้นมากลางหัวใจอีกครั้ง แล้ววันพรุ่งนี้ ชีวิตของกลายก็คงจะได้พบกับเส้นทางสายใหม่ที่สุดสวยกว่าเส้นทางจำเจสายเก่า ผมคิดว่า “ตะวันลับขอบฟ้าได้ ก็ยอมเปล่งแสงรับอรุณได้” และถ้าวันพรุ่งนี้ กลายจะกลับมาแต่งเครื่องแบบนักเรียนอย่างเด็กคนอื่นๆ อีกครั้งก็เห็นจะไม่แปลกอะไร

การอ่านนอกจากจะมอบความสนุกสนานรื่นเริงบันเทิงใจให้กับตัวเราแล้ว ยังเป็นการสร้างลักษณะนิสัยให้เป็นคนรักการอ่านที่ดีด้วย เพราะหนังสือเปรียบดังอัญมณีอันล้ำค่า คนที่รู้จัก ไขว่คว้าเท่านั้นจึงจะเข้าถึงมุกตลกอย่างแท้จริง แต่ก็เป็นที่น่าเสียดายที่ผลการวิจัยออกมาว่า คนไทยอ่านหนังสือ โดยเฉลี่ยต่อคนต่อปีแล้วไม่ถึงสองบรรทัดด้วยซ้ำ เพราะบางคนบอกว่าไม่มีเวลา ทั้งๆ ที่ทุกคนก็มีเวลา 24 ชั่วโมง การอ่านหนังสืออาจจะต้องลงทุนบ้าง แต่การอ่านหนังสือก็ไม่เคยทำให้เราขาดทุน

เยาวชนคนไทยเอ๋ย เรามาเติมพลังให้สมองของเราด้วยการอ่านหนังสือกันเถอะครับ ทั้งหมดนี้เป็นความคิดเห็นและความรู้สึกของผมเพียงผู้เดียว ทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับคุณพิณิจของท่าน...

ค.ญ. ทิฆัมพร เต่นโยธา

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนกาวิละวิทยาลัย จ. เชียงใหม่

มาอ่านหนังสือกันเถอะ!

คำว่า "หนังสือ" เป็นคำที่เพื่อนๆ ทุกคนอาจจะเคยฟังจนชินหู และเพื่อนๆ บางคนอาจจะรักและชอบอ่านหนังสือ แต่สำหรับบางคนที่ไม่ชอบอ่านหนังสือนั้น ถ้าได้ลองอ่านหนังสือสองเล่มที่ข้าพเจ้าเคยอ่านมาแล้วรับรองว่าจะชอบอ่านหนังสือขึ้นมาเลยทีเดียว แม้ว่าหนังสือสองเล่มนี้จะเป็นเรื่องสั้นที่ไม่ค่อยมีภาพประกอบสักเท่าใด แต่ก็ป็นหนังสือที่เพื่อนๆ จะได้รับความเพลิดเพลินไปกับจินตนาการอันไร้ขีดจำกัดที่ผู้แต่งได้บรรจงคิดเรื่องราวต่างๆ มาเป็นตัวหนังสือ คิฉันจึงอยากนำหนังสือที่กล่าวข้างต้นมาแนะนำให้เพื่อนๆ คนได้อ่าน โดยเฉพาะกับเพื่อนที่ไม่ชอบอ่านหนังสือเลย

หนังสือเล่มแรกที่ยกมาแนะนำคือเรื่อง *น้องเล็กที่แสนซน* ซึ่ง มาทพ แก้วสนิท นักเขียนวรรณกรรมคนสำคัญของแผ่นดินได้ได้บรรยายถึงเด็กคนหนึ่งที่มีชื่อว่า "น้องเล็ก" หรือ "มิ่ง" แต่ในที่นี้ข้าพเจ้าขอเรียกว่า "น้องเล็ก" เขาเป็นเด็กผู้ชายคนหนึ่งที่ชอบมาก แต่ในความซนเหล่านั้นแฝงไปด้วยความสุข ที่ใครก็ตามที่ได้อ่าน บางครั้งก็อาจจะอดไม่ได้ที่จะอ้าปากหัวเราะจนขากรรไกรค้าง หรือ ในบางตอนที่เพื่อนๆ ก็อาจจะต้องหยิบผ้าเช็ดหน้ามาซับน้ำตาที่ไหลจนเอ่อล้นเลยทีเดียวได้ เช่น ในตอนที่น้องเล็กและนางสาวน้องเล็กมากคือตอนที่น้องเล็กมีความรักไปแอบชอบเด็กผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งเรียนอยู่ห้องตรงกันข้าม ทุกๆ วันน้องเล็กจะเอาดอกไม้ไปวางไว้ในโต๊ะของเด็กผู้หญิงคนนั้น เด็กผู้หญิงคนนั้นก็ดูเหมือนจะมีใจให้เหมือนกัน แต่มีเหตุการณ์บางอย่างที่ทำให้ความรักของน้องเล็กต้องเปลี่ยนไป อยากทราบไหมว่าเพราะอะไร? ถ้าอยากทราบก็คงต้องรีบไปอ่านหนังสือเล่มนี้กันแล้วละ! คิฉันขอรับประกันเลยว่าถ้าได้อ่านหนังสือเล่มนี้แล้วจะต้องไม่ผิดหวังแน่นอน

และนอกจากหนังสือเล่มนี้จะมีมีความสุขแล้วยังมีเกร็ดความรู้เล็กๆ น้อยๆ ที่เพื่อนๆ จะสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ เช่น ในตอนที่น้องเล็กกับเพื่อนกลุ่มที่ออกจากบ้านที่ 6 ที่ไปได้เข้าค่ายพักแรมลูกเสือ จึงได้พากันเลียนแบบพวกพี่ๆ บ้างโดยการไปเข้าค่ายที่ป่าหลังโรงเรียนกันเอง ขณะที่กำลังนอนหลับกันอยู่นั้น ไฟที่ก่อทำอาหารนั้น ได้เกิดลุกขึ้น น้องเล็กกับเพื่อนๆ จึงรีบพากันดับไฟ แต่ดับเท่าไรมันก็ไม่ยอมดับ จนลุถึงเหตุการณ์ โรงของ โรงเรียนเห็นเข้าจึงรีบใช้จอบคุ้ยเศษใบไม้ไปทงูให้แยกออกจากกันเป็นแนวกันไฟ ไฟจึงมอดลง ลุงพุ่มบอกว่า "อย่าล้อเล่นกับไฟไฟเป็นอันตราย ไม้ขีดก้านเดียวอาจเผาเมืองได้ทั้งเมือง" คิฉันก็เห็นด้วยกับลุงพุ่มเพราะไฟสามารถเผาผลาญทุกอย่างที่ขวางหน้ามัน ขอเพียงเชื่อเพลิงไฟก็สามารถเผาทุกอย่างได้ และยังมีเกร็ดความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมประเพณีของภาคใต้ คือวันชักพระ หรือ "วันลากพระ" ซึ่งเป็นสิ่งที่เราควรทราบ

หนังสือเล่มนี้ไม่เพียงแต่มีความสุขสนุกสนาน มีเกร็ดความรู้เท่านั้น แต่ยังมีข้อคิดคติสอนใจหลายๆ เรื่องด้วย แต่ในที่นี่ขอแนะนำเพียงเรื่องเดียว คือ เรื่องที่น้องเล็กชอบรับผิด เรื่องมีอยู่ว่าน้องเล็กมีเพื่อนสนิทคนหนึ่งชื่อ โด้ดิ่ง โด้ดิ่งไม่ชอบครุ่นคิดอะไรทำไรเลยเขาเกินเหตุ เขาจึงแกล้งแค้น โดยการให้หัวเข็มขัดนักเรียนชุดสีรุ้งของครุคนั้น น้องเล็กก็อยู่ในเหตุการณ์นั้นด้วยแต่น้องเล็ก ไม่ได้เป็นคนลงมือทำผิด เมื่อครูใหญ่ทราบเรื่อง จึงเรียกเด็กๆ มาสอบถามหาความจริง แต่เด็กๆ ก็ไม่ยอมรับภาพ จนครูผู้ครุครุระสนิทยของเด็กๆ สอบถามความจริง น้องเล็กจึงยอมรับสารภาพแทนเพื่อน แล้วบอกว่า "มีใครบางคนบอกอย่าให้บอกครูใหญ่ว่าพวกเราทุกคนทำ" เพื่อนๆ คงสงสัยว่าทำไมน้องเล็ก เด็กที่อายุไม่ถึง 10 ขวบ ยังกล้ารับผิดทั้งๆ ที่ตนเองไม่ได้ทำ นั่นก็เพราะว่าน้องเล็กรักเพื่อนของเขามาก และเขาไม่ยอมให้เพื่อนของเขาต้องลำบากเกินไปในการชดใช้ค่าเสียหาย นี่เป็นเพียงส่วนหนึ่งของข้อคิดคติสอนใจที่คิฉัน ได้จากเรื่องนี้

ความจริงหนังสือเล่มนี้มีเนื้อหาสาระที่น่าสนใจอีกมากมาย แต่เขาเป็นว่าลองไปอ่านหนังสือเล่มนี้ดู รับรองว่าเพื่อนๆ จะไม่ผิดหวังแน่ หนังสือเล่มนี้มีราคาเพียงเล่มละ 100 บาท เท่านั้น คิดว่าที่เพื่อนๆ จะไปซื้อหนังสือการ์ตูนมาอ่าน เพราะนอกจากจะเสียเงินเปล่าๆ แล้ว ยังเสียเวลาอีกด้วย

เล่มที่ 2 ที่อยากจะแนะนำคือเรื่องเกี่ยวกับเด็กเช่นกัน แต่เป็นเด็กผู้หญิงที่ชนไม่แพ้กับน้องเล็กเลย นั่นก็คือเรื่อง *แก้วจอมซน* ซึ่งผู้แต่งท่านหนึ่งที่ใช้ชื่อว่า “แวนแก้ว” ได้แต่งขึ้นมา หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือที่อ่านแล้วสนุก เหมาะกับการคลายเครียด เพราะถ้าใครได้อ่านหนังสือเล่มนี้ต้องฮาไปตามๆ กัน โดยหนังสือเล่มนี้ได้บรรยายถึงเด็กผู้หญิงคนหนึ่งชื่อมาก เธอชื่อ “แก้ว” แก้วเป็นเด็กผู้หญิงที่มีนิสัยซนแบบพิลึก ความซนของแก้วแฝงไปด้วยความหวังดีที่ส่วนมากความหวังดีที่แก้วหยิบยื่นให้ผู้อื่นจะกลับกลายมาเป็นความวุ่นวายที่ใครๆ ก็ต้องปวดหัวไปตามๆ กัน อย่างเช่นตอนที่พ่อแม่ของแก้วไปธุระที่ต่างจังหวัด จึงให้พี่หม่อมอยู่เป็นเพื่อนและให้ช่างมาติดกลอนประตูเพราะช่วงนั้นขโมยชอบขึ้นบ้านแถวๆ บ้านแก้วมาก ระหว่างที่ช่างมาติดประตู แก้วรู้สึกช่างติดกลอนประตูน้อยเกินไปจึงให้ช่างติดกลอนประตูเพิ่มบานละห้ากลอน เมื่อพ่อแม่แก้วกลับมาต่างตกตะลึงในความหวังดี (ไม่ดี) ของแก้วที่มอบให้พ่อแม่ อย่างเช่นแก้วเคยได้รางวัลในความหวัง (ไม่) ดีด้วยไม้หวายที่ฟาดลงบนร่างกายหรือการตีนั่นเอง

ความจริงแก้วก็เป็นคนที่มีความคิดที่นำเอาเป็นตัวอย่างบ้างเหมือนกัน นั่นก็คือแก้วเป็นคนที่มีความรัก แก้วจะรักทุกคนแม้กระทั่งสุนัขที่ไม่ใช่ของตัวเอง เป็นคนมีมนุษยสัมพันธ์ดีกับทุกคน เข้ากับคนง่าย นอกจากนั้นยังมีความสัจซื่อที่นำเอาเป็นแบบอย่าง และบางครั้งที่แก้วทำผิดแก้วก็จะยอมรับผิดโดยทันที ที่สำคัญแก้วไม่เคยโกรธใครเลยนอกจากฮึดซึ่งในเรื่องแก้วจอมซน จะบรรยายถึงสาเหตุที่แก้วกับฮึดโกรธกันว่าเกิดมาจากสาเหตุอะไร ถ้าเพื่อนๆ อยากทราบเพื่อนๆ ก็คงต้องลองไปอ่านกันเองแล้ว

หนังสือทั้งสองเล่มที่ฉันแนะนำเป็นหนังสือที่เหมาะสมสำหรับคนทุกเพศทุกวัย เป็นหนังสือที่สามารถคลายเครียดได้ เพราะมีความสนุกภายในตัว ใครที่อ่านต้องหัวเราะไปตามๆ กัน ความเครียดที่สะสมมาก็หายเป็นปลิดทิ้ง และเป็นหนังสือที่มีข้อคิดภายในตัวที่สามารถเตือนสติเพื่อนๆ ได้ นอกจากนั้นยังฝึกตัวเพื่อนๆ ในการรักการอ่านอีกด้วย ถ้าเพื่อนๆ คนใดไม่ชอบอ่านหนังสือถ้าอ่านหนังสือสองเล่มนี้ขอรับรองว่าจะชอบหนังสือเล่มนี้เลยทันที

ฉันขอแนะนำให้เพื่อนทุกคนหันมาสนใจการอ่านให้มากขึ้น อ่านหนังสืออะไรก็ได้ที่คิดว่ามีประโยชน์ต่อเพื่อนๆ เพราะหนังสือนอกจากจะทำให้คนฉลาดแล้วยังเป็น บันไดขั้นแรกเพื่อฝึกฝนนิสัยรักการอ่าน และข้อสำคัญควรเลือกอ่านหนังสือที่มีประโยชน์ต่อตนเองเช่น หนังสือเรื่อง *น้องเล็กที่แสนซน* หรือ หนังสือเรื่อง *แก้วจอมซน* อย่าลืมว่ายิ่งอ่านยิ่งฉลาด เพราะฉะนั้นเรา “มาอ่านหนังสือกันเถอะ”

นายเทพฤทธิ์ พาณิชศิลป์กิจ

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสิรินธร จังหวัดสุรินทร์

หนังสือคือเพื่อน

ย้อนไปเมื่อยุคสมัยแรกเริ่ม ตั้งแต่เพิ่งมีการประดิษฐ์ตัวอักษรขึ้นมาใช้ ต่อมามนุษย์ก็เริ่มที่จะนำตัวอักษรที่ตนเองประดิษฐ์สร้างสรรค์ขึ้น มาเขียนเป็นข้อความต่อเนื่องและเป็นเรื่องเดียวกัน จากนั้นก็เริ่มรู้จักที่จะบันทึกข้อความเหล่านั้นลงในกระดาษ จนกระทั่งทุกวันนี้เองกระดาษเหล่านี้ได้กลายมาเป็นหนังสือที่เราทุกคนรู้จักกันดี สำหรับในปัจจุบันนั้นหนังสือที่ออกสู่ตลาดให้เราได้อ่านกันมีอยู่มากมายหลายประเภทไม่ว่าจะเป็นแนวสารคดีหรือแนวบันเทิงคดี ก็ล้วนแล้วแต่ให้ประโยชน์แก่ผู้อ่านทั้งสิ้น ซึ่งข้าพเจ้าก็ได้สังเกตเห็นถึงคุณค่าของการอ่านหนังสือเป็นอภัยมาก จึงใคร่ขอแนะนำหนังสือดี ๆ สองเล่มที่ข้าพเจ้าได้อ่านแล้วเห็นว่าเป็นหนังสือที่ดีเหมาะแก่การหาซื้อมาอ่าน

หนึ่งในนั้นก็คือนิยายเรื่อง *โลกของจอม* เป็นผลงานการประพันธ์ของ ทินกร หุตางกูร นักเขียนหนุ่มจากจังหวัดนครศรีธรรมราช ซึ่งเป็นนิยายประเภทนวนิยาย พิมพ์ด้วยกระดาษปกอ่อนขนาด 200 หน้า ราคา 159 บาท โดยบรรณาธิการ อธิคม คุณาวุฒิ สำหรับเรื่อง *โลกของจอม* นั้น จัดเป็นผลงานลำดับที่ 3 ของทินกร หากแต่เป็นนวนิยายชิ้นแรกของเขาที่ได้รับการตีพิมพ์ออกเผยแพร่ และยังได้เป็นถึงหนังสือที่ผ่านเข้าไปเป็นหนึ่งในเจ็ดเล่มของการประกวดนวนิยายซีไรต์รอบสุดท้ายประจำปี 2546 อีกด้วย ซึ่งหนังสือเล่มนี้เคยผ่านการตีพิมพ์เป็นคอนๆ ใน *สารวัตร* มาแล้ว ทว่าผู้เขียนได้เกี่ยวข้องกับเรื่องราวหลากหลายให้อยู่ในองค์เดียวกันคู่เกี่ยวกับการเขียนนิยาย ซึ่งทำให้ผู้อ่านได้ติดตามตั้งแต่เริ่มต้นโดยไม่ติดขัด *โลกของจอม* เป็นเรื่องของจอม เด็กอายุ 18 ปี ผอม ผิวซิด เป็นเด็กกำพร้า ไม่มีญาติพี่น้อง ไม่มีความทรงจำเกี่ยวกับวัยเยาว์ ไม่รู้ว่าตัวเองเป็นใครมาจากที่ไหน เขาเป็นเด็กที่เหงาเพราะอยู่คนเดียว อาศัยอยู่บนชั้น 58 ของตึกสูง 60 ชั้น ในกลางกรุงเทพฯ โดยไม่เคยก้าวเท้าออกจากห้องเพราะเป็นโรคกลัวที่สูง สุขภาพของเขาอ่อนแอมากคล้ายกับนักบินอวกาศในสภาพไร้น้ำหนัก

เนื้อหาใน *โลกของจอม* แบ่งออกเป็นสี่ภาคใหญ่ๆ แต่ละช่วงจะมีการชอยเป็นคอนย่อยๆ เอาไว้ นวนิยายได้เล่าเรื่องผ่านชีวิตของจอมกับคนเลี้ยงแพะในโลกไซเบอร์และปารีส ผู้ที่ถูกกำหนดให้ไปประสบพบเจอเหตุการณ์-งานเขียนรวมถึงบุคคลมากมาย *โลกของจอม* เป็นงานเขียนที่แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า นักเขียนพยายามหาทางออกจากความซ้ำซากในรูปแบบความเป็นนวนิยายเรื่องนี้จึงมีการสร้างสรรค์แบบใหม่ของวงการวรรณกรรมไทยอย่างเป็นทางการ เป็นลักษณะของการหาทางออกในทางวรรณกรรมของคนรุ่นใหม่อย่างชัดเจน โดยจุดเด่นทางด้านรูปแบบที่เห็นได้ชัดเจนก็คือ *โลกของจอม* ทำให้เส้นแบ่งหรือขอบเขตระหว่างวรรณกรรมและข้อเขียนต่างๆ รางเลือนลง กล่าวคือ มีการผสมผสานเรื่องเล่าผ่านงานเขียนหลากหลายแบบ เช่น นิทาน คำานาน บทความ ช่วง ความเรียง ตลอดจนการนำเสนอในแบบสื่อยุคใหม่อย่างเว็บไซต์ โดยทั้งหมดนี้ถูกครอบเอาไว้ด้วยโครงเรื่องอย่างหลวมๆ

นอกจาก ทินกร หุตางกูร จะทำให้เส้นแบ่งหรือขอบเขตระหว่างวรรณกรรมและข้อเขียนต่างๆ รางเลือนลงแล้ว ทินกรยังได้เขียนให้ “จอม” ซึ่งเป็นตัวละครเอกในท้องเรื่องนิยมนิยม นวนิยายของ กาเบรียล การ์เซีย มาร์เกซ-นักเขียนในเบลสาลีอละติน ซึ่งถือได้ว่าเป็นหนึ่งในหัวอกหลักของวรรณกรรมแนว Magical Realism นั่นก็แสดงให้เห็นเป็นนัยว่า *โลกของจอม* จักหยิบยืมเอาลักษณะของตระกูลงานเขียนแนวดังกล่าวมาใช้ ทั้งในฉากช่วงหัวค่ำหนึ่งของ “จอม” หรือว่าชีวิตที่กำลังโลดแล่นอยู่ในภาวะกึ่งจริงกึ่งฝันของ “คนเลี้ยงแพะแห่งโลกไซเบอร์” และแม้แต่ “ปารีส” ที่เป็นหญิงสาวในจินตนาการของเขา “...จอมก้มหน้าอย่างขมขื่น ความคิดหนึ่งพลันปรากฏในสมอง หรือว่าเขาไม่มีตัวตน เป็นเพียงตัวละครในนิยายจากจินตนาการของใครคนหนึ่ง...เป็นไปไม่ได้ใหม่ที่ทุกอย่างสลับซับซ้อน ปารีสไม่ได้เป็นจินตนาการของเขา เธอต่าง

หากที่มีตัวตน เขาเป็นจินตนาการของเธอ...” (จากตอน “ภาพในกระจก” หน้า 182) และนั่นก็แสดงให้เห็นว่า ทินกร ได้ปฏิเสธลักษณะเก่าๆ ของนวนิยายทั้งเรื่องรูปแบบและค่านิยม กล่าวคือ ทินกร เลือกใช้รูปแบบในงานเขียนเรื่อง *โลกของจอม* โดยได้เกี่ยวร้อยเรื่องราวหลากหลายให้อยู่ในองค์เดียวกันคู่เคียงกับการเขียนนวนิยายหรืออาจพูดได้ว่า ทินกร ได้รื้อเอาวิธีการเล่าเรื่องในขบวนการนวนิยายแบบเดิมทิ้งไปและสอดแทรกเทคนิคใหม่ของการประพันธ์อันเสมือนการปรับเปลี่ยนกระบวนการทำงานเขียนให้ข้ามมาสู่ยุคสมัยใหม่ของเรื่องเล่าโดยแท้

ในด้านการสร้างตัวละคร คือตัวละครของจอม ก็เกิดขึ้นมาอย่างปราศจากความหลัง จอมจึงเป็นตัวละครที่ไม่มีความเป็นมา ไม่มีรากเหง้าเหล่ากอใดๆ ทั้งสิ้น ถึงกระนั้นก็ยังคงมีความพยายามในการค้นหาความเป็นมาหรือรากเหง้าของตัวเองมาโดยตลอด แต่ก็โชคร้ายเพราะจอมหามันไม่พบ ซึ่งประเด็นนี้น่าจะเป็นสัญลักษณ์อะไรบางอย่างที่น่าสนใจ ลักษณะที่เด่นของเรื่อง *โลกของจอม* ในสองแง่ คือ เชิงกว้าง เรื่องนี้มีลักษณะที่จะเป็นนุกาธิกขุณของมนุษยชาติ กล่าวคือ มนุษยชาตินั้นไม่รู้ที่มา ไม่รู้ว่าเกิดมาจากไหน ซึ่งประเด็นนี้ก็ทำให้ตัวละครในนวนิยายเรื่องนี้ขาดความมีมิติตัวละครแบบตัวกลม อย่างที่มนุษย์ทั่วไปต้องการ หรือพูดได้อีกอย่างว่า ตัวละครนั้นปราศจากจิตวิญญาณนั่นเอง ในเชิงลึก เรื่อง *โลกของจอม* อาจแสดงให้เห็นถึงคนทั่วไป ที่ตกอยู่ในท่ามกลางข่าวสารต่างๆ จนเกิดความมึนงง ความรู้ต่างๆ ที่หลั่งไหลเข้ามาทำให้ค้นหาตัวเองไม่เจอ

หากจะค้นหาถ้อยคำอันบ่งบอกว่า *โลกของจอม* ได้เสมือนเป็นตัวแทนยุคใหม่ของนวนิยาย คงต้องขอหยิบยืมเนื้อความหลังปกหนังสือ *โลกของจอม* ที่เขียนไว้ว่า “เป็นเหมือนโลกแห่งจินตนาการมาบรรจบกับความรู้ทางวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ ปรัชญา ศาสนา สังคม เศรษฐกิจ การเมือง รวมถึงความบันเทิงและสิ่งที่เกิดขึ้นบนโลก ได้อย่างลงตัว ซึ่งผู้อ่านจะไม่ต้องเสียเวลาได้ถูกลูกของเข้าไปสู่เรื่องราวที่น่าพิศวงแสนประหลาด เช่นเดียวกับการเดินทางผ่านห้วงอวกาศและกาลเวลาที่ไม่มีสิ้นสุด อันเป็นประสบการณ์แปลกใหม่ที่ผู้อ่านจะไม่เคยสัมผัสจากงานเขียนแบบใดมาก่อน”

และอีกเล่มหนึ่งที่มีความน่าสนใจพอๆ กัน ก็คือหนังสือ *นาวิณดาร์ กับ ปาฏิหาริย์รัก จากพ่อ* ซึ่งแต่งโดย นพ. วิโรจน์ เขียวพลกุล ของสำนักพิมพ์ปิอกแคทส์ ความหนากระดาษ 8 มิลลิเมตร เนื้อในพิมพ์ ขาว-ดำ เป็นชนิดปกอ่อน จำนวน 192 หน้า ราคา 180 บาท สำหรับหนังสือ *นาวิณดาร์ กับ ปาฏิหาริย์รัก จากพ่อ* ข้าพเจ้าจำได้ว่าเคยอ่านหนังสือเล่มหนึ่งที่พูดถึงครอบครัว หรือที่ข้าพเจ้าขอเรียกมันว่า “เป็นเรื่องได้หลังคาบ้าน” นั่นแหละ หนังสือเล่มนั้นเป็นเสมือนบันทึกของพ่อที่มีต่อลูกรักทั้งสามคน และลูกทั้งสามคนนั้นก็เป็นคนที่มีชื่อเสียงเสียด้วยสิ ข้าพเจ้ายังคงจำได้ว่า ชื่อหนังสือเล่มนั้นมา หลังจากที่ได้อ่านไปเกือบๆ ครึ่งเล่มแล้วทีเดียว จนพนักงานค่าแล้วค่าอีก ในที่สุดข้าพเจ้าก็ได้ซื้อมา จำได้ว่าที่ตัดสินใจซื้อไปตอนนั้นเพราะอารมณ์ยังคงคิดถึงอยู่กับหนังสือเล่มนั้นแท้ๆ แอมคนเขียนยังเป็นที่านเดียวกับคนที่เขียนเรื่อง *นอร์ทดรามาส* เสียด้วย หนังสือเล่มนี้เป็นผลงานการประพันธ์ของศาสตราจารย์เจริญ วรธนะสิน และหนังสือเล่มนั้นมีชื่อว่า *มีลูกแก้ว มีลูกคัง* เป็นเรื่องราวที่ผู้เป็นพ่อ-แม่-ลูก ต้องอ่านเพื่อความรักที่ไม่ต้องมีสัญญา... ท่านศาสตราจารย์เจริญกล่าวไว้บนหน้าปกหนังสือเล่มนี้

เวลาผ่านไปได้แค่ไม่กี่ปี ข้าพเจ้าก็ได้มาพบหนังสือได้หลังคาบ้านอีกเล่ม หลังจากที่ได้อ่านข้อความอ้างอิงถึงหนังสือเล่มนี้ตามเว็บไซต์ต่างๆ แล้ว ข้าพเจ้าก็อดไม่ได้ที่จะต้องหาซื้อมาอ่าน เพราะหลังจากได้ลองอ่านบทความคร่าวๆ แล้ว ข้าพเจ้ารู้สึกได้ว่าเป็นครอบครัวที่อบอุ่นดีแท้ ซึ่งหนังสือเล่มนี้เขียน โดยปิยะ ป่า (นพ. วิโรจน์ เขียวพลกุล) ของนาวิณดาร์ เคยได้ยื่นคำพูดที่ว่า “เปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือ” หรือ “เปลี่ยนไปอย่างกับคนละคน” ใหม่ นั่นคือเรื่องราวที่น่าทึ่งในหนังสือเล่มนี้

เรามาลองดูรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ กันหน่อยดีกว่า หนังสือ *นาวิณดาร์ กับ ปาฏิหาริย์รัก จาก พ่อ* เป็นหนังสือที่แนะนำวิธีการเลี้ยงลูก และวิธีการแก้ไขปัญหาค่างๆ จากประสบการณ์จริงที่น้อยคนนักจะกล้าออกมาเปิดเผยความคิดหลากหลายของลูกรักของตน แต่เพื่อเป็นประโยชน์สำหรับผู้คนที่สนใจทั่วไป โดยเฉพาะพ่อแม่มือใหม่และครูอาจารย์ ที่ต้องการพัฒนาสาย

สัมพันธ์ของครอบครัวด้วยความรัก โคจรรวบรวมวิธีดูแลลูก ให้มีความมั่นใจในตัวเอง ตั้งแต่เล็กจนเติบโต ไข่ก่ลยุทธ์ที่ปรับเปลี่ยนให้ทันยุคทันสมัย เพื่อคนตกปีก นาวินดาร์ กับปาฏิหาริย์รักจาก พ่อ เล่มนี้ แสดงให้เห็นถึงความรักอันยิ่งใหญ่ของพ่อที่มีต่อลูก ขอมสละทุกสิ่งทุกอย่างโดยไม่ลังเล เพื่อให้ลูกเข้าใจชีวิต และกลับใจจากเด็กเกเร ซึ่งในช่วงวัยรุ่นถึงกับถูกให้ออกจากโรงเรียนถึงสองครั้ง แต่ด้วยความทุ่มเท และการไม่ยอมแพ้ต่อโชคชะตาทำให้ชีวิตผันเปลี่ยน จนมาเป็นศิลปินและนักร้องคนและเรียนดีจนได้เหรียญทองในระดับปริญญาตรี และได้รับทุนอานันทมหิดลเพื่อศึกษาต่อในระดับปริญญาโทและเอกที่สหรัฐอเมริกา เรื่องราวทั้งหมดเป็นเรื่องจริงที่เขียนให้เข้าใจง่ายๆ โดยพ่อของนาวินดาร์ ที่กว่าจะเป็นคนหนึ่งที่ประสบความสำเร็จเช่นทุกวันนี้ พ่อ-ลูกต้องร่วมกันเผชิญเหตุการณ์สำคัญๆ ในชีวิตที่ยิ่งกว่านวนิยายหลายๆ เรื่องเสียอีก

ซึ่งถ้าจะหาถ้อยคำที่บ่งบอกว่าหนังสือนาวินดาร์ กับ ปาฏิหาริย์รักจาก พ่อ เล่มนี้สอนวิธีการเลี้ยงลูกให้ประสบความสำเร็จได้ ก็ต้องขอยกเนื้อความจากปกหลังที่เขียนไว้ว่า “ลูกชายคนนี้ คือผลผลิตของความรักและความตั้งใจที่ดีของป้าเป็นคนคนหนึ่งที่ยืนได้ด้วยตัวเองแล้ว จะก้าวต่อไปในทางที่ป้าสร้างมา ดาร์ยังไม่ถึงหรือครบ เป้าหมายแห่งความสำเร็จ แต่ถ้า “การเลี้ยงลูกที่ดี” คือเป้าหมายอย่างหนึ่งในชีวิตของป้าละก็ ป้าได้พิสูจน์ไปแล้วละครับว่า มันสำเร็จอย่างสวยงามที่สุด”

ค.ญ. ธัญรัตน์ วงศ์ใหญ่

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเบ็ญจะมะมหาราช จ. อุบลราชธานี

ฉันรัก...หนังสือ

ฉันเป็นคนชอบอ่านหนังสือมาก หนังสือหลายเล่มเคยผ่านตาฉันมาบ้างแล้ว ไม่ว่าจะเป็นหนังสืออ่านเล่น วรรณกรรม การ์ตูน นวนิยาย นิทาน หนังสือแปล สารคดี ฯลฯ หนังสือบางเล่มฉันก็ซื้อเอง บางเล่มก็ขยี้มาจากห้องสมุด บางเล่มขยี้เพื่อน มาอ่าน ในยามที่ฉันเหงาหรือเมื่อหน้ายกก็ได้เจ้า “หนังสือ” นี้แหละเป็นเพื่อนเคียงข้างมาเสมอ

ทุกๆ ครั้งที่ฉันอ่านหนังสือ ฉันจะรู้สึกสนุกและมีความสุขไปกับมัน ฉันเคยนึกอยู่เสมอว่า เหตุใดผู้แต่งจึงเขียน หนังสือ ได้เป็นเล่มเท่านี้ และแต่ละหน้ากระดาษก็มีความสุข คิด ข้อคิดในตัวเอง ในชีวิตของฉัน ฉันเคยอ่านหนังสือมา หลายเล่มแล้ว หนังสือเล่มไหนดี มีคุณค่า ฉันก็อยากจะแนะนำให้เพื่อนๆ ได้อ่าน ฉันอยากให้เพื่อนๆ ได้ทราบว่าหนังสือเล่ม นั้น เล่มนี้ให้อะไรบ้างกับเรา บางเล่มก็ให้ข้อคิด คิดเตือนใจ บางเล่มก็ให้ความสนุกสนาน ตื่นเต้นเร้าใจ แต่บางเล่มก็สะท้อน ให้เห็นถึงชีวิตมนุษย์ แต่มีหนังสือสองเล่ม ที่ฉันประทับใจมาก และยังคงตราตรึงในความทรงจำของฉันเสมอ นั่นก็คือ เรื่อง *สายน้ำไม่ไหลกลับ* เป็นหนังสือรวมเรื่องสั้นสะท้อนภาพชีวิตชุมชน ในกระแสสังคมโลกาภิวัตน์ แต่งโดย วัธนา บุญยัง พิมพ์ครั้งที่ 2 เมษายน 2539 จัดพิมพ์โดยบริษัทสำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น จำนวน 137 หน้า ราคา 60 บาท เป็นวรรณกรรมที่ ถูกสร้างขึ้นมาจากความรู้สึกของมนุษย์คนหนึ่ง ที่เป็นเจ้าของแม่น้ำ ลำคลอง และธรรมชาติที่สวยงาม แต่สิ่งเหล่านี้กำลังถูก ทำลายลงทุกวันๆ จากฝีมือของมนุษย์ด้วยกันเอง ทรายโคลที่มนุษย์ยังถูกมนุษย์ด้วยกันเองเอาเปรียบสถานการณ์ย่อมสร้าง วัชรบุรุษขึ้นมาเพื่อต่อสู้ เรียกร้องสิทธิเหล่านี้กลับคืนมา กระแสการเปลี่ยนแปลงใหญ่ๆ ในสังคม มักจะส่งผลกระทบต่อ ชีวิตตัวบุคคลอย่างเลี่ยงไม่พ้น และในทางกลับกันเรื่องราวของชีวิตที่ดูเหมือนเป็นเรื่องจืดจาง บางทีก็สามารถสะท้อนชะตา กรรมของบ้านเมืองได้อย่างลุ่มลึก

หนังสือเล่มนี้หลายคนคงคิดว่าเป็นบทวิจารณ์สังคมที่หนักหน่วง แต่ในทางตรงข้าม ฉันคิดว่าหนังสือเล่มนี้ไม่ได้มี ความซีเรียส จริงจัง แต่เพียงอย่างเดียว ทั้งยังแฝงไว้ถึงความมีศิลปะในการเขียน หักมุมและสะท้อนใจ ทำให้ผู้อ่านไม่รู้สึกรว่า กำลังถูกขูดเย็บความคิดใดๆ

สายน้ำไม่ไหลกลับ เป็นบทประพันธ์ที่เรียกว่า “ความเจริญ” อย่างตรงไปตรงมา จากของเรื่องอยู่แถวแม่น้ำบาง ปะกง คนตกกุ้งพบว่า นับวันตนเองจะตกกุ้งไปขายได้น้อยลงทุกที พวกเขาทำนากุ้งปล่อยน้ำเสีย โรงงานอุตสาหกรรมยิ่งซ้ำเติม ทำให้เขาอดทวงรำลึกไม่ได้ว่า ก่อนที่ “ความเจริญ” จะมาถึง ชีวิตเคยสงบสุข และอุดมสมบูรณ์เพียงไร ฉันคิดว่าจุดเด่นของ รวมเรื่องสั้นในชุด*สายน้ำไม่ไหลกลับ* อาจไม่ได้อยู่ที่พล็อตเรื่องที่แปลกหรือใช้สัญลักษณ์ซับซ้อน แต่เรื่องเล่าฉายภาพ ธรรมชาติของมนุษย์ที่ได้รับการถ่ายทอดอย่างได้อารมณ์สะท้อนใจ ยังมีมนตร์สะกดคนอ่านได้เสมอ

ภาพชีวิตที่สะท้อนถ่ายทอดออกมาใน*สายน้ำไม่ไหลกลับ* ผู้แต่งไม่ได้คิดออกมาตามจินตนาการ หากแต่เป็นภาพที่ เกิดขึ้นจริง และกำลังขยายไปทั่วทุกหัวระแหงในประเทศไทย ไม่ใช่คำกล่าวเกินจริงถ้าจะบอกว่า*สายน้ำไม่ไหลกลับ* คือตัว แทนภาพความจริงที่เกิดขึ้นในปัจจุบันที่ออกมาในรูปแบบของตัวอักษร ส่วนนของผู้แต่งเรียงร้อยออกมาเรียบง่าย แต่มี ความงดงามในด้านรายละเอียด บรรยายออกมาให้ผู้อ่านเห็นภาพอย่างชัดเจน *สายน้ำไม่ไหลกลับ* สะท้อนให้เห็นทั้งในมุม มืดและที่แจ่ม ในความสุขและความเศร้าหมอง ในความรัก ความหวัง และชิงชังรังเกียจ ซึ่งทั้งหมดรวมกันอยู่ในการจ้องมอง ของ “มนุษย์นิยม” ในน้ำเสียงภาษาที่ประณีตอ่อนโยน

ฉันคิดว่าหนังสือนี้คุ้มค่ามากมาย ให้แง่คิดกับเรา ฉันอยากให้เพื่อนๆ ได้ลองอ่านหนังสือเล่มนี้ในฐานะ “เยาวชนรุ่นใหม่” เพื่อให้เราจะได้ทราบการเปลี่ยนแปลงของสังคมในยุคโลกาภิวัตน์นี้ และนี่ก็เป็นอีกทางเลือกหนึ่งในการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ด้วยการอ่านหนังสือมากกว่าการเข้าไปยุ่งกับยาเสพติด

และอีกเรื่องหนึ่งคือ *โลกนอกรั้ว (welcome to the real word)* แต่งโดย คันทัด้า นัชชา พิมพ์ครั้งแรกโดย สำนักพิมพ์ดอกหญ้า 2000 กันยายน 2546 จำนวน 144 หน้า ราคา 125 บาท เป็นวรรณกรรมที่ถ่ายทอดให้ทราบว่า โลกมีอะไรให้เรารู้จักอยู่เสมอ ถ้าเราลองย้อนคิดถึงความรู้สึกเมื่อเริ่มเข้าโรงเรียนบ้างไหม วันแรกที่เราไปโรงเรียนเรารู้สึกอย่างไร คนส่วนใหญ่ต้องอยู่ในระบบการศึกษาเป็นเวลา 10 ปี บางคนก็เป็น 20 ปี โดยไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบ “ชีวิตจริง” สักเท่าไร

หนังสือเล่มนี้นำเสนอแนวคิดที่หลายคนที่ติดกับดัก *โลกนอกรั้ว (welcome to the real word)* มาเป็นระยะเวลาานานจะได้มีโอกาสไปเปิดจินตนาการ และทำตัวให้หลุดจากรั้วโรงเรียน รั้วสถาบัน รั้วที่มีครู มีเพื่อน มีทางเลือกให้เลือกทำอย่างเสรี การออกนอกรั้วบางครั้งไม่ได้เพื่ออิสรภาพเสียทีเดียวนัก การจะค้นพบ *โลกนอกรั้ว* ของจริงจำเป็นต้องปรับตนเองหลายอย่าง...อย่างที่เราเองอาจไม่เคยคิดว่าจะต้องเปลี่ยนมากมายขนาดนั้น มาเริ่มแข่งขานแล้วแถมมอง *โลกนอกรั้ว (welcome to the real word)* อย่างจริงจัง เพื่อที่เราจะไม่ต้องมาสะอึกหกล้มเสียตั้งแต่ก้าวแรกที่ออกมาจากรั้ว

ใครบางคนบอกว่าชีวิตเริ่มต้นที่ 30 บางคนมองว่ามันเร็วกว่านั้น บางคนมองว่าช้ากว่านั้น นั่นก็ขึ้นอยู่กับเงื่อนไขและปัจจัยของแต่ละคน หนังสือเล่มนี้สอนให้ฉันได้รู้ว่า ชีวิตคนทำงานเป็นชีวิตที่น่าสนใจ ชีวิตของนักศึกษาที่เพิ่งจบใหม่และกำลังก้าวสู่โลกของความเป็นจริง เป็นชีวิตที่ต้องเรียนรู้หนักกว่าตอนเป็นนักเรียน เพราะทุกอย่างได้เปลี่ยนไปแล้ว เปลี่ยนไปแบบที่เราอาจจะมองไม่เห็น เคาไม่ได้เลยว่าจะต้องเจอกับสิ่งใดบ้าง จะต้องวางตัวอย่างไร ต้องเดินต่อไปทางไหน และทำอย่างไรจึงจะปลอดภัยที่สุด เพราะโลกแห่งความเป็นจริงไม่เหมือนโลกในรั้วโรงเรียน ไม่มีการสอบซ่อม หากสอบตกคือตกจริง อาจไม่มีโอกาสได้แก้ตัวหรือแก้ไขเหมือนอย่างเคยอีกแล้ว ไม่มีเพื่อนคอยช่วยติวเวลาสอบ ไม่มีครูคอยห่วงคอยให้กำลังใจและดูแลอย่างดี แม้จะไม่หนักหรือเรียกได้ว่า “โลกของคนที่ต้องช่วยตัวเอง”

หากเราได้อ่านหนังสือ *โลกนอกรั้ว (welcome to the real word)* นี้ จึงเป็นเรื่องที่ดีหากเรามีภูมิคุ้มกัน จึงเป็นเรื่องที่ดีหากเราเตรียมตัวมาอย่างดี จึงเป็นเรื่องที่น่าสนุกสนาน หากเราพร้อมที่จะเดินอย่างมีกำลังใจและมุ่งไปข้างหน้า มองไปข้างหน้าอย่างคนมีหวังไม่หลงทาง การที่ฉันอยากให้อ่านหนังสือเล่มนี้ได้เป็นเพื่อนสำหรับคนที่เริ่มต้นออกเดินทางในชีวิตของ “คนทำงานรุ่นใหม่” ซึ่งอนาคตข้างหน้า เยาวชนทุกคนก็ต้องก้าวขึ้นมาสู่ระดับนี้

การที่เราได้เลือกอะไรที่เหมาะสมกับเรามากที่สุด

เราจะทำได้ดีที่สุด

การที่ได้ทำงานที่เรารัก

เราจะทำได้ดีและไม่รู้สึกเหนื่อย

แม้ว่าจะต้องทุ่มเทมากมาย

ก็ไม่รู้สึกว่าการออกแรงมากมายอะไรเลย

นี่คือข้อคิดบทหนึ่ง ในหนังสือเรื่อง *โลกนอกรั้ว (welcome to the real word)* ที่ฉันชอบ และคงเป็นแนวคิดให้อีกหลายๆ คนก้าวหน้ามุ่งไปอย่างมาดมั่น และมีจุดหมาย

หนังสือทุกเล่มล้วนมีคุณค่า มีประโยชน์ การอ่านหนังสือเปรียบเหมือนการที่เราได้เปิดมุมมอง “โลกใหม่” ทำให้เราพลัดเพลินไปกับมัน ได้คิด ข้อคิดมากมาย บางเล่มก็ไม่ได้บอกข้อคิดไว้แก่เรา เพียงแต่เราต้องคิด วิเคราะห์ เอง นั่นก็เป็นการทำให้เราพัฒนาความคิดไปในตัว นอกจกนั้นก็การอ่านหนังสือยังทำให้ห่างไกลจากยาเสพติด ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ไม่เพียงแต่อ่านในแบบเรียนแล้ว เรายังสามารถเลือกอ่านหนังสือประเภทอื่นได้อีกมากมาย ฉันอยากให้เพื่อนๆ ทุกคน

ครั้นถึงคุณค่าของการอ่านหนังสือ หนังสือทำให้เราได้พบหลายๆ สิ่งหลายๆ อย่าง ที่เราอาจไม่เคยรู้มาก่อน แต่เพียงแค่ว่า
จะลองหยิบหนังสือมาเปิดอ่าน หนังสือเล่มนั้นอาจจะทำให้เราคิดใจจนวางไม่ลงเลยก็ได้

เปิดหน่อยได้ไหมอ่านข้างในคูสักที

หนังสือเล่มนี้มีเรื่องดีๆ ให้เธอค้นหา

อ่านหน่อยได้ไหมอ่านด้วยหัวใจและสายตา

จะค้นพบว่าหนังสือมีคุณค่ามากมาย

ด้วยรักและหวังดี

ฉันรัก...หนังสือ

น.ส. ธัญสิริ หวังชูชอบ

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเบ็ญจะมะมหาราช จ. อุบลราชธานี

หนังสือโปรดเล่มฉัน

หนังสือบนโลกนี้มีอยู่จำนวนมากมายจนไม่อาจจะนับได้ จะมีสักเล่มที่เล่มเขียนที่มนุษย์อย่างเราๆ จะมีโอกาสได้อ่านหรือสามารถที่จะอ่านได้ จะมีหนังสือเล่มไหนบ้างที่เราได้ซาบซึ้งถึงใจความ และอารมณ์ความรู้สึกของผู้เขียนที่ส่งผ่านมาทางตัวอักษร

ฉันเชื่อว่าทั้งชีวิตของเราตั้งแต่เกิดจนสิ้นลมหายใจ คงได้อ่านหนังสือเพียงไม่กี่เล่ม ถ้าเทียบกับจำนวนหนังสือที่มีอยู่ทั้งหมด ค่ะ ฉันจึงเป็นคนหนึ่งที่เมื่อเห็นหนังสือที่เคียดแล้ว ก็ไม่ลังเลใจที่จะหยิบขึ้นมาเปิดอ่าน แม้หนังสือเล่มนั้นจะอยู่ในสภาพที่คนส่วนมากไม่อ่านก็ตาม แต่ฉันกลับมีความคิดที่แตกต่างออกไปว่าหนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือที่น่าสนใจ เพราะหนังสือเล่มนี้อาจจะให้ประโยชน์กับฉันมากกว่าที่คาดไว้ก็ได้ เพราะเหตุนี้จึงทำให้ฉันเป็นคนได้อ่านหนังสือทุกประเภท เพราะฉันมีโอกาสได้อ่านแล้วคงน่าเสียดายไม่น้อยที่จะเดินผ่านไป ฉันขอยืนยันว่าหนังสือทุกเล่มมีคุณค่าอยู่ภายในตัวของมันเอง บางเล่มเป็นเหมือนกระจกที่คอยสะท้อนเงาของตัวเอง ทำให้เรารู้ว่าควรทำอะไรและปรับปรุงตัวเองให้ดีขึ้น ถึงจะเป็นหนังสือขายหัวเราะมันก็ยังช่วยให้คนเกิดเสียงหัวเราะได้โดยไม่ต้องไปหาซื้อที่ไหน และหนังสือที่ดูไร้สาระบางเล่มมันก็ทำให้คนอ่านได้พบแง่คิดหรือได้พบมุมมองที่แตกต่างไปจากเดิม

การหาสถานที่อ่านหนังสือบางคนได้กำหนดไว้ว่าต้องอ่านหนังสือบนโต๊ะเขียนหนังสือเท่านั้นจึงจะอ่านรู้เรื่อง แต่ฉันกลับคิดว่าโต๊ะเขียนหนังสือเหมาะกับการที่จะอ่านหนังสือเรียนเท่านั้น ส่วนหนังสือเล่มอื่นควรนั่งอ่านในสถานที่ที่มีบรรยากาศคล้ายคลึงกับบรรยากาศที่ปรากฏในเล่มหนังสือ เพราะมันให้ความรู้สึกเหมือนกับเราได้เข้าไปอยู่ในเหตุการณ์นั้นจริงๆ มันทำให้เราอ่านหนังสือได้สนุกกว่าคนที่อ่านหนังสือเรื่องเดียวกันกับเราหลายเท่า และทำให้เรามีความรักในการอ่านหนังสือมากยิ่งขึ้น

หนังสือที่ฉันจะแนะนำมีอยู่สองเล่ม เล่มแรกซึ่งเป็นหนังสือที่คิดอันดับขายดี พิมพ์มาหลายต่อหลายครั้งจึงทำให้ฉันอดใจไม่ไหวต้องหยิบขึ้นมาอ่าน โดยคิดไว้ในใจว่าหนังสือเล่มนี้คงจะต้องมีอะไรดีสักอย่าง จึงทำให้มีผู้คนสนใจที่จะอ่านจำนวนมาก หนังสือเล่มนี้ชื่อ *LIFE ON THE ROCK* พิมพ์ครั้งที่ 13 ของสำนักพิมพ์ไฮใหม่ ผู้เขียนใช้นามปากกาว่า ว. แพรวน เป็นหนังสือขนาดกะทัดรัดสามารถพกติดตัวได้

ฉันอ่านหนังสือเล่มนี้ครั้งแรกที่บ้าน เรื่องแรกของหนังสือเล่มนี้มีชื่อว่า คีนสาข โครร้ายแฝงกาย ไปจนโต ซึ่งอีกหลายคนรวมทั้งตัวฉันเองคิดว่าเรื่องแค่นี้ไม่เห็นต้องนำมาเขียน แต่เมื่อฉันได้อ่านจนจบแล้วฉันกลับรู้สึกแปลกใจว่าทำไมผู้เขียนและฉันจึงมีความคิดเหมือนกัน คือ ก่อนที่คนเราจะเข้านอน ได้คิดว่าพรุ่งนี้จะต้องตื่นเช้าให้ได้และคิดว่าแค่การตื่นเช้าไม่เห็นจะยากอะไร แต่เมื่อเอาเข้าจริงในคอนเซ็ปต์ความตั้งใจของเมื่อคืนก็ได้สูญหายไป และในที่สุดฉันก็ตื่นเช้าไม่ได้ด้วยดี ฉันจึงมีความตั้งใจทำตามวิธีที่หนังสือเล่มนี้บอกไว้ และฉันก็ทำได้สำเร็จเป็นความภาคภูมิใจมากกับเรื่องเล็กน้อยเช่นนี้

หนังสือเล่มนี้ได้กลายเป็นแรงบันดาลใจให้ฉันมีความตั้งใจในการทำสิ่งต่างๆ ให้ประสบความสำเร็จไม่ว่าจะลำบากมากแค่ไหน สาเหตุที่ฉันชอบหนังสือเล่มนี้มากก็คือ ผู้เขียนสามารถเขียนให้คนอ่านรู้สึกเหมือนว่าไม่ได้กำลังอ่านหนังสือ แต่เป็นการเล่าประสบการณ์ของผู้เขียนที่สนุกและเป็นเรื่องจริงที่เกิดขึ้นกับตัวเราเองด้วย และยังให้ความรู้สึกเหมือนเรากำลังนั่งพูดคุยกับผู้เขียนอีกด้วย ภาษาที่ใช้ในหนังสือเล่มนี้ไม่ยากและมีคำคมที่ทำให้เราได้เก็บมาคิด มาวิเคราะห์ว่าเป็นจริงอย่างที่กล่าวไว้หรือไม่ มันทำให้ฉันสนุกสนานกับการคิดเรื่องต่างๆ และที่สำคัญฉันกับไม่เคยลืมเรื่องราวเหล่านั้นเลย

นอกจากนี้หนังสือเล่มนี้ยังชี้ให้เห็นถึงการมองโลกในแบบที่แตกต่างออกไปซึ่งทำให้คนเรามีกำลังใจมากขึ้น เช่น เรื่อง สวยผู้เขาไม่ได้ คือของขวัญจากสวรรค์ แค่นี้ขงหัวข้อเรื่องมันก็ทำให้ฉันสนใจอยากที่จะเข้าไปอ่านต่อว่ามันเป็นเพราะอะไร และฉันก็ได้พบกับคำตอบที่ฉันนึกไม่ถึงนั่นก็คือ การที่เราเกิดมาไม่สวยงาม มันเป็นสิ่งที่ดีมาก เหมือนกับเราได้ตั้งกำแพงป้องกันคนที่ชอบเราเพียงแค่นำดาเท่านั้นออกไป ผู้ที่มีความจริงใจต่อเราเท่านั้นที่สามารถผ่านกำแพงเข้ามาหาเราได้ เราจึงไม่ต้องกังวลว่าจะโดนหลอก และถ้าเรามีความดีงามอยู่ในตัวแล้วละก็ คนที่เหมาะสมกับเราก็คงรออยู่ข้างหลังกำแพง และเราก็สามารถมั่นใจได้ว่าคนคนนั้นจะมอบรักแท้ที่เกิดจากความผูกพันให้กับเรา

ฉันคิดว่าถ้าทุกคนได้อ่านและคิดได้แบบนี้คงไม่มีใครยอมทรนคนเองเพื่อแลกกับความสวยงามที่มองเห็นแต่เพียงภายนอกเท่านั้น เป็นเรื่องที่สามารถให้แง่คิดกับคนที่มีความรู้สึกว่าคุณเองเป็นคนขี้เหร่และมีปมด้อย ไม่กล้าที่จะเข้าร่วมในสังคม ได้มีความคิดใหม่ๆ มีกำลังใจในการอยู่ในสังคมต่อไปอย่างมีความสุข

ต่อไปเป็นเรื่องที่ผู้เขียนได้ชี้ให้เห็นถึงลักษณะนิสัยซึ่งมีคนอื่นหลายคนรวมทั้งตัวฉันเองกระทำอยู่ แม้จะรู้ว่ามันไม่ดีก็ตาม นั่นก็คือการพูดคำว่าเดี๋ยวก่อน คำนี้ถ้าให้แปลเป็นความหมายของตัวเองคงจะแปลได้ว่า ฉันไม่อยากทำ และในที่สุดเราก็ไม่ได้ทำหรือถ้าคิดจะทำก็คงสายเกินไปแล้ว ก่อนที่ฉันจะได้อ่านหนังสือเล่มนี้ ฉันคิดว่าไม่เห็นจะเป็นเรื่องใหญ่โตอะไร แต่หนังสือเล่มนี้ได้ทำให้ฉันเปลี่ยนแนวความคิดเสียใหม่ และทุกๆ ครั้งที่ฉันกำลังจะทำแบบเดิมอีกก็จะมีเสียงเตือนจากข้างในกับฉันว่า ถ้าเธอมีชีวิตอยู่ไม่ถึง 1 ชั่วโมงข้างหน้า จะเสียใจมั๊ยถ้าไม่ได้ทำมัน

จากคำนี้ทำให้ฉันรีบทำทุกอย่างให้เสร็จโดยไม่ต้องรีรออะไรเลย ฉันรู้สึกว่าคุณเองโชคดีมากที่ได้อ่านหนังสือเล่มนี้ เพราะมันสามารถทำให้ฉันเปลี่ยนแปลงนิสัยที่ไม่ดีของตัวเองได้โดยไม่ต้องใครมาบังคับ

ในช่วงชีวิตเด็กของคนเราบ่อยครั้งที่เราสะดุดหกล้มเอง แต่กลับไม่มีผู้ใหญ่คนไหนบอกเราว่าเพราะเธอนั้นแหละที่เดินไม่คูเอเอง แค่นี้คนบอกว่าเป็นเพราะเจ้าขาเก้าอี้มันเอง ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ฉันหกล้มแบบเดิมอีกนับครั้งไม่ถ้วน เหตุผลมาจากเพราะมันไม่ใช่ความผิดพลาดของเรานี้ แต่เธอเชื่อ โหมว่าเราจะไม่มีความกลัวไปหกล้มแบบเดิมอีก ถ้าเราคิดว่าเรื่องที่เกิดขึ้นนี้เกิดจากความผิดพลาดของเราเอง นี่ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่หนังสือเล่มนี้ชี้ให้เห็นว่าความเจ็บปวดก็เกิดจากตัวเราเองเป็นคนก่อ มันจะส่งผลทำให้เราจะมีกำลังใจมากขึ้นและสามารถมองเห็นจุดบกพร่องของตนเอง ดังนั้นทุกครั้งที่ฉันทำอะไรผิดพลาดฉันจะหันมามองดูตัวเองก่อนเป็นอันดับแรกและรีบปรับปรุงตัว ด้วยเหตุนี้จึงมักจะมีคนอยากทำงานร่วมกับฉันอยู่บ่อยๆ

นอกจากหนังสือเล่มนี้จะให้ความคิดในมุมมองต่างๆ แล้วก็ยังให้วิถีชีวิตที่ถูกต้องอีกด้วย โดยผู้เขียนได้กล่าวไว้ว่า คนเราไม่จำเป็นต้องเก่งไปหมดทุกอย่าง ต้องรู้ไปหมดทุกอย่าง ขอเพียงเราเก่งและรู้จริงเกี่ยวกับเรื่องเพียงเรื่องเดียวก็พอ แต่ก่อนนั้นฉันเป็นคนที่ยึดว่า คนที่เก่งและรู้ไปหมดทุกอย่างแต่รู้เพียงแค่มิถุนันนั้นข้อมไม่สามารถนำความรู้ที่มีออกมาใช้ประโยชน์ได้ จึงยากที่จะประสบความสำเร็จ ผิดกับคนที่รู้เพียงเรื่องเดียวแต่เป็นความรู้ที่ลึกซึ้ง ไม่มีใครรู้ได้เท่ากับเขาค้นนั้น นี่สิถึงจะประสบความสำเร็จ ฉันจึงพยายามอย่างมากที่จะค้นหาตัวเองเพื่อหาสิ่งที่ตนเองชอบ และถ้าฉันรู้แล้วฉันก็จะทุ่มเทกับมันอย่างเต็มที่ ถึงขั้นที่ว่าคงไม่มีใครจะทำเหมือนกับฉันได้อีกแล้ว

เรื่องที่ผมรู้สึกประทับใจกับหนังสือเล่มนี้มากที่สุดก็คือเรื่องที่มีหัวข้อว่า ความคาดหวังจะก่อความผิดหวัง ความตั้งใจจะก่อปาฏิหาริย์ เพราะมันทำให้ชีวิตของฉันเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น ฉันสามารถประสบความสำเร็จกับเรื่องต่างๆ ได้ เพราะฉันได้ลงทำในสิ่งต่างๆ โดยที่ฉันไม่ได้คาดหวังอะไรกับมันเลย ฉันเพียงแต่ตั้งใจและใช้ความมุ่งมั่นเป็นพลังแอบไว้ใจลึกๆ และเมื่อไรก็ตามที่ฉันตั้งใจจนเพลินแล้วปาฏิหาริย์มันก็จะเกิดขึ้นเสมอ ฉันได้ลองใช้วิธีนี้กับเรื่องต่างๆ และแทบทุกครั้งฉันก็ประสบความสำเร็จกับมัน ถ้าฉันไม่ได้อ่านหนังสือเรื่อง *LIFE ON THE ROCK* นี้ฉันคงจะไม่ได้พัฒนาตนเองได้ถึงขนาดนี้ ฉันคงจะจมอยู่กับความคิดเดิมๆ มองโลกเห็นได้เพียงด้านเดียวเท่านั้น แต่ก็ให้ทุกคนหรือคนที่คิดว่าหนังสือเล่มนี้มีคุณค่าและประโยชน์มาก คนที่อ่านแล้วนำมาคิด นำมาใช้กับชีวิตเท่านั้นจึงจะได้รับประโยชน์จากหนังสือ

เล่มนี้ แต่ถ้าไม่ได้ทำ หนังสือเล่มนี้ก็คงไม่ได้ต่างไปจากหนังสือจิตวิทยาที่วางขายทั่วไปที่สามารถอ่านได้แต่ไม่สามารถนำไปใช้ได้เลย

หนังสืออีกเล่มหนึ่งที่ฉันได้อ่านและรู้สึกว่าเป็นหนังสือที่น่าประทับใจที่สุด ก็คือหนังสือที่มีชื่อว่า *ลินลา น่ารัก* ผู้เขียนใช้นามปากกาว่า ว. วินิจฉัยกุล หน้าปกของหนังสือเล่มนี้เป็นรูปเด็กผู้หญิงกำลังยิ้มอย่างมีชีวิตชีวา เด็กผู้หญิงคนนี้มีชื่อว่า ลินลา เธอเป็นเด็กนักเรียนชั้น ป. 6 พ่อและแม่ของเธอได้ถึงแก่กรรมไปแล้ว เธออาศัยอยู่กับคุณครูใหญ่ที่โรงเรียนเก่า แต่ตอนนี้เธอได้ย้ายมาอาศัยอยู่กับน้ำของเธอที่ชื่อ สุมาลิน สุมาลินเป็นคนเจ้าระเบียบมาก และแทบจะไม่มีใครได้เห็นรอยยิ้มของเธอเลย

ลินลาเป็นเด็กที่สามารถรับมือกับสถานการณ์เลวร้ายต่างๆ ได้ดีมาก เพราะพ่อของเธอได้สั่งสอนเธอเอาไว้ เธอมักจะเล่นเกมดีเกี่ยวกับปัญหาที่ได้ออก เพราะเกมดีใจนี้มันช่วยให้อเธอมีกำลังต่อไปได้ เกมดีใจที่ว่ามีวิธีการเล่นก็คือพยายามหาสิ่งดีๆ มาสร้างพลังใจ แม้จะอยู่ในสถานการณ์ที่แย่มากๆ ก็ตาม เกมนี้เป็นเกมที่ลินลาลเล่นได้เก่งมากที่สุด เมื่อพ่อของเธอตายไปเธอระลึกอยู่เสมอว่า ถึงคุณพ่อจะไปสวรรค์แล้ว เธอก็ควรจะดีใจเพราะเวลาที่คุณพ่อของเธออยู่บนสวรรค์ ท่านจะได้ไม่เจ็บป่วย ไม่ลำบาก จากคำพูดนี้ทำให้ฉันรู้สึกว่าเด็กคนนี้มีความคิดความอ่านมากกว่าผู้ใหญ่บางคนเสียอีก

นอกจากลินลาจะเป็นเด็กที่มีความคิดดีแล้ว เธอยังสามารถทำให้คนรอบข้างของเธอรู้สึกมีความสุขและมีชีวิตดีเช่นเดียวกับเธอได้ คนคนนั้นก็คือ สุมาลิน นางสาวผู้ปราศจากรอยยิ้มของเธอนั่นเอง แต่ก่อนสุมาลินเคยเป็นคนร่าเริงแจ่มใส แต่หลังจากที่เธอออกห่างจากชายคนหนึ่ง เธอก็เปลี่ยนไป สุมาลินได้เก็บตัวเองอยู่แต่ในบ้าน ไม่คบค้าสมาคมกับใคร และไม่ทำงาน เธอกลายเป็นคนที่หน้าตาบึ้งตึงอยู่ตลอดเวลา สุมาลินตกอยู่ในสภาพนี้เป็นเวลา 10 กว่าปี จนถึงวันที่เธอได้พบกับ ลินลา ลินลาได้สอนอะไรต่างๆ มากมายให้กับเธอ และในที่สุดสุมาลินก็กลับมาเป็นคนเดิม นอกจากนี้ลินลายังได้ทำให้ป่าเกษตรซึ่งเคยเป็นช่างเสริมสวยเปลี่ยนความคิดที่ว่า หล่อนคงแก่เกินไปที่จะทำงานและเพราะเหตุนี้จึงทำให้หล่อนล้มป่วยลงอย่างหาสาเหตุไม่ได้ วันหนึ่งลินลาได้มีโอกาสไปพูดคุยกับป่าเกษตร ลินลาได้ทำให้ป่าเกษตรรู้ว่าคนเราจะมีความสุขที่สุดเมื่อได้ทำงานที่ตนรัก ในที่สุดป่าเกษตรก็หายป่วยได้กลับมาทำงานที่ตนเองรักเหมือนเดิม และได้ปรับปรุงร้านเสริมสวยของตัวเองใหม่

มีครั้งหนึ่งที่เพื่อนของลินลาประสบกับปัญหา เด็กคนนั้นไม่มีเงินพอที่จะเรียนต่อ แม้ว่าอยากเรียนก็ตาม ลินลากับเพื่อนฯ จึงได้ทำทุกวิถีทางเพื่อช่วยเหลือเพื่อนคนนั้น และด้วยความพยายามของลินลานั้นเองที่ทำให้เพื่อนคนนั้นได้กลับมาเรียนต่อ โดยการให้ทุนที่ขอมาได้ นี่ก็แสดงให้เห็นถึงความมีน้ำใจ ความโอบอ้อมอารี แต่ในที่สุดลินลาก็ได้ประสบกับอุบัติเหตุ เนื่องจากไปช่วยเพื่อนจนทำให้ลินลากระดูกหัก เธอจึงพลาดการสอบแข่งขันที่เธอตั้งใจมาก และที่เลวร้ายที่สุดก็คืออุบัติเหตุครั้งนั้นทำให้ร่างกายท่อนล่างของลินลาเป็นอัมพาต เหตุการณ์นี้ทำให้ทุกคนเสียใจและสงสารลินลามาก แต่ลินลากลับทำตัวสดใสเหมือนเดิม แม้ว่าจะเจ็บปวดแสนสาหัสก็ตาม แสดงให้เห็นว่าลินลาเป็นคนที่มีความอดทนและมีจิตใจที่เข้มแข็ง

หนังสือเล่มนี้ทำให้ฉันได้คิดว่าคนเราจะต้องรู้จักมีความสุข แม้จะประสบกับเรื่องที่น่าเศร้าก็ตาม เราควรรินดียอมรับกับทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิต เพราะความโศกเศร้าช่วยอะไรเราไม่ได้ ดังนั้นฉันจึงได้ตั้งใจเล่นเกมดีใจแม้มันจะทำให้ยากก็ตาม

หนังสือทั้งสองเล่มนี้เป็นหนังสือที่ทำให้ฉันได้คิด และมีแนวทางในการดำรงชีวิต ฉันคิดว่าหนังสือทุกเล่มมีคุณค่าอยู่ในตัวของมันอยู่แล้ว และคนที่สามารถเห็นคุณค่ามันได้ต้องเป็นคนที่ถูกคัดเลือกมา ฉันจึงดีใจและภูมิใจมากที่หนังสือสองเล่มนี้ได้เลือกฉันให้ ได้เป็นคนที่มีโอกาสได้สัมผัสกับเรื่องราวที่น่าประทับใจเหล่านี้

มีหนังสืออีกหลายเล่มที่ฉันมีโอกาสได้อ่าน แต่ก็มีหนังสืออีกหลายเล่มเช่นกันที่ฉันไม่มีโอกาสได้ทำความรู้จักเลย ดังนั้นฉันจึงอยากให้ทุกคนที่มีโอกาสได้อ่านหนังสือนี้ควรรีบอ่านและเข้าไปสัมผัส ก่อนที่หนังสือเหล่านั้นจะให้โอกาสคนอื่นแทนเรา

นายบรรณรักษ์ คุ้มรักษา

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนยุพราชวิทยาลัย อ. เมือง จ. เชียงใหม่

เลือก (อ่าน) ไม่ถูกเชิญทางนี้ มีของดีจะบอก

การอ่านเป็นปัจจัยสิ่งแรกของหัวใจนักปราชญ์ (สุ จิ ปุ ลิ) การอ่านเป็นหนทางหนึ่งในการพัฒนาและเสริมสร้างสติปัญญา ซึ่งตามหลักพระพุทธศาสนาการที่จะเกิดปัญญาได้นั้นต้องเริ่มจากการอ่าน-การฟัง (สุคตมยปัญญา) จากนั้นจึงเป็นการคิดพิจารณา (จินตมยปัญญา) สุดท้ายจึงเป็นการลงมือปฏิบัติจริง (ภาวนามยปัญญา) จึงจะถือว่าเกิดปัญญาที่แท้จริง ดังนั้นเราจะเห็นได้ว่าการอ่านเป็นจุดเริ่มต้นของสิ่งต่างๆ โดยเฉพาะการเกิดปัญญา ในชีวิตประจำวันของเราที่เช่นเดียวกัน การอ่านมีส่วนสำคัญต่อการดำรงชีวิตของเรามาก ทั้งการอ่านข่าวสาร เหตุบ้านการเมือง ประกาศ โฆษณา หรือจะเป็นการเรียน การทำงาน เราก็ใช้การอ่านอยู่เสมอๆ นอกจากนี้การอ่านยังถือเป็นการพักผ่อนหย่อนใจและเป็นการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์อีกด้วย

ประโยชน์มากมายจากการอ่านคงทำให้หลายๆ คนอยากใช้เวลาว่างกับการอ่านหนังสือขึ้นมาบ้างแล้ว ซึ่งนอกจากจะเป็นตำราเรียนที่ต้องอ่านอยู่เป็นประจำ หรือจะเป็นหนังสือการ์ตูนที่เป็นที่นิยมและอ่านกันอย่างแพร่หลายแล้ว ยังมีหนังสือดีๆ มีประโยชน์สารพัดที่น่าอ่านและน่าสนใจ ที่นี้จะเลือกเล่มไหนมาอ่านกันดี ตอนนี้อ่านไม่ได้ไม่เป็นไร ขอเชิญทางนี้ผมมีหนังสือดีๆ อยากจะขอแนะนำซึ่งก็หวังว่าจะถูกใจโดยเฉพาะ ผู้อ่านที่นิยมชมชอบหนังสือประเภทนวนิยายรักโรแมนติคที่พอจะเป็นทางเลือกหนึ่งในการเลือกซื้อหา หิขิยิม หรือค้นคว้ามาอ่านได้เป็นอย่างดี

เรื่องแรก *ข้างหลังภาพ* เป็นผลงานชิ้นเอกของศรีบูรพา ถือได้ว่าเป็นปรมาจารย์ของวงการประพันธ์เมืองไทย *ข้างหลังภาพ* ถือเป็นนวนิยายอมตะที่เป็นอภิลิเก ไม่มีกาล ไม่มีล้าสมัย อ่านเมื่อไรก็อ่านได้ จึงเป็นที่นิยมของผู้่านทุกยุคทุกสมัย คงจะเห็นว่ามีการตีพิมพ์มาแล้วกว่า 30 ครั้ง

ข้างหลังภาพ เป็นเรื่องราวของหญิงสาวสูงศักดิ์ผู้หนึ่งซึ่งรอคอยความรักแท้จริงและรอคอยชายที่เธอจะมอบความรักให้ จนเวลาล่วงมาเมื่อเธออายุ 35 ปี เธอหมดหวังที่จะพบรักแท้ เธอจึงตกลงแต่งงานกับท่านเจ้าคุณ อายุ 50 ปี และเพื่อคนที่เธอจะได้ออกไปเผชิญโลกกว้างภายนอกเสียที หลังแต่งงานที่เธอได้ไปฮันนีมูนกับท่านเจ้าคุณ ณ ประเทศญี่ปุ่นซึ่งทำให้เธอได้พบกับชายหนุ่มนักเรียนไทยผู้เป็นบุตรชายเพื่อนของท่านเจ้าคุณ ด้วยจารีตและฐานะของเธอที่เกิดมาในชนชั้นของเลือดสีน้ำตาลเงิน ทำให้เธอต้องเก็บความรู้สึกนี้ไว้ จนกระทั่งแม้ท่านเจ้าคุณตายจากไป เธอก็มีอาจจะบอกรักแก่ชายหนุ่มที่เธอรักได้ จนในที่สุดฉากสุดท้ายของชีวิตของเธอ เธอได้ทิ้งประโยชน์สุขต่างๆ ที่มีความหมายลึกซึ้งและกินใจแก่ชายที่เธอรักและรอคอยมาตลอด ก่อนที่เธอจะสิ้นใจด้วยโรคร้าย ซึ่งเป็นจุดจบที่น่าเศร้าและน่าสะเทือนใจอย่างยิ่ง

หนังสือเล่มนี้มีเขียนขึ้นด้วยภาษาที่งดงาม พอเหมาะพอควร แทบทุกแง่ทุกมุม ม.ร.ว. กिरติ ตัวละครเอกของเรื่องผู้แต่งได้ประดิษฐ์และรังสรรค์ตัวละครตัวนี้ให้เป็นสตรีในอุดมคติ มีความรอบคอบเยือกเย็น สุภาพเรียบร้อย อ่อนหวานรู้จักวางตัว ซื่อสัตย์และกตัญญู คุณความดีอีกหลายๆ อย่าง ผู้แต่งได้ใช้จินตนาการและความฝัน วาดภาพความรู้สึกลักษณะของ ม.ร.ว. กिरติไว้เหมือนภาพถ่ายที่ชัดเจน แจ่มแจ้ง ไม่มีสลับ ไม่ไขว่ภาพเขียน แต่ให้ความรู้สึกว่ามีอยู่จริงๆ ซึ่งบางครั้งก็งดงามเกินกว่ามนุษย์ธรรมดาจริงๆ ในโลกนี้ ทั้งนี้ผู้เขียนพยายามสร้างให้ ม.ร.ว. กिरติได้รับความสงสารเห็นใจในความอภิปริศความรักด้วย ส่วนนพพร นิสิตแห่งมหาวิทยาลัยวิศวะ ผู้เป็นบุตรชายเพื่อนของท่านเจ้าคุณสามีของ ม.ร.ว. กिरติก็เป็นชายหนุ่มที่ถูกสร้างขึ้นอย่างประณีตไม่น้อยไปกว่า ม.ร.ว. กिरติเป็นแบบอย่างของชายหนุ่มวัย 22 ปีที่น่ารักน่าเอ็นดู มีความรู้สึกนึกคิดที่ตีงามในการครองตัว มีจรรยาบรรณที่เรียบร้อยน่าชื่นชม มีความเป็นลูกผู้ชาย แต่ซื่อมั่นในคำนิยามว่า รักมิได้เป็น

ใหญ่ไปกว่าการงาน การตั้งตัว หรือชื่อเสียง นี่จึงเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เขาลืมความรักที่เคยมีต่อ ม.ร.ว. กิริติอย่างรุนแรงลงได้ ม.ร.ว. กิริติจึงเรียกความสงสารจากผู้อื่น ได้เป็นอย่างมาก สมดังความมุ่งหมายของผู้แต่ง

ผู้แต่งได้รังสรรค์ฉากในเหตุการณ์ต่างๆ ไว้อย่างระการตา เปรียบเสมือนหนึ่งอารมณ์ระดับบทประพันธ์ขั้นนี้ให้มีความยิ่งยง ไม่ว่าจะเป็ฉากของเมืองมาจระ ที่ผู้แต่งได้พรรณนาความเป็นเมืองที่เต็มไปด้วยสีสันทั้งคางามของดอกไม้แบบญี่ปุ่น ความสวยงามยามค่ำคืนของเมืองชายทะเลที่มีลมโกรกเย็นอยู่เรื่อยๆ มีลูกคลื่นฟอกหาดสาคหินอยู่เป็นระยะ มีดวงดาวพร่างพรายเต็มท้องฟ้า อีกฉากหนึ่งเป็นฉากที่มีตึกและเมืองที่เกิดเหตุการณ์อันเป็นหัวใจของเรื่องข้างหลังภาพ ความงามที่ผู้แต่งได้พรรณนาไว้นั้นทำให้ไม่สงสัยว่าเหตุใดความรักระหว่างนพพรกับ ม.ร.ว. กิริติจึงแบ่งบานออกงาม ณ ที่แห่งนี้ ภาพลัทธิที่ไหลผ่านเชิงเขา มีต้นไม้อยู่หนาทึบ น้ำใสสะอาดจนสามารถมองเห็นก้อนหินตะปุ่มตะป่ำอยู่ใต้พื้นน้ำ แสงแดดอ่อนๆ ของฤดูออกันต์ ช่างเป็นบรรยากาศที่โรแมนติกสำหรับคู่รักเสียจริงๆ

การดำเนินเรื่องซึ่งศรีบูรพาได้ขึ้นต้นเรื่องอย่างเชยคาย แต่บทส่งท้ายตอนอวสานได้ให้นพพรเป็นผู้บรรยายเรื่อง ซึ่งเป็นศิลปะการประพันธ์แบบหนึ่งที่ไม่ทำให้รสของเรื่องกร่อยในตอนจบแต่กลับกระชับไม่ยืดเยื้อ ทั้งนี้การเรียบเรียงเรื่องก็เป็นที่ไปอย่างสุขุม สมเหตุสมผล ทุกๆ ระยะของมิตราภาพระหว่างนพพรกับ ม.ร.ว. กิริติได้เจริญงอกงามขึ้นไปทีละน้อย เค้นเรื่อง ไปอย่างเรียบร้อยไม่เร่งรัดแต่ลงตัว

สำหรับการให้ภาษาที่ตัวละครใช้สื่อสารระหว่างกันก็ทำได้ไพเราะ สละสลวย ควรแก่ฐานะและสถานภาพ เมื่อได้อ่านแล้วรู้สึกประทับใจ เป็นบทสนทนาที่ไพเราะและรื่นหูมากที่สุดเท่าที่เคยได้ขึ้นมา ผู้แต่งยังได้ใช้ท่วงทำนองการเขียนช่วยให้อ่านเกิดอรรถรสในการติดตาม ใช้ตัวละครตัวหนึ่งพูดถึงตัวละครอีกตัวหนึ่ง ซึ่งถึงความละเอียดลออที่จะช่วยให้คนอ่านเข้าใจตัวละครได้ตามที่ผู้แต่งต้องการ

ในส่วนของคุณค่าด้านสังคมและวัฒนธรรม ถึงแม้ผู้แต่งจะไม่ได้เน้นหนักมากนัก แต่ก็มีส่วนที่เป็นความรู้ยู่บ้างเล็กน้อย ได้แก่ ค่านิยมการคลุมถุงชน ค่านิยมการรักจนพลสวณตัวของหญิงไทย ค่านิยมในการมีความมกตัญญูต่อบิดามารดา ค่านิยมการจำกัดสถานภาพสิทธิของผู้หญิงไทยหรือการแบ่งสังคมเพศ ทั้งนี้ผู้แต่งยังแฝงข้อคิดไว้ด้วยว่า "สิ่งมีชีวิตจะต้องรู้จักเจ็บปวด ผิดหวัง เสียใจด้วยกันทั้งนั้น โดยไม่เลือกว่าจะอยู่ในเชื้อชาติใด วรรณะใด เพศใด จะเป็นสัตว์หรือมนุษย์" นอกจกนี้ข้างหลังภาพ ยังให้คติในเรื่องของสุภาพสตรี โดยถือ ม.ร.ว. กิริติเป็นแบบอย่างของสุภาพสตรีไทยในสมัยที่สังคมยังอยู่ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อระหว่างเก่ากับใหม่ โดยการศึกษาก็ไปปลูกให้ ม.ร.ว. กิริติตื่นจากจารีตเก่าๆ แต่ด้วยความที่ได้รับการเลี้ยงดูอบรมด้วยศีลธรรมแบบเก่า ซึ่งเป็นรากฐานของจิตใจทำให้เธอจึงไม่ปล่อยให้ตัวเองทำในสิ่งที่ใจปรารถนาทุกอย่าง

เล่มต่อมาที่จะแนะนำคือเรื่อง *ปลวก* อันเป็นบทประพันธ์ของ โสภาค สุวรรณ ที่ได้บรรจงสร้างสรรค์และเรียบเรียงไว้อย่างงดงาม ไม่น้อยไปกว่า *ข้างหลังภาพ* ของศรีบูรพา ที่กล่าวมาข้างต้นแล้ว แต่บทประพันธ์ทั้งสองเรื่องนี้ต่างกันตรงที่ฉากจบของเรื่องซึ่งใน *ข้างหลังภาพ* ศรีบูรพาได้ปิดฉากลงด้วยความเศร้าโศกอาลัยเป็นอย่างยิ่ง แต่ใน *ปลวก* โสภาค สุวรรณได้ปิดฉากสุดท้ายลงอย่างมีความสุข

ปลวก เป็นผลงานชิ้นโบแดงชิ้นหนึ่งของ โสภาค สุวรรณ ซึ่งเล่าถึงเรื่องราวความรักของชายหญิงคู่หนึ่ง คือ "เข้ม" และ "หนูตุ่น" เข้มเป็นนายร้อยตำรวจ ไฟแรงที่พร้อมจะทำงานเพื่อชาติและบ้านเมือง โดยไม่หวั่นเกรงต่อภัยอันตราย ส่วนหนูตุ่นเธอเป็นนักพัฒนาผู้มีความมุ่งมั่นและอุดมการณ์อันแรงกล้า เธอต้องการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนจนบทให้อยู่ดีกินดีและมีมีความสุข ทั้งเข้มและหนูตุ่นได้ปฏิบัติหน้าที่ของตน ณ ตำบลปลวก อำเภอยะหริ่ง จังหวัดปัตตานี ที่นี้เป็นจุดสำคัญของเรื่อง เป็นที่ที่เหตุการณ์ต่างๆ เกิดขึ้นรวมทั้งความรักของทั้งสองคนก็ได้ก่อตัวขึ้น ณ ที่แห่งนี้ด้วย

ความสัมพันธ์ของทั้งเข้มและหนูตุ่นเริ่มต้นขึ้นด้วยความขัดแย้ง ไม่ชอบกัน แต่ด้วยความเหมือนกันตรงที่ทั้งคู่ต่างก็มุ่งมั่นและทำงานโดยยึดถืออุดมการณ์และควมถูกต้องเป็นใหญ่เหมือนกัน อีกทั้งความใกล้ชิดสนิทสนมกันขณะอยู่ที่ปลวก

กง ในที่สุดสิ่งต่างๆ ก็ทำให้คนทั้งสองเข้าใจกันและสัญญาว่าจะเป็นผู้ชีวิตของกันและกันจะทำงานและเสียสละเพื่อส่วนรวมเคียงคู่กันตลอดไป

แนวคิดที่สำคัญของบทประพันธ์เล่มนี้ คือความเสียสละเพื่อบำเพ็ญประโยชน์ต่อส่วนรวมและเพื่อประเทศชาติ บ้านเมือง ผู้แต่งได้จินตนาการให้ตัวละครเอกของเรื่องคือ เข้มและหนูคุ่นเป็นสื่อในการถ่ายทอดถึงแนวคิดนี้ได้อย่างชัดเจนแจ่มแจ้งเป็นที่สุดทำให้ผู้อ่านสามารถเข้าถึงแนวคิดนี้ได้ตามจุดมุ่งหมายของผู้แต่ง

ในตัวละครเข้มนั้น โสภาค สุวรรณ ได้วาดภาพของเขาให้เป็นเด็กที่ขาดความสมบูรณ์ในครอบครัว เข้มเป็นลูกเมีย น้อย ซึ่งขาดการเอาใจใส่จากพ่อ เขาจึงค่อนข้างมีจิตใจต่อพ่อของเขามาก ชีวิตของเขามีแม่เท่านั้นที่เป็นแรงผลักดันให้เขาอดทนไม่ย่อท้อ เขาจึงค่อนข้างมีจิตใจและเป็นคนเก็บกดอย่างเห็นได้ชัด ถึงกระนั้นก็ตามผู้แต่งได้แสดงให้เห็นว่าเข้มเป็นแบบอย่างที่ดีของชายหนุ่มที่มีความกตัญญู มีความรับผิดชอบ ซื่อสัตย์ ยุติธรรม มีความเสียสละ มีความมุมานะที่จะตั้งตัวและยืนด้วยลำแข้งของตนเอง และผู้แต่งยังได้ถ่ายทอดถึงลักษณะของเข้มในด้านอื่นๆ ไว้อย่างชัดเจนอีกด้วย โดยเฉพาะบุคลิกของเข้มที่ภายนอกมองดูเป็นคนแข็งกร้าว แต่ลึกๆ แล้วเขาก็กลับอ่อนไหว ซ่อนความปวศร้าวอยู่ภายในใจ ทั้งนี้ผู้แต่งยังได้จินตนาการวาดภาพให้เข้มเป็นชายหนุ่มผิวคล้ำดำที่สง่าและคนเข้มตามแบบของชายหนุ่มรูปงามอีกด้วย

สำหรับหนูคุ่นนั้น ผู้แต่งก็ได้บรรยายประติมากรรมให้งดงามไม่น้อยไปกว่าเข้มเลย โดยได้จินตนาการให้หนูคุ่นเป็นหญิงสาวผิวขาว ตากลม น่ารัก และอริยาศยดี และยังสร้างให้เธอเป็นผู้มีความเมตตา มีความเสียสละ กตัญญู เป็นสาวสมัยใหม่ที่กล้าคิดกล้าทำในสิ่งที่ถูกต้อง มีความเชื่อมั่นในตนเอง และรักเพื่อนฝูง

ในส่วนของการดำเนินเรื่อง ผู้แต่งได้เรียบเรียงไว้อย่างเหมาะสมและลงตัว อีกทั้งยังมีการสร้างปมปัญหาให้ผู้อ่านเกิดอรรถรสในการอ่าน เป็นการช่วยให้อ่านเกิดความอยากรู้ติดตามต่อไป ผู้แต่งได้ใช้ลีลาภาษาในการดำเนินเรื่องอย่างเรียบง่ายแต่ระมัดระวัง ค่อยๆ เล่าจากต้นเรื่องไปสู่ปลายเรื่อง ทำให้อ่านเกิดอารมณ์ต่อเนื่องและสามารถลำดับเรื่องราวโดยไม่มีสะดุด ตอนสุดท้ายของเรื่องผู้แต่งได้บรรยายไว้อย่างน่าประทับใจและโรแมนติคอย่างที่สุด ภาพของหนูคุ่นในอ้อมกอดของเข้ม ภายใต้ออรุณรุ่งของวันใหม่ที่เป็นสัญลักษณ์ของการเริ่มชีวิตคู่ของคนทั้งสอง และเริ่มทำงานที่แสนหนักหน่วงเพื่อประเทศชาติให้เกิดความสงบสุขร่มเย็นต่อไป

ฉากที่ผู้แต่งได้สร้างขึ้นให้เป็นอารมณ์ระดับบทประพันธ์ชั้นนี้ให้ทรงคุณค่ามากยิ่งขึ้น คือฉากที่ตำบลปลูกลาง ผู้แต่งก็ได้พรรณนาไว้อย่างงดงาม ด้วยความละเอียดรอบคอบไม่ว่าจะเป็นการกล่าวถึงภูมิประเทศ ชุมชนบ้านเรือน วิถีชีวิตความเป็นอยู่ของชาวไทยภาคใต้และชาวไทยมุสลิม วัฒนธรรมประเพณีต่างๆ ตลอดจนการดำเนินเรื่อง ผู้แต่งก็สามารถถ่ายทอดออกมาให้ผู้อ่านเห็นภาพได้อย่างชัดเจน และเคลิบเคลิ้ม เหมือนหนึ่งว่าได้เข้าไปอยู่ในเหตุการณ์นั้นด้วยจริงๆ

ในส่วนของคุณค่าทางสังคม อาจกล่าวได้ว่า *ปลูกลาง* เป็นบทประพันธ์ที่สะท้อนให้เห็นถึงสภาพของสังคมไทยได้อย่างชัดเจนและดีเยี่ยม ไม่ว่าจะเป็นด้านของปัญหาสังคมที่ผู้แต่งได้ยกขึ้นมาให้เห็นถึงปัญหาการแบ่งแยกดินแดนของสี่จังหวัดชายแดนภาคใต้ ซึ่งก็ยังคงเป็นปัญหาต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน ปัญหาครอบครัวของสังคมไทยประการหนึ่งที่ผู้แต่งต้องการแสดงให้เห็นว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นล้วนมีผลกระทบต่อเด็กและเยาวชน นอกจากนี้ก็ยังมีปัญหาการทุจริต การใช้เส้นสายในแวดวงข้าราชการ เป็นต้น ในด้านค่านิยม ผู้แต่งก็ได้แสดงให้เห็นว่าสมัยนั้นข้าราชการผู้ใหญ่มีภรรยาน้อย ค่านิยมเรื่องการรับราชการ เป็นต้น ความซื่อสัตย์จงรักภักดีต่อสามัคคีของหญิงโหร เป็นต้น และในส่วนของความเชื่อ ผู้แต่งชี้ให้เห็นว่าไสยศาสตร์มีอยู่ในคนทุกชนชั้นไม่แบ่งแยกศาสนาและวัฒนธรรม ดังจะเห็นว่าชาวมุสลิมแม้จะนับถือศาสนาอิสลามแต่ก็มีความเชื่อด้านไสยศาสตร์เช่นเดียวกับชาวพุทธ นอกจากนี้ยังผู้แต่งยังสอดแทรกข้อคิดหรือคติเรื่องความรักชาติบ้านเมืองยิ่งกว่าสิ่งใด การมีคุณธรรม จริยธรรมที่พึงปรารถนาเป็นสุขและประสบความสำเร็จ ความรักที่บริสุทธิ์ของชายหญิงย่อมไม่ต้องการสิ่งตอบแทน เป็นต้น

กล่าวโดยสรุปแล้ว ทั้งช่วงหลังภาพ และปลาทอง เป็นเรื่องประโลมใจที่ไ้แง่คิดทางจิตวิทยาแก่ผู้อ่านอย่างมีเหตุผล ผู้อ่านได้รับความเพลิดเพลินและความรู้ไปพร้อมๆ กัน อีกทั้งยังอ่านเข้าใจง่าย และรู้สึกซาบซึ้งกินใจ ดังนั้นใครที่อยากจะรู้จักชีวิตของ ม.ร.ว. กীরติจะแสนเศร้าอย่างไร และความรันทดของ ม.ร.ว. กীরติและนพพรจะหวานซึ้งเพียงไหน หรือใครที่อยากจะสัมผัสวิถีชีวิตของชาวมุสลิมไปพร้อมๆ กับการลุ้นว่าแซมและหนูคูนจะทำหน้าที่ของคนสำเร็จหรือไม่ และเขาทั้งสองจะลงเอยกันอย่างไร ก็อย่าลืมหาหนังสือทั้งสองเล่มนี้มาอ่านขามว่างนะครับ

และเนื่องในปีแห่งการส่งเสริมการอ่าน เพื่อเฉลิมฉลองในมงคลวโรกาสที่สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี มีพระชนมายุครบ 48 พรรษา ในปี พ.ศ. 2547 นี้ จึงขอเชิญชวนให้เพื่อนๆ ชาวคนไทยทุกคนหันมาอ่านหนังสือกันเถอะครับ ซึ่งนอกจากหนังสือสองเล่มที่แนะนำมาแล้ว ก็ยังมีหนังสือดีๆ อีกหลายเล่มที่จะเสริมสร้างปัญญา ประดับความรู้ สร้างความเพลิดเพลินใจให้แก่เพื่อนๆ ทั้งยังเป็นการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์อีกด้วย

นายปรกรณ์ ล. ตระกูล

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย เพชรบุรี อ. ชะอำ จ. เพชรบุรี

ชวนอ่าน “อำพรางอำชวน” และ “ศพได้เตียง” รวมเรื่องสั้นแนวหักมุมของสรจักร ศิริบริรักษ์

ชวนอ่าน “อำพรางอำชวน” และ “ศพได้เตียง” รวมเรื่องสั้นแนวหักมุมของ สรจักร ศิริบริรักษ์

ถ้าจะมอบสมญานามราชาเรื่องสั้นในยุคสมัยนี้คงไม่มีใครเหมาะสมเท่า “สรจักร ศิริบริรักษ์” ผู้ที่มีลักษณะเด่นในการเขียนเรื่องสั้น คือ กระชับ หักมุม มีเหตุผลในตัว และที่สำคัญที่สุด ความรู้ทางวิชาการต้องเป็นจริง อ้างอิงได้ เพื่อประโยชน์แก่ผู้อ่านพร้อมๆ กับการให้ความเพลิดเพลินในอรรถรส ผลงานของนักเขียนผู้ี้มีการรวมเล่มเป็นห้าชุดด้วยกัน คือ ศพข้างบ้าน ศพได้เตียง อำพรางอำชวน ผีหัวขาด และศพทำยธ แต่เล่มได้รับการตีพิมพ์ซ้ำหลายครั้ง ด้วยเป็นเพราะความแปลกใหม่ของกลวิธีการนำเสนอที่ไม่ซ้ำแบบใคร ซึ่งในที่นี้จะขอแนะนำรวมเรื่องสั้นเพียงสองเล่มคือ *อำพรางอำชวน* และ *ศพได้เตียง*

กล่าวได้ว่าสรจักรเป็นผู้ที่มีศิลปะในการแต่งเรื่องสั้นสูง กล่าวคือ มีการวางโครงเรื่องที่กระตุ้นอารมณ์และเร้าความสนใจของผู้อ่านตลอดเวลา เหตุการณ์ต่างๆ ในเรื่องมีความสัมพันธ์กันเป็นลูกโซ่ มีเทคนิคในการลำดับเรื่องให้ผู้อ่านเข้าใจได้แจ่มแจ้ง และดึงดูดใจผู้อ่านได้ทั้งการเปิดเรื่องและปิดเรื่อง มีการสร้างปมปัญหาต่างๆ เพื่อเร้าความสนใจผู้อ่านตั้งแต่ต้นจนจบเพื่อกระตุ้นให้ท่านติดตามเนื้อเรื่องตลอดไป มีการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างโครงเรื่องใหญ่กับโครงเรื่องย่อย และแต่ละโครงเรื่องจะมีความสัมพันธ์กันอย่างเป็นเหตุเป็นผล และชี้ให้ผู้อ่านมองเห็น โลกและสังคมมนุษย์อย่างกว้างขวาง

เรื่องสั้นทุกเรื่องที่ปรากฏในรวมเรื่องสั้นทั้งสองชุด มีลักษณะการวางโครงเรื่องที่นักเขียนทุกคนนิยมมาก ได้แก่ การเริ่มต้นเหตุการณ์ที่จุด ก. เมื่อเริ่มต้นแล้วก็ค่อยๆ ขมวดปมการเขียนให้ยุ่งยากชวนสงสัยไปเรื่อยๆ พอเมื่อกำลังนึกเอาจนถึงที่สุดแล้ว ก็จะระเบิดจุดสุดยอดออกมาตรงจุด ข. ซึ่งถือเป็นจุดไคลแมกซ์ของเรื่องที่จะทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกแตกต่างกันไป ตัวอย่างเช่น เรื่อง “พลอยแกมเพชร” ในการอำพรางอำชวน สรจักรจะเปิดเรื่องด้วยบทสนทนาของตัวเอง ซึ่งผู้เขียนได้ผูกปมตั้งแต่เปิดเรื่องให้ผู้อ่านเข้าใจว่าตัวละครเอกในเรื่อง (หนู่ย) เป็นผู้หญิงหัว แต่ท้ายสุดจึงเฉลยแบบหักมุมคอนจบว่าหนู่ยเป็นสาวประเภทสอง ซึ่งถือเป็นจุดเด่นในงานเขียนของสรจักรที่มีการวางโครงเรื่องได้อย่างแนบชิดและน่าสนใจ

การเปิดเรื่องถือเป็นจุดเริ่มเรื่องที่นับว่าสำคัญยิ่ง สรจักรทำได้ดีมากในจุดนี้ การเปิดเรื่องของสรจักรจึงก่อให้เกิดความอยากรู้อยากเห็น ส่วนมากจะเปิดเรื่องด้วยการบรรยายฉากและตัวละครที่สามารถสะท้อนแง่มุมและแสดงเงื่อนไขในเรื่องได้เป็นอย่างดี เป็นฉากแรกที่เร้าความสนใจของผู้อ่านให้รู้สึกอยากที่จะติดตาม เช่น เรื่อง “ปมปีศาจ” จาก *ศพได้เตียง* หน้า 167 “กลิ่นคาวเลือดคลอคลุ้งไปทั่วห้องโถง... โดยเฉพาะอย่างยิ่งยามลมสงบเช่นนี้ มันกระตุ้นให้หลยคนโก่งคออาเจียน แต่ก็ไม่มีใครกล้าแตะต้องศพชายชราที่คอขาดห้อยกระรุ่งกระริงอยู่ที่เชิงบันไดแห่งนั้น ด้วยเกรงว่าจะมีผลต่อการชันสูตรพลิกศพของเจ้าหน้าที่ตำรวจ” ถึงแม้ภาษาจะเรียบง่าย แต่สะสลายในความหมายที่กระตุ้นความรู้สึกของผู้อ่าน เป็นการปูพื้นเรื่องกว้างๆ แต่ใช้ถ้อยคำกระชับ ซึ่งเนื้อหาในการเริ่มต้นเรื่องของสรจักรจะเป็นสิ่งที่นำไปเชื่อมโยงกับเหตุการณ์ในตอนกลางเรื่องหรือดำเนินเรื่องได้เป็นอย่างดี เรื่องสั้นทุกเรื่องผู้เขียนจะเปิดเรื่องด้วยการบอกกล่าวถึงตัวละครหลักที่จะเป็นตัวดำเนินเรื่องต่อไป มีการแสดงนัยแห่งปมปัญหา ปูความคิดด้านพื้นฐาน ฉาก และการเคลื่อนไหวต่างๆ ที่เกิดขึ้น

ส่วนการดำเนินเรื่องในเรื่องสั้นทั้งสองเล่มของสรจักรนั้น เมื่อหลายคนได้อ่านแล้วรู้สึกทราบดีว่ากำลังหึ่งนิทานจากนักเล่านิทานชั้นยอด เพราะนอกจากจะพบปัญหาที่น่าตื่นเต้นสลับซับซ้อนของเรื่องราวแล้ว ตัวละครหลักก็เริ่มเคลื่อนไหวและแสดงบทบาทที่ชัดเจนมากขึ้น ทำให้ผู้อ่านติดตามอย่างกระชั้นชิดและเริ่มมองเห็นปัญหาความขัดแย้งเข้ามาเกี่ยวข้อง ซึ่งความขัดแย้งที่เราใ้ใจมีทั้งความขัดแย้งระหว่างตัวละครหลักกับตัวละครรอง หรืออาจจะเป็นความขัดแย้งของจิตใจตนเอง หรือความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับสิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบกาย และความขัดแย้งที่เกิดขึ้นเนื่องจากความเห็นไม่ตรงกัน

จุดเด่นของการดำเนินเรื่องที่โดดเด่นในรวมเรื่องสั้นชุด*อำพรางอำวน* และ*ศพใต้เตียง* ก็คือ การสร้างกับดักทางความคิด ที่ผู้แต่งตั้งใจที่จะสร้างภาพลักษณ์พร้อมกับปัจจัยแวดล้อมของตัวละครที่จะ โหม่นนำใจผู้อ่านให้ตกหลุมพรางหรือปักใจเชื่อว่า ตัวละครหลักหรือตัวละครรองตัวนั้นเป็นผู้ก่อเหตุ จากการผูกปมปัญหาหรือสร้างความขัดแย้งให้เกิดกับตัวละครนั้น แต่กลับหักมุมจบแบบพลิกความคาดหมาย กับดักของสรจักรที่จะพอบอยู่เสมอมักจะมีการวางแผนและผูก โครงเรื่องให้มีความสัมพันธ์กันอย่างเป็นเหตุเป็นผลน่าติดตาม เช่น เรื่อง “ลัมลูก” จาก*อำพรางอำวน* ที่ผู้เขียนวางหมากให้ผู้อ่านเข้าใจว่าเจ้าของร้านที่มีบุคลิกลักษณะฉ้อ โกงนั้น เป็นแก๊งลัมลูกที่เป็นสิบแปดมงกุฏขโมยของหนีไปซ่อนแก่น โดยการสร้างภาพให้ผู้อ่านเดินหมากไปตามเกมได้อย่างแนบเนียน ทำให้ผู้อ่านหลงเชื่อแต่สุดท้ายกลับหักมุมจบ ด้วยการเฉลยว่า “ไอ้เน็ก” เพื่อนของตัวละครเอกเสียเองที่กลายเป็นขโมย

ในกระแสจิตสำนึกของผู้อ่านทุกคน ย่อมมีการคาดหวังหรือสร้างกรอบคิดในตอนจบเรื่องของตัวเองด้วยกันทั้งนั้นว่า เรื่องที่มีการดำเนินมาตั้งแต่ต้นจนจบควรจะเป็นเช่นไร เมื่อมีการหักมุมจบ ผู้อ่านจึงมีความรู้สึกอยู่สองประการ คือ ประการแรกมีความยินดีและประทับใจ เพราะเป็นไปดังที่ตนคิดและจินตนาการไว้ ประการที่ 2 อาจจะรู้สึกขัดแย้งกับอารมณ์และความรู้สึก ทำให้เกิดความประหลาดใจ ดังนั้นการปิดเรื่องแบบหักมุมหรือพลิกความคาดหมายนี้จึงมีผู้เรียกว่า “การปิดเรื่องแบบบิดเกลียว” ซึ่งเป็นการจบเรื่องที่ผู้อ่านคาดไม่ถึง

ภาพรวมของแก่นเรื่องหรือแนวคิดสำคัญของเรื่องในรวมเรื่องสั้นทั้งสองชุดนี้ ถือว่ามีลักษณะเป็นสัญชาตญาณแห่งความตาย นั่นคือ แก่นเรื่องแต่ละเรื่องจะเป็นการฆาตกรรม หรือเล่ห์กล โกงของคนในสังคมที่สะท้อนออกมาในรูปแบบของความรุนแรงเสียส่วนใหญ่ซึ่งเป็นการตอบสนองต่อจิตใต้สำนึกของมนุษย์ทุกคน สืบเนื่องจากสภาพสังคมในปัจจุบันที่บีบคั้นด้วยสภาพเศรษฐกิจและสังคม ซึ่งก่อให้เกิดการชิงดีชิงเด่น แข่งฆ่า และใช้เล่ห์กลในการต่อสู้ดำรงชีวิต ทุกคนย่อมหาทางออกให้กับตัวเอง สรจักรได้เสนองานที่ฉีกแนวและเร้าต่อจิตใต้สำนึกของคนในสังคมได้เป็นอย่างดี กล่าวคือทุกคนย่อมมีความกลัวและความเกรียติอยู่ในจิตใจตามสภาพสังคมในปัจจุบัน เมื่อได้เสพสวรรณกรรมที่ตอบสนองต่อสิ่งเร้า หรือจิตใต้สำนึกของสัญชาตญาณมุ่งตายหรือการใช้ความรุนแรงแล้วก็สามารถระบายความเครียดของคนในสังคมได้ ซึ่งผู้เขียนคงเล็งเห็นแล้วว่า การสร้างแก่นเรื่องแบบนี้จะสามารถประสบความสำเร็จและได้รับความสนใจจากคนในสังคมได้เป็นอย่างดี

ความเด่น จุดคำมีดีในใจ อารมณ์เบื้องลึกของคนเรานั้น เป็นวัตถุดิบชั้นดีในการเขียนเรื่องสั้นทุกชุดของสรจักร เขาสึกขานมนุษย์อย่างลึกซึ้งถึงแก่นแห่งรัก โลภ โกรธ หลง เพราะล้วนออกจากความร่วมมือ ปัญหาครอบครัว และสังคมที่เขาตระหนักถึงและแสดงออกมาในงานของเขาแล้ว การฆาตกรรม อาชญากรรม ก็เป็นสิ่งที่สรจักรให้ความสำคัญและหยิบออกมาใช้เสมอ และเขาก็ทำได้อย่างที่ถือกันว่าเป็นสุดยอด

ในการสร้างตัวละครในเรื่องสั้นของสรจักรนั้น ที่ปรากฏในชุด *อำพรางอำวน* และ*ศพใต้เตียง* มีหลายรูปแบบและแปลกแตกต่างกันออกไป เช่น คนบ้า โจร ฆาตกร เป็นต้น ผู้เขียนได้สร้างตัวละครหลากหลายรูปแบบไม่ว่าจะเป็นการสร้างตัวละครแบบมิติสมบูรณคือ มีอุปนิสัยที่พัฒนาไปตามเหตุการณ์ เช่น “สายชล” ในเรื่อง “คนคิดตายหมดแล้ว” จาก*ศพใต้เตียง* เธอมีบุคลิกสองหน้า คือเป็นคนดีต่อหน้าคำคั้น (ตัวเอก) และเป็นคนเลวในท้ายที่สุด ซึ่งถ้ามองในแง่จิตวิทยาแล้ว สายชลมีสัญชาตญาณเพื่อความตาย สัญชาตญาณบางอย่างจะถูกเก็บกดไว้ในจิตสำนึกและสายชลมีกลไกในการป้องกันตัวเอง ในแบบป่ายความคิดให้แก่ผู้อื่น หรือในเรื่อง “ปมปึกฆาต” จาก*ศพใต้เตียง* ในเรื่องนี้ตัวเอกเป็นหมอม และมีปมโอดิปุส คือเกลียดชังและรักแม่ คบธรรมเนียมชาติของเด็กวัย 3-5 ขวบจะมีความรักในเพศตรงข้าม ตอนเป็นเด็กอาจจะรักแม่และอยากทำร้ายพ่อแต่ทำไม่ได้เพราะพ่อตัวใหญ่กว่า ดังนั้นปมดังกล่าวจึงอาจจะติดตัวมาจนถึงตอนโตได้

งานเขียนทุกเรื่องแฝงมุมมองใหม่ๆ ของการฆ่าเอาไว้ ซึ่งมักจะกล่าวถึงการวางแผนฆาตกรรมอันแนบเนียน แบบเนียนขึ้นที่ถือว่าเป็นการตายอย่างสวยงาม บางครั้งสำหรับเขาแล้วมันคงไม่ได้ต่างอะไรไปจากงานศิลปะ เขาเฝ้าคิดถวิลถวิลของตัว

ละครทุกตัวได้อย่างสวยงามราวกับมันเป็นเรื่องปกติธรรมดาด้วยน้ำเสียงกลายๆ ว่าการฆาตกรรมมิใช่สิ่งผิด ทั้งยังชมเชยอยู่ในใจลึกๆ ความแปลกแยกนี้เองที่ทำให้เขาได้รับความนิยมสูงสุดในบรรดางานประเภทเดียวกัน

ส่วนในด้านฉากซึ่งหมายถึงเวลาและสถานที่รวมทั้งสิ่งแวดล้อมที่ตัวละครแสดงบทบาทอยู่ เรื่องสั้นทุกเรื่อง ฉากมีความสอดคล้องกับเนื้อเรื่อง และช่วยสร้างเสริมบรรยากาศของเรื่องได้อย่างเหมาะสม นอกจากนั้นฉากยังถูกต้องตามความเป็นจริงอีกด้วย ขณะเดียวกัน “อารมณ์และบรรยากาศ” มักจะปรากฏพร้อมกับฉากเสมอ เช่น เรื่อง “ฝันมรณะ” จาก*ศพใต้เตียง* ซึ่งได้บรรยายฉากและบรรยากาศดังนี้ “มันเป็นคืนที่มีดวงเวงที่สุดในชีวิต ท้องฟ้าไร้ดาว บรรยากาศรอบข้างมีแต่หมอกหนา แสงจากโคมไฟแสงจันทร์ทึมๆ เป็นระยะ บอกให้รู้ว่า สมศรีกำลังยืนอยู่บนทางเท้า ริมนนไฮเวย์ที่ไร้รถยนต์ อากาศเย็นยะเยือกพัดผ่านชุดแพรบางสีเนื้อ จนเธอต้องกอดอกตัวเอง” อาจกล่าวได้ว่า อารมณ์และบรรยากาศเป็นส่วนสร้างองค์ประกอบและรายละเอียดต่างๆ ในเรื่องสั้นทั้งสองชุดนี้ ขณะเดียวกันอารมณ์และบรรยากาศที่ถูกสร้างขึ้นมาก็มีผลให้รายละเอียดต่างๆ กระฉ่างแจ่มขึ้น ทำให้ผู้อ่านเรื่องสั้นของสรจักรรู้สึกประทับใจ

สาเหตุอีกประการหนึ่งที่ทำให้เรื่องสั้นของ สรจักร ศิริบริรักษ์ ได้รับความนิยมจากผู้อ่าน คือ ผู้เขียนสามารถผูกเรื่องในเรื่องสั้นของเขาได้อย่างกระชับ ทำให้ผู้อ่านอ่านแล้วต้องการจะติดตามอ่านให้ถึงตอนจบ โดยไม่วางจากหนังสือเล่มนั้นเลย เพราะในทางจิตวิทยาธรรมชาติของมนุษย์จะมีความอยากรู้อยากเห็นอยู่ไม่รู้จัก การสอดครู้ออกเห็นเรื่องราวของบุคคลอื่นนี่เอง จึงทำให้สรจักรเขียนเรื่องสั้นในแนวหักมุมจบให้น่าติดตาม เพราะจะทำให้ผู้อ่านได้สนุกกับสัญชาตญาณดึกดำบรรพ์ที่ได้รับการตอบสนองอย่างสะใจ

เมื่อสรจักรจับจุดธรรมชาติของมนุษย์ได้ จึงทำให้ผลงานเขียนเรื่องสั้นมีเนื้อหาที่น่าติดตาม เช่น เรื่อง*ศพใต้เตียง* จาก*ศพใต้เตียง* ที่สามีฆาตรกรเพราะอารมณ์ชั่ววูบ เพียงเพราะเธอดังครก ผู้เขียนได้ผูกเรื่องให้น่าติดตามว่าเขาจะทำอย่างไรกับศพภรรยา สรจักรได้วางเนื้อเรื่องให้ตัวเองคือสามีนั้นคิดแผนการที่จะกำจัดศพให้พ้นทางเพื่อทำให้เขาไม่มีความผิด เป็นการทำให้ผู้อ่านติดตามการกระทำของตัวเองอย่างใจจดใจจ่อว่าเขาจะทำอย่างไร ซึ่งเป็นการเสริมส่งให้เนื้อเรื่องของเรื่องสั้นน่าติดตามมากยิ่งขึ้น

เรื่อง “คนดีตายหมดแล้ว” จาก*ศพใต้เตียง* คำตันซึ่งเป็นตัวเอกของเรื่องเป็นเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย และบังเอิญได้ขึ้นแผนการฆาตกรรม คำตันก็พยายามจะบอกเหยื่อให้รู้ตัว จึงเป็นสับสนของตัวเอกว่าจะบอกเหยื่อให้รู้ตัวหรือไม่ เป็นการสร้างเนื้อเรื่องให้ผู้อ่านได้ติดตามเนื้อเรื่องอย่างจดจ่อ เรื่อง “ผู้หวังดี” จาก*อภิปรางอำวน* เนื้อเรื่องของเรื่องก็น่าติดตามที่ว่าเธอ (ตัวเอก) จะทำอย่างไรถ้าเกิดถูกปล้นขณะขับรถ เรื่อง “ข้าแก่ เมียรัก” จาก*อภิปรางอำวน* สรจักรก็วางเนื้อเรื่องให้น่าติดตามตรงที่ ภรรยาของตัวเอกจะตัดสินใจอย่างไร เพราะในการเปิดเรื่องผู้เขียนได้วางให้ภรรยาของตัวเอกมีลักษณะนิสัยที่ดูไม่นัก จึงทำให้ผู้อ่านอยากทราบว่าภรรยาของตัวเอกจะตัดสินใจเลือกใคร ดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้นว่าธรรมชาติของมนุษย์ย่อมมีความอยากรู้อยากเห็น

นอกจากเรื่องสั้นทั้งสองชุดนี้จะเป็นที่น่าติดตามแล้ว เรื่องสั้นดังกล่าวยังเป็นรูปแบบเรื่องสั้นที่สอดคล้องกับชีวิตจริงหรือเหมาะสมกับยุคสมัยและเข้ากับสังคมได้เป็นอย่างดี กล่าวคือความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและวิทยาศาสตร์ ทำให้ผู้คนมีความสนใจที่ติดตามความเคลื่อนไหวของข่าวสาร มีความต้องการที่จะฟังหรืออ่านเรื่องราวที่มีเหตุผลอันมีลักษณะคล้ายกับเรื่องที่เขาสามารถจะพบเห็นได้ในชีวิตจริง เพราะตามธรรมชาติแล้ว มนุษย์ย่อมมีความสนใจในเรื่องที่ใกล้ตัวมากกว่าเรื่องที่อยู่ไกลตัว ดังนั้นเพื่อให้สอดคล้องกับชีวิตของคนในสังคมที่เปลี่ยนไป และการได้รับการศึกษาสูงขึ้น เรื่องสั้นจึงต้องมีเนื้อเรื่อง ตัวละคร บทสนทนา เหตุการณ์และสถานที่ในเรื่องมีลักษณะที่สมจริงตามสภาพชีวิตจริงมากที่สุด สรจักรก็สามารถถ่ายทอดเรื่องราวออกมาเป็นอย่างดี เช่น เรื่อง “พลเมืองดี” จาก*ศพใต้เตียง* ซึ่งสะท้อนสภาพสังคมปัจจุบัน เนื่องจากตัวเอกเป็นคนยากจนแต่เขาเป็นคนดี เขาช่วยจับโจรกระตุกสร้อย แต่โจรเป็นคนที่มีหน้าตาเหมือนลูกคนรวย เจ้าทุกข์เลยชี้ตัวเอกที่เป็นคนดี เพราะเขาแต่งตัวไม่ดี เจ้าทุกข์เองก็ไม่ได้ว่าใครเป็นใคร เพราะในขณะที่โดนกระตุกสร้อยเป็นคอนค้ำแล้ว จากเรื่องนี้ชี้ให้

สถานสภาพของคนในสังคมที่มีความเหลื่อมล้ำกัน คนที่มีเงินทองทรัพย์สินมากย่อมมีพื้นที่ทางสังคมมาก ในทางตรงกันข้าม คนที่คือโอกาสทางการศึกษา ไม่มีเงินย่อมมีพื้นฐานทางสังคมน้อย อาจถูกคนในสังคมมองว่าเป็นจโมขเป็นโจรได้มากกว่าผู้ที่แต่งตัวดี แม้ว่าจะเป็นโจรในคราบผู้ดีก็ตาม จึงเห็นได้ว่า सर्จกรสามารถสร้างสรรค์เนื้อเรื่องได้เหมาะสมกับยุคสมัยจึงเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ผู้อ่านเกิดความสนใจ

มีผู้กล่าวไว้ว่า “ภาระหน้าที่ของวรรณกรรมไม่เป็นเพียงแต่จะสะท้อนให้เห็นอะไรเท่านั้น หากแต่ถ้าสามารถทำให้เห็นภาพอย่างไร อันเป็นต้นตอและรากเหง้าของอะไรก็ยิ่งสมบูรณ์มากขึ้น” หากมันเป็นจริงแล้ว सर्จกรก็มีได้บพร่องในข้อนี้เช่นกัน กับความพยายามที่จะอธิบายจิตใจของมนุษย์ที่เป็นสาเหตุของปัญหาต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการโกหกหลอกลวงที่คิดว่าไม่มีความผิดเพราะมีเจตนาที่ดี หรือความไร้จรรยาบรรณของหมอหรือพยาบาลที่มีได้รักษาชีวิตเท่านั้น หากแต่ทำเพื่อผลประโยชน์ด้วยแล้ว หมอหรือพยาบาลก็อาจกลายเป็นฆาตกรที่แนบเนียนที่สุดคนหนึ่ง

จากสถิติการตีพิมพ์เรื่องสั้นชุด *อำพรางอำวน* และ *ศพได้เดียว* รวมทั้งอีกหลายๆ ชุดของ सर्จกร ศิริบริรักษ์ ย่อมเป็นเรื่องซึ่งได้อย่างดีว่างานเขียนของเขาได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายในกลุ่มนักอ่านทุกเพศทุกวัย เป็นงานเขียนเรื่องสั้นที่ผลิตออกมาเพื่อตอบสนองต่อความต้องการของนักอ่านอย่างแท้จริง เนื่องจากผู้เขียนรู้จักการวิเคราะห์ผู้อ่านและบริบทต่างๆ อย่างดี อันคั้งนั้นเรื่องสั้นของเขาที่ออกมาจึงดูเหมาะสมลงตัวกับบริบททางสังคมปัจจุบันเป็นอย่างดี ทำให้ผู้อ่านนิยมนำมาอ่านและเป็นเหตุให้หนังสือขายดีในที่สุด

...แล้วคุณล่ะ ได้ลองสัมผัสร่วมเรื่องสั้นแนวหักมุมทั้งสองชุดนี้บ้างแล้วหรือยัง?

นายประกาศิต วรรณภาชชัยยง

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนหาดใหญ่วิทยาลัย อ. หาดใหญ่ จ. สงขลา

วิจารณ์นวนิยาย

บ้านขนนก (กฤษณา อโศกสิน)

บ้านขนนก เป็นนวนิยายของคุณกฤษณา อโศกสิน ซึ่งทำนผู้เขียนเขียนขึ้นจากเรื่องจริง โดยได้รับแรงบันดาลใจจากการอ่านชีวประวัติในหนังสือแฉกในงานศพของคุณแกล็คแก้ว กิติบุตร

นวนิยายเรื่องนี้ได้รับรางวัลชมเชยจากสัปดาห์หนังสือแห่งชาติประจำปี 2523 แม้ว่าเนื้อเรื่องไม่สลบับซับซ้อนแสดงภาพชีวิตเฉพาะวัยผู้ใหญ่ตอนต้น ปมของเรื่องคือความรักไคร่ระหว่างหนุ่มสาวแต่เพียงปมเดียว แต่ก็มีความดีเด่นหลายประการ ได้แก่ ใช้ถ้อยคำราบรื่น สมจริง ทำให้เห็นภาพชีวิตของตัวละครต่างๆ ตัวละครบงตัวแสดงคชธรรมในการดำเนินชีวิตได้อย่างคมคาย

เนื้อเรื่องย่อ คือ เหมือนแพรตัวเอกของเรื่อง เป็นเจ้าของบาร์ พ่อและแม่ของเหมือนแพรเลิกรักกันตั้งแต่เธอยังเด็ก เหมือนแพรอาศัยอยู่กับแม่ ส่วนพ่อมีภรรยาใหม่ มีลูกด้วยกันสี่คน พ่อและแม่ตามใจเหมือนแพรทุกอย่าง ในด้านทรัพย์สินเหมือนแพรอยู่และเติบโตในโรงเรียนประจำตลอดจนเข้าวิทยาลัยธุรกิจ เมื่อจบพ่อของเธอก็ยกบาร์ ให้เธอเป็นผู้จัดการพร้อมรถหนึ่งคัน

ครั้งหนึ่งเหมือนแพรได้รู้จักกับนายร้อยหนุ่มชื่อ พัด โบก พัด โบกเป็นผู้ชายรักอิสระเสรี ไม่จริงจังกับชีวิต เป็นที่ดึงดูดใจของหญิงมากมาย เหมือนแพรหลงรักพัด โบกหมดหัวใจ เอาใจทุกอย่าง พัด โบกถึงจะชอบเหมือนแพร แต่ก็ไม่ได้จริงจัง พัด โบกจึงไม่ได้แสดงท่าทีว่ารักเหมือนแพร เหมือนที่เหมือนแพรแสดง เธอจึงรู้สึกเสียใจและน้อยใจในการกระทำของเขา สำหรับพัด โบกเป็นการปลดปล่อยความปรารถนาทางเพศ แต่ความรู้สึกของเหมือนแพรกลับเป็นความผูกพันลึกซึ้ง

ตลอดชีวิตของเหมือนแพร ไม่เคยมีชีวิตครอบครัวที่แท้จริง เมื่อรู้ความก็ต้องอยู่โรงเรียนประจำ จนมาแล้วก็อยู่บ้านที่เป็นบาร์ ไม่เคยมีบ้านที่มีบรรยากาศความอบอุ่นของพ่อแม่ลูก เหมือนแพรอยากให้พัด โบกแต่งงานกับเธอ มีบ้านที่อบอุ่นเหมือนแพรจึงคิดจัดการสร้างบ้าน เตรียมพิธีแต่งงาน เธอได้นำบาร์ให้ผู้อื่นเช่า ส่วนรถก็เปลี่ยนให้เป็นรถถูกกว่าเดิม เพื่อมีเงินก่อนไปดาวน์บ้าน ตัวเธอเปลี่ยนไปทำงานเป็นลูกจ้างกับเพื่อน ย้ายไปอยู่ฟลัด คอยจนกว่าบ้านจะเสร็จเรียบริ้อย ทำให้ผู้เป็นพ่อโกรธมาก พัด โบกก็ไม่เห็นด้วย เพราะพัด โบกไม่คิดจะผูกมัดกับใคร ดังนั้นทั้งสองจึงมีเรื่องขัดใจกันบ่อยๆ บ้านใกล้จะเรียบริ้อย บักรเข็ญก็พิมพ์เสร็จแล้ว จวนจะถึงวันแต่งงาน พัด โบกเดินทางมากรุงเทพฯ กับผู้หญิงคนอื่น แล้วก็ไปเที่ยวด้วยกัน เหมือนแพรทราบข่าวรู้สึกเสียใจอย่างมาก บวกกับความรู้สึกน้อยใจที่สะสมมานานตลอดชีวิตของเธอ เรื่องพ่อ แม่ และพัด โบก เหมือนแพรจึงลงโทษตัวเองด้วยการกินยาฆ่าแมลง และถึงแก่ความตาย

หลังจากที่ข้าพเจ้าได้อ่านนวนิยายเรื่องนี้จบ ข้าพเจ้าคิดว่าผู้แต่งพยายามที่จะให้ผู้อ่านวิเคราะห์ลักษณะของบุคคลแต่ละคน ซึ่งตัวละครที่ดูจะดึงดูดข้าพเจ้าตั้งแต่เริ่มต้นอ่านก็คือ เหมือนแพรผู้แต่งได้เขียนให้ตัวละครของเหมือนแพรแสดงอารมณ์ของผู้หญิงอ่อนไหว ที่มีพื้นฐานมาจากปัญหาครอบครัวที่แตกร้างได้อย่างแนบเนียน ราวกับว่าตัวละครในเรื่องนี้มีแค่เหมือนแพรคนเดียว ส่วนตัวละครอื่นเป็นเพียงแต่การเสริมบุคลิกภาพและพฤติกรรมของ เหมือนแพร ให้เด่นชัดขึ้น

แต่ส่วนประกอบที่ดูจะโดดเด่นที่สุดในเรื่องนี้ คือ บทสนทนา เรียกได้ว่าทุกคำพูดที่อยู่ในบทสนทนาด้วนแต่เป็นคำพูดที่ทำให้ทุกตัวละครหลุดออกจากหนังสือและแสดงบทบาทความเป็นมนุษย์ได้อย่างสมจริงมากๆ รวมทั้งยังสามารถบรรยายถึงลักษณะนิสัยของตัวละครผ่านทางคำพูดได้อย่างชัดเจน

เหมือนแพร์เป็นตัวละครที่ถูกสร้างขึ้นมา มีความกังวลสูง เนื่องมาจากการแตกตัวของครอบครัว ดังนั้นเหมือนแพร์จึงใฝ่ฝันที่จะมีชีวิตรักและครอบครัวที่อบอุ่น ผู้แต่งได้บรรยายคำพูดที่สับสนวุ่นวาย ซึ่งแสดงลักษณะนิสัยของเหมือนแพร์ได้อย่างแนบเนียน ยกตัวอย่าง คือ

“มันอาจทำให้กลัว หรือระแวง หรือไม่แน่ใจก็ได้ ฉันคิดมากไปแปดร้อยอย่าง ฉันคิดว่าในกระบวนการนามธรรมทั้งหลาย ความรักคือสิ่งที่ประหลาดมาก แล้วก็ทนทุกข์ทรมานที่สุด...ก็อยากคิดในแง่ดีเหมือนกัน แต่สิ่งรอบๆ ตัวไม่ช่วยให้เราคิด...”

บางข้อบ่งบอกถึงลักษณะนิสัยของบุคคลที่ต้องการความรักและการยอมรับ เป็นบุคคลที่มีความรู้สึกว่าคุณค่าของตัวเองต่ำกว่าคนอื่น ซึ่งทำให้อ่อนไหวได้ง่ายต่อสถานการณ์ที่ตนรู้สึกว่าถูกปฏิเสธ

“พจนาน ผู้เป็นแม่รู้ว่าความหวุ่นไหวง่ายของบุตรสาว และการเป็นผู้มีอิสระ ในการดำรงชีวิตมากเกินไปนั้น ทำให้เหมือนแพร์ประหลาดต่อความอดทน”

นวนิยายเรื่องนี้เป็นนวนิยายที่มีความกะทัดรัด ได้ใจความ ตัวละครน้อย อ่านแล้วยังให้ความเพลิดเพลินได้เป็นอย่างดี ซึ่งข้าพเจ้าอยากแนะนำ สำหรับผู้อ่านที่เพิ่งเริ่มอ่านนวนิยายเป็นครั้งแรก นวนิยายเรื่องนี้ก็เป็นทางเลือกที่ดีอีกเรื่องหนึ่ง ที่จะทำให้อ่านรักการอ่านมากยิ่งขึ้น

คลังสูง ชุงหนัก (นิคม รชชวา)

คลังสูง ชุงหนัก เป็นนวนิยายขนาดสั้นของคุณนิคม รชชวา ซึ่งเป็นหนังสือที่ได้รับรางวัลซีไรต์ปี 2531 ซึ่งผู้อ่านบางคนอาจคิดว่า หนังสือที่ได้รับรางวัลซีไรต์จะต้องเป็นหนังสือที่อ่านยาก แต่สำหรับข้าพเจ้า หนังสือเรื่องนี้ไม่ได้อ่านยากอย่างที่หลายๆ คนคิด ตรงข้ามเสียอีก ที่หนังสือเล่มนี้ได้เปิดโลกผู้อ่าน รวมถึงข้าพเจ้าให้เข้าใจในแง่มุมที่มนุษย์ธรรมดา มองข้ามไป รวมถึงความหมายที่แท้จริงของคำว่า “ชีวิต”

คลังสูง ชุงหนัก ว่าด้วยเรื่องของค้างาย ตัวเอกของเรื่อง มีความผูกพันกับข้างของคนที่ต้องขายให้กับพ่อเลี้ยง เพื่อนึงไปรักษาพ่อที่กำลังป่วย แต่ในใจยังอยากจะได้ข้างกลับมาเป็นของตนเองเดิม จึงสัญญากับพ่อเลี้ยงว่า เขาจะแกะสลักขี้ผึ้งให้เหมือนกับตัวจริง แลกกับข้างของเขา แต่ค้างายได้พบเจออุปสรรค และปัญหาที่กระหน่ำ รมเร้า ทั้งในเรื่องของการงานที่มากจนไม่มีเวลาแกะสลักรูปข้าง และทำให้เขาหมดความหวัง ท้อแท้มากที่สุด คือการสูญเสียลูกชายคนเดียวของเขา ทำให้เขาคิดที่จะเลิกและละทิ้งทุกอย่าง แต่ในที่สุดเขาก็ได้ต่อสู้กับอุปสรรคต่างๆ ทำให้เขาแกะสลักข้างได้สำเร็จ และได้ข้างกลับมา เขาและข้างทำงานด้วยกันจนกระทั่ง เขากับข้างได้ช่วยกันลากขงจนเกิดอุบัติเหตุ ทำให้เขาและข้างตาย

นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องของคนผู้แสวงหาความหมายและคุณค่าของชีวิต และพบว่าคนเราทุกคนมีการเกิดการตายอย่างละหนึ่งหนเท่ากัน แต่สิ่งที่อยู่ระหว่างสองสิ่งนั้น คือ “ชีวิต” คนเราแต่ละคนจะตระหนักถึงคุณค่าที่แท้จริงของชีวิตไม่เหมือนกัน บางคนแม้แต่ไปรักษาซากหรือร่างกายภายนอกที่ไม่มีชีวิต แต่ละเลยชีวิตที่อยู่ในซาก ซึ่งค้างาย ตัวเอกของเรื่องได้เลือกที่จะรักษาชีวิตที่อยู่ในซากของเขา เขาจึงสามารถมองเห็นสายใยใย ระหว่างชีวิตและความผูกพันของเขา ค้างายรู้สึกว่าเขาเป็นส่วนหนึ่งของข้าง ลูก และภรรยาของเขา ไม่มีใครแยกออกห่างจากใคร ทุกคนล้วนเกี่ยวเนื่องกันและกันทั้งนั้น

ข้าพเจ้าคิดว่า นวนิยายเรื่องนี้เป็นนวนิยายที่แสดงสัญลักษณ์ได้อย่างชัดเจน หลังจากอ่านเรื่องนี้จบ ข้าพเจ้าขออธิบายชื่อเรื่อง ที่ผู้อ่านหลายคนยังไม่เข้าใจ

“คลังสูง” หมายถึง อุบัติกรรมกในชีวิต

“ชุงหนัก” หมายถึง ภาระหน้าที่ที่ต้องแบกรับ

แต่ชื่อเรื่องที่เป็นสัญลักษณ์ ก็เป็นกุญแจที่ไขถึงเนื้อเรื่อง ได้อย่างเหมาะสมและลงตัว

เนื้อเรื่องเขียนได้อย่างเป็นลำดับขั้นตอน แต่อาจมีบางตอนที่กล่าวมาจากอดีตด้วย แต่ด้วยภาษาของผู้แต่งที่ สละสลวยทำให้อ่านเข้าใจ ใช้คำที่เข้าใจง่าย และที่สำคัญผู้แต่งเจตนาที่จะให้กำลังใจผู้อ่านในการดำรงชีวิต ที่ต้องมีอุปสรรค เข้ามาขัดขวาง แต่เราก็ต้องทำตามเป้าหมายที่ตัวเองตั้งไว้ แม้ว่ามันจะต้องใช้เวลาานเท่าใดก็ตาม

ขณะที่อ่านผู้แต่งได้สั่งให้ผู้อ่านอย่างข้าพเจ้าเข้าไปแสดงเป็นตัวละครที่ชื่อว่า “ค่างาย” ได้รับรู้ถึงทุกข์และปัญหาใน เรื่อง ทำให้เข้าใจและเห็นใจเพื่อนมนุษย์ด้วยกันเอง ทั้งนี้ก็เนื่องมาจากผู้แต่งใช้อารมณ์หคหุ้บ้าง มีความหวังบ้าง ของมนุษย์ ทั่วไปได้อย่างดี และส่วนที่สำคัญที่สุดของเรื่องนี้ คือ เรื่องของการใช้คำ ที่อ่านแล้ว ลึกซึ้ง ไม่ธรรมดา ดังเช่น

ตอนที่ค่างายเข้ามาในร้านขายรูปปั้นแล้วพูดขึ้นมาว่า “รูปปั้นรูปนี้เหมือนคนจริงๆ” แต่มะจันกลับพูดว่า “ รูปปั้น ไม่เหมือนเขาหรอก แต่เขาด่างหากที่เหมือนรูปปั้น” เมื่อพบกันอีกครั้งหนึ่ง เขาก็บอกเธอว่า เธอพูดถูก “รูปปั้นนี้ไม่มีทาง เหมือนคนได้เลย เพราะมันเป็นซากที่ไม่มีชีวิต แต่คนเหมือนกับรูปปั้น เพราะบางทีคนก็คล้ายซาก ไม่มีใจ”

สุดท้ายนี้ นี่คือนวนิยายสัญลักษณ์ ที่ทุกสิ่งที่อยู่ในเรื่อง ตั้งแต่ชื่อเรื่องตลอด ไปจนจบ ล้วนแต่เป็นสัญลักษณ์ ที่เมื่อ อ่านจบ ผู้อ่านทุกคนจะต้องชื่นชมผลงานเขียนเล่มนี้แน่ๆ แต่สำหรับบางคนทีอาจจะยังไม่คุ้นเคยกับการอ่านนวนิยายที่สื่อ สัญลักษณ์และแง่คิดอย่างนี้ คลิ่งสูง ชุงหนัก คงจะมีรสชาติที่แปลกลิ้นอยู่บ้าง แต่ข้าพเจ้าเชื่อว่าน้องๆผู้อ่านจะได้สัมผัสกับสิ่ง ใหม่ที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวในการนำเสนอที่มีสาระพร้อมทั้งเข้าใจความหมายของคำว่า “ชีวิต” มากกว่าที่เคยรู้แน่นอน

ค.ญ. ปิยาภัสร์ ระเบียบ

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเซ็นต์ฟรังซิสเซเวีย จ. นนทบุรี

ให้หนังสือนำทาง

ในช่วงบ่ายแก่ๆ ของวันที่สคิส เด็ทหญิง (ไม่) น้อยๆ คนหนึ่งยืนนั่งอยู่หน้า โปสเตอร์ในร้านหนังสือแห่งหนึ่ง เธอกำลังพิจารณาข้อความในโปสเตอร์ “โครงการแนะนำหนังสือให้เพื่อนอ่าน...” ตัวอักษรเหล่านี้ได้ผ่านสายตาเธอไป โดยสมองก็รับรู้ด้วยความสนใจอย่างยิ่ง “เอ... โครงการนี้ดีจัง เราชอบอ่านหนังสือ น่าจะได้แนะนำ ชักชวน ให้เพื่อนๆ ได้ความรู้ ความรู้ และความบันเทิงจากหนังสือเหมือนเราได้ด้วย” เธอคิด จากเหตุการณ์ในวันนั้นจนมาถึงวันนี้ เธอจึงได้เลือกสรรหนังสือดีๆ ที่มีคอนไทยมาแนะนำให้เพื่อนๆ ได้รับความบันเทิง และสาระประโยชน์ ดังที่เธอได้รับมาแล้ว

โลกใบนี้โคจรรอบพระอาทิตย์ (และคืน ไม้คั่ว) หนังสือขณะเลิส รางวัลที่ 1 ในการประกวดวรรณกรรมเยาวชนพระราชทาน “แว่นแก้ว” ปี พ.ศ. 2544 แค่นี้ก็ฟังชื่อ ทุกคนก็จะสงสัย แพลกใจ สนใจ ไปในเวลาเดียวกัน และลงจะอยากรู้เรื่องราวที่มาของชื่อเรื่องอันแสนยาวเหยียดนี้

เรื่องราวมันเริ่มขึ้น ในวันที่สุดแสนร้อน-ร้อน จนกระทั่งแทบจะไม่มีใครอยากออกมาเดินข้างนอกบ้าน ชายแปลกหน้าสองคนเดินทางเข้ามาในเมืองระเบียบ และเขาทั้งสองได้ทำให้เมืองระเบียบกลายเป็นเมืองซุลมุนวุ่นวาย แต่ที่สคิสสวยงามขึ้นในเวลาเดียวกัน

คำว่า “ระเบียบ” มีความหมายว่าอย่างไร เมืองระเบียบก็เป็นเช่นนั้น ชาวเมืองต่างปฏิบัติตามกฎระเบียบ (ซึ่งมีอยู่มากมาย) อย่างเคร่งครัด ดังนั้นเมื่อชายสองคน “ตั้ง กับ เต้” เดินทางเข้าไปในตัวเมือง จึงถูกมองว่าประหลาดและถูกจับกุมเพื่อหาเงินมาไถ่ของที่ถูกยึดไป พวกเขาจึงตั้งร้านอาหาร “อร้อยจ้ง” ซึ่งเป็นร้านอาหารร้านแรกและร้านเดียวของชาวเมือง ซึ่งเคยชินกับอาหารสำเร็จรูป เมื่อชาวเมืองได้ทานอาหารร้านอร้อยจ้ง พวกเขาจึงรับรู้ถึงความหมายที่แท้จริงของคำว่าอาหารค่อมั่งได้สั่งต้นไม้เข้ามาปลูกในเมือง เพื่อนำบางส่วนมาทำอาหาร ชาวเมืองผู้ไม่เคยเห็นต้นไม้ และไม่เคยสัมผัสถึงแก่นแท้ของต้นไม้ ได้ขอต้นไม้จากตั้งและเต้ไปปลูกบ้าง ทำให้พวกเขาได้รู้ว่าต้นไม้มีอะไรมากกว่าที่พวกเขาคิดไว้ จากการที่ทวมิ่งโคจรมาพบกับหมีอเล็ก กระตะ และต้นไม้ เมืองระเบียบได้เปลี่ยนไป เป็นเมืองที่มีสีสัน ผู้คนมีชีวิตจิตใจ แต่พวกเขาจะทำอย่างไร เมื่อตั้งและเต้ต้องจากไป (ต้องไปติดตามอ่านเองแล้วละค่ะ)

เมืองระเบียบนี้เองที่เป็นเมืองในแบบที่หลายคนอยากให้เป็นเมืองที่สงบสุข เรียบร้อย มีระเบียบ ไม่มีอุบัติเหตุ ฆาตกรรม เพราะชาวเมืองต่างปฏิบัติตามกฎของเมือง และทำหน้าที่ของตนให้ดีที่สุด... จนดูเหมือนกับว่าเมืองระเบียบเป็นเมืองที่สมบูรณ์แบบ แต่ชายสองคนได้มาทำให้ชาวเมืองเห็นว่า มีบางสิ่งขาดหายไป และยังช่วยเติมเต็มสิ่งนั้นลง ไปด้วยสิ่งที่เรียกว่า “สีสันแห่งชีวิต” นั่นเอง

ในปัจจุบันเทคโนโลยีได้เข้ามามีบทบาทในชีวิตเรามากขึ้น ทำให้ชีวิตของเราเปลี่ยนไปมาก... “ถนนพร้อมรถหรูคันใหม่ เข้ามาแทนเกวียนคันเก่า บนถนนลูกรัง” “เพื่อความสะดวกรวดเร็ว” จนลืมคุณค่าของจิตใจ ดังว่าในเกวียนคันเก่า นั้นเราจะได้พบกับใจจากมิตรทาง แต่บนรถหรูคันใหม่ เราอาจได้คำก่นคำ “หนวกหู” แทน... ผู้คนหาเงินเพื่อมาซื้อเทคโนโลยีเหล่านั้น จนไร้ความสุข พวกเขาได้แต่อยู่บนตึก คอนโดฯ ทานอาหารสำเร็จรูป จนลืมความสุขจากต้นไม้ ธรรมชาติ อาหารที่ปลูกใหม่ ไปเช่นเดียวกันกับผู้คนในเมืองระเบียบ หนังสือเล่มนี้จึงเป็นเครื่องเตือนว่า ชีวิตเราไม่ได้มีแต่ตึก ถนน งาน เงิน เทคโนโลยี แต่ยังมีกระตะ หมีอเล็ก และต้นไม้ ซึ่งเป็นตัวแทนของอาหาร ธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมรอบตัวเรา ที่คอยให้ความสุขแก่เรา

โลกใบนี้โคจรรอบพระอาทิตย์เหมือนเหล็ก (และต้นไม้ด้วย) วรรณกรรมเขาวงกตเรื่องเข็มนาฬิกา มีมือคนไทยนี้ นอกจากจะให้ความสนุกสนาน ความบันเทิงแล้ว ยังให้ข้อคิดดีๆ มากมาย ทั้งให้เราได้เห็นคุณค่าของชีวิต คุณค่าทางจิตใจ คุณค่าของน้ำใจ ความไม่เห็นแก่ตัว และที่สำคัญ คุณค่าของต้นไม้ ธรรมชาติ และอาหาร ดังนั้นจึงไม่ยากเลยที่หนังสือเล่มนี้จะครองใจผู้อ่าน และสร้างความประทับใจให้ความรู้สึกดีๆ ดังที่ฉันได้รับมาแล้ว ไม่น่าคุณอาจจะพบว่าชีวิตของคุณจะหายไป โดยหนังสือเล่มนี้จะบอกและเติมเต็มให้คุณเอง “อย่าลืมว่า พระอาทิตย์ หม้อ และต้นไม้ เปลี่ยนแปลงทุกสิ่งได้เสมอ

จากหนังสือเล่มแรก หวังว่าเพื่อนๆ คงจะรีบไปหามาอ่านนะค่ะ แต่ตอนนี้...อย่าเพิ่งไป เพราะเด็กหญิงคนนี้ ได้นำหนังสือเล่มมารอเพื่อนๆ อยู่แล้ว

ปิ๊ะป้า ปลาการ์ตูน หรือได้ทะเลมีความรัก คือชื่อของหนังสือเล่มที่ 2 ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับการผจญภัยใต้ทะเล ซึ่งไม่ใช่การผจญภัยทั่วไป แต่เป็นการผจญภัยของสัตว์ทะเล เพื่อการดำรงชีวิต การอยู่รอด ซึ่งมีพื้นฐานบนความจริง

หาดทรายขาวขาวเหยียดคลาคล่ำไปด้วยผู้คนในวันหยุด ซึ่งพากันมาเที่ยวหาความสุขจากทะเล... ลึกลงไปใต้ผิวน้ำ ลุงเต๋กำลังดำลึกดูปลาสดิกติดคอ พี่ฉลามนอนดึ้นทุรนทุรายหลังถูกตัดครีบไป ปลาน้อยใหญ่แทบไม่มีเพราะถูกจับโดยวิธีการผิดกฎหมาย ... มาสัมผัสชีวิตใต้ทะเลลึก ด้วยปัญญา ความรัก ความรู้สึก ไปกับ ปิ๊ะป้า ปลาการ์ตูน แล้วจะได้รับความจริงอันโหดร้ายที่ทะเลกำลังเผชิญอยู่

เริ่มเรื่องด้วย ปิ๊ะป้า ปลาการ์ตูน บอกเล่าถึงชีวิตของปลาการ์ตูนตั้งแต่เกิด จนได้เป็นพ่อปลา สลับกับเรื่องของวิชาญ พ่อ ที่มีลูกโดยบังเอิญ ทั้งที่เขาไม่ได้ต้องการแม่แต่อย่างใด ทั้งสองมาบรรจบกันได้ ณ เส้นทางศึกษาธรรมชาติใต้น้ำ FUN 3T หลังจากที่ทั้งพ่อปลาและพ่อคนต้องเผชิญกับปัญหา และความโหดร้ายของโลกมามาก แล้วพวกเขาก็ได้มีความสุขกับการเป็น “ปิ๊ะป้า” ในที่สุด

“หมึกยักษ์ผจญภัย” ได้ผ่านสายตาเราไปเป็นเรื่องที่ 2 ... ใต้ทะเลลึก หมึกยักษ์กำลังพักผ่อนอยู่ดีๆ ก็มีตัวอะไรไม่รู้สองแขนสองขา ฟองอากาศผุดจากหัว มาจ้องเขาใหญ่เลข ตามสัญชาตญาณ เขาต้องหนีสิ จึงต้องไปที่นั่นก็น้ำได้เห็นก็คือ “สิ่งมหัศจรรย์” วิธีการหนีศัตรูของเจ้าหมึกนั่นเอง หมึกยักษ์ต้องเล่นความสามารถทั้งหมดมาใช้เพื่อหนีนักดำน้ำให้ได้... แล้วหมึกยักษ์จะทำได้รึเปล่าหนอ...

“ฉลาม... เมื่อนักล่าออกหากิน” บอกเรื่องราวชีวิตจริงเกี่ยวกับฉลามให้เราได้ว่าฉลามไม่ได้โหดร้ายอย่างที่เราคิด แต่เป็นมนุษย์ต่างหากที่ทำร้ายฉลาม มาเปลี่ยนทัศนคติเกี่ยวกับฉลาม ไปกับเรื่องนี้กันเถอะ

เมื่อกุ้งตัวตลกต้องถูกจับมาอยู่ในตู้ปลา ชีวิตของเขาก็แสนเศร้า จะเป็นอย่างไรต่อไป เมื่อถูกพลัดพรากจากเพื่อนๆ มาอยู่โคเคเคียวใน “เรื่องไม่ตลกของกุ้งตัวตลก” และเรื่องอื่นๆ อีกมากมาย เช่น “สองปลาประหลาด” “โลกใต้ถังของปลาเม็ด โคน” “สรรพสัตว์พันธุ์พรง” “เมื่อทะเลที่บ่อนอกมีวาฬและ ฉลามวาฬสามภาค

สัตว์ทะเลเหล่านี้มีชะตากรรมที่น่าสงสาร ถูกทำร้ายกันมากมาย พวกเราช่วยเขาได้ง่ายๆ คือ 1. ไม่ซื้อผลิตภัณฑ์จากสัตว์ทะเล 2. ไม่ทิ้งขยะบริเวณทะเล 3. ไม่แกล้งหรือจับสัตว์ทะเลมาเลี้ยง 4. อย่าทานอาหารที่ทำจากสัตว์ทะเลหายาก เพียงเท่านี้ เราก็จะช่วยสัตว์ทะเลได้มากมายเลยทีเดียว

ปิ๊ะป้า ปลาการ์ตูน ทำให้เราได้รู้ความจริงหลายอย่างของโลกใต้ทะเล ซึ่งเสื่อมโทรมไปมาก และสังคมไทย ที่คนยังจับสัตว์ทะเลโดยผิดกฎหมายและทำร้ายสัตว์ทะเล โดยไม่รู้ตัว หนังสือเล่มนี้ทำให้เรารู้สึกรัก ห่วงแทน โลกใต้ทะเล สงสาร เสียใจ ไปกับทะเล และอยากดูแลปกป้องรักษาทะเลไทยของเราให้คงความดังเช่นก่อน มีคนบอกว่าชะตาชีวิตของคนเราบางครั้งก็เปลี่ยนไม่ได้ แต่สำหรับฉัน ชะตาชีวิตของสัตว์น้ำที่เราเปลี่ยนให้เขาได้ โดยเริ่มจากเปลี่ยนแปลงตัวเราเอง คนรอบข้าง แล้วชะตาชีวิตของพวกสัตว์ทะเลนี้ต้องดีขึ้นแน่นอน

ปิ๊าะป้า ปลาการ์ตูน หรือ ได้ทะเลมีความรัก 2 นี้ ได้ให้สิ่งดีๆ แก่ฉันหลายอย่าง ทั้งแนวคิดในการอนุรักษ์ทะเล ความรู้, ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับโลกใต้ทะเลและความสนุกสนานบันเทิงใจ รวมอยู่ในหนังสือสีตันสวยงามน่าอ่านเล่มนี้ ฉันจึงอยากชวนให้เพื่อนๆ ได้มาอ่านหนังสือเล่มนี้ และร่วม รัก, รักรักษ์ทะเลไปกับฉัน

ดวงตะวันลับขอบฟ้า เด็กหญิงคนเดิมมากล่าวลา พร้อมกับความรู้สึกรักๆ ที่ได้มาแนะนำสิ่งดีๆ ให้แก่เพื่อนๆ โดยเธอก็หวังว่าเพื่อนๆ จะได้รับประโยชน์จากเรื่องราวที่เธอบอกเล่า กล่าวมาข้างต้น ... หนังสือดีๆ มีมากมาย หนังสือสองเล่มนี้ ต่างเป็นหนึ่งในนั้น เธอหวังว่าเพื่อนๆ คงไม่อ่านเพียงแค่หนังสือสองเล่มนี้ แต่คงสานต่อการอ่านหนังสือ และนำมาเล่าสู่กันฟังในวันหน้า

ค.ญ. ปลายฟ้า ธนสนนิศย์

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวชิรวิทย์ อ. เมือง จ. เชียงใหม่

เล่มนี้สี...อ่านได้ทุกคน

หนังสือถือเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของผู้คนทุกยุค ทุกวัย บางเล่มเหมาะสำหรับเด็กเล็กๆ อายุไม่เกิน 7 ปี บางเล่มเหมาะกับเด็กอายุตั้งแต่ 6-12 ปี แต่ก็ยังมีบางเล่มอ่านได้ทุกเพศทุกวัย หนังสือสองเล่มที่ข้าพเจ้านำมากล่าวและชวนให้ทุกๆ ท่านได้อ่านนี้ เหมาะกับทุกเพศทุกวัย ไม่ว่าจะเป็เด็กเล็กๆ ที่ยังอ่านหนังสือไม่ได้ (ก็อาศัยคนอื่นอ่านให้ฟัง) จนถึงวัยผู้ใหญ่ที่เกษียณอายุแล้วก็ยังอ่านได้อยู่ เพราะเนื้อหาในเรื่องทั้งสองเล่มนี้สนุกและน่าติดตาม อ่านได้ไม่เบื่อ แม้จะอ่านผ่านไปหลายๆ ครั้งก็ตาม ประกอบกับในเล่มมีภาพสวยๆ น่ารักๆ ให้ดูอีกด้วย

เล่มแรกคือหนังสือเรื่อง*ทองแดง* บทพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ซึ่งเป็นหนังสือที่จัดพิมพ์เป็นภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ไว้ในเล่มเดียวกัน จัดพิมพ์ด้วยกระดาษอาร์ตมันอย่างดี มีปกแข็ง ซึ่งจัดพิมพ์โดย บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

นับเป็นโชคคิของพสกนิกรชาวไทยที่มีพระมหากษัตริย์ทรงพระปรีชาสามารถในทุกๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นด้านการปกครอง การเกษตร การชลประทาน การทูต การศึกษา การกีฬา ด้านดนตรี และอักษรศาสตร์ ทรงพระราชนิพนธ์หนังสือหลายเล่ม ส่วนแล้วแต่ได้รับความสนใจและมียอดจำหน่ายสูงทั้งสิ้น อาทิ *ทองแดง* *พระมหาชนก* ซึ่งได้รับความนิยมจากประชาชนชาวไทยและชาวต่างประเทศ มีการจัดทำทั้งในรูปแบบหนังสือและการ์ตูน บทพระราชนิพนธ์เรื่อง*ทองแดง* ถือเป็นบทพระราชนิพนธ์เล่มล่าสุด ที่ได้สร้างประวัติกวณใหม่ให้แก่วงการหนังสือ โดยมียอดสั่งจองเป็นจำนวนมากก่อนการออกวางจำหน่าย

ข้าพเจ้าได้ติดตามข่าวคราว เรื่องของคุณทองแดงจากโทรทัศน์และหนังสือพิมพ์ต่างๆ ที่มีข่าวคราวเกี่ยวกับพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ และคุณทองแดง ข้าพเจ้าประทับใจในความน่ารักและความมีเสน่ห์ของคุณทองแดง เมื่อทราบข่าวการออกวางจำหน่ายหนังสือ*ทองแดง* ข้าพเจ้าจึงรีบสั่งจองหนังสือก่อนเพื่อน เพราะคิดว่าน่าจะเป็นหนังสือที่มีความสนุก น่าสนใจ ต้องเป็นเรื่องเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ และคุณทองแดงอย่างแน่นอน

เมื่อข้าพเจ้าได้รับหนังสือเรื่อง*ทองแดง* หรือ ในชื่อภาษาอังกฤษว่า *The story of Tongdaeng* ก็ทำให้ข้าพเจ้ายิ้มไม่หุบ เพราะที่หน้าปกของหนังสือ อัญเชิญพระบรมฉายาลักษณ์ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ขณะทรงมีพระเมตตาต่อคุณทองแดง ส่วนคุณทองแดงก็มีกริยาที่เรียบร้อย น่ารัก แฝงไปด้วยความเข้มแข็ง กล้าหาญ และมีแววตาที่สะท้อนให้เห็นถึงความจงรักภักดีที่มีต่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ พอข้าพเจ้าเปิดดูในหนังสือที่ละหน้าก็เห็นรูปปริยายต่างๆ ของคุณทองแดง ตั้งแต่เล็กเรื่อยมาจนโต ทำให้ข้าพเจ้ายิ่งรักและประทับใจในคุณทองแดงมาก โดยเฉพาะภาพในตอนที่คุณทองแดงสอนลูกๆ เก็บมะพร้าววนั้น คุณน่ารัก และแสนฉลาดเป็นอย่างยิ่ง และเมื่อได้อ่านประวัติแรกเกิด ซึ่งแม่ของคุณทองแดงเป็นเพียงสุนัขจรจัดที่มาอาศัยอยู่ในหมู่บ้านข้างคลินิกศูนย์แพทย์พัฒนา และคุณทองแดงเป็นเพียงสุนัขพันทางที่ได้รับพระมหากรุณาธิคุณ ได้ฉายาตัวเป็นสุนัขหลวง เมื่อวันที่ 13 ธันวาคม 2541 ขณะนั้นอายุได้ 5 อาทิตย์ ก่อนเข้าฉายาตัวนั้นคุณทองแดงร้องไห้มาตลอดทาง แต่เมื่อฉายาตัวแล้วก็หยุดร้องและเข้ามาซุกที่พระเพลาของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ เหมือนฝากชีวิตไว้กับพระองค์อย่างนั้น ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกประทับใจในตัวคุณทองแดงมากยิ่งขึ้น สนุกกับการอ่านภาษาที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ทรงใช้ในการพระราชนิพนธ์หนังสือเล่มนี้มาก ซึ่งข้าพเจ้าคิดว่าถ้าใคร ได้อ่านหนังสือพระราชนิพนธ์เรื่อง*ทองแดง* นี้ แล้วคงจะคิดเช่นเดียวกับข้าพเจ้า และมีความรู้สึกที่คล้ายกับสุนัขจรจัด หรือสุนัขไทยพันทางมากขึ้น จนถึงขั้น

โดยสุนัขพันทางเข้ามาเป็นสัตว์เลี้ยงภายในบ้านตามพระราชประสงค์ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ดังที่พระองค์ทรง
 คำริไว้ในตอนท้ายของบทนำในหนังสือด้วย....

ส่วนอีกเล่มหนึ่งคือหนังสือเรื่อง*แก้วจอมแก่น* พระราชนิพนธ์ในสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราช
 กุมารี ซึ่งใช้พระนามแฝงว่า แว่นแก้ว เป็นหนังสือที่น่าสนใจ และสนุกไม่แพ้เรื่อง*ทองแดง* ที่แฝงไว้ด้วยสาระความรู้ทางด้าน
 วิทยาศาสตร์ ประวัติศาสตร์ วิถีชีวิต คุณธรรม และจริยธรรม โดยวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมให้เยาวชนรักการอ่าน รู้จักแสวง
 หาความรู้จากการอ่าน เสริมสร้างจินตนาการและรู้จักใช้ความคิดพิจารณา ใคร่ครองเรื่องต่างๆ

เมื่อข้าพเจ้าเปิดดูในแต่ละตอนแบบผ่านๆ ครั้งแรก ข้าพเจ้าคิดว่า คงจะน่าเบื่อเพราะมีแต่ตัวหนังสือเต็มไปหมด มี
 ภาพประกอบเพียงเล็กน้อย ไม่เหมือนเรื่อง*ทองแดง* ซึ่งมีภาพน่ารักให้ดูมากมาย แต่เมื่อได้อ่านอย่างจริงจัง เพียงสองถึงสาม
 บทแรก ก็พบว่ามีความสนุกและยังสอดแทรกสาระความรู้ต่างๆ วิถีชีวิตความเป็นอยู่ของเด็กที่เทคโนโลยีต่างๆ ยังมีไม่มาก
 หอ และทุกคนต้องติดอยู่กับธรรมชาติ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์สิ่งใหม่อย่างเพลิดเพลิน ความสนุกสนานในวัยเด็กที่ใหญ่
 บงคนได้อ่านแล้วอาจหวาดคิดถึงอดีตในวัยเยาว์ของตน เช่น ตอนล่อถั่ง ซึ่งต้องใช้เศษเนื้อหรือของคาวๆ ในการล่อมันขึ้นจา
 กรู เมื่อจับได้ก็จะไปใส่กระป๋องเก็บไว้ อันเป็นการละเล่นที่สนุกๆ ของเด็ก ที่มีไฉนก็ถึงความทุกข์หรือเป็นการเบียดเบียนผู้
 อื่น ซึ่งนอกจากจะทำให้ผู้อื่นทุกข์แล้ว ตัวเองยังได้รับทุกข์ทางใจด้วยเช่นกัน อย่างตอนจันทรรกาสที่แสดงถึงความเชื่อและ
 วิถีชีวิตของคนสมัยก่อนซึ่งต่างจากคนสมัยปัจจุบัน เป็นปรากฏการณ์ธรรมชาติที่มีความน่าตื่นเต้น และน่าสนใจ และมีหลาย
 ตอนที่สอดแทรกความคิดแนววิทยาศาสตร์ และการคิดอย่างเป็นเหตุเป็นผล เช่น ตอนเลี้ยงปลา สัตว์ประหลาด และนักวิทยา
 ศาสตร์เอก เป็นต้น หรือแม้แต่เรื่องของมิตรภาพระหว่างเพื่อน คนในครอบครัว และสัตว์เลี้ยง

หากผู้อ่านได้อ่านแล้วก็จะพบว่ามีความสนุก น่าติดตาม หรืออาจจะอ่านแล้วแอบอมยิ้มไปกับความแก่นแก้ว จอม
 ขน และความฉลาดแบบเด็กของแก้วและพวกพ้องอย่างแน่นอน

แก้วจอมแก่น นี้ นอกจากจะจัดพิมพ์เผยแพร่เป็นภาษาไทยแล้วยังมีการแปลพิมพ์เผยแพร่เป็นภาษาอังกฤษและ
 ภาษาจีนอีกด้วย โดยเฉพาะในรูปแบบภาษาจีน จากบทภาคผนวกท้ายเล่มได้กล่าวไว้ว่า เรื่อง*แก้วจอมแก่น* ได้รับความสนใจ
 จากผู้อ่านชาวจีนเป็นอย่างมาก จนสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ ทรงต้องนำอาหารไทย และการละเล่นแบบไทยๆ ไปแสดง
 ให้ผู้อ่านชาวจีนได้เห็น...แล้วคนไทยอยู่เมืองไทยแท้ๆ ไม่คิดจะอ่านหนังสือดีๆ มีคุณค่าเล่มนี้บ้างหรือ?

น.ส. เปี่ยมสุข บุญมี

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนกาญจนาภิเษกวิทยาลัยสุราษฎร์ธานี อ. ไชยา จ. สุราษฎร์ธานี

อ่านด้วยรักเขียนด้วยใจ

แมลงเอ๋ยแมลงผึ้ง	เที่ยวเคล้าคลึงคอกไม้ไผ่เกสร
ได้น้ำหวานเก็บไว้ในรังรอน	ไม่เคียดรอนเพราะชนหมั่นทำงาน
เปรียบบัณฑิตรักการอ่านหนังสือ	ปัญญาคือน้ำผึ้งซึ่งหอมหวาน
ยังอ่านมากยังมีปรีชาชาญ	ความคิดอ่านฟูเฟื่องเปรื่องปราชญ์เอย

คุณพ่อมักสอนข้าพเจ้าเสมอว่า คนที่อ่านหนังสือ คือคนที่มีความคิด เพราะหนังสือสอนให้คนคิดเป็น และคนที่รู้จักคิดก็มักจะก้าวไปได้ไกลกว่าคนอื่นเสมอ จึงไม่แปลกที่ข้าพเจ้าจะรักการอ่านหนังสือมาตั้งแต่ยังเล็กตามแนวทางที่คุณพ่อได้แผ้วถางเอาไว้ให้ และเส้นทางนี้ข้าพเจ้าได้เรียนรู้ว่า คนที่จะอ่านหนังสือจะต้องมีความรักให้กับหนังสือที่เราอ่าน เมื่อเราชอบรักให้หนังสือ หนังสือก็จะมอบสิ่งที่เราให้ไปกลับคืนมา ยิ่งเรารักหนังสือมากเท่าไร เราก็จะรู้สึกดีและมีความสุขทุกครั้งที่ได้อ่านหนังสือ จนทำให้เรารู้สึกได้ว่า หนังสือคือเพื่อนที่จริงใจต่อเราเสมอ หนังสือไม่เคยดักดวงหรือหวังอะไรจากคนอ่านมากไปกว่าจะอยากเห็นคนอ่านมีความสุข และยิ้มได้ทุกครั้งที่ยิ้มสุดบรรทัดสุดท้ายของหน้าหนังสือ

คนที่รักการอ่านหนังสือ มักจะมีโลกอีกโลกหนึ่งเสมอ เป็นโลกส่วนตัวที่เราสามารถปลดปล่อยอารมณ์ ความรู้สึกของเราได้ดีที่สุด โลกใบเล็กๆ ที่อาจไม่มีค่าสำหรับใครแต่คงมีความรู้สึกของผู้ที่เคยค้น เพราะ โลกแห่งการอ่านคือโลกที่สร้างสรรคอย่างแท้จริง โลกที่สร้างคนให้เต็มคน โลกที่ใครก็ตามหากได้สัมผัสย่อมจะรู้สึกเหมือนกันว่า เมื่อใดก็ตามที่เราได้หลุดเข้าไปอยู่ใน โลกใบนี้ เราจะได้พบกับความสุขความสมหวังในแบบที่เราใฝ่ฝันหา ไม่ต้องคิดคำนึงถึงสิ่งอื่นใดที่จะบั่นทอนความรู้สึกของเราให้เศร้าหมองลงได้

โลกแห่งการอ่านของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้พบกับความวิจิตรตระการตาของผืนป่าอภัยธรที่โลดแล่นมีชีวิตชีวาโคเค่นอยู่บนหน้ากระดาน สะกดทุกอารมณ์ความรู้สึกของผู้ที่ได้สัมผัส ล่องลอยไปกับความฝันอันพิสดารใน *พระอภัยมณี* สุนทรภู่ กวีเอกสี่แผ่นดิน ผู้ที่ทำให้ความหวังความฝันของวงการวรรณศิลป์ไทยได้รับการยอมรับ และกล่าวขานเป็นตำนานอันเกริกไกร หากมิใช่เพียงเท่านั้น พระอภัยมณีสอนให้ข้าพเจ้าได้รู้จักโลกแห่งการอ่าน

ตั้งแต่จำความได้ เสียงทุ้มต่ำของกลอนบทหนึ่งในเรื่อง *พระอภัยมณี* ที่ข้าพเจ้าจำได้ขึ้นใจมาจนเดี๋ยวนี้ จะแว่วมาให้ได้ยินทุกครั้งก่อนนอน หรือเมื่อใดก็ตามที่มีเวลาว่าง ไม่ใช่เสียงใครที่ไหน แต่เป็นเสียงของคุณพ่อ ผู้เป็นที่รักเคารพของข้าพเจ้า และเพราะเสียงนี้เองกระมังที่เป็นจุดเริ่มต้นของการปลูกฝังให้ลูกของพ่อรักการอ่านหนังสือขึ้นมา โดยไม่รู้ตัว

อาจจะงงใจหรือไม่ แต่พ่อได้ปลูกฝังสิ่งดีงามนี้ให้ลูกได้ตั้งสมบัตินมาที่ละเล็กทีละน้อย จนกระทั่งข้าพเจ้าได้มีโอกาสอ่าน *พระอภัยมณี* ฉบับคำกลอนในหนังสือแบบเรียนของพี่ ขณะที่กำลังศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ความรู้สึกตอนนั้นดีใจ สนุกสนาน และตื่นเต้นที่สามารถอ่านหนังสือได้ขนาดนั้น โดยมีคุณพ่อแปลความหมายให้ฟังบ้างเป็นบางครั้งช่วงเวลาดีๆ เหล่านี้ได้ก่อให้เกิดความอบอุ่น ความผูกพันระหว่างพ่อกับลูก กลายเป็นสายใยที่แน่นแฟ้นขึ้นมา โดยไม่รู้ตัว รับรู้แต่ว่านั่นคือความสุขที่สุด

ในที่สุดข้าพเจ้าก็ได้มีโอกาสอ่าน *พระอภัยมณี* ทั้งฉบับที่ถอดความแล้ว และฉบับคำกลอนตั้งแต่ต้นจนจบ ความรู้สึกสนุกสนาน เพลิดเพลิน ยังคงอยู่ สุนทรภู่ได้สร้างจินตนาการอันกว้างไกลให้บังเกิดกับเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง ที่ตระหนักได้แล้วว่า ความไพเราะของคำกลอนที่ได้ยินเมื่อครั้งยังเยาว์ หรือความสนุกสนานจากนิทานเรื่อง *พระอภัยมณี* ที่คุณพ่อเคยเล่า

ให้ฟังจนได้มาอ่านเอง ก็ครั้งต่อก็ครั้งก็ยิ่งเหมือนเดิม ความสนุกสนานยังมีอยู่และเพิ่มพูนมากขึ้น เมื่อเด็กผู้หญิงคนนั้นสามารถเข้าใจในทุกบทกลอน ทุกตัวอักษรที่ท่านสุนทรภู่ได้เสกสรรปั้นแต่งขึ้น

ในนิทานคำกลอนอันลือชื่อนี้ สุนทรภู่เข้าถึงอารมณ์ ความรู้สึกของคนทุกชนชั้น ความโศกเศร้าจากการพลัดพรากจากบิดามารดา และถิ่นฐานอันเป็นที่รัก ความรัก ความซาบซึ้งของตัวละครเอกในเรื่อง แม้แต่นางผีเสื้อสมุทรผู้โหดร้ายก็ยังมีความรักมันต่อพระอภัยมณีอย่างแท้จริง สุนทรภู่สอนให้รู้ว่าในความซึ้งมีความรัก และความรักสามารถขจัดปัดเป่าความชั่วออกจากจิตใจได้ ความรักช่วยเหลือกันของสองพี่น้องพระอภัยมณีและศรีสุวรรณที่ไม่ทอดทิ้งกัน สุนทรภู่สอนวิถีแห่งการใช้ชีวิตของคนเราผ่านพระฤๅษีแห่งเกาะแก้วพิสดาร ที่แม้กาลเวลาจะผ่านพ้นมา ทว่าคำสอนของท่านเป็นอมตะเสมอ ยังคงความศักดิ์จริงและเชื่อถือได้ ความคิดของสุนทรภู่เป็นวิทยาศาสตร์ที่สามารถพิสูจน์ได้ เพราะสิ่งที่ท่านคิดและผูกขึ้นเป็นบทกลอน หลากๆ สิ่งหลายๆ เหตุการณ์ที่ไม่เคยเกิดขึ้นและไม่อาจเป็นไปได้ในสมัยนั้น สามารถเกิดขึ้นและมีอยู่จริงในสมัยนี้

สุนทรภู่ได้แสดงความเป็นอัจฉริยบุคคลของท่าน ที่สามารถผูกเรื่องความสนุกสนาน ความโศกเศร้า ซาบซึ้ง และแสนหวาน พร้อมข้อคิดและคติๆ ที่จะช่วยกล่อมเกลাজิตใจของผู้อ่านให้อ่อนไหวและอ่อนโยนขึ้นในรูปแบบของบทกลอนที่สนไพเราะงดงาม และเหนือสิ่งอื่นใดพระอภัยมณีของสุนทรภู่คือสื่อกลางให้ข้าพเจ้าเข้าใจและซาบซึ้งดื่มด่ำกับความรักรัก ความผูกพันระหว่างพ่อลูก ทั้งงดงามในความรู้สึก ทุกครั้งที่ระลึกถึง

พระอภัยมณีจึงเป็นหนังสือเล่มแรกที่เปิดโลกการอ่านแก่ข้าพเจ้า และเฝ้ารอคอยที่จะเปิดโลกการอ่านแก่ใครอีกหลายคน

นั่นคือความทรงจำอันงดงามกับหนังสือเล่มแรกที่ข้าพเจ้ารักและครูกวีที่ข้าพเจ้าเทิดทูน มันเป็นก้าวแรกทั้งงดงาม เป็นก้าวแรกของสิ่งดี ที่คุณพ่อถ่ายทอดให้ลูกสาวคนนี้ จึงไม่แปลกอะไร ถ้าหนังสือเล่มต่อไปนี้ของคุณพ่อจะกลายเป็นหนังสือที่ข้าพเจ้ารักและชื่นชอบที่สุด เพราะลูกจะรับรู้เสมอว่าพ่อมักมีสิ่งดีงามให้แก่ลูก ในที่สุดข้าพเจ้าก็ได้รู้จัก ได้รัก เพชรพระอุมา นวนิยายในดงป่าลึก ของนักเขียนผู้ยิ่งใหญ่แห่งบรรณพิภพ พนมเทียนบรมครูแห่งการเขียน ผู้ที่อยู่ในหัวใจของข้าพเจ้าเสมอ

ข้าพเจ้ารู้จักเพชรพระอุมาเมื่อประมาณ 7 ปีที่แล้ว จากกองหนังสือของคุณพ่อ เพียงได้เปิดอ่าน มนต์เสน่ห์ของเพชรพระอุมา ก็ทำให้ข้าพเจ้าหลงรัก ทั้งที่เริ่มจากภาคที่ 2 น่าเสียดายที่มีเพียงหกเล่มเท่านั้น เพชรพระอุมาจึงสะดุดอยู่แค่นั้น จนข้าพเจ้าได้พบเพชรพระอุมา อีกครั้งในห้องสมุดประชาชน ข้าพเจ้าเริ่มต้นอ่านใหม่ จากเล่มแรกถึงเล่มสุดท้ายไม่ต่ำกว่าสามเที่ยว ความสนุกสนาน ตื่นเต้น ที่รู้สึกเหมือนกับว่าตัวเองได้ร่วมทางและดื่มด่ำไปกับการผจญภัยไปกับตัวละครในเรื่องนี้แล้ว และทุกครั้งทีอ่านก็ยังให้ความรู้สึกไม่มีที่ติเหมือนได้เจอเพื่อนเก่า

พนมเทียน เก็บป่ามาให้คนรักเพชรพระอุมา ทุกคนร่วมกันเปิดป่าอีกครั้ง ความรู้สึกทุกซอกทุกมุมเหมือนเดินทางอยู่ในป่าจริง ความยิ่งใหญ่ของเพชรพระอุมา ไม่ได้อยู่ที่ขุมทรัพย์เพชรพระอุมาอันมีค่ามหาศาล แต่อยู่ที่ความยิ่งใหญ่ของผืนป่าทุกๆ รายละเอียดของผืนป่าพนมเทียนเก็บมา ได้อย่างหมดจด แทบไม่หลงเหลือให้สะดุดล้มในอารมณ์ ความงามของผืนป่า ความอุดมของผืนน้ำ ความตื่นเต้นตื่นเต้นกับบรรดาสัตว์ป่าทั้งที่ยังหลงเหลือหรือสูญพันธุ์ไปแล้ว

พนมเทียนได้สอนวิถีแห่งป่าให้เรา สอนให้รู้จักปืนล่าสัตว์มีคมทุกชนิด และที่สำคัญ ป่าของพนมเทียนได้สอนให้รักป่าใจและมิตรภาพของผู้ร่วมเดินทาง เพราะหากปราศจากสิ่งเหล่านี้แล้วความหาชนะก็จะมาเยือนทันที และด้วยลีลาการยิงที่ตื่นเต้นระทึกใจ ไปกับเหตุการณ์อันน่าหวาดเสียว พนมเทียนกระซอกความรู้สึกรักของผู้อ่านให้จมดิ่งไปกับพายุอารมณ์ที่กลังบ่าระทำให้ไปกับการผจญภัยของรหิณทร์ หรือแฉงชาย แล้วเล่า โลมอารมณ์ให้ผ่อนคลายด้วยบทรักอันแสนหวานของเพชรพานใจกลางกับมงกุฎไพรของเขา คาริน วราฤทธิ์ ที่ต้องตามดูว่าเมื่อไรจะรักและลงเอยกันเสียที

พนมเทียนสามารถกำหนดทุกอารมณ์ความรู้สึกผู้อ่านให้โลดแล่นไปกับตัวละคร ได้อย่างลงตัว ถึงยามโศกเศร้าพลัดพราก พนมเทียนก็ทำได้อย่างซาบซึ้งกินใจ ไม่ว่าจะอ่านกี่ครั้งก็ยังเสียน้ำตาที่บรรทัดเดิม เหตุการณ์เดิมทุกคราไป

พนมเทียนเขียนนวนิยายเรื่องนี้เกือบทั้งชีวิตเพื่อให้เราได้อรรถกถาพนมเทียนอย่างแท้จริง สรรพวิชาความรู้ ทุกศาสตร์ ทุกสาขา ทุกอารมณ์ความรู้สึกของพนมเทียนที่ถ่ายทอดให้เพชรพระอุมา พนมเทียนให้ความสำคัญระหว่างบ่าวและนาย ความเป็นพี่น้องของเชษฐาและอนุชา ที่ไม่ว่าจะเกิดเรื่องร้ายแรงแค่ไหน แต่ในที่สุด พี่น้องยัง ใจก็ติดกันไม่ขาด เมื่อความ โกรธเคืองหมดไป ความหวังหาอาหารก็กลับมาปลูกจิตสำนึกที่คิงมาคืนมา ความรักความยิ่งใหญ่ของมิตรภาพกับคำว่าเพื่อน คายที่คณะเดินทางชุดนี้มีให้แกกันอย่างแน่นแฟ้น ประหนึ่งจะหลอมรวมทุกชีวิตให้เป็นชีวิตหนึ่งชีวิตเดียว ภายใต้การนำ ของจอมพรานผู้ยิ่งใหญ่ รพินทร์ ไพรวลัย และคู่คิดคนสำคัญอย่าง แงชาย จอมพเนจร ผู้ซึ่งไหวชิงพริบกันเสมอ ท่ามกลาง ภัยอันตรายจากหัตถ์ภัยแห่งป่า ที่ไม่รู้ว่าเข้ามาสู่ทุกคนในรูปแบบใด บางครั้งก็จู่โจมแบบหนักหน่วงเฉียบพลันจนอกสั่น ขวัญหาย หลายครั้งก็ขบถเบียดเบียนคอบยี้ดผลาญชีวิตของทุกคนอย่างเลือดเย็นและ โหดเหี้ยมเขียนตาย และทุกครั้งที่ต้อง คอยระแวงระวังภัยจากสิ่งเร้นลับอันน่าสยดสยองที่กระซอกอารมณ์ของทุกคนให้กระเจิดกระเจิง แต่ทุกครั้งก็ผ่านพ้นไปได้ เพราะนี่คือคณะเดินทางของจอมพรานผู้ยิ่งใหญ่ รพินทร์ ไพรวลัย ผู้ที่แม้แต่พญามัจจุราชก็ยังให้ความเมตตา เพราะนี่คือคณะ เดินทางที่มีคนใช้พิเศษที่ร้ายกาจที่สุด แต่จริงใจและเทิดทูนพรานใหญ่ประหนึ่งพี่น้องร่วมอุทร ประหนึ่งน้ำมิตรร่วมสาบาน พร้อมกันก็เป็นผู้ปรับตัวฉกาจที่คอยกวาดดิน กวาดอารมณ์ ของพรานใหญ่ให้ชุ่มฉ่ำ จนต้องให้นายหญิงมาคอยห้ามทัพอยู่ เสมอ สำคัญนักละเจ้าคนใช้พิเศษของนายหญิงคนนี้

และนี่คือคณะเดินทางที่เต็มไปด้วยคนจริง ที่ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น หนึ่งในคณะก็ต้องช่วยแก้ไขสถานการณ์ อันเลวร้ายนั้น ให้บรรเทาเบาบางลง ได้ เพราะความซื่อมั่นในสังขะและคุณความดี เคารพต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์และครูอาจารย์ผู้ประ สติธิประสาทวิชาความรู้ พร้อมด้วยน้ำใจที่ไม่ลบหลู่อาถรรพ์แห่งป่า น้ำใจที่มีให้ทุกชีวิตเสมอ ไม่ว่าจะเป็ยขอกปัยมิตรหรือ มหาศัตรูผู้ยิ่งใหญ่

และในที่สุดแห่งการติดตามคือภาพการลาจากของสองบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ เจ้าแห่งป่าทั้งสองที่ชิงไหวชิงพริบกันตลอด เวลา ชนิดที่ไม่ยอมลงให้ใคร เสมือนว่าทั้งคู่เกิดมาเพื่อจะแข่งชิงความเป็นเจ้าแห่งป่าที่ต้องเป็นปรปักษ์ต่อกันตลอดเวลา แต่ แท้ที่จริงหัวใจของคนทั้งคู่ยังถึงกันอยู่เสมอ และรักกันมากที่สุดเกินกว่าที่ใครจะคิด ไปถึง เมื่ออำนาจมาถึงตรงนี้ ขณะที่เขา ทั้งคู่กำลังจะลาจากกันครั้งสุดท้าย ส่วนลึกแห่งหัวใจของคนทั้งคู่ยิ่งใหญ่ทัดเทียมกันจริงๆ เมื่อมีรพินทร์ก็ต้องมีแงชาย เมื่อมี แงชายก็ขาดรพินทร์ไม่ได้ เมื่อคนหนึ่งล้มอีกคนจะหาทางออกได้เสมอ แต่จะทำฉันใด เมื่อถึงเวลาที่จะ ไม่มีคนทั้งคู่ร่วมเดิน ในเส้นทางมหาวิบากนี้อีกตลอดกาล คนหนึ่งคือคนเข็ร้อยตำ รวงเอกตระเวนชายแดนไทย อีกคนหนึ่งร้อยโทกองโจร กะเหรี่ยง

ภาพการลาจากของคนทั้งคู่ ไม่ว่าจะเป็ยภาคแรกหรือภาคจบ พนมเทียนก็ทำให้ผู้อ่านรู้สึกเหมือนกับว่าอยากจะ หยุดเวลาเอาไว้แค่นั้น กับภาพความประทับใจของกลุ่มมหาบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ แห่งเส้นทางมหาวิบาก ผู้เดินแดนแห่งขอกปัยรณนา ของทุกคนที่รวมกันอยู่ที่นั่น ดินแดนแห่งขุนเขาจรดขอบฟ้า ทิวาจรดราตรี ดินแดนแห่งเพชรพระอุมา

เพชรพระอุมา ทำให้เราทุกคนรับรู้และเข้าใจได้ว่า ไม่มีใครยิ่งใหญ่ใดๆ จะอยู่เหนือสังขะและน้ำใจของมหามิตร ที่ประเสริฐ และเพชรพระอุมาก็เป็นมหามิตรสำหรับผู้อ่านเสมอมา และจะเป็นตลอดไป

เพชรพระอุมาทำให้คนรักหนังสือ รู้สึกรักและหวงแหนหนังสือยิ่งขึ้นไปอีก

เพชรพระอุมาคือห้องสมุดแห่งความอุดมของผืนป่า คือสุดยอดของตำนานแห่งนิทานรอบกองไฟที่สนุกสนาน คั่น เดิน คือบันทึกล้มโล่ที่รวบรวมเรื่องราวจากวิถีชีวิตบนแผ่นดินไทย ในแต่ละช่วงกาลเวลาที่กลายมาเป็นผืนป่าอันงดงามและ ทรงคุณค่าแห่งวงการวรรณกรรมไทย ที่คนไทยทุกคนจะภาคภูมิใจได้อย่างเต็มเปี่ยม และข้าพเจ้าก็อยากให้ทุกคนรู้สึกรัก และร่วมดื่มด่ำไปกับความยิ่งใหญ่ของเพชรพระอุมา หนังสือที่ข้าพเจ้ารักที่สุด หนังสือที่รอคอยความรู้ที่รักและหวงแหน จกทุกคนที่ได้เปิดอ่าน

พระอภัยมณี และเพชรพระอุมา จึงมิใช่เพียงแต่หนังสือเล่มหนึ่งเท่านั้น แต่จะเป็นมรดกทางความคิดอันงดงาม ที่รอคอยจะจุดประกายความฝันให้อีกหลายๆ คน

อยากให้คนไทยทุกคนรักหนังสือทั้งสองเล่มนี้เหมือนที่ข้าพเจ้ารัก อยากให้หนังสือทั้งสองเล่มนี้เป็นบันไดไปสู่ การเปิดหนังสือเล่มอื่นอีกมากมาย เพราะไม่ว่าจะเป็นหนังสือเล่มไหน ก็มีคุณค่าด้วยกันทั้งนั้น ขอเพียงเราทุกคนรักที่จะอ่าน แล้วเราจะเป็นคนหนึ่งที่ก้าวไปข้างหน้า ก้าวไปสู่โลกใบใหม่ของเราเอง โลกส่วนตัวที่มีความใฝ่ฝันอันงดงามรอเราอยู่ แม้ในบางครั้งความฝันจะเดินสวนทางกับความเป็นจริง แต่อย่างน้อยเราก็ภูมิใจได้ว่า ครึ่งหนึ่งเราเคยฝัน และกล้าที่จะบันทึก ความฝันนั้นไว้เป็นความทรงจำอันงดงาม และเต็มใจที่จะเก็บไว้เป็นเศษเสี้ยวส่วนหนึ่งของชีวิต เพื่อคอยหล่อเลี้ยงและสร้าง หลังจากโลกที่เขียนด้วยเมล็ดพืชทางตัวอักษร ด้วยกระดาษแห่งแผ่นดิน เพื่อจะส่งให้ราก ไม้แห่งปัญญาเป็นรากฐานให้กับ ยอดไม้แห่งชีวิตที่สูงส่งและงดงาม ท่ามกลาง โลกแห่งความจริงได้อย่างกล้าแกร่งและมั่นคง คุณคั่งกุษาที่ตั้งตระหง่านอยู่สูง เสาค้ำฟ้า แม้จะต้องแดด ลม ฝน สักปานใด

ค.ญ. พรภัสสร จันทพิง

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอานวยพิทยา กรุงเทพฯ

ความรู้สึที่แตกต่าง

การอ่านทำให้เราได้รับความรู้ เกิดความเข้าใจในหลายๆ เรื่อง อีกทั้งยังทำให้เราได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลินอีกด้วย ทุกวันนี้หนังสือที่ตีๆ หลายเรื่อง และหลายๆ รูปแบบวางขายอยู่บนแผงหนังสือมากมาย การอ่านนั้นเราไม่จำเป็นจะต้องไปหาซื้อหนังสือเรื่องใหม่ๆ หรือหนังสือที่มีราคาแพงๆ มาอ่าน หนังสือที่ราคาไม่แพงหรือหนังสือที่เราพอมีอยู่ที่บ้านเราก็สามารถหยิบมาอ่านยามว่างๆ ก็ทำให้เราได้รับความรู้และความเพลิดเพลินได้

หนังสือที่ฉันจะขอแนะนำให้เพื่อนๆ ได้รู้จักนี้ ฉันได้ขยืมมาจากห้องสมุดที่โรงเรียน เพื่อนๆ ก็คงเคยเข้าห้องสมุดที่โรงเรียนซึ่งจะเห็นได้ว่าที่ห้องสมุดมีหนังสือให้เราได้อ่าน ได้ศึกษาหาความรู้มากมาย และเป็นแหล่งเรียนรู้ที่สำคัญแห่งหนึ่งในโรงเรียนของเรา หนังสือเล่มแรกที่ฉันจะแนะนำให้เพื่อนๆ อ่านนี้เป็นหนังสืออ่านนอเวลาวิชาภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ชื่อหนังสือคือ *ฉันอยู่นี่...ศัตรูที่รัก* โดย ศ. เศรษฐกิจ ฌ อรุชยา ซึ่งหนังสือเล่มนี้เป็นงานเขียนของนักเขียนสตรีซึ่งเป็นจิตแพทย์คนแรกของวงการหนังสือ พอทราบรายละเอียดของนักเขียนเรื่องนี้ฉันก็คิดว่าจะต้องน่าสนใจแน่ๆ

ในหนังสือเล่มนี้มีเรื่องสั้นอยู่ทั้งหมดหกเรื่อง เรื่องแรกคือเรื่องเรือรบจำลอง เรื่องแรกนี้เป็นเรื่องที่แสดงให้เห็นถึงมิตรภาพของความเป็นเพื่อนระหว่างเด็ก โดยเฉพาะเด็กชายสองคนที่แตกต่างกันมากในเรื่องความอบอุ่นของครอบครัวและอุปนิสัย คือ เด็กชายอันคร เป็นเด็กที่พ่อของเขาจะมองว่าเป็นเด็กคือ เกเร ขี้เกียจเรียนหนังสือ และเด็กชายซาลี ซึ่งเป็นเด็กที่อยู่ในครอบครัวที่อบอุ่นด้วยความรักและมีฐานะดีกว่าเด็กชายอันคร นอกจากนี้ยังเป็นเรื่องที่แสดงให้เห็นถึงความรัก ความเข้าใจของครูที่มีต่อลูกศิษย์ทุกๆ คน โดยเฉพาะในเรื่องเรือรบจำลอง ครูบุญบงได้ให้ความรัก ความเมตตาแก่เด็กชายอันครมากๆ

ถ้าเพื่อนๆ อ่านแล้วก็คงจะรู้สึกเหมือนกับฉันแน่ๆ คือรู้สึกซาบซึ้งในพระคุณของครูที่มีต่อลูกศิษย์ทุกคน ฉันประทับใจในตัวครูบุญบงมากๆ ที่สามารถเปลี่ยนนิสัยของลูกศิษย์คนหนึ่งคือเด็กชายอันคร ที่คนอื่นมองว่าเป็นเด็กนิสัยไม่ดี แต่ครูบุญบงสามารถเปลี่ยนแปลงนิสัยของเด็กชายอันครได้ เพราะมีเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหลายๆ ครั้ง จากวีรกรรมของเด็กชายอันครที่ครูบุญบงจะต้องใช้ความอดทนในการแก้ปัญหา

เรื่องเรือรบจำลอง มีการใช้ภาษาหรือคำพูดที่ง่ายๆ เหมือนคำพูดในชีวิตประจำวันของเรา แต่ฉันคิดว่าความประทับใจและจุดเด่นของเรื่องนี้ก็ตรงเนื้อเรื่องที่เมื่ออ่านจบแล้ว ฉันรู้สึกตื่นเต้นใจในความรัก และความเสียสละของเพื่อนแค่อ่านเป็นเรื่องแรกฉันก็น้ำตาคลอแล้ว จนทำให้รู้สึกอยากจะทำเรื่องคล้ายๆ ไปในหนังสือเล่มนี้

เรื่องที่ 2 ที่ฉันจะขอแนะนำคือเรื่อง “ห่านย่างไฟแดง” ฉันว่าชื่อเรื่องดูแปลกๆ ตอนแรกก็นึกว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับการทำอาหาร แต่พอเริ่มอ่านก็ชวนให้ติดตามอ่านจนจบ เพราะอยุ่จะทราบว่าจะทำไม่ดังชื่อเรื่องว่าห่านย่างไฟแดง เรื่องนี้ฉันอยากให้เพื่อนๆ ได้อ่านเองตั้งแต่ต้นเรื่องเลย ถ้าเพื่อนๆ ได้อ่านจบเรื่องแล้ว บางคนอาจจะเปลี่ยนความคิดอะไรหลายๆ อย่างในตัวเอง ฉันรับรองได้ว่าเรื่องห่านย่างไฟแดงต้องเป็นอีกเรื่องหนึ่งในหนังสือเล่มนี้ที่จะอยู่ในใจของผู้อ่านทุกคน

เรื่องห่านย่างไฟแดงนี้ยังได้รับการตีพิมพ์ในหนังสือ *สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์* ปีที่ 6 ฉบับที่ 14 วันอาทิตย์ที่ 20 กันยายน 2503 เพื่อนๆ เห็นปี พ.ศ. แล้วคงจะรู้สึกตื่นเต้นเหมือนกับฉันแน่ๆ คือมีความรู้สึกที่เหมือนกับว่าได้เห็นของเก่าหรือของโบราณ แต่เพื่อนๆ อย่าเพิ่งคิดว่าการใช้คำหรือเนื้อเรื่องจะเชยนะ เพราะเรื่องห่านย่างไฟแดงนี้ได้รับการคัดเลือกให้เป็นเรื่องสั้นที่ดีที่สุดในเมืองไทยในรอบสัปดาห์ เอาเป็นว่าเรื่องที่ 2 ในหนังสือชุดเล่มที่ 2 นี้ฉันไม่แนะนำอะไรมา แต่อยากให้เพื่อนๆ ได้ลองอ่านดูเองนะ

ต่อไปคือเรื่องที่ 3 ของหนังสือเล่มนี้ซึ่งพอเห็นชื่อเรื่องแล้วฉันคิดว่าเพื่อนๆ คงรู้สึกแปลกใจเหมือนกับฉันว่าทำไมศัตรูถึงมาเป็นที่รักได้ และทำไมหนังสือเล่มนี้จึงใช้ชื่อเรื่องสั้นเรื่องนี้เป็นชื่อหนังสือ เรื่องที่ 3 ที่ฉันจะแนะนำเพื่อนๆ ได้รู้จักนี้มีชื่อเรื่องว่า “ฉันอยู่นี่...ศัตรูที่รัก” เนื้อเรื่องของเรื่องนี้ชวนให้รู้สึกสนุกสนาน ตื่นเต้น น่าติดตาม แต่ว่าตอนจบของเรื่องทำให้บรรยายความรู้สึกของผู้อ่านไม่ถูกเลย ฉันคิดว่าใครที่อ่านเรื่องนี้แล้วจะมีหลายความรู้สึกหลายอารมณ์แน่ๆ

เนื้อเรื่องของ “ฉันอยู่นี่...ศัตรูที่รัก” นี้ทำให้ผู้อ่านรู้สึกชื่นชมในความเข้มแข็งของตัวเอกของเรื่องที่ชื่อ ปอล ฉันไม่ชอบบอกเพื่อนๆ นะว่า “ปอล” คือใคร ฉันอยากให้เพื่อนๆ ได้ลองอ่านเอง เรื่องนี้ยังให้ความรู้สึกถึงมิตรภาพของเพื่อนที่เป็นสัตว์คนละชนิดกัน แต่ก็สามารถเป็นเพื่อนกันได้ นอกจากนี้ยังสอดแทรกให้เห็นถึงความมีจิตใจที่ดี ไม่เฉพาะแต่คนเราเท่านั้นที่มีการให้อภัยกันและกัน ไม่อาฆาตกัน แต่เรื่องนี้ตัวละครของเรื่องซึ่งเป็นสัตว์ก็มีการให้อภัยกัน ไม่อาฆาตกัน ถึงแม้ว่าอีกฝ่ายจะเป็นฝ่ายศัตรูที่เคยทำร้ายแม่ของตนเองจนเสียชีวิตก็ตาม

การใช้คำและเรื่องราวในเรื่องสั้นนี้สามารถใช้คำที่ทำให้เราคิด เห็นภาพหลายๆ เหตุการณ์ในเรื่องได้ไม่ว่าจะเป็นการบรรยายถึงบรรยากาศในช่วงเวลาของเรื่องหรือบรรยากาศของเหตุการณ์ต่อผู้ระหว่างสัตว์สองชนิด ที่เมื่ออ่านแล้วรู้สึกว่าการณ์มันน่ากลัวและดูเคียดมาก และเมื่อตัวเอกของเรื่องจะต้องผจญภัยอย่างโคตรเด็ดขั้ว ผู้เขียนก็เขียนบรรยายทำให้บางครั้งฉันก็มีความรู้สึกคล้ายคลึงเหมือนกับว่าตัวฉันคือ “ปอล” “ปอล” เป็นใคร? ฉันอยากให้เพื่อนๆ ลองหยิบหนังสือชุด “ฉันอยู่นี่...ศัตรูที่รัก” มาอ่านเองดีกว่า เพราะถ้าแนะนำโดยการเขียนแบบนี้แล้ว ฉันคิดว่าเรื่อง “ฉันอยู่นี่...ศัตรูที่รัก” นี้ต้องให้พูดหรือเล่าด้วยคำพูดจะให้อารมณ์ที่ดีกว่านี้แน่ๆ เพื่อนๆ ลองแวะเข้าห้องสมุดโรงเรียนแล้วลองอ่านดูนะ รับรองว่าไม่ผิดหวัง

ฉันขอแนะนำเรื่องสั้นเรื่องที่ 4 ในหนังสือเล่มนี้คือเรื่อง “นายที่รัก” เรื่องนี้ผู้เขียนทำให้ผู้อ่านงงๆ เพราะเมื่อเราได้อ่านชื่อเรื่องแล้วเราก็จะนึกหรือคาดเดาว่าเรื่องนี้จะเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ แต่พออ่านเรื่องนี้จบฉันจึงเข้าใจถึงความหมายของ “นายที่รัก” เรื่องนี้ใครได้อ่านแล้ว แรกๆ ก็คงจะคิดเขาไปหลายๆ อย่างว่า “ฉัน” ที่พูดถึงในเรื่องนี้จะต้องเป็นใครสักคน เพื่อนๆ ต้องลองอ่านเอง ฉันคิดว่าความประทับใจในเรื่อง “นายที่รัก” คือทำให้เราได้รู้บุญคุณของผู้มีพระคุณ และการดำเนินเรื่องในเรื่องนี้ก็ชวนให้ผู้อ่านเมื่ออ่านแล้วอยากจะทำให้อ่านเพื่อจะได้ทราบว่า “ฉัน” เป็นใคร และ “นายของฉัน” เป็นใคร ทำไมถึงต้องเป็น “นายที่รัก” เพื่อนๆ ลองอ่านดูนะค่ะ ถ้าได้อ่านจนจบแล้วฉันรับรองว่าเพื่อนๆ ต้องร้อง “อ้อ” และอดจำไม่ได้กับอารมณ์ของผู้เขียน เพราะบรรทัดสุดท้ายของเรื่องนี้ทำให้เราได้ทราบว่า “ฉัน” เป็นใคร และ “นายที่รัก” เป็นใคร ทำให้ฉันจึงรักนายมาก

เรื่องที่ 5 ที่ฉันอยากจะแนะนำคือเรื่อง “เสื่อราตรีสีเลือดนก” เรื่องนี้เมื่ออ่านชื่อเรื่องแล้วผู้อ่านอาจจะคิดว่าเป็นเรื่องที่ต้องตื่นเต้น น่ากลัว หรือสยอง แต่ฉันขอบอกว่าไม่ใช่เลย ตอนแรกฉันก็คิดเช่นนั้น แต่พอได้อ่านจบฉันรู้สึกชอบเรื่องนี้มากๆ มันให้ความประทับใจมากที่สุด โดยเฉพาะถ้าเพื่อนๆ ที่ได้อ่านเป็นลูกผู้หญิง แต่ฉันคิดว่าผู้ชายก็อ่านได้เพราะจะได้รู้จักผู้หญิงมากขึ้น เรื่องนี้เป็นเรื่องที่สอนลูกผู้หญิงได้เป็นอย่างดีในหลายๆ เรื่อง แต่ฉันคิดว่าเรื่องนี้น่าสนใจตรงที่ “เสื่อราตรีสีเลือดนก” เป็นสิ่งสอนและช่วยเปลี่ยนความคิดไปในทางที่ดีของเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง ที่เคยมีนิสัยเอาแต่ใจตนเอง และเกลียดคุณแม่ของเธอ

เนื้อเรื่องของ “เสื่อราตรีสีเลือดนก” เป็นเนื้อเรื่องที่ไม่มีความน่าเบื่อเลย อ่านเมื่อไหร่ก็จะทำให้ผู้อ่านมีความรู้สึกคิดถึงแม่มากขึ้น เรื่องนี้ฉันขอแนะนำว่าเรื่องที่น่าอ่านอีกเรื่องหนึ่ง

เรื่องสั้นเรื่องสุดท้ายของหนังสือชุด “ฉันอยู่นี่...ศัตรูที่รัก” ที่ฉันจะขอแนะนำเพื่อนๆ ก็คือเรื่อง “ลาก่อน...INTERMEZZO (อินเตอร์เมโซ)...เพลงรักของแม่” เรื่องนี้ถ้าเพื่อนๆ ได้อ่านฉันคิดว่าเพื่อนๆ จะต้องชอบมากอีกเรื่องหนึ่ง ตัวเอกของเรื่องเป็นเด็กชายที่น่าสงสารมาก ชีวิตของเขาเคยอยู่ในครอบครัวที่อบอุ่น แต่มาวันหนึ่งก็มีเหตุการณ์ที่ทำให้

ให้ชีวิตของเขาต้องเปลี่ยนไปอย่างมาก เรื่องนี้อ่านแล้วให้ความรู้สึกคิดถึงพระคุณของพ่อ และทำให้เรารู้สึกว่าเราเป็นเด็กชายที่ชื่อ “นท” ซึ่งเป็นตัวเอกของเรื่อง แล้วเราจะแก้ปัญหาอย่างไรและเราจะเข้มแข็งได้เหมือนกับ “นท” หรือไม่

เรื่องนี้ฉันคิดว่าน่าจะมีการเอาไปสร้างเป็นละครชีวิตในโทรทัศน์นะ มันน่าสนใจไม่เหมือนกับละครโทรทัศน์บางเรื่องในปัจจุบันที่ส่วนใหญ่จะเน้นความบันเทิงมากเกินไป เรื่องนี้แสดงให้เห็นถึงความอดทน ต่อสู้กับชีวิตของเด็กชายคนหนึ่ง ที่เขาจะต้องเก็บความรู้สึกที่มีแต่ความเศร้า เสียใจ และความคิดถึงต่อผู้มีพระคุณ เพื่อนๆ ลองอ่านคุณเองนะ ฉันรับรองว่าจะต้องรู้สึกประทับใจเรื่องสั้นเรื่องนี้มากๆ อีกเรื่องหนึ่ง

สรุปแล้วหนังสือชุดฉันอยู่ที่นี่...ศัตรูที่รัก เป็นหนังสือที่น่าอ่านอีกเล่มหนึ่ง ถึงแม้ว่าจะเป็นหนังสือเล่มเล็กๆ และดูจะเก่า แต่เนื้อหาไม่ได้เก่า เพื่อนๆ จะหยิบมาอ่านก็ครั้งก็ไม่น่าเบื่อเลย

หนังสือเล่มที่ 2 ที่ฉันจะขอแนะนำให้เพื่อนๆ ได้รู้จัก และเป็นหนังสือที่น่าอ่านอีกเล่มหนึ่งนี่ เป็นหนังสือที่ทำได้ง่ายมาก และเป็นหนังสือที่เราควรอ่านเป็นอย่างมากเพราะเป็นหนังสือที่แสดงถึงวัฒนธรรมไทยอย่างหนึ่ง ชื่อหนังสือคือ 100 การละเล่นของเด็กไทย เห็นชื่อหนังสือแล้วเพื่อนๆ อาจคิดว่าไม่น่าอ่านละ เราเป็นคนไทยอย่างน้อยเราก็ต้องรู้จักวัฒนธรรมไทย และควรช่วยกันอนุรักษ์ไว้

หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือที่อ่านแล้วทำให้เรารู้สึกภาคภูมิใจในความเป็นคนไทย ที่เรามีเอกลักษณ์ประจำชาติไทยของเราหลายๆ อย่างเช่นการแต่งกาย กิริยามารยาท ศิลปะไทย และในหนังสือเล่มนี้จะทำให้เราได้เรียนรู้ถึง “การละเล่นของเด็กไทย” มีคำกล่าวของนักปราชญ์ทางวัฒนธรรมท่านหนึ่งคือ เสฐียร โกเศศ (พระยาอนุমানราชชน) ท่านได้พูดถึงเรื่องความสำคัญของวัฒนธรรมไว้ว่า

“ชาติใดไม่กระตือรือร้น ในการบำรุงและส่งเสริมวัฒนธรรมของตน ให้มีความเจริญองงาม และให้แพร่หลายได้ทันทั่วทั้งที่ ชาตินั้นอาจเป็นผู้ถูกชาติอื่นรุกรานทางวัฒนธรรม”

หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือที่อ่านได้ทุกเพศและทุกวัย ถ้าเด็กระดับประถมศึกษาอ่านก็จะได้อ่านไปใช้ในการเล่นได้ เป็นการเล่นที่แสดงออกถึงความเป็นไทย ฉันคิดว่าเป็นสิ่งที่ดีทีเดียว และถ้าเพื่อนๆ ระดับมัธยมศึกษาขึ้นไปได้อ่าน ก็เป็นการได้เรียนรู้ ได้เห็นคุณค่าของความเป็นไทย และจะได้ช่วยกันอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมไทยที่ดีงามให้คงอยู่ตลอดไป

การละเล่นของเด็กไทยเล่มนี้เรียบเรียง โดย รศ. วิเชียร เกษประทุม ในหนังสือเล่มนี้มีการละเล่นของเด็กไทยทั้งหมด 100 ชนิด หนังสือเล่มนี้อ่านแล้วให้ความรู้สึกสนุกกับกิจกรรมการเล่นที่มีมากมายหลายรูปแบบ การละเล่นบางชนิดฉันและเพื่อนๆ ก็ต้องเคยเล่นมาแล้ว แต่ก็ยังมีอีกหลายชนิดที่เราไม่เคยเล่นเลย

หนังสือเล่มนี้ไม่ใช่หนังสือที่ไร้สาระที่จะมีแต่การเล่นอย่างเดียว หรือเพื่อนๆ อาจจะคิดว่าไม่เหมาะกับเด็กระดับมัธยมศึกษา เพราะเด็กมัธยมไม่ควรเล่นแบบนี้ ซึ่งเดี๋ยวนี้เด็กมัธยมมักจะเล่นแค่เกมคอมพิวเตอร์กัน ซึ่งบางคนอาจจะเล่นไปในทางที่ผิด หรือใช้เวลาไม่เป็นประโยชน์ ทำให้เสียการเรียน อีกทั้งในปัจจุบันวัฒนธรรมของต่างประเทศได้เข้ามาามีอิทธิพลต่อเยาวชนไทยอย่างมาก เพื่อนๆ คงไม่อยากให้สิ่งดีๆ ของไทยสูญหายไปนะ

หนังสือ 100 การละเล่นของเด็กไทยเล่มนี้ ฉันขอแนะนำให้เพื่อนๆ ได้อ่านหรือได้ศึกษาไว้เป็นความรู้ บางทีอาจจะได้ใช้แนะนำการเล่นที่ถูกต้อง และมีประโยชน์แก่น้องๆ ของเราก็ได้ เพราะเด็กในปัจจุบันส่วนมากจะมีวิธีการเล่นที่รุนแรง บางครั้งจะเลียนแบบเหมือนในโฆษณา หรือในละครแนวแอคชั่นที่ต่อสู้กันอย่างดุเดือด หรือโลดโผน ถ้าเด็กเอามาใช้ในการเล่นบางครั้งอาจจะทำให้เกิดอันตรายต่อร่างกายได้ และส่วนมากจะเป็นการเล่นที่ไม่ได้ทำให้เกิดพัฒนาการด้านสมอง เพื่อนๆ และฉันเคยเป็นเด็กมาก่อนและคงจะชอบการเล่นมากๆ เช่นกันเพราะทำให้เรารู้สึกสนุก คณะอนุกรรมการเผยแพร่เอกลักษณ์ไทย ได้กล่าวถึงการละเล่นของเด็กไว้ว่า

“การเล่นเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตของมนุษย์ทุกชาติทุกภาษาดังแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน เด็กทุกคนรักการเล่นเป็นชีวิตจิตใจและอยากมีโอกาสเล่น ไม่ว่าจะเล่นคนเดียวหรือเล่นเป็นกลุ่ม บางคนอาจเล่นได้ทั้งวัน โดยไม่รู้สึغبื่อหน่าย การเล่นมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อเด็ก”

ชื่อการละเล่นแต่ละชนิดบางชื่อให้ความรู้สึกตื่นเต้น เช่น ตำรวจจับขโมย, งูนางงเข้าห้อง แต่บางชื่อก็คุ้นๆ แล้ว เช่น แม่นาคพระโขนง หรือผีดอกตะปู ชื่อการละเล่นบางชนิดก็ดูตลก เช่น ปลาหมอตกกระทะ, แม่ม่าย (พ่อม่าย) ใจถึง, เสือคบคู่, ขาไก่ติดกัน, หมาบ้าว และมีอีกหลายชนิดมากมาย ถ้าได้อ่านแล้วจะรู้สึกสนุกกับวิธีการเล่น ถึงแม้วัยของเราจะไม่เหมาะกับการเล่นแต่เราก็ควรศึกษาไว้เป็นความรู้ได้

หนังสือที่เกี่ยวกับการละเล่นของเด็กไทยก็มีวางขาย และมีรูปเล่มหลายขนาด บางสำนักพิมพ์ก็ทำเป็นเล่มใหญ่มีรูปภาพประกอบชวนอ่าน ฉันเองเคยไปหยิบเปิดดู แต่วิธีการเล่นและเนื้อหาในหนังสือก็เหมือนๆ กันกับเล่มอื่นๆ ฉันขอเชิญชวนเพื่อนๆ ให้ลองอ่านดูนะ ไม่ผิดหวังหรอก เพราะหนังสือเล่มนี้อ่านแล้วให้ความรู้สึกเพลิดเพลิน สนุกสนาน และได้ความรู้เกี่ยวกับวิธีการเล่นของเด็กไทยซึ่งต่างชาติไม่มีการเล่นแบบนี้แน่ๆ

หนังสือทั้งสองเล่มที่ฉันขอแนะนำให้เพื่อนๆ ได้อ่านนี้ เป็นหนังสือที่ให้อารมณ์และความรู้สึกที่แตกต่างกันมากๆ ฉันอยากให้เพื่อนๆ ได้ลองอ่านดู เพราะการอ่านหนังสือที่ดีมีประโยชน์ เป็นสิ่งหนึ่งที่จะทำให้ชีวิตของเราเบิกบานมีความสุขและได้ความรู้ด้วย

น.ส. พรรณพิศา วิริยะสุนทร

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเบ็ญจะมะมหาราช จ. อุบลราชธานี

หนังสือ...ให้อะไรมากกว่าที่คิด

ปัจจุบัน การศึกษาหาความรู้สามารถทำได้หลายวิธี เช่น การศึกษาจากหนังสือ จากการทดลองด้วยตนเอง หรือจากอินเทอร์เน็ต หนังสือเป็นสิ่งที่มนุษย์ศึกษาหาความรู้มายาวนาน หนังสือมีหลายประเภท ช่อมแล้วแต่ความชอบของแต่ละบุคคลว่าชอบหนังสือประเภทใด

ข้าพเจ้าเป็นอีกคนหนึ่งที่มีใช้เวลาว่างไปกับการอ่านหนังสือ ข้าพเจ้าไม่จำเพาะเจาะจงประเภทหนังสือ หนังสือที่ข้าพเจ้ามาเสนอแนะให้เพื่อนนักเรียนอ่านนั้นชื่อว่า *แรววัน* ซึ่งหลายๆ โรงเรียนคงจะจัดให้ *แรววัน* นี้เป็นหนังสือนอกเวลาสำหรับหนังสือ*แรววัน* นี้เป็นหนังสือเล่มเดียวจบ มีประมาณ 452 หน้า อาจจะดูหนาแต่หากได้อ่านแล้วคงจะรู้สึกว่ามีมากกว่านี้ก็คงดี เพราะทางผู้ประพันธ์ “โบตัน” ได้จำลองถึงสภาพของ “*แรววัน*” เด็กสาวชาวสวนฝั่งธนบุรี ซึ่งเป็นเด็กสาวที่มีความทะเยอทะยานสูง จนสามารถสอบเข้าโรงเรียนที่ได้ชื่อว่า “เป็นโรงเรียนอันดับหนึ่งของประเทศไทย” จนทำให้*แรววัน* ได้พบกับเพื่อนที่มีลักษณะนิสัยแตกต่างกันออกไป ไม่ว่าจะเป็น “ระวีวรรณ” เด็กสาวลูกนายพลที่ไม่ถือตัว “พรสวรรค์” ลูกพ่อค้าที่มีฐานะร่ำรวย หรือแม้กระทั่ง “กรองกาญจน์” เด็กสาวผู้มีความลำบาก เป็นเสมือนแรงบันดาลใจให้*แรววัน* ได้สู้กับชีวิตต่อไป จนกระทั่ง*แรววัน*และเพื่อนๆ ได้เข้ามาเรียนในมหาวิทยาลัยชื่อดังของเมืองไทย

แน่นอนว่าชีวิตย่อมจะมีทั้งทุกข์และสุข *แรววัน*ต้องเจอกับปัญหาหลายๆ อย่างเหมือนกับวัยรุ่นได้เจอ ไม่ว่าจะเป็นปัญหาชีวิต ปัญหาครอบครัวและสังคม หรือแม้กระทั่งปัญหาหัวใจของ*แรววัน* และเธอก็ได้มีวิธีการแก้ไขปัญหาดังๆ ได้ ถึงแม้ว่าท้ายเรื่อง *แรววัน*อาจจะต้องเสียบุคคลที่ตนรักเคารพและไว้วางใจมากที่สุดในชีวิต แต่เมื่อเกิดปัญหา*แรววัน*ก็สามารถแก้ไขอุปสรรคไปได้

การอ่านหนังสือ*แรววัน* นี้ หากเพื่อนๆ ได้ลองอ่านดูแล้ว ย่อมจะได้ซาบซึ้งถึงอรรถรสและบทละครที่ผู้แต่งสามารถจัดไว้ได้อย่างพอดี ตัวละครมีการแสดงคำพูดไม่กวน อ่านเข้าใจง่าย จึงทำให้ *แรววัน* เป็นหนังสือที่ไม่น่าเบื่อสามารถอ่านได้ทุกเพศทุกวัย เมื่ออ่านแล้วจะพบกับข้อคิดและคติเตือนใจมากมาย จึงไม่แปลกเลยที่หลายๆ คนได้อ่านแล้วอ่านอีก หากเพื่อนๆ ได้ลองอ่านแล้วจะพบว่า *แรววัน* อาจจะเป็นหนังสือในดวงใจแล้วเช่นกัน

และหนังสืออีกเล่ม ที่เป็นหนังสือในดวงใจของข้าพเจ้าชื่อ*ลิลลี่สีกุหลาบ* เป็นนวนิยายแนวตลกและโรแมนติก “ลิลลี่” เป็นสาวสวยชาวฮ่องกง หลบหนีการแต่งงานที่ถูกบังคับจนต้องข้ามขอบฟ้ามาที่เมืองไทยจนได้พบกับ “ณพ” อดีตนายตำรวจผู้ห้าวหาญ ที่ต้องยอมเป็นบอดีการ์ดจำเป็นให้กับหญิงสาว เพื่อป้องกันเธอจากคนที่ “ป่าป๊า” หรือพ่อของลิลลี่ส่งมาเพื่อพาเธอกลับฮ่องกง ทั้งสองเจออุปสรรคมากมายไม่ว่าจะเป็น “ปทุมวดี” ภรรยาคนใหม่ของ “คุณอาคม” ซึ่งเป็นพ่อของณพ ปทุมวดีใช้แผนหลอกล่อหวังสูบสมบัติของคุณอาคมแต่สวรรค์ยอมไม่เข้าข้างคนชั่ว...คนทำผิดย่อมได้รับผิด

นวนิยายเรื่องนี้เหมือนกับนวนิยายอื่นๆ ของไทย แต่มีความแตกต่างตรงบทบาทของตัวละคร เพราะ “โสภี พรรณราย” ผู้แต่งได้ใช้คำพูดได้เหมาะสม สร้างสถานการณ์ให้กับตัวละครได้สนุก ผู้อ่านเข้าใจง่าย อ่านแล้วรู้สึกว่ามีผู้เขียนแต่งไว้หลายอารมณ์ ไม่ว่าจะเป็นอารมณ์รัก อารมณ์ตลก อารมณ์เศร้า หรือแม้กระทั่งอารมณ์ตื่นเต้น จนไม่สามารถวางหนังสือเล่มลงนี้ได้เลย แม้จะมีทั้งหมด 483 หน้าก็ตาม

ด้วยชื่อหนังสือและคำนำที่ดูน่าอ่าน ประกอบกับภาพวาดที่วาดได้อย่างน่ารัก จึงเหมาะที่จะเป็นหนังสือสำหรับคนทุกเพศทุกวัย ที่อ่านแล้วไม่รู้สึกเครียด อีกทั้งยังทำให้อารมณ์ดีกับคำพูดและการกระทำที่ดูแปลกๆ ของลิลลี่เสียอีก จึงอาจจะ

เป็นหนังสือในดวงใจของใครหลายๆ คนที่เคยอ่าน *ลิลลี่สีกุหลาบ* มาแล้ว อีกทั้งอ่านจนจบแล้ว ไม่ใช่ว่าจะให้แค่ความสนุกเพลิดเพลินเท่านั้น ยังให้ข้อคิดอีกหลายๆ ข้อ เช่น อ่านเพียงข้อที่ด้วยเหตุผลว่า “เป็นไปไม่ได้” トラバ ใดที่ยังไม่ได้ต่อสู้ เพื่อนำสิ่งนั้นมาครอบครอง ซึ่งสามารถนำมาใช้ในชีวิตประจำวันได้ เป็นต้นว่า ในเรื่องการเรียน อย่าคิดว่าเราจะได้ 4.00 นั้นเป็นไปไม่ได้ ทุกสิ่งในโลกนี้นั้นเป็นไปได้ทุกอย่าง เพียงแค่เรามีความมั่นใจไม่ท้อแท้กับสิ่งที่เราต้องการ และพยายามทำให้ได้ ก็จะถือว่าเรามีความพยายามมากที่สุดแล้ว ดังนั้น *ลิลลี่สีกุหลาบ* จึงไม่ได้เป็น “บทความนิยายที่ให้ความเพลิดเพลิน” เท่านั้น แต่ยังเป็นหนังสือที่มีสาระที่ทุกคนควรอ่าน จนกลายเป็น “หนังสือในดวงใจ” เหมือนข้าพเจ้า

การอ่านหนังสือนั้น ไม่จำเป็นต้องจำกัดประเภทการอ่าน ขอแค่ให้อ่านทุกสิ่งที่ต้องการ เป็นการฝึกนิสัยรักการอ่านให้มากขึ้น แล้วจะรู้สึกว่าการอ่านไม่ใช่เรื่องน่าเบื่ออย่างที่คิด อย่างไรก็ตามข้าพเจ้าขอฝากหนังสือ *แคววัน* และ *ลิลลี่สีกุหลาบ* เป็นหนังสือสำหรับเพื่อนนักเรียนที่รักการอ่านและต้องการหนังสือที่มีองค์ประกอบหลายๆ อย่างเช่น สาระความรู้ ข้อคิด ความเพลิดเพลิน เป็นต้น แล้วจะได้พบว่าหนังสือทั้งสองเล่มเป็นหนังสือที่ครบครันด้วยคุณภาพ จนกลายเป็นหนังสือในดวงใจ

ค.ญ. พฤษชา มณีพฤษ

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตสถาบันราชภัฏเทพสตรี จ. ลพบุรี

ผจญภัยแบบไทยแท้จากลูกไพรจนถึงลูกอีสาน

การผจญภัย ก็คือการต่อสู้กับภัยต่างๆ เพื่อให้มีชีวิตอยู่รอดต่อไปได้ จากหนังสือทั้งสองเล่มนี้เป็นผจญภัยของเด็กชาย ลูกไพร นั้นเหตุการณ์ผจญภัยเกิดอยู่ในป่าอันอุดมสมบูรณ์แถบภาคตะวันตกของไทยคิดชายแดนพม่า ส่วนลูกอีสาน เป็นการผจญภัยกับความแห้งแล้งแถบภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งปัจจุบันนี้ชาวชนบทส่วนใหญ่แทบจะทุกๆ แห่ง ก็ผจญภัยเหมือนอย่างลูกอีสาน คงเป็นเพราะป่าไม้ที่เขยอคมสมบูรณ์อย่างลูกไพร ไม่น่าจะมีเหลือแล้ว เราจึงไม่เคยพบสัตว์แปลกๆ หรือการเผชิญกับสัตว์ป่าอันน่าตื่นเต้นเลย นอกจากในหนังสือนี้

เรื่องทั้งหมดเริ่มจาก เข่ง ซึ่งเป็นลูกของนายพราน กับ แสน ซึ่งเป็นลูกของเจ้านายที่พากันมาตั้งแคมป์ในป่า เข่งและแสนอายุ 14 ปีเท่ากัน เข่งชวนแสนออกไปตัดไม้ กับหาเต่าหูกา จนทั้งสองหลงป่าและหาทางกลับแคมป์ไม่ได้ ก็กลัวเสียงอะไรนะ? แสนถาม เข่งตอบว่า เก้ง และเก้งก็เห่าเหมือนหมาในเวลาที่มันตกใจ มันตกใจที่เจอเสือคาบ! ดูรอยเท้ามันสิ เหมือนรอยตีนแมว ก็แมวป่าตัวใหญ่ไง ในระหว่างที่เข่งกับแสนเดินทางกลับแคมป์นั้น ก็เจอซากเก้งที่ถูกเสือคาบกิน เสือจะกินจากจุดมาทางโคนขา ยิ่งเดินไปก็ยิ่งมีคทาทางออกไม่ได้ หิวก็หิว เสียหายที่ไม่ได้หิวเนื้อเก้งคิดมือมาด้วยอากาศในป่าก็หนาว เข่งก่อกองไฟโดยใช้ไม้ไผ่เจาะรูเรียกว่าทำตะบันไฟจนไฟติด เข่งออกไปจับกบทุกมาอย่างกิน กบทุกตัวจะใหญ่มาก เนื้อก็อร่อยมาก อร่อยกว่าเนื้อไก่อีก

พอกินอิ่มก็หาที่นอนในป่าเงียบสงัด แสนคิดถึงพ่อ ป่านี่คงตามหากันจ้าละหวั่นแล้ว มันเสียงอะไรนะ เหมือนคลื่นกระทบชายหาดอยู่ในป่านี้ เข่งบอกว่าเสียงช้าง น้ำในท้องช้างนะ แล้วก็ก็มีกลิ่นสาบโชนมา กลิ่นสาบรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ เข่งกระซิบบอกว่านั่นแหละกลิ่นสาบเสืออ้ายลาชะ แสนนอนใจไม่ได้ทั้งคืน ตกใจตื่นตอนเช้ามองไม่เห็นใครเลย เข่งละ เข่งหายไปไหน กลัวเสือก็กลัว จะไปไหนก็ไม่กล้าได้แต่นั่งรอ แล้วเข่งก็กลับมา ไปเร็วเราไปคู่กัน เข่งพาแสนไปดูซากศพเสือโคร่งห่างไปอีก 50 ก้าว ก็เจอแม่ช้างยืนนิ่งเหมือนดาชระหว่างต้นไม้สองต้น ที่ขนบข้างลำตัวข้างไว้ไม่ให้สัมผัสได้อย่างพอเหมาะทีเดียว เข่งตรวจดู มันเจ็บหนักใกล้ตาย โคนข้อย่ำเข้าที่คอ แต่เพราะเป็นช้างแม่ลูกอ่อนมันจึงป้องกันต่อสู้เต็มที่ถึงได้ล้มเสือโคร่งลงได้

พวกเขาหวังจัดการกับซากเสือโคร่งเป็นอาหาร เข่งเลือกกินหัวใจเสือ จะได้มีใจกล้าเหมือนเสือ ส่วนแสนเลือกกินตับจะได้ไม่กลัวตุ๊กแกอีก แอ็ๆๆ เสียงลูกช้าง แม่มันตายแล้วและมันก็กลัวเสือด้วย ลูกช้างจึงตามเขาตลอด เข่งบอกว่ายังมีเสือโคร่งอีกตัวหนึ่ง มันตัวใหญ่มากดูจากรอยเท้าของมัน พวกเราไม่ปลอดภัย เข่งจึงหลาวไม้ไผ่แหลมๆ และทำจันทวนหัวดักเสือ

คืนนั้นแสนนอนหลับไปพร้อมกับความกลัว มีลูกช้างน้อยอยู่ใกล้ๆ พอตกคึกก้องไฟเริ่มมอด...มันก็มา เสือเดินมาพร้อมกลิ่นสาบอันรุนแรง มันเดินมาติดจันทวนแล้ว แต่เสือดาวนี้ใหญ่มากมันจึงไม่ตายทันที มันร้องด้วยเสียงอันดัง คำรามก้องด้วยความโกรธ ทันใดนั้นจันทวนไว้หักลง มันหลุดจากจันทวนก็วิ่งพุ่งเข้าใส่เข่งทันที แต่เข่งยกไม้ไผ่ที่หลาวแหลมๆ เติร์มไว้ก่อนแล้วนั้นขึ้น เป็นจังหวะเดียวกับที่เสือพุ่งกระโจนใส่ ไม้ไผ่นั้นก็เสียบทะลุเข้าหัวใจมันตายทันที

คราวนั้นนอกจากกินหัวใจแล้ว เข่งยังแลเนื้อไว้กินและละหนั่งเสือดาวไว้อีกด้วย พอรุ่งเช้าเข่งกับแสนก็พากันหาทางออกจกป่าอีก จนไปเจอซากเครื่องบินตกไม่มีใครรอด จึงกลับมาที่เก่า ปรากฏว่าเนื้อเสือที่แลไว้หายเกลี้ยง ไม่มีอะไรจะกินอีกแล้ว ก็ตัวแลนหรือตัวเหี้ยมาลึกลงไปกิน เข่งต้องออกไปจับขี้มาเผากิน บั้งก็คือแมงมุมยักษ์ตัวใหญ่สีดำ รสชาติเหมือนกุ้งเผา ถ้าบั้งตัวไหนมี 10 ขา เรียกว่าบั้งบัว ใครกินไปจะเป็นบารักรักษาไม่หาย ปกติบั้งจะมีแปดขา ชาวบ้านถือว่าเป็นของดี

เชื่อกันมาแต่โบราณว่าเป็นยาอายุวัฒนะ กินบ่อยๆ จะไม่ป่วยไข้ จะทนแดดทนฝน ส่วนชาบั้งถือเป็นชาที่กำลัง และนี่คือช่วงหนึ่งของเชิงกับแสนที่กำลังผจญอยู่กับความหิว ต้องไปหาสัตว์เล็กๆ มากินเพื่อความอยู่รอด แสนนั้นถึงไม่เคยกินก็ต้องกิน พวกเขากำลังผจญภัยเหมือนในลูกอีสาน

เราเคยสงสัยกันไหมว่า ทำไมคนอีสานถึงกินปลาร้า กินจักจั่น จิ้งหรีด กิ้งก่า ตุ๊กแก แะ ฯลฯ ซึ่งเป็นอาหารที่ไม่น่ากินเลยสักนิด ก็คงเหมือนกับเชิงและแสนที่ยังหาทางออกจากป่าไม่ได้ ความหิว สภาวะที่ขาดลำบาก การกินเพื่อให้ชีวิตอยู่รอดจึงไม่สำคัญว่ากินอะไร เคยกินมาก่อนไหม ซึ่งบางทีรสชาติมันก็อร่อยดี และกินกันตายเพื่อประทังความหิว อาหารพอให้มีคดถึงท้องก็จะมีกำลังหาทางกันต่อไป

ในลูกอีสาน เป็นเรื่องของเด็กชายคู่กับครอบครัวและเพื่อนบ้าน ที่ จ. ยโสธร ซึ่งแห้งแล้งมาก ถึงหน้าฝน ฝนก็ไม่ตก จะปลูกข้าวทำนาก็ไม่ได้ ข้าวสารก็จะหมด จนต้องออกเดินทางไปหาจับปลาจนถึงลำน้ำชี ที่ จ. อุบลราชธานี เดินทางไปโดยเกวียน

วิถีชีวิตความเป็นอยู่ต่างกับเราชาวเมืองราวฟ้ากับดิน ซึ่งลูกอีสานมีความอดทนสูงมาก ทนแล้ง ทนอด ต้องดิ้นรนหาทางกันไป ธรรมชาติไม่ส่งฝนมาให้ พวกเขาก็ต้องพึ่งความเชื่อเป็นความหวัง เป็นกำลังใจ มีการแห่นางแมวขอฝน บางคนที่สักลายตามตัว ตั้งแต่หัวเข่าไปจนสุดโคนขา สักจากนั้นเอาไปทางหน้าอกสุดคอหอย เป็นความเชื่อมานานแล้วว่า จะทำให้ใจกล้าหาญ ไม่กลัวแดดกลัวฝน ไม่กลัวผู้ร้าย แต่คนสักลายต้องไม่ไปหาเรื่องผู้อื่นจึงจะดี คงจะเหมือนที่เชิงกินหัวใจเสือโคร่งนะ แต่ตำราที่เขาใช้ดูเลือมกับน้ำมันงูเหลือมในการสักว่ากันว่ามันขลังดี ถ้าคนที่สักตายแล้วเอาแผ่นหนังตรวยสักไปข้างไฟ รอยสักก็ยิ่งเห็นอยู่ ค.ช. คุณ เขาก็ไปคุนคนโตเขาสักลายกัน

คุณถึงวัยต้องไปโรงเรียนแล้วก็คงสัก 7-8 ขวบ คุณมักตามพ่อไปหาอาหาร จับจักจั่นมากินกับข้าวโดยการหยิบหัวออกแล้วปิ้งไฟคั่วแล้วรีดขี้ออก เอาใบกระโดนอ่อนๆ ห่อจักจั่นจิ้มกับแจ่วกินอร่อยดี เจอรูสึงก็ทำห้วงจับงูเอาไปทำอาหารกินได้ จิ้งหรีดก็จับมาทำป่นจักจั่นกิน ถือว่าเป็นอาหารสุดยอด พอเดินทางเกือบถึงแม่น้ำก็มีฝนตก ก็เปลี่ยนเป็นออกจับอึ่ง

พ่อของคุณสอนวิธีการจับอึ่งที่ฉลาดมาก แทนที่จะไปวิ่งจับอึ่งที่ละตัว ตรงโน้นข้างตรงนี้บ้าง แต่พ่อคุณใช้วิธีจับอึ่งข้างตัวหนึ่งทีร้องเสียง อึ่งอ่างๆ ด้วยเสียงอันดังกว่าตัวไหนๆ มาใส่ข้องไว้ แล้วบอกให้คุณนั่งรอ ไม่นานนักก็มีอึ่งลอยน้ำมา กางข้องที่อึ่งถูกขังอยู่ คุณก็จับใส่ข้องของเขาอย่างว่องไวและจับได้เยอะมาก คุณดีใจและรู้สึกสนุกจริงๆ พ่อบอกว่าอึ่งตัวเมียจะไม่ร้อง ถ้าตัวผู้ตัวไหนร้องเสียงดังๆ อึ่งตัวเมียจะไปหา

การเดินทางของคุณเหมือนเดินตามลายแทงไปหาสมบัติ การหาอาหารจับสัตว์ระหว่างทางก็เหมือนสมบัติที่สามารถเก็บสะสมไปเรื่อย ๆ นั่นหมายถึงเขาจะได้มีอาหารกินไปได้หลายๆ มื้อ การจับสัตว์ได้มากหรือได้น้อย ก็เป็นวิถีชีวิตที่มั่นคงของคุณไปจนตลอดเส้นทางถึงลำน้ำชี และการช่วยพ่อจับปลาในแม่น้ำ มีแม่คอยจัดการกับปลาที่จับมาได้ แปรสภาพโดยการนอมอาหาร ทำปลาร้า ปลาฝึมน้อย ปลาข้าง กบย่าง อึ่งอ่างย่าง หม่าไขปลา เพื่อจะเอาไปแลกข้าว แลกเงิน ซื้อกิน แต่การเดินทางก็ไม่ง่ายอย่างนั้น พวกเขาต้องเผชิญกับอุปสรรคทั้งในน้ำและบนบก มันหนักมากกับการแบกภาระที่ครอบครัวบนเกวียนเล่มหนึ่ง ทั้งขรุขระ ทุลักทุเล และยังกระแสน้ำเชี่ยวกรากที่พัดพาของรักของพ่อไป

เนื้อเรื่องในหนังสือ ไม่ได้จบแค่นี้ละคะ ขอให้เพื่อนๆ เป็นกำลังใจและลองอ่านลูกอีสานของเด็กชายคุณด้วยคะ สำหรับการเดินทางของเชิงกับแสนถึงแม้ว่าจะไม่คล้องทนกับความร้อนและแห้งแล้ง แต่พวกเขาก็เผชิญกับความดีกับสายฝนที่ตกอยู่ตลอดเวลา ต้องสูมไฟไต้ยุง เจอแองนี้ก็จับปลากิน เจอเต่าก็จับมาอย่างกิน รสชาติเหมือนเนื้อหมู ขณะนั้นเขาได้ชื่นเสียงคนเป่าใบไม้ เจริญเลยออกไปดู คนพามอะไรไปนะ นั่น! เด็กผู้หญิง เชิงเดินตามไปดู ระหว่างทางเจอศพคนติดทวนหนึ่งตัวคนถูกยิงกิน ว้า... พวกว้ากินคน แล้วพวกนั้นจะเอาเด็กผู้หญิงไปกินหรือเปล่าก็ไม่รู้ เชิงรีบกลับมาบอกแสน พ่อกำลังงูถูกขังแล้วความมันไปเพื่อจะช่วยเหลือเด็กผู้หญิง ขณะเดินไปก็เห็นควันไฟลอยขึ้นสูง คงจะเป็นหมู่บ้านของพวกว้า และทันใดนั้นพวกเขาก็ตกลงไปในหลุมลึกของพวกว้ากินคน

จะเกิดอะไรขึ้น ถ้าเด็กชายทั้งสองไม่มีสติ ความกลัวทำให้สติเขาเคลิดเปิดเบิ่งหนีไปไหนต่อไหน แต่แข็งใจจับจุกอกให้เป็นโอกาส ต้องขอมรับในไหวพริบความฉลาดของแข็ง ที่สามารถช่วยแสนและซ้างน้อยให้หลุดพ้นภัยได้ การพูดจาของแข็งกับการใช้ทุกสิ่งที่น่าคิดตัวให้เป็นประโยชน์ หัวหน้าที่งัวทั้งในตัวแข็งที่สามารถจับลูกซ้างด้วยมือเปล่า แข็งเอาหนังสือที่เล่มมานั้นให้หัวหน้าเผ่าว่า หัวหน้าเผ่าถามแข็งว่าหนังสือตัวนี้ตัวที่เท่าไร แข็งบอกว่าจำไม่ได้แล้วว่าเป็นตัวที่เท่าไร หัวหน้าเผ่าก็คิดในใจว่าเด็กตัวแค่นี้เก่งจังจับเตี๊ยมายะจนจำไม่ได้ จึงถามต่อว่าตัวนี้ใหญ่สุดหรือ แข็งบอกว่าเล็กสุด แต่หัวหน้าเผ่าว่าบอกว่า เก่งเกินไปไม่เชื่อต้องเห็นด้วยตาตนเอง ให้แข็งไปจับเสือตัวใหญ่ที่อาละวาดคอยบนคอย พวกัวทำจันดักแล้วไม่ได้ผล แข็งรับคำโดยขอแลกกับอิสระให้ปล่อยพวกเราไป ขณะนั้นในใจแสนเป็นกังวลหวังว่าแข็งจะจับเสือไม่ได้

เมื่อถึงเวลาไปจับเสือ แข็งให้ทุกๆ คนนอนบนห้างคันไม้ แล้วแข็งก็ทำจันดักมันโดยมีพวกัวช่วยสร้างจันดัก ทำสองชั้น เพื่อที่จะได้เสือเป็นๆ ให้หัวหน้าว่าดู แข็งใช้ตัวเองเป็นเหยื่อล่อเข้าไปอยู่ด้านในสุด มีเพียงไม้กั้นเป็นกรง แสนว่ามันเสี่ยงเกินไป แต่แข็งมั่นใจว่าทำได้

คืนนั้นทุกคนก็นอนรอด้วยความเจ็บสงบ คดคลิก เสียงเสือเดินมา ท่ามกลางความเงียบงัน ฮัคเซย์! แข็งจาม เสือตกใจเลยผละออกไป และพวกเขาต้องรอต่อไป สักพักก็ได้ยินเสียงแหะร้อง แล้วเสือก็เดินเข้ามาติดจัน เสือร้องคำรามดังลั่นก็ยกออกไปทั้งป่า ทุกๆ คนเตรียมพร้อมรีบมาเอาแข็งออกก็ได้เสือใส่กรง ช่วงนี้ระทึกมาก ขณะอ่านนั้นรู้สึกลิ้นเด็นกัฬลาดเหมือนเป็นเราเองที่กำลังผจญกับเสือนั้น

แต่ใช้ว่าลูกไพรจะจบลงง่ายๆ เช่นนี้ เขาได้อิสระและได้พาเด็กหญิงระกาเดินทางกลับด้วย แต่กว่าจะได้เดินทางกลับก็เจอกับศึกต่อสู้กันระหว่างเผ่าว่ากับเผ่าลัวะ ซึ่งแน่นอนเขาได้ใช้กลยุทธ์ต่างๆ วางกับดัก วางขวางหนาม วางจันหัว ฯลฯ เพื่อช่วยพวกัวจนสำเร็จ พวกัวจึงให้คนเดินมาส่ง พอดตกคำก็พักนอนในถ้ำ พอดคืนมาตอนเช้าน้ำป่ามาอย่างรวดเร็วจนไม่ทันตั้งตัวหนีไม่ทันแล้ว แสนก็พลัดจากไป มองหาใครหันไปทางไหนก็ไม่เจอ ความรู้สึกลิ้นเด็นกว้าง แล้วแสนก็ได้ยินเสียงแฉกๆ ซ้างมาหาเขามาถึงเขารั้งไป และพาเดินไปจนเจอแข็งกับระกานอนสลบอยู่ ลูกเผ่าว่าสี่คนนั้นหนีขึ้นต้นไม้ พอน้ำมาแรงๆ จนต้นไม้ล้ม แต่พวกเขาว่าขาน้ำไม่เป็นจึงตายกันหมด

พวกเขาต้องเดินทางต่อไป แข็งจึงต่อแพไปทางน้ำนี้ ในการเดินทางบนแพนั้นน้ำหวาดเสียวมาก ผ่นตกหนัก น้ำเชี่ยวจึงทำให้แพแตก แข็งหลุดหายไปกับกระแสน้ำ แสนกับระกาขึ้นฝั่งได้ การเดินทางของพวกเขาถึงจุดพลัดพรากจากกัน การเดินทางนี้ยังต้องเจอกับอะไรอีกพวกเขาก็ไม่รู้ พ่อแม่จะออกตามหาแสนเจอไหม แข็งจะตายหรือเปล่า ยังเดินทางต่อไปในป่าก็ยังมีคนจมน้ำทางกลับบ้านไม่ได้ ยิ่งในป่าลึกประกอบความกลัวในใจของเด็กวัย 14 ปี ก็เกิดเรื่องลึกลับต้องผจญป่าช้าผีดิบอีก

อยากให้เพื่อนๆ ได้อ่านลูกไพรเป็นความตื่นเต้นและสนุกมากค่ะ

จะเห็นว่าผจญภัยทั้งจากลูกไพรและลูกอีสานนั้น สภาพภูมิอากาศ สภาพแวดล้อมต่างกันอย่างสิ้นเชิง แต่วิถีในการดำรงชีวิตเพื่ออยู่รอดนั้น ก็ไม่ต่างกันนัก การจับปลา กบ เต่า กิ้งก่า มากิน และยังสัตว์อื่นๆ อีก ก็เพื่อความอยู่รอด ถึงแม้วิถีการจะต่างกันแต่ปลายทางก็เหมือนกัน

พวกเขาต่างต้องการกลับบ้าน ไปหาคนที่รอคอยเขาอยู่ด้วยความหวัง ที่บ้านของคุณมีย่า มีนา มีหมา มีแมว รอการกลับมาของขบวนเกวียนที่จะเต็มไปด้วยเสบียงข้าวปลาอาหาร ส่วนที่บ้านของแสนและแข็งรอที่จะได้เจอหน้าลูกชายที่หายไปเป็นป่าเป็นแรมปี

และนี่คือแก่นของคนไทย คือความรักของคนในครอบครัว ไม่ว่าเราจะผจญกับอะไรมา แต่ที่สุดท้ายที่เราต้องไปก็คือบ้าน

น.ส. พัชรี บุญช่วย

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอัมพรไพศาล จ. นนทบุรี

อุบัติจากดวงดาว สุขขอบจักรวาล สุขยอคจินตนาการโพ้นขอบฟ้า

นันทนา วีรชน ผู้แต่ง

อุบัติจากดวงดาว เพียงแค่ได้เห็นชื่อคงคิดไปได้ไกล เช่น อะไรที่เกิดจากดวงดาว หรือสงครามอวกาศที่เกิดจากดวงดาวในจักรวาลอันกว้างไกล ฯลฯ เท่าที่เราจะคิดไปได้ ก่อนที่จะเลือกหนังสือเล่มนี้มาอ่านเราก็คิดว่า *อุบัติจากดวงดาว* นั้นสามารถดึงดูดความสนใจจนทำให้เลือกอ่านเล่มนี้ได้ในที่สุด

เริ่มแรกของหนังสือกล่าวถึงตัวละครที่สำคัญ เช่น เดิน ตัวละครเอกตัวนี้เป็นผู้เดินทางไปจนถึงจุดสำคัญของเรื่อง เขาเป็นหนุ่มภาคอีสาน ความรู้เพียงประถม 4 แต่อย่ารีบคิดไปก่อนว่าเขาโง่งนะ เขามีความรู้น้อย แต่ความใฝ่รู้ของเขานั้นมีมากล้นเหลือพอๆ กับนักสำรวจโบราณทีเดียว

ความอยากรู้ของเขานี้แหละที่พาเขาไปพบเรื่องราวที่ยิ่งใหญ่เกินกว่าที่เขาจะรับได้ จนเรื่องนั้นทำให้ผู้คนรอบข้างในหมู่บ้านเล็กๆ ที่ยังคงมั่งงายอยู่คิดไปกันว่าเขาถูกผีสิงเลขที่เดียว

เริ่มเรื่องกันตอนที่เดิน "ผู้ใฝ่รู้" มองไปยังป่าช้าเก่าจนสายตาเขาไปพบกับแสงสว่างจัดจางอย่างหนึ่งปรากฏขึ้นเหนือท้องฟ้าที่มีสีส้มสลัวเขียวอ่อนและเหลือง เคลื่อนตัวลงมาอย่างรวดเร็ว เขาเฝ้ามองด้วยความอยากรู้จนมันตกลงที่ป่าช้าเก่า ความรู้สึกของเขาตอนนั้น คือทั้งหวาดกลัวและใคร่รู้ แน่ใจว่าใคร่รู้ต้องมีมากกว่าตามนิสัยของเขา เดินจึงรีบลงจากเนินนอกกลางทุ่งมุ่งไปยังป่าช้าเก่าทันที สิ่งหนึ่งที่ทำให้เดินอยากรู้คือ เขาเชื่อว่าทุกสรรพสิ่งมีจุดมุ่งหมาย มีเหตุผลของการกระทำนั้น เมื่อเขาเดินไปใกล้ๆ เขาก็ได้กลิ่นแสบจมูกจนน่าตกใจ แต่สิ่งที่เขาเห็นนั้นน่าตกใจกว่า เพราะเขาได้เห็นวัตถุประหลาดรูปร่างคล้ายขนมฝัองจกดสนิทอยู่

เมื่อแผ่นโลหะของสิ่งนั้นเปิดออก เขาก็ได้พบว่าร่างสีตะกั่วมีเนื้อมันปลาบ มีร่างกายเหมือนมนุษย์ และเขาก็ได้รู้ว่าสิ่งมีชีวิตนั้นคือ มนุษย์ต่างดาวเพศหญิง ที่ต้องการให้เขาเก็บเรื่องนี้เป็นความลับ เพราะเธอมาจากดวงดาวที่แสนไกล ซ้ำเธอก็ไม่มีความรู้สึกสามัญเหมือนมนุษย์ เธอต้องเรียนรู้คำต่างๆ ที่เดินพูดแล้วไม่เข้าใจผ่านทางคอมพิวเตอร์ที่พัฒนาไปได้ไกลกว่าของมนุษย์โลก จนสามารถควบคุมทุกสิ่งทุกอย่างได้ ร่างกายที่นิ่งเหมือนหุ่นยนต์บอกเดินว่า กลไกในยานจักรวาล ทั้งตัวเขาก็ไม่สบายจากมลภาวะของโลก

เดินรู้สึกไม่ชอบที่มนุษย์ไร้ความรู้สึก ไร้รัก ไร้ทุกขใดๆ ซึ่งเขาคิดว่ามันออกจะห่างไกลจากความเป็นมนุษย์มาก แต่ความรู้สึกอยากรู้ของเขามือกลับบ้านไปแล้ว เขายังหาทางหลบแหม่มาตอนกลางคืนเพื่อมาพูดคุยกับเธอ จนคนอื่นๆ สงสัยในพฤติกรรมประหลาดของเขา เช่น เดิน โคนนักเลงซ่อมปวงคาย แต่รุ่งขึ้นมากลับไม่มีอาการบาดเจ็บเหลืออยู่ จนเขาต้องถูกหมอผีที่มีคามที่ชาวบ้านเชื่อออกไปจากตัวเขา แต่นั่นก็ไม่ทำให้เขาละความใฝ่รู้ เขาแอบออกไปป่าช้าเก่าบ่อยๆ ความผูกพันระหว่างมนุษย์ต่างดาวสาวกับเขาที่เกิดขึ้น เดินทำให้เธอมีความรู้สึกรักเขา แต่ความผิดปกติที่เกิดขึ้นกับเขาทำให้เขาต้องขอโทษเธอรับไป เธอจึงขอให้เขาไปกับเธอพร้อมการมีชีวิตเป็นนิรันดร์ไปในอวกาศอันไกลโพ้นกับการย้อนกลับไปสู่การเป็นมนุษย์โลกที่ต้องเผชิญกับปัญหา เขาจะคิดอย่างไร คงต้องเลือก*อุบัติจากดวงดาว* มาอ่านต่อ เพื่อให้ซาบซึ้งกับบรรดาสถของบรรดานวนิยายที่น่าติดตามนี้

คราวนี้ก็มาถึงเรื่องที่ว่า*อุบัติจากดวงดาว* นี้คืออะไร ซึ่งยอมรับได้เต็มปากว่า สนุกและไม่น่าเบื่อ โครงเรื่องมีความน่าสนใจดี ทำให้เข้าใจง่ายไม่เขินเข้อย แต่สิ่งที่โดดเด่นมากที่สุดคือการบรรยายจากวิทยาศาสตร์ และความรู้เล็กน้อย อย่างเช่นเรื่องนั้นฉลาดเฉลียวดูดีเงินชวง เงปลาบจัดจ้เสียจนเขาต้องหลับตาลงครั้งหนึ่ง เมื่อลืมตาขึ้นมาใหม่มันก็ยังอยู่ เขาไม่

ได้คาดไม่ถึงได้ตกอยู่ในห้วงแห่งความฝัน มันเป็นวัตถุประหลาดที่เขาเห็นในท้องฟ้าเมื่อครู่นี้ มันจอดสนิทวางอยู่เหมือนขนมปังอันใหญ่”

นอกจากนี้การสนทนาของตัวละครก็น่าสนใจไม่แพ้การบรรยายฉากด้วย อย่างเช่น ตอนที่เดินคุยกับมนุษย์ต่างดาว ตอนที่เขาไปอยู่ในยานแล้วเธอเรียกชื่อเขาโดยไม่รู้จักรมาก่อน

“เถิน” เสียงของมนุษย์ประหลาดครึ่งเขาไว้ด้วยความฉงน “ฉันสามารถขอมยานได้ แต่ต้องใช้เวลาานนั้ก”

“ทำไมคุณรู้เรื่องของผม ชื่อของผม... ในเมื่อ...”

“จากคอมพิวเตอร์ มันจะแจกรายละเอียดของมนุษย์โลกเพียงแต่ท่านขึ้นไปนอนบนเตียงนี้ ประวัติ ภูมิหลัง สภาพจิตใจหรือกลไกของร่างกาย มันจะบอกแก่เราหมด”

การบอกความหมายที่ทั้งสองพยายามสื่อกันก็ช่วยให้เราได้รู้ความหมายของคำต่างๆ ในบทละคร ได้อีกมุมหนึ่งด้วย เช่น มนุษย์ต่างดาวสงสัยคำว่า ฝัน เธอจึงหาความหมายในคอมพิวเตอร์ได้ว่า “มันเป็นความล้มเหลวทางอารมณ์ที่ตายไป สาบสูญไปหลายหมื่นปีแสง ในดวงดาวพันปี” หรือเธอแปลความหมายความคำว่า “การหมดสภาพ”

และเรื่องราวด้านวิทยาศาสตร์ในเรื่องนี้ก็ให้ความรู้ได้ เช่น “มนุษย์โลกมีอายุสั้นมาก เป็นเพราะภาวะแวดล้อมชั้นบรรยากาศ แรงหมุนของดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ การคำนวณตัวเลขจากคอมพิวเตอร์พบว่า มนุษย์โลกมีเวลาสูงสุด 100 ปี จากการคำนวณของแรงหมุนของสิ่งนั้นและดวงดาวบริวาร”

สรุปได้ว่า *อุบัติจากดวงดาว* นี้อาจหมายถึงการที่มนุษย์ต่างดาวสาวผู้ไร้ความรู้สึกที่มาจากดาวพื้นสันแสนห่างไกล ได้เกิดอุบัติเหตุทางการเดินทาง ในอวกาศ จนทำให้ยานต้องร่อนลงจอดบนโลกโดยบังเอิญ ทำให้เดินหนุ่มชาวโลกผู้ไม่รู้ได้มาพบกันและเกิดเหตุการณ์ต่างๆ ที่สนุกสนานน่าติดตามขึ้น เรื่องราวเหล่านี้จึงเกิดขึ้นตามชื่อของเรื่องนี้เอง

ก่อนจบขอฝากกลอนของเรื่องนี้

ตาของฉันมองไปไกลสุดฟ้า

ดวงดาวาวระยับอยู่บนแสน

จักรวาลกว้างไกลไร้พรมแดน

ก็เหมือน मैंสองเราที่ผูกพัน

ถ้าพบว่าเป็นคนมีพลังจิตและถูกมนุษย์ต่างดาวไล่ล่าตัวอยู่จะทำอย่างไร? และพวกเขาพาคุณไปผจญสงครามอวกาศโดยต้องการหาสิ่งที่เขาคิดว่าคุณมี สิ่งล้ำค่าอันมีพลังมหาศาลที่พวกเขาค้นหาแต่คุณไม่รู้

ข้อความข้างต้นเป็นบทของตัวละครเอกคนหนึ่งในนิยายวิทยาศาสตร์แฟนตาซีเรื่อง *สุดขอบจักรวาล* ที่ได้รับการคัดเลือกเป็นหนึ่งในหนังสือวิทยาศาสตร์ของไทย

เรื่อง *สุดขอบจักรวาล* นี้มีความสนุก ตื่นเต้น ผจญภัย และมีสาระรวมอยู่ในเรื่องเดียวกัน แต่ที่เรื่องนี้มีผู้นิยมอ่านและยกให้เป็นนิยายยอดดวงใจก็เพราะความโรแมนติก ที่เป็นส่วนสำคัญในการทำให้เรื่องนี้มีความอ่อนหวาน ซาบซึ้งผสมผสานไปกับการผจญภัยอันน่าตื่นเต้นในอวกาศ และช่วยดึงดูดให้อ่านต่อไปได้เรื่อยๆ โดยไม่รู้สึกเบื่อเลย อธิบายเพียงเท่านี้ก็อาจไม่เพียงพอ จึงขอเล่าเรื่องย่อให้อ่านดังต่อไปนี้

ลินินเป็นเด็กที่มีพลังจิตมาตั้งแต่เกิด แม่ของเธอ ไม่ต้องการให้ใช้พลังจิต แต่ครั้งหนึ่งเธอก็จำเป็นต้องทำเพื่อรักษาชีวิตบิดาไว้ โดยการให้พลังย้อนเวลากลับ การใช้พลังทำให้เธอมีสภาพเป็นเด็กที่ไม่โต ในขณะที่พี่น้องสาว มัสลินเติบโตเป็นสาวแล้ว แต่การมีพลังจิตของเธอก็มีสาเหตุมาจากเธอมีผลึกแห่งออร์ที่ทางจักรวรรดิแห่งดวงดาว มหาอำนาจที่หายไปในานนับ 2 ทศวรรษอยู่ในตัวเธอ

ปัญหาอยู่ที่ว่าดวงดาวอันยิ่งใหญ่ถูกปกครองโดยฝ่ายจักรวรรดิและเนนอน มีฝ่ายรัฐบาลก็ต้องมีฝ่ายค้าน ทางฝ่ายจักรวรรดิก็มีฝ่ายต่อต้านเช่นกัน ลินินนั้นถูกฝ่ายต่อต้านลักพาตัวไป เพราะต้องการผลึกในตัวเธอเพื่อไปต่อต้านฝ่ายจักรวรรดิ จึงเกิดการต่อสู้แย่งชิงตัวลินิน และในภายหลังฝ่ายจักรวรรดิก็ได้ตัวเธอไป ลินินได้ไปอยู่ในความคุ้มครองของราเอลเจ้าชายหนุ่มที่มีความเป็นอมตะและพลังวิเศษ เขาให้พลังทำให้เธอเป็นสาวที่มีความงดงามเป็นเลิศ และได้เอาผลึกแห่งอำนาจออก

ไปจากตัวเธอเช่นกัน แต่น้องชายของเขา "ซิน" ผู้ลุ่มหลงในอำนาจต้องการแย่งชิงมาจากพี่ชายโดยลักพาตัวคนที่ราเอลหวน
แทนที่สุดไป นั่นก็คือลินิน ราเอลตามไปถึงที่และพาตัวลินินออกมาได้และไปซ่อนตัวอยู่ในป่าเพื่อหาทางหลบหนีออกจาก
ลาวของซิน

ในช่วงเวลาของการหลบหนีได้ทำให้ลินินและราเอลมีความผูกพันกัน ราเอลรักลินินหมดใจ แต่ลินินยังมีความรู้
ลึกกว่าเขาเป็นศัตรูอยู่ และด้วยความรู้สึกไม่ไว้วางใจ และด้วยเหตุผลที่สำคัญที่สุดคือความแตกต่างกันระหว่างเขาเจ้าชายผู้ยัง
ใหญ่กับเธอหญิงสาวชาวโลกที่แสนห่างไกลจากเขา การตัดสินใจของเธอจะเป็นอย่างไร และสงครามแย่งชิงอำนาจใน
อวกาศจะเป็นเช่นไร คงต้องติดตามอ่านนิยายเล่มนี้ด้วยตัวเองแล้วละค่า

คราวนี้จะขอลำดับความสนุก ตื่นเต้น น่าติดตามในเรื่อง *สุขขอบจักรวาล*

สุขขอบจักรวาล สุขขอบนิยายน่าอ่าน มีการเดินเรื่องที่น่าติดตาม ตั้งแต่ตอนที่พบว่าลินินมีพลังจิตเหนือมนุษย์ ใช้
ควบคุมสิ่งต่างๆ ได้ โดยในเรื่องมีการพัฒนาตัวละครให้ น่าติดตามขึ้น เช่น ลินินในคราวแรกสามารถใช้พลังจิตขั้นธรรมดา
ไปจนถึงขั้นใช้พลังย้อนเวลากลับได้ หรือราเอลที่ตอนแรกเขาเป็นคนที่ดูเย็นชาไร้หัวใจ แต่เมื่อเขาได้รู้จักลินินหญิงสาวผู้ม
ีความอ่อนโยน ทำให้เขามีความอ่อนโยนขึ้นมาเหมือนเธอ กระทั่งซินจอมวางแผนก็มีการพัฒนาแผนให้ดีขึ้นเช่นกัน แต่
ก็ยังเอาชนะราเอลจอมสุขุมไม่ได้เช่นเคย

ซินเชื่อว่านิยายวิทยาศาสตร์ก็ควรจะมีความรู้ทางวิทยาศาสตร์ เช่นตอนที่ลินินถามฝ่ายต่อต้านว่า ทำไมมนุษย์จึงไม่
เห็นยานอวกาศ ก็ตอบได้ว่า "เพราะภายใต้พลังงานของสนามแม่เหล็ก ไฟฟ้าที่เหมาะสมห้วงเวลา อวกาศ สสาร และพลังงาน
จะเข้าสู่ภาวะสมดุล พวกเราใช้หลักการนี้ในการขับเคลื่อนยานผ่านแนวพลังของแรงโน้มถ่วงกับสนามแม่เหล็ก สร้างวงจร
ที่ทำให้เกิดสนามแม่เหล็กที่ทำมุมอย่างถูกต้องซึ่งกันและกัน ลดการรบกวนจากสนามแม่เหล็กโลก แล้วส่งรังสีอิเล็กตรอน
อิสระออกไป ทำให้เกิดการเพิ่มลดอนุภาพในปริมาณของอากาศในทิศทางที่ต้องการจะขับเคลื่อนไป จะทำให้ด้านนั้นกลาย
เป็นสูญญากาศขึ้น ยานจึงพุ่งไปได้อย่างรวดเร็ว และสนามพลังที่สร้างขึ้น ในขณะที่ขับเคลื่อนยานก็จะรบกวนคลื่นแสง ทำให้
คนมองไม่เห็นยาน"

ท่ามกลางเรื่องราวอันน่าตื่นเต้นระทึกใจ เรื่องก็ยังสอดแทรกการอบรมจิตใจให้ดีขึ้นด้วย เช่น แม่ของลินินสอน
ลินินเรื่องการที่เธอมีพลังพิเศษกว่าคนธรรมดา แล้วเธอใช้พลังนี้กับคนที่เกลียดเธอว่า "ลูกก็ต้องให้อภัยเขา แม่รู้ว่านี่เป็นเรื่อง
ที่ทำได้ยากที่สุด การให้ข้าวของเงินทองนั้น ผู้ให้ต้องเป็นคนมีน้ำใจถึงจะเกิดการให้อภัย แต่ถ้าคนนั้นไม่ใส่ใจแคบจนเกิน
ไปและมีทรัพย์สินเหลือเฟือ เขาก็จะให้ไม่ได้ไม่ยากนัก แต่การให้อภัยต้องอาศัยความใจกว้างมากกว่านั้น เพราะหมายถึงว่า เรา
ถูกทำให้เจ็บแล้ว และยอมให้อภัยไม่ได้ได้ตอบอย่างที่เขาทำกับเรามา"

ในบรรดาเรื่องราวต่างๆ ในเรื่องต้องขอยกเรื่องความโรแมนติก ตั้งแต่ราเอลได้ตัวลินินมา เขาก็เฝ้าพยายามที่จะปก
ป้องคุ้มครองเธอจากซินและบรรดาเจ้าหญิงขี้อิจฉา แม้ว่าลินินจะคิดว่าเขาเป็นศัตรูแต่เขาก็ปฏิบัติกับเธออย่างนุ่มนวลมาก
ก็เหมือนๆ สมกับที่เขาว่าความรักไม่มีพรมแดน มีอาภรณ์ความรักที่ห่างไกลกันสุดจักรวาล ลินินและราเอลพบกัน
กันกลางสงครามแย่งชิงอำนาจ จนเกิดมิตรภาพและสายสัมพันธ์ที่ดีงาม ท่ามกลางบรรยากาศอันงดงามของหมู่ดวงดาว
มหาศาลแห่งจักรวาลก็ไม่อาจกั้นความรักแท้ของเขานะเธอ

สรุปแล้ว *สุขขอบจักรวาล* นี่เป็นชื่อที่สมกับเนื้อเรื่องจริงๆ ไม่ว่าจะเป็นความสนุก ตื่นเต้น ผจญภัย ความคล
งความรู้ และความรัก ลงตัวเข้าด้วยกัน ได้ดียิ่งที่สุด

จึงขอฝากตอนที่ได้แบ่งไว้ไว้ให้กับเรื่องให้คุณได้อ่าน ดังนี้

สุขขอบจักรวาล โกลแค่ไหนใครเล่ารู้

สิ้นสุดอยู่ ณ จุดไหนใครรู้ได้

เขาและเธอแม่ห่างกันไกลแสนไกล

สุดดวงใจสุดจักรวาลพบเจอ

ค.ญ. พิมพ์ชนก คีจันทร์

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดวังน้ำเย็น อ. บางปلام้า จ. สุพรรณบุรี

เมื่อคุณตาคุณยายยังเด็ก...สู่...สายใยแห่งความรัก

“ใครๆ ก็รู้ว่าหนูเป็นเด็กพูดมาก ช่างซักช่างถาม ไม่หยุดปาก การที่หนูช่างซักช่างถามก็เพราะหนูอยากรู้เรื่องต่างๆ...”

ข้อความตอนหนึ่งจากบทนำของหนังสือเล่มนี้ ที่ตรงใจข้าพเจ้ามาก เพราะมีเรื่องราวต่างๆ มากมายที่รอให้เราเข้าไปสัมผัส รับรู้ ทั้งจากการสอบถาม พูดคุย และอีกวิธีหนึ่งที่อยากแนะนำให้ทุกคนลองปฏิบัติก็คือ เมื่อพูดถึงเรื่องการอ่านหนังสือ หลายคนอาจจะทำสีหน้าเบื่อหน่าย บางคนอาจบอกว่าแค่อ่านตำราเรียนก็จะเมื่อยอยู่แล้ว ขอบอกว่าอย่าเพิ่งตัดสินใจหันหลังให้กับการอ่าน ลองหามุมสบายๆ สักแห่ง หาหนังสือดีๆ สักเล่ม ถ้ายังไม่รู้ว่าจะเลือกเล่มไหน มองหา *เมื่อคุณตาคุณยายยังเด็ก* ของคุณทิพย์วาณี สนิทวงศ์ฯ มาลองเปิดดู

เมื่อคุณตาคุณยายยังเด็ก เป็นหนังสือที่รวมเรื่องเล่าชีวิตความเป็นอยู่อย่างไทย ที่ผู้เขียนรวบรวมเกร็ดน่ารู้ น่าสนใจของชีวิตครอบครัวไทยสมัยปลายรัชกาลที่ 6 ถึงรัชกาลที่ 7 (พุทธศักราช 2460-2475) เป็นงานเขียนในรูปแบบเล่าสู่กันฟัง เป็นเรื่องสั้นจบในตอน ใช้ภาษาล้อล่่าต่างๆ สละสลวย อ่านเข้าใจได้โดยไม่ต้องตีความ เนื้อหาของเรื่องสะท้อนภาพชีวิตความเป็นอยู่ และภูมิปัญญาพื้นบ้านของคนไทยสมัยก่อน ดังที่ผู้เขียนเล่าว่า

“...คืนสองคืนนี้มีประ โยชนน์ใช้สอยมากมาย ตามบ้านจะต้องมีไว้ประจำบ้าน หน้าร้อนก็เอามาละลายน้ำอาบไทย ประหน้าประตัวกันเป็นลายพร้อยไปหมด คืนสองคืนนี้เป็นของเย็น ดับพิษร้อนได้ดี เวลาคุณยายไปช่วยหั่นพริกในครัวมาปวดแสบปวดร้อนมือ ยิ่งล้างมือก็ยิ่งร้อนไม่หาย ก็ต้องเอาคืนสองคืนนี้ทามือทิ้งไว้จะหายแสบร้อน...”

นอกจากเกร็ดความรู้ต่างๆ ที่เราจะได้รับจากการอ่านหนังสือเรื่องเล่าชุดนี้แล้ว ยังมีความเพลิดเพลินใจในการติดตามเรื่องราวความสนุกสนานของวัยเด็กที่ถ่ายทอดผ่านคำบอกเล่าของตัวละครคือ คุณตาคุณยาย ในตอนที่ชื่อว่า “ไปแรมคืน” เล่าถึงการตั้งกระ โจนนอนที่สนาม เลียนแบบการไปพักแรมในป่าของผู้ใหญ่ที่เป็นกองกำลังเสือป่า หรือการได้ไปเที่ยวงานวัดภูเขาทอง ที่ผู้เขียนบรรยายไว้ให้เห็นภาพราวตัวละครทุกตัวมีชีวิต และผู้อ่านเองก็ได้เป็นส่วนหนึ่งของเรื่องราวนี้ ได้เห็นเจ้าของ “...จักจั่นทำด้วยสังกะสีอันเล็ก ๆ บีบแล้วคังคล้ายจักจั่น แชดไปหมด...”

สาระที่แฝงอยู่ในเรื่องเล่าชุดนี้อีกอย่างหนึ่งคือ การปลูกฝังลักษณะนิสัยที่ดีงามให้กับเด็กๆ ด้วยวิธีง่ายๆ ดังเช่น

“...คุณแม่ของคุณยายก็ได้มรดกเป็นต้นงาป่า 2 ต้น ออกดอกคอกมาก คุณแม่ของคุณยายเก็บใส่กระตังไปขายที่ร้านดอกไม้นั้นตลาดเป็นประจำ เป็นการเพิ่มรายได้ ...มรดกอย่างนี้ของคุณย่า ทำให้ลูกหลานรู้จักรักษาบำรุงต้นไม้ และรู้จักทำของตั้งแต่เด็กๆ และเก็บออมทรัพย์สินไว้ด้วย”

เรื่อง *เมื่อคุณตาคุณยายยังเด็ก* นี้เขียนเล่าไว้กว่า 100 เรื่อง ได้รับรางวัลดีเด่นในการประกวดหนังสืองานสถาปนาหนังสือแห่งชาติ จึงนับได้ว่า “เมื่อคุณตาคุณยายยังเด็ก” เป็นหนังสือที่มีคุณค่าในการสะท้อนภาพชีวิตความเป็นอยู่และวัฒนธรรมดั้งเดิมของคนไทย และเป็นมรดกทางวรรณกรรมสำหรับเด็กที่ควรค่าแก่การอ่านและศึกษา เชื่อว่าหากได้อ่านแล้ว คนที่กระหันหลังให้กับการอ่านคงจะเปลี่ยนใจหันกลับมาค้นหาหนังสืออีกสักเล่ม เพื่อบริหารเวลาว่างที่มีอยู่ไม่ให้ว่างเปล่าไว้ประโยชน์อีกต่อไป

พะยูน...เงือกสีทองแห่งท้องทะเลไทย

ใต้ก้านนิลขื่นมาบนดาว โลกดวงนี้แนบแนบนาน

...

ด้วยเรือนร่างสีทอง
 ประติมากรรมที่แสนงามของธรรมชาติ
 จินตนาการที่งดงามของมวลมนุษย์
 เธอคือเทพีแห่งความงามของท้องทะเล

...

เงือก คงอยู่...
 ความอุดมสมบูรณ์แห่งท้องทะเลคงอยู่
 เธอ...หากปล้นสาบสูญ...
 ความอุดมสมบูรณ์จะปล้นเหือดหาย

เธอ...

ประคุมารคาแห่งท้องทะเล
 ผู้เปี่ยมความเอื้ออาทร

เธอ...

คือตำนานรักอมตะของหัวใจชายหนึ่ง
 ที่มอบให้หญิงหนึ่ง

สายใยแห่งความรัก เรื่องราวความผูกพันของคนต่อเงือกคู่สุดท้ายของดาวดวงนี้ เป็นหนังสืออีกรุ่นเล่มหนึ่งที่อยาก
 ให้ลองหยิบมาอ่านกัน บทประพันธ์ของคุณอุคม วิเศษสาทร นักเขียนวรรณกรรมดีเด่นรางวัลวิ ไคมพระจันทร์ เนื่องจากมี
 ชีวิตคลุกคลีเกี่ยวข้องกับภาครอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ จึงตระหนักในคุณค่าของทรัพยากรธรรมชาติ

สายใยแห่งความรัก จึงเป็นนวนิยายซึ่งเป็นอีกตัวแทนหนึ่งในการเรียกร้องต่อมวลมนุษย์ ให้ตระหนักในความ
 สำคัญของธรรมชาติ และสำนึกว่า แท้จริงมนุษย์นั้นเป็นเพียงส่วนเล็กๆ ส่วนหนึ่งของธรรมชาติ หากสูญเสียความสมดุลทาง
 ธรรมชาติ มนุษย์ก็มีอาจดำรงชีวิตอยู่ได้

สายใยแห่งความรัก...เริ่มต้นขึ้นที่หมู่บ้านเล็กๆ ชายทะเลแห่งหนึ่ง บนเรืออวนปลู่อเล็กของผู้ใหญ่แม่กับหลาน
 ชายวัย 14 ปี และนิทานปรัมปราเกี่ยวกับเงือกที่ผู้เป็นปู่เล่าให้ฟัง...เป็นเรื่องของเจ้าชายเจ้าหญิงคู่หนึ่ง อันเป็นตำนานที่มาจาก
 เงือกสีทองแห่งท้องทะเล ตามความเชื่อของชาวประมงที่เชื่อดีเงือกเป็นเครื่องหมายความอุดมสมบูรณ์ของท้องทะเล หากมี
 เงือกอาศัยอยู่มากจะอุดมสมบูรณ์ด้วยกุ้งหอยปูปลา

ทุ่งหญ้าทะเลนอกจากจะเป็นแหล่งอาหารของเงือกแล้ว ยังเป็นที่เพาะพันธุ์ ที่อยู่อาศัย และเป็นแหล่งอาหารของ
 สัตว์น้ำด้วย กาลเวลาผ่านไป ไม่มีใครรู้ว่าเริ่มต้นจากไหน เมื่อใด ความเชื่อที่เอื้อต่อการคงอยู่ของเงือกเปลี่ยนไป เกิดความ
 เชื่อใหม่ว่าการได้กินเนื้อเงือกจะทำให้อายุยืน ไม่เจ็บไม่ป่วย การล่าเงือกจึงเริ่มขึ้น ที่สุด...เงือกคู่สุดท้ายของดาวดวงนี้...ดาว
 โลกกำลังถูกมนุษย์คุกคาม เด็กชายคนหนึ่งกับชาวบ้านกลุ่มเล็กๆ ร่วมกันสานสายใยถักทอเป็นเกราะป้องกัน เพื่อปกป้อง
 เงือกคู่สุดท้าย ด้วยความตั้งใจอันแน่วแน่...

...ขอส่งความรักจากสายใยหัวใจ

ขอสวรรค์ช่วยปกป้องเงือกด้วยเจ้าขา
 ขอทุกหัวใจของโลกใบใหญ่โปรดเมตตา
 ขอให้เงือกได้อยู่คู่ทุ่งหญ้า...ทะเลไทย...

นวนิยายเรื่องนี้ไม่เพียงแต่เรียกร้องให้มนุษย์ตระหนักในคุณค่าของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเท่านั้น
 หากยังหวังไว้ด้วยว่าจะเป็นแรงบันดาลใจให้เกิดพลังก่อตัวกันเป็นสายใยแห่งความรัก ความเอื้ออาทร เพื่อปกป้องธรรมชาติ

ชาติที่ได้สร้างสรรค้มวลชีวิตให้คงอยู่คู่กับโลกใบนี้ ไม่ใช่หน้าที่ของใครคนใดคนหนึ่ง แต่เป็นสิ่งที่เราทุกคนไม่ควรมองข้าม
อาจเป็นเรื่องยาก แต่...

...วีรบุรุษไม่ได้เกิดจากกองกุหลาบ
วีรบุรุษไม่เพียงอดทนกล้าหาญเกินธรรมดา
แต่ยังต้องประกอบด้วยสติปัญญา... ความเฉลียวฉลาด
และมีหัวใจที่คงาม...

คุณอุดมเขียนเรื่องนี้ด้วยภาษาที่งดงาม สละสลวย ทำให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการคล้อยตามราวกับภาพนั้นปรากฏตรง
หน้า "...ท่ามกลางทุ่งหญ้าทะเลเขียวขจี ระยิบระยับของริ้วคลื่น ผืนน้ำใส โปร่งตม ผืนฟ้าสีคราม ปุ่ยเมฆขาวลอยฟ่อง...เหล่า
พวกเธอคำพูดที่ว่าร้ายเรงำ แต่งแต้มความมีชีวิตของโลก ของชีวิตท้องทะเล..." ลีลาของตัวอักษรเหล่านี้อาจคงามอยู่ในใจ
เราหรืออาจต้องหลังน้ำตาเมื่อ

...ลมหายใจของเธอแผ่วล้าลง แผ่วลง...
น้ำตาของเธอที่หลังรินซึมข้นขึ้น เข้มข้นขึ้น...
เมื่อลมหายใจสุดท้ายของเธอพลันสิ้นสุด...หัวใจเธอพลันแตกสลาย
น้ำตาหยดสุดท้ายของเธอ พลันแปรเปลี่ยนเป็นสีเลือด...เลือดสดๆ
น้ำตาของกบพลันไหลริน
น้ำตาของผู้ใหญ่แม่ันและตาฝือกพลันไหลริน
ทุกคน...หลังน้ำตา
ท้องทะเล สายลม มวลชีวิตและธรรมชาติถึงแวดล้อม
แม้แต่ดวงดาว...ต่างคล้ายหลังน้ำตา...

นวนิยายโศกนาฏกรรม ที่อยากฝากไว้ในใจของเพื่อนนักอ่านทุกคน เพราะนอกจากจะให้สาระและคุณค่าทาง
ศิลปะแห่งภาษาแล้ว *สายใยแห่งความรัก* ยังเป็นนวนิยายที่จะให้คำตอบได้ว่า แม้มีผู้หายทำลายเพียงหนึ่ง ก็จะมีผู้ดูแล
นับล้าน...

ปลื้มใจไม่เพียงหนึ่งใบ ยังสั่นไหวถึงดวงดาว

ศ.ญ. พีรติ อุบัติศฤงค์

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนนานาชาติคัสติลลิช จ.ภูเก็ต

ความประทับใจในหนังสือของฉัน

หนังสือคนอยู่วัด และอยู่กับกิ้ง ที่ดิฉันได้นำมาเขียนอยู่นี้ ทั้งสองเรื่องเป็นเรื่องของการดำเนินชีวิตของเด็กที่ตกอยู่ในภาวะที่ยากจน และดิฉันใช้ชีวิตลำบากเพื่อมาเลี้ยงปากเลี้ยงท้องอยู่ทุกๆ วัน ซึ่งจะทำให้มีอนาคตที่ดีกว่าในปัจจุบัน ผู้เขียนพยายามสอดแทรกแง่คิดหลายประการไว้ในเนื้อหาของเรื่องทุกๆ ตอน นอกจากนี้ดิฉันยังได้เรียนรู้เกี่ยวกับการใช้ชีวิต และมุมมองที่แตกต่างกันไปของแต่ละคนอีกด้วย ดิฉันจึงอยากแนะนำว่าหนังสือทั้งสองเล่มนี้เป็นหนังสือที่ดีและสนุกที่สุดในบรรดาหนังสือที่ดิฉันได้อ่านมาในรอบปี

เรื่องคนอยู่วัด นี่เป็นเรื่องสั้นที่เป็นเรื่องราวชีวิตของ “ไมตรี ลิมปิชาติ” ซึ่งเป็นคนเขียนจริงๆ แต่ก่อนนี้เขาเป็นเด็กวัดในต่างจังหวัด แต่ก็ได้ย้ายมาอาศัยอยู่ในวัดแห่งหนึ่งเพื่อเรียนหนังสือ หรือเรียกว่าเป็นเด็กวัดที่กรุงเทพฯ เด็กวัดจะมีหน้าที่รับใช้พระทุกอย่าง ตั้งแต่เช้าตรู่ก็ไปช่วยพระถือของบิณฑบาต ฎุกฎิบ้าง ชักจิวรับ้าง เมื่อเสร็จแล้วก็จะไปเรียนหนังสือทันที มีเงินที่ส่งมาจากทางบ้านเล็กน้อยเพื่อใช้จ่ายในชีวิตประจำวัน

เด็กวัดจะมีชีวิตที่เรียบง่าย ใช้ทรัพย์สินที่วัดเตรียมเอาไว้ให้อยู่แล้ว โตะ เติงนอนทำด้วยไม้เพราะไม่มีเงินมากพอที่จะซื้อเอง เงินที่พ่อแม่ส่งมาให้ก็ไม่พอที่จะนำมาซื้อเตียงนอน หรือ โตะ แต่เงินเหล่านี้เอาไว้ซื้อของส่วนตัวที่จำเป็นมากกว่า แต่เด็กวัดบางคนเงินก็ขาดมือแทบทุกเดือน ถึงแม้บางคนพยายามที่จะประหยัดเงินแบบสุดๆ โดยไม่กินอาหารมื้อใดมื้อหนึ่ง หรือยอมกินข้าวข้าวกับปลาอย่างเดียว เพราะเงินที่ส่งมาจากทางบ้านไม่พอใช้ ด้วยเหตุนี้เมื่อเงินขาดมือหรือเงินไม่มีพอใช้หลายคนจึงมีวิธีการหาเงินต่างๆ กันไป เช่น พวกเขาจะเอาของไปจำหน่ายที่โรงจําํา เพราะเหตุนี้จึงมีขโมยในวัดเยอะมาก แต่ถ้าโชคไม่ดีก็จะโดนหลวงพี่จับได้ และจะถูกทำโทษ หรือโดนไล่ออกจากวัด

นอกจากขโมยของไปจำหน่ายแล้ว ยังมีเด็กวัดที่รับจําําของอีกด้วย เพราะส่วนมากเด็กวัดที่เข้ามาใหม่เขาไม่กล้าที่จะไปจำหน่ายของที่โรงจําํา เพราะอาจเจอคนรู้จักได้ แต่สำหรับพวกพี่ๆ ที่อยู่กันมานานแล้ว หน้าจะหนาขึ้นเรื่อยๆ และกล้าไปโรงจําํา แต่บางทีของที่รับเอาไปจำหน่ายนั้นเป็นของที่ขโมยมา ก็อาจถูกจับว่าเป็นขโมยเองก็ได้ นอกจากนี้จะเอาของไปจำหน่ายแล้ว เด็กวัดยังมีวิธีอีกสารพัดอย่างที่จะมาแก้ไขปัญหาระง่เงิน พวกเขาจะดิ้นรนทุกวิถีทางเพื่อมาอุดปัญหานี้

ส่วนมากเด็กวัดจะถูกส่งมาจากครอบครัวที่ยากจน และไม่ค่อยมีเงิน ทุกๆ เดือนเด็กวัดจะได้รับธรรณานิที่พ่อแม่ส่งเงินมา เด็กวัดบางคนก็ได้รับตั้งแต่ต้นเดือน แต่บางคนธรรณานิก็ส่งมาช้า เพราะพ่อแม่อาจจะขาดแคลนอยู่ แต่สำหรับเด็กวัดบางคนที่ได้รับธรรณานิบ่อยๆ รับต้นเดือนบ้าง กลางเดือนบ้าง อย่าเพิ่งคิดว่าพ่อแม่เขาร่ำรวยนะ 50 บาท

“เหรียญทองเหรียญนี้มีค่ากับเราที่สุดแต่ไม่มีค่ากับคนอื่นเลย”

เมื่อเด็กวัดไม่มีของที่จะไปจำหน่ายก็ต้องนำของที่คิดว่ามันมีค่ามากจนไม่อยากจะจำหน่ายมัน อยากเก็บไว้ให้ลูกๆ เป็นสิ่งของที่มีประโยชน์สำหรับเราเอง เหรียญทองที่ได้มาด้วยเหรียญนี้ป็นถึงเกียรติยศซึ่งมีค่ามากๆ พอจําเป็นจริงๆ ก็ต้องไปถึงโรงจําํา แล้วหลงจู้ซึ่งเป็นคนรับจําํากลับไม่เอา เพราะว่ามันเป็นทองชุบ จึงไม่มีค่าสำหรับเขาเลย ในขณะที่อีกฝ่ายหนึ่งกว่าจะได้เหรียญทองมาคงต้องเสียแรงไปไม่น้อยเลย

หนังสือเล่มนี้นอกจากจะบันทึกเกี่ยวกับชีวิตของตัวเองแล้ว ยังบันทึกชีวิตของเพื่อนเด็กวัดของเขาอีกด้วย ดิฉันชอบตรงจุดนี้เหมือนกัน เพราะดิฉันคิดว่าเราจะได้อู้จักการใช้ชีวิตของเด็กวัดคนอื่นด้วยเช่นกัน การดิ้นรนของแต่ละคนจากความยากลำบากไปสู่อนาคตที่ดีกว่า นอกจากนี้ดิฉันยังได้รับรู้ถึงความรักความเห็นใจของเด็กวัดด้วยกันอีกด้วย ดิฉันคิดว่าความสัมพันธ์ระหว่างเด็กวัดกับเด็กวัดนั้นเพราะต่างก็ได้ผ่านเรื่องราวหลายสิ่งหลายอย่างมาด้วยกัน ทั้งเรื่องดีและไม่ดี คน

อยู่วัด จึงเป็นเรื่องที่ฉันชอบมากเรื่องหนึ่ง เพราะสามารถอ่านได้ตลอดไม่รู้สึกเบื่อเลย ผู้เขียนใช้ภาษาที่เป็นกันเองมาก เพราะเขาได้อยู่ในเหตุการณ์จริงๆ นั่นจึงเป็นเหตุที่ฉันชอบจนวางหนังสือเล่มนี้ไม่ลงเลยทีเดียว

ส่วนหนังสืออยู่กับก๋ง เรื่องนี้เป็นบันทึกชีวิตของผู้เขียน “หยก บูรพา” อีกเช่นกัน เป็นชีวิตของเด็กที่มีชื่อว่า “หยก” เขาอยู่ห้องแถวในตลาดคนบทแห่งหนึ่ง หยกใช้ชีวิตอยู่กับก๋งซึ่งเป็นชาวจีน อพยพจากเมืองจีนมาอยู่ที่เมืองไทย และอยู่ด้วยกันสองคนปู่กับหลาน หลานผู้กตัญญูต่อก๋งนั้น ถึงจะไม่มีพ่อแม่แล้ว แต่ความยากจนไม่เคยเป็นปมค้อยสำหรับเขาเลย ยิ่งไปกว่านั้นความยากจนทำให้เขารู้จักชีวิตมากขึ้น และสามารถช่วยเหลือตนเองได้ อย่างไรก็ตามภายในใจของหยกก็เหงามาก เพราะว่าตั้งแต่เกิดมาไม่มีพ่อแม่ อยู่กับก๋งมาตั้งแต่เด็ก พอไปเห็นครอบครัวคนไทยที่เวลากินอาหารก็กินพร้อมหน้าพร้อมตากัน จึงทำให้หยกรู้สึกว่าคุณค่าของตัวเองขาดอะไรไป หยกอยู่ห้องแถวกับก๋งจึงรู้สึกเหงา แต่ก็ไม่ได้แสดงความรู้สึกออกมาให้ก๋งเห็น เพราะคิดว่าจะทำให้ก๋งไม่สบายใจนั่นเอง

ก๋งได้สอนให้หยกรู้ว่า “อยู่เมืองไทยต้องเรียนหนังสือไทยก่อน มิฉะนั้นจะลำบากซึ่งหยกก็ได้ปฏิบัติตามคำสอนนั้น รอให้โตก่อนค่อยเรียนภาษาจีนก็ได้ ส่วนมากคนในบริเวณห้องแถวที่หยกกับก๋งอยู่นั้นจะเป็นคนจีน โดยปกติคนจีนเกิดมาก็มีเชื้อสายพ่อค้าแม่ค้าอยู่เต็มตัว ขณะที่คนไทยค้าขายไม่เป็นจึงถูกมองว่าขี้เกียจ ก๋งโกรธมากที่มีคนพูดอย่างนั้น ก๋งเป็นคนที่มีรักแผ่นดินไทยมากและเข้าใจคนไทย หยกจึงเติบโตมาท่ามกลางคำสั่งสอนของก๋ง ให้เป็นคนจีนที่สำนึกตนว่าเป็นคนเกิดและเติบโตในเมืองไทย

ก๋งกับหยกนั้น ไม่ได้มีฐานะดีนัก แต่ก็มิพอกินพอใช้ เพราะอยู่กันแค่สองคน ไม่จำเป็นต้องซื้อของมามากมาย ตั้งแต่เช้าตรู่หยกจะต้องออกไปซื้ออาหาร และซื้อของให้ก๋งอย่างเดียว ไม่ซื้อของให้ตัวเองถ้าไม่จำเป็น โดยปกติแล้วถ้าคนมาตลาดสายก็จะถูกมองว่าเป็นคนขี้เกียจเพราะตื่นสาย ในเรื่องนี้จะมีการเปรียบเทียบระหว่างแม่ค้าจีนกับแม่ค้าไทย ในตลาดแม่ค้าที่เป็นคนจีนมักจะมีอารมณ์เย็น ถ้าลูกค้าต่อรองราคา แม่ค้าจะบอกด้วยวาจาสุภาพๆ แล้วลูกค้าจะตกลงเอง ขณะที่แม่ค้าคนไทยมักจะใช้อื้อยคำที่หยาบคาย อาจเป็นเพราะคนไทยนั้นรักอิสระก็เป็นได้ ส่วนคนจีนนั้นถือลูกค้าว่าเป็นเจ้า คนขายนั้นเป็นทาส ก๋งเคยสอนหยกว่าไม่ใช่ทุกคนที่เป็นอย่างนั้น

ก๋งต้องคอยดูแลหยก ต้องคืนรันท่างานเลี้ยงชีพทุกวัน พอหยกเห็นอย่างนั้น จึงอยากเรียนจบเร็วๆ เมื่อโตขึ้นจะได้มาช่วยก๋งทำงาน ชีวิตจึงจะได้อยู่อย่างสุขสบาย ไม่ต้องทนอยู่อย่างยากลำบากอย่างเช่นทุกวันนี้ หยกได้หางานทำเมื่อมีเวลาว่างจะได้แบ่งเบาระยะของก๋งบ้าง พอเห็นก๋งสบายหยกจึงพลอยดีใจไปด้วย การที่เด็กห้องแถวยากจนคนหนึ่งไปหางานทำรับใช้คนอื่นจึงเป็นสาเหตุให้ถูกเพื่อน ๆ ที่ร่ำรวยกว่าล้อว่าเป็น “ขี้ข้า” ของคนอื่นเขา คำพูดเหล่านั้นทำให้หยกขมขื่นในใจอยู่ตลอดเวลา หยกได้ฝึกรอวันที่เขาจะประสบความสำเร็จ วันนั้นจะเป็นวันที่หยกได้หลุดพ้นจากคำว่า “ขี้ข้า”

อยู่กับก๋ง เป็นหนังสือที่ฉันชอบมาก และอยากเชิญชวนให้อ่าน เพราะการที่ผู้เขียนพยายามเขียนถึงความแตกต่างระหว่างความเชื่อถือของคนจีน และความเชื่อถือของคนไทยนั้น ทำให้ฉันได้คิดว่า เมื่อคนอื่นมองคู่วิถีการดำเนินชีวิตพวกเขาแล้ว มันแตกต่างกับการที่เรามองคู่วิถีการดำเนินชีวิตของเราเอง นอกจากนั้น *อยู่กับก๋ง* ได้ทำหน้าที่เชื่อมโยงความขัดแย้ง ความไม่เข้าใจกัน ระหว่างคนเราเชื่อถือของแต่ละฝ่าย และนั่นคือสิ่งที่ทำให้ฉันชอบ แต่ฉันต้องพูดว่าฉันชอบหนังสือเล่มนี้ เพราะว่าทำให้ความคิดของฉันที่มีต่อคนจีนเปลี่ยนไป

สุดท้ายนี้ฉันอยากจะขอสรุปว่า *คนอยู่วัด* และ *อยู่กับก๋ง* นั้นเป็นหนังสือที่มีสาระ และแฝงไว้ด้วยแง่คิดต่างๆ ตัวละครแต่ละตัว ไม่ว่าจะเป็นตัวเอกของเรื่อง ตัวประกอบ ก็จะสอดแทรกแง่คิดหลายๆ อย่างไว้ข้างใน นอกจากนี้หนังสือทั้งสองเล่มนี้ยังให้ทัศนคติต่างๆ ของชีวิตคนแต่ละชนชั้น แต่ละสังคม และให้ความสนุกเพลิดเพลินจนฉันเองถึงกับวางไม่ลง ดังนั้นฉันอยากให้ทุกคนลองอ่าน *อยู่กับก๋ง* และ *คนอยู่วัด* ละ

ค.ญ. รจรินทร์ ศรีวงษา

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านวังม่วง อ. เกษตรสมบูรณ์ จ. ชัยภูมิ

ตามรอยพระบาท สมเด็จพระเทพฯ

ทุกวันฉันจะต้องดูโทรทัศน์และข่าวที่ฉันชอบที่ไม่เคยพลาดคือข่าวในพระราชสำนัก เวลาที่ฉันดูข่าวพระกรณียกิจในการเสด็จเยือนประเทศต่างๆ ของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ภาพที่ฉันได้เห็นเป็นประจำก็คือภาพที่สมเด็จพระเทพฯ ทรงกำลังจับบันทึกข้อความลงในสมุดบันทึกของพระองค์ ฉันเคยสงสัยว่าพระองค์ทรงจับบันทึกอะไรลงไป ในสมุดเล่มนั้น

แล้ววันหนึ่งฉันก็เข้าใจ เมื่อฉันได้อ่านหนังสือพระราชนิพนธ์ในสมเด็จพระเทพฯ ฉันเกิดความประทับใจในหนังสือที่ฉันได้อ่าน เพราะพระองค์ทรงจับบันทึกได้อย่างละเอียด ทำให้ฉันได้รับความรู้มากมาย ฉันรู้สึกว่ามันไม่ใช่แค่การอ่านบันทึกธรรมดาๆ เท่านั้น แต่ฉันเกิดความรู้สึกเหมือนกับว่าตัวของฉันเองกำลังไปยืนอยู่ในเหตุการณ์ขณะนั้นด้วย ฉันมองเห็นสิ่งต่างๆ อย่างแจ่มชัด ที่เป็นเช่นนั้นได้ก็เพราะพระอัจฉริยภาพในการเป็นนักเขียนของพระองค์ การใช้สำนวนภาษาที่ดี เข้าใจง่าย การเขียนบรรยายโวหารได้อย่างชัดเจน หนังสือทุกเล่มที่สมเด็จพระเทพฯ ทรงพระราชนิพนธ์จึงเป็นสิ่งที่ดี มีคุณค่าต่อการอ่านและการดำรงชีวิต เป็นหนังสือที่ฉันชอบ และในวันนี้ฉันขอแนะนำหนังสือสองเล่ม เป็นหนังสือพระราชนิพนธ์ในสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ฉันคิดว่าเมื่อทุกคนได้อ่านก็คงเกิดความรู้สึกที่ไม่แตกต่างกันไปจากฉัน

หนังสือเล่มแรกที่ฉันจะขอแนะนำให้เพื่อนๆ ได้อ่าน คือหนังสือเรื่อง *ลุยป่าฝ่าฝน* ภาพหน้าปกเป็นภาพสมเด็จพระเทพฯ ทรงขึ้น ในพระหัตถ์ถือสมุดบันทึก และมีกล้องถ่ายรูปคล้องพระคอไว้ ฉันว่าภาพนี้เป็นภาพที่เราทุกคนเคยเห็นเสมอเวลาที่ดูข่าวในพระราชสำนัก เนื้อเรื่องในหนังสือเป็นการบันทึกเรื่องราวเกี่ยวกับประเทศมาเลเซีย ซึ่งมีรูปภาพประกอบตลอดเล่ม ทำให้อ่านแล้วเข้าใจได้ง่าย ฉันจึงรู้สึกชอบหนังสือเล่มนี้ และฉันก็อยากจะชักชวนให้เพื่อนๆ ได้อ่านเหมือนกับฉัน เพราะจะทำให้เราได้ความรู้เกี่ยวกับขนบธรรมเนียม ประเพณี วัฒนธรรม ความเป็นอยู่ของชาวมาเลเซีย ครั้งแรกที่ฉันหยิบหนังสือขึ้นมาอ่าน ฉันบอกตัวเองว่า วันนี้แหละที่ฉันจะได้ไปเที่ยวมาเลเซีย

สมเด็จพระเทพฯ เสด็จพระราชดำเนินออกจากกรุงเทพมหานคร ไปยังประเทศมาเลเซีย เมื่อวันที่จันทร์ที่ 11 เมษายน 2537 ฉันอ่านหนังสือในหน้าแรก ฉันก็ได้รู้ถึงกฎหมายอันเข้มงวดเรื่องยานพาหนะของมาเลเซีย ที่ประเทศนี้ผู้ที่มียานพาหนะคิดคิดตัวเข้าไปจะต้องโทษหนักถึงประหารชีวิต กฎนี้พนักงานต้อนรับบนเครื่องบินเขาจะประกาศให้ผู้โดยสารทุกคนทราบ ซึ่งนับว่าเป็นการดี ในกรณีที่เกิดเหตุการณ์ใดๆ ขึ้นแล้วไม่มีผู้ใดอ้างว่าไม่รู้กฎหมาย ฉันอยากให้ประเทศไทยใช้กฎหมายข้อนี้เหมือนที่ประเทศมาเลเซียบ้าง ปัญหายานพาหนะจะได้หมดไปเสียที

เมื่อเดินทางถึงประเทศมาเลเซียพระองค์เสด็จพระราชดำเนินไปเส้าฯ สมเด็จพระราชาธิบดีและพระราชินี จากนั้นเสด็จไปยังร้านหนังสือของมหาวิทยาลัยมลายา ฉันถามตัวเองว่าคนอื่นๆ ที่นิยมเที่ยวต่างประเทศ จะมีสักคนใหม่ที่จะไปคู่อ่านหนังสือ แต่สมเด็จพระเทพฯ เสด็จไป แสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงเป็นนักอ่าน ฉันก็เลยได้รู้ถึงการจัดหาหนังสือในต่างประเทศไปด้วย

วันรุ่งขึ้นสมเด็จพระเทพฯ เสด็จไปยัง Agriculture Park ซึ่งเป็นสวนป่าเกษตรแห่งเดียวในโลก ฉันว่าน่าสนใจมาก เพราะเจ้าหน้าที่ของประเทศมาเลเซียเขาจะเดินทางไปดูเกี่ยวกับเรื่องต้นไม้ต่างๆ เกือบทั่วโลก รวมทั้งจากคอกขุงของไทยด้วย แล้วนำมาจำลองไว้ในสวนแห่งนี้ เพื่อให้ประชาชนชาวมาเลเซียได้มีโอกาสสัมผัสบรรยากาศของสวนต่างๆ ในโลกนี้ ทั้งสวนในทะเลทราย สวนสีฤดู ซึ่งมีการทำหิมะให้ตกลงมาเหมือนในประเทศญี่ปุ่นด้วย ฉันสงสัยว่าในเมืองไทยมีสวน

อย่างนี้บ้างหรือเปล่า ถ้ามีฉันจะได้ไปคูหิมะบ้าง เพราะเด็กจากต่างจังหวัดอย่างฉัน ชาตินี้คงไม่มีโอกาสไปต่างประเทศเป็นแน่ นอกจากสมเด็จพระเทพฯ จะทรงเขียนบรรยายสิ่งที่ได้ทอดพระเนตรแล้วพระองค์ก็ยังทรงแสดงความคิดเห็นด้วยว่า ในสวนแห่งนี้ควรจะเพิ่มอะไรเข้าไปตรงไหน ฉันอ่านแล้วก็เห็นด้วยกับพระองค์ท่านเพราะถ้าปรับปรุงตามที่สมเด็จพระเทพฯ คำริไว้ สวนแห่งนี้คงจะงดงามและใช้ประโยชน์ได้อย่างคุ้มค่าที่เป็นอยู่

วันที่ 3 ของการเสด็จฯ เยือนประเทศมาเลเซีย ฉันเพิ่งจะรู้ว่าเวลาที่ประเทศมาเลเซียนั้นไม่ตรงกับเวลาในบ้านเรา เพราะเขาเปลี่ยนเวลาให้เร็วขึ้น 1 ชั่วโมง เช่น ถ้าในบ้านเรานักบินออกเวลา 6 โมงเช้า เวลาที่คือ 6 โมงเช้าจริงๆ แต่ถ้าในมาเลเซียเวลา 6 โมงเช้า นั่นแท้จริงคือตี 5 เท่านั้น ในวันที่สมเด็จพระเทพฯ เสด็จไปที่บริษัทพัฒนาอุตสาหกรรมไม้รัฐชาราวัก พิพิธภัณฑฯ ไม้ พระองค์ทรงเขียนบรรยายสิ่งที่ได้ทอดพระเนตรอย่างละเอียดซึ่งเป็นประโยชน์มากสำหรับผู้อ่าน ใครอยากรู้เรื่องประวัติการทำไม้ กฎหมาย และนโยบายเกี่ยวกับการทำไม้ ในมาเลเซียก็ไม่ต้องไปค้นคว้าที่ไหนอีก แค่อธิบายหนังสือเล่มนี้มาอ่านคุณก็จะได้รับความรู้ทุกอย่าง ฉันว่าถ้าเราเดินทางไปดูด้วยตนเองก็คงไม่ได้ความรู้มากเท่ากับการอ่านหนังสือเล่มนี้ เพราะถ้าเราไปหาช่างไม้หาไปดู คงไม่มีใครอธิบายให้เราฟัง ฉันโชคดีจริงๆ ที่เกิดมาในแผ่นดิน ที่มีเจ้าฟ้าเจ้าแผ่นดินเป็นนักอ่าน นักเขียน บันทึกของพระองค์เป็นการเปิดโลกทางปัญญาของฉัน

จากพิพิธภัณฑฯ ไม้ พระองค์เสด็จฯ ต่อไปยัง Sarawak Culture Village ซึ่งตั้งอยู่บริเวณหุบเขาใกล้ทะเล เป็นที่จำลองเกี่ยวกับวิถีความเป็นอยู่และวัฒนธรรมของชาวเขาเผ่าต่างๆ ในประเทศมาเลเซีย ใครอยากเห็นที่อยู่ของนักรบที่ขบถล่าสัตว์คนก็สามารถมาเยี่ยมชมได้ แต่ถ้าไม่อยากเสี่ยงก็อ่านในหนังสือเล่มนี้ แล้วท่านจะรู้ว่าทำไมเขาต้องล่าหัวคน ~~นี่~~ นอกจากพวกนักรบแล้ว สมเด็จพระเทพฯ ยังได้ทรงบันทึกเกี่ยวกับการดำรงชีวิตของชนชาวเขาเผ่าต่างๆ ในมาเลเซียไว้อย่างละเอียด จากนั้นเสด็จไปยัง Sarawak Museum ซึ่งเป็นพิพิธภัณฑฯ ธรรมชาติวิทยาและมานุษยวิทยา ซึ่งเป็นที่เก็บสะสมสัตว์ต่างๆ ที่มีอยู่ในมาเลเซีย คงนั้นใครที่อยากรู้ว่าประเทศมาเลเซียมีสัตว์อะไรบ้าง เหมือนหรือแตกต่างจากบ้านของเรา ใครอยากเห็นวิวัฒนาการของมนุษย์ เครื่องมือเครื่องใช้โบราณสมัยก่อน ของชาวมาเลเซีย ก็ไปเที่ยวชมได้ หนังสือเล่มนี้จะเป็นประตูพาท่านไปสู่พิพิธภัณฑฯ

วันที่ 14 เมษายน 2537 ซึ่งเป็นวันสุดท้ายของการเสด็จฯ เยือนประเทศมาเลเซีย ในวันที่นี้ถือได้ว่าเป็นวันแห่งการลุยฝ่าฝน เพราะเป็นวันที่สมเด็จพระเทพฯ ทรงพระดำเนินเข้าป่าเพื่อทอดพระเนตรถ้ำกลาง ถ้ำกวาง และฉันทูภาพอริยาบถต่างๆ ของสมเด็จพระเทพฯ ขณะที่พระราชดำเนินอยู่ในอุทยานแห่งชาติ พระองค์สมกับเป็นรัตนของแผ่นดิน โดยที่พระมหาราชแม่พระ โอบอุ้มอยู่เกือบตลอดเวลา ไม่มีที่ท่าว่าจะทรงเหนื่อยพระวรกาย ฉันอ่านหนังสือและดูภาพถ่ายภายในถ้ำที่ประกอบไปด้วย ทำให้สามารถจินตนาการถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ทรงจดบันทึกไว้ได้อย่างละเอียด ไม่น่าเชื่อเลยว่าฉันจะอ่านหนังสือเล่มนี้จบแล้ว ฉันไม่รู้สึกตัวเลย เพราะมันแค่เพลิดเพลินใจ เหมือนกับว่าฉันได้ตามเสด็จฯ ไปในขบวนเสด็จด้วย

สำหรับหนังสือเรื่องที่ 2 คือเรื่องลาวเหนือเมื่อปลายหนาว หนังสือกะทัดรัดเหมาะที่จะพกพา พิมพ์ด้วยกระดาษพิมพ์อย่างดี ข้างในเล่มนอกจากตัวหนังสือแล้วยังมีรูปภาพ ซึ่งเป็นภาพถ่ายวิถีความเป็นอยู่ของชาวลาว และภาพที่แตกต่างๆ ของสมเด็จพระเทพฯ ขณะที่ประทับอยู่ที่ประเทศลาว ประกอบอยู่ตลอดเล่ม ทำให้น่าสนใจ อ่านแล้วเข้าใจ หนังสือเล่มนี้เป็นพระราชนิพนธ์ในสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ซึ่งได้เสด็จมาเยือนประเทศลาวหลายครั้งแล้ว สาเหตุที่ฉันชอบเพราะทำให้ฉันได้รู้เรื่องเกี่ยวกับสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ซึ่งเป็นบ้านที่เมืองฉันกับไทย ฉันว่าประเทศลาวนั้นน่าสนใจ เหมาะที่จะเดินทางไปเที่ยวชมเพราะลาวเป็นมิตรที่ดีกับไทยเสมอมา ลาวไม่เคยขาน ไม่เคยที่จะคิดมาทำร้ายอย่างแผ่นดินไทย เมื่อฉันได้เห็นชื่อหนังสือลาวเหนือเมื่อปลายหนาว ฉันจึงไม่รีรอที่จะหยิบขึ้นมามาอ่าน สมเด็จพระเทพฯ ทรงเป็นผู้เปิดบานประตูให้ฉันได้มีโอกาสเดินทางไปสู่สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชน

วันอังคารที่ 21 มกราคม 2540 คือวันที่สมเด็จพระเทพฯ เสด็จพระราชดำเนินถึงสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว พระองค์เสด็จไปยังทำการศูนย์พัฒนาและบริการด้านการเกษตรห้วยซอน-ห้วยซัว ตามพระราชดำริ เมื่ออ่านแล้วเราจะได้รับรู้ข้อมูลเกี่ยวกับการเกษตรต่างๆ ด้านของประเทศลาว ซึ่งก็คล้ายๆ กับเมืองไทยเรา แต่เครื่องมือต่างๆ ของบ้านเราจะดูทันสมัยกว่ากันมาก

จากนั้นพระองค์เสด็จไปเยี่ยมชม โรงเรียนวัฒนธรรมเด็กกำพร้า 67 ซึ่งในสวนนี้มีภาพประกอบอย่างละเอียด ฉันทูรูปภาพแล้วก็อดที่จะชื่นชมการแต่งกายของคุณครูที่ประเทศลาวไม่ได้ การแต่งกายของเขาเป็นการอนุรักษ์ประเพณีการแต่งกายไว้ โดยไม่วังตามแฟชั่นของประเทศอื่นๆ ผู้หญิงในประเทศลาวนั้นเขาจะใส่ผ้าถุงตลอด ฉันทัดใจในใจว่าปัญหาการข่มขืนในเมืองเขาคงจะน้อยกว่าในบ้านเรา เพราะผู้หญิงเขาแต่งกายมิดชิด ไม่ได้โชว์ขาวๆ ให้คนอื่นเห็นเหมือนวัยรุ่นบ้านเรา นอกจากคุณภาพคุณครูแล้ว สมเด็จพระเทพฯ ยังทรงเขียนบันทึกถึงการเรียนการสอนและการดำเนินกิจกรรมต่างๆ ภายในโรงเรียน ซึ่งถ้าเพื่อนๆ อยากรู้ก็ต้องอ่านในหนังสือเล่มนี้ แล้วลองคิดดูว่าเหมือนในบ้านเราหรือเปล่า

ในหนังสือเล่มนี้นอกจากเราจะได้เห็นบ้านเรือนและความเป็นอยู่ของชาวลาวแล้ว เรายังได้รับความรู้เกี่ยวกับภาษาลาวอีกด้วย ความจริงภาษาลาวกับภาษาล้านนาภาคอีสานของฉันทัน มีอยู่หลายคำที่เหมือนกัน แต่มีคำบางคำที่ต่างกัน ฉันทันอ่านแล้วว่าแปลก แต่มันรักดี ฟังแล้วรู้สึกตรงไปตรงมา เช่น คำว่า แคบหมู ของภาษาไทย ภาษาลาวใช้ว่า หนั่งพอง ฉันทันคิดว่าก็จริงของเขานะ ก็หนั่งหมูมันพองขึ้นมาจริงๆ นี่นา

สำหรับด้านศิลปวัฒนธรรม การดำเนินชีวิตของชาวลาวนั้น สมเด็จพระเทพฯ ทรงบันทึกไว้ทุกอย่างที่ทรงพบเห็น และยังเขียนเล่าถึงประวัติ ค่านานแต่ละที่อีกด้วย เช่น ประวัติของพระแชกคำ ซึ่งเป็นพระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์ ค่านานเกี่ยวกับเกลือ วิธีการต้มเกลือสินเธาว์ของชาวลาว ฉันทันว่าวิธีการของเขาแปลกดี เช่น เอาขาไ้ลงไปต้มเกลือ เพื่อทดสอบว่าเกลือที่ต้มไปนั้นใช้ได้หรือไม่ เกลือสินเธาว์นั้นมีความสำคัญในการประกอบอาหาร เพราะลาวไม่มีทะเล เกลือสมุทรจึงไม่มี เช่นเดียวกัน สำหรับขั้นตอนการผลิตเกลือสินเธาว์นั้น อยากรู้ก็ไม่ต้องเดินทางไปดูถึงประเทศลาว เพราะในหนังสือเล่มนี้มีภาพขั้นตอนการทำอย่างละเอียด เรียกว่าเมื่อคุณแล้วเราสามารถนำมาทำได้เลย

ฉันทันอ่านหนังสือแล้วก็เพิ่งจะรู้ว่าในประเทศลาวมีชาวเขมรเผ่าต่างๆ อาศัยอยู่มาก ชื่อแต่ละเผ่าก็น่าสนใจเหมือนกับที่อยู่ในเมืองไทย แต่ดูเหมือนว่าในเมืองลาวจะมีมากกว่า ผู้หญิงบางเผ่าก็น่าสงสารจริงๆ ถูกกดขี่ กินอยู่ลำบากไม่มีดี ไม่ให้จับเงิน แยกไปใครมาก็มองหน้าแยกไม่ได้ ถ้าเพื่อนๆ อยากรู้ว่าอยู่เผ่าไหน ก็หาอ่านได้ในหนังสือเล่มนี้ เพราะนอกจากจะรู้จักชีวิตความเป็นอยู่แล้วยังได้รับความรู้เรื่องวัฒนธรรม ศิลปการแสดงของแต่ละเผ่าอีกด้วย

สมเด็จพระเทพฯ เสด็จทอดพระเนตรตลาดเช้า ฉันทันว่าตลาดในเมืองลาวคล้ายตลาดที่บ้านของฉันทัน จากนั้นก็เสด็จทอดพระเนตร โรงเรียนและ โรงพยาบาล เรื่องโรงพยาบาลนั้นดูจะต่างจากเมืองไทยเป็นอย่างมาก เครื่องมือต่างๆ ก็ยังล้าสมัย โชคดีที่ได้รับการส่งเสริมจากรัฐบาลและองค์กรต่างๆ ในต่างประเทศ เช่น สวิตเซอร์แลนด์ ฝรั่งเศส ญี่ปุ่น ฯลฯ ทำให้คลายความเดือดร้อนไปได้มาก ซึ่งทางลาวนั้นก็ส่งแพทย์มาฝึกงานในเมืองไทยเช่นกัน ฉันทันว่าหมอในเมืองไทยก็เก่งมากเหมือนกันนะ ไม่เช่นนั้นประเทศลาวคงไม่ส่งหมอเดินทางมาฝึกงานที่บ้านเรา

หนังสือทั้งสองเล่มที่ฉันทันแนะนำนี้ ขณะที่ฉันทันนั่งอ่านฉันทันสังเกตเห็นว่าทุกวันสมเด็จพระเทพฯ จะทรงตื่นบรรทมแต่เช้ามีด ประมาดตี ห้า แล้วจะทรงพระอักษร (เขียนหนังสือ) ทุกวัน เห็นทีว่าต่อไปนี่ฉันทันจะต้องตื่นนอนแต่เช้าแล้วมานั่งอ่านนั่งเขียนหนังสือบ้างแล้ว เพื่อนๆ ก็เช่นเดียวกัน เวลาไปเที่ยวไหนเคยจดบันทึกการเดินทางไว้บ้างหรือเปล่า ถ้ายังไม่เคยก็ลองฝึกเขียนบันทึกดู ส่วนหลักและวิธีการเขียนนั้น เพื่อนๆ สามารถศึกษาได้จากหนังสือพระราชนิพนธ์ทั้งสองเรื่องที่ฉันทันแนะนำไว้ วัลรับรองว่าเพื่อนๆ จะต้องเป็นนักเขียนที่ดีแน่ แต่ก่อนที่จะเป็นนักเขียนนั้นจะต้องฝึกให้เป็นนักอ่านเสียก่อน แล้วอย่าลืมซื้อหนังสือดูบ้างผ่าน และลาวเหนือเมื่อปลายหนาว มาอ่าน ซึ่งนอกจากจะได้ความรู้แล้วยังได้กุศลอีกด้วย เพราะเงินรายได้จากการจำหน่ายนั้นจะนำเข้าสู่สมทบทุนมูลนิธิสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สำหรับช่วยเหลือเยาวชนไทยต่อไป

น.ส. รศพร ไทยมงคล

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเบญจมมาหาราช จ. อุบลราชธานี

หนังสือนี้ดี...มีประโยชน์ และ ปัญหา...มีทางแก้

แก้วจอมแก่น เป็นหนังสืออ่านสำหรับเยาวชน ที่สนุกสนาน อ่านแล้วจะรู้สึกเพลิดเพลิน และยังได้รับความรู้ไปในตัวด้วย แก้วจอมแก่น จะเล่าถึงชีวิตของเด็กหญิงชื่อ แก้วและเพื่อนๆ ของเธอ ซึ่งชีวิตเด็กส่วนใหญ่ก็มักจะหนีไม่พ้นการเล่นจนที่คุ้นเคยเหมือนจะไม่มีเรื่องน่าสนใจเพราะฉากในเรื่องก็เป็นเพียงแค่นบ้านและ โรงเรียน การเล่นกันของเด็กๆ ก็แสนจะธรรมดา ไม่มีสิ่งแปลกใหม่ ไม่มีเวทมนตร์เข้ามาเกี่ยวข้อง แต่ผู้เขียนซึ่งก็คือ แก้ว แก้ว สามารถทำให้การเล่นกันธรรมดาของเด็กๆ นั้น สนุกและน่าอ่านน่าติดตาม ได้อย่างไม่น่าเชื่อ และแก้วก็สามารถสอดแทรกความรู้ที่มีประโยชน์แก่ผู้อ่าน ไว้ได้อย่างแนบเนียน โดยที่ผู้อ่านจะรู้สึกเพลิดเพลินกับความสนุกของเรื่องจนไม่รู้ตัวเลยว่า คนกำลัง ได้ซึมซับรับรู้ความรู้จากหนังสือเล่มนี้ หนังสือเล่มนี้จะแบ่งเรื่องต่างๆ ไว้เป็นบท บทหนึ่งนั้นจะมีความยาวเพียงแค่สองถึงสามหน้า และหนังสือเล่มนี้จะมี 23 บท ทำให้ผู้อ่านได้ทราบเรื่องราวต่างๆ อย่างหลากหลาย จึงไม่รู้สึกรำคาญ หนังสือเล่มนี้ยังมีภาพประกอบที่สวยงามช่วยให้ผู้อ่านจินตนาการภาพได้ง่ายขึ้น ภาษาที่ใช้ในหนังสือเรื่องแก้วจอมแก่น เป็นภาษาง่ายๆ ที่เราใช้กันในชีวิตประจำวัน ผู้อ่านจึงเข้าใจง่าย และรู้สึกสนุกสนานกับการอ่านหนังสือเล่มนี้

หนังสือเล่มนี้จะดำเนินเรื่องผ่านตัวละครเอกคือ แก้ว แก้วเป็นเด็กผู้หญิงที่ชอบเล่น โลก โศกเหมือนกับเด็กผู้ชาย แก้วเรียนหนังสืออยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีพี่น้องสองคน คือ พี่โก้และน้องเล็ก แก้วมีเพื่อนมากมายและเป็นที่รักใคร่ของเพื่อนๆ ทุกคน เพื่อนสนิทของแก้วที่มีนั้น คือ นิค ป้อม อ้วน หมูหวาน และอ้อย นอกจากเพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกันแล้ว แก้วยังมีเพื่อนต่างวัยอีกด้วย คือ น้องหน้อย น้าไล ลุงม่วง และพี่สุทธิ ซึ่งทุกคนล้วนแต่รักและเอ็นดูแก้ว

ความรู้ที่ผู้อ่านได้รับจากหนังสือเรื่องแก้วจอมแก่น นี้มีมากมาย เช่น บทที่ 3 เรื่องความรับผิดชอบนั้น แก้วได้ไปโรงพยาบาลกับน้าไล และได้เห็นเด็กคนหนึ่งพาน้องหมาหอน แก้วจึงได้คิดว่า ไม่ใช่เด็กทุกคนที่เกิดมามีโอกาสได้เล่นสนุก บางคนนอกจากจะต้องรับผิดชอบตัวเองแล้ว ยังต้องรับผิดชอบต่อชีวิตคนอื่นด้วย เรื่องจันทร์อังคานนั้นทำให้ผู้อ่านได้ความรู้เรื่องจันทร์คราสแบบชาวบ้าน จากการตีเกราะเคาะไม้ของลุงม่วงกับพรรคพวก จากการที่ลุงม่วงแกล้งลูกหลานตามบ้านต่างๆ และจากคำบอกเล่าของคุณแม่ ส่วนความรู้ทางวิทยาศาสตร์นั้น เราได้จากคุณพ่อนักวิชาการ และพี่ผู้คงแก่เรียนว่า จันทร์คราสเกิดจาก ดวงจันทร์ โลก และดวงอาทิตย์ เรียงกันอยู่ในแนวที่เงาของโลกทอดไปบังแสงจากดวงอาทิตย์ที่จะสะท้อนไปดวงจันทร์

เรื่อง อ้อย! ปวดท้องจริง แก้วนั้นแอบคุณแม่กินอมยิ้มที่ใส่สี ทำให้ปวดท้อง ดังนั้นหากเรารับประทานอะไร เราควรเลือกอาหารที่สะอาดถูกสุขอนามัย เรื่องแม่ครัวหัวป่าก็ให้ความรู้เกี่ยวกับขนมแป้งสาลี อธิบายวิธีการทำขนมแป้งสาลี และทำให้เราได้รับรู้ถึงคุณธรรมว่า หากเราทำผิด เราก็ควรจะได้รับผิดชอบ ดังเช่นที่แก้วและนิคนั้นทำครัวเลอะเทอะ แก้วและนิคจึงต้องทำความสะอาดครัวให้สะอาดดังเดิม

เรื่องแก้วกับแก่น แก้วนั้นเป็นกระรอกที่แก้วได้มาจากลุงม่วง แก้วนั้นไปกินอาหารมีพิษเข้า คุณพ่อจึงเอาไข่ดิบไปให้แก่นกิน เพื่อเป็นการถอนพิษ จากเรื่องนี้เราก็ได้ทราบวิธีการถอนพิษเบื้องต้น เรื่องเลี้ยงปลา ทำให้ผู้อ่านได้รับความรู้เกี่ยวกับวิธีการทำอ่างปลาสมดุล และทำให้เราทราบว่า การเลี้ยงปลาก็คงเป็นการทรมานสัตว์ ซึ่งไม่ควรทำอย่างยิ่ง

เรื่องนักวิทยาศาสตร์เอก ทำให้เราได้รับความรู้เกี่ยวกับวิธีการทำผลึก เรื่องของเห็ด เพื่อให้เราได้รับรู้ถึงวิธีการเพาะเห็ดฟาง และวิธีแยกเห็ดมาจากเห็ดหัวกรวดและเห็ดโคน เพื่อให้บริโภคได้อย่างปลอดภัย เรื่องลมว่าควรวัดมา ทำ

ให้ผู้อ่านได้ทราบถึงชนิดของว่า พร้อมทั้งได้ข้อคิดจากลุงผ่องที่บอกแล้วว่า ถ้าเราได้ว่าใครเขามาแล้วก็ไม่ควรเล่นให้เข้าของเห็น เป็นการสร้างความเจ็บช้ำน้ำใจให้กับเจ้าของเดิม ควรเก็บไว้ดีกว่า

หนังสือเรื่อง*แก้วจอมแก่น* นี้ จัดว่าเป็นหนังสือที่มีประโยชน์มาก ทำให้เราได้ข้อคิดต่างๆ เช่น แก้วนั้นถึงแม้จะชอบเล่นซนตามประสาเด็ก และอาจดูเหมือนชอบสร้างความเคียดแค้นให้กับผู้อื่น แต่แก้วเองก็ไม่ได้ตั้งใจและสำนึกผิดทุกครั้ง และพร้อมจะรับผิดชอบกับการกระทำของตน คุณพ่อและคุณแม่ของแก้วก็เป็นตัวอย่างที่ดีต่อพ่อแม่คนอื่นๆ ด้วย คือคุณพ่อและคุณแม่ของแก้วนั้นจะสอนให้พี่โก้ แก้ว และน้องเล็ก รักใคร่ปรองดองกัน และสอนให้ลูกทั้งสามคนประหยัด และสามารถใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ได้ ซึ่งคุณพ่อนั้นจะสอนให้พี่โก้ แก้ว และน้องเล็ก ปลูกต้นไม้ ปลูกพืชผักสวนครัว และเพาะเห็ดฟางเพื่อรับประทานเอง เป็นการประหยัดและใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ไปพร้อมๆ กันด้วย

หนังสือเรื่องนี้เป็นหนังสือที่เหมาะสมกับทุกครอบครัว เนื่องจากสภาพแวดล้อมในสังคมทุกวันนี้ คุณไม่เอื้ออำนวยให้พ่อแม่ ผู้ปกครองมีโอกาสอบรมหล่อหลอมบุตรหลานของคนได้มากนัก พ่อและแม่ที่รักลูกทุกคนจึงจำเป็นต้องให้ความสนใจต่อสิ่งที่จะช่วยแบ่งเบาภาระ อบรมบุตรหลานแทนตน ซึ่งได้แก่ โรงเรียน ครู พี่เลี้ยง ตลอดจนสื่อต่างๆ ที่ส่งเสริมให้เด็กสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง เช่น หนังสือ ของเล่น เป็นต้น *แก้วจอมแก่น* น่าจะเป็นหนังสือที่สามารถใช้เพื่อจุดประสงค์ดังกล่าวได้ เพราะหนังสือเล่มนี้นั้นได้สอดแทรกความรู้และข้อคิดดีๆ ที่เยาวชนทุกคนควรจะได้รับรู้ไว้ และตัวผู้เขียนเองก็สามารถถ่ายทอดจิตวิญญาณของความเป็นเด็ก และประสบการณ์ดีๆ ที่เด็กทุกคนควรมีประสบการณ์ในการเล่นสนุก ประสบการณ์ในการ ได้มีเพื่อน มิตรภาพที่ดีๆ ไว้ในหนังสือเล่มนี้อย่างครบถ้วน

หนังสือเรื่อง*แก้วจอมแก่น* นี้จึงเหมาะที่ทุกคนในครอบครัวจะอ่าน เพื่อได้นำความรู้และข้อคิดที่ได้รับมาปรับใช้กับชีวิตประจำวัน เพื่อให้ครอบครัวนั้นเป็นครอบครัวที่อบอุ่น ดังเช่นครอบครัวของแก้วในหนังสือเล่มนี้

ปัญหา...มีทางแก้

หนังสือเรื่อง*เวลาในขวดแก้ว* เป็นนวนิยายที่สะท้อนปัญหาชีวิตที่เริ่มต้นจากปัญหาของผู้ใหญ่ซึ่งส่งผลกระทบต่อวัยรุ่นในที่สุด ประภัสสร เสวิกุล ผู้เขียนได้ถ่ายทอดให้ผู้อ่านได้รับรู้ถึงปัญหาในชีวิตตั้งแต่ต้นเหตุของปัญหา จนกระทั่งผลกระทบที่เกิดขึ้นตามมาได้อย่างลึกซึ้ง ละเอียดย้อน ซึ่งเป็นเรื่องยากที่ผู้เขียนจะสามารถเขียนเรื่องปัญหาชีวิตที่หนักหนาให้ผู้อ่านอ่านแล้วยังคงรับรู้ได้ถึงความรัก ความหวังไข ความผูกพันที่พ่อและแม่มีต่อลูก และมีมิตรภาพที่ดีงามระหว่างเพื่อน จึงนับว่า*เวลาในขวดแก้ว* เป็นหนังสือที่น่าสนใจและน่าอ่านมากที่สุด

เวลาในขวดแก้ว ได้กล่าวถึงปัญหาที่เกิดขึ้นในครอบครัว และปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างเพื่อน โดยสื่อให้ผู้อ่านได้รับรู้ผ่านตัวละครเอกคือ นัต นัตเกิดขึ้นมาในครอบครัวที่อบอุ่น ครอบครัวของนัตมีด้วยกันอยู่สี่คน คือ พ่อ แม่ นัต และน้องสาวชื่อ หนึ่ง ครอบครัวของนัตอยู่ด้วยกันอย่างอบอุ่น จนกระทั่งนัตเติบโตเป็นวัยรุ่น พ่อและแม่ของนัตจึงเริ่มมีปัญหากัน พ่อของนัตจึงย้ายออกจากบ้าน ไปอยู่กับภรรยาคนใหม่ ส่วนแม่นัตก็เปลี่ยนจากคนที่อ่อนโยนกลายเป็นคนหงุดหงิดง่าย นัตกลายเป็นคนขี้อายและเก็บตัว ไม่ค่อยมีเพื่อน หนึ่งก็เปลี่ยนจากเด็กสาวที่ร่าเริงกลายเป็นคนพูดน้อย ซึมเศร้า นัตมีเพื่อนสนิทเพียงแค่สามคน คือ เอก ชัย และป้อม แต่เมื่อนัตเริ่มเรียนไวโอลิน นัตก็ได้พบเพื่อนใหม่คือจ้อม

นัตคิดเสมอว่าชีวิตของจ้อมนั้นราวกับเป็นด้านสะท้อนของชีวิตนัต ชีวิตของจ้อมนั้นสดใส มีครอบครัวที่ร่าเริง อบอุ่น ส่วนนัตพ่อและแม่แยกทางกัน ชีวิตของนัตและจ้อมนั้นช่างแตกต่างกันเหลือเกิน แต่มีเพียงอย่างเดียวที่นัตและจ้อมเหมือนกันคือ ไม่ค่อยมีเพื่อนจึงทำให้นัตและจ้อมสนิทกันอย่างรวดเร็ว แต่ต่อมาพ่อของจ้อมเอาภรรยาใหม่ จ้อมจึงไปเรียนต่อที่ประเทศอังกฤษ จ้อมและนัตจึงห่างกันไป

ชีวิตของนัตในเวลานั้นก็พบเจอแต่ปัญหา คือ แม่ของนัตนั้นมีสามีใหม่ หนึ่งเองก็มีปัญหา และขาดคนให้คำปรึกษา จึงหาทางออกผิดๆ จนกระทั่งหนึ่งตั้งท้องและต้องทำแท้งในที่สุด เพื่อนของนัตต่างแยกย้ายกันไปเรียนต่อ นัตเองก็สอบ

เสนทรานซ์ไม่คิด เขาตั้งใจจะเอนทรานซ์ใหม่ปีหน้า ป้อมและซัยเพื่อนของนัตนั้น เข้าร่วมขบวนการประท้วงจนซัยบาดเจ็บ และป้อมเสียชีวิต จ้อมทราบข่าวจึงติดต่อนัตอีกครั้ง หลังจากที่ไม่เคยติดต่อกันอีกเลยตั้งแต่ไปอังกฤษ นัตก็ใจมากที่จ้อมติดต่อมา แต่นัตก็ได้ทราบที่จ้อมติดสินใจมีครอบครัว นัตรู้สึกเสียใจอย่างบอกไม่ถูก เมื่อนัตพบจ้อมอีกครั้ง สามิของจ้อมนั้น จึงจ้อมไปให้จ้อมเลี้ยงลูกตามลำพัง จ้อมจึงติดสินใจย้ายไปอยู่อังกฤษ ไม่ติดต่อกลับมาอีกเลย จ้อมจะส่งเพียงการควงพรในโลกาสสำคัญมาให้มันต์ แต่ก็ไม่เคยบอกที่อยู่ให้ใครทราบ และไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนานแค่ไหน มิตรภาพระหว่างเพื่อนก็ยังงคมเสมอ

เวลาในช่วงแก้ว ใช้ภาษาในการแต่งได้อย่างสละสลวย มีหลายข้อความที่อ่านแล้วทำให้ผู้อ่านซาบซึ้งและประทับใจ ผู้เขียนสามารถถ่ายทอดสิ่งต่างๆ ให้ผู้อ่านเข้าใจและรับรู้ได้อย่างง่ายดาย ชัดเจน และสร้างความประทับใจให้ผู้อ่านอย่างมากมาย หนังสือเล่มนี้ยังสอดแทรกบทเพลงและกลอนดีๆ ไว้ด้วย ผู้เขียนใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย สามารถจินตนาการภาพได้ชัดเจน เช่น ข้อความหน้า 6-7 ที่กล่าวถึงจ้อมว่า

“จ้อมเป็นเหมือนเจ้าหญิงน้อยๆ ในสายตาของครูอาจารย์...เจ้าหญิงที่แสนดี บอบบาง รำรวย และบริสุทธิ์ผุดผ่อง หน้าตาสงสารที่หล่อกลายเป็นเจ้าหญิงที่วิเวกที่สุดในโลก เงินทองของหล่อน ไม่อาจซื้อเพื่อนได้แม้แต่คนเดียว”

ทำให้เราได้ทราบว่าจ้อมนั้นร่ำรวยเงินทอง แต่เงินทองที่จ้อมมีนั้นก็กลับทำให้จ้อมโดดเดี่ยว ไม่มีเพื่อน ซึ่งแสดงให้เห็นด้วยว่า เงินทองไม่สามารถซื้อทุกอย่างบนโลกนี้ได้

หนังสือเล่มนี้ยังให้ข้อคิดและแนวทางในการดำเนินชีวิตที่สามารถสร้างกำลังใจให้แก่ผู้อ่านได้เป็นอย่างมาก และข้าพเจ้าเชื่อว่าผู้อ่านทุกคนคงจะประทับใจเหมือนที่ข้าพเจ้าประทับใจ เช่น ข้อความในหน้า 77 ที่กล่าวว่า

“คนเราไม่มีใครรู้ล่วงหน้าว่าเราจะไปได้ไกลแค่ไหน หากไม่ไปให้สุดกำลังเสียก่อน”

เพื่อให้ผู้อ่านได้เห็นถึงความพยายามและความอดทนในการทำสิ่งต่างๆ และที่สำคัญเราไม่ควรดูถูกตนเองและควนติดสินตนเองโดยไม่ลองพยายามทำดูก่อน เพราะหากเราคิดแต่เพียงว่าเราไม่สามารถทำได้ ก็ย่อมไม่มีโอกาสประสบความสำเร็จอย่างแน่นอน หรือข้อความในหน้า 183 ที่กล่าวว่า

“บางครั้งการที่เราตั้งจุดหมายไว้ไม่ได้ก่อให้เกิดอะไรกับชีวิตเราเลย นอกจากความผิดหวังและเจ็บปวด”

เป็นการบอกให้ผู้อ่านนั้นอย่าตั้งจุดหมายในชีวิตไว้สูงเกินไป และควรเผื่อใจให้กับความผิดหวังบ้าง การตั้งจุดหมายในชีวิตนั้นเป็นสิ่งที่ดี เปรียบเสมือนเรารู้ดีว่าเราควรทำตัวอย่างไรเพื่อให้ถึงจุดหมายที่วางไว้ แต่หากเราตั้งจุดหมายไว้สูงเกินไปแล้วเราทำไม่ได้อย่างที่เรต้องการ ก็ย่อมพบกับความผิดหวัง อาจทำให้เราคิดสั้นและทำร้ายตัวเองได้ เราจึงควรตั้งจุดหมายไว้ให้พอดีกับความสามารถของคน เพื่อที่จะได้ไม่ผิดหวังมาก

เวลาในช่วงแก้ว ให้ข้อคิดที่ดีๆ มากมาย แต่ข้อที่เด่นชัดที่สุดคือ ข้อคิดทางด้านครอบครัว เนื่องจากชีวิตของตัวละครทุกตัวในเรื่องนี้ประสบปัญหาในชีวิตขณะยังเป็นวัยรุ่น ซึ่งล้วนแต่มีสาเหตุมาจากครอบครัวที่ขาดการให้เวลาและการเอาใจใส่ ทำให้วัยรุ่นซึ่งเป็นวัยที่เปราะบาง ต้องการอิสระในชีวิต แต่ในขณะที่เดียวกัน วัยรุ่นก็ยังคงต้องการความเข้าใจและการเอาใจใส่จากครอบครัว

นอกจากข้อคิดด้านครอบครัว *เวลาในช่วงแก้ว* ยังให้ข้อคิดเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตในสังคม การตัดสินใจ และการยอมรับในสิ่งที่เกิดขึ้น ไม่ที่ถอยถอยกับชีวิต หากเกิดปัญหาที่ต้องพร้อมจะสู้กับปัญหา อาจมีบางเวลาที่เรารู้ ที่เราอาจจะถอย แต่เมื่อเรามาถึงใจ เราก็ต้องพร้อมจะสู้สักครั้ง และเราควรยอมรับกับสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิต และพร้อมจะปรับตัวให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสภาพที่ตนเป็น ได้อย่างสงบสุข

หนังสือเรื่อง*เวลาในช่วงแก้ว* จึงเหมาะกับผู้อ่านทุกเพศทุกวัย ผู้อ่านจะได้รับทั้งความสนุกสนาน เพลิดเพลิน และข้อคิดในการดำเนินชีวิตด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งวัยรุ่นที่เป็นวัยเดียวกับตัวละครในเรื่องนี้ สามารถนำปัญหาที่เกิดขึ้นกับตัวละคร

ในเรื่องนี้มาเป็นบทเรียนและอุทาหรณ์สอนใจในการดำเนินชีวิต เพื่อให้คนพบเจอปัญหาเช่นที่เกิดกับตัวละครในเรื่อง
เวลาในช่วงแก้ว

น.ส. วรินทร์ พรเกษมประเสริฐ

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสุวรรณารามวิทยาคม กรุงเทพฯ

ท่องโลกหนังสือ

ความรู้คู่ขี้ง่า	สินทรัพย์
คิดค่าควรเมื่อนับ	ขี้ง่าไร
เพราะเหตุจกอยู่กับ	กายอาด- มานา
โจรจกเบี่ยนบ่ไค	เร่งรู้เรียนเอา

จากโคลงโลกนิติซึ่งประพันธ์โดยสมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอกรมพระยาเทววงศ์วโรปการ ได้สะท้อนให้เห็นถึงความสำคัญในคุณค่าของความรู้ได้เป็นอย่างดี และสิ่งที่จัดได้ว่าเป็นแหล่งขุมทรัพย์ความรู้แหล่งใหญ่ ก็คือสิ่งที่เราต่างเรียกขานกันว่า “หนังสือ”

ในโลกแห่งตัวอักษรที่เสริมสร้างด้วยจินตนาการซึ่งไม่เคยหยุดนิ่ง ได้ถ่ายทอดผ่านความรู้สึกนึกคิดออกมาให้ผู้อ่านได้โลดแล่นไปกับเรื่องราวต่างๆ หลากหลายเนื้อหา ตามความชอบความสนใจของผู้อ่านเอง แต่ขอให้เชื่อเถอะว่า ไม่ว่าคุณชอบอ่านหนังสือประเภทไหนก็ตาม หนังสือทุกเล่มจะนำประโยชน์มาสู่คุณเป็นแน่ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับมุมมองของคนว่าจะสนใจเพียงความบันเทิงของเนื้อเรื่อง หรือเก็บเกี่ยวเอาเนื้อหาสาระมาด้วย เพราะหนังสือทุกเล่มจะยังประโยชน์มาให้คุณก็ต่อเมื่อเต็มใจที่จะรับประโยชน์จากมันเช่นกัน

โดยส่วนตัวแล้วคิดอยู่เสมอว่า “หนังสือคือเพื่อนที่ดี” เพราะไม่ว่าเวลาไหนก็จะมีหนังสืออยู่ข้างๆ คอยบอกคำแนะนำเรื่องราวต่างๆ ให้เราฟัง และด้วยความเป็นคนที่ไม่ชอบอ่านหนังสือวิชาการหนักๆ จึงเล็งมาอ่านหนังสือประเภทที่ให้ทั้งสาระและความบันเทิงแทน

หนังสือเล่มแรกที่แนะนำให้เพื่อนๆ ได้อ่านกันนี้ เป็นหนังสือประเภทนวนิยาย บ่อยครั้งที่แม่มักจะบ่นเสมอว่า “อ่านแต่หนังสือนิยาย” แต่แม่ไม่รู้หรอกว่า หลายครั้งที่เราตอบคำถามของรายการเกมเศรษฐีได้ รู้จักสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ ในเมืองไทยหรือแม้กระทั่งเรื่องราวในต่างประเทศก็เป็นเพราะเราได้อ่านหนังสือประเภทนี้นั่นเอง

คนส่วนใหญ่มักจะมีมุมมองว่านวนิยายเป็นเรื่อง “น้ำเน่า” แต่ไม่จริงเสมอไป ขึ้นอยู่กับการเลือกของผู้อ่านมากกว่า ด้วยเหตุผลนี้จึงอยากขอแนะนำเพื่อนๆ นักอ่าน และขอเปลี่ยนทัศนคติของอีกหลายคนที่ยังมีความคิดแบบนี้อยู่ ด้วยหนังสือเล่มแรกมีชื่อว่า *เสวตคาร์ล*

เสวตคาร์ล เป็นบทประพันธ์ของ “กึ่งฉัตร” ซึ่งชื่อนี้เป็นที่รู้จักกันดีบนถนนสายวรรณกรรม ด้วยความสามารถทางคำขานเขียนบวกกับประสบการณ์ที่สั่งสมมาในอาชีพผู้สื่อข่าว ทำให้กึ่งฉัตรสามารถนำ *เสวตคาร์ล* มาสู่ความสมบูรณ์แบบได้

เสวตคาร์ล ได้ถูกถ่ายทอดออกมาเป็นนวนิยายการเมืองโรมานติก เส้นเรื่องของเรื่องอยู่ที่ความหลากหลายทางอารมณ์ ซึ่งผู้อ่านจะสามารถสัมผัสได้อย่างชัดเจน ตัวละครและเรื่องราวที่เสกสรรปั้นแต่งขึ้นมาได้คิดแปลงมาจากเรื่องจริง จากข้อมูลข่าวสารต่างๆ ผสมผสานกันจนเกิดความลงตัวทำให้ผู้อ่านรู้สึกสนุกสนาน ได้หัวเราะร้องไห้ และมีอารมณ์ร่วมทุกขั้วร่วมขั้วไปกับตัวละคร กับเรื่องราวความรักที่มีการเมืองและคำว่า “หน้าที่” เข้ามาเกี่ยวข้อง

ปาลี นาคิม ผู้ซึ่งอยู่ในตำแหน่งผู้นำขบวนการกู้ชาติ และได้รับสมญานามว่า “อภุคแห่งราตรี” เขามีหน้าที่สำคัญที่ขัดแย้งทางช่วยเหลือ ยุติที่ ว่าที่เจ้ามหาชีวิตแห่งชาลออกจากคุกของประเทศสตาลซึ่งเป็นประเทศสมมุติ จึงจำเป็นต้องลักพาตัวพันไมล์นักเขียนแพทย์สาวปีศาจจากเมืองไทยเพื่อทำการแลกเปลี่ยนตัวประกัน ด้วยความที่เป็นลูกสาวของทุกุไทย

ประจำประเทศลึกลับ จึงทำให้พันไมล์มีผลในการต่อรองสูง แต่นั่นก็ไม่มากพอสำหรับเล่ห์เหลี่ยมของ เฒ่าบินยา ผู้นำแห่งประเทศลึกลับ ที่ทำทุกวิถีทางเพื่อไม่ให้เสียตัวประกันอย่างชุลนิน

ในระหว่างที่รอการแลกเปลี่ยนตัวประกัน ความรักของนาทิมและพันไมล์ได้ก่อตัวขึ้นเรื่อยๆ ไม่ใช่ความรักที่หวานจนลิ้น แต่เป็นความรักที่เมื่อคุณได้อ่านแล้วจะรู้สึกถึงความอึดใจและตื่นตากับตัวละครนั้นๆ รักที่เกิดจากความเข้าใจ ความเสียสละ การถ่ายทอดความสุขและแบ่งเบาความทุกข์ซึ่งกัน จะช่วยเป็นเกราะป้องกันและประคับประคองให้รักนั้นคงอยู่ตลอดไปได้ ไม่เพียงแต่ความรักของนาทิมและพันไมล์เท่านั้น ยังมีความรักหลากหลายรูปแบบของตัวละครอื่นๆ อีกมาก ที่อาจจะทำให้ผู้อ่านหลายคนเข้าใจในคำว่า “รัก” ได้อย่างแท้จริง

นอกเหนือจากความบันเทิงแล้ว *เสราควรล* ยังให้ “สาระ” ซึ่งผู้อ่านน่าจะลองหันมาทบทวนและนำไปปรับใช้ให้เกิดประโยชน์ได้ ข้อมูลทางวิชาการต่างๆ ที่ได้รับจากเรื่องนี้ ไม่ว่าจะเป็นปัญหาเรื่องยาเสพติด ปัญหาเรื่องชนกลุ่มน้อย หรือปัญหาใดก็ตาม ไม่ได้ถูกส่งผ่านมาในลักษณะของการเช็คเช็คข้อมูล แต่ผู้อ่านจะสามารถซึมซับข้อมูลที่เป็นประโยชน์เหล่านั้นได้โดยผ่านตัวละคร ผ่านเรื่องราวที่ดำเนินมาตั้งแต่ต้นจนจบ ซึ่งถือว่าเป็นสาระที่ผู้อ่านจะได้จากการอ่านหนังสือเล่มนี้

ความรู้สึกส่วนตัวที่ได้รับหลังจากอ่าน *เสราควรล* คือ จากที่เมื่อก่อนไม่ค่อยจะให้ความสนใจกับเรื่องการเมืองเท่าที่ควร ทั้งที่เป็นเรื่องใกล้ตัว และข่าวสารก็มีออกมาตามสื่อต่างๆ ทุกวัน เพราะคิดว่าการเมืองเป็นเรื่องที่สลับซับซ้อนยุ่งยาก เราไม่สามารถรู้ได้แน่ชัดหรือว่า “ใครคิดหรือใครไม่คิด” อยากรู้ นักการเมืองส่วนใหญ่ต่างก็ต้องอยู่ภายใต้ “หน้ากาการเมือง” ที่เต็มไปด้วยการแข่งขันและถกเถียงกันอย่างไม่มีที่สิ้นสุด

แต่ ณ ตอนนี จาก “หน้ากาการเมือง” กลับกลายเป็น “เกมการเมือง” ที่น่าติดตาม ใครเห็นอกว่าก็เล่นต่อได้แต่ถ้าใครสู้ไม่ไหวก็เป็นอัน “สิ้นสุดเกม” เบื้องลึกเบื้องหลังทางการเมืองบางครั้งประชาชนทั่วไปก็ไม่รู้หรือทราบดีว่ากำลังทำอะไรกันอยู่ แต่ผลที่ออกมาทั้งดีและร้ายก็จะตกอยู่ที่ประชาชน และนี่คือ “เกมการเมือง”

นอกจากการเมืองแล้ว ปัญหาชนกลุ่มน้อยที่ลี้ภัยต่อผู้เพื่ออิสรภาพ ก็เป็นอีกปัญหาหนึ่งที่สำคัญ ซึ่งผู้คนที่อาศัยอยู่ในเมืองจะไม่สามารถสัมผัสได้ถึงปัญหานี้ ขึ้นชื่อว่า “สงคราม” ไม่ว่าจะเป็นสงครามใหญ่หรือสงครามย่อย ต่างก็นำมาซึ่งความสูญเสียด้วยกันทั้งสิ้น ถ้าฝ่ายหนึ่งถูกอีกฝ่ายหนึ่งก็คิดถึง “ชีวิตแลกด้วยชีวิต” แม้ว่าบางครั้งสิ่งที่ได้มาอาจไม่คุ้มค่าเท่ากับสิ่งที่สูญเสีย ความโศกเศร้าของคนที่อยู่เบื้องหลัง ทำให้เกิดความคิดที่ว่า “ชีวิตนี้...อยากจะทำอะไรที่ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อส่วนรวม ต่อคนที่มากกว่าเราให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้” แม้สิ่งที่ทำได้ในตอนนี้จะเป็นเรื่องเล็กน้อย ยังไม่ได้เริ่มกระทำอย่างจริงจัง แต่ก็ภูมิใจที่เมื่อมีอะไรมาสะกิดใจแล้วยัง “คิดได้” คิดว่า “ไม่...แม้แต่จะคิด” เพราะความคิดย่อมเป็นพื้นฐานของการกระทำเสมอ

นับว่า “กิ้งฉัตร” สร้าง *เสราควรล* ออกมาได้งดงาม เป็นที่น่าเสียดายหากเพื่อนนักอ่านจะไม่มีโอกาสได้เปิดหนังสือเล่มนี้ หวังว่าทุกคนจะได้รับทั้งความสนุกสนาน ความอึดใจ รวมทั้งแง่คิดต่างๆ จากหนังสือเรื่องนี้กลับไปเช่นกัน ขอฝาก *เสราควรล* ไว้ในใจของนักอ่านทุกท่านด้วยนะ...

ถ้าพูดถึงสังคมสมัยนี้ ความเข้าใจถือเป็นเครื่องมือสำคัญที่จะช่วยในการสื่อสารความรู้สึกนึกคิด และความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลได้เป็นอย่างดี คำกล่าวที่ว่า “บางครั้ง...เหตุผลของเราไม่มีรอยแปด แต่ก็ไม่สามารถอธิบายให้ผู้อื่นเข้าใจได้ หรืออาจเป็นเพราะว่าเหตุผลของเราเขาที่จะเข้าใจนั่นเอง” ปัญหาแบบนี้เกิดขึ้นจริงในแวบเมื่อกี้ของหลายๆ คน ถึงแม้ว่าเราจะไม่สามารถเข้าใจอะไรๆ ได้ทั้งหมด แต่เราก็สามารถเข้าใจในส่วนหนึ่งได้ คิดว่าที่จะไม่เข้าใจอะไรเลยแม้กระทั่งตัวเอง

หนังสือเล่มนี้ที่จะได้นะน่าต่อไปนี่ จึงเป็นหนังสือที่จะช่วยเสริมสร้างความเข้าใจและความรู้สึกดีๆ ของเพื่อนนักอ่าน หนังสือเล่มนี้มีชื่อว่า *good words good feeling... หลังไมค์มีไอยู่น*

ถ้าดูจากรูปปกด้านหลังซึ่งหมายถึงหน้าปกแล้วไม่ค่อยมีอะไรที่ดูสะดุดตาเท่าที่ควร หน้าปกสีเหลืองประกอบกับภาพการ์ตูนช่องเล็กๆ สีช่อง ได้ถูกออกแบบมาอย่างเรียบง่าย แต่จะว่าไปแล้วก็เหมาะสมกับชื่อเรื่องและเนื้อหาดีเหมือนกัน

กัน เป็นอะไรที่เรียกๆ ทว่า...แฝงไว้ด้วยข้อคิด สิ่งที่จะทำให้สะดุดตาจากหนังสือเล่มนี้คือชื่อผู้แต่ง "ดีเจนภาพร" จากประสบการณ์ทางการจัดการรายการวิทยุ ทำให้สามารถรับประกันคุณภาพของเนื้อหาในเล่มได้ ภาษาที่ใช้ถึงแม้ว่าไม่ได้สละสลวยมากนัก แต่ก็ยังเป็นภาษาที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจได้ง่าย ผสมผสานกับวิถีคิดที่งดงามของเธอ ซึ่งความจริงหลายคนมองข้ามไป ทำให้หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสืออีกเล่มหนึ่งที่เพื่อนนักอ่านน่าจะลองอ่านดู ไม่น่าจะ...ตอนใดตอนหนึ่งในหนังสือเล่มนี้อาจจะ โคนใจคุณเข้าอย่างจังก็เป็นได้

สำหรับหนังสือเล่มนี้คงจะแนะนำอะไรมากนักไม่ได้หรอกค่ะ เพราะเป็นหนังสือที่ต้องอ่านเองคิดเอง และรู้สึกเอง เรื่องบางเรื่องเราก็ไม่สามารถรู้สึกได้เพราะมันไม่เคยเกิดขึ้นกับเรา ทว่าในบางเรื่อง ไม่เพียงแต่เราจะรู้สึกได้หรือหาคะ เรายังสามารถเข้าใจได้อย่างอ่องแท้อีกด้วย นั่นเป็นเพราะ...เราเคยสัมผัสกับมันมาแล้วนั่นเอง

คุณเคยคิดกันบ้างหรือเปล่าคะว่า "ทำไมบางครั้งเราสามารถเข้าใจคนอื่นได้เป็นอย่างดี แต่กลับไม่เข้าใจคนที่อยู่ใกล้ตัวหรือแม้กระทั่งตัวเราเอง" เคยถามตัวเองเหมือนกันค่ะว่า "ไม่เข้าใจจริงๆ หรือไม่เคยคิดที่จะเข้าใจกันแน่" และเชื่อว่าหลายๆ คนก็คงจะเคยรู้สึกแบบนี้เช่นกัน ทั้งกับคนในครอบครัวหรือแม้กระทั่งเพื่อนสนิทก็ตาม คุณอาจจะไม่ต้องทำอะไรมากนักก็ได้ค่ะ แต่คุณลองพยายามสื่อสารกับคนใกล้ตัวเหมือนที่ผู้เขียนได้กล่าวไว้ว่า "เอาไหลให้เขาฟัง เอามือให้เขาจับ...รื้อยคำพูดดีๆ ก็ไม่เท่ากับหนึ่งสัมผัสที่มีค่า..." เพียงเท่านั้นก็เป็นการเริ่มต้นที่ดีของการสร้างความเข้าใจระหว่างกันได้แล้วค่ะ แต่ถ้อยคุณยังปล่อยให้เวลาผ่านไป คงเป็นที่น่าเสียดาย หากเมื่อถึงวันที่คุณพร้อมจะเข้าใจ...วันนั้นอาจไม่มีเวลาเหลือสำหรับคุณ และคนที่คุณรักแล้วก็ได้

ตอนหนึ่งในหนังสือเล่มนี้เขียนไว้ว่า "ก่อนที่วันนี้คุณจะทำความรู้สึกกับผู้คนใหม่ๆ อย่าลืมสำรวจตัวเองนะคะว่า ในช่วงเวลาที่ผ่านมา...คุณทำใครหล่นหายไปจากชีวิตหรือเปล่า"

นี่เป็นเพียงส่วนหนึ่งของเรื่องราวข้อคิดที่ได้จากหนังสือเล่มนี้ ถ้ามีโอกาสก็อยากจะให้เพื่อนนักอ่านได้มาสัมผัสกับความ "อุ่น" ของหนังสือเล่มนี้ด้วยตนเอง รับรองค่ะว่าหลังจากที่คุณได้อ่านหนังสือเล่มนี้จบแล้ว ไม่เพียงแต่จะทำให้คุณสามารถเข้าใจอะไรๆ ได้ดีขึ้นเท่านั้น คุณยังมีพลังในการดำเนินชีวิตต่อไปได้อย่างมีประสิทธิภาพอีกด้วย

หวังเป็นอย่างยิ่งค่ะว่าหนังสือทั้งสองเล่มที่แนะนำให้อ่านกันนั้น คงจะสร้างความสนุกสนานและก่อให้เกิดประโยชน์แก่ผู้อ่านบ้าง ไม่น่าก็น้อย รวมทั้งขอฝากเพื่อนนักอ่านทุกคนไว้ด้วยค่ะว่า ในเมื่อหนังสือได้เอื้อประโยชน์แก่เราแล้ว...ก็อย่าลืมแบ่งเวลาสักนิดมาดูแลรักขามันบ้างนะคะ เพื่อที่ว่า "เพื่อน" จะได้อยู่กับเรา ไปนานๆ...ขอให้ทุกคนมีความสุขกับการท่องโลกหนังสือค่ะ

น.ศ. รสลิน ทองคัน

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเบญจมเทพอุทิศจังหวัดเพชรบุรี

หนังสือกับความทุกข์

ปวดหัว สับสน ตึงเครียด คำพูดเหล่านี้ทุกคนคงไม่ต้องการ ได้ฟังเช่นเดียวกับข้าพเจ้า แต่สิ่งเหล่านี้ก็เข้ามาเยี่ยมเยือนข้าพเจ้า อยู่เสมอในเรื่องการเรียน การเตรียมตัวสอบเอนทรานซ์ที่ทุกคนไม่สามารถหนีชะตาชีวิตในเรื่องนี้ไปได้

ในความคิดของข้าพเจ้าการสอบเอนทรานซ์ก็เป็นสิ่งหนึ่งของชีวิตที่สำคัญเช่นกัน แต่ก็ไม่ได้สำคัญที่สุดในชีวิต ข้าพเจ้าอ้างว่างเปล่าเปลี่ยวใจไม่รู้จะหาทางออกกับความสับสนวุ่นวายเช่นนี้ได้อย่างไร มีใครช่วยข้าพเจ้าได้บ้าง ความทุกข์ ทรมานจากความหม่นหมองในจิตใจช่วงหาทางออกแสนลำบากเสียจริง ไปเดินห้างสรรพสินค้า ดูหนัง ฟังเพลง ถ้ารูปสติ๊กเกอร์ หรือแม้แต่การกินอาหารแพงๆ ก็ตาม สิ่งเหล่านี้ไม่ได้ช่วยให้ข้าพเจ้ารู้สึกถึงความทุกข์ ความเครียดของตนเองจางหายไปได้เลย กลับทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ ความคิดความกดดันอยากที่จะประกอบอาชีพวิศวกร บวกกับความทะเยอทะยานของข้าพเจ้าที่จะต้องก้าวไปไม่ให้ถึงฝันแห่งดวงดาวในอนาคตขึ้นกดดันข้าพเจ้ามากขึ้นเป็นทวีคูณ

นอกจากนี้ยังมีความรู้สึกในช่วงวัยรุ่นของข้าพเจ้าเองอีก ซึ่งไม่ต่างจากวัยรุ่นคนอื่นๆ จิตใจปั่นป่วนเปลี่ยนแปลงง่าย ข้าพเจ้าก็เข้าใจในความรู้สึกเหล่านั้น ปฏิเสธและต่อต้านกับกฎระเบียบข้อบังคับต่างๆ ที่เคร่งครัดจนเกินไป จึงมักเกิดคำว่า “ทำไม เพราะอะไร” ในจิตใจอยู่เสมอ จึงเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจถึงสาเหตุว่าทำไมวัยรุ่นจึงหลงทางเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติดอย่างง่ายดายด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์อีกด้วย

เมื่อมีมิตรย่อมต้องมีความสว่าง แสงแห่งความสุขที่ยังหอมมีอยู่บ้าง เริ่มส่องประกายความคิด ด้วยเหตุที่ข้าพเจ้าชอบอ่านหนังสือ ข้าพเจ้าถึงหนังสือเป็นอย่างแรก หนังสือทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกสบายใจขึ้นได้ หนังสือเป็นสิ่งที่ทำให้หลุดพ้นจากความทุกข์ “กำลังใจ” มิได้มาจากสิ่งมีชีวิตที่สามารถรับรู้ด้วยประสาทสัมผัสทั้งห้าเท่านั้น ในทางตรงกันข้าม หนังสือกลับเป็นกำลังใจสำคัญที่สุดที่สรรค์สร้างสิ่งดีๆ ให้กับชีวิตข้าพเจ้า

หนังสือกำลังใจ ของครูมอซอ ซึ่งกองทุนมูลนิธิธรรมเป็นผู้จัดพิมพ์ขึ้น ข้าพเจ้ารู้สึกดีทุกครั้งที่ได้หยิบขึ้นมาอ่าน เป็นหนังสือที่ถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกเช่นเดียวกับข้าพเจ้า เป็นได้มากกว่าเพื่อนเสียอีก หนังสือเล่มนี้สอนให้ข้าพเจ้าปล่อยวางความสับสนลงบ้าง ปล่อยทิ้งรกริษยาหรือชอบชังในทางที่ผิด ความขุ่นมัวหมองหมางให้จางหายไป พยายามให้อภัยทุกสิ่งที่ทำให้ไม่สบายใจ

หนังสือกำลังใจช่วยสร้างคุณค่าและความหวังแก่ชีวิตได้เป็นอย่างดี ทำให้ข้าพเจ้าสามารถดำรงชีวิตโดยมีหลักยึดมั่นพอที่จะวางตนให้อยู่ในคุณงามความดี รู้จักคำว่า “ให้” แก่ผู้ที่ควรรับ หนังสือเล่มนี้ให้ประโยชน์มากมายเกินกว่าที่ข้าพเจ้าคิดไว้เสียอีก

มีแง่คิดหนึ่งที่ข้าพเจ้าเกิดความภาคภูมิใจที่ได้จากหนังสือคือกำลังใจ และมีความปรารถนาให้ทุกคนที่มีความตึงเครียดสับสนวุ่นวายเช่นเดียวกับข้าพเจ้าได้รับรู้ว่า โลกที่พร่งพร้อมไปด้วยวัตถุสิ่งของต่างๆ มากมาย ดูเหมือนจะสามารถให้ทุกอย่างตามต้องการแก่เราได้ ไม่ว่าจะความสะดวกสบาย ทรัพย์สินเงินทอง อำนาจ ยศถาบรรดาศักดิ์ หรือแม้แต่ความสุข แต่วันแล้ววันเล่าเราก็มารู้จักพอกับทุกสิ่งทุกอย่างที่ครอบครอง เห็นได้ชัดเจนจากองค์กรต่างๆ ทางสังคม วัตถุนิยมหลายอย่างที่เรอยากได้และต้องหามาให้ได้ ครั้นได้มาแล้วก็ยิ่งรู้สึกว่ายังมีบางอย่างขาดหายไป จึงต้องไขว่คว้ามาให้ได้อีก แต่สิ่งนั้นคืออะไร? รถคันใหม่ บ้านหลังใหม่ หรือคนรักคนใหม่ ใช่หรือไม่ ... ซึ่งสิ่งเหล่านี้มิใช่คำตอบที่ข้าพเจ้าให้กับทุกคน สิ่งนี้คือความสุขกายสบายใจเท่านั้นที่จะมอบให้คุณ สิ่งนี้คือสิ่งที่สำคัญที่สุด

หนังสือเล่มนี้ทำให้ข้าพเจ้าได้เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีส่วนร่วมสรรค์สร้างให้โลกสวยงามได้ ทำให้รู้ว่าคุณก็เป็นบุคคลหนึ่งที่มีคุณค่าเช่นกัน สามารถช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ที่มีความทุกข์ใจเช่นเดียวกับข้าพเจ้าที่จะพยายามถ่ายทอดความคิดต่างๆ ทางบทความนี้ ให้สายใยแห่งหนังสือกำลังใจเป็นผู้มอบให้โดยผ่านข้าพเจ้าเอง

นอกจากหนังสือกำลังใจ แล้วยังมีหนังสืออีกเล่มหนึ่งที่ข้าพเจ้าจะแนะนำให้กับทุกคนคือ *กฎแห่งกรรม* ของ ท. เติงทิบูลย์ หลายคนคงสงสัยและอึดอัดค้างคาใจว่า ทำไมข้าพเจ้าจึงชอบที่จะอ่านหนังสืออิงทางพระพุทธศาสนา แต่คำตอบเหล่านี้จะเกิดขึ้นกับตัวคุณเองถ้าคุณหยิบหนังสือกำลังใจ และ*กฎแห่งกรรม* ขึ้นมาอ่าน ไปพร้อมๆ กับข้าพเจ้า *กฎแห่งกรรม* นี้เป็นหนังสือที่ข้าพเจ้าได้มาจากคุณพ่อของข้าพเจ้าเองคุณพ่อชอบอ่านหนังสือแนวพระพุทธศาสนามาก จนทำให้ข้าพเจ้าพลอยชอบอ่านไปด้วย

ข้าพเจ้าก็รู้สึกเพลิดเพลินกับการอ่านหนังสือเล่มนี้เช่นกัน ได้ข้อคิดมากกว่าที่ข้าพเจ้าคิดไว้มาก จิตใจรู้สึกสงบขึ้นมาก ข้าพเจ้ายังมีความคิดต่อไปอีกว่าหากข้าพเจ้าได้เรียนรู้พระธรรมทางพระพุทธศาสนา แต่ไม่เคยประพฤติปฏิบัติตามเปลี่ยนแปลงชีวิตไปสู่ความสงบ เมตตากรุณา ความรู้เหล่านั้นก็ไร้ค่า เหมือนเรามีแผนที่ไปสู่ดวงดาว แต่ทุกวันนี้ก็ยังหลงคอคอยเก็บฝันที่ไม่มีวันเริ่มต้นเดินทางเลย

ข้าพเจ้าคิดว่าทุกคนมีความมุ่งหวังที่จะทำในสิ่งดีงามในแต่ละวันของชีวิต วันหนึ่งๆ จงใช้เวลาแก่ตนเองทบทวนว่าวันนี้คุณได้ทำความดี และประโยชน์แก่สังคมแล้วหรือยัง ข้าพเจ้าขอให้อุทิศตนมีส่วนร่วมช่วยในการพัฒนาชีวิตหรือแก้ไขปัญหาความทุกข์ใจและอารมณ์ที่ขุ่นมัว สับสนวุ่นวายได้ ข้าพเจ้าไม่ต้องการให้ทุกคนดำรงชีวิตอย่างไม่มีความสุข คั่งเรือที่จุกกลางทะเล แต่ไร้เข็มทิศในการเดินทาง หรือแม้แต่หม่อมหวัง ขาดกำลังใจ ขอให้อ่านหนังสือเล่มนี้ว่า หนังสือกำลังใจ และ*กฎแห่งกรรม* พร้อมทั้งจะเป็นเพื่อนกับคุณตลอดเวลา เช่นเดียวกับข้าพเจ้า...นั่นเอง

กำลังใจ	เป็นแสงเทียน	สีสัน	อันอ่อนพลิ้ว
กฎแห่งกรรม	คั้งไหวหวิว	ส่องทาง	ให้สร้างสรรค์
ข้าพเจ้า	มอบรอยยิ้ม	พริ้มพราย	ให้เผื่อปัน
ทุกคน	รับแววฝัน	อบอุ่น	ละมุนละไม

น.ส. วันวิสาข์ เทพวังสถุญญ์
โรงเรียนวชิรวิทย์ จ. เชียงใหม่

มุมมองของหนอนแสนรู้

“ที่ขวเมืองไทยไม่ไปไม่รู้” คำกล่าวข้างต้นนี้ทุกคนคงจะรู้จักกันดี ซึ่งเป็นคำขวัญเชิญชวนการท่องเที่ยวภายในประเทศของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) เพื่อที่จะเป็นส่วนช่วยให้ประชาชนไทยได้ตระหนักถึงความสำคัญของการท่องเที่ยวภายในประเทศ

การท่องเที่ยวไปที่ไหนสักแห่งหนึ่งนั้น พร้อมกับมีเพื่อนร่วมทางที่ช่วยสร้างสีสันให้การท่องเที่ยวครั้งนั้นของคุณมีความสุขสนุกสนานมากขึ้น เป็นสิ่งที่น่าประทับใจอย่างยิ่งสมควรจารึกไว้ในความทรงจำดีๆ ของเสี้ยวชีวิตหนึ่ง ไม่ว่าจะป็นเดินทางกับเพื่อนๆ คนรัก หรือแม้กระทั่งครอบครัว การท่องเที่ยวที่ฉันทจะพาไปสัมผัสนี้เป็นการท่องเที่ยวแบบครอบครัว เราจะไปอาบหนาวที่เมืองเหมือ ร่วมกับ พันธ์ ธนาภรณ์ และครอบครัวจอมขี้ของเขาค่ะ

เหตุการณ์ที่ทำให้เกิดหนังสือเล่มนี้ขึ้นก็เริ่มจากลูกสาวคนเล็กของครอบครัวธนาภรณ์บอกกับพ่อของเธอในขณะที่ดูพยากรณ์อากาศว่า “พ่อคะหนอยากหนาว” เท่านั้นแหละค่ะ แม่คุณหนูหัวของครอบครัวก็บอกว่า “ดีเหมือนกันนะคะคุณ เราจะได้ไปเที่ยวภาคเหนือกันเสียที จะได้ไปเยี่ยมญาติเราด้วย” เมื่อเสียงอันทรงพลังยืนยันด้วยความหนักแน่น ผู้อ่อนคือยกว่า จึงไม่สามารถที่จะคัดค้าน “ผู้บังคับบัญชา” ได้จึงจำใจตอบตกลง ผมจะพาคุณสมชายไปด้วย” เท่านั้นทุกคนสำหน้ำอย่างไม่ศรัทธา เพราะขณะนี้มันกลายเป็นคุณสมชายชราไปแล้ว

หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือที่อ่านแล้วจะสามารถทำให้ทุกคนมีรอยยิ้มขึ้นมาได้ อ่านไปก็จำไปในความเจ้าปัญหาของ “น้องแดง” ลูกสาวคนเล็กของบ้าน มักจะสรรหาคำถามแปลกๆ มาถาม แต่ซ้ก็จะสงสัยกันว่าทำไมผู้ใหญ่สรรหาคำตอบสุดจะขากเขินมาตอบ แต่กลับถูกซักกลับ แล้วเด็กคุยกันทำไมถึงรู้เรื่อง ทั้งที่คำตอบนั้นไม่เข้าท่าเลยสักนิด

หนังสือท่องเที่ยวของนักเขียนฝึปากจัดคนนี้เขียนเล่าจากประสบการณ์ที่ได้ไปพานพามาแล้วด้วยตนเองกลับมาเล่าสู่กันฟัง เป็นเรื่องเบาๆ ที่เขียนเพื่อให้อ่านสนุกมากกว่าที่จะเน้นเนื้อหาของสถานที่นั้นโดยตรง ไม่มีข้อมูลเกี่ยวกับถนนหนทาง ดินฟ้าอากาศ เทศกาล ประชากร หรืออะไรต่อมิอะไรเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยว ไม่มีตัวเลขหรือข้อมูลทางราชการมาแสดงให้เวียนหัวโดยใช่จำเป็น แต่ใช่จะไร้สาระเสียทีเดียว มีหลายสิ่งหลายอย่างที่เป็นอุทาหรณ์สอนใจสำหรับผู้ชื่นชอบการท่องเที่ยวด้วยพาหนะส่วนตัว ไม่มีรายละเอียดของจังหวัดทางภาคเหนือเท่าใดนัก แต่เราจะได้รู้จักเมืองเหมือในอีกแง่มุมหนึ่ง

นักเขียนท่านนี้เป็นคนที่ชอบการท่องเที่ยวและหาประสบการณ์ของชีวิตตั้งแต่ยังเป็นโสด จนกระทั่งมีครอบครัวที่น่ารัก มีเรื่องตลก สนุกสนานหลายเรื่องในเล่ม รวมทั้งการที่เป็นคน “ดีเพื่อก่อ” เรื่องที่เขียนจึงออกมาจึงมีเนื้อหาสาระที่น่าติดตาม อ่านแล้ว ได้รับความรู้และรู้จักสถานที่ท่องเที่ยวในเมืองไทยเพิ่มขึ้น

เมื่ออ่านหนังสือเล่มนี้เหมือนกับว่าตัวเองได้เข้าไปท่องเที่ยวร่วมกับครอบครัวนี้จริงๆ สถานที่ท่องเที่ยวในเล่มนี้ที่ได้ไปเที่ยวชมก็มี อ. พบพระ จ. ดาก ทำไมชื่อแปลกจัง สวนกุหลาบพบพระต่างจากสวนกุหลาบเชียงใหม่ตรงไหน อ. สอด เมืองน้ำใจงามจริงหรือ? บ่อน้ำร้อนธรรมชาติเกิดจากอะไร? กว๊านพะเยา-ข้างเมืองงาวคืออะไร? ถ้าไปน้ำปลาเป็นอย่างไร? แล้วทำไมถึงไม่ไปรดไฟหรือรดหัวรั้ว อยากรู้คำตอบ หรืออยากรู้ว่าสนุกข้างขึ้น มีสาระขนาดไหน ต้องหามาอ่านคุณนะค่ะ

อีกเล่มที่อยากแนะนำ คราวนี้เราจะออกไปเที่ยวต่างประเทศกันบ้าง ถ้ากล่าวถึง “ดินแดนแห่งพระอาทิตย์เที่ยงคืน” ทุกคนคงจะต้องตอบว่า “นอร์เวย์” ใช่ค่ะ เราจะไปสัมผัส *เสน่ห์นอร์เวย์* ร่วมกับ “ทิมพีไล” หญิงไทยใช้ชีวิตในนอร์

เวย์ เธอสัมผัสทุกอณูแห่งความงดงามนั้น มาบอกต่อในฐานะผู้ตกหลุมรักมนต์เสน่ห์ของดินแดนแห่งนี้ “นอร์เวย์” ประเทศ
 สวรรค์ธรรมชาติ ทักษณภาพ โอปล้อมด้วยภูเขาน้ำแข็ง รอยเว้าแห่งของฟยอร์ดที่ยิ่งใหญ่ พระอาทิตย์เที่ยงคืน หิมะสีขาว
 ทุ่งดอกไม้สีสดสวย เรือไวกิง ชาวพื้นเมืองซามะที่น่ารัก รัฐสวัสดิการขั้นดี สีสนั้วนสอลิเคย์ที่น่ารื่นรมย์ สร้างความประทับใจ
 ใจแต่ผู้มาเยือนได้เสมอ ซึ่งเป็นประเทศที่บางคนใฝ่ฝันอยากจะไปสัมผัสสักครั้งอยากไปใช้ชีวิตในประเทศนี้สักครั้ง

นอร์เวย์เป็นประเทศที่ปกครองด้วยประชาธิปไตย ตั้งอยู่บนคาบสมุทรสแกนดิเนเวีย ดำเนินนโยบายเศรษฐกิจแบบ
 ผสมผสานระหว่างทุนนิยมกับสังคมนิยม สภาพเศรษฐกิจขึ้นอยู่กับบริการอุตสาหกรรมและการทำเหมืองแร่เป็นหลัก จึง
 นับว่าเป็นประเทศที่พัฒนาแล้ว

สาเหตุที่นักเขียนท่านนี้ได้มาใช้ชีวิตในนอร์เวย์เพราะแต่งงานใหม่กับผู้ชายชาวนอร์เวย์หลังจากสามีเสียชีวิตไป
 นานหลายปี วิธีการแต่งงานก็ออกจะยุ่งยากอยู่สักหน่อย จะต้องยื่นคำร้องขอทำการสมรส ณ ที่ทำการเขต ผู้ที่จะสมรสกับ
 ชาวต่างชาติจะต้องนำเอกสารต่างๆ มาแสดงด้วย เช่น ใบทะเบียน ใบหย่า หรือใบมรณบัตรของคู่สมรสเดิม และใบรับรอง
 ความเป็นโสด แม้จะเป็นโสดอยู่ก็จะต้องมีเพราะป้องกันการจดทะเบียนสมรสซ้อน หลังจากนั้น 1 เดือนจะได้รับใบนัด
 ก่อนถึงเวลานัด 1 วัน

ประเพณีของชาวนอร์เวย์ คือ “อยากจะทำอะไรก็ได้ตามใจ ซึ่งหลังจากแต่งงานแล้วจะไม่มีโอกาสทำได้อีก” บาง
 คนว่าลาความ โสดด้วยการไปหาคุณอนเป็นครั้งสุดท้าย ช่างกลับตาลปัตรกับสังคมบ้านเราเสียจริงๆ ที่ต้องถนอมความ
 บริสุทธิ์ไว้ให้ผู้ชายคนเดียวในดวงใจ พวกเขาช่างเสมอภาคกันเสียจริงๆ จะหาผู้หญิงบริสุทธิ์นั้นยาก แต่ก็ไม่มีการขู่ขยาด
 ภาคคิดว่า นั่นเป็นการกดขี่ทางเพศ หากแต่งงานกันแล้วไม่มีสิทธิไปหาคุณอนใหม่ ทั้งๆ ที่ชาวนอร์เวย์แต่งงานยากแต่ทำไม่
 แกรหย่าร้างกันง่ายเหลือเกิน วิธีป้องกันการหย่าคือจะต้องแต่งงานในโบสถ์คาทอลิกเท่านั้น

ระบบเงินตราที่ใช้ในประเทศคือ ครูน การใช้ชีวิตของหญิงไทยคนนี้เป็นประเพณีผสมผสานกันระหว่างประเพณีไทย
 ในนอร์เวย์บ่อยๆ ปรับกันไปที่ละน้อยโดยใช้ภาษิตที่ว่า “เข้าเมืองตาหลิว ต้องหลิวตาม” บางครั้งก็เผลอทำวิสัยแบบไทยๆ
 จนทำให้เกิดเรื่องตลกๆ ขึ้น หรือบางครั้งสามีห้ามทำอะไร เธอก็จะแอบทำเป็นอย่างนี้รำไป

หนังสือเล่มนี้ให้ทั้งความรู้และได้ศึกษาวิถีชีวิตของชาวนอร์เวย์ รู้จักนิสัยที่เป็นกันเอง เป็นประเทศที่อยู่กันอย่าง
 สงบสุข ไม่ถือชนชั้น ผู้หญิงกับผู้ชายเท่าเทียมกัน เมืองที่มีคนไทยอยู่มาก คือ สตางวางเจอร์ ส่วนเมืองหลวงคือออสโล จะมี
 การจัดประเพณีแบบไทยๆ ไปวัดทำบุญ เช่น ลอยกระทง พอถึงหน้าฝนก็จะมีการ ไปเก็บเห็ด เห็ดที่เก็บได้ก็จะนำมาทำอาหาร
 ได้หลายอย่างแล้วแต่จะชอบ ชื่อแปลกๆ ซึ่งเป็นภาษาออร์สค์เหมือนกัน แต่คืออย่างที่ว่าถ้าคนต่างชาติเข้าไปแล้วไม่รู้ภาษา
 ก็มีโรงเรียนสอนให้เรียนฟรี มีเงินให้ไปโรงเรียน การรักษาพยาบาลก็ดี อะไรก็ดีไปหมด เสียอย่างเดียวภาษีแพง แต่คนก็ยัง
 ทุ่มไปที่ชาวนอร์เวย์อยู่ดี คนต่างชาติเพิ่มมากขึ้นปัญหาต่างๆ จึงตามมาเขาจึงมีกฎหมายใหม่เข้มงวดกับคนต่างชาติมากกว่า
 เดิม ช่างต่างกันลิบลับกับประเทศไทย

ยังมีเรื่องราวอีกมากมายทั้งการเที่ยวชมเมืองต่างๆ พระอาทิตย์เที่ยงคืน หน้าผาสูงชันหน้าตาแปลกๆ เล่นสกีบน
 หิมะสีขาว ล่องเรือเลียบบฟยอร์ด วันชาติในนอร์เวย์ พร้อมทั้งจะให้เราท่องเที่ยวไปกับเธอ แล้วคุณจะได้รับความสุข และ
 ความรู้ยิ่งๆ ที่กับการอ่านหนังสือเล่มนี้ บอกได้คำเดียวว่า “คุ้มจริงๆ”

สุดท้ายไม่ว่าจะเป็นหนังสืออะไรอ่านไปเถอะค่ะ แล้วเราจะได้รับความรู้ใหม่ๆ ที่เราไม่รู้และคนอื่นอาจจะไม่รู้ก็ได้
 ได้เป็นการเปิดโลกทัศน์ให้กว้างไกล ก้าวทันเทคโนโลยี ข่าวสารต่างๆ จะได้ไม่เป็นคนล้าสมัย ดังนั้นเราเยาวชนไทยรุ่น
 ใหม่ควรที่จะอ่านหนังสือกันให้มากๆ เหมือนคำกล่าวที่ว่า “อ่านหนังสือวันละนิด จิตแจ่มใส” จะได้เป็นการเสริมสร้างสติ
 ปัญญา ความคิด

ขอให้ทุกคนมีความสุขกับการอ่าน ด้วยการ “ยังอ่าน ยิ่งรู้ ยิ่งดู ยิ่งเห็น ยิ่งทำ ยิ่งเป็น” อ่านทุกวันสร้างสรรคความ
 ใจ (ที่มา : วารสาร โรงเรียนนครขอนแก่น อ. เมือง จ. ขอนแก่น)

น.ศ. วิชาดา รัตนคิลก ญ ภูเก็ศ

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอามาศ์พานิชกุล จ. กระบี่

เรือนไม้สี่เบง...สายธารแห่งความสุข

“หนังสือเป็นเพื่อนคู่คิด” คำคุ้นหูที่ฉันได้ยินมาตั้งแต่เล็กจนโต ฉันเคยสงสัยว่าหนังสือจะเป็นเพื่อนกับเราได้ยังไงกัน ก็แค่กระดาษ 20-30 แผ่นหรือมากกว่านั้น มาเชื่อมรวมกัน มีตัวหนังสือเขอะแอะ ไปหมด อ่านรู้เรื่องบ้าง ไม่รู้เรื่องบ้าง ที่สนคคิดของฉันที่มีต่อหนังสือออกจะแคบไปหน่อย แต่นั่นก็เป็นความคิดแบบเด็กๆ และความคิดนั้นก็เปลี่ยนไป ...ตั้งแต่ฉันได้ทำความรู้จักกับโลกของหนังสืออย่างจริงจัง...เมื่อไม่นานมานี้เอง

บ่ายวันหนึ่ง ฉันลองหยิบหนังสือสองสามเล่มจากชั้นหนังสือขึ้นมาอ่าน คุณเชื่อไหม? ฉันได้พบกับสิ่งเลวร้ายที่แฝงอยู่ในชีวิตฉันมานานหลายปี ฉันอ่านหนังสือได้เพียงสามสี่หน้าเท่านั้นเองแล้วก็ต้องวางมันลง ฉันไม่มีสมาธิ ไม่มีความอดทนพอที่จะอ่านมันให้จบ อย่างน้อยๆ ก็น่าจะมีความสุขกับการอ่าน ไม่เลย! ฉันไม่รู้สักอย่างนั้นเลย แอ้แล้ว! ถ้าฉันปล่อยให้เป็นแบบนี้ต่อไป ฉันต้องแอ้แน่ๆ เช่นวันนั้นฉันจึงตัดสินใจแวะเข้าไปในร้านหนังสือแห่งหนึ่งเพื่อหาหนังสือสักเล่ม มาลองอ่านเพื่อสร้างทัศนคติที่ดีกับมัน และก็เพื่อตัวฉันเอง

ร้านหนังสือที่ฉันจะใช้เวลาอยู่ในนั้นน้อยที่สุดเท่าที่จำได้ ถ้าไม่ได้มาซื้อหนังสืออ่านเพื่อการสอบจริงๆ แล้ว ฉันก็แทบจะไม่ได้ย่างกรายเข้าไปในนั้นเลย ฉันเดินไปเรื่อยๆ ตามชั้นหนังสือที่วางเรียงราย ทุกอย่างถูกจัดไว้อย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย เอ! ฉันจะเลือกหนังสือประเภทไหนดีล่ะ ฉันคิดว่า...สำหรับการเริ่มต้นการอ่านของฉันควรจะเป็นหนังสืออ่านสบายๆ เล่นบางๆ เนื้อหาไม่เป็นตำราวิชาการมากเกินไปนัก แล้วก็ได้พบหนังสือเล่มหนึ่ง มันสะกดตาฉันตั้งแต่แรกเห็นที่เคียวเล่มละ

หนังสือเล่มนั้นชื่อว่า*สายธารแห่งความสุข* เป็นหนังสือเล่มบางๆ กะทัดรัด ปกสีขาวคาดด้วยแถบเขียวอ่อนๆ ดูสบายตา มีภาพบ้านกลางทุ่งหญ้าเขียวขจี ดวงอาทิตย์กำลังลับคาพร้ม ต้นไม้ใบหญ้ากับม้านั่งตัวยาว และก็มีเด็กผู้หญิงตัวเล็กๆ ยืนอ่านหนังสืออย่างมีความสุข ดูเรียบง่ายสบายๆ กอปรกับชื่อเรื่องที่ “รื่นใจ” ผู้เขียนบรรจงตั้งว่า*สายธารแห่งความสุข* ด้วยแล้วนั้น ช่วงเปรียบเสมือนแม่เหล็กดึงดูดใจให้ฉันหยิบหนังสือเล่มนั้นขึ้นมา ฉันเปิดดูหนังสืออย่างคร่าวๆ ไปจนถึงปกหลัง ก็ได้พบกับข้อความหนึ่งว่า ...ถ้าธารใสไหลล้นแสนไกลที่หลายคนมองไม่เห็น แล้วปล่อยปลละเลขจนต้นเงิน กลายเป็นที่รกร้าง ถ้าธารนี้หรือผมจะเติมพลังให้ชีวิต ซ โลมจิดให้ชื่นบานทุกเวลา...หันมาเหลียวแลบางส่วนของชีวิตที่ถูกกละเลยมานาน และนำสิ่งนั้นกลับมาเป็นพลังชีวิต"...เอ! จริงสินะ บางทีคนเราก็ละเลยสิ่งเล็กๆ น้อยๆ หรืออะไรๆ อีกหลายๆ อย่างในชีวิต ซึ่งบางครั้งก็อาจทำให้เราพลาดโอกาสหรือสิ่งที่สำคัญในชีวิตไปเสียก็ได้ ไม่ได้การละ ฉันคงจะต้องสำรวจตัวเองยกใหญ่แล้ว!

ฉันว่า...มันเป็นการเริ่มต้นได้ไม่เลวทีเดียวละ กับการพยายามฝึกฝนตัวเองให้รักการอ่านด้วยหนังสือเล่มนี้ *สายธารแห่งความสุข* หนังสือที่พูดถึงชีวิตจริงๆ ธรรมดาๆ ทั่วไปของคนเรา ช่วยชี้แนะ เตือนสติเตือนใจให้เราใช้ชีวิตอย่างมีสติและมีความสุข เป็นหนังสือที่อ่านสนุก อ่านง่าย ไม่น่าเบื่อ และไม่ยึดเยื้อ เนื้อหาภายในเล่มจะแบ่งเป็นเรื่องย่อยๆ เรื่องละสามสี่หน้ากระดาษ นับว่าความยาวกำลังดี เหมาะสำหรับคนอ่านหนังสือยากอย่างฉันเลยทีเดียว และแต่ละเรื่องย่อยๆ นั้น ผู้เขียนได้ตั้งชื่อไว้น่ารักมาก ๆ เช่น สันติในเรือนใจ ดิถีปีกให้ความฝัน ลมวิเศษ รักกระจิริด ฯลฯ เนื้อหาแต่ละเรื่องน่าสนใจ ใช้ง่ายๆ เนื้อในยังมีภาพประกอบน่ารักๆ ที่ช่วยเพิ่มเสน่ห์ให้กับหนังสือเล่มนี้อีกด้วย

ฉันขอยกตัวอย่างเรื่องที่ฉันประทับใจในหนังสือเล่มนี้สักสามเรื่อง

เรื่องแรก ชื่อว่า “กฎแห่งความสำเร็จ” หลายคนอาจสงสัยว่าอะไรคือกฎแห่งความสำเร็จ กฎแฉกอกนั้น มีจริงหรือ แล้วจะหากฎแฉกอกนั้นได้จากที่ไหน คุณรู้ไหม คำตอบที่ได้จากหนังสือเล่มนี้ก็คือ “ทำทีละอย่าง” คำตอบง่ายๆ ง่ายๆจนเหลือเชื่อนี้แหละ คือเคล็ดลับแห่งความสำเร็จที่ทำให้ใครต่อใคร ได้พบชัยชนะ ในชีวิตมานักต่อนักแล้ว เช่น แฟรงก์ สตีเวนส์ คาราซอล ลิวค เขาก็ใช้กฎแฉกอกนี้แหละ ทำให้เขาประสบความสำเร็จและความสุขอย่างล้นหลามไม่ว่าจะเป็นงานแสดง บ้านที่ก่อกวนเสียง และธุรกิจงานาชนิด หนังสือเล่มนี้ยังบอกอีกว่า การทำงานหลายๆ ชิ้นพร้อมๆ กัน จะบั่นทอนให้สมาธิคุณมีประสิทธิภาพลดน้อยลง ผลงานที่ออกมาก็จะไม่ดี ไม่มีคุณภาพเท่าไร...ฉันจึงลองทำงานทีละอย่าง ใส่ใจเต็มที่กับมัน เชื่อกันไหม? ฉันมีความสุขและสนุกกับงานต่างๆ ได้อย่างไม่น่าเชื่อเลยละ

เรื่องที่ 2 ที่ฉันอยากจะยกตัวอย่างคือ “ชีวิตที่ลุ่มลึก” เรื่องนี้ผู้เขียนได้เปรียบชีวิตคนเราไว้ว่า “ชีวิตคนเราก็เหมือนต้นไม้ ต้นไม้ยังสูง ยิ่งต้องหยั่งรากลึก จิตใจเราก็เหมือนรากต้นไม้ที่ต้องการน้ำหล่อเลี้ยง นั่นคือความสงบและความใสกระจ่าง...บ่อยครั้งชีวิตต้องเผชิญกับความผันผวน ปรวนแปร ไม่ต่างจากพายุที่โหมกระหน่ำ แต่ต้นไม้ที่รากลึกย่อมทรงตัวได้ อย่างมั่นคงฉันใด ชีวิตที่มีจิตลุ่มลึกย่อมตั้งมั่น ไม่หวั่นไหวฉันนั้น...” ฉันคิดว่ามันมีส่วนจริงนะ สงสัยว่าฉันคงต้องหยั่งรากของจิตให้ลึกขึ้นๆ เพื่อความมั่นคงในชีวิตให้มากกว่านี้ซะแล้ว

อีกเรื่องหนึ่งคือ...รักกระวีริศ” แต่ชื่อเรื่องก็น่าสนใจแล้วใช่ไหมล่ะ ผู้เขียนยังใช้ภาษาสั้นๆ กิใจไว้ด้วยว่า “ความรักไม่ว่าชาติใดภาษาใด จะพูดไหนก็แล้วแต่ ล้วนมีภาษาสากลร่วมกันว่า “การให้” โอ้โฮ! ซึ่งจริง พุคถึงเรื่องความรัก เชื่อว่าใครหลายคนคงอดคอมมิ้นไม่ได้ ว่ากันว่าความรักทำให้โลกเป็นสีชมพู ความรักของคุณล่ะเป็นแบบไหน?

นอกจากนี้ยังมีเรื่องราวดีๆ อีกมากมายหลายเรื่องเลยละ... คุณเชื่อมั๊ย บางครั้งเราอาจละเลยหรือมองผ่านสิ่งมีค่า และสิ่งดีๆ อีกมากมาย หนังสือเล่มนี้บอกอะไรเราได้ตั้งหลายอย่างไม่ว่าจะเป็นข้อคิด เตือนสติ เตือนใจ เช่น การรู้จักการรอคอย ชีวิตคิดเบรก ฯลฯ ปรัชญาที่ผู้เขียนอธิบาย โดยการหยิบยกตัวอย่าง ช่วยให้เข้าใจง่ายขึ้น อ่านแล้วถึงกับบอกได้เลยว่า “อ้อใช่! ใช่จริงๆ” บางวรรคบางตอนฉันยังคอมมิ้น...หัวเราะ และมีความสุขไปกับหนังสือเล่มนี้ไม่ได้เลย

ฉันเคยแนะนำให้เพื่อนหลายคนอ่านหนังสือเล่มนี้ ทุกคนต่างก็พูดกันเป็นเสียงเดียวกันว่า “ปกสวยจัง” “น่ารักจัง” “น่ารัก” “ชอบจัง” “ใช่เลย” แล้วคุณล่ะจะไม่ลองอ่านหนังสือเล่มนี้บ้างเลยหรือ ฉันบอกได้เลยว่าหนังสือเล่มนี้ดีจริงๆ น่าอ่านมากๆ เข้าใจง่าย อ่านสบายๆ อ่านได้ทุกเพศทุกวัย คุ่มค่าจริงๆ และราคาก็ไม่ได้แพงมากนัก พอที่จะซื้อหามาอ่านกันได้ เริ่มต้นได้เสียว่าหยดหมึกบนกระดาษ ไม่ก็แผ่นที่นำมารวมเป็น *สายธารแห่งความสุข* เล่มนี้นั้น จะให้ความสุขและสิ่งดีกับคุณอีกมากมาย

หนังสืออีกเล่มหนึ่งที่ฉันอยากแนะนำก็คือเรื่อง *เรือนไม้สี่เบจ* ฉันว่าแค่ฟังชื่อเรื่องก็อบอุ่นแล้วละ ฉันนึกไม่ออกจริงๆ ว่าผู้เขียนเลือกสรรคำร้อยเรียงเป็นชื่อเพราะๆ อบอุ่นๆ อย่างนี้ได้ยังไง

เรือนไม้สี่เบจ เป็นนวนิยายชื่อดังที่คงจะคุ้นหูใครหลายๆ คน ถ้ายทอดเรื่องราวต่างๆ ผ่านปลายปากกาของ ว. ณิชยกุล นักเขียนคุณภาพระดับแนวหน้าอีกคนหนึ่งในวงการหนังสือไทย ฉันเองก็เคยอ่านเรื่องนี้มาบ้าง เมื่อครั้งที่ยังพิมพ์เป็นตอนๆ ในนิตยสาร *หญิงไทย* ผ่านสายตานักอ่านและผู้คนมากมายจนเป็นที่นิยมและได้รวมเล่มเป็นหนังสือเรื่อง *เรือนไม้สี่เบจ* ซึ่งตอนที่ฉันซื้อเมื่อหลายเดือนก่อนนั้นก็ถูกตีพิมพ์เป็นครั้งที่สามแล้ว คาดว่าคงจะยังตีพิมพ์ออกมาเป็นครั้งที่ 4 ที่ 5 แม้จะออกจากร้านนี้ยังได้ถูกนำมาสร้างเป็นละคร โทรทัศน์ จนเป็นที่นิยมของคนทั่วประเทศอีกด้วย

จุดเด่นของหนังสือเล่มนี้ก็คือ รูปแบบการเขียนที่ไม่เหมือนนวนิยาย หรือเรื่องสั้นที่มักจะเขียนแบบร้อยแก้วมีการพรรณนาได้คอบระหว่างตัวละคร เนื้อความบรรยายเหตุการณ์ แต่ที่น่าสนใจและแตกต่างจากหนังสือทั่วไปก็คือ รูปแบบการดำเนินแบบบันทึก หรือที่เรียกว่า ไดอารี ของตัวละครแต่ละตัว ที่เป็นผู้ถ่ายทอดและเล่าเรื่องราวต่างๆ ของตัวเอง

ฉันอ่านเรื่องนี้จบภายในเวลา 3-4 วัน ความจริงแล้วมันแทบจะจบในวันเดียวด้วยซ้ำก็ แหม! น่าอ่านจริงๆ นี่นา หากแต่ันก็การันตีได้ถึงคุณภาพและความน่าสนใจของหนังสือเล่มนี้ได้แล้วใช่ไหมล่ะ

เรื่องราวของ *เรือนไม้สีเบจ* พี่อาร์ม น้องมุก และตัวละครตัวอื่นๆ เป็นเรื่องราวที่สัมผัสได้ถึงอารมณ์ ความรู้สึกของตัวละครแต่ละตัว รู้สึกว่าสามารถสัมผัสและต้องตัวละครนั้นๆ ได้เหมือนมีอยู่จริงๆ โดยตัวละครแต่ละตัวนั้นสามารถถ่ายทอดชีวิตของเขาซึ่งมีทั้งข้อดีและข้อเสียในตัวเอง มีเหตุผล มีที่มา ที่ไปให้ชีวิตเป็นแบบนั้นแบบนี้ มีความเป็นชีวิตจริงๆ พระเอกนางเอกก็ไม่ได้มีชีวิตที่สวยงาม เลิศเลอ โรยด้วยกลีบกุหลาบ แต่ยังมีอุปสรรค ปัญหา ให้ฟันฝ่า ฝ่ายผู้ร้ายก็มีเหตุผลที่ทำให้ตัวเองต้องเป็นไปอย่างนั้น...ต่างคนต่างก็มีความรัก ความโลภ ความโกรธและความหลง สะท้อนให้เห็นถึงชีวิตจริงๆ ของคนเราได้ดีทีเดียว

ไม่ว่าจะมีเพียงตัวละครต่างๆ ที่เป็นสี่ต้นของเรื่องเท่านั้น แต่ที่สุดของทั้งหมด นั่นคือ...คำว่า "บ้าน" *เรือนไม้สีเบจ* ได้ถ่ายทอดเรื่องราวและความหมายของคำว่า "บ้าน" ที่สุดในชีวิตของมนุษย์ทุกๆ คน

ฉันขอนำความสุข ความอบอุ่น และความรู้สึกดีๆ กับคำว่า "บ้าน" ที่ฉันได้จากกรอ่านเรื่อง *เรือนไม้สีเบจ* มาเรียงร้อยเป็นวลีสั้น ๆ ว่า

"บ้าน...ที่คอยโอบอุ้ม ค้ำคอง ค้ำกั้มเรา

บ้าน...ที่หล่อเลี้ยงชีวิต ให้ชีวิต ความรัก ความอบอุ่น ความผูกพัน และสิ่งดีๆ ในชีวิตอีกมากมาย

บ้าน...เพื่อนแท้ที่อยู่เคียงข้างเรา ผ่านร้อน ผ่านหนาว พร้อมจะเผชิญฟันฝ่าอุปสรรคไปกับเรา

บ้าน...ที่ที่มีเสียงหัวเราะ รอยยิ้ม...มีสุขให้อุ่นใจ

บ้าน...ที่มีรอยน้ำตา หยาดเหงื่อ และกำลังใจ"

ไม่ว่าบ้านนั้นจะหลังใหญ่โตหรือเล็กแคไหน ไม่ว่าบ้านจะผ่านวันเวลาผ่านร้อน ผ่านหนาว สักเพียงใด...บ้านก็จะคอยค้ำคอง คอยโอบอุ้มเราไว้เสมอ...ทั้งหมดนี้คือสิ่งที่ฉันได้จากหนังสือเล่มนี้ *เรือนไม้สีเบจ* หนังสือที่ทำให้ฉันรักและเข้าใจชีวิต และความผูกพันกับสิ่งดีๆ ที่เรียกกันว่า "บ้าน"

นอกจากนี้ยังมีถ้อยคำดีๆ และวลีกินใจอีกมากมายที่จะทำให้คุณประทับใจและจดจำนวนิยายเรื่องนี้ไว้ในใจตลอดไป...ลองอ่านดูสิ แล้วคุณจะรู้ว่ามันดี น่าประทับใจแค่ไหน

ฉันเชื่อแล้วละ "หนังสือเป็นเพื่อนคู่คิด" กับคนเราได้จริงๆ การอ่านหนังสือทำให้รอยหยักในสมองของฉันลึกขึ้น โดยไม่รู้ตัว การอ่านทำให้เรามีโลกทัศน์กว้างขึ้น ทำให้เราฉลาด รอบรู้ ...การอ่านทำให้เรามีสมาธิ มีความรู้ และการอ่านทำให้เราเป็นคนมีความคิด มีเหตุผล และมีปัญญา

ไม่ว่าคุณจะเป็นหนอนหนังสือหรือไม่ก็ตาม ฉันเชื่อว่าหนังสือทั้งสองเล่มนี้จะให้ความสุข ความอบอุ่น ให้สิ่งดีๆ และสร้างความประทับใจให้คุณได้อย่างแน่นอน ฉันว่าไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ นะ ที่จะมึะไรสักอย่างหนึ่งทำให้เราประทับใจ ให้สิ่งดีๆ กับเรา

ฉันขอการันตีอีกครั้งหนึ่งว่า หนังสือเรื่อง *สายธารแห่งความสุข* และ *เรือนไม้สีเบจ* "เป็นหนังสือดี มีคุณค่า และเป็นได้มากกว่าคำว่าหนังสือจริงๆ ...*สายธารแห่งความสุข* และ *เรือนไม้สีเบจ*...สองเล่มนี้ดี น่าอ่าน

นายวีรวัฒน์ จันทร์คนะ

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเบญจมราชูทิศ จังหวัดจันทบุรี

ความฉันทะแห่งชีวา

หนังสือ เป็นเหมือนคลังที่รวบรวมเรื่องราว ความรู้ ความคิด วิทยาการทุกด้านอย่าง ซึ่งมนุษย์ได้เรียนรู้ ได้คิด ได้อ่านและพยายามบันทึกภาษาไว้ด้วยลายลักษณ์อักษร หนังสือแพร่ไปถึงที่ใด ความรู้ ความคิดเห็นแพร่ไปถึงที่นั่น หนังสือจึงเป็นสิ่งมีค่า และมีประโยชน์ที่จะประมาณค่ามิได้ ในแง่ที่เป็นบ่อเกิดการเรียนรู้ของมนุษย์" พระราชดำรัสในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ในพิธีเปิดงานปีหนังสือแห่งชาติ พ.ศ. 2514 แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของหนังสือ ซึ่งพระองค์ทรงอยากให้เราเราเยาวชนให้ความสำคัญกับการอ่านหนังสือ ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อตัวเองทั้งในปัจจุบันอนาคต

ในสังคมปัจจุบันนี้ ผู้คนต้องทำงานเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตของตนให้ดีขึ้น กอปรกับกิจวัตรประจำวันที่ยุงเหยง วุ่นวาย ทำให้ไม่มีเวลาว่างเพียงพอที่จะอ่านหนังสือ และคิดว่าหนังสือไม่มีความสำคัญพอ จึงไม่สนใจและไม่ให้ความสำคัญเท่าที่ควร แต่ข้าพเจ้าคิดว่าพวกเขาคิดผิด เพราะข้าพเจ้าได้พบและได้อ่านหนังสือสองเล่มทำให้ข้าพเจ้าได้รับสิ่งต่างๆ มากกว่าความรู้ในห้องเรียน สามารถนำไปใช้เป็นแบบแผนประยุกต์ใช้ได้จริงทุกอิริยาบถการดำเนินชีวิต เปรียบเสมือนคู่มือชีวิตเหมาะสมกับสภาพสังคมปัจจุบัน ซึ่งคิดว่าเป็นประโยชน์แก่ผู้อ่านหนังสือ หนังสือที่ข้าพเจ้าจะแนะนำต่อไปนี้ เมื่อท่านได้อ่านแล้วจะได้ความรู้และจะพบความสุขอย่างแท้จริง

หนังสือเล่มแรกที่ข้าพเจ้าขอแนะนำคือ หนังสือพระราชนิพนธ์เรื่องพระมหากษัตริย์ ในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ รัชกาลปัจจุบัน พระองค์ทรงรักหนังสือเล่มนี้มาก ดังพระราชดำรัสเมื่อครั้งโปรดเกล้าฯ ให้สื่อมวลชนเข้าเฝ้าเพื่อทรงแจ้งให้ทราบว่า หนังสือพระราชนิพนธ์เรื่องพระมหากษัตริย์ เสร็จสมบูรณ์แล้ว ความว่า "หนังสือเล่มนี้เป็นที่รักของข้าพเจ้า หนังสือเล่มนี้ไม่มีที่ใดเทียมและเป็นที่น่าเรงใจของผู้อ่าน ต้องการให้เห็นว่าสำคัญที่สุด คนเราจะทำอะไรต้องมีความเพียร ของงมีความเพียรที่บริสุทธิ์ ปัญญาที่เฉียบแหลม กำลังกายที่สมบูรณ์" พระองค์ทรงเป็นนักปราชญ์ในทุกด้าน ทรงพระปรีชาสามารถในด้านวรรณกรรมยิ่งนัก ทรงใช้ภาษาได้กระชับ สละสลวย อ่านง่าย

พระราชนิพนธ์เรื่องพระมหากษัตริย์ นี้เกิดขึ้นตามพระราชปรารภที่ว่า เมื่อ พ.ศ. 2520 พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ทรงสดับพระธรรมเทศนาของสมเด็จพระมหาธีรราชเจ้า วัดราชผาติการาม เรื่องพระมหากษัตริย์เสด็จทอดพระเนตรพระราชอุทยาน ในกรุงมอญิลลา พระองค์ทรงสนพระราชหฤทัย จึงทรงค้นเรื่องพระมหากษัตริย์ ในพระไตรปิฎกและทรงแปลเป็นภาษาไทยจนตรงจากมหาชนกชาคคตั้งแต่ต้นเรื่อง โดยทรงคัดแปลงเล็กๆ น้อยๆ เพื่อให้เข้าใจง่ายขึ้น

ราคเรื่องนี้แสดงให้เห็นถึงการบำเพ็ญบารมีของพระมหากษัตริย์ ซึ่งเต็มไปด้วยความเพียรอย่างยิ่งยวด บทแรกขึ้นดังนี้

ในอดีตกาลอันพันคนนาวิสัยครั้งหนึ่ง พระราชาพระนามว่าพระมหากษัตริย์ ครองราชสมบัติ

ที่กรุงมอญิลลา พระองค์ทรงมีพระโอรสสองพระองค์พระนามว่า พระอริฏฐชนกและพระโปลชนก พระราชาพระราชทานตำแหน่งอุปราชแก่องค์พี่และตำแหน่งเสนาบดีแก่องค์น้อง กาลต่อมาพระมหากษัตริย์สวรรคต พระอริฏฐชนกได้ครองราชสมบัติและทรงตั้งพระโปลชนกเป็นอุปราช วันหนึ่งต่อมาผู้ใกล้ชิดกราบทูลใส่ร้ายว่า พระโปลชนกคิดไม่ซื่อ พระอริฏฐชนกทรงตั้งใจจงฆ่าพระโปลชนก แต่พระโปลชนกตั้งจิตอธิษฐานและหลบหนีไปได้ ภายหลังได้รวบรวมพลทำรบและฆาตรณาชนะได้ในที่สุด

พระอริราชชนกสิ้นพระชนม์ในสนามรบ พระเทวีที่กำลังทรงครรภ์จึงปลอมตัวหนีออกนอกเมือง ด้วยความช่วยเหลือของท้าวสักกเทวราช จึงเสด็จหนีไปจนถึงเมืองกาลจำปาละ ได้พราหมณ์ผู้หนึ่งอุปัถฐาไว้ในฐานะน้องสาว ต่อมาทรงประสูติกาล ขนานพระนามพระโอรสตามพระอัยยิกาว่า “พระมหาชนก” จวบจนกระทั่งพระมหาชนกเติบโตใหญ่และได้ทราบความจริงจากพระมารดา ทรงคิดจะไปค้าขายและชิงเอาราชสมบัติคืน จึงนำสมบัติกึ่งหนึ่งของพระมารดาไปขายแลกเป็นสินค้าออกเรือไปยังสุวรรณภูมิ

ระหว่างทางในมหาสมุทร เรือต้องพายุล่มลง ลูกเรือตายหมด เหลือแต่พระมหาชนกรอดอยู่ผู้เดียว ทรงอดทนว่ายน้ำในมหาสมุทรด้วยความเพียรถึง 7 วัน 7 คืน จนได้พบนางมณีเมขลาปรากฏกายกลางอากาศ แล้วคร่ำครวญกับพระมหาชนกว่า “ท่านอาจจะตายเสียแน่แท้ ที่มีวายุน้ำในทะเลลึก ทั้งๆ ที่มองไม่เห็นฝั่งอย่างนี้”

พระมหาชนกว่า “เราพากเพียรเช่นนี้ก็มีถูกคิดเคียดได้ การไม่รักชาติไว้อย่างพากเพียร ก็เท่ากับนับว่าเป็นคนเกียจคร้าน” และสนทนาธรรมในเรื่องความเพียร ในที่สุดนางมณีเมขลาได้อุ้มพระมหาชนกลับไปส่งยังมิลินทร จากนั้นพระองค์ทรงได้รับการสถาปนาเป็นกษัตริย์ครองเมืองมิลินา

รายละเอียดและเนื้อเรื่องหลังจากนี้ น่าติดตามมาก ดังที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรับสั่งว่า

“ตัวหนังสือบางอย่างหรือคำบางอย่างได้คิดแปลให้ตรงกับความคิดสมัยใหม่นี้บ้าง ที่อาจไม่เป็นประโยชน์แก่คนปัจจุบันก็ได้ละเว้นตกแต่งใหม่ที่เป็นประโยชน์แก่สังคมปัจจุบัน”

พระราชนิพนธ์เรื่องพระมหาชนก เป็นหนังสือขนาดกำลังเหมาะแก่การอ่าน หนังสือหนาเพียง 162 หน้า เป็นเนื้อเรื่องเพียง 83 หน้า นอกนั้นเป็นภาพประกอบที่สวยงามยิ่ง และยังมีพระราชปรารภและภาคผนวก แต่จากจำนวนหน้าเนื้อเรื่องนั้น ประกอบด้วยพระราชนิพนธ์ถึงสามภาษา คือ ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ และอักษรเทวนาครี กำกับคาถาบาลีทุกบท

ท่านที่ได้อ่านแล้วหนึ่งครั้งหรือมากกว่าจะได้บทเรียนแง่คิดเพิ่มพูนขึ้นทุกครั้งที่ท่านอ่าน เพราะหนังสือเล่มนี้เป็นการรื้อฟื้นธรรมชาติเรื่องความเพียรมาแสดงใหม่ โดยพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ทรงคิดแปลเนื้อเรื่องให้เหมาะสมกับสังคมปัจจุบัน ทรงปรับปรุงภาษาจากพระอรรถชาตกให้กระชับ ง่ายแก่การเข้าใจและอ่านสนุกยิ่งขึ้น ทรงมีจินตนาการที่นักเขียนพิมพ์มีการสร้างสรรค์ เช่น การกำหนดให้ปูทะเลยักษ์เป็นผู้ช่วยพระเอก การเดินเรื่องให้ตื่นตื้นตันน่าอ่าน ทรงให้ความสำคัญในสั่งสอน กล่าวคือ การสอนธรรมะจะต้องใช้

ศิลปะเข้าช่วย และนอกจากเนื้อหาของเรื่องทรงคิดแปลให้เป็นเรื่องร่วมสมัยแล้ว ได้พระราชทานพระราชดำริให้ศิลปินชั้นครูช่วยเขียนภาพประกอบเรื่อง พระราชทานพระราชดำริให้ออกแบบจัดหน้าเป็นแบบหนังสือเทพนิยายฝรั่งแต่ก็ให้ปรับปรุงเป็นศิลปะไทยร่วมสมัย ทั้งถึงพร้อมความไพเราะในภาษา ความงดงามของภาพประกอบและให้ธรรมะที่เป็นแก่นสาร จึงเทียบได้กับหนังสือศักดิ์สิทธิ์ในวัฒนธรรมชนชาติต่างๆ เป็นแบบหนังสือศักดิ์สิทธิ์ของสังคมไทยในปัจจุบัน

งานวรรณกรรมชิ้นนี้เปรียบเสมือนเพชรที่ถูกเจียรไนด้วยช่างฝีมือประณีตสูงส่งคุณค่า แต่ละเหลี่ยมแต่ละมุมล้วนดึงดูดใจให้หยุดคิด พินิจพิจารณา นักพัฒนาได้แง่คิดและมุมมองของการพัฒนาที่ยั่งยืน นักภาษาศาสตร์ก็จะได้แง่คิดทั้งในแง่จารีตของการสืบทอดพระศาสนาเป็นลายลักษณ์อักษรและความลุ่มลึกของปรัชญาชีวิตที่เป็นพุทธปรัชญา ท่านที่เป็นครูก็จะเห็นแง่มุมมากมายในการสั่งสอนและอบรมเยาวชนของชาติ ท่านที่เป็นลูกเป็นพ่อเป็นแม่ จะเห็นแง่มุมในการวางตน ในบทบาทที่ตนเป็นอยู่ ด้วยความถูกต้อง อีกทั้งยังมีประโยชน์ในด้านสังคม ประวัติศาสตร์ การศึกษา การเกษตรมีคดีเตือนใจว่า ความเพียรที่บริสุทธิ์เป็นคุณธรรมที่ต้องรื้อฟื้นขึ้นมา ทรงพัฒนาเมืองวิเศษเป็นเมืองคนดี เพื่อประโยชน์ในการดำรงชีวิต เป็นมรดกแก่กุลบุตร กุลธิดาชาวไทยในอนาคตกาล

หนังสือพระราชนิพนธ์เรื่องพระมหาชนก เป็นหนึ่งในหลายๆ ด้าน เปรียบเสมือนเพชรเม็ดงาม ซึ่งนับเป็นความภาคภูมิใจของข้าพเจ้าและชาวไทยทุกคน ท่านลองอ่านดูแล้วท่านจะภูมิใจ มีความพยายามและความกล้าที่จะทำความดี สมแล้วที่หนังสือเล่มนี้ พระมหาชนกพระราชนิพนธ์ระดับโลก

หนังสืออีกเล่มหนึ่งซึ่งข้าพเจ้าอยากแนะนำให้ทุกท่านได้อ่าน เพื่อนำไปใช้เป็นอุทาหรณ์ คดีเคอเนอใจในการวางแผน ในสังคมปัจจุบันและการเลี้ยงดูบุตร คือเรื่องของน้ำพุ บทประพันธ์ของ สวรรณี สุคนธา เป็นเรื่องที่น่าสนใจมาก ถึงแม้ว่าวรรณกรรมนี้จะมิอาจหลายสิบปี แต่เรื่องราวยังคงคงความคิดตรึงใจมิเคยจางจืดไปจากความทรงจำ

น้ำพุเป็นเรื่องของเด็กผู้ชายคนหนึ่ง ซึ่งมีชีวิตที่น่าสงสารเนื่องจากเกิดในครอบครัวที่ขาดความเข้าใจกัน ในครอบครัว พ่อ แม่ และพี่ ต่างก็มีมุมของตัวเอง จึงไม่มีเวลาให้ความอบอุ่นแก่น้ำพุ น้ำพุจึงหันไปคบเพื่อน ดิ๊ดเพื่อนและดิ๊ดยาเสพติดในที่สุด กว่าทุกคนจะรู้ก็สายเกินไปเสียแล้ว ชีวิตของน้ำพุจึงจบลงในเวลาอันไม่สมมาตร

น้ำพุเกิดวันที่ 13 มีนาคม 2499 น้ำพุเป็นชื่อเรียกเล่นๆ ในครอบครัว เขาจบชั้นมัธยมที่โรงเรียนศรีวิกรม์ และหลังจากนั้นก็ย้ายไปเรียนที่เชียงใหม่ 1 ปี เพราะตามใจแม่ เมื่อไปเรียนจึงรู้ว่าตนไม่ชอบวิชาที่เรียนแต่ชอบศิลปะมากกว่า จึงได้ขอแม่มาเรียนก่อนเปิดเรียนในปีนั้น ช่วงปิดเทอมน้ำพุได้สอบวชิเรียนอยู่เดือนหนึ่ง เมื่อเปิดภาคเรียนแล้วจึงสึกออกมาเรียนต่อ ระหว่างนั้นน้ำพุอยู่ในความอุปการะของป้า

ระหว่างปีสุดท้ายของการเรียน น้ำพุเริ่มคบเพื่อนหน้าแปลกๆ และพาเข้ามาในบ้านให้แม่เคียดริ้นใจอยู่เสมอ เช่น ร้องทำความรู้สึกกับเหล่าแห่ง กัญชาและยาเสพติดชนิดต่างๆ จากนั้นน้ำพุก็เปลี่ยนมาใช้ยาที่แรงขึ้นๆ จนกระทั่งถึงเฮโรอีน เมื่อมาสารภาพว่าคิดแล้วนั้น น้ำพุกำลังเตรียมตัวจะไปอดยที่ถ้ำกระบอก และขอเงินแม่ 300 บาท ครั้งแรกตั้งใจจะไปโดยไม่บอก แต่หาเงินเท่าไรก็ไม่ได้อาจจำเป็นต้องมาสารภาพกับแม่ ระหว่างนั้นตัวแม่ของน้ำพุเองต้องเข้าโรงพยาบาลเพื่อผ่าตัด จึงไม่อาจจะไปดูแลน้ำพุที่ถ้ำกระบอกได้ เมื่อน้ำพุกลับมาสดใส่มาก ทำให้ครอบครัวมีความหวังว่าน้ำพุจะดีขึ้น

มีคนถามแม่ว่าน้ำพุเสมอหลังจากน้ำพุได้เสียชีวิตแล้ว “เลี้ยงลูกอย่าไรถึงได้ปล่อยให้ไปดิ๊ดเฮโรอีน” ทำให้เธอต้องนั่งและไม่อาจหาคำตอบได้ แต่เธอบอกว่า ถ้าจะให้ตอบจริงๆ แล้ว ก็ต้องโทษตัวเองว่า “เลี้ยงลูกไม่เป็น” และทำไมจึงนำเรื่องลูกชายที่สิ้นชีวิตไปเพราะยาเสพติดมาเปิดเผย ไม่ใช่เรื่องดี น่าจะปิดเป็นความลับมากกว่า คำตอบอยู่ที่ว่า เธอไม่ยอมให้ลูกคนอื่นเสียชีวิตไปเพราะยาเสพติดอีก ถ้าเรื่องของน้ำพุเป็นประโยชน์ต่อใครคนอื่นได้ เธอจะยินดีเป็นอย่างยิ่ง และจะไม่ขออะไรอื่นนอกจากผลบุญกุศลที่เกิดจากสิ่งที่เธอได้ทำไปแล้วนี้ ขอให้น้ำพุไปสู่สุคติ

เมื่อน้ำพุกลับมาที่ตั้งใจเรียนดีขึ้น หลังจากที่ได้เสียเวลาไป 2 ปี ปีแรกที่เชียงใหม่และปีที่ 2 ไม่ได้สอบที่โรงเรียน กังสิดปะ เพราะต้องเข้าโรงพยาบาลด้วยโรคไวรัสลงดับ เวลเรียนไม่พอ แม่น้ำพุกล่าวว่า วันสุดท้ายที่ได้พบลูกนั้น เป็นวันที่ 27 พฤษภาคม คอนเฮินลูกไปหาที่โรงพิมพ์ และพาสาวน้อยหน้าตาน่ารักไปด้วย และขอเงินไปซื้อกางเกงนักเรียน เธอผลิตเงินให้ไปและตั้งว่าอย่ากลับคำ น้ำพุรับปากเป็นอันดี เมื่อไปถึงบ้านประมาณ 3 ทุ่ม น้ำพุเปิดประตูรับด้วยสีหน้าที่ยิ้มฉ่ำแจ่มใส ใครจะรู้ว่านั่นเป็นการเปิดประตูครั้งสุดท้ายของลูกให้แม่ จากนั้นน้ำพุก็เอารูปมาอดและบอกว่า “ตั้งแต่เกิดมาพ่อก็ไม่เคยเขียนรูปได้ดีเท่านี้เลยแม่” เธอรับมาดูและชมด้วยใจจริงว่า “ดูดีนี่ ทำไมไม่ใช้ดินสอค่า” พุบอกไม่ชอบสีค่า จากนั้นเธอก็ขึ้นไปนอนแต่นอนไม่หลับ ลูกสาวคนโตก็ยังไมกลับ เธอมีงานที่มหาวิทยาลัยจึงกลับช้าไปมาก หลังจากกลับมาบ้านไปพบว่าพี่สาวคนของ มีรูปซึ่งเป็นภาพพิมพ์และกล่องผ้าเช็ดหน้าที่ทำขายในมหาวิทยาลัย ซึ่งน้ำพุสนใจมาก เลิกเรียนแล้วก็ไปเล่นดูพี่สาวว่าจะขายได้สักเท่าไร จะขาดทุนหรือได้กำไร

“พี่บ...วันนี้ขายผ้าเช็ดหน้าได้เท่าไร” น้ำพุถาม โผล่หน้าออกมาจากห้องน้ำก่อนที่จะออกไปช่วยพี่สาวคนของลงรถ...น้ำพุเอารูปภาพพิมพ์ไปดิ๊ดตามห้องพี่ น้อง จนทั่วบ้าน ราวกับจะสั่งลา น้ำพุพูดกับแม่เป็นครั้งสุดท้ายว่า “แม่...น้ำพุเองก็สิ้นมัน แม่ซื้อให้หนูนะ จะเอามาเขียนรูปดิ๊ดห้อง แม่ว่าหนูเขียนได้ไหม” “ได้สิ” เธอตอบและเดินออกมาจากห้องของน้ำพุที่ล้มตัวนอนแต่นอนไม่หลับ ตอนเช้ามีคนมาใช้ไปดูแลน้ำ พุนอนเหยียดยาวอยู่หน้าเตียง แผ่นเสียงยังหมุนและไฟยังเปิด น้ำพุสวมกางเกงขาสั้นตัวเดียว ไม่ใส่เสื้อ เหมือนหัวใจจะขาดตามลูกไปด้วย แม่ได้อุ้มลูกขึ้นรถและให้พี่สาวน้ำพุขับพาไปที่โรงพยาบาล หมอสันนิษฐานว่า น้ำพุหัวใจวาย แต่ใครๆ ก็รู้ว่าน้ำพุออกไปเพราะยาเสพติด น้ำพุอาจจะหันไปซ้าย ซึ่งไม่มีผู้ใดรู้เป็นอาชญากรและยานั้นคงจะรุนแรง จนสามารถทำให้หัวใจของน้ำพุหยุด โดยเฉียบพลัน ไม่มีใครช่วยได้

เรื่องของน้ำพุ มิได้ให้ความสนุกและอรรถรสด้านวรรณกรรมเพียงอย่างเดียว ยังให้แง่คิดเป็นคติเตือนใจพ่อแม่ และลูกในการดำรงชีวิต กล่าวคือ พ่อแม่ควรรักและเอาใจใส่ลูกให้มาก คอยดูแลพฤติกรรมของลูก ไม่ให้ลูกเดินไปในทางที่ผิดแต่ไม่ใช่การบังคับ ควรสอนให้รู้ดีรู้ชั่ว ยกตัวอย่างให้ชัดเจน เพื่อให้ลูกได้มีแนวทางปฏิบัติ การเลี้ยงดูควรจะทำให้ลูกเข้าอกเข้าใจลูกให้มากที่สุด ว่าลูกต้องการสิ่งใด ว่าเหตุแห่งงานหันไปพึ่งสิ่งที่ไม่ดีได้ การปรับตัวให้เข้ากับครอบครัวต้องสื่อความกันให้รู้เรื่อง พยายามกันอย่างมีเหตุผลว่าใครต้องการอะไร เมื่อเกิดปัญหา ควรจะหันหน้าเข้าหากัน ช่วยกันแก้ไขในสิ่งที่เกิดขึ้น

วัยรุ่นเป็นวัยหัวเลี้ยวหัวต่อระหว่างวัยเด็กกับวัยผู้ใหญ่ เป็นวัยที่สับสนว่าจะต้องปฏิบัติอย่างไรจึงจะเหมาะสมกับวัย ในเรื่องซึ่งให้เห็นถึงการเดินทางผิดของวัยรุ่น ซึ่งหันไปพึ่งยาเสพติด เรื่องการคบเพื่อนเป็นส่วนประกอบในชีวิตที่สำคัญมาก ถ้าเราคบเพื่อนก็จะมีชีวิตดี ไม่มีก็จะมีชีวิตไม่ดี การปรับตัวเข้ากับเพื่อนมีหลายวิธี ไม่จำเป็นต้องทำตามเพื่อนทุกอย่าง เราควรนำสิ่งที่คิดว่าดีและเข้ากับเพื่อนได้เฉพาะในทางที่ดีมาแสดงออก แต่อันเข้ากันไม่ได้ควรจะปรับตัวใหม่ ไม่ใช่ทำตามทุกอย่างเพราะเพื่อนอาจทำให้เราเสียคนได้ เรื่องการเรียน เราควรตั้งใจเรียนเพื่อพ่อแม่จะได้ปลาบปลื้มใจ

ในด้านการเผชิญปัญหา เมื่อเจอปัญหาไม่ควรหลีกเลี่ยง ควรจะยอมรับและแก้ไขปัญหานั้นให้ถูกวิธี เมื่อน้ำพุรู้ว่าสิ่งที่คนทำไปนั้นผิด ก็ไปสารภาพกับแม่เพื่อขอเงิน ไปรักษาตัว เมื่อเผชิญปัญหาร้ายแรงไม่ควรคิดแก้ปัญหาด้วยคนเดียว ควรปรึกษาพ่อแม่เพื่อหาทางออกที่ดีที่สุด

ในตอนแรกน้ำพุคิดที่จะไปเลิกที่ถ้ากระบอกซึ่งการเลิกอดยานั้นไม่ใช่เรื่องง่าย การที่น้ำพุมีแม่คอยให้กำลังใจจึงเป็นปัจจัยหนึ่งซึ่งทำให้น้ำพุเลิกยาได้สำเร็จ ยาเสพติดไม่ใช่สิ่งโก้เก๋ การริ่ร่าทำความรู้จักกับมันมีแต่จะทำให้เสียเวลา เสียงาน เสียอนาคตและยังพลอยทำให้คนรอบข้างเสียใจไปด้วย ที่สำคัญตัวของวัยรุ่นเอง ควรจะมีสติ ยับยั้งชั่งใจให้มาก เมื่อมีปัญหาควรที่จะเข้าหาผู้ใหญ่ เพราะการตัดสินใจด้วยตนเองอาจจะไม่รอบคอบพอ เนื่องจากขาดประสบการณ์ อาจทำให้ตัดสินใจผิดพลาดได้ หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือที่ดี ที่น้ำพุได้รู้เป็นตัวอย่าง เมื่อเข้าไปข้องแวะกับยาเสพติด จะเกิดผลอย่างไร รวมถึงผู้ปกครองควรให้คำแนะนำลูกๆ คอยชี้แนะในเรื่องการดำเนินชีวิต

หนังสือสองเล่มที่ข้าพเจ้าแนะนำให้ทุกท่านได้อ่านนั้น เป็นหนังสือที่ให้ประโยชน์แก่ตัวท่านเอง อีกทั้งยังได้ส่งเสริมให้คนไทยอ่านหนังสือภาษาไทย อักษรไทยและการเผยแพร่แก่ผู้อื่น โดยการเขียน และการออกเสียงภาษาไทยได้อย่างถูกต้อง ภาษาไทยมีความงดงามอันเป็นความภาคภูมิใจ ทั้งเป็นหลักฐานและมรดกทางวัฒนธรรมที่ควรดำรงไว้ให้คงามตลอดไป เป็นภาษาที่มีเอกลักษณ์ในตัวเอง แสดงให้โลกรู้ว่าประเทศไทยก็เป็นประเทศที่มีอารยะ คือมีวิวัฒนาการผูกพันกับสังคมและเป็นกำแพงค้ำค้ำด้านอิทธิพลต่างชาติได้ ภาษาไทยจึงงดงามด้วยสุนทรียะ การใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้อง เป็นการสืบสานวัฒนธรรมในด้านภาษาได้อีกทางหนึ่ง ข้าพเจ้ารู้สึกภูมิใจที่คนไทยให้ความสนใจและให้ความสำคัญกับการอ่านหนังสือ ปลื้มใจแทนบรรพบุรุษไทยที่ยอมสละชีพพลีตนเสียเลือดเนื้อขลุ่ยขลุ่ยทองเล่มนี้ ให้คงความงดงามบนแผนที่โลกอย่างสง่างาม นับจากวินาทีนี้เป็นต้นไป เมืองไทยจักเจริญก้าวหน้าขึ้น เพราะสมาชิกในชาติให้ความสำคัญกับการอ่านและสามารถนำความรู้ที่นำมาประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ได้อย่างแท้จริง

การอ่านหนังสือ คือการอ่านความคิด ที่ทำให้ผู้อ่านแตกความกระจ่างไปได้ รู้ทุกสิ่งทุกอย่างในพื้นที่รอบรู้ในทุกๆ เรื่อง ยิ่งอ่านมาก ยิ่งรู้มาก ทุกสิ่งทุกอย่างไม่ว่าจะเป็นความดีหรือความไม่ดี ที่เรารู้และใช้วิจารณ์ญาณในการตัดสินใจเหล่านั้น เริ่มจากการอ่านหนังสือทั้งสิ้น เพราะฉะนั้นการอ่านหนังสือจึงเป็นการทำงานทางความคิด ที่มีแต่จะงอกงามเป็นสติปัญญา เป็นบ่อเกิดแห่งอาวุธและเป็นชุมทรัพย์ที่จักใช้ไม่ได้ไม่หมดไม่พร่อง ไม่มีใครแย่งชิงไปได้

ข้าพเจ้าขอเชิญชวนทุกท่านให้อ่านหนังสือที่ข้าพเจ้าแนะนำและหนังสือต่างๆ ทุกเล่ม แล้วท่านจะพบแสงสว่างในดวงตาของท่าน คนที่ประสบความสำเร็จในชีวิต หรือคนที่มีความสุขที่สุดในโลก เริ่มจากการอ่านหนังสือทั้งสิ้น หนังสือเปรียบเสมือนดวงมณีแห่งชีวิต ที่พาท่านไปสู่ความสำเร็จได้ เพียงแค่ท่านหยิบหนังสือขึ้นมาอ่าน

นายศุภชัย รัตนสิงห์

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนจุฬารามราชวิทยาลัย เพชรบุรี

ว่าด้วยเรื่อง “ลัทธิ” ระหว่างเพศชาย-เพศหญิงใน “วิถีคนกล้า” และ “เมืองลับแล”

ผลงานนักเขียนล้านนา “มาลา คำจันทร์”

ในบรรดานักเขียนล้านนานั้น มาลา คำจันทร์ หรือชื่อจริงว่า เจริญ มาลาโรจน์ เป็นอีกคนหนึ่งที่มีผลงานโดดเด่นและได้รับความนิยมนักอ่านอย่างแพร่หลาย เอกถัตถ์เฉพาะตัวในงานเขียนของนักเขียนผู้นี้คือ กลิ่นอายของวัฒนธรรมล้านนาที่นำมาเรียบร้อยด้วยภาษา ผูกกระทัดเป็นเรื่องราวให้คนอ่านสัมผัสได้อย่างซาบซึ้งประทับใจ หลายคนคงจดจำจิวอันต์ผสมหอม นำพระธาตุอินทร์แขวน นวนิยายรางวัลซีไรต์ปี 2534 และอีกหลายคนคงชื่นชอบ หมู่บ้านอาบจันทร์ วิถีคนกล้า และเมืองลับแล เป็นนวนิยายอีกสองเรื่องที่อยู่จะแนะนำให้เข้าไปสัมผัสกลิ่นอายความเป็นชนบทของถิ่นเมืองเหนือ ทั้งวิถีชีวิตบนคอกและตำนานเล่าขานประจำถิ่นที่ชวนค้นหา

วิถีคนกล้า เป็นเรื่องราวความลึกลับทางวัฒนธรรมความเชื่อความศรัทธาของผู้คนในหมู่บ้านชาวเขาเผ่าหนึ่ง ซึ่งยึดมั่นและดำเนินชีวิตตามคำกล่าวที่ว่า “ผู้ชายต้องกล้า ผู้หญิงคือแรงงาน” แต่ทุกคนก็ต่างทำหน้าที่ของตนอย่างดีที่สุดตามวิถีประเพณี ผู้เขียนได้เสนอภาพชายหนุ่มผู้สืบเชื้อสายจากผู้นำและนักรบผู้ยิ่งใหญ่ซึ่งต้องการเดินทางรอกเที่ยวบรรพบุรุษของตนท่ามกลางวิถีการปกครองที่เปลี่ยนแปลงไปจากอดีตอีกทั้งยังเสนอภาพวัฒนธรรมประเพณีอันสืบเนื่องมาจากความเชื่อทางค่านิยมศรัทธา ซึ่งเป็นสิ่งลึกลับน่าค้นหา น้อยคนนักที่จะมีโอกาสเข้าไปสัมผัสถ้าไม่ใช่ผู้ที่มีความสัมพันธ์หรือมีความที่กำหนดไว้ทุกประการ

จุดเด่นของโครงเรื่องวิถีคนกล้า คือ การนำเอาความเชื่อมากรอบกำหนดขอบเขตการดำเนินชีวิตของตัวละคร อันได้แก่ ความเชื่อในภูตผี ความเชื่อในอาคม และสิ่งที่ทำให้เรื่องนี้น่าสนใจมากขึ้นอีกเห็นจะเป็นกลวิธีในการลำดับเนื้อเรื่องที่โยงถึงกันทุกตอน มีปัญหาเล็กๆ เสมือนสะพานที่ทอดเป็นทางเพื่อนำผู้อ่านไปสู่ฉากต่อไปนั่นเอง มาลา คำจันทร์ ได้อาศัยข้อมูลจากการอ่านผสมผสานกับการพบปะคลุกคลีกับชาวบ้าน และนำมาคลุกเคล้าปลุกปั้นกลายเป็นเรื่องราวชวนคิดชวนผู้อ่านจะเห็นภาพสะท้อนความเป็นจริงของมนุษย์ที่พยายามแสวงหาวิถีทางที่จะนำไปสู่อำนาจ โดยไม่คำนึงถึงผู้ที่ได้รับผลกระทบจากวิถีทางนั้น นับว่านวนิยายเรื่องนี้เป็นเสมือนกระจกบานใหญ่ที่ส่องสะท้อนภาพต่างๆ ให้ผู้อ่านได้เห็นภาพชัดเจนมากที่สุด

แก่นเรื่องหรือความคิดสำคัญที่ มาลา คำจันทร์ ต้องการเสนอ คือความจริงที่ว่า “ณ ดินแดนสูงสุดมนุษย์ยังใฝ่ฝันถึงสิ่งสูงกว่า” ซึ่งกล่าวง่ายๆ คือการไม่รู้จักพอของมนุษย์นั่นเอง การแสวงหาอำนาจที่จะเชิดชูตนให้อยู่เหนือผู้อื่น แม้ว่ามือที่จับนั้นจะแข็งแรงและมั่นคงได้ด้วยเลือดและน้ำตาของผู้อื่นสักกี่คนก็ตาม นวนิยายเรื่องนี้จึงสะท้อนความรู้สึกรังเกียจของมนุษย์ที่ขัดแย้งกัน ตามจุดประสงค์ของผู้เขียนที่ต้องการให้เรื่องราวสมมุติเป็นเรื่องเตือนใจมนุษย์ทุกคน

นวนิยายทุกเรื่องมีแก่นเป็นสิ่งสำคัญที่สุด แต่หากแก่นเรื่องเหล่านั้นมิได้ถูกถ่ายทอดลงไปในตัวละครที่ตีแล้ว นวนิยายเรื่องนั้นก็จะมีที่สมบูรณ์แบบ ดังนั้นตัวละครจึงมีบทบาทสำคัญมากในการทำหน้าที่สื่อให้ผู้อ่านทราบถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในท้องและความหมายที่แท้จริงที่ผู้เขียนต้องการนำเสนอ

วิถีคนกล้า ก็เช่นกัน นอกจากมีแก่นเรื่องที่นำเสนอแล้ว ตัวละครแต่ละตัวที่เข้าเป็นสื่อถ่ายทอดเรื่องราวก็มีเอกลักษณ์และแนวทางชีวิตเฉพาะตัว เป็นคุณสมบัติของตัวละครที่ตีประการหนึ่ง ผู้เขียนได้สมมุติตัวละครเด่นให้มีบทบาทที่โดดเด่นคือ จ่อปา, หนะเอ, หนะมี จอมุ และปู่แดน

ข้อปาดมอกของเรื่อง เด็กหนุ่มที่เข้าใจอยู่เสมอว่าคุณเป็นลูกของชาวบ้านธรรมดา แต่แท้ที่จริงแล้ว เขาเป็นลูกของปู่แดนผู้เป็นหัวหน้าเผ่านี้ ข้อปาดอยู่ในตระกูลหมี่ดำ ซึ่งเป็นเชื้อสายของนักรบผู้กล้าหาญ ชอบแสวงหาวิถีทางที่จะก้าวเดินตามรอยเท้าของบรรพบุรุษเขี้ยววิถีคนกล้า เขาจึงเป็นภาพของคนที่มีความทะเยอทะยานสูง มีความมุ่งมั่นอย่างแรงกล้าไม่รู้จักคำว่า “พอ” เมื่อได้สิ่งที่ต้องการแล้วก็ยังแสวงหา สิ่งที่สูงกว่า แสวงหาหนทางที่จะได้ครอบครองอำนาจ แม้วิธีการนั้นจะผิดจริตก็ตาม “ข้ารู้ว่าข้ามีอำนาจเหนือสัตว์ เหนือผู้หญิง ข้าอยากรู้ว่าอำนาจข้าจะมีเหนือผีหรือไม่”

มาลา คำจันทร์ ได้เสนอแนะให้เห็นวิธีการใช้อุคตกรรมของคนที่แตกต่างกัน อุคตกรรมที่จะแสวงหาทางที่จะเดินบนวิถีคนกล้า โดย “ทำให้คนอื่นกลัว ทำให้ไม่กลัวคนอื่น” ข้อปาดพยายามทำทุกวิถีทางเพื่อให้ได้มาซึ่งอุคตกรรม ในขณะที่ปู่แดนให้อุคตกรรมนี้อย่างรอบคอบและใช้เพื่อการแก้ปัญหา พร้อมทั้งดักเตือนผู้อื่นให้ใช้อุคตกรรมนี้อย่างถูกวิธีตามจริต

หนะอและหนะมี คือตัวแทนของผู้หญิงที่ยอมอยู่ใต้อำนาจของเพศชาย จารีตของเผ่ากำหนดให้เพศหญิงเป็นแค่ชนชั้นแรงงาน ไม่มีสิทธิกำหนดแนวชีวิตตนเอง เป็นฉากหนึ่งของวิถีชาวเขาห่างไกล แต่ความจริงแล้วฉากดังกล่าวก็ยังฉายชัดอยู่ในทุกสังคม ไม่ว่าจะเป็นชนบทหรือเมืองใหญ่ที่มีความศิวิไลซ์ กลุ่มชนนี้ผู้ชายเป็นใหญ่กว่าผู้หญิงทุกคน ยกเว้นแม่ย่า เพราะผู้ชายมีหน้าที่ปกป้องคุ้มครองหมู่บ้าน ส่วนผู้หญิงมีหน้าที่ทำงานทุกอย่างแทนผู้ชาย โดยไม่มีสิทธิ์เรียกร้องใดๆ นอกเสียจากผู้ชายจะเต็มใจช่วยเหลือ เป็นมุมมองหนึ่งซึ่งอาจจะขัดกับความรู้สึกรักของผู้คนที่ถือในสิทธิสตรี แต่หากมองอีกมุมหนึ่ง เรื่องนี้จะทำให้เราเห็นความสำคัญในสิ่งที่คนรุ่นก่อน ได้รณรงค์เพื่อให้ได้มาซึ่งสิทธิสตรีในปัจจุบัน

นวนิยายเรื่องนี้นอกจากเป็นเสมือนเครื่องเตือนใจไม่ให้หลงระเริงไปกับจิตใต้สำนึกเบื้องลึกของมนุษย์มากเกินไปแล้ว ยังอาจเป็นงานเขียนเชิงสารคดีที่ให้ความรู้เกี่ยวกับชาวเขาทางตอนเหนือของไทยได้ส่วนหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของชาวเขาในแต่ละวันที่มีเกร็ดให้เห็นตลอดเรื่อง เช่น ประเพณีการลงช่วง (ร่วมประเวณี) ประเพณีการเลือกแม่ย่า ซึ่งต้องใช้หญิงสาวพรหมจรรย์ และแม่ย่าที่ได้รับเลือกจะต้องลงช่วงกับปู่แดนและผู้ชายอีกหลายคน หากทนได้จะได้รับทุกสิ่งทุกอย่างและหากตายจะได้รับการนับถือบูชา ประเพณีกินข้าวใหม่ พิธีฟันดาบกินข้าวใหม่ ชาวบ้านจะนำข้าวมากองไว้ให้ปู่แดนกับแม่ย่า และหลังจากเลิกงาน ผู้หญิงทุกคนมีสิทธิเลือกผู้ชายทุกคนลงช่วงด้วย ด้านความเชื่อความศรัทธาของกลุ่มชนชาวเขาที่ถ่ายทอดปลูกฝังความเชื่อและยึดถือปฏิบัติเพื่อความคุ้มครองและปกครองกลุ่มชนให้อยู่ได้ ความเชื่อด้านอากาศที่ถ่ายทอดผ่านปู่แดน (ผู้ที่สามารถติดต่อสื่อสารกับบรรพบุรุษและภูตผีได้) การค้ำน้ำสาบาน เป็นต้น เหล่านี้คือวัฒนธรรมทางความเชื่ออันถือว่ามีคุณประโยชน์ของท้องถิ่นแต่ละกลุ่มชนที่ยังมิได้เจือปนแปดเปื้อนกับสังคมเมืองเลย

เมืองลับแล เป็นนวนิยายที่เลียดพิภพเป็นตอนๆ ในนิตยสาร *สกุลไทย* โดย มาลา คำจันทร์ ได้หยิบเอาแก่นกลางของเรื่องเล่าตำนานพื้นเมือง *เมืองลับแล* ที่คนไทยส่วนใหญ่รู้จักกันดีมาแตกคอกออกกลายเป็นรูปเป็นเรื่อง นำเสนอเรื่องราวการใช้ชีวิตของชาวชนบทที่ยึดธรรมะเป็นที่พึ่ง ดำเนินชีวิตตามความเชื่อ ความลึกลับ ความเป็นมาของเมืองลับแลแม้จะวางเลือน แต่ตำนานเรื่องเมืองลับแลนั้นก็มีการเล่าขานกันมาช้านาน บ้างก็ว่าเป็นเมืองที่ถูกซ่อนอยู่ในป่า บ้างก็ว่าเป็นเมืองแม่ย่า แต่ในเรื่องนี้ ผู้เขียน ได้จินตนาการให้เป็นเมืองแม่ย่า เป็นเมืองที่ผู้หญิงถูกขังเป็นใหญ่ครองเมือง และกีดกันสิทธิของผู้ชาย “หญิงเป็นนาย ชายเป็นข้า” โดยสอดแทรกเรื่องราวการดำรงชีวิตของชาวชนบททุกแง่มุม และปิดท้ายเรื่องไว้ให้ผู้อ่านได้จินตนาการต่อไป

จุดเด่นของโครงเรื่อง *เมืองลับแล* คือการนำธรรมะและความเชื่อในเรื่องต่างๆ มาใช้ในการดำเนินชีวิตตัวละคร เพื่อจะช่วยคลี่คลายปัญหา เช่น การที่ชาวบ้านของจอมแสงมีหลวงปู่เป็นที่พึ่งเมื่อยามเจ็บไข้ การเช่นไหว้แม่ย่าของชาวไทยถึงความลึกลับของเมืองลับแลที่เหมือนดั่งเมืองที่ตั้งอยู่ในม่านหมอกคล้ายกับจะแลเห็นแต่เพียงกะพริบตาที่หายไปเช่นเดียวกับชื่อเมือง

โครงเรื่องจัดอยู่ในประเภท โครงเรื่องแบบดั้งเดิมที่ เน้นความสำคัญของเหตุการณ์ โดยให้ตัวละครเอกเป็นผู้เผชิญหน้ากับเหตุการณ์และปัญหาต่างๆ ของเรื่อง ซึ่งเป็นวิถีดั้งเดิมที่ผู้ตกทุกอย่างก็คลี่คลายไปสู่จุดจบของเรื่อง

มาลา คำจันทร์ ได้ชี้ให้เห็นสังขรณ์แห่งชีวิตมนุษย์ เกิดมาต้องพบกับความสุขและความทุกข์สลับกันไป ไม่มีใครในโลกนี้ที่พบพานแต่ความสุขหรือความทุกข์เพียงอย่างเดียว เส้นทางชีวิตของทุกคนมิได้โรยด้วยกลีบกุหลาบหรือเต็มไปด้วยขวากหนามเสมอไป ผู้เขียนได้ชี้ให้เห็นการใช้ธรรมะ ความเชื่อและความศรัทธา มาช่วยคลี่คลายปัญหา และสะท้อนให้เห็นวิถีชีวิตของชาวชนบทที่มีความผูกพันกับวัดและธรรมชาติ รวมความเสมอภาคกันระหว่างชายหญิง ถ่ายทอดผ่านวิถีของตัวละครที่สมมุติขึ้นในฉากของเมืองเชียงคัง

ผู้เขียน ได้จินตนาการเมืองเชียงคังให้เป็นเมืองที่ผู้หญิงเป็นใหญ่ และกีดกันเพศชาย ต่อมาในสมัยที่นางจ๋วนมิ่งเมืองเป็นใหญ่ เวลาเดียวกันได้เกิดมีชายร่างใหญ่นาม “ขุนล่อ” ผู้มีความคิดความอ่านตรงกันข้ามกับจารีตแห่งเมืองในเรื่องความไม่เสมอภาคระหว่างหญิงชาย และการเอาใจเอาเปรียบจนถึงสิ้นชีวิตของคนทั้งสอง สืบต่อมาเมื่อนางอ้วมิ่งเมืองเป็นใหญ่ ขุนล่อสืบเชื้อสายขุนล่อขึ้นมาเช่นกัน ความขัดแย้งคารบสองนี้เป็นเหตุให้เมืองเชียงคังแตกเป็นสอง กลายเป็นเมืองไทยเวียงและเมืองไทยซง เมืองไทยเวียงนับถือผู้หญิงกีดกันเพศชาย ส่วนเมืองไทยซงนับถือเพศชาย ซึ่งเรื่องเหล่านี้ก็ล้วนแล้วแต่มีอยู่ทุกยุคทุกสมัย ทุกชนชั้น ทุกสังคม แม้ปัจจุบันรัฐธรรมนูญ ระบุเรื่องราวของสิทธิขั้นพื้นฐานของมนุษย์อย่างเด่นชัด แต่เราคงปฏิเสธไม่ได้ว่าสิ่งที่ระบุกับสิ่งที่คนเรานำมาใช้ปฏิบัติบางครั้งก็เหมือนเส้นขนานกัน

ผู้เขียน ได้บอกเล่าเรื่องราวผ่านตัวละคร ทำให้ผู้อ่านมองเห็นภาพได้จริงตามจินตนาการของผู้เขียน ถึงแม้จะคล้ายว่าเรื่องนี้เหมือนเรื่องเกินจริง แต่ด้วยเหตุที่เรามักจะคุ้นเคยกับตำนานปรัมปราเรื่องเมืองลับแลด้วยกินทุกคน ทำให้ออกากที่จะค้นหารายละเอียดความแค้นเรื่องที่ได้อ่านมาแต่ครั้งเยาว์วัย

ผู้เขียนสร้างตัวละครที่มีบทบาทเด่นและสำคัญอยู่หกตัว ได้แก่ จอมแสงลูกชายของพรานวงและตีเวียง หนุ่มร่างใหญ่ หน้าตาคนดังคนงามสมชายชาตรี เก่งการใช้อาวุธ ขยันทำมาหากิน มีสติจะ มั่นคงในความรัก ซื่อสัตย์ต่อหญิงคนรัก อ่อนน้อมถ่อมตน เชื้อฟังกำสั่งสอนของผู้ใหญ่ มีน้ำใจต่อคนรอบข้าง และรักเพื่อนยิ่งชีวิต มีเพื่อนรักที่คบกันมาแต่เยาว์วัยที่ชื่ออ้อมิ่ง ลูกของพรานเมือง เป็นคนพูดจาชวนผ่าซอก แต่มีความเป็นมิตรแท้และเอื้อเฟื้อผู้อื่น แต่ลึกๆ มีความทะเยอทะยานสูง

นางอ้ว ผู้เป็นนางมิ่งเมืองคนเก่าของไทยเวียง หน้าตาเหยี่ยวขนราวกับแรงเฒ่าเฝ้าสุสานร้าง ไร้ซากศพกิน แต่เป็นผู้มีบทบาทอย่างมากต่อเมือง รอบคอบมีสติ ทิศการณ์ไกล รู้จักการวางแผนที่ดี พูดจาตรงไปตรงมาไม่รักษาน้ำใจคน นางรังเมืองหญิงผู้มีบทบาทยิ่งในเมืองเชียงคัง อาวุธขึงน้อง หน้าตาคนงาม แต่มากู้ ผู้หลงรักจอมแสง มีความมักใหญ่ใฝ่สูง และเป็นภักษณ์ของที่ไม่มีมีความพอใจในสิ่งที่ตนมีอยู่ และยังมีตัวละครหลายตัวที่แท้จริงมีบทบาทของสังคมเข้ามาเกี่ยวข้องกับโขง ไทและมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมที่แสดงออกแม้กาลเวลาจะผันผ่านแม้สถานการณ์จะทำให้คนผันแปร แต่จิตใจสำนึกของคนย่อมกับงันและพร้อมที่จะเปิดเผยออกมาให้เห็นเมื่อจำเป็น

ด้วยเหตุที่ มาลา คำจันทร์ มีพื้นเพผูกพันกับธรรมชาติแห่งล้านนา ดินแดนที่อ้อมแอ้มด้วยขุนเขาและเมฆหมอก งานเขียนของเธอทุกเรื่องจึงมีฉากแห่งธรรมชาติปรากฏอย่างงดงาม อย่างเรื่องนี้ ผู้เขียนได้พรรณนาหมู่บ้านจอมแสงที่มีป่าไม้ทุกสมบูรณ มีสัตว์น้อยใหญ่ ตั้งแต่กระแต กระต่ายป่า จนถึงอินทนิล กวาง มีแม่น้ำ ห้วย หนอง คลอง บึง อันแสดงถึงระบบนิเวศวิทยาที่อุดมสมบูรณ์ยิ่ง โดยมีคนเป็นผู้ฟังฟังอิงอ้อมกอดแห่งธรรมชาติกันอย่างอบอุ่น การใช้ชีวิตอยู่บนพื้นฐานของความเชื่อที่บรรพบุรุษถ่ายทอดต่อๆ กันมา ภาพ ชาวบ้านที่สร้างบ้านด้วยแฝก ฝาบ้านมาจากไม้ไผ่ การหาบน้ำจากลำห้วยขึ้นช้ำว ไหมและควั่น ไฟจากกระท่อมชิงเขา เหล่านี้คือภาพที่คนเมืองในปัจจุบันแทบไม่เคยเห็นหรือสัมผัสเลย

จากกระท่อที่ทุกๆ คนสังกัดอยู่ทุกเมื่อเชิ้อวัน ไม่อาจทำให้เห็นความเป็นจริงได้อย่างดั่งแท้ ออกมาให้ลองใช้ชานวิหยาที่แสดงเรื่องนี้เป็นดังกระจะกอบานใหม่ของท่าน รับรองได้ว่าหากได้สัมผัสสระจกทั้งสองบานนี้แล้วจะไม่คิดหวัง ยินช้นได้จากที่เข็ชชวมของชนหลวอๆ คน อีกทั้งยังทำให้ทุกๆ ดั้งที่ซ่อนลึกลึกอยู่ภายใต้จิตสำนึกของท่านสะท้อนออกมาให้เห็นอย่างชัดเจน แต่ที่ท่านใช้เสร็จแล้ว อย่าลืมเก็บสิ่งที่ท่านเห็นไว้ที่เดิม ในที่ที่ถึงนั้นควรจะอยู่ช้วนรินครร์

น.ส. สมถวิล สุขเลี้ยง

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนราธิวาส จ. นราธิวาส

คนกล้าที่หมู่บ้านอาบันทร์

คุณเคยคิดไหมว่าจะมีหนังสือที่อ่านแล้วทำให้ผู้อ่านตระหนักถึงพลังที่มีอยู่ในตนเอง หรือบันดาลให้เกิดความรู้สึกบางสิ่งบางอย่าง เมื่ออ่านต่อไปคุณก็จะพบว่าชีวิตเล็กๆ ของเราหนึ่งชีวิต ชีวิตที่บางคนถามตัวเองเสมอว่า เรามีกี่มาทำไม ถ้าหากคุณได้รับรู้เรื่องราวของพวกเขาเหล่านี้แล้ว คุณจะรู้ว่าเราก็สามารถทำประโยชน์ให้สังคมได้มากมาย ทำสิ่งดีๆ เพื่อผู้อื่นและเพื่อความสุขใจตามวิถีของตนเอง

คนกล้า หนังสือสารคดีเล่มนี้ทำให้ฉันรู้สึกเช่นนั้น งานเขียนเชิงสารคดีอย่างคนกล้า หลายๆ คนอาจมองว่าเป็นหนังสือที่น่าเสนอเรื่องราวความเป็นจริง เฉกเช่นหนังสือสารคดีทั่วๆ ไป แต่ด้วยลีลาการเขียนของผู้แต่ง คุณวันชัย ดันดี วิทยาทัทธย์ ที่สร้างสรรค์ข้อเท็จจริงเหล่านี้ให้มีชีวิตชีวา กลายเป็นนิยายชีวิตที่น่าติดตามเล่มหนึ่ง แม้อ่านตั้งแต่ต้นจนจบก็ไม่มีรู้สึกเลยว่านี่ฉันกำลังอ่านหนังสือสารคดีอยู่หรือ คนกล้า บอกเล่าเรื่องราวชีวิตของบุคคลห้าคน ทั้งที่มีชื่อเสียง โด่งดัง หลายๆ คนอาจเคยได้ยินชื่อ แต่ก็ไม่เคยรู้ว่าชีวิตจริงของพวกเขาเป็นอย่างไร

ถ้าหากคุณมีโอกาสดำเนินชีวิตเหมือนที่ฉันได้อ่านครั้งแรกด้วยความบังเอิญ หนังสือเล่มนี้ซ่อนตัวอยู่ในชั้นไม้เก่าๆ ของห้องสมุดประชาชน ฉันรู้เลยว่าไม่มีเหตุผลใดๆ ที่ฉันจะต้องพลาดหนังสือเล่มนี้ หน้าปกหนังสืออันโดดเด่นสะดุดตาด้วยรูปบุคคลทั้งห้า คือ พระเจ้าตากสินมหาราช ม.จ. สิทธิพร กฤดากร พ. พระ เพื่อ หรือพิทักษ์ และ สิบ นาคะเสถียร คนทั้งห้าล้วนแตกต่างกันด้วยวิถีชีวิตและการทำงาน แต่ทุกคนมีสิ่งหนึ่งที่เหมือนกันคือความเป็นคนที่ไม่ได้มีความหมายแค่คนธรรมดาคนหนึ่ง คนกล้าที่มีจิตวิญญาณของนักสู้ผู้ยืนหยัดในคุณธรรม และยึดมั่นในอุดมการณ์ของตนเอง เกิดมาเพื่อทำประโยชน์ให้ผู้อื่นมากกว่าเพื่อตนเอง

คนกล้า บอกเล่าเรื่องราวชีวิตของพวกเขา โดยมีผู้แต่งเป็นสื่อกลางในการถ่ายทอดข้อเท็จจริงด้วยภาษาที่เรียบง่าย แต่ไม่ได้ทำให้ความเข้มข้นของเรื่องจริงลดลงเลย ชีวิตการต่อสู้ของพระเจ้าตากสิน ที่ท่านทรงมุ่งมั่นในการกู้เอกราชให้ชาติไทยกลับคืนมา หรือชีวิตและความตายของ สิบ นาคะเสถียร ที่ฉันอ่านเรื่องราวของเขาแล้วซึ้งแล้วโดยไม่รู้จักเบื่อ อ่านทุกครั้งล้าคอก็ตบตันทุกที ฉันไม่อยากจะเชื่อเลยว่าบนโลกใบนี้คนที่ยอมเสียละชีวิตอันมีค่าของตนเพื่อประโยชน์ต่อส่วนรวม สิบหนุ่มเทศความพยายามทุกวิถีทางเพื่อรักษาป่าห้วยขาแข้ง จนได้รับการยกย่องให้เป็นมรดกโลก ฉันเกือบห้ามน้ำตาตนเองไม่อยู่เมื่ออ่านถึงข้อความที่ว่า “สิบ นาคะเสถียร รอวันนี้มานาน นาน พอจะรู้ว่า มีเพียงเสียงปืนนัดเดียวเท่านั้นที่จะทำให้ความฝันของเขาเป็นจริงได้” ต้องยอมรับว่าผู้แต่งสามารถใช้สำนวนภาษาในการเขียนสารคดีที่เข้าถึงอารมณ์และความรู้สึกของผู้อ่านอย่างจริง

ฉันอยากให้เพื่อนหรือนักอ่านท่านอื่นๆ ที่ชื่นชอบงานเขียนเชิงสารคดีหรือได้ลองอ่านหนังสือเล่มนี้ เมื่ออ่านคนกล้า จบแล้วลองถามตัวเองดูบ้างว่าชีวิตนี้เคยคิดที่จะทำอะไรเพื่อผู้อื่นบ้างหรือไม่ คุณจะเกิดมาท่ามกลางชาติตระกูลอันสูงส่งหรือมีชีวิตที่ต้องต่อสู้ดิ้นรนอย่างชนชั้นธรรมดา ขอเพียงมีความตั้งใจจริงเท่านั้น ม.จ. สิทธิพรพิสูจนั้ให้เห็นว่าความเป็นเจ้าไม่ส่งผลใดๆ ต่อความแน่วแน่ในอุดมการณ์ที่จะเสียสละชีวิตนี้เพื่อชาวไร่ชาวนา มุ่งมั่นพัฒนาการเกษตรของไทย ตามแนวทางของท่าน พ. พระ หรือพระวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าพิระพงศ์กานูเดช เจ้าคาราทอง ราชานักแข่งรถแห่งสยาม ที่แม้จบจนวาระสุดท้ายของชีวิต ท่านก็ยังยืนหยัดในเจตนารมย์ที่จะช่วยเหลือผู้อื่น ขณะเดียวกันที่วิญญานขบถของชายชื่อเพื่อ หรือพิทักษ์ บันปลายของชีวิตทั้งในฐานะครูผู้ยิ่งใหญ่กับบทบาทนักอนุรักษ์ที่อุทิศตัวเพื่อการบูรณะสมบัติของชาติ เรื่อง

ราวของพวกเขาทุกคนในหนังสือเล่มนี้อาจจะกระตุ้นพลังแห่งความดี ความศรัทธา ความกล้า และมุ่งมั่น ที่มีอยู่ในตัวคุณออกมา

หากฉันจะเปรียบ *คนกล้า* เป็นคั้งเพชรก็คงเป็นเพชรที่เจียรไนด้วยความคิดการเขียนเรียงด้วยถ้อยภาษาการเขียนอันเฉียบคม แล้วคุณล่ะจะยอมพลาดการอ่านหนังสือดีๆ ที่มีคุณค่าเล่มนี้ได้อย่างไร

ฉากและบรรยากาศ ฉันทึกว่าเป็นปัจจัยส่วนหนึ่งที่ช่วยให้เรื่องน่าติดตาม กระตุ้นให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการ และความประทับใจ จะดีไปกว่านั้น หากผู้เขียนสามารถนำบรรยากาศของเรื่องมาตีความให้เห็นภาพในแง่มุมที่แปลกออกไปจากเดิม ซึ่งทำให้เรื่องที่อ่านมีความน่าสนใจมากขึ้น ดังเช่น *หมู่บ้านอาบจันทร์* วรรณกรรมเยาวชนที่เป็นเรื่องเล่าเกี่ยวกับเด็กๆ และครอบครัวที่อาศัยอยู่บนคอกสูง วิถีชีวิตชาวเขาที่คนพื้นราบมักจะเรียกพวกเขาว่า “กะเหรี่ยง ยางกะเลอ” แต่ที่พวกเขาเรียกกันว่า “ปาดะฮะฮอ”

หมู่บ้านอาบจันทร์ เป็นหนังสือที่นักเขียนรางวัลซีไรต์ มาลา คำจันทร์ แต่งขึ้นจากชีวิตช่วงหนึ่งที่ได้เคยไปใช้ชีวิตเป็นครูสอนเด็กๆ บนคอก วรรณกรรมเรื่องนี้ทำให้เราได้สัมผัสชีวิตที่สงบ ไร้แสงสี คั่นรณอยู่ท่ามกลางความโดดเดี่ยว กันดาร ความรักระหว่างเพื่อน ความผูกพันระหว่างเด็กๆ กับครอบครัวและความหวงแหนของชุมชนกับป่า แม้ว่าพวกเขาจะไม่มีเครื่องอำนวยความสะดวกใดๆ ไม่มีหมอ ไม่มีโรงเรียน แต่ป่าเกอะฮะก็มีวัฒนธรรม ภูมิปัญญาพื้นบ้าน ที่สามารถถ่ายทอดกันมาลูกชั่วหลาน

ผู้เขียนได้ให้ความรู้เกี่ยวกับวิถีการดำรงชีวิตของชาวปาดะฮะฮอ เป็นความรู้ที่หาไม่ได้ในโรงเรียนทั่วไป แต่ได้จากโรงเรียนแห่งชีวิต เช่น การ ใช้ยาสมุนไพรรักษาโรคแบบดั้งเดิม กฎเกณฑ์ที่เคร่งครัด เช่น เรื่องจารีตประเพณี ชายหญิงจะสมสู่กันอยู่หรือไม่ ได้เด็ดขาด หรือประเพณีการนับถือผีหลวง บูชาเช่นไหว้ผีบรรพบุรุษ ฉันทึกคนเมืองอย่างพวกเราที่เรียกตนเองว่า “ผู้เจริญ” บางทีชาวปาดะฮะฮอน่าจะเป็นผู้ที่เจริญกว่าเสียอีก ความเจริญไม่ได้วัดที่ความก้าวหน้าทันสมัยเสมอไป แต่วัดกันที่จิตใจมากกว่า สังคมที่คนมีจิตใจดีงาม เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ สมควรเรียกตนเองว่า “ผู้ที่เจริญแล้ว”

จุดเด่นและความน่าสนใจในกลวิธีการแต่งเรื่องนี้ ประเมินจากความรู้สึกลึกซึ้งของฉันทึกที่ผู้เขียนสามารถบรรยายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นด้วยภาษาที่สละสลวย อย่างเช่น บทที่ 2 ลมหนาวได้พัดพาความหนาวเย็นมาเยือนหมู่บ้านเหล่าเกวคิ (ชื่อหมู่บ้านตามท้องเรื่อง) ผู้เขียนได้บรรยายว่า “ลมหนาวพัดรุนแรง เวลามันผ่านช่องแคบของหุบเขาจะดังเหมือนเสียงร่ำไห้ของคนที่อยู่ในโลกมืด” หรือประโยคที่ว่า “หมู่บ้านก็จะหลับใหลในความอ่อนโยนของเดือนบนฟ้า เหมือนเดือนจะปลอบโยนเหมือนมันจะซดเซซีให้กับการ โขยตีอันโหดร้ายของลมหนาว” มันมีเสน่ห์ตรงการสร้างสรรค์เปรียบเทียบกับละมุนละไม แต่ได้ภาพชัดเจน บางบทผู้เขียนจบตอนด้วยประโยคที่ให้ผู้อ่านไปตีความคิดต่อเอาเอง จินตนาการเป็นเรื่องที่จำกัดความคิดไม่ได้ หรืออย่างความน่าสนใจของตัวละครและบทสนทนาที่มีความเป็นธรรมชาติ ไร้รสชาติของการอ่านเหมือนกับเรากำลังอ่านหนังสือนวนิยาย รับรู้ถึงความรุ่งเรืองของเด็กๆ ความสะเทือนใจ การพลัดพรากและลาจาก

ผู้เขียน มาลา คำจันทร์ ได้กล่าวไว้ในคำนำว่า ใช้เวลาถึงปีเศษในการแต่งวรรณกรรมเยาวชนเรื่องนี้ ฉันทึกว่ามันเป็นหนังสือที่คุ้มกับการเสียไปจริงๆ ฉันทึกคิดว่ามีโอกาสดี้อ่านวรรณกรรมเยาวชนเรื่องนี้ และฉันทึกก็อยากให้เยาวชนคนอื่นๆ โชคดีเหมือนฉันทึกเช่นกัน *หมู่บ้านอาบจันทร์* จะทำให้รู้ว่าในเวลาเดียวกันที่การดำเนินชีวิตของเรารอบไปด้วยเทคโนโลยีที่ขะเหิมได้ ในทางตรงกันข้าม ยังมีผู้คนส่วนหนึ่งดำรงชีวิตอยู่ได้ท่ามกลางธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมโดยมีความดีงาม และประเพณีที่ทุกคนยึดมั่นเป็นเครื่องหล่อหลอมจิตใจ

ฉันทึกเห็นด้วยกับผู้เขียนที่ว่า คนคนเดียวไม่อาจตัดสินใจ อยากเชิญให้ไปสัมผัสเยี่ยมชมเขียนหมู่บ้านอาบจันทร์ นอกเหนือจะมีหนังสืออีกมากมายหลายเล่มรอให้อ่านอยู่ หนังสือก็เหมือนคนที่ต่างก็มีคุณค่าในตัวเอง อยู่ที่ว่าใครจะตีราคาคุณค่าของตนเองมากน้อยเพียงใด

นายสวนัฐ ตรีสาทร

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนจุฬารามราชวิทยาลัย เพชรบุรี

“ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน” และ “สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่า คน”
สองรางวัลซีไรต์จากปลาปากาว วินทร์ เลียววาริณ

โรงเรียนประจำ/ชั่วโมงเรียน/ภาษาไทย/ชั้น ม. 5/รายงาน/รางวัล/ซีไรต์/วินทร์/คะแนนเก็บ/กลุ่ม 1/นวนิยาย/ประชาธิปไตย/เส้นขนาน/กลุ่ม 2/เรื่องสั้น/สิ่งมีชีวิต/คนวิจารณ์/นำเสนอ/หน้าชั้น/ฟัง/บันทึก/เพื่อน/คิด/คนอ่าน/เปิด/โลกกว้าง/ดำเนิน/ชีวิต/...

ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน ผลงานสร้างสรรค์ของนักเขียนแนวทดลองนามว่า “วินทร์ เลียววาริณ” นวนิยายรางวัลดีเด่นจากคณะกรรมการพัฒนาหนังสือแห่งชาติ พ.ศ. 2538 รางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน (ซีไรต์) พ.ศ. 2540 และหนังสือดีสำหรับเด็กและเยาวชน (อายุ 16-18 ปี) พ.ศ.2541-2542 วินทร์ เลียววาริณ ใช้ชั้นเชิงทางวรรณศิลป์ เรื่องวรั้งเหตุการณ์และบุคคลในจินตนาการเข้ากับเหตุการณ์และบุคคลจริงอย่างผสมกลมกลืน ผ่านความคิดคำนึงและบทสนทนาของตัวละครเอก ผู้เป็นเสมือนตัวแทนคนในชาติที่ได้รับผลกระทบจากความผันผวนทางการเมือง ตั้งแต่เริ่มเปลี่ยนแปลงการปกครองจนถึงปัจจุบัน

หนังสือเรื่องนี้ดำเนินเรื่องด้วยการจำลองภาพเหตุการณ์ทางการเมืองนับตั้งแต่มีการปกครองระบอบประชาธิปไตย (แม้จะไม่ใช่แบบเต็มใบก็ตาม) ในช่วงกว่า 60 ปีที่มีการพัฒนาระบอบประชาธิปไตย แต่ละยุคก็มีการถ่ายเทอำนาจจากกลุ่มบุคคลหนึ่งไปหาอีกบุคคลหนึ่ง โดยผู้เขียนถ่ายทอดผ่านการดำเนินชีวิตของบุคคลสองคนที่แตกต่างกันในด้านการใช้ชีวิตและทางด้านอุดมการณ์ แต่ทั้งสองมีจุดหมายปลายทางเหมือนกัน นั่นคือเพื่อการได้มาซึ่งความสงบสุขของบ้านเมือง สติเสรีภาพที่เท่าเทียมกัน และได้มาซึ่งการมีประชาธิปไตยที่เต็มใบ แต่เดินเป็นแนวที่ขนานกันไปโดยไม่สามารถจะใช้วิธีร่วมกันได้

เริ่มตั้งแต่ชายชราสองคน คือ พล.ต.ต. คุ้ม พันเข็ม (อดีตตำรวจฝีมือดี เป็นหนึ่งในตำรวจสมัยนั้นที่ปฏิบัติหน้าที่อย่างซื่อสัตย์ ขอมหัก ไม่ยอมงอ ไม่โอนอ่อนไปตามอำนาจ) และหลวงภฤชวิจิตร (อดีตบุรุษผู้มีสองคาน เคยเป็นคุณหลวงผู้สูงศักดิ์ แต่ถูกความผันผวนทางการเมืองบังคับให้กลายเป็นโจร เกล็ดขังระบอบเผด็จการ และต่อสู้กับมันด้วยวิธีการของเขาเอง มีความรักชาติไม่น้อยไปกว่ากลุ่มผู้มีอิทธิพลทางการเมืองในสมัยนั้น) มาพบกันอีกครั้ง และหวานร่ำถึงความหลังตั้งแต่ที่พบกันครั้งแรก ในฐานะศัตรู ระหว่าง ร.ต.ต. คุ้ม พันเข็ม และเสื่อย้อย ในยุคเริ่มต้นการเปลี่ยนแปลงการปกครองเป็นระบอบประชาธิปไตยที่มีแต่ความวุ่นวาย ซึ่งทั้งคู่ต่างได้รับผลกระทบจากความผันผวนทางการเมือง และต้องต่อสู้กับสถานการณ์ต่างๆ มาโดยตลอด ถึงแม้จะอยู่คนละฝ่ายและมีอุดมการณ์ที่แตกต่างกัน แต่ทั้งคู่มีจุดหมายเดียวกันคือ รักความเป็นชาติ ความเป็นประชาธิปไตย เหตุการณ์ทางการเมืองผ่านไปมากมาย รวมถึงการล่มสลายของพรรคคอมมิวนิสต์ด้วย จนในที่สุดทั้งคู่ได้กลายมาเป็นเพื่อนกัน ในขณะที่การเมืองไทยกำลังแปร โจมเข้าสู่ยุคของนักธุรกิจนานาชาติที่ใช้นักการเมืองเป็นฐานในการทำธุรกิจ

แก่นของเรื่องประชาธิปไตยบนเส้นขนาน เป็นเรื่องราวของกลุ่มคนไทยหลายฝ่าย ที่คั่นรอนอยู่ท่ามกลางผลกระทบจากความผันผวนทางการเมือง ในช่วงเปลี่ยนแปลงระบอบการปกครอง ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2475-2535 ความคิดสำคัญที่ผู้เขียนต้องการนำเสนอคือ เรื่องของการใช้ชีวิตเพื่อความถูกต้อง ไม่เอาเปรียบ ไม่หลอกลวง ไม่ประ โยชน์จากใคร รู้ทันคนเพื่อไม่ให้ถูกหลอกลวง และใช้ชีวิตให้คุ้มค่า ยึดมั่นในอุดมการณ์บนความชอบธรรม โดยมีฉากและสถานที่ในเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องทาง

การเมืองไทยช่วง 60 ปีที่ผ่านมา ทั้งเหตุการณ์ที่เกี่ยวพันกับตัวละครจริงตามประวัติศาสตร์และตัวละครสมมุติ เช่น สวนลุมพินี นูสาวรีย์ประชาธิปไตย ถนนราชดำเนิน บ้านเก่าคง จังหวัดสกลนคร เป็นต้น

วินทร์ เลียววาริณ ได้แสดงออกถึงแนวคิด ปรัชญา จากมุมมองต่างๆ ที่มองภาพการเมืองของไทยตั้งแต่เริ่มการเปลี่ยนแปลงการปกครอง ซึ่งคติบางข้อก็แสดงให้เห็นถึงความเป็นจริงของสิ่งต่างๆ นั่นคือ “สังขธรรม” การที่โลกต้องลำบากยุ่งยากนั้นเป็นเพราะความเห็นแก่ตัวของคนบางคน การที่ต้องทำทั้งที่ไม่อยากทำ ต้องรับทั้งที่ไม่อยากรับ ก็เป็นเพราะบังคับความเห็นแก่ตัวไม่ได้ หรือทนต่ออำนาจของความเห็นแก่ตัวไม่ได้ แม้จะมีบุญวาสนาชะตาสูง ก็ไม่ควรยึดมั่นว่าจะเป็นเช่นนั้นตลอดไป อาจมีวันที่ตกต่ำได้ถ้าไม่รู้จักระวังตัว ขามโคชีวิตมีแต่ความราบรื่นก็อย่าหลงระเริงให้ตัวคนอยู่ในศีลในธรรมเสมอ ต้องตั้งสติเตือนตัวเองอยู่เสมอว่าสักวันหนึ่งยศศักดิ์ ชื่อเสียง เงินทอง และความสุขทั้งปวง อาจจะพังพินาศไปในพริบตาเดียวก็ได้ ถ้าไม่หมั่นประกอบความดีให้อีกๆ ขึ้นไป ชีวิตหรือผู้คนในสังคม ประกอบด้วย โลกธรรม 8 คือ ลาภ-ไม่มีลาภ, ชาติ-ไม่มีชาติ, สรรเสริญ-นิินทา, สุข-ทุกข์ ซึ่งสามารถเปลี่ยนสภาพความเป็นอยู่ได้อย่างง่ายดาย หากใช้ชีวิตอย่างขาดสติ ประมาทไม่ตั้งอยู่ในธรรม

ข้อผิดพลาดและความยุ่งยากของประชาธิปไตยคือประชาชนทั้งหลายไม่มีศีลธรรม แต่ถือประโยชน์จากระบอบประชาธิปไตยรับใช้กิเลสของตนอย่างเสรี เมื่อประชาชนไม่มีศีลธรรม ประชาชนโกงก็เลือกผู้แทนโกง หรือได้ผู้แทนโกง ผู้แทนโกงไปอยู่ไปทำงานร่วมกันก็เป็นรัฐสภาโกง รัฐสภาไปตั้งคณะรัฐบาล ก็เป็นรัฐบาลโกง กลายเป็นว่าโกงกันทั้งบ้านทั้งเมือง สังคมจึงมีแต่คดโกงต่ำลงเรื่อยๆ การเมืองเป็นละครเรื่องยาว จับซ่อน พระเอกและผู้ร้ายเปลี่ยนบทบาทกันอย่างง่ายดาย ไม่มีใครแก้หรือศัตรูที่ถาวร

ตั้งแต่เปลี่ยนแปลงการปกครอง กองล้อประวัติศาสตร์หมุนเข้ามาแล้วแล้ว จากอำนาจที่อยู่ในบุคคลเพียงบางกลุ่มก็เปลี่ยนมือผู้ถือกลุ่มหนึ่งโดยการใช้อำนาจ ผู้ที่มีอำนาจขึ้นมาบ้างก็อยากจะได้อำนาจทั้งหมดมาไว้ในครอบครองแต่เพียงผู้เดียวและอยากครอบครองตลอดไป กลุ่มบุคคลที่เรียกเรื่องประชาธิปไตยคืนมาสู่ประชาชนโดยทั่วไป แต่เมื่อได้มาซึ่งประชาธิปไตยแล้ว กลุ่มบุคคลอยากจะได้อำนาจทั้งหมดมาไว้ในครอบครองก็นำไปสู่รัฐประหาร โดยกำลัง

แนวคิด ความเชื่อ และวัฒนธรรมประเพณี และภูมิปัญญาของคนในชนบท ที่ปลูกฝังอย่างหนักแน่นให้ยึดถือวิถีชีวิตแบบบรรพบุรุษ ทำให้วัฒนธรรมและความเจริญจากสังคมอื่นเข้ามากระทบน้อย และไม่สามารถเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมชีวิตได้มากนัก อิทธิพลส่วนหนึ่งมาจากความเชื่อเดิม ทำให้ไม่ยอมรับความเจริญที่ฟุ่มเฟือย และสามารถใช้ชีวิตอยู่ได้โดยไม่ต้องพึ่งพาวิทยาการหรือเทคโนโลยี การไม่ยอมรับนี้เองกลับเป็นจุดที่คนจากสังคมเมืองมองว่าเป็นความแตกต่าง ความแบ่งแยก และมองว่าล้าหลัง

ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน เป็นนวนิยายที่สร้างความต่อเนื่องจากหน้าหนึ่งของการเมืองในยุคหนึ่งไปอีกยุคหนึ่ง ไม่ต้องกลมกลืน เป็นนวนิยายที่ควรค่าแก่เราอ่าน ทั้งในด้านบันเทิง และด้านการสืบค้นข้อมูลของประวัติศาสตร์ทางการเมือง ทำให้แม้แต่คนที่เกลียดประวัติศาสตร์ ชนิดเข้าไส้ ยังสามารถอ่านได้อย่างเพลิดเพลิน...

หนังสือรวมเรื่องสั้น *สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน* เป็นผลงานเขียนอีกเล่มของ “วินทร์ เลียววาริณ” และได้รับรางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน (ซีไรต์) ปี พ.ศ. 2543 และได้รับการคัดเลือกให้เป็นหนึ่งในหนังสือดี 100 เล่มที่เด็กและเยาวชนควรอ่านจาก สกว. เป็นหนังสือรวมเรื่องสั้นที่สะท้อนสัญชาตญาณของความเป็นคนออกมาได้ดี ทั้งในแง่ของความงามทางกายภาพ ความรู้สึกนึกคิด และอารมณ์พื้นฐานของคน ผู้เขียนได้ชี้ให้เห็นว่าพฤติกรรมของคนที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้ ส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากการถูกหล่อหลอมจากสิ่งแวดล้อม เช่น ประเพณี ความเชื่อทางศาสนา

สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน เป็นการผสมผสานบทควา 17 บท และเรื่องสั้น 17 เรื่อง ได้แก่ ชู้, คำให้การ, โลกสามใบ, แพทเทอร์, เอกเทศ, ล้นทม, ไรยกลิบ, กระดางชะนิยงริมหน้าต่าง, เรื่องของผกกับพ่อ, ยี่สิบปีหลัง, กานสุขัลลิกานุโยค, ละคร

เรื่องสั้นอีกหลายเรื่องผู้เขียนได้เสนอแนวความคิดเชิงวิเคราะห์เกี่ยวกับความเป็นตัวคนซึ่งมีพฤติกรรมแตกต่างกันไป อันเป็นผลจากปัจจัยทั้งภายในและภายนอกตามสภาวะธรรมชาติและนายพลก็ต้องการอำนาจ สิ่งแวดล้อมทางสังคมไว้อย่างน่าขบคิด "เรื่องของพระ เด็ก เสือ โก่อ มอค" สะท้อนให้เห็นคนที่ปรารถนาอำนาจไว้กตัญญูการเมือง นักการเมืองก็ต้องการมีอำนาจเหนือประชาชน มีเงินก็มีอำนาจ เป็นปฏิกริยาลูกโซ่ของสังคมและจักรวาลคอกหรือ เรื่อง "ผ้าผืนเก่ากับปลาหูหนึ่งแข่ง" เขาเป็นทหารผ่านศึกสมรภูมิติน โคจีน เสือครักชาติมีเต็มเปี่ยมและไม่ยอมขายชาติ วันนั้นเขาได้ประดับเหรียญกล้าหาญ วันนั้นเขาเดินอึกแอ่ยกยั้นขายผ้าผืนแห่งความทรงจำเพื่อแลกกับปลาหูหนึ่งแข่ง เพราะ ไม่มีข้าวตอกถึงท้องมาหลายมื้อ

"ปัญหาต่างๆ ของคนกับสังคม อาจมิได้เกิดจากสิ่งแวดล้อมอย่างเดียว หากเกิดจากความเป็นคนเช่นนี้เอง อันเป็นผลสืบเนื่องจากกำเนิดของโลกเมื่อ 4,600 ล้านปีมาแล้ว จนกลายเป็น "ตัวคน" แบบนี้ ยืน ระดับสารเคมีในร่างกาย ความเป็นหิน-หยาง ส่งผลเป็นสิ่งเร้าภายใน และก่อให้เกิดเป็นปฏิกริยาลูกโซ่ต่อสิ่งรอบข้างต่อมา"

เรียนรู้/สร้างสรรค/ชีวิต/วรรณกรรม/รับใช้/กระจก/สังคม/สังกรรม/เปิดอ่าน/ต่อเนื่อง/ค้นหา/ประโยชน์/เยาวชน/อนาคต/ประเทศชาติ/แข่งขัน/สากล/...

น.ส. สายวดี อ้นคำ

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนแพทย์เทคโนโลยีและบริหารธุรกิจ อ. สันทราย จ. เชียงใหม่

ชวนเพื่อนอ่านแล้วคิด ชีวิตก็จะเปลี่ยน

เอลส์ ไคอาร์ วิมาทีชีวิต เป็นหนังสือที่สร้างแรงบันดาลใจของข้าพเจ้าให้อ่านหนังสือเล่มอื่นๆ อีกต่อไป อาจเป็นเพราะเอลส์ ไคอาร์ วิมาทีชีวิต เป็นเหมือนสมุดบันทึกมากกว่าที่จะเป็นหนังสือเหมือนที่เรารู้จักกัน เนื้อหาเป็นเรื่องราวชีวิตประจำวันของผู้หญิงคนหนึ่งที่เคยพบพร้อมไปทุกๆ ด้าน ไม่ว่าจะเรื่องครอบครัว เธอมีครอบครัวที่อบอุ่น ในด้านการเรียนเธอเรียนจบปริญญาโท ยังไม่ได้รับปริญญาเธอก็ได้งานทำ เธอต้องใช้เวลาหลายปี กว่าเธอจะมาถึง ณ จุดนี้ แต่เพียงเสี้ยววินาทีก็สามารถเปลี่ยนแปลงชีวิตเธอทั้งชีวิตได้เมื่อผลตรวจเลือดของเธอมีเชื้อ HIV ซึ่งโรคนี้นี้ไม่มีทางรักษา

ถ้าหากถามข้าพเจ้าว่าหนังสือเล่มนี้สนุกอย่างไร? คงตอบได้ยาก แต่ถ้าถามข้าพเจ้าว่าหนังสือเล่มนี้มีเสน่ห์ตรงไหน ข้าพเจ้าตอบได้เลยว่า อย่างแรกคือหน้าปกของหนังสือสวยแบบเรียบง่าย ไม่ตกแต่งอะไรมาก ดูแล้วสบายตา ถึงแม้ว่าเล่มจะคูใหญ่ แต่ก็ไม่ได้ฉูดฉาดจนเกินไป หนังสือเล่มนี้ยังแทรกภาพลายเส้นดูแล้วสวยงามยิ่งขึ้นส่วนราคาก็ไม่แพงมากนัก

ที่สำคัญที่สุดคือ เนื้อหาของหนังสือเล่มนี้ จะว่าเป็นหนังสือก็ไม่เชิงเสียทีเดียว แต่มันเป็นไคอาร์หรือสมุดบันทึกที่บันทึกเรื่องราวของหญิงสาวที่ติดเชื้อ HIV แล้วถวิลหาเงินคนการตามมันไป ก็จะทำให้เรารู้สึกว่าตัวเองเป็นผู้ที่สามารถมองเห็นชีวิตประจำวันของหญิงสาวผู้ติดเชื้อ HIV คนหนึ่งได้ ภาษาที่ใช้ในการเขียนก็ง่ายๆ เป็นภาษาพูด ซึ่งเหมือนการเล่าให้ฟัง อ่านเข้าใจง่าย บางทีก็รู้สึกสงสารผู้หญิงคนนั้น จากข้อความที่ว่า “ขับรถกลับบ้านแบบเบลอจ ร้องไห้ไปตลอดทาง ทำไม่เรื่องบ้าง นี่ต้องมาเกิดกับเรา ภูมิคุ้มกันเหลืออยู่นิดเดียว ขับรถกลับบ้านไปไกล ขับไปร้องไห้จนพอใจแล้วค่อยเข้าบ้าน ก่อนเข้าบ้านก็ทำตัวปกติไม่ให้ใครคิดสังเกต เราให้ใครรู้ไม่ได้ แล้วเราก็ไม่รู้จะบอกทางบ้านได้อย่างไรว่าเราเป็น AIDS “ (หน้า 54 : ย่อหน้าที่ 2) ซึ่งทำให้ข้าพเจ้าคิดว่า ถ้าเหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้นกับเราเองจะทำตัวอย่างไร?

เมื่อข้าพเจ้าได้อ่านหนังสือเล่มนี้ประกอกับเข้าร่วมกับโครงการต่างๆ ที่เกี่ยวกับโรค AIDS มีอยู่ข้อความหนึ่งในหนังสือเล่มนี้ เป็นข้อความที่ข้าพเจ้าชอบและเห็นด้วยมากที่สุดคือ “คนเป็น AIDS ต่างหากที่ต้องกลัวคนปกติ กลัวติดเชื้อจากเขา คนเป็น AIDS เพราะผู้ช่วยภูมิคุ้มกันต้านทานต่ำต้องระวังให้มาก”

ในเรื่องครอบครัว เมื่อแก้วเป็น AIDS เธอยังคงมีครอบครัวที่อบอุ่นคอยดูแล ไม่ดุด่าเธอ ทำให้เธอไม่มีคำว่า “อยากตาย” ในความคิดของเธอ ทั้งๆ ที่ AIDS เป็นโรคร้ายแรงมาก ครอบครัวเธอยังรักเธอเหมือนเดิม ข้าพเจ้าคิดว่าถ้าคนในครอบครัวเราคนใดคนหนึ่งทำผิดพลาดเราไม่ควรไปดุด่าเขา ควรจะให้กำลังใจในเรื่อง แก้ว ทำผิดพลาดครั้งยิ่งใหญ่ พวกเขาก็ยังให้อภัยแก่กัน แก้วก็ไม่ต้องไปก่อปัญหาสังคม และความสุขเล็กๆ น้อยๆ นั้น เราอาจเริ่มได้ที่บ้าน

ในเรื่องของสังคม คนเป็น AIDS สังคมส่วนใหญ่จะตราหน้าว่าสำสอนทางเพศทำให้คนเป็น AIDS ต้องอยู่อย่างหลบๆ ซ่อนๆ ถ้าสังคมส่วนใหญ่ยอมรับคนเป็น AIDS ก็คงดี อาจเป็นเพราะพวกเขายังยึดติดกับความคิดเก่าๆ อยู่ แต่ก็มีส่วนที่ยอมรับและเข้าใจ อย่างเช่นคนในสวนลุมพินีที่แก้วติดค้อทางอินเทอร์เน็ตพวกเขาเมื่อน้ำใจ ทั้งที่เข้าใจกันว่าผู้คนในอินเทอร์เน็ตมีแต่ความหลอกลวง ซึ่งก็มีชาวบ๊อยๆ ว่ามีคนเล่นอินเทอร์เน็ตแล้วถูกล่อลวงต่างๆ นานา แต่แก้วก็ได้พิสูจน์ว่า ที่จริงเราหาความจริงใจได้ อาจจะมีสรูปได้ว่าสังคมไม่ได้มีที่ตีที่สุดหรือเลวที่สุดเสมอไป เปรียบได้กับดาบสองคม

ในเรื่องศาสนา เมื่อแก้วติดเชื้อ HIV เธอก็ใช้ศาสนาเข้ามาช่วยเช่นกันเพื่อให้ร่างกายสงบเย็นได้ จากข้อความที่ว่า “ที่บ้านเรานะ เขายังเชื่อว่าคนเราต้องตาย ซึ่งก็จริงนะ แต่จะหายไปเลย ที่บ้านเราเราเด็กสุดเราเข้าวัดไหว้พระสวดมนต์ บ่อยที่สุดเลย ธรรมะเป็นยาวิเศษสุด เรารับรองได้” (หน้า 93 : ย่อหน้าที่ 3) ศาสนาไม่ได้ช่วยให้คนเป็น AIDS หาย แต่สอนให้คนเป็น AIDS รอคอยความตายด้วยความสงบ มีอีกข้อความหนึ่งที่ข้าพเจ้าเห็นด้วยคือ “จงรอสิ่งที่เราหนีไม่พ้นด้วยความ

สงบ" ทำให้ข้าพเจ้าได้คิดว่าคนเราก็ต้องตาย ดังนั้นเราอย่าไปกังวลหรือกลัวความตาย จะทำให้เราไม่สบายใจ แต่ถ้าเราขอความตายด้วยความสงบเราก็จะสบายใจ ข้อความหนึ่งในหนังสือเล่มนี้ว่าไว้ว่า

เมื่อเข้ามา มีอะไร มาด้วยเจ้า

แล้วจะเอา แต่สุข สนุก โฉน

เมื่อเข้ามา มือเปล่า แล้วเจ้าจะเอาอะไร

เจ้าก็ไป มือเปล่า อย่างเจ้ามา

เมื่อเรามา ก็ไม่ได้เอาอะไรมาด้วยแล้วตอนตายก็ไม่จำเป็นต้องมีอะไรไปด้วยเช่นกัน ไม่ต้องไปยึดติดกับอะไร ไม่ต้องพกพาทั้งรูปธรรมและนามธรรมไปด้วย

ในเรื่องของชีวิตข้าพเจ้าได้แง่คิดจากเรื่องนี่คือ คนเราเกิดมาแล้วควรทำตัวให้เป็นประโยชน์ต่อครอบครัว สังคม ต่อผู้อื่นและตนเอง เพราะทุกคนที่เกิดมาคงก็เป็นคนสำคัญ ไม่ได้ยิ่งหย่อนไปกว่ากันแล้วแต่เราจะตระหนักถึงคุณค่าของตัวเองมากแค่ไหน ก็เหมือนกับน้ำเน่าอาจจะระเหยกลายเป็นเมฆฝนหล่อเลี้ยงผืนโลก

ข้าพเจ้าคิดว่าหนังสือเล่มนี้มีประโยชน์มากต่อผู้อ่าน เด็กๆ ที่เริ่มจะเขียนหนังสือก็ควรเริ่มเขียนจากเรื่องที่ใกล้ตัว ก่อนเช่นประวัติส่วนตัว โดขึ้นมาจากได้เขียนเป็นไดอารี่ จะได้ฝึกทักษะในการเขียน อาจเอาตัวอย่างในเรื่องนี้ ให้พวกเขา ลูกก่อนก็ได้ ผู้ที่อ่านจะเป็น AIDS หรือ ไม่เป็น AIDS ก็อ่านได้ ผู้ที่อ่านหนังสือเล่มนี้แล้วข้าพเจ้าหวังว่าจะได้รับแรงคิด ประสบการณ์ในเรื่องต่างๆ เหมือนข้าพเจ้า

เขาชื่อกานต์ เป็นนวนิยายของ สุวรรณี สุคนธา ซึ่งเรื่องที่ได้แต่งขึ้นก็ถูกนำมาสร้างเป็นละครหลายเรื่อง เช่น *คนเร่ร่อนเมืองทะเลภูอิม มาษา ฯลฯ* *เขาชื่อกานต์* ก็เช่นกัน เรื่องนี้ถูกสร้างเป็นภาพยนตร์มาหลายครั้ง ตัวละครในเรื่องนี้ สุวรรณี สุคนธา สร้างให้มีชีวิตมีเลือดเนื้ออยู่จริง คล้ายกับมนุษย์ ไม่ได้เป็นเหมือนพระเอกในละครตามโทรทัศน์ ซึ่งเป็นจุดเด่นของ สุวรรณี สุคนธา ตัวละครในเรื่องนี้ที่เช่นกันล้วนแต่อยู่บนพื้นฐานของมนุษย์ คือ มีรักโลก โกรธหลง ผู้แต่งไม่ได้โอนเอียงตัวละครใดๆ ทั้งสิ้น แต่ให้ความยุติธรรมแก่ตัวละครทุกตัวเท่าเทียมกัน เพราะถือว่าตัวละครทุกตัวมีชีวิตจิตใจ เหตุการณ์ในเรื่องนี้สะท้อนถึงสภาพสังคมไทยในปัจจุบันได้ดี แม้ว่าเรื่องนี้จะถูกแต่งขึ้นนานแล้วก็ตาม ไม่ว่าจะผ่านไปกี่ปี เหตุการณ์ในเรื่องนี้ก็ยังไม่ห่างกับสังคมไทยได้ เพราะมนุษย์ยังมีพื้นฐานไม่เปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา

เขาชื่อกานต์ เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับความรักที่ขัดแย้งกับอุดมคติที่เกิดขึ้นในชนบทแห่งหนึ่งของสังคมไทย ผู้แต่งได้เล่าถึงสภาพสังคมไทยในชนบทที่กีดกันและการดูแลของรัฐบาลไปไม่ทั่วถึง เรื่องราวในชนบทเล็กๆ นี้ได้สะท้อนถึงสภาพสังคมไทยทั่วไปได้ดี ไม่ใช่แค่ชนบทเล็กๆ อาจเป็นทั้งประเทศก็ได้ คนใจขมอดกเป็นเหยื่อของคนฉลาด จะเห็นได้จากข้อความหนึ่งในหนังสือเล่มนี้ ว่า

"มาแจ้งเกิดเขาจนเวลาว่างนาน โขและจะจุนงเมื่อ โคนค่าปรับอั้ง โกลอำเภออกไปเท่าไร ความรอบรู้ในเรื่องเหล่านี้ก็น้อยลงไปเท่านั้น เขาไม่รู้เหตุผลว่าทำไมต้องแจ้งเกิด แจ้งตาย ต้องมีทะเบียนวิวาทะเขียนควาย ทำไมต้องเสียค่าที่ดินในครอบครอง ทำไมต้องส่งลูกเรียนหนังสือ เข้าโรงเรียนแทนที่จะได้ใช้แรงงานไปทำงานให้มากขึ้น ชาวบ้านสรุปเหตุผลว่า เพราะเป็นคนของเจ้าฟ้าแผ่นดินท่าน คนพวกนี้หัวอ่อนอย่างประหลาด เชื่อง่าย และว่านอนสอนง่าย" (หน้า 248-249)

ที่เป็นเช่นนี้ข้าพเจ้าเห็นว่า เหตุผลหลัก คือพวกเขาไม่มีความรู้ในเรื่องนี้ เพราะพวกเขาไม่นิยมให้ลูกหลานได้เรียนหนังสือ เป็นความคิดที่สืบทอดกันมาจากปู่ย่าตายาย ถ้าใครมีความคิดที่จะส่งลูกเรียนหนังสือคงจะแปลกมากสำหรับชาวบ้าน พวกเขายังยึดติดกับความคิดเก่าๆ อยู่ก็เลยถูกคนที่ฉลาดกว่าหลอกได้ง่ายๆ บุษบาข้าราชการ ขอมให้ชมเหงได้ง่ายๆ ถ้าวางตัวเองก็ดีกว่าพวกข้าราชการเหล่านี้ มีข้อความหนึ่งของ อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์ กล่าวไว้ว่า มนุษย์ต้องการวิถีคิดใหม่เพื่อความอยู่รอดในอนาคต ชาวบ้านก็เช่นกัน ควรได้รับวิถีคิดใหม่เพื่อความอยู่รอดของพวกเขา

หมอกานต์ เข้ามาอยู่ในอำเภอแห่งนี้พร้อมกับคนรักของเขา เขาจะบูครีชชาวบ้านเช่นเดียวกับที่ข้าราชการคนอื่น ๆ ทำก็ได้ แต่ด้วยอุมคติและจิตใจดีสำนึกของผู้ที่เป็นหมอ ที่จะต้องช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ผู้เขียนได้เขียนถึงอุมคติที่ไม่ใช่เป้าหมายชีวิตของหมอกานต์เพราะมันกำลังบั่นทอนความรักของเขา อุมคติของหมอกานต์ตรงข้ามกับความต้องการของหญิงคนรักของเขา เพราะมันไม่ได้ทำให้ฐานะทางครอบครัวของหมอกานต์ดีขึ้นแต่มีประโยชน์ต่อเพื่อนมนุษย์ที่ยากจน แต่มันก็ขัดแย้งกับชีวิตประจำวันของมนุษย์ที่ต่างต้องการความอยู่รอด เห็นได้จากข้อความหนึ่งกล่าวไว้ว่า "ทำดีไปเถิด" เขาพูด "แล้วหมอจะเห็นว่าเหนื่อยเปล่า สมัยนี้คนเขาเลิกทำความดีกันแล้วละหมอ หากเงินเข้ากระเป๋าดีกว่า (หน้า 200 : 8-10)

ตัวอย่างเช่น นายอำเภอของอำเภอแห่งนี้ยังต้องทำผิดกฎหมายเพื่อความอยู่รอดของครอบครัว จะโทษว่าเขาผิดเสมอไปก็ไม่ได้ ถ้าเขาไม่ทำแล้วครอบครัวของเขาจะอยู่กันอย่างไร บางทีข้าพเจ้าคิดว่าเราไม่สามารถตัดสินว่าคนนั้นคนนั้น ถูกหรือผิดได้ ปัจจุบันยังไม่มีความรู้หรือหนทางที่สามารถตัดสินมนุษย์ว่าคนนี้เป็นคนดี คนนี้คนเลว (นอกจากขมขื่นน่าจะทำได้ ใครทำดีก็ได้ขึ้นสวรรค์ คนทำชั่วก็ต้องตกนรก) พื้นฐานของมนุษย์แต่ละคนมีทั้งดีและเลวในจิตใจ แล้วแต่ว่าใครจะดีหรือเลวมากกว่ากัน ผู้เขียนมีเจตนาให้รู้ว่ามนุษย์ไม่ได้มีเพียงด้านเดียว มนุษย์อยู่ด้วยกันหลายด้าน แล้วแต่ว่าใครจะมองจอมุมไหน

เขาชื่อ กานต์ ผู้เขียนได้สะท้อนถึงสภาพปัญหาสังคมไทยในชนบทได้ดี ซึ่งเหตุการณ์เหล่านี้อาจเกิดขึ้นจริงในสภาพสังคมไทยทั่วไป ข้าพเจ้าอยากให้เพื่อนๆ อ่าน เมื่อข้าพเจ้าอ่านแล้วข้าพเจ้าได้ข้อคิดที่ดีว่ามนุษย์ก็คือมนุษย์ ไม่ว่าจะอยู่ในระดับไหนก็ล้วนแต่มีความรัก โลก โกรธ หลง และความเห็นแก่ตัวกันทั้งนั้น แล้วแต่ว่าใครจะมีมากมีน้อยเท่านั้นเอง ถ้าใครได้ลองเปิดอ่านแล้วจะรู้ว่าตัวเองควรทำตัวอย่างไรในสังคมเช่นนี้ เลือกที่จะเป็นต้นไทรหรือต้นไม้ เพราะผู้อ่านสามารถตัดสินใจเองได้ว่าตัวละครในเรื่องนี้ผู้ใดกระทำผิด แล้วการเสียสละของหมอกานต์มีค่ามากแค่ไหน

หนังสือทุกเล่มล้วนแต่มีความสนุกสนาน มีจุดเด่นของแต่ละเรื่องแต่ละเล่ม แตกต่างกันไป ซึ่งก็เปรียบเสมือนกับชีวิตของมนุษย์ บางครั้งก็มีทั้งความสุข ความเศร้า มีทั้งจุดเด่นและจุดด้อยในตัวของผู้เขียนเอง บางทีเราก็ต้องให้คนอื่นเป็นกระชกส่องตัวเราเองเพื่อที่เราจะได้เห็นจุดเด่นและจุดด้อยของตัวเอง เรื่องราวของหมอกานต์เป็นเรื่องราวที่น่าสนใจ น่าค้นหา การจบของทุกตอนจะทิ้งท้ายทำให้เราต้องค้นหาในบทต่อไปเรื่อยๆ การดำเนินเรื่องเป็นไปอย่างสนุกสนานตื่นเต้น ใครที่ได้อ่านหนังสือเล่มนี้แล้วก็คงมีความคิดเห็นแตกต่างกันออกไป

ข้าพเจ้าคิดว่าความดีที่เขาได้ทำด้วยใจจริง โดยไม่ได้หวังผลตอบแทน ถึงแม้ผลที่เขาได้รับกลับตรงกันข้ามกันด้วยซ้ำ บางทีคนที่กำลังทำผิดหรือเห็นแก่ตัวอยู่ พออ่านเรื่องนี้แล้วอาจจะเปลี่ยนความคิดไปเลยก็ได้ หนังสือเล่มนี้ได้ให้ข้อคิดมากมายกับผู้อ่านถ้าหากว่าเพื่อนๆ กำลังหาหนังสือสักเล่มไว้อ่านแก้เหงา หรือต้องการอ่านในยามว่างเป็นงานอดิเรก ข้าพเจ้าขอแนะนำหนังสือเรื่อง *เขาชื่อ กานต์* ของ สุวรรณี สุคนธา ถึงแม้หนังสือเล่มนี้จะถูกแต่งขึ้นมาจากจินตนาการของผู้เขียนก็ตาม แต่ทุกตัวอักษรใช้ภาษาเขียนที่สวยงาม มีบางคำที่อ่านแล้วทำให้เราต้องทำความเข้าใจเอง แต่ผู้เขียนก็เขียนให้เราแปลได้ไม่ยาก เขวชนไทยควรได้อ่านเรื่องนี้แล้วจะเห็นว่าชีวิตจริงไม่ได้ง่ายเหมือนกับตำราเรียน บางครั้งปัญญาที่ไม่ได้สำคัญกว่าประสบการณ์ชีวิตที่เราได้รับ เมื่อเติบโตขึ้นเป็นบุคลากรของสังคมจะเลือกที่จะทำตัวอย่างไรให้สังคม

น.ส. สิริรินทร์นา กวางประเสริฐ

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านกาศประชาอนุเคราะห์ อ. สูงเม่น จ.แพร่

เล่มนี้ที่ฉันชอบ

ฉันคือใครมีอะไรในเล่มนี้

เปิดดูซิฉันจะรู้จักแม่ไหน

เป็นทั้งเพื่อนคู่จิตมิตรคู่ใจ

ฉันคือใครกันเล่าเอาซิเธอ

คำว่า “ยิ่งอ่านมาก ยิ่งรู้มาก” คำคำนี้ยังใช้ได้กับทุกคน ทุกที่ ทุกสถาน และใช้ได้ผลอยู่เสมอเมื่อต้องการเสาะแสวงหาความรู้ ซึ่งในยุคปัจจุบันการอ่านถือว่ามีอิทธิพลต่อสังคมไทยมาก ไม่ว่าจะอ่านเล่มไหน เรื่องไหน ก็ล้วนแต่เกิดประโยชน์ทั้งนั้น เพราะการอ่านทำให้เกิดความคิดและทัศนคติใหม่ๆ ที่กว้างไกล ซึ่งจากเดิมที่เราไม่ทราบอะไรเลยหรือทราบไม่ค่อยแน่ชัด หนังสือก็ทำให้เราเข้าใจอย่างแจ่มแจ้ง สึกซึ้ง ชัดเจน ซึ่งในทางกลับกัน เราก็ต้องรู้จักเลือกสรรอ่านในเรื่องที่มีประโยชน์และให้คติเตือนใจแก่เราด้วย เพื่อจะเป็นแนวทางที่ดีในการดำเนินชีวิตต่อไป

หนังสือเปรียบประดุจดังอาวุธ ถ้าหากขาดซึ่งความรู้ที่ได้มาจากการอ่านเป็นอันดับแรกก่อนเพื่อให้เข้าใจเนื้อหาต่างๆ จากนั้นก็ติดตามและเขียนบันทึกไว้ ถ้าหากว่าขาดซึ่งความรู้แล้วก็เหมือนคิงขาดอาวุธประจำตัวที่จะใช้ต่อสู้กับปัญหาอุปสรรคต่างๆ เพื่อใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวันของเราในอนาคต ในการดำรงชีวิตประจำวันของมนุษย์เราต่างก็พบเจอกับปัญหาอุปสรรคต่างๆ ซึ่งต่างก็หาที่ยึดเหนี่ยวพึ่งพา หากความรู้มาประดับในสมองของเราให้คือนั่งอยู่ตลอดเวลา และหนังสือยังเป็นเพื่อนคอยปลอบใจเวลาเหงา ช่วยผ่อนคลายความเครียด หนังสือมีอยู่หลายชนิดด้วยกัน เช่น หนังสือพิมพ์, หนังสือเรียน, หนังสือนิยาย, นิตาน, ธรรมะ, การ์ตูน, หนังสือบันเทิง เป็นต้น

แต่เล่มที่ข้าพเจ้าโปรดและอยากจะแนะนำให้เพื่อนๆ ทุกคนได้ทราบเนื้อหา คติสอนใจ และวิจารณ์พิจารณาใคร่ครวญของบุคคลที่ผู้เขียนได้ประพันธ์ขึ้น เล่มแรกมีชื่อเรื่องว่า เรื่องของน้ำพุ เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริงในสังคมไทยเรา กับเด็กหนุ่มคนหนึ่ง ซึ่งเพื่อนๆ เรียกเขาว่า “น้ำพุ” น้ำพุมีชีวิตอยู่ได้เพียง 18 ปี 2 เดือน กับอีก 15 วันเท่านั้น เขาจากแม่และน้องไปเพราะเรื่องยาเสพติด เมื่อเขาจากไปก็ทำให้ครอบครัวและเพื่อนๆ เสียใจมาก เพราะอายุยังน้อยนัก ทำให้ผู้เป็นแม่ หรือวรรณิ สุคนธา ต้องนำเรื่องของน้ำพุมาเขียนเป็นหนังสือเพื่อเป็นอุทาหรณ์ และยังรักและอาลัยน้ำพุอยู่เสมอ ดังตอนหนึ่งในคำนำเรื่องนี้สุวรรณิเขียนไว้ว่า “เหตุไรที่ลูกชายสิ้นชีวิตไป เพราะยาเสพติด จึงนำเอามาเปิดเผย เพราะไม่ใช่เรื่องที่ตื่นจะปิดกั้นความลับไว้มากกว่า” และตอนที่สำคัญอีกตอนหนึ่งที่ข้าพเจ้าจะหยิบยกมาเป็นอุทาหรณ์ มีใจความว่า “เพราะไม่อยากจะลูกของคนอื่นๆ ต้องเสียชีวิตไปเพราะยาเสพติดอีก ถ้าเรื่องของน้ำพุจะเป็นประโยชน์ต่อลูกของใครอื่น ได้ ข้าพเจ้าก็ยินดีอย่างยิ่ง”

ในปัจจุบันปัญหา ยาเสพติดยังคงแพร่ระบาดอยู่ แต่ก็ลดน้อยลงเพราะรัฐบาลได้เอาใจจริงเอาใจในการปราบปรามอย่างจริงจังในปัญหานี้ ซึ่งก็ตรงกับหนังสือเล่มนี้ จึงใคร่ขอเชิญให้เพื่อนๆ ทุกคนลองหยิบมาอ่านดูสักนิดแล้วจะรู้ว่าประโยชน์และทัศนคติต่างๆ ที่ได้จากการอ่านหนังสือเล่มนี้มีหลากหลาย แล้วในเรื่องนี้ยังมีเรื่องที่น่าสนใจได้บันทึกถึงแม่ของเขาคือเวลาขณะที่เขาไปพักผ่อนอยู่ที่บ้านแมตตามและถ้ากระบอก ซึ่งก็เป็นที่น่าแปลกว่าทำไมน้ำพุถึงต้องมาติดยาเสพติด ทุกที่ครอบครัวของน้ำพุก็อบอุ่นดี แต่น้ำพุไม่มีพ่อ ซึ่งอาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้น้ำพุติดยา รวมทั้งน้ำพุเป็นลูกผู้ชายคนตัวโตบ้าน มีพี่สาวน้องสาวต่างก็เป็นผู้หญิงทั้งนั้น และน้ำพุยังไม่ชอบให้แม่มีสามีใหม่

ด้วยเหตุนี้เองอาจทำให้น้ำพุดูเหงาๆ ว้าเหว่ เมื่อเห็นพวกผู้หญิงเขาเย็บปักถักร้อยกัน น้ำพุก็ได้แต่เข้ามาเลียขี้ก้างๆ ดูเขาเลือกเสื้อผ้าผู้หญิงแล้วก็ถูกล้อออกไป และน้ำพุยังอยากรู้ อยากลอง และมีคามเข้าใจผิดในเรื่องสิทธิเสรีภาพที่พระเจ้าได้รับ ดังเช่นตอนหนึ่งในหนังสือที่น้ำพุพูดว่า

“ผมอยากรู้และผมก็จะขอถามที่บันทึกตรงบรรทัดนี้ใครจะตอบผมได้บ้าง นักสังคมสงเคราะห์หรือนักจิตวิทยาจะตอบไหม “เรื่องโง่งอนก็เหมือนกัน เมื่อผมโตขึ้นมีอำนาจที่จะกดโง่งได้ ผมก็จะไม่รอช้าที่จะทำก็คนโง่งในเมืองเราก็น่าจะมีเบื้องหลังๆ กันทั้งนั้น เขาก็ยังอยู่ในสังคมได้อย่างเข็ดหน้าชูตา มีเกียรติยศ มีชื่อเสียงและร่ำรวยเป็นเรื่องธรรมดาที่ผมจะทำแน่เมื่อโตขึ้น”

จากคำพูดของน้ำพุแสดงให้เห็นว่าเขารู้สึกเช่นไร เมื่อน้ำพุจบชีวิตลงด้วยยาเสพติดผู้เป็นแม่ของเขาเสียใจมาก อยากให้ผู้อ่านลองพิจารณาวิเคราะห์ดูและลองอ่านดูจะได้ข้อคิดและคติเตือนใจว่าการใช้ชีวิตนั้นไม่เคยให้ผลดีกับใคร และยังทำให้พ่อแม่พี่น้องเสียใจ สร้างความเดือดร้อนให้ตนเองและคนอื่น และยังนำคิณะคะว่าหลังจากที่น้ำพุไปพักฟื้นที่บ้านเมตตาแล้ว ทำไมน้ำพุถึงต้องกลับมาใช้ชีวิตอีกจนถึงแก่ชีวิต ถ้าอยากจะรู้มากกว่านี้ขอให้เพื่อนๆ ลองอ่านดูจะรู้ว่าดีแค่ไหน อีกทั้งเรื่องนี้ยังสะท้อนให้เห็นภาพของความรักความห่วงใยของแม่ที่มีต่อลูกและแม่รู้สึกอย่างไรเมื่อลูกต้องมาจากไป ทั้งที่อยู่ยังน้อยอยู่ ความรักความผูกพันระหว่างมิตรภาพของเพื่อนและพี่น้องที่มีให้กัน ไม่ว่าจะสุขจะทุกข์แต่ไหนก็ช่วยกันฟันฝ่า ต่อสู้กับอุปสรรคปัญหาต่างๆ มากมาย

และมาถึงเรื่องที่ 2 ที่ข้าพเจ้าอยากแนะนำให้เพื่อนๆ ลองอ่านดู คือเรื่อง*เจียบสะท้อน* เป็นบทกวีนิพนธ์หรือร้อยกรอง ซึ่งประพันธ์โดย โกลล กลมกล่อม ซึ่งได้รับรางวัลจากสมาคมภาษาและหนังสือแห่งประเทศไทยและยังได้รับรางวัลอื่นๆ อีกมากมาย ซึ่งถือได้ว่าเป็นกวีนิพนธ์ที่ข้าพเจ้าแนะนำอยู่นี้คือ ความสุขอดของผลงานด้านการประพันธ์ที่อยากให้เห็นมาให้ความสนใจมากขึ้น โดยผู้แต่งหรือกวีที่ประพันธ์เรื่องนี้จากผลงานที่ข้าพเจ้าได้อ่าน แสดงให้เห็นถึงความเรียบง่าย แต่แฝงไปด้วยความลุ่มลึกในแง่คิดและเนื้อหากรรมต่างๆ อันไพเราะ ซึ่งการประพันธ์นี้ได้ถูกเรียบเรียงและกลั่นกรองตัวอักษรออกมาจากจิตใจอันสุขุม สงบ และเต็มไปด้วยคติเตือนใจเกินพรรณนา ทำให้ผู้อ่านได้สัมผัสสัมผัสผลงานกวีที่คมคายนุ่มนวล ซึ่งก็หาอ่านได้ยากเต็มทีสำหรับงานประพันธ์ประเภทร้อยกรอง เพราะในปัจจุบันคนส่วนใหญ่จะไม่ค่อยได้อ่านงานประพันธ์ประเภทนี้สักเท่าไร ส่วนใหญ่ก็อ่านแต่ร้อยแก้ว เพราะเป็นการอ่านที่ง่าย ไม่ต้องมีเสียงคำ สูง และเห็นได้ชัดคือหนังสือทั่วไปที่จะเน้นการเขียนร้อยแก้วเป็นส่วนมาก

อยากเชิญชวนให้เพื่อนๆ ลองอ่านงานประพันธ์ประเภทร้อยกรองของ โกลล กลมกล่อมดู นอกจากนี้นี้ยังได้ฝึกการออกเสียง การอ่านไปด้วยในตัว มันอาจจะทำให้เราเก่งภาษาไทยมากขึ้น เพราะภาษาไทยเป็นภาษาของไทย ภาษาของเราทุกคน นอกจากนี้ โกลล กลมกล่อม ยังมีงานประพันธ์อีกมากมาย นำอ่านเกือบทุกเล่ม ใครสนใจเรื่องไหนเล่มไหนก็หาอ่านกันได้ ซึ่งในเล่มนี้ก็มีอยู่หลายบทด้วยกัน แต่บทที่ข้าพเจ้าชอบคือเรื่อง “ใบไม้สอนให้ฉันคิด” ตรงวรรคสุดท้ายที่ว่า

จากแตกหน่อก่อเห็นเป็นใบอ่อน	เติบโตเป็นคอนเป็นจั่นเป็นชันหนา
ผ่านร้อนผ่านหนาวทุกคราครา	หยัดเย็นที่ฤดูกาลเวียนผ่านทน

แปลความได้ว่า จากเดิมต้นไม้หรือต้นกล้าที่แตกหน่อเกิดใบอ่อนก็ค่อยๆ เติบโตขึ้น มีเปลือกหนาขึ้น เหมือนกับชีวิตของเราที่โตขึ้น จากเด็กเล็กๆ ก็เริ่มเป็นผู้ใหญ่ มากด้วยประสบการณ์ต่างๆ ชีวิตที่ผ่านร้อนผ่านหนาวผ่านอุปสรรคมากมาย ทำให้มีสติมากขึ้น และยังคงยืนอยู่ได้ด้วยความอดทนท่ามกลางอุปสรรคที่เข้ามาสามารถแก้ไขได้ สอนให้เราคิดฝึกการอดความ จับใจความเรื่องที่อ่านได้ เมื่ออ่านมากๆ และบ่อยๆ จะรู้สึกค่อยๆ ไปตามงานที่ผู้ประพันธ์ได้ประพันธ์ขึ้น และจินตนาการตามไปด้วย

การอ่านหนังสือเล่มใดหรือการอ่านสิ่งใดก็ตาม เรื่องไหน เล่มไหน ก็ล้วนแล้วแต่ดีทั้ง และเมื่ออ่านแล้วควรศึกษาทำความเข้าใจให้ถ่องแท้ และนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้องและคุ้มค่าที่สุด

น.ส. สิริจันทร์พร พันตรี

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนแก่นนครวิทยาลัย จ. ขอนแก่น

เส้นทางสายหนังสือ

ไม่เคยเชื่อว่าหนังสือจะเปลี่ยนคนคนหนึ่งได้ จนมารู้ตัวอีกมันก็เป็นส่วนหนึ่งของชีวิตไปเสียแล้ว คงตอบไม่ได้ทั้งหมดว่าได้ อะไรจากการอ่านหนังสือบ้าง แต่สิ่งหนึ่งที่สามารถบอกได้คงเป็นเส้นทางสายหนึ่งที่เคยเชื่อมโยงให้ได้เข้าใจถึงคำตอบนั้นและอยากเชิญชวนให้ผู้ที่ยังสงสัยได้เข้ามาสัมผัสความหมาย...เส้นทางสายหนังสือ

หนังสือเล่มแรกของเส้นทาง *ค้นหา* หนังสือธรรมดาๆ เล่มหนึ่ง แต่คงเป็นพรหมลิขิตหรือความโชคคิที่ไปสะดุดกับตัวอักษรไม่กี่บรรทัดจากปกหลังเข้า ถ้าตอนนั้นวางเพียงเพราะหน้าปกไม่น่าสนใจ คงไม่พบความมหัศจรรย์ของหนังสือเล่มนี้ *ค้นหา* คือหนังสือที่สื่อสารกับผู้อ่านด้วยบทกวี คล้ายๆ ประชญาสั้นๆ แต่คิดได้กว้างและยาวเกินกว่ามาตรฐานการวัดใจจะบอกค่าระยะทางได้ เป็นเหมือนเชื้อเพลิงเพื่อจุดประกายความคิด แต่ละหน้าจะมีอักษรที่ร้อยเรียงสื่อความคิดอยู่บนพื้นสีขาวของกระดาษที่กว้างเปล่า บทกวีกล่าวถึงเรื่องต่างๆ ตั้งแต่ตัวเอง ครอบครัว ความรัก การตัดสินใจ ความดี ความชั่ว มนุษย์ เวลา ฯลฯ เนื้อหาที่หนักแน่นเพื่อขั้วความอยากของสมอง แต่ฉลาดในการจัดวางให้ดูเหมือนอาหารจานด่วน ด้วยตัวหนังสือที่ดูผิวเผินอาจเป็นแค่บทกวีธรรมดาๆ อ่านไม่เท่าไรก็จบ แต่ใครจะรู้ว่าในแค่ไม่กี่ชั่วโมงที่จบนั้น ได้เปิดโลกทัศน์ใบใหม่ของผู้คนขึ้นมาแล้ว

อิสรภาพ

ฉันต้องการอิสรภาพที่จะได้เห็น ที่จะได้ยิน

ในสิ่งที่กำลังเกิดขึ้น

ฉันต้องการอิสรภาพที่จะได้พูด ในสิ่งที่ฉันคิด ฉันรู้สึก

ไม่ใช่ให้พูดในสิ่งที่ฉันควรพูด ที่ฉันควรคิด

ฉันต้องการอิสรภาพ ที่จะได้ชื่นชอบในบุคคลที่ฉันเป็นอยู่

ไม่ใช่ในบุคคลที่ฉันควรเป็น

ฉันต้องการอิสรภาพที่จะได้รู้สึก ในสิ่งที่ฉันรู้สึกจริง

ไม่ใช่ในสิ่งที่ฉันควรรู้สึก

ฉันต้องการอิสรภาพที่จะได้ถาม ในสิ่งที่ฉันอยากรถาม

แทนการรอคอยคำตอบ

ฉันต้องการอิสรภาพที่จะได้เสี่ยงชีวิตที่ฉันเองเป็นผู้รับผิดชอบ

แทนการกักขังห่วงเหนียว ในกรอบที่สังคมเป็นผู้บอก

เพียงเพราะคิดว่ามันปลอดภัย

(ปกหลัง *ค้นหา* พิมพ์ครั้งที่ 12 สนพ. ดับเบิลยูนาชน)

อิสรภาพ เป็นบทกวีที่ชอบที่สุดในหนังสือ เพราะเหตุผลตรงกับชีวิตที่รู้สึกอยู่ลึกๆ แต่ไม่สามารถอธิบายออกมาได้ แตกวันทำให้ได้คิด ในมุมอีกมุมที่เรามองข้าม และทำให้เกิดความมั่นใจในการทำสิ่งต่างๆ และสิ่งนี้ไม่เคยบอกไว้ในหนังสือเรียนเล่มใดเลยนอกจากประสบการณ์ที่มาจากชีวิตล้วนๆ จากที่เคยเจอแต่หนังสือเรียนที่สอนให้เชื่อฟัง ให้ทำในสิ่งที่ถูกที่ควร โดยบางครั้งลืมที่จะใส่ใจความรู้สึกความเป็นคนลงไปเหมือนการติดกรอบจากสังคมที่ไม่เคยให้คำอธิบาย การ

เผชิญโลกที่ไม่เคยบอกไว้ในหนังสือเรียนเล่มใดคนนอกจากสิ่งแสนดีตามที่หนังสือเรียนแต่งไว้ *อิสรภาพ* แม้เป็นคำที่คู่ห่างไกล แต่แท้จริงแล้วอาจอยู่ใกล้ตัวคุณเคียว ทำให้เกิดความคิดว่าบางทีสิ่งปัจจุบัน อาจเป็นกรงขังชนิดหนึ่ง แต่เป็นกรงขังทางความคิดที่สืบทอดต่อกันมา แต่บทกวีนี้ก็ทำให้ได้ความคิดใหม่และทำให้เห็นถึงความเป็นจริงของสังคมที่มีมากกว่าสิ่งที่ถูกสอนมา

ถ้าให้ตอบว่าอ่าน *ค้นหา* แล้วได้อะไร ขอตอบว่าได้ความคิด ได้มุมมองใหม่ ได้รู้ว่าโลกใบนี้มีอะไรมากมายที่ยังไม่รู้ ได้คิดเองว่าสิ่งที่เห็นอยู่ทุกวันนี้ถูกหรือผิดอย่างที่เขายกกันไว้หรือเปล่า ถ้าอยากพบสิ่งใหม่ ลองเปิดใจสัมผัส สิ่งที่ไม่เห็น เราอาจเป็นคนหนึ่งที่ได้รับรู้ ความหมายของหนังสือเล่มนี้ที่ได้รับ มันเป็นเรื่องที่ยิ่งใหญ่มาก และสิ่งที่ได้หนังสือเล่มนี้มาเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต หนังสือเล่มนี้เป็นเล่มที่ภูมิใจเสนอที่สุดตั้งแต่อ่านหนังสือมา ถ้าสิ่งนี้เรียกว่าเส้นทาง ก็คงมาถูกแล้ว

เรียงความ หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือที่เพื่อนรักให้ยืมอ่าน เธอบอกว่าหนังสือเล่มนี้คนเขียนเคยเขียนเรื่องสั้นในนิตยสาร *A day* คอลัมน์ที่เราชอบนักหนา คอนันท์รวมเล่มแล้วจึงถือโอกาสเอามาให้ยืมอ่าน ฉันตอบรับไม่ตรีนี้โดยไม่ต้องคิดมาก

เมื่ออ่านจึงได้รู้ว่านี่คือหนังสือที่เขียนผ่านประสบการณ์ ภายในเล่มแบ่งเป็นเรื่องๆ แต่ละเรื่องผู้เขียนจะแสดงทรรศนะผ่านตัวหนังสือที่สะท้อนสังคม ชีวิตประจำวัน บางเรื่องพูดถึงความโหดร้ายของสงคราม บางเรื่องคล้ายกำลังนั่งฟังคนคนหนึ่งเล่าเรื่องในสิ่งที่เขาคิด บางเรื่องเชือดเฉือนและเสียดสีสังคม และทั้งหมดก็คือสิ่งที่เขาเห็นจากมุมมองของเขา สมกับชื่อหนังสือ *เรียงความ*

“โคอริไม่ใช่มงอ้งฉายรูปที่ถ่ายได้ทีละภาพ แต่คือกล้องฉายหนึ่ง เรา (คนเขียนโคอริ) ตัดต่อเอง โคอริบรรจุบ้างหรือรวดเร็วอย่างคร่าวๆ บ้าง บางทีเด็กข้างถนนที่พบกันหนเดียวก็เข้ามาอยู่ในโคอริ บางหนอาจมีแต่เรื่องของตนเอง พร่ำพรรณนาราวว่าโลกนี้ไม่มีผู้อื่น โคอริคืออิสรภาพเบื้องต้นของความเป็นคน ไม่ขึ้นอยู่กับเศรษฐกิจ ไม่เกี่ยวข้องกับประชาธิปไตยหรือเผด็จการ ใครก็มีสิทธิ์เป็นเจ้าของ โคอริของคนดังๆ จะมีราคาแพงเมื่อถูกนำมาตีพิมพ์ แต่โคอริของคนมีค่าเท่ากันหมด เมื่อมันถูกบันทึกความจริงลงไป”

ข้อความหนึ่งจากหนังสือ *เรียงความ* ของฉวยมิลลา (คนเขียน) โคอริ เป็นเรื่องที่ชอบที่สุดในหนังสือเล่มนี้ เพราะโดยส่วนตัวก็เขียน โคอริหรือบันทึกประจำวัน และคิดว่าคอนันท์เป็นตอนหนึ่งที่น่าสนใจ ใครที่เขียนโคอริน่าจะประทับใจมากเป็นพิเศษ นอกจากจะตอบคำถามที่บางคนอาจจะสงสัยว่าเขียนโคอริแล้วได้อะไร ถ้าได้ลองอ่านคงจะทำให้เข้าใจยิ่งขึ้น เขาบอกว่า “โคอริเป็นสมบัติส่วนตัว เพราะมันมีหน้าที่ที่เดินถอยหลังได้จากคนที่เขาเป็นเจ้าของ โคอริเป็นความเข้าใจส่วนตัวเพราะจะมีภาษาและรหัสที่รู้เฉพาะตน การยอมให้ใครสักคนอ่านโคอริเป็นการยอมเปิดเผยดวงใจอย่างหมดเปลือก รู้จักกันมาแค่สองเดือนก็เหมือนรู้จักกันมาสองปีหรือมากกว่า” เพียงเพราะข้อความของเขาที่สั้นๆ แต่จับใจ ทำให้การบรรยายความรู้สึกหลังจากที่ได้อ่านแล้วยากเหลือเกิน ถ้าเป็นไปได้อยากจะยกทั้งหมดมาประกอบเรื่องเสียเหลือเกิน เพราะสิ่งที่ประทับใจอยู่ในทุกตัวอักษรแล้ว

เวลาเจอสิ่งดีๆ ในหนังสือ ทำให้ไม่รู้สึกละเลยว่าจะหวงไว้ ยิ่งเจอสิ่งที่ดีเท่าไร ยิ่งอยากให้คนอื่นได้รู้ด้วย อยากรู้ว่าคนอื่นเป็นอย่างไรบ้างหลังจากอ่านแล้ว เพราะหนังสือเล่มนี้ทำให้เคิบโคทางความคิดและยังโดนใจทำให้รู้ว่าโลกใบนี้ยังมีเรื่องมีอีกมากมายที่ต้องเรียนรู้และพบเจอ และเป็นหนังสือเล่มหนึ่งที่นำอ่าน อุดมไปด้วยสาระ อ่านแล้วรู้สึกว่ามีสิ่งที่ดีกว่ารู้จักมันดีแล้ว แต่พออ่านแล้วกลับมามีสำนึกตัวใหม่ว่าอันที่จริงแล้วกลับมองข้ามสิ่งต่างๆ ไปหลายเรื่อง เราอยู่ในโลกเพียงไม่กี่ปีแต่ทำไมจึงตระหนงตัวเหลือเกินว่าโตแล้วรู้ทุกเรื่องแล้ว การได้สลับรับฟังหลายๆ ทำให้รู้สึกเตรียมตัวขึ้นเยอะว่าความรู้ช่างมากมายมหาศาล มีคนกล่าวว่าคุณฉลาดมักจะได้รับรู้จากประสบการณ์ผู้อื่น ด้วยเหตุนี้จึงพยายามที่จะเรียนรู้จากผู้อื่นเพื่อจะบูรณาการ โลกแบบฉบับเสริมประสบการณ์ของตนเองบ้าง เห็นทีจะต้องไปซื้อมามากไว้เป็นเจ้าของบ้างแล้วละ

“ฉันยังไม่รู้จริงๆ ว่า ส่วนใดของชีวิตบ้างที่เป็นของจริงและส่วนใดบ้างที่ฉัน ได้จากหนังสือ”

(จากหนังสือ *ไอ้! อลิซ*)

รู้สึกเสมอว่าตนเองเป็นคังเช่นคำพูดนั้น หนังสือเป็นทั้งสิ่งที่มีชีวิตและสิ่งไม่มีชีวิตในรูปของนามธรรม เมื่อมีคนมาถามว่าทำไมถึงชอบอ่านหนังสือนัก คอบไปเพียงสั้นๆ ทั้งๆ ที่ในใจคืออยากจะบอกด้วยคำพูดสารพัน ชักแม่น้ำทั้งห้ามาอ้างสรรพคุณ แต่ก็ทำได้แค่นั้น และเมื่อถึงจุดๆ หนึ่งก็รู้ว่า มันค่อยๆ ซึมและค่อยๆ หล่อหลอมฝังอยู่ในตัว สิ่งที่ได้นี้จะแสดงออกในรูปของความคิดและการกระทำ สอนให้รู้จักคิดมากกว่าพูด บางเหตุการณ์เคยได้พบและประสบด้วยตนเอง บางเหตุการณ์พบเห็นจากสิ่งรอบตัว โทรทัศน์ วิทยุ หนังสือ ละคร ฯลฯ ได้รู้ว่าทำไมเขาจึงบอกกันว่าถ้าอยากฉลาดรอบรู้ให้อ่านหนังสือเยอะๆ เพราะนอกจากหนังสือจะเป็นตำราชีวิตแล้วยังสอนให้เป็นคนมีวิสัยทัศน์ ขอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น และมีเหตุผล เมื่อประสบกับปัญหามักจะมีหลายวิธี หลายตัวเลือกในการแก้ปัญหา เพราะสมองเคยได้ชิน ได้ฟังมาแล้ว อย่างน้อยๆ ก็ไม่จนมุม และมีโอกาสกว่าคนที่ไม่ได้อ่านหนังสือมากเพราะหนังสือทำให้รอบรู้ สามารถคุยได้หลายๆ เรื่อง กับคนหลายๆ แบบ ไม่รู้ว่าหนังสือใส่มนตราอะไรเอาไว้ เวลาใครได้อ่านจึงหลงไหลไปเสียทุกราย

เมื่อหนังสือถูกเปิด...เส้นทางสายนี้จึงเกิดขึ้น หนังสือสองเล่มนี้เป็นเพียงเส้นทางหนึ่งที่ได้ประสบและพบเจอ ในโลกแห่งหนังสือนั้นมีอีกหลายเส้นทางที่ยังเปิดต้อนรับ เพียงแต่เราจะก้าวไปหา ที่แห่งนี้มีผู้คนมาเยือนมากมาย บางคนพอใจอยู่กับมวลบทกวีดอกไม้ บางคนสร้างปราสาทเทพนิยายในฝัน แต่บางคนกำลังเดินคูชีวิตผู้อื่นผ่านตัวหนังสือ บางคนพอใจกับนิตยสารสีสันสวยงามและเป็นทีนียม แต่บางคนกำลังไต่ฝันหรือมดำราเล่มใหญ่ที่แบกไว้บนหลัง นักธุรกิจบางคนนั่งอ่านหนังสือเงียบๆ ที่มุมมุมหนึ่งในร้านกาแฟ บางคนกำลังวิพากษ์วิจารณ์ความเป็นไปของบ้านเมือง แต่ละคนมีความชอบและความสนใจแตกต่างกัน แต่โลกแห่งนี้ก็ไม่เคยใจแคบ ไม่ว่าผู้ผ่านมาเยือนจะเป็นคนแปลกหน้าหรือผ่านมาเป็นประจำ ทั้งที่มาจากเส้นทางสายหนังสือหรือเพียงเพราะหลงทางมา

ถ้ามีสิ่งหนึ่งที่ทำให้ อยากเชิญชวนให้ได้เข้ามาลองสัมผัสกับโลกแห่งนี้ โลกที่อยู่ใกล้ตัวของเรา ฉันไม่มีความสามารถพอที่จะบอกได้ว่าได้รับสิ่งต่างๆ จากโลกหนังสือแห่งนี้มากมายแค่ไหน เพียงหวังให้คุณได้ลองใช้เส้นทางสายเล็กๆ ของหนังสือสองเล่มนี้เป็นเพียงเชื้อเพลิงที่เริ่มก้าวแรกในการเดินทางมาสู่โลกหนังสือ บทกวีบทหนึ่งของ *เสี้ยวจันทร์ แรมไพร* ที่เขียนไว้ให้กับคำयरอ่านและการเรียนรู้ที่โรงเรียนแก่นนครวิทยาลัย คงพอจะบอกมทนสิ่งที่รู้สึกที่อยากบอกได้ดีมากกว่าถ้อยคำใด หวังว่าคุณคงพบโลกแห่งนี้ ด้วยความปรารถนาดีจากเพื่อนมนุษย์คนหนึ่งของคุณ

บิน...มีคนบอกว่า
ตรงขอบฟ้านั้นสวย
ฉันจึงไป...

สุดถนนสายนั้น
เป็นบ้านของชายหนุ่มนักฝัน
ฉันจึงไป...

มีคนเอ่ยว่า
ข้ามฟาก ไปฝั่งโน้นแก่นกระต้อมของชายชราที่เล่านิทาน
ฉันจึงไป...

มีคนเฉลยว่า...
 ลึกที่สุดของถ้ำคือความสว่าง ลึกที่สุดของทะเลคือความสวย
 ฉันทิ้งไป...

ฉันตอบเธอไม่ได้ ทำไมไม่ฮึดสู้เป็นที่หักพังจริงจัง
 บางครั้งฉันไม่ชอบความพร้อมสมบูรณ์ เท่าๆ กับฉันไม่ชอบชีวิต ที่ไม่มีหลักประกัน
 ฉันทิ้งไป...

ฉันถามตัวเองเสมอว่า...ระหว่างการแสวงหา...ฉันพบอะไร
 ฉันไม่พบในสิ่งที่อยากพบ... แต่ฉันเข้าใจในสิ่งที่ฉันพบ...
 ขอบคุณทุกอย่างที่ผ่านเข้ามาในชีวิต

อย่าถามฉันได้ไหม
 ทำไมฉันจึงไป...
 อยากให้เธอถามนกลามฟ้ามากกว่า

ด้านข้างมีปีก...
 เวลาไม่ใช่เวลาของกรงขัง
 นกต้องบิน...บิน...บิน

(จากบทกวีของ เสี้ยวจันทร์ แรมไพร)

ชวนอ่านโดย
 “มิริญ”
 9 เมษายน 2547

น.ส. สุธัญญาตา เมี่ยนละม้าย
โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา กรุงเทพฯ

คู่มือมนุษย์...แก่นพุทธศาสนา
ใครพลาดอ่านจะอดเป็นมนุษย์

คู่มือมนุษย์...แก่นพุทธศาสนา เพื่อขัดเกลาฝึกฝนกลั่นคน ท่านพุทธทาสฉลาดล้ำนมาเล่า ให้รัฐทุกขั้วธรรมรู้ปล่อยวาง ลูกบ้ายเบี่ยงเก็งงอนก่อนได้รู้ ไม่เสียทีเกิดเป็นคนหนึ่งมวง จึงอยากให้เพื่อนรักประจักษ์ค่า เปิดตาใจไขนพพานสานสืบแนว	แม่รบเร้าหลายทีให้ลูกอ่าน เพื่อเป็นฐานชีวิตไม่คิดทาง องค์พระสัมพุทธเจ้าเปิดโลกกว้าง ถึงความว่างเปิดทางรอดปลอดภัย นี่แหละครูจุดเรอฉันก่อนวันตาย ตายก่อนตายหายกลัวทุกข์สุขสุดแล้ว เป็นมรรคาส่องทางทิพย์หทัยดวงแก้ว จักเพริศแพร้วสมคุณค่า "ตรามมนุษย์"
--	--

ณ บ้านริมบึงราชบุรี

20 เมษายน 2547

แก้วใส เพื่อนรัก

จดหมายฉบับนี้คงสร้างความฉงนแก่เธอ ไม่น้อยสินะ ที่มีบทเกริ่นนำแบบนี้ เป็นเพราะความรู้สึกสนุกครีมีใจของเราที่อยากบอกเล่าสิ่งมหัศจรรย์ ที่เปี่ยมไปด้วยความสุขให้เธอรู้ (อดใจไว้ก่อนนะ) เธอคงสบายดีไม่น้อยไปกว่าเรา ปกติภาคเรียนนี้เพื่อนร่วมห้องของเรามีที่ไปดีๆ กันทุกคน หลังประกาศผลสอบไล่และผลสอบเรียนต่อได้สมใจ กลุ่มของเราคบทำเป็นสมาชิกชาวพระเกษีย น้อยได้หลายคนรวมทั้งเธอและเราด้วย ยังปลื้มไม่หายเลย เธอคงกวาดวิชาเป็นว่าเล่นอยู่ กทม. เราไปพลางๆ ก่อนนะ

ถลันมาถึงที่หัวหวักระดาศเอาไว้ นี่แหละคือสิ่งมหัศจรรย์ที่เราได้ค้นพบในระหว่างปิดภาคเรียนนี้ แต่เป็นนักเขียนและนักอ่านของฉันมันจุดไม่อยู่จึงต้องออกตัวก่อนว่า "เป็นนักกลอนนอกปล่าก็เศร้าใจ เป็นนักอ่านอ่านแล้วไม่เล่าก็เหงาจัง" สนใจละสิ เคียวจะเล่าให้ฟัง

ว่าด้วยหนังสือชื่อลำบากใจวัยรุ่น สองเล่ม คือ คู่มือมนุษย์ และ แก่นพุทธศาสนา แต่งโดยท่านพุทธทาสภิกขุ ปรารชญ์ แต่พระสุปฏิปันโนแห่งสวนโมกขพลาราม ซึ่งมรณภาพไปแล้วเมื่อปี 2536 แม้เราจะยื่นขอถึงขนาดหยิบใส่มือให้หลายครั้งเราไม่ยอมอ่านเลย แม้ชื่อจะแปลกแต่ไม่กระตุ่นศรวมอยากไ้เวียรเอาเสียเลย จึงผัดวันประกันพรุ่งเรื่อยมา แต่คราวนี้เพื่อนก่อน ไม่ได้ถือออกไป แม้อ้างว่าเร เคื่องจากอกเมไปเรียนที่กรุงเทพฯ จึงต้องเรียนรู้จักตัวเองเอาชนะใจตนเองก่อนจะไปสู่ทิศในเมืองกรุงซึ่งรายล้อมไปด้วยสิ่งชั่ววณมัวเมา "หากลูกไม่อ่านเอาตัวไม่รอดเป็นแน่" เอาเข้าไป

แต่ก็จริง คู่มือมนุษย์ คือหนังสือเล่มที่ดีที่สุดในที่คนอย่างฉันเคยอ่าน ไม่ใช่บันเทิงประโลมโลก แต่เป็นศาสนคติแนวโลก ท่านพุทธทาสภิกขุได้แสดงเรื่องอันสำคัญที่สุดที่มนุษย์ทุกคนควรจะรู้และปฏิบัติให้ได้ เพื่อจะได้ไม่เสียชาติเกิด การได้พบพุทธศาสนา เป็นเคล็ดลัดของกรรมมีชีวิตอยู่บนโลก อย่างไร้ความทุกข์ มีแต่ความสุขทางใจ ไม่ว่าชาวโลกจะวุ่นวายอย่างไร ซึ่งหลักธรรมที่แสดงไว้ในหนังสือเล่มนี้จะทำให้เราได้พบกับอิสรภาพทางใจอย่างแท้จริงที่ไม่เคยพบมาก่อนและซี

ให้เห็นว่า พุทธศาสนาที่แท้นั้นพระพุทธเจ้าเริ่มสอนเรื่องอะไร และผลของการปฏิบัติตามคำสอนเป็นอย่างไรในที่สุด หากคำสอนของผู้ใดคิดไปจากหลักที่อธิบายไว้ในหนังสือที่ท่านชื่อนั้น ไม่ใช่คำสอนของพระพุทธองค์

เนื้อหาโดยรวมคือ คนเราต้องรู้จักพุทธศาสนาอย่างถูกต้องก่อนเพื่อปฏิบัติตนไปดังเป้าหมายของชีวิตขั้นสุดยอด โดยต้องเข้าใจให้ชัดว่าพุทธศาสนาคือระเบียบปฏิบัติเพื่อให้รู้จักสิ่งทั้งปวงถูกต้องตามที่เป็นอย่างจริงว่าเป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา แต่เราไม่รู้ตามความจริงนี้จึงหลงยึดถือว่าเป็นตัวเราบ้าง ของเราบ้าง ทำให้เป็นทุกข์จึงมีการคิดเน้นเพื่อการปล่อยวางความคิด ชัดคิด โดยการศึกษาและปฏิบัติ คือ เจริญสมาธิ เพื่อให้มีปัญญาเป็นนิสัย และทำให้รู้แจ้งเห็นจริงว่าชีวิตนี้ประกอบด้วยรูปกับนาม ซึ่งไม่ใช่ตัวของเรา ควรปล่อยวางไว้ ทำได้สองหนทาง คือ ทำตามวิถีธรรมชาติ และทำตามหลักวิชาเป็นขั้นบันได ก็จะทำให้พ้นจากวิถีชีวิตแบบชาวโลกที่วนเวียนอยู่กับทุกข์ๆ สุขๆ ไม่จบสิ้น ไปสู่วิถีชีวิตแบบเหนือโลก คือมีชีวิตอยู่เหนือความสุข ความทุกข์ เมื่อละจากกิเลสได้ก็เข้าถึงเป้าหมายสูงสุดในพุทธศาสนาเรียกว่า “นิพพาน”

เป็นอย่างไรบ้าง รู้สึกเหมือนเราหรือเปล่า อย่าเพิ่งวางจดหมายฉบับนี้ล่ะ เมื่อได้อ่านเล่มนี้แล้ว เราเห็นด้วยกับคำพูดที่ว่า นี่คือนักบุญเล่มเดียวที่คนเราจะต้องมีเพื่อเป็นบันไดขั้นต้นไปสู่การศึกษาระยะในขั้นสูงต่อไป นอกจากนี้ยังได้รับการแปลเป็นภาษาอังกฤษและฝรั่งเศส แพร่ไปทั่วโลกแล้วด้วย

ในส่วนที่เราชอบมากที่สุดที่ได้อ่านคือบทแรกที่ว่าด้วยมุมมองของคนที่มีต่อพุทธศาสนาในแง่มุมต่างๆ ท่านได้วิเคราะห์เอาไว้อย่างน่าทึ่งว่า

- พุทธศาสนาในฐานะที่เป็นหลักจิตวิทยาชั้นสูงตามหลักอภิปรัชญาเปรียบเทียบกับจิตวิทยาเชิงวิทยาศาสตร์ว่าเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร

- พุทธศาสนาเปรียบเทียบกับวิทยาศาสตร์ ซึ่งให้เห็นความลึกซึ้งของพระ พุทธศาสนาว่าเป็นวิทยาศาสตร์ทางจิตเข้าถึงได้ด้วยสติปัญญาขั้นสูง

- พุทธศาสนาในฐานะที่เป็นวัฒนธรรมประเภท เช่น การทอดกฐิน ทอดผ้าป่า บวชพระ และเป็นศิลปะแห่งการครองชีวิต ในฐานะเป็นอาหารใจอย่างดีสำหรับปลดปล่อยโลมใจให้สงบระงับ

ประเด็นที่น่าทึ่งมากคือ ในฐานะที่เป็นวิธีปฏิบัติเพื่อให้รู้ความจริงว่าสิ่งทั้งปวงเป็นอะไร เพื่อจะได้มีท่าทีต่อสิ่งทั้งปวงโดยไม่ยึดถือหลงใหลเป็นการเข้าถึงศาสนาที่แท้ที่ตรงไปสู่การปฏิบัติด้วยกาย วาจา ใจ เพื่อทำกายกิเลสให้บางเบา และสิ้นไปในที่สุด โดยไม่ต้องอาศัยประเพณีพิธีกรรมใดๆ ทั้งสิ้นซึ่งเป็นเสมือนเปลือกนอกของพุทธศาสนา

เมื่ออ่านบทแรกเรารู้สึกได้ว่า ได้รู้ในสิ่งที่เคยรู้อาก่อนและอ่านง่าย เข้าใจง่าย ไม่ยุ่งยาก เหมือนอ่านหนังสือแนวธรรมะอื่นๆ เพราะเป็นภาษาพูดบรรยายไปเรื่อยๆ เหมือนนั่งฟังผู้มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องนี้เป็นอย่างคืดค่อยๆ เฒ่าให้ฟังเป็นลำดับ ทำให้มีกำลังใจดีมาก หายวิตกกังวลและอยากอ่านบทต่อไปอย่างไม่รู้จักเบื่อ

สำหรับอีกเรื่องหนึ่งคือ แก่นพุทธศาสนา เป็นหนังสือที่ดีมาก ท่านพุทธทาสภิกขุได้แสดงความทั้งหมดของพระ พุทธศาสนา เป้าหมายสูงสุดของพุทธศาสนาและวิธีปฏิบัติเพื่อให้ถึงเป้าหมายสูงสุด กล่าวคือ

หลักพระพุทธานุภาพ มุ่งสอนเฉพาะเรื่องความดับทุกข์ โดยมีพระพุทธานุภาพเป็นเสมือนแพทย์ทางวิญญาณรักษาโรค ที่มีเชื้อโรค คือความรู้สึกรู้ว่ามีตัวกู ของกู คำเนินชีวิตไปด้วยความเห็นแก่ตัว

คำสอนทั้งหมดสรุปลงสั้นๆ ว่า “สัพเพ ธัมมา นาลัง อภินิเวสยะ” แปลว่า สิ่งทั้งหลายทั้งปวงไม่ควรยึดมั่นถือมั่น ผู้ใดเข้าถึงได้เท่ากับเข้าถึงพระพุทธานุภาพทั้งหมด

นิพพานคือความว่าง “นิพพานัง ปรมัง สุขัญญัง” ความว่างจากความยึดมั่นถือมั่นว่ามีตัวกูของกู ความหมายเดียวกับชื่อเราเลข สุขัญญาตา ใจละ และคนเราควรจะเป็นอยู่ด้วยการควบคุมตัวเอง โดยไม่ยึดมั่นถือมั่นด้วย นิพพานมีทั้งนิพพานาวรรคคือการดับไม่เหลือ และนิพพานชั่วคราว คือ ความว่างจากตัวกูของกูชั่วคราวตามธรรมชาติ

ท่านกล่าวว่าจิตใจดั้งเดิมของคนเราว่างจากการปรุงแต่ง เมื่อมีสิ่งมากระทบจะปรุงแต่งไปตามเหตุและปัจจัย สุดท้ายมนุษย์เราควรทำความรู้สึกให้ได้ว่าไม่มีอะไรนำเอาเราไปอยู่เสมอ เพื่อจะทำให้จิตว่างเป็นนิพพานได้บ่อยขึ้นและยาวนานขึ้น

ท้ายที่สุดควรทำจิตให้น้อมไปสู่ความไม่ยึดมั่นถือมั่นดังกล่าวให้ได้ นี่แหละคือสิ่งมหัศจรรย์ที่เราได้อ่านและพยายามสรุปด้วยสติปัญญาอันน้อยนิด อย่างไรก็ตามเราอยากให้เธอได้ลองอ่านคู่มือสักครั้ง เราจะได้ช่วยกันคิดและแลกเปลี่ยนความเห็น แต่เราขอยืนยันว่านี่คือหนังสือที่ดีมากที่สุดที่เราเคยได้อ่านอยากบอกเธอ เหมือนในโฆษณาชักชวนให้เยาวชนทั้งหลายหันมาดื่มนมเพื่อสุขภาพกายที่ “รักใคร่ให้ดื่มนม” ในขณะที่เราอยากบอกทุกคนว่าอยากมีสุขภาพที่ดีมีความสุขหมดความทุกข์ด้วยคำกล่าวที่ว่า “รักใคร่ให้อ่านคู่มือมนุษย์และแก่นพุทธศาสนา”

ท้ายที่สุดขอให้เธอมีความสุขกับการอ่านและหมดทุกข์ด้วยหนังสือที่เราแนะนำนี้

รักและคิดถึง

สุญญาตา เมี้ยนชะม้าย

น.ส. สุธิญา พูนเอี้ยค

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเบญจมราชูทิศ นครศรีธรรมราช

ถ้อยความบางอย่าง...ฝากถึงเพื่อน

ถึง...เพื่อนคนพิเศษทุกคน

ไม่ว่าเพื่อนจะเป็นใคร อยู่ส่วนใดของแผ่นดินไทย หรือมีอุปนิสัยที่แตกต่างกันสักเพียงใด ฉันก็ยังคงยินดีที่จะถ่ายทอดบางสิ่งบางอย่าง ความรู้สึกอันวิเศษนี้ก็ยิ่งเข้ามารุ่มร่าหัวใจให้เกิดความอยาก อยากที่จะเล่าสิ่งนี้ให้กับเพื่อนคนมหัศจรรย์สำหรับฉันอย่าง "เธอ"...

เธอคงแปลกใจในการได้อ่านข้อความนี้ ไม่ต้องตกใจหรือกลัวหรอก มันจะไม่ทำร้ายเธอ แต่ถ้าหากเธอได้รับและรู้มันแล้ว เธออาจจะเกิดความอยากที่จะทำอย่างที่ผมกำลังจะบอกเธอบ้าง บางทีสิ่งที่เธอเคยมองข้ามไปในอดีต เมื่อเธอได้อ่านข้อความทั้งหมดเสร็จสิ้น เข้าใจมัน ผนวกกับปล่อยใจให้เปลือยเปลือย และไม่เบียดเบียนก่อน ทุกอย่างที่คุณกำลังจะได้อ่านเป็นประโยชน์อย่างมากกับเธอทั้งในปัจจุบันและอนาคตก็เป็นได้ สนใจขึ้นบ้างแล้วหรือเปล่า? ไม่ยากเลยใช่ไหมที่จะจดจ่อกับข้อความนี้ในเวลาไม่กี่นาทีนับจากนี้ ถ้าเธอพร้อมแล้ว เธอจะพบกับสิ่งหนึ่งที่ฉันอยากให้คุณ

ฉันเคยสัมผัสหนังสือมาก่อนข้างเยอะ ทั้งหนังสือแบบเรียน ตำรา นวนิยาย เรื่องสั้น กวีนิพนธ์ ฯลฯ ทุกครั้งที่อ่านหนังสือฉันมักมีความรู้สึกง่วงนอน (เธอเคยเป็นอย่างฉันไหม) ฉันเองก็ไม่ทราบว่าจะทำอะไรกันที่ทำให้การอ่านเหล่านั้นเกิดขึ้นกับตัวฉัน ฉันเพิ่งรู้จักค้นพบตัวเองเมื่อไม่นานมานี้ว่า "หนังสือ ไม่ได้น่าเบื่ออย่างที่คิด แต่ใจที่มันคอยย้ำว่าไม่ชอบหนังสือต่างหากละ ที่ทำให้ความรู้สึกเบื่อถูกพบภายใต้ความคิด"

หลังจากที่ฉันได้อ่านหนังสือสองเล่ม จากหลากหลายเรื่องราว ฉันสามารถบอกเธอได้คำเดียวว่า "โค่นใจ" นั่นคือหนังสือเรื่อง *LIFE ON THE ROCK* และหนังสือเรื่อง *วุ่นๆ ของวัยจีบ*

LIFE ON THE ROCK หนึ่งในผลงานของผู้หญิง เจ้าของนามปากกา "ว. แหวน" โดยสำนักพิมพ์ไฮโซใหม่

ชีวิต...

เป็นเรื่องหิน...

ลื่นบ้าง...

ก็ไม่แปลก

ครั้งแรกเมื่อเดินเข้าไปใกล้หนังสือเล่มนี้ ฉันต้องหยุดชะงักชั่วคราว เพื่อพินิจกับความไม่เรียบร้อยที่ปรากฏบนปกหนังสือสีเทา-ดำ และที่น่าประหลาดใจไปกว่านั้น คือ รูปเท้าสองข้างที่กำลังเหยียบไปบนพื้นหิน "นี่คือหนังสืออะไรกันแน่ ช่วงดูน่ากลัวมากกว่าน่าอ่าน รอยเท้ามันจะมาเหยียบเราหรือเปล่าก็ไม่รู้" สักพักฉันก็ตัดสินใจลองพลิกไปอ่านเนื้อหาภายใน เพราะเชื่อแน่ว่าได้ฝ่าเท้าสองข้างนั้นต้องมีบางสิ่งซ่อนอยู่

"เดินอยู่บนหิน...ทำให้เข้าใจว่าเรื่องหินๆ บางเรื่อง...ก็แค่เรื่อง...?" นั่นสินะ บางเรื่องก็เป็นเพียงเรื่อง...? ความตั้งใจของแต่ละคนจะมอง หนังสือเล่มนี้เป็นดั่งเส้นทางสามสายที่ได้บรรจบกันในสายเดียว คือ ว. แหวน (ผู้แต่ง) ความคิดของผู้หญิงคนหนึ่งผ่านการเป็นวัยรุ่นอันเปี่ยมล้นไปด้วยประสบการณ์ และสายสุดท้ายคือ ผู้อ่าน วัยรุ่นที่ชอบแสวงหา คิดดูสิว่าเมื่อสามสายนี้โคจรมาหักทลายกัน จะมีเหตุการณ์ใดเกิดขึ้นหลังจากนี้ ว. แหวน ได้ให้ความหมายของคำว่า On the rock สองความหมายด้วยกัน คือความหมายแรก แปลว่า "บนหิน" เปรียบกับทุกลมหายใจเดินอยู่บนหิน ยิ่งเดินเท่าก็ยิ่งแข็ง หนา อาจทน อาจลื่น อาจโค่นขาดบ้าง แต่มันก็จะทำให้รู้ตัวตัวเองว่าจะเดินอย่างไรเพื่อไม่ให้ต้องเจ็บอีกครึ่ง ประการที่ 2 คำนี้มาจาก

วงสุรา คือเครื่องคิมมึนเมา มิได้ผ่านการปรุงแต่งใดๆ เล็กเช่นชีวิตที่ต้องเป็นไปอย่างไร ก็ต้องเป็นไปอย่างนั้น ท้ายสุด ว.
แหวน ได้กล่าวว่

“อยากให้อ่านที่อ่านแล้ว รู้จักรักตัวเองมากขึ้น มองเรื่องหिनเป็นเรื่องขี้หมา มองเรื่องงายให้เป็นเรื่องยากบ้าง
เรื่องที่ไม่ค่อยคิดก็คิดให้มากขึ้น คิดให้มากกับชีวิต...แต่อย่าคิดมาก”

มนต์ที่แฝงอยู่ในประ โยคเหล่านี้ได้สะกดให้ฉันต้องตกอยู่ในห้วงแห่งความอยากอ่านเสียแล้ว มันคือเหตุผลที่น่าจะ
อธิบายได้ดีที่สุดสำหรับการขับปลายนิ้ว แล้วเปิดอ่านหนังสือหน้าถัดไป

“คูสิ! หนังสือเล่มนี้ว่าฉันด้วย ทำไม เราไม่ได้รู้จักกันสักหน่อย ทำไมผู้แต่งต้องว่ากันด้วย” ประ โยคแรกที่ฉันต้อง
เจอ คือ “ตื่นสาย โรคร้ายที่แฝงกายไปจนโต” ทำไมต้องเป็น โรคร้ายด้วย ฉันไม่เข้าใจ ฉันไม่ได้ไปคิดเชื่อ โรคนี้จากที่ไหน
ตัวหนังสือมันกระ โดดขึ้นมาบอกฉันว่า คนนอนตื่นสายเป็นคนใช้ชีวิตไม่คุ้มค่า และไม่กล้าที่จะเอาชนะตัวเอง “ไม่” ฉันต้อง
รีบตื่นแล้ว เพราะฉันเห็นด้วยที่จะขจัด โรคร้ายแห่งการตื่นสายนี้ออกไปจากชีวิต และฉันต้องพยายามตื่นตัวให้ไปสู่โลกกว้าง
ที่ฉันยังไม่กล้าก้าวไปให้จงได้

หลังจากที่ลองสัมผัสหนังสือเล่มนี้ผ่านตัวอักษรตัวแล้วตัวเล่า ฉันจึงได้รู้ว่า ประสบการณ์ความเป็นวัยรุ่นเราคล้าย
กัน ว. แหวน เป็นเธอผ่านประสบการณ์ความเป็นวัยรุ่นมาก่อน ในขณะที่เรายังต้องฝ่าวัยรุ่นนี้ไป แม้ระยะทางและเวลายังอีกยาว
ไกล

ฉันอยากให้อ่านหนังสือ *LIFE ON THE ROCK* บอกอะไรแก่ฉันบ้าง มันอาจจะไม่ทั้งหมด แต่ฉันก็คิดว่า มันน่า
จะมีค่าอย่างมากสำหรับเธอ ทั้งเรื่องของการยอมรับความจริง และความเป็นตัวของตัวเอง ที่จะสร้างความเชื่อมั่นให้กับตัว
เรา ความสวยต้องมองกันที่ข้างใน คนไม่สวยสวรรค์มักประทานพรเรื่องความปลอดภัยมาให้โดยเราไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนตัว
เอง ไม่จำเป็นต้องลดความอ้วน ทั้งๆ ที่หัวใจต้องผินและทรมาณ หรือจะเป็นการปฏิบัติตนต่างๆ การเชื่อฟังบุพการี จะทำให้
ไม่พลาดในสิ่งที่เลือก อย่างเพิ่งคิดว่าคนเป็นผู้ใหญ่ในขณะที่ยังแก้ปัญหาอะไร ไม่ได้ หรือให้เก่งจริงในเรื่องเดียวและมีความ
รับผิดชอบก่อนคิดว่าตัวเองแน่ และที่ต้องพยายามทำความเข้าใจเป็นอย่างมาก นั่นคือ การสะคุดหกล้มเป็นการเจ็บกาย แต่
ได้สติ ซึ่งหลายๆ บทความสั้นๆ ของหนังสือเล่มนี้ได้เตือนให้จิตใจของฉันที่มันอาจจะเตลิดไปวกกลับมาสู่จุดศูนย์กลาง
ความคิด หรือในทางพุทธเราเรียกว่า “สติ”

ฉันรู้สึกดีที่ได้หุ้ชมองตัวเองระยะหนึ่ง ถึงแม้ว่ามันจะเป็นเพียงระยะสั้นๆ ก็ตาม ส่วนท้ายของหนังสือจะมีเส้น
ประว่างๆ ที่วางเรียงรายกันอย่างเป็นระเบียบหลายบรรทัด ซึ่งพอที่ฉันหรือใครที่ได้อ่านหนังสือเล่มนี้จะสื่อผ่านเรื่องราว
สั้นๆ ของชีวิตคนลงใน “บันทึกเรื่องสั้นๆ ในชีวิต” คงเป็นไปได้ที่เมื่อเวลาผ่านไป ทุกอย่างรอบตัวสอนให้เราโตขึ้น แกร่ง
ขึ้น เรื่องสั้นเรื่องนั้นอาจกลายเป็นเพียงเรื่องขี้หมาอย่างทีหนังสือ ได้เขียนบอกเราไว้ก็เป็นได้ ตอนที่ฉันได้ล้มลงรสชาติ
ของเรื่องสั้นของผู้แต่งที่ยังคงโลดแล่นอยู่ในชีวิตวัยรุ่นปัจจุบันแล้ว ฉันอยากให้อ่านสิ่งที่เขาเรียกกันว่า “หिन”
ของวัยรุ่นบ้าง เพื่อบางทีความรู้สึกได้สำนึกที่อยากทบทวนก่อนหिन แต่ยังไม่เคยทำ อาจจะมีพลังมากกว่าที่คาดคิดไว้ก็ได้...จริง
ไหม”

รอยเท้าที่เดินย่ำ ไปบนหिन..

ไม่เดิน...ก็ไม่มีรู้จักแแรง...

ไม่เดิน...ก็ไม่มีรู้จักกล้า

“เปิดใจของเธอ แล้วจงเปิดตา ค้มลงมองทีหนังสือ *LIFE ON THE ROCK* แล้วเธอกคงได้พบว่าจริงๆ แล้วสิ่งที่เธอ
ได้ระทมมันผิด หรือถูกต้องแล้ว อย่างน้อยเธอกก็จะสามารถผ่านเรื่องสั้นๆ มาได้อย่างน่าภาคภูมิใจ”

สำหรับหนังสืออีกเล่มหนึ่งที่ฉันอยากให้เป็นบทเรียน เพื่อรู้แค่เธอทุกคน เพราะมันไม่ได้เป็นเพียงบทความ
ธรรมดาที่หาความอะไร ไม่ได้ แต่มันเป็นการรวมเอา เรื่องสั้น ที่มีเนื้อจะลึก และมองไปจนถึงหน้าสุดท้าย เราจะทราบถึงราก

หรือต้นเหตุที่ได้มีการจัดทำหนังสือเล่มนี้ ด้วยมีจุดประสงค์เพื่อเปิดโอกาสให้เยาวชนได้แสดงฝีมือทางความคิด และยิ่งไปกว่านั้นคือถ่ายทอดประสบการณ์ ปัญหาที่เกิดขึ้นในชีวิตที่ไม่ซ้ำกันของแต่ละคน ซึ่งล้วนแต่เป็นการสะท้อนถึงสภาพปัจจุบัน ของชีวิตวัยรุ่น ที่วุ่นวายอย่างเธอและฉัน

เรื่องวุ่นๆ ของวัยจีบ เล่ม 1 หนังสือรวมเรื่องขณะการประกวดจากโครงการ “เปิดใจ วัยรุ่น เรื่องวุ่นๆ... ของ วัยจีบ” ที่มีนักเขียนรุ่นเยาว์มากมายส่งผลงานเข้าประกวด จนได้ผู้ชนะการประกวดทั้งสิ้น 18 คน โดยหนังสือเรื่องวุ่นๆ ของวัยจีบ เล่ม 1 นี้ มีทั้งสั้นเก่าเรื่อง จากเยาวชนไทยเก๋ากัน แต่ละเรื่องได้ยกพลแห่งความสุข สนุก ตื่นเต้น ปิติยินดี โหดร้าย ความผูกพัน และจุดแตกหักระหว่างเพื่อน หรือแม้กระทั่ง โศกนาฏกรรม การฆ่าตัวตาย การถูกกล่าวหาว่าเป็นคนทำร้ายเพื่อน ทั้งๆ ที่ตนไม่ได้กระทำสิ่งใดเลย ความมุ่งมั่น บากบั่นของชีวิต ความรักและอกหัก รวมไปถึงการเขียนบันทึกธรรมดาที่ไม่ธรรมดา ด้วยการได้คบกัน ทุกอย่างก็กล่าวมานี้ ฉันรู้ว่าคงมีบางเรื่องราวที่เธอเคยประสบมาแล้ว รวมเรื่องสั้นเล่มนี้สื่อให้เห็นถึงความเป็นจริง และแนวโน้มที่เหตุการณ์นั้นๆ จะเกิดขึ้น อารมณ์ของตัวหนังสือที่ถูกนำมาแต่งแต้มสีสันให้เป็นตัวละคร ที่มีชีวิต ชี้ชัดว่า เรื่องทุกอย่างย่อมมีจุดจบ จุดจบนั้น ไม่ได้หมายถึงการเสียชีวิตของตัวละครเสมอไป แต่จุดจบนั้นเป็นแค่เรื่องร้ายที่เข้ามาก่อตัวในความเป็นชีวิต ซึ่งย่อมจบโดยการผ่านไปได้เสียทุกครั้ง เพราะเรื่องร้ายจะยังคงหมุนเวียนสลับสับเปลี่ยนกับเรื่องดี เป็นวัฏจักรอย่างนี้เรื่อยไป ดังนั้นจงอย่ากลัวที่จะเผชิญกับสิ่งที่ต้องเผชิญ หนังสือเล่มนี้จะบอกกับเธอทุกคนที่กำลังจะอ่านว่า ทุกสิ่งทุกอย่างต้องมีเหตุ อย่างมองแต่ผล จงหาสาเหตุให้พบ แล้วเธอจะพบกับจุดจบของรวมเรื่องสั้นเล่มนี้ได้อย่างสมบูรณ์...เยาวชนไทยพวกนั้น อยากสื่ออะไร? แล้วเธอหาได้ไหม?

สิ่งที่ฉันเห็นมากกว่านั้นจากการอ่านหนังสือเล่มนี้คือ “กำลังใจ” ซึ่งมันจะไม่สามารถถูกจุดเจอเลยถ้าเธอยังไม่ได้อ่าน หากเธอหรือใครที่กำลังสิ้นหวัง อยากให้เธอลองอ่านหนังสือเล่มนี้ บางทีเธออาจจะเห็นว่ายังมีคนที่ขึ้นอยู่กับจุดของฝันโลกนี้กำลังทุกข์ใจกว่าเราก็ได้ และถ้าเมื่อใดที่เราสามารถสร้างกำลังใจ ตั้งใจ และคิดจะฝ่าฟันอะไร ไม่ว่าจะเป็นเรื่องยากหรือร้ายที่ดูโงมเข้ามาในชีวิตเพียงใด จะเป็นไปอย่างที่เราหวังไว้หรือไม่ ยังไงก็ต้องฝ่าฟันไปให้ได้ เพราะชีวิตไม่ได้ตั้งอยู่บนเรื่องใดเรื่องหนึ่งเพียงเรื่องเดียว หนังสือเล่มนี้ได้สอนให้ฉันคิดทบทวนว่า ตัวของฉันมีชีวิตที่ต้องเจอกับทุกสิ่งทุกอย่างต่างหาก ฉันจึงจะได้ชื่อว่าเป็น “คนแกร่ง” และเป็นวัยรุ่นที่รู้จัก “ใช้ชีวิตให้เป็น”

ฉันสำรวจตัวเองว่า ฉันได้อะไรบ้างจากหนังสือเล่มนี้ เธอจะรู้ไหมว่าฉันเจออะไร... ฉันเจอเสียหนึ่งของชีวิตฉัน และเพื่อนที่ฉันรู้จัก แล้วเธอล่ะ...เธออยากเดินเข้าไปหาเสียชีวิตของเธอที่ถูกถ่ายทอดผ่านเรื่องราวของผู้อื่นเหมือนกับฉันไหม ถ้าเธอพร้อม ฉันก็พร้อมจะยื่นหนังสือเรื่องวุ่นๆ ของวัยจีบ เล่ม 1 ให้เธอ และหวังว่าเธอคงจะได้อะไรดีๆ กลับไปเช่นกัน ฉันหวังนะ...ฉันหวังว่าเธอคงเข้าใจวัยของเธอมากขึ้น และรู้จักใช้บทเรียนจากการอ่านสอนชีวิต มิใช่ จบชีวิตอย่างบางเรื่องราวในหนังสือ

เอาละ! สิ่งที่ฉันอยากจะทำบอก จะเล่า ฉันก็ได้ทำหน้าที่เสร็จแล้ว แต่มันก็ยังไม่ได้รับสมมุติเสียทีเดียว ถ้าเธอยังไม่ลองเปิดอ่านหนังสือที่ฉันแนะนำ หรือที่ใจเธอได้เลือกไว้แล้ว เธอจะรู้ไหม หนังสือทั้งสองเล่มที่ฉันหยิบมาบอกเธอเป็นเพียงหนึ่งในหนังสือล้านๆ เล่มจากชั้นวางหนังสือทั่วทั้งโลกเท่านั้น โลกนี้กว้างใหญ่เหลือเกิน ฉันอยากให้เธอได้สร้างชั้นวางหนังสือสักเพียงหนึ่ง แล้วจงหาหนังสือเล่มใดก็ได้ เรื่องใดก็ได้ที่ชอบ ที่เธออยากเก็บมันไว้ หรืออาจจะเป็นเรื่องที่ฉันแนะนำเธอ มาวางไว้ในชั้นหนังสือของหัวใจที่เธอได้สร้างขึ้นมา เพราะชั้นหนังสือนั้นไม่ว่าจะสร้าง จะซื้อด้วยวัสดุ หรือลงทุนลงแรงไปมากเพียงใด แต่ถ้าเธอไม่รู้จักใช้ ไม่รู้จักเลือกหาหนังสือมาเก็บไว้ มันก็คงจะไร้ความหมายและประโยชน์ใดๆ ในมุมมองความคิด

พยายามเข้านะ ชอบในสิ่งที่เลือก...เลือกในสิ่งที่อ่าน...อ่านในสิ่งที่ไม่ฝัน...และวันหนึ่งเธอคงได้พบกับหนังสือที่ “โดนใจ” เธออย่างฉันบ้างสักเล่ม

ให้หนังสือเล่มที่ฉันยื่นให้เธอเป็นแรงบันดาลใจ แล้วเธอก็ก้าวไป หยิบหนังสือเล่มที่เธอรัก แล้วคำว่า "รักการอ่าน" ก็คงไม่ยากอีกต่อไป สำหรับหัวใจของเธอทุกคน เพราะก่อนรัก เธอจะได้เปิดใจ และที่สำคัญที่สุดคือเธอจะได้รับความรู้...และรู้จักตัวตน

แล้วเราคงได้พบกันอีกครั้ง...ในมุมใดมุมหนึ่งในโลกแห่งหนังสือ

จาก...เพื่อนคนหนึ่ง

ผู้ยืนอยู่บนผืนดินเคียงข้างกับเธอ

น.ศ. สุภา ผิววนวล

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนไพรรธรรมคุณวิทยา อ. ขุนหาญ จ. ศรีสะเกษ

หนังสือคือ อะไร

ข้าพเจ้าก็เป็นอีกบุคคลหนึ่งที่ชื่นชอบการอ่านหนังสือ ไม่ระบุ แล้วแต่อารมณ์ว่าคอนไหนชอบอ่านเรื่องแนวใด ข้าพเจ้าอ่านมาแล้วอาจจะเรียกว่าทุกแนวก็ได้ เพราะข้าพเจ้าคิดว่าหนังสือคือแหล่งความรู้ เป็นเหมือนโลกกว้างในมือเรา เป็นครู เป็นทั้งเพื่อนในบางเวลา หนังสือเป็นผู้ตอบคำถามให้เราในสิ่งที่เรายังไม่รู้ หรือรู้แล้วแต่ยังไม่กระจ่าง และหนังสือที่ข้าพเจ้าชอบอ่านมากที่สุดคือ หนังสือนวนิยาย หรือวรรณกรรมที่บรรดากวีประพันธ์ได้ถ่ายทอดความรู้ ความคิดออกมาเป็นเรื่องราวต่างๆ แล้วแต่ใครจะรู้สึกอย่างไร กำหนดตัวละครขึ้น โลกแล่นเป็นตัวหนังสือหรือบางครั้งเป็นเรื่องราวจากชีวิตจริง

ปูลากง เป็นหนังสือนวนิยายเล่มแรกที่ข้าพเจ้าหยิบมาอ่าน และเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้ข้าพเจ้าชอบงานเขียนประเภทที่มีแต่ตัวหนังสือ โดยไม่มีรูปภาพใดๆ ประกอบเรื่องเลย ในเรื่องนี้เมื่อข้าพเจ้าอ่านรู้สึกว่า บางครั้งบางตอนมันซาบซึ้งเกินคำบรรยายถึงกับกลัมน้ำตาไหลไม่ไหว และขiongใจว่าในความเป็นจริงนั้นเรื่องราวแบบนี้มีจริงหรือ ตัวเอกชื่อ “เข้ม” หรือ “ศกร” ไม่มีเงินต้องห่อข้าว ไปกินโรงเรียนจนถูกเพื่อนๆ ล้อว่าเด็กกวด วันหลังต้องหลบมากินข้าวที่ห้องน้ำคนเคียว บางครั้งก็น้อยเนื้อต่ำใจตนเองว่าไม่ควรเกิดมาในโลกใบนี้เลย เพราะคิดว่าคนเป็นลูกที่เขาไม่ต้องการให้เกิด ต้องอยู่กับแม่มีชีวิตแบบปากกัดตีนถีบ ทั้งที่พ่อเป็นคนที่มีชาติตระกูล ฐานะดี เป็นลูกเมียน้อย พักอยู่ในเรือนเล็ก เมื่อไปเรือนใหญ่ก็ถูกคนใช้หมั่นสักดิ์ศรีเอาบ่อยๆ แต่ในขณะที่ลูกคนอื่นๆ ของพ่อกับเมียหลวงนั้นกลับล้มเหลวในการดำเนินชีวิต นี่ก็เป็นอีกชีวิตหนึ่งที่ข้าพเจ้าคิดว่า ในบางครั้งเราอย่าเพิ่งชะล่าใจกับสิ่งที่เราเห็นสิ่งที่เราเป็น อย่าอิจฉาเยาะกับคนที่เราคิดว่าต่ำต้อย เพราะวันข้างหน้าเขาอาจเป็นอะไรก็ได้ที่เราอาจคิดหรือคาดเดาไม่ได้ บางครั้งก็ทำให้ข้าพเจ้าคิดว่าอย่าดูถูกชะตาชีวิตของเราในตอนนี้ ถ้าเรามีความพยายามและมีความอดทนแล้ววันข้างหน้าคงเป็นวันของเราบ้าง

อีกตอนที่ข้าพเจ้าชอบมากที่สุดคือ ช่วงวัยหนุ่มสาวเป็นช่วงที่เข้มพบกับหนูตุ๋นที่อำเภอปูลากงในภาคใต้ พร้อมกับพบปัญหาการก่อการร้ายหรือการก่อความไม่สงบ ก็เหมือนกับสี่จังหวัดภาคใต้ของเราในตอนนี้ เมื่อข้าพเจ้าฟังข่าวทำให้ข้าพเจ้านึกถึงเรื่องปูลากง ขึ้นมาทันที ทั้งที่ข้าพเจ้าอ่านเรื่องนี้เมื่อหลายปีมาแล้ว และเรื่องนี้ก็เป็นความรักที่ก่อตัวให้สถานการณ์ไม่สงบ

เรื่องนี้สะท้อนให้เห็นภาพชัดเจนถึงสภาพความเป็นอยู่ของสังคมในภาคใต้ ชีวิตที่มีความสนุกสนานเฮฮากับการประกอบอาชีพและประเพณีต่างๆ ที่น่าสนใจแต่ก็คืองหวาดระแวงกับเสียงปืน ข้าพเจ้านึกสงสารเด็กๆ ที่เรียนหนังสือ ขาดแคลนแม้กระทั่งครูสอนหนังสือ ต้องเอาวิทยากรที่มาพัฒนาชุมชนของคนช่วยสอนหนังสือบ้าง บางครั้งไปโรงเรียนพร้อมความหวาดกลัว จนทางการต้องส่งเจ้าหน้าที่ตำรวจมาดูแลอย่างใกล้ชิด และนั่นก็คือที่มาของความรักของเข้ม นายตำรวจหนุ่มกับหนูตุ๋นวิทยากรสาว แต่เป็นความรักที่อยู่ท่ามกลางสถานการณ์อันไม่สงบ แต่เรื่องราวของนวนิยายเรื่องนี้ก็ลงตัวได้ดี สนุกสนาน ชวนติดตาม น่าลุ้นบ้าง และขอรับรองว่าใครอ่านหนังสือเล่มนี้แล้ว จะได้รับรสชาติชีวิตครบทุกรส

สายลม เสียงซอ เป็นอีกผลงานหนึ่งที่ชวนติดตาม การเขียนในแนวชาวบ้าน ธรรมชาติ และอารมณ์ต่างๆ ผสมผสานกับจินตนาการ เมื่ออ่านแล้วบางครั้งรู้สึกว่าคุณเขียนสามารถทำสิ่งที่ดูเหมือนไม่มีชีวิตให้ดูมีชีวิตได้ และสามารถเขียนถึงบุคคลสมมุติได้อย่างแนบชิด น่าหลงใหล ชวนติดตาม ในเรื่องนี้สิ่งที่ข้าพเจ้าชอบมากที่สุดคือวิถีการดำเนินชีวิตของครูอุ้ม ตัวเอกของเรื่องที่ถูกลูกติดอยู่กับเสียงเพลง เมื่ออ่านแล้วทำให้รู้สึกรักและหวงแหนคนครีไทยของเรา และเห็นคุณค่าคนครีไทยขึ้นมาทันที ทั้งที่ผู้เขียนไม่รู้จักคนครีไทยหรือคนครีพื้นบ้านเลย แต่เพราะความอดสาเห วิริยะ ในการศึกษาทำให้สามารถเอามาประยุกต์เขียนเป็นเนื้อเรื่องนี่ขึ้นมาได้อย่างลงตัว

เรื่องนี้ก็เป็นเรื่องของความรักเหมือนเดิม เพียงแต่มีการแต่งแต้มสีสันของเนื้อเรื่องให้น่าสนใจยิ่งขึ้น แต่สิ่งที่ข้าพเจ้าชอบคือคติสอนใจในเรื่องนี้ซึ่งมีอยู่มากมาย อ่านไปก็ทำให้คิดถึงตนเอง เพราะบางตอนมันเหมือนกับชีวิตของข้าพเจ้า ชอบตอนที่ครูอุคมสอนคนเล่าเรื่องของไอ้เข็ญ ซึ่งเกิดมาในครอบครัวที่ร่ำรวย แต่ก็ไม่มีใครสอนเรื่องการดำเนินชีวิตที่ดี เกิดมาท่ามกลางเสียงคำทอของแม่ซึ่งเป็นคนพูดแต่คำหยาบคาย ครอบครัวไม่อบอุ่น มีแต่เรื่องทะเลาะกันทุกวัน ทำให้ไอ้เข็ญกลายเป็นเด็กที่มีปัญหา เป็นนักเลงประจำหมู่บ้าน แต่แม่ของเขาก็ไม่คิด เพราะตอนเด็ก ๆ แม้ก็เป็นเด็กมีปัญหาเหมือนกัน จะเห็นได้ว่าทุกสิ่งที่เกิดขึ้นย่อมมีเหตุและปัจจัยของมันทั้งนั้น ยังมีอีกหลายตอนที่ข้าพเจ้าชื่นชอบ ยอมรับว่าข้าพเจ้าชอบเรื่องนี่จริงๆ ชอบการดำเนินชีวิตที่อยู่ท่ามกลางป่าเขา ทุ่งนา และก็มีเรื่องสภาพการดำเนินชีวิตของคนในสังคมเข้ามาเกี่ยวข้อง

นวนิยายสองเรื่องที่ข้าพเจ้าได้แนะนำมาข้างต้นล้วนเป็นเรื่องราวของความรักมาเกี่ยวข้องด้วยและมีเสียงปืน ความตายมาเสริมเนื้อเรื่องนี้ ทำให้ข้าพเจ้าได้รู้ถึงอันตรายของปืนที่ในสมัยก่อนใครอยากถือปืนก็ได้ถือ อยากยิงปืนตอนไหนก็ได้ยิง และที่สำคัญอยากยิงใครตอนไหนก็ได้ มีนิกเกอกรกล้วนต่อกฎหมายบ้านเมือง ข้าพเจ้าเห็นด้วยกับรัฐบาลที่พยายามจะปราบปรามผู้มีอิทธิพล และวางมาตรการเกี่ยวกับการใช้ปืนและอาวุธสงคราม เมื่ออ่านหนังสือเรื่อง *ปลาดุก* และ *สายลม เสียงขอ* บางครั้งคุณอาจจะเห็นด้วยกับสิ่งที่รัฐบาลทำหรือสามารถเดาเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในประเทศของเราในสมัยปัจจุบัน เพราะว่ามีผู้เขียนคือคนไทยที่นำเรื่องราวต่างๆ ที่พบเห็นหรือนำความรู้สึกเขียนลงไปในเรื่องนี้ เพื่อสื่อถึงความคิด บางครั้งนวนิยายที่เขียนขึ้นมาก็ไม่ใช่เพื่อความบันเทิงเท่านั้น แต่ว่ามีอะไรที่เกินกว่านั้น โดยเฉพาะสอนการใช้ชีวิตให้กับผู้อ่านนี่คือสิ่งที่มีคุณค่ามากที่สุด

หนังสือสำหรับบางคนเมื่ออ่านแล้วก็ป็นขานอนหลับที่ดี แต่สำหรับข้าพเจ้า การอ่านเป็นขารักษาความโง่งของคนให้ฉลาดได้ บางคนหนังสือคือเพื่อนแท้ในยามที่เหงา ไม่มีใคร บางคนหนังสือคือครูหรือแหล่งท่องเที่ยว หนังสือมีอะไรหลายๆ อย่างที่น่าค้นหา ทำให้เรามองเห็นตนเอง มองเห็นคนอื่น มองว่าโลกนี้ยังมีอะไรอีกมากมายให้คุณค้นหา “คุณไม่อยากรหาสิ่งดีๆ ให้กับตัวคุณบ้างหรือ? ลองหาหนังสือสักเล่มหนึ่ง หนังสือที่คุณสนใจ แล้วให้มันอยู่ใกล้ๆ ตัวคุณ แล้วคุณจะรู้ว่าหนังสือมีคุณค่าและให้อะไรกับคุณมากกว่าที่คุณคิดก็ได้”

นายอมฤต เจริญทอง

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนพระ โขนงพิทยาลัย กรุงเทพฯ

หนังสือ...ภาพชีวิต...ภาพสังคม

เพื่อนๆ ครับ หนังสือมีคุณอนาคอนันต์ สร้างคนให้เปี่ยมล้นด้วยคุณภาพ เพื่อเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาชาติให้มีความ
หนังสือคือชุมทรัพย์แห่งปัญญา เปิดโลกทัศน์ให้กว้างไกล กระตุ้นจิตใจผู้อ่าน รวมทั้งประเทืองอารมณ์ สร้างความ
เพลิดเพลินให้แก่ผู้อ่าน สำหรับผมคิดว่าหนังสือคือบันทึกรากเหง้าทางสังคม สะท้อนภาพชีวิตและค่านิยมของสังคม ในแต่ละยุค
สมัย เมื่อหนังสือทรงคุณค่าเช่นนี้... วันนี้อยู่กับหนังสือแล้วหรือยัง?

สำหรับผมเป็นนักอ่านตัวยง หนังสือที่ผมประทับใจมากที่สุด อยากรู้อยากเห็นให้เพื่อนๆ อ่าน คือ *ข้างหลังภาพ* และ
อยู่กับกิ้ง ทั้งสองเล่มเป็นวรรณกรรมนวนิยายเพชรน้ำเอก โคดเด่นทั้งภาษา เนื้อเรื่องสร้างสรรค์ รวมทั้งสนุกสนานชวนคิด
ตาม สะท้อนภาพชีวิตของคนในสังคมก่อนพุทธศักราช 2500 ที่แตกต่างกันด้วยชนชั้น คือ *ข้างหลังภาพ* เป็นเรื่องของชนชั้น
สูง ที่ตัวละครเอกมีความงดงามทั้งด้วยกาย วาจา และใจ ส่วน*อยู่กับกิ้ง* งดงามด้วยภาพการต่อสู้ เพื่อความอยู่รอดของชนชั้น
รากหญ้า และมากมายด้วยปรัชญาชีวิต เนื้อเรื่องของนวนิยายทั้งสองเล่มอยู่เหนือกาลเวลา คือไม่ล้าสมัย อ่านเมื่อไรก็สนุก
เมื่อนั้น ได้ข้อคิดที่นำมาใช้ได้กับทุกยุคสมัย มีศิลปะการแต่งชั้นเยี่ยมยอดเยี่ยม มีการใช้ภาษาที่งดงาม ละเมียดละไม คัดสรรมา
เรียงร้อยเข้าด้วยกันอย่างประณีต จึงถือเป็นงานฉบับครูให้พวกเราได้ศึกษา เพื่อนๆ จะไม่เสียเวลาอ่าน ซึ่งผมขอแนะนำให้รู้
จักแต่ละเล่ม

อมตนิยายเรื่องแรก คือ *ข้างหลังภาพ* ประพันธ์โดยศรีบูรพา ซึ่งเป็นนามปากกาของ กุหลาบ สายประดิษฐ์ นัก
ประพันธ์ผู้ยิ่งใหญ่ ท่านแต่งเรื่องนี้ประมาณ พ.ศ. 2480 พิมพ์เผยแพร่เป็นภาษาไทยมากกว่า 10 ครั้ง นอกจากนี้ยังแปลเป็น
ภาษาญี่ปุ่น ภาษาจีน และภาษาอังกฤษ ตัวละครเอกที่ถ่ายทอดภาพชีวิตของชนชั้นสูงผู้อ่านคือ ม.ร.ว. กิริติ เป็นสตรีที่มี
ความงดงามทั้งกิริยามารยาท และรูปโฉม เธอใช้เวลากับการดูแลรักษาความงามอย่างดีที่สุด ครอบครัวยุคปอ และดูแล
ไม่ได้มีโอกาสสมาคม หรือติดต่อกับโลกภายนอก เธอเฝ้ารอคอยชายที่สมควรแก่ความรักมาผู้ขอ ด้วยอาภรณ์ในควมรัก จน
เมื่ออายุย่างเข้า 35 ปี ชายแก่พ่อม่ายอายุ 50 ปี ได้ผ่านเข้ามาในชีวิต เธอเห็นว่าคงสิ้นเวลาแห่งการรอคอยชายที่ดีกว่านี้ กอปร
กับเธอเป็นคนรักศิลปะ เห็นว่านี่คือโอกาสอันดีที่ออกไปสัมผัสกับโลกกว้าง จึงตอบตกลงแต่งงานกับท่านอธิการบดีและสิ่ง
ที่เธอปรารถนาก็บังเกิดขึ้น เมื่อเจ้าคุณสามีได้พาเธอไปเที่ยวที่ประเทศญี่ปุ่น เหตุครั้งนี้ทำให้ ม.ร.ว. กิริติได้พบกับพร ชาย
หนุ่มรูปงามวัย 22 ปี นิสิตมหาวิทยาลัยวริคเคียว ซึ่งเป็นบุตรชายเพื่อนของท่านอธิการบดี ท่านได้ขอร้องให้พรช่วยจัดหาที่
พัก และเป็นผู้นำเที่ยวตลอดระหว่างที่พำนักในประเทศญี่ปุ่น ด้วยความสาวและสาวกว่าวัย กอปรกับกิริยาท่าทางที่เข้มซ้อ
อ่อนหวาน เป็นเหตุให้พรรักอย่างลุ่มหลง ความสัมพันธ์ของทั้งคู่ดำเนินไปภายในขอบเขต แต่เมื่อครั้งอยู่บนเขามิดาและ
ด้วยกันสองต่อสอง ที่มีธรรมชาติงดงาม นพรได้แสดงความรักอย่างเปิดเผยรุ่มร้อนตามประสาคนหนุ่ม แต่ ม.ร.ว. กิริติมี
สติดีกว่าและผ่านการอบรมขัดเกลาจิตใจมาอย่างดีงาม เธอสามารถเก็บความรู้สึกได้ดีมาก และพูดเตือนสตินพร จนนพร
ไม่อาจทราบความในใจของเธอ เมื่อสิ้นสุดกำหนดการพำนักในญี่ปุ่นของท่านอธิการบดี ทั้งคู่ต้องจากกัน นพรยังคงลุ่ม
หลงในความรักจนจิตใจกระสับกระส่ายว่าวุ่น ทั้งคู่ยังคงติดต่อกันทางจดหมาย กาลเวลามานานไป 2 ปี ความรู้สึกของนพร
แปรเปลี่ยนไป ราลึกลึง ม.ร.ว. กิริติในฐานะเพื่อนที่ดีที่นั่น ระหว่างนั้นเจ้าคุณอธิการบดีล้มเจ็บด้วยวัณโรค เธอซื้อสัตย์
ปรนนิบัติดูแลสามีอย่างดี เมื่อสามีจากไป เธอเก็บตัวเงียบอยู่ในบ้าน 6 ปี วันหนึ่งพรเดินทางกลับจากประเทศญี่ปุ่น เหลือแต่

ความรู้สึกต่อเธอในฐานะพี่สาวที่แสนดีเท่านั้น เพราะความสนใจของนพพรอยู่ที่ตำแหน่งหน้าที่การงาน และอนาคต เขายินยอมแต่งงานกับคู่หมั้นที่บิดาจัดหาให้ เมื่อแต่งงานได้ 2 เดือน นพพรได้รับทราบว่ามี ม.ร.ว. กิริติป่วยหนักด้วยวัณโรค และมีความประสงค์จะพบนพพร ญาติของเธอประสงค์ให้ทั้งคู่พบกัน เพื่อให้คนป่วยสงบจิตใจในวาระสุดท้าย เธอได้มองภาพสีน้ำมัน "มีตาเกาะ" ที่เธอได้วาดขึ้นเป็นของขวัญวันเกิดแก่สามี พร้อมคำพูดที่เป็นอมตะ เปิดเผยความในใจเป็นครั้งแรกว่า "ฉันตายโดยปราศจากคนที่รักฉัน แต่ฉันอึดใจว่า ฉันมีคนที่ฉันรัก" ต่อจากนั้น 7 วัน เธอเสียชีวิตอย่างสงบ

ความสนุกสนานของเรื่องเกิดจากความงามของเรื่อง ภาษา และคติชีวิต เนื้อเรื่องสนุกสนานชวนติดตาม เป็นนวนิยายที่แต่งได้สมจริง ตัวละครมีชีวิตชีวา แม้โครงเรื่องจะเป็นเรื่องของความรักระหว่างหญิงสาวและชายหนุ่มต่างวัย แต่ก็มีหุศุม์ผลอย่างเหมาะสมและกลมกลืน การดำเนินเรื่องเป็นไปอย่างมีศิลปะ เปิดเรื่องแบบแซบคาย นำเหตุการณ์ท้ายเรื่องมาขึ้นต้น โดยให้นพพรเป็นผู้เล่าเรื่องย้อนหลังทั้งหมด แล้วดำเนินไปโดยสร้างข้อขัดแย้งระหว่างตัวละครเอกเพื่อทำให้เรื่องสนุกสนานชวนติดตาม คือ ความแตกต่างทางด้านอายุและสถานภาพ การสร้างตัวละคร ใช้ภาษาบรรยายสภาพตัวละครเอกที่มี ม.ร.ว. กิริติจนสามารถจินตนาการภาพได้ รวมทั้งความเป็นไปในชีวิตของเธอทำให้ผู้อ่านใคร่รู้ด้วยความสงสัย และเอาใจช่วยให้เธอประสบความสำเร็จครั้งหนึ่งในชีวิต เธอเป็นตัวแทนของชนชั้นสูงที่สามารถควบคุมสติ อารมณ์ได้ ใช้เหตุผลอยู่เหนืออารมณ์ ความรักของเธอเป็นไปไม่ได้ เรื่องจึงจบอย่างจาร์กอยู่ในใจผู้อ่าน คือ จบลงด้วยความตายของตัวละครเอก

อรรถรสทางภาษาที่สละสลวยคงมาจากการหาอ่านได้จากบทประพันธ์เล่มใด ทำให้ข้าพเจ้าติดตามอ่านอย่างไม่ลดละ เป็นภาษาชั้นครูที่เราควรศึกษา เพื่อใช้เป็นตัวอย่างในการเขียนที่เป็นปัญหาสำหรับเยาวชนในปัจจุบัน อาทิ

ความรักของเธอเกิดที่นั่น และก็ตายที่นั่น

แม่ของอีกคนหนึ่งยังรุ่งโรจน์อยู่ในร่างที่กำลังจะแตกดับ

แม้จนกระทั่งขนตาอันยาวอน และจนกระทั่งรูปสามเหลี่ยมสีแดงสดใส 3 รูป

ก็ได้อ่างไว้บนริมฝีปาก จนทำให้ความบางของริมฝีปากนั้นมีเสน่ห์อย่างน่าประหลาด

รถเล่นขนานไปกับลำธารซึ่งมีน้ำใสสะอาดจนสามารถจะแลเห็นก้อนหินตะปุ่มตะป่ำอยู่ภายใต้

พื้นน้ำ อีกด้านหนึ่งของถนนเป็นเนินเขา ลำเนาไม้เขียวชอุ่มด้วยพฤษภษาใหญ่น้อยหลากพรรณ

ภาพสังคม...ภาพชีวิตของข้างหลังภาพ นอกจากจะสะท้อนภาพสตรีอันสูงศักดิ์ที่ได้รับการศึกษาจากครูหม่อมที่มาสอนในบ้าน และการอบรมสั่งสอนจากวงเจ้านายแล้ว สตรีแทบจะดำรงตนอยู่ไม่ได้ถ้าไม่ได้แต่งงาน สตรีถูกกำหนดบทบาทให้สนใจทางด้านความงามเท่านั้น ดังคำพูดของ ม.ร.ว. กิริติที่ว่า "เธอจงเห็นใจฉันเถิด เราเกิดมาโดยเขากำหนดให้เป็นเครื่องประดับโลกประโลมโลก มันเป็นหน้าที่ของเรา ยิ่งกว่านั้น บางทีคุณความดีของสตรีก็ถูกมองข้ามไปเลย ถ้ามิได้มีอยู่ในความงาม" อาจกล่าวได้ว่า "นพพร" คือตัวแทนของชนชั้นกลาง ที่ได้หาความรู้ เพื่อนำมาสร้างฐานะ สร้างอาชีพ และสร้างอนาคตที่ดีให้แก่ตนเอง การมีสติ สามารถยับยั้งชั่งใจตนเอง ความซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ เช่น ซื่อสัตย์ต่อสามี และความรักต่างวัย ล้วนเป็นคติชีวิตที่ดีสำหรับข้าพเจ้า ศรีบูรพาจึงเป็นสุดยอดคนนักประพันธ์ที่สามารถทำให้นวนิยายซึ่งเป็นเรื่องประโลมโลกเข้ามามีชีวิตโลดแล่นในใจข้าพเจ้าอย่างเปี่ยมล้นด้วยคุณค่าที่มีต่อผู้อ่านและสังคม

“ภาพชีวิต...ภาพสังคม” จะไม่ชัดเจน ถ้าขาดชีวิตของชนชั้นแรงงาน ซึ่งเป็นรากฐานของการพัฒนาประเทศ การถ่ายทอดตัวละครในรูปแบบของนวนิยาย จะทำให้เนื้อเรื่องสนุกसान ชวนติดตาม รวมทั้งได้ปรัชญาชีวิตที่คมคายจากตัวละครนั้น สิ่งเหล่านี้ปรากฏอยู่ในนวนิยายเรื่องอยู่กับก๋ง ของหยก บูรพา ซึ่งได้รับรางวัลหนังสือดีเด่นประเภทนวนิยายจากคณะกรรมการจัดงานสัปดาห์หนังสือปี พ.ศ. 2520 ข้าพเจ้าจึงขอเชิญชวนเพื่อนชาวชนทุกคนได้อ่านหนังสือเล่มนี้

“หยก บูรพา” ประพันธ์เรื่องอยู่กับก๋ง เมื่อ พ.ศ. 2519 แต่เล่าเรื่องราวย้อนหลังไปประมาณ 20 ปี นั่นคือเป็นเหตุการณ์ก่อน พ.ศ. 2500 ผู้ประพันธ์เปิดเรื่องโดยการให้ “หยก” เด็กชายตัวน้อย อายุประมาณ 12-13 ปี ได้เล่าเรื่องชีวิตของ “ก๋ง” ซึ่งมีอายุใกล้ 70 ปี ผู้ประพันธ์สร้างตัวละครตัวนี้ได้อย่างมีชีวิตชีวา ชวนติดตามอ่าน โดยกำหนดให้ “ก๋ง” เป็นตัวแทนของชาวจีนที่อพยพเข้ามาอาศัยแผ่นดินไทยอยู่ การต่อสู้ชีวิตด้วยความมานะอดทน ความคิดที่ลุ่มลึก คำสอนที่ลึกซึ้งประคองปรัชญาชีวิต บุคลิกที่มั่นคง อบอุ่น ทำให้ผู้อ่านกระหายใคร่จะเรียนรู้เรื่องราวของ “ก๋ง” ให้ตลอดเพื่อนำสาระมาเป็นแนวทางในการต่อสู้ชีวิต เพื่อให้เรื่องมีสีสันยิ่งขึ้น ผู้ประพันธ์ได้สร้างตัวละครอื่นๆ ให้มีเรื่องราวชีวิต หรือบุคลิกที่น่าสนใจทั้งสิ้น โดยเฉพาะเรื่องราวของ “หยก” ผู้เล่าเอง ที่เป็นหลานของ “ก๋ง” มีความน่ารัก น่าเอ็นดูมาก เป็นเด็กดีมีคุณธรรมเช่นเดียวกับ “ก๋ง” ขยันขันแข็ง ทำงานตัวเป็นเกลียวเพื่อหารายได้มาช่วยเหลือ “ก๋ง” ข้าพเจ้าอ่านด้วยความเพลิดเพลิน สนุกสนาน เอาใจช่วย “หยก” ให้ประสบความสำเร็จในชีวิต ตัวละครเหล่านี้คือภาพชีวิต ภาพสังคม ของชนชั้นรากหญ้าที่ค้าเงินสังคมไทย พวกเขาอาศัยอยู่ในห้องแถวแคบๆ ของตลาดอันมีคๆ ทีมีๆ ในชนบทแห่งหนึ่ง ปากกัดตีนถีบ เพื่อหาเงินประทังชีวิต ในขณะที่เดียวกันก็มีน้ำใจเอื้ออาทรต่อกัน เช่น ครูบวรขงก์ เป็นครูที่เสียสละ ยินห์ขยับบนความถูกต้อง รัก และเมตตาหยก จนในที่สุดรับอุปการะหยก ให้ได้เล่าเรียนในระดับที่สูงขึ้น

ภาษาที่สละสลวย บรรจงร้อยเรียงอย่างงดงาม และปรัชญาชีวิตที่แฝงอยู่ตามตัวอักษรคือเสน่ห์ที่ชวนอ่าน ช่างจะหาได้จากหนังสือเล่มอื่น ข้าพเจ้าขอยกมาดังนี้

ไม่ต้องอายุที่เป็นคนจน แต่ควรอายุที่เป็นคนเฒ่า เพราะความจน ความรวย เราเลือกไม่ได้
แต่ความดี ความเฒ่าเราเลือกทำ เลือกเว้นได้

เทพเจ้าแห่งโชคดีไม่เคยเอื้อมมือมาแตะหน้าผากอวยชัยคนเกียจคร้านเลย

คนที่ไม่เป็นระเบียบ ชีวิตจะยุ่งเหยิง คนที่ไม่รักความสะอาดจะหาความสดชื่นแจ่มใสไม่ได้
และคนที่ไม่รักความสุจริต ชีวิตจะเป็นมลทิน

สำหรับข้อคิดเตือนใจที่มีคุณค่าต่อผู้อ่านอย่างมาก อาทิ การเป็นคนกตัญญูอ่อนน้อมต่อมดคน จะทำให้เป็นที่รักใคร่เอ็นดูของผู้ใหญ่ และผู้ที่พบเห็น ความขยัน และความอดทน นำมาซึ่งความสำเร็จในชีวิต การเป็นคนเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่มีน้ำใจต่อคนอื่น จะทำให้เราอยู่ร่วมกับคนอื่นได้อย่างมีความสุข การศึกษาเป็นสิ่งสำคัญสามารถนำไปใช้ประกอบอาชีพที่ดี และสามารถยกระดับชีวิตได้ ข้อคิดเหล่านี้ส่งผลให้สังคมสงบสุข

ภาพชีวิตที่สะท้อนจากหนังสือทั้งเล่ม ทำให้มองเห็นภาพสังคมไทยอย่างชัดเจน สังคมไทยมีความสงบสุขมานาน ชนทุกชั้นอยู่อย่างร่มเย็น เป็นเพราะการดำรงชีวิตอยู่อย่างพอเหมาะพอควร มีคำสอนจากบรรพชนเป็นเครื่องกลมเกลียวจิตใจให้มีค่านิยม และพฤติกรรมที่อยู่ในกรอบแห่งจารีตประเพณีอันงดงาม ประวัติศาสตร์อาจถูกบิดเบือน หรือข้อมูล

บทคิดพลาดตามกาลเวลาที่ผันแปร แด่นวนิยายคือบันทึกชีวิตคนในสังคมที่แฝงความนัยให้ขบคิดประจวบนิยายทั้งสอง
เล่มที่ข้าพเจ้าขอมวิเคราะห์ รอเขาชวนทุกคนได้อ่าน และพิสูจน์คุณค่า คุณจะรู้สึกสนุกจนวางไม่ลง ข้างหลังภาพ อยู่กับกิ่ง
ภาพชีวิต...ภาพสังคม

ค.ญ. อัญชลี เดือนวิระเดช

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเบญจมราชูทิศ ราชบุรี

เรื่องหมาๆ ก็ไม่หมา

ขึ้นชื่อว่า “หมา” ใคร ไม่รู้จักนับว่าเขามาก โดยเฉพาะในเมืองไทยซึ่งมีหมาชุกชุม จนถึงได้ว่าหมาเป็นสมาชิกส่วนหนึ่งของสังคม ในจำนวนหมาที่มีอยู่มากมายนั้น หลายๆ ตัวมีเจ้าของคอยให้ความรักความเมตตาและมีที่อยู่เป็นหลักแหล่งอย่างเป็นสุขก็นับว่าเป็นบุญของหมาตัวนั้นอย่างสิ้นเหลือ แต่อีกหลายๆ ตัว มีเจ้าของก็ไม่ได้หมายความว่าจะเพียบพร้อมด้วยความสุข บางครั้งถูกเจ้าของเตะตอโย้เป็นที่ระบายนามณ์อย่างไม่เป็นธรรม แต่หมาก็ไม่เคยโกรธเคืองด้วยชีวิตและวิญญาณของมันมีแต่ความรักภักดีต่อเจ้าของ

หมาอีกหลายตัว ไม่มีเจ้าของ เป็นหมาจรจัดต้องทำมาหาเลี้ยงชีพตั้งแต่เล็กๆ ด้วยการคุ้ยหาเศษขยะอย่างน่าเวทนา อยู่ด้วยความหวาดระแวงไม่เป็นสุข เพราะมนุษย์หลายคนมองมันด้วยสายตาขยะแขยงเหมือนกับว่าพวกหมาเป็นเหลือบสังคมก็ปานนั้น ภาพหมาถูกรถชนบนถนนจนเศษเนื้อกระเจาามิให้เห็นบ่อย มนุษย์บางคนเมื่อเห็นหมากำลังจะข้ามถนนตั้งใจเร่งเครื่องเข้าไปชนก็มี ยิ่งกับว่าเป็นสัตว์คู่อาฆาตกันมาแต่ปางก่อน

ข้าพเจ้าเลือกเขียนเกี่ยวกับเรื่อง “หมา” เพราะข้าพเจ้าเป็นหนึ่งในบุญคุณของ “หมา” เพราะหมาได้ช่วยให้ข้าพเจ้ารอดจากเชื้อไวรัสตามเหล็ม ในคืนหนึ่งที่คืนป่า ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังก้มๆ เงยๆ บนพื้นดินที่มัจจุราชตัวเหล็มกำลังคั่งท่าอยู่ทางหลังเท้าขวา หากไม่มี “หมา” ที่ตามหลังมา และจัดการเจ้าภูตัวนั้นก่อน คนที่โชคร้ายคงเป็นข้าพเจ้าแน่นอน เรื่องของ “หมา” ก็เลยไม่ “หมา” สำหรับข้าพเจ้าตั้งแต่บัดนั้นมา

บ่อยไปที่ข้าพเจ้าได้เห็นภาพหมานั่งรอเจ้าของอย่างภักดีอยู่ที่ประตูหน้าบ้านด้วยท่าทีกระสับกระส่ายเดินเข้าเดินออก ยิ่งคิดยิ่งกังวลและสงสัยงอนโหยหวนอย่างยาวนาน... ใจ... มันกำลังร้องไห้อย่างวันแห่ว... หมามีสัญชาตญาณจำแนกมิตรและศัตรูได้อย่างน่าอัศจรรย์ โดยเฉพาะมนุษย์ที่คอยจับหมาไปฆ่าและเบียดเบียนเนื้อหนังกระดูกจากชีวิตหมา โดยใช้ความฉลาดที่มนุษย์มีมากกว่าไปหลอกล่อหมา หรือใช้เงินไปแลกชีวิตหมาจากเจ้าของหมาหลายคน

“หมา” ก็คือ “หมา” มันเป็นสัตว์เครื่องานที่ตรงไปตรงมา จิตใจหมาจึงเข้าใจง่ายกว่ามนุษย์ที่ยอมขายชีวิตหมาทั้งๆ ที่รู้ว่านั่นเป็นการส่งหมาไปตาย หมาแม้จะมีปากแค้นมันพูดไม่ได้ ร้องขอชีวิตและความเป็นธรรมไม่ได้ นอกจากใช้สายตาวิงวอนต่อมนุษย์ผู้ที่มีหัวใจที่สุด ข้าพเจ้าจึงถือโอกาสนี้แนะนำหนังสือเกี่ยวกับ “หมา” สักสองเล่มที่ท่านควรต้องหามาอ่าน เพราะการศึกษาจิตใจหมาเป็นการปูพื้นฐานการศึกษาจิตใจมนุษย์ที่ซับซ้อนมากกว่า

เล่มแรกคือ *เรื่องทองแดง (The Story Of Tongdaeng)* ซึ่งเป็นบทพระราชนิพนธ์ของในหลวงรัชกาลที่ 9 ของไทย เรื่องนี้เป็นเรื่องจริงที่พระองค์ท่านได้ทรงเขียนให้เห็นถึงความรักของหมาที่เป็นสากล ไม่มีขีดชั้นด้วยชนชั้น วรณะ หรือลัทธิ ซึ่งหมาไทยพันธุ์ทางเทศเมือที่ชื่อ “ทองแดง” ได้ตายตัวรับใช้ในหลวงอย่างไม่ย่อห่ออีกทั้งยังเฉลียวฉลาดจนเป็นที่โปรดปรานยิ่งนัก พระองค์ทรงถึงกับอาบน้ำให้ทองแดงด้วยพระองค์เองอย่างเอ็นดู ทองแดงทำให้ความเชื่อของผู้เลี้ยงหมาที่ว่า “หมาไทยค่อนข้างเชื่อมั่นในตนเอง จึงไม่ค่อยปฏิบัติตามคำสั่ง ไม่เหมาะกับการนำไปฝึกเพื่อใช้งาน” เปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง เราจึงไม่ค่อยเห็นการตรวจจับ คมกลั่นของตำรวจใช้หมาไทยเลย

ทองแดงทำให้เรารู้ว่าภาษาของหมาที่เข้าใจง่ายแถมมันได้มองตา ได้ยินเสียงพูดมันก็รู้แล้วว่าเจ้านายต้องการอะไร และมันก็พร้อมที่จะปฏิบัติตามโดยไม่ขัดขืนทันที คำสั่งง่ายๆ ที่ในหลวงทรงสั่งให้ทองแดงนอนหงาย ก็คือ “แอ้งแม้ง” ซึ่งทองแดงก็จะนอนหงายสี่ขาชี้ฟ้าอย่างว่าง่ายต่อหน้าพระองค์เพื่อให้พระองค์ประแป้งให้หลังอาบน้ำ การแสดงออกอย่างง่าย ๆ ของทองแดง เช่นการเลียพระหัตถ์สื่อให้พระองค์ทราบว่า “ถึงเวลากลับแล้ว” เป็นต้น

ทุกๆ ตอนของเรื่องทองแดง ถ่ายทอดอย่างละเอียดพร้อมภาพสีที่พระหัตถ์ที่สวยงามตลอดเล่ม ทำให้ผู้อ่านสามารถมองเห็นอิริยาบถของทองแดงบางอย่างที่พระองค์มองเห็น อีกทั้งผู้อ่านยังได้เห็นภาพพระองค์คลุกคลีอยู่กับหมาไทยทองแดงตัวนี้อ่างไม่ถือพระองค์เลย พระองค์ให้ความรักความเอาใจใส่ต่อทองแดงอย่างไม่รังเกียจแม้ว่าทองแดงจะเป็นเพียงลูกหมาไทยจรจัดตัวหนึ่งก็ตาม แม้กระทั่งบันทึกอิริยาบถการเลี้ยงลูกๆ ของทองแดงจนผู้อ่านมองเห็นได้

เรื่องนี้เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่ทำให้เราทราบว่าในหลวงของเราทำอะไรแล้วตั้งใจและจริงจัง พระองค์ถึงกับค้นคว้าสายพันธุ์ต่างๆ เพื่อเทียบเคียงหาบรรพบุรุษ หรือชาติพันธุ์ของทองแดงจนสามารถสรุปอย่างมีเหตุผลได้ด้วยความรักที่ทองแดงมีต่อพระองค์ และความเมตตาที่พระองค์มีให้กับทองแดง พระองค์ถึงกับใช้ตราทองแดง (สุวรรณชาติ) เป็นตราเสื้อในโครงการส่วนพระองค์ เรื่องทองแดง จึงมีส่วนช่วยให้หมาจรจัดทั่วไปได้รอดตาย อีกทั้งยังทำให้หมาไทยมีโอกาสดำเนินชีวิตเพื่อช่วยงานตำรวจเทียบชั้นหมาเทศอย่างทุกวันนี้ได้

เล่มที่ 2 คือ เรื่องของคนที่รักหมา ซึ่งเขียนโดยหม่อมราชวงศ์ศศิภุทธรังษี ปราโมท อดีตนายกรัฐมนตรียุคของประเทศไทย ชีวิตของท่านผูกพันอยู่กับหมา และเนื่องจากท่านเป็นคนสนใจเรื่องของบ้านเมือง หมาทุกตัวที่ท่านเลี้ยงจึงถูกตั้งชื่อตามเหตุการณ์บ้านเมือง เป็นต้นว่า เสือใบ เสือส้ม เสือขาว ฉิ่งฉับ คำใส เป็นต้น ชื่อหมาเหล่านี้ล้วนมีที่มาอย่างน่าสนใจซึ่งสามารถอ่านได้จากหนังสือเล่มนี้ แล้วยังทำให้ทราบเหตุการณ์บ้านเมืองในสมัยนั้นๆ ได้ด้วย

เรื่องนี้ผู้เขียนเขียนขึ้นจากประสบการณ์จริงที่คลุกคลีผูกพันอยู่กับหมามาตั้งแต่เด็ก ด้วยเหตุผลที่ว่าการศึกษาจิตใจของหมาง่ายกว่าการศึกษาจิตใจของคน ท่านจึงได้ค้นคว้าความรู้เกี่ยวกับหมามากมายและถ่ายทอดลงในหนังสือเล่มนี้ตั้งแต่ “ฉิ่งหมา” บอกอะไรได้บ้าง หม่าศึกษาประวัติของหมาด้วยกันจาก “ฉิ่ง” ของหมาได้ ทำทางการฉิ่งของหมา เช่น ฉิ่งขกกับฉิ่งไม่ขกขของหมาตัวผู้ การฉิ่งกับฉิ่งหมาอื่น ฉิ่งจะปริคจะปรอย หรือฉิ่งแบบสุภาพของหมาตัวเมีย ล้วนบ่งบอกพฤติกรรมหรือความหมายของหมาได้ นอกจากนี้เสียงหอนของหมาก็ยังมีหลายแบบ เช่น หอนรับช่วง หอนสั้น หอนยาว หรือหอนโคดเคี้ยว ล้วนเป็นสิ่งที่น่าสนใจที่ข้าพเจ้าทราบจากหนังสือเล่มนี้

เรื่องราวหลายอย่างในหนังสือเล่มนี้ทำให้ผู้คนหัวเราะได้และเปลี่ยนเป็นน้ำตาได้เช่นกัน โดยเฉพาะการบรรยายถึงความผูกพันที่ท่านมีต่อหมาที่เลี้ยงมาทุกตัวด้วยความเข้าใจที่สละสลวยเหมือนเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไม่นานมานี้เอง และที่สำคัญทำให้ผู้อ่านได้ทราบถึงความรักของชายผู้สูงส่งผู้หนึ่งที่มีต่อ “ข้าหล” เมื่อต้องจากกันด้วยเหตุอันไม่ควร ทำให้ชายผู้สูงส่งผู้นั้นได้เขียนกลอนบรรยายจากกันบึ้งของหัวใจของเขามีสื่อ “ข้าหล” ทุกบททุกตอนของตัวอักษรในบทกลอนนี้ ล้วนทำให้ข้าพเจ้าขนลุก เพราะชายผู้สูงส่งผู้นี้ก็คือในหลวงรัชกาลที่ 6 ของไทย

หนังสือเกี่ยวกับหมาทั้งสองเล่ม ที่ข้าพเจ้าแนะนำให้อ่านนี้ ได้เผยแพร่ความผูกพัน ความจงรักภักดีของหมาที่มีต่อมนุษย์ด้วยการแสดงออกจากพฤติกรรมต่างๆ อย่างใสซื่อ บริสุทธิ์ มีบางครั้งที่เราผู้เป็นมนุษย์จะฉวยโอกาสใช้ความฉลาดที่ซับซ้อนมากกว่าไปเบียดเบียนเนื้อหนัง กระดูก และชีวิต ไปจากหมาเหล่านี้ไปอีก

...อันตัวเพื่อนเหมือนมนุษย์สุจริต

แต่เมื่อถูกใครรู้ความในใจ

จะผิดอยู่ก็แต่เพียงพูดไม่ได้

ก็มองดูรู้ได้ในดวงตา...

ค.ญ. อากาศรี แสงเคื่อน

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเบญจมเทพอุทิศ จังหวัดเพชรบุรี

หนังสือใจกับการเดินทางไปสู่อึด

หนังสือ คือ	ตา
หนังสือ คือ	แว่น
หนังสือ คือ	กล้อง
หนังสือ คือ	กุญแจ
หนังสือ คือ	ครู อาจารย์
หนังสือ คือ	มิตร
หนังสือ คือ	เข็มทิศ
หนังสือ คือ	ป้ายบอกทาง
หนังสือ คือ	แสงสว่าง

นี่คือบทความจากหนังสือประมวลแนวปฏิบัติธรรม ของพระนิโรธรังสีคัมภีร์ปัญญาจารย์ ซึ่งท่านได้เปรียบเทียบหนังสือกับสิ่งต่างๆ เพื่อให้เห็นว่า การอ่านหนังสือมีประโยชน์มากมาย ทั้งเป็นแนวทางให้ผู้อ่านได้เดินไปในทางที่ถูก โดยการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ คือ การอ่านหนังสือ มีค่าสอนสาระ ทำให้ผู้อ่านได้รับความรู้อย่างเต็มเปี่ยม เป็นวิชาสำหรับไขปัญหาข้อสงสัยที่หาคำตอบได้เฉพาะในหนังสือ เป็นเสมือนเพื่อนยามเหงา เป็นเหมือนละครโรงเล็กบนตัวหนังสือที่ถ่ายทอดให้ความบันเทิง และสำคัญที่สุดมันยังสามารถพาเราเดินทางไปสู่อึดได้ จนเราเริ่มคิดถึง ร่วมสืบสานอนุรักษ์มรดกอันล้ำค่า ระลึกถึงความมหัศจรรย์ในยุคอดีต นอกจากนี้ยังสามารถเป็นหนังสือที่จะนำไปพบสิ่งใหม่ๆ อีกด้วย เพียงเท่านั้นเพื่อนๆ คงจะเห็นประโยชน์ของหนังสือที่มีมากมายมหาศาลแล้ว ดังนั้นเพื่อนๆ ควรหันกลับมาทำกิจกรรมที่เขมมงข้ามกันไป คือ การอ่านหนังสือ มาเริ่มรักการอ่าน รักต่อไป รักตลอดไป และรักการอ่านชั่ววันรันดร์ จนเรียกหนังสือได้ว่า “คูใจ”

สมัยพุทธศักราช 2325 จนถึงปัจจุบัน กาลเวลามันช่างผ่านไปอย่างรวดเร็วเหลือเกิน จาก 1 วัน 1 เดือน 1 ปี 1 ทศวรรษ 1 ศตวรรษ มาถึงตอนนี้ ผ่านไปเป็นเวลา 222 ปีแล้วที่ประวัติศาสตร์ไทยได้มีกรุงเทพมหานครเป็นราชธานีแห่งกรุงรัตนโกสินทร์ แต่ละยุคแต่ละสมัยพร้อมกับเวลาเปลี่ยนแปลงไป ได้ทำให้เกิดเหตุการณ์ต่างๆ ที่น่าสนใจขึ้นมากมาย บรรพบุรุษไทยได้จารึกประวัติศาสตร์ไว้ให้ลูกหลานชาวไทยได้ศึกษาเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตต่อไปในอนาคตด้วย เพราะมันเป็นเหตุการณ์ที่น่าจดจำซึ่งหาความรู้ได้ยาก ในปัจจุบันมีเพียงโบราณวัตถุให้ค้นหา จดหมายเหตุเล่มหนา ที่อ่านเข้าใจยาก ซึ่งบุคคลที่เคยอยู่ในยุคประวัติศาสตร์นี้ก็จากโลกนี้ไปหมดแล้ว หากต้องการมาซื้อฟื้นความหลังในอดีตนั้นก็หาไม่ได้ง่ายเลย จากหนังสือใจทั้งสองเล่มที่จะพาเพื่อนๆ เดินทางไปสู่อึดพร้อมกัน และคิดค้นขอแนะนำหนังสือที่น่าอ่านสองเล่มนี้

ต้นรัตนโกสินทร์ ของนายแพทย์วิบูล วิจิตรวาทการ เป็นหนังสือใจเล่มแรกที่คิดค้นขอแนะนำให้เพื่อนๆ ได้รู้จักกัน หนังสือใจเล่มนี้เป็นแนวสารคดีประวัติศาสตร์ ที่พาเพื่อนๆ เดินทางไปในช่วงต้นกรุงรัตนโกสินทร์ แสดงถึงเหตุการณ์เรื่องราวต่างๆ ตั้งแต่การสถาปนากรุงฯ การขึ้นครองราชย์ของพระมหากษัตริย์ทั้งสามพระองค์ คือ รัชกาลที่ 1 รัชกาลที่ 2 และรัชกาลที่ 3 โดยเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่เกิดขึ้นภายในพระบรมมหาราชวัง ซึ่งสมัยก่อน ชกนักรักรบ้านสามัญชนธรรมดาจะรับรู้เรื่องราวที่เกิดขึ้นในรั้วในวัง แต่สามารถหาอ่านได้จากหนังสือใจเล่มนี้ ซึ่งนอกจากจะพา

เพื่อนๆ ท่องเที่ยวไปในอดีตช่วงรัตนโกสินทร์แล้ว ยังให้ความรู้แก่เพื่อนๆ อีกด้วย เช่น รู้จักประเพณีวัฒนธรรมในพระบรมมหาราชวัง เข้าใจการเมืองการปกครอง สังคม และศิลปะ สมัยรัตนโกสินทร์ เป็นต้น พร้อมสอดแทรกความบันเทิงที่เกิดขึ้นจริงจากบุคคลต่างๆ เช่น พระมหากษัตริย์ พระมเหสี ขุนนาง ตลอดจนนางสนมด้วย

แม้รัตนโกสินทร์ จะไม่มีความละเอียดลออเท่ากับจดหมายเหตุเล่มหนาที่อ่านเข้าใจยาก หรือหนังสือเรียนที่ให้ความรู้ด้านวิชาการเพียงอย่างเดียว หนังสือเล่มนี้เมื่ออ่านแล้วสามารถทำความเข้าใจได้ง่าย เพราะแบ่งออกเป็นตอนๆ และให้สาระ ความรู้เต็มเปี่ยมแถมด้วยความสนุกสนาน ความบันเทิงอย่างมากมาย เพียงเท่านั้นเพื่อนๆ คงคิดอยากเดินทางไปในอดีตกับหนังสือคู่มือเล่มนี้แล้ว... ตี... นะ

สิ่งที่ทำให้ฉันร่วมเดินทางไปในยุคอดีตกับหนังสือคู่มือ *รัตนโกสินทร์* เพราะความสนใจในตัวผู้แต่งด้วยท่านเป็นนายแพทย์ แต่มีความสามารถในการเขียนหนังสือ ซึ่งสามารถถ่ายทอดผลงานได้เป็นอย่างดี ส่วนนามสกุลของท่านก็น่าสนใจยิ่งขึ้น เนื่องจากเป็นนามสกุลพระราชทาน โดยท่านผู้แต่งก็สืบเชื้อสายมาจากหลวงวิจิตรวาทการ ผู้เป็นกำลังสำคัญในการพัฒนากรุงรัตนโกสินทร์ให้เจริญรุ่งเรืองและเป็นบุคคลสำคัญในสมัยนั้นด้วย ดังนั้นเนื้อเรื่องในหนังสือคู่มือเล่มนี้ก็เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงน่าเชื่อถือได้

ตอนนี้ฉันเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ปีหน้าจะขึ้นชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยต่อไปวิชาสังคมศึกษาจะต้องมีการเรียนเรื่องกรุงรัตนโกสินทร์ตอนต้นด้วยซึ่งเป็นการดีที่ได้อ่าน *รัตนโกสินทร์* เล่มนี้ก่อน ถือเป็นหนังสือเสริมความรู้นอกเวลาที่ต้องไปต้องเกี่ยวข้องกับบทเรียนด้วย และไม่ว่าเพื่อนๆ จะอยู่ชั้นอะไร เรียนที่ไหน แต่เพื่อนๆ ก็สามารถหาความรู้เพิ่มเติม หากความบันเทิงเต็มอารมณ์ได้จากการอ่าน *รัตนโกสินทร์* หนังสือคู่มือเล่มนี้ นอกจากนี้ยังสามารถเปรียบเทียบยุคปัจจุบันกับยุคประวัติศาสตร์ช่วงรัตนโกสินทร์ได้ด้วย แล้วเพื่อนๆ จะพบความแปลกใหม่จากการเดินทางไปในอดีตกับหนังสือคู่มือ *รัตนโกสินทร์*

เมืองไทยในอดีต ของนายชาติ เอี่ยมกระสุนธุ์ เป็นหนังสือคู่มือของดิฉันที่อยากแนะนำอีกเล่มหนึ่ง ซึ่งสามารถพาเพื่อนๆ เดินทางไปสู่อดีตช่วงรัตนโกสินทร์ตอนกลางได้ *เมืองไทยในอดีต* มีเนื้อหาแนวสารคดีประวัติศาสตร์จึงให้ความรู้ทางประวัติศาสตร์มากมาย เช่น การปฏิบัติหน้าที่ของผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ในช่วงนั้น อาชีพการทำมาหากิน เป็นต้น และยังสอดแทรกความบันเทิง ความสนุกสนานอย่างเต็มเปี่ยม จนทำให้เพื่อนๆ ที่เคร่งเครียดจากเรื่องต่างๆ เมื่อมาอ่านหนังสือคู่มือเล่มนี้ พร้อมเดินทางไปในอดีต สิ่งที่เพื่อนๆ จะได้กลับมาเป็นของระลึกอย่างแรกคือรอยยิ้มที่เปื้อนป่นอยู่บนใบหน้า แทนที่ รำรอยแห่งความเครียดเฉยๆ และอีกอย่างคือสาระความรู้ ความเข้าใจในเนื้อเรื่องที่บอกเล่าถึงชีวิตผู้คนธรรมดาสามัญในช่วงรัตนโกสินทร์ตอนกลางตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 4 ถึงรัชกาลที่ 6 โดยเหตุการณ์ในหนังสือคู่มือเล่มนี้ค่อนข้างจะทันสมัยกว่าหนังสือเล่มแรก เพราะช่วงรัตนโกสินทร์ตอนกลางนี้เริ่มมีการนำแนวคิดแบบตะวันตกมาผสมผสานกับแบบไทยจนประเทศไทยได้มีสิ่งอำนวยความสะดวกมากมาย และเป็นสาธารณสมบัติของประชาชนถึงปัจจุบัน เช่น ถนนสายต่างๆ สถานีรถไฟ มีไฟฟ้า-ประปา เป็นต้น ซึ่งได้นำมาถ่ายทอดในเนื้อเรื่องให้ผู้อ่าน เหมือนได้เดินทางไป ในยุคประวัติศาสตร์ตอนกลางรัตนโกสินทร์ เมื่อเพื่อนๆ ได้อ่านหนังสือคู่มือเล่มนี้

การเดินทางไปในอดีตครั้งนี้ มีสิ่งที่ทำให้ฉันรู้สึกอยากไปอีกรอบพร้อมกับหนังสือคู่มือเล่มนี้ เพราะวิธีการเล่าเรื่องราวของเหตุการณ์นั้น ได้สื่อสารออกมาในตัวหนังสือ แต่เมื่อดิฉันอ่านแล้วสามารถรู้สึกถึงอารมณ์ ความรู้สึกของตัวเองกระทั่งกล่าวถึงได้ด้วยแนวการเขียนเป็นการพรรณนาโวหาร เน้นให้เห็นภาพเหตุการณ์ อริยาบทของตัวละคร จนทำให้มีความรู้สึกเหมือนอยู่ในเรื่องด้วย และยังร่วมเผชิญเรื่องราวไปด้วย ทั้งมีความตื่นตัวในการเสี่ยงโชคแบบสมัยก่อน คือ หวังโชค ความหวาดกลัวมีโจรผู้ร้ายซุกซมปล้นจี้กันไม่วันแต่ละวัน ความสนุกสนานจากการเชียร์ ในการต่อสู้ระหว่างผู้พิทักษ์สันติราษฎร์กับโจรผู้ร้าย และความสุขที่ชาวบ้านมีความรัก ความผูกพันกันภายในครอบครัว นอกจากนี้ยังนำเสนอสาระข้อ

คิดเกี่ยวกับการทำมาหากินประกอบอาชีพสุจริตมาตลอดแรก ทำให้ดิฉันและเพื่อนๆ มีแนวทางในการทำงานในอนาคตอีกด้วย

หนังสือคู่มือเล่มนี้มีความแตกต่างจากหนังสือคู่มือเล่มแรกตรงที่ เนื้อเรื่องใน *ดิฉัน โกสินทร์* นำเสนอเรื่องราวของบุคคลชนชั้นปกครอง หรือบุคคลที่อยู่ในพระบรมมหาราชวังนั่นเอง แต่ *เมืองไทยในอดีต* จะนำเสนอเหตุการณ์ของสามัญชนชาวบ้านที่พบเห็นได้ง่ายในชีวิตประจำวันซึ่งก็มีความแตกต่างจากปัจจุบันมาก อย่างไรก็ตามสาระความรู้ ความบันเทิง ที่กำลังรอคอยให้เพื่อนๆ ได้ศึกษา สัมผัส ชื่นชม ไปในการเดินทางสู่อดีตพร้อมกับหนังสือคู่มือ ก็มีอยู่เต็มเปี่ยมใน *เมืองไทยในอดีต เล่มนี้*

หนังสือคู่มือ ที่จะพาเพื่อนๆ ไปสู่อดีตได้ทั้งสองเล่มที่ดิฉันแนะนำไปแล้ว คงเริ่มทำให้เพื่อนๆ มีความรู้สึกลอยล่องอ่านแล้วสินะ แต่ถ้ายัง ดิฉันผู้แนะนำขอรับรองความสนุกสนาน สาระ ความรู้ที่มีบรรจุอยู่อย่างเต็มเปี่ยมในหนังสือคู่มือเล่มกะทัดรัดทั้งสองเล่มนี้

จากที่กล่าวมาแล้ว หากเพื่อนๆ อยากออกเดินทางไปท่องเที่ยว ดิฉันขอแนะนำสถานที่แห่งอดีต ซึ่งเพื่อนๆ ไม่ต้องกังวลหรือกลัวถึงความไม่ปลอดภัยเหมือนสถานการณ์ในภาคใต้ เพราะเพื่อนๆ สามารถเดินทางท่องเที่ยวไปได้เพียงเพื่อนๆ เปิดตาหู เปิดสมองอ่าน หนังสือคู่มือสองเล่ม คือ *ดิฉัน โกสินทร์* และ *เมืองไทยในอดีต* เท่านั้น แล้วเพื่อนๆ จะพบความแตกต่างของกาลเวลา ที่ผ่านพ้นมาแล้วหลายศตวรรษ ความเปลี่ยนแปลงของสิ่งต่างๆ เช่น จิตใจของผู้คน วัตถุประสงค์ เป็นต้น

เมื่อเพื่อนๆ ได้อ่านหนังสือคู่มือของดิฉันทั้งสองเล่มแล้ว ดิฉันเชื่อว่า มันจะต้องเป็นหนังสือคู่มือของเพื่อนๆ ด้วยเช่นกัน แล้วเพื่อนๆ จะมีทัศนคติต่อหนังสือสารคดีแนวประวัติศาสตร์ ...เปลี่ยนไป “มาเร็วๆ หนังสือรออยู่ ...หนังสือคู่มือพร้อมแล้วที่จะพาคุณเดินทางไปในอดีต แล้วคุณล่ะพร้อมหรือยัง...” “พร้อมแล้ว” “ถ้ายังงั้น...ก็เปิดหนังสือคู่มืออ่านเลขซีจีซะ”

หนังสือ คือ เข้มทิศ

พาชีวิตให้สดใส

อ่านนิด ฉลาดหน่อย

อ่านมาก ฉลาดฉลาด

...ผลงานชนะเลิศการประกวดระดับเข้มข้น

10 ผลงาน

(เรียงตามลำดับตัวอักษรชื่อเจ้าของผลงาน)

พ.ช. กล้าณรงค์ ธีรรอด

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดกก กรุงเทพฯ

ไร้สาระ...ชะเมื่อไหร่

จริงๆ แล้วผมไม่ใช่เด็กเรียนเก่งนะครับ ค่ะแน่นอนอยู่ตรงกลางค่อนข้างน้อยด้วยซ้ำ ผิดกับพี่สาวผมเธอเรียนดีมาก จบปริญญาตรีได้เกรดเฉลี่ย 3 กว่า แต่ที่บ้านผมทุกคนเข้าใจสภาพของผมว่าจะให้เหมือนพี่สาวนั้นไม่ได้ แม่บอกว่า ผมไม่เชื่อก็คงดีนักหนาแล้ว เพราะแม่ผมมีผมตอนอายุ 34 ปี ถือว่าอายุมากสำหรับผู้หญิง ถึงผมจะเรียนไม่เด่น แต่ผมชอบอ่านหนังสือเหมือนกันนะครับ โดยเฉพาะการ์ตูน (สาวดอกไม้กับนายกล้วยไข่ ปังปอนด์ มหาสนุก) กับหนังสือพิมพ์ ผมกับแม่ชอบแย้งกันอ่านตอนเช้าก่อนไปโรงเรียน แม่ผมนั้นติดมาก ถ้าอ่านยังไม่จบคอลัมน์หรือจบทั้งฉบับอย่าหวังว่าจะให้แม่พูดหรือทำอะไรเลย ผมเคยเข้าชี้ถามเรื่องดูเท้า ทางเก่ง ว่าแม่เห็นมัย ตอนแรกแม่ก็ก้มหน้าอ่านเฉยๆ ผมถามซ้ำอีก คราวนี้โดนแม่ตะเพิดไล่เลยว่า "จะไปรู้อะไรไม่ได้ใส่ด้วยนี่" ตอนหลังแม่สั่งหนังสือพิมพ์เป็นสองฉบับต่อวัน ผมกับแม่ก็ผลัดกันอ่าน ถ้าแม่อ่านมติชน ผมจะอ่านคม ชัด ลึก พออ่านเสร็จก็แลกกัน แต่ส่วนมากผมอ่านน้อยกว่าแม่ เพราะต้องรีบไปโรงเรียน

การอ่านหนังสือพิมพ์ทำให้ผมรู้เรื่องข่าวต่างๆ ที่กำลังเป็นที่ฮือฮา หนังสือพิมพ์จะพาดข่าวตัวเบ้อเริ่ม พอจับความได้ว่าเป็นข่าวอะไร ถ้าสนใจก็อ่านเนื้อหาต่อไป หรืออ่านต่อหน้าไหนเขาจะบอกไว้ และจากการอ่านหนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก นี้เอง วันหนึ่งผมพบคอลัมน์ "พี่กุกโกบอกข่าว" ลงประกาศเรื่องการประกวดการเขียน "เล่มนี้ลี นำอ่าน" ผมอ่านเสร็จแอบเอากรรโกรตได้เลย ไล่ไว้ในลิ้นชัก แล้วตอนสายๆ ผมโทรศัพท์มาบอกแม่ว่า ให้โทรหารายละเอียดให้หน่อย ผมอยากประกวด แต่รายชื่อหนังสือที่แนะนำ 100 เล่มนั้นผมไม่รู้ว่ามีบ้างหรือเปล่า แม่รับเป็นธุระจัดการให้ เมื่อผมกลับมาจากโรงเรียน แม่ก็เอาเอกสารที่อาจารย์ ดร. ชัยวัฒน์ คุประตกุล แฟกซ์มาให้ผมดู แม่บอกว่าถ้าผมไม่เลือกอ่านหนังสือที่กำหนดนั้นก็ได้อีก เลือกที่เราชอบหรืออ่านอยู่แล้ว ถ้าอ่านสองเล่ม ก็ประกวดแบบทั่วไป ถ้าจะประกวดแบบเข้มข้นก็ให้อ่านสามเล่ม

ผมมีหนังสือเป็นส่วนตัวเล่มหนึ่ง แม่ซื้อให้เป็นของขวัญวันเกิด แม่บอกให้อ่านทุกวันก่อนนอน แม่จะนอนฟังข้างๆ เสร็จแล้วจะถามโน่น ถามนี่ อ่านแล้วเข้าใจไหม แล้วให้ฟังตามที่เราเข้าใจ อะไรทำนองนี้ มีบางวันถ้าผมทำผิด ขาดตกบกพร่องในหน้าที่ ไม่ล้างชาม หรือเก็บผ้ามากองไว้อย่างไม่พับให้เรียบร้อย แม่จะทำโทษ ให้ผมอ่านเพิ่มขึ้นอีกเท่าตัวจากหน้าเดียวเป็นสองหน้าหรือสี่หน้า แล้วต้องเขียนบันทึกสรุปความเข้าใจให้แม่อ่านอีกด้วย ผมจำยอมตามเงื่อนไขของแม่ แต่ลายมือลึกลับ ไม่สวย แม่ถามว่าใช้อะไรเขียนเนี่ย! หนังสือเล่มนั้นคือ

คำพอสอน หนังสือเล่มนี้เป็นเล่มที่ 1 ในจำนวนสามเล่ม ที่คณะกรรมการจัดทำหนังสือเฉลิมพระเกียรติในหลวงตอนมีพระชนมายุครบ 72 พรรษา ปี 2542 ในโครงการ "ตามรอยพระราชปณิธาน" จัดพิมพ์ขึ้น ราคาเล่มละ 80 บาท อีกสองเล่มคือ คู่มือการพัฒนาอาหารเพื่อเด็กและชุมชน จากประสบการณ์การดำเนินโครงการ หนูรักผักสีเขียว และ From Japan to Arabia : Ayutthaya's Maritime Relations with Asia ราคาเท่าไร ผมไม่รู้ครับ แม่ซื้อให้เล่มเดียว เป็นหนังสือรวบรวมพระบรมราชาบาทและพระราชดำรัสเกี่ยวกับเด็กและเยาวชน หน้าปกมีรูปในหลวงในมพระองค์ ใช้พระหัตถ์ลูบหัวเด็กที่เข้ามากราบเสด็จ ผมว่าน่ารักดีครับ

ผมอ่าน คำพอสอน เล่มที่อยู่ในมือ ตั้งแต่ก่อนจะรู้ข่าวการประกวด เล่มนี้ลี นำอ่าน พอได้มีการประกวดแม่บอกว่าหาเป็นเล่มหนึ่งในสามเล่มก็ได้ อีกสองเล่มผมเลือก พระมหาชนก ฉบับการ์ตูนกับนิทานธรรม ฉบับสำนักผัด

ขอวกกลับมาคุยเรื่องคำพอสอน นะครับ เล่มที่ผมอ่านนี้พิมพ์ครั้งที่ 3 แล้ว มีคำนำบอกไว้โดยมูลนิธิโดยตำแหน่งประเทศไทย เป็นผู้ได้รับพระบรมราชานุญาตให้จัดพิมพ์ รายได้หักค่าใช้จ่ายแล้ว จะตั้งเป็นกองทุนหมุนเวียนไว้พิมพ์ครั้ง

ต่อไป หากหยุดพิมพ์ รายได้ทั้งหมดจะนำขึ้นทูลเกล้าฯ ถวายพระเจ้าอยู่หัวฯ โดยเสด็จพระราชกุศล สมทบกองทุนเพื่อพัฒนาเด็กและเยาวชนในถิ่นทุรกันดารในสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ซึ่งผมเองก็เคยเรียนในโรงเรียนที่อยู่ในพระราชานุเคราะห์ ที่อยู่ในถิ่นทุรกันดารเหมือนกัน แม่เคยพาผมไปเรียนในโรงเรียน ต.ช.ด. นครสวรรค์ บ้านป่าละอู อยู่ติดชายแดนพม่า ที่อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

ในหนังสือเล่มนี้มีเสน่ห์ที่สืกรับ ทั้งปกและตัวเนื้อในหนังสือทั้งเล่มจะเป็นสีเหลืองนวลๆ ตัวหนังสือสกริมท่าเข้ม ในเล่มนอกจากจะมีคำสอนของในหลวงแล้ว ยังมีรูปภาพของในหลวง พระราชินี พระราชโอรส พระราชธิดา ที่ทรงงานในที่ต่างๆ ในหลวงตอนเป็นหนุ่มหล่อณะครับ ปัจจุบันท่านยังคงมีเค้าอยู่เลย แกรมมีแววพระเนตรของความเป็นผู้ใหญ่ใจดีเต็มเปี่ยม

แม่ตั้งคำถามผมเป็นชุดๆ ว่าอ่านแล้วได้ความคิดอะไรบ้าง แล้วจะนำเอาไปใช้กับตัวเองอย่างไร แนะนำคนอื่นให้เขาเป็นอย่างไรในหลวงสอนได้มั๊ย? ผมจึงทำแม่ปึง ให้แม่ดูว่า ผมได้ความคิดเรื่องการตั้งใจเรียน การทำในสิ่งที่ถูกต้องที่ควรต้องเชื่อใครดูใครเป็นตัวอย่าง การทำงานต้องอาศัยสิ่งใดบ้างจึงจะสำเร็จ ผมเป็นคนไม่ค่อยรับผิดชอบหน้าที่ พ่ออ่านในหน้า 152 แม่บอกว่า ไข่เลย อ่านใหม่ซ้ำๆ ทีละวรรค ถ้าไม่เข้าใจความหมายให้ถาม ผมทำตามแม่แนะนำ และคิดว่าจะทำตามที่พ่อสอนให้จงได้ และยังมีอีกมากมายที่เป็นคำสอนที่วิเศษสุด ดีมากๆ เหมือนพ่อแม่สอนเรา บอกหรือคุยกับเรา มากกว่าตำหนิตเตือนเรา เป็นคำสอนที่เข้าใจง่าย ชัดเจน ผมบอกแม่ว่า ผมจะเอาไปโรงเรียนบ้างได้ไหม แม่บอกว่าได้ เอาไปอ่านกับเพื่อนๆ สลับกันอ่านคนละเรื่องแล้วมาเล่าหรือคุยกัน แสดงความคิดเห็นว่าเข้าใจกันอย่างไรก็ดี เพราะว่าพวกเรา กำลังจะโตเป็นวัยรุ่น และบางคนพ่อแม่ไม่มีเวลาดูแล สั่งสอนเรา พอมารุ่นคำพ่อสอน นี้ถึงพ่อของพวกเราซึ่งมีคนเดียวในแผ่นดิน พวกเราก็นั่งสารทธานุ รักษานุ มีความรู้สึกเหมือนว่าพ่อได้มานั่งคุยอยู่ใกล้ๆ นี่เป็นเหตุผลให้ผมเต็มใจเลือก คำพ่อสอน เป็นเล่มที่ 1 แม่ผมก็ชอบฟังจนติดเป็นนิสัย พอขึ้นนอนผมต้องอ่านให้แม่ฟังทุกวัน แม่กระซิบว่า "สอนแล้วนะ"

พระมหาชนก ฉบับการ์ตูน เด็กๆ ชอบอ่านการ์ตูนทุกคน ผมเรียนไม่ค่อยเก่งแต่ชอบการค้นคว้า การอ่านหนังสือ ผมก็ชอบ การเขียนผมก็ได้บ้าง แม่คอยเป็นที่เลี้ยงดูดูแลเรื่องการเรียงลำดับข้อความ รูปประโยค ชัดเกล้าให้ ผมเคยเขียนเรียงความบ้าง นิทานบ้าง จนได้รับการคัดเลือกให้ไปเข้าค่ายดูเต่าทะเล กับรายการคลื่นอนาคต ที่ สกว. สนับสนุนอยู่เมื่อปลายปี 2546 มาแล้ว ดังนั้นผมจึงมีเงินและจินตนาการพอสมควร ผมชอบดูการ์ตูนในโทรทัศน์เข้าวันเสาร์-อาทิตย์ แล้วแม่ก็ไม่ห้ามถ้าผมเก็บเงินค่าขนมไปซื้อการ์ตูน *สาวดอกไม้งาม* บางทีก็ซื้อตัวต่อที่เป็นพลาสติกมาต่อเป็นรูปหุ่นยนต์หรือรถบังคับแต่ก็นานๆ ทิศรับ แม่บอกว่าอะไรที่แพงมากอย่าซื้อ แต่หนังสือแม่ไม่ว่า

พระมหาชนก เป็นพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ตอนแรกที่ยังไม่มีฉบับการ์ตูน ผมอ่านนิดเดียว เล่มใหญ่ อ่านแล้วไม่ค่อยรู้เรื่อง ผมก็เลยไม่อ่าน ต่อมาผมเขียนกลอนประกวดในคราวที่ครบวันสวรรคตของสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว 44 หรืออย่างนี้แหละครับ ผมไม่ได้รับรางวัล แต่เขาส่งหนังสือ **พระมหาชนก** ฉบับการ์ตูน มาให้เล่มหนึ่ง ผมดีใจหยิบดู เล่มกะทัดรัด ไม่นานหรือหนักเกินไป มีรูปภาพหน้าปกเป็นการ์ตูน นางมณีเมขลากับพระมหาชนกด้วย ผมได้อ่านจนจบ แต่ตอนแรกสงสัยว่าคำนำไม่มีหรืออย่างไร แม่บอกว่าพระราชปรารภนั้นแหละ เหมือนกันกับคำนำ มีภาษาอังกฤษแปลอยู่กันด้วย ในหลวงของเราทรงเก่งมากนะครับ ผมดูและอ่านเนื้อเรื่องอย่างเพลิดเพลิน ภาพการ์ตูนแม้ว่าจะเป็นที่ขำๆ แต่มีความคมชัด สื่อความหมายอารมณ์ได้ ตัวอย่าง หน้า 6 เป็นภาพที่แสดงให้เห็นว่าแม่ของพระมหาชนกนั่งคิดอะไรอยู่ ดูจากดวงตาที่เหม่อลอย เนื้อเรื่องในทุกๆ หน้า ข้างล่างจะมีภาษาอังกฤษทุกหน้า อย่างนี้คนต่างชาติก็อ่านได้เยี่ยมใหม่ครับ แต่สิ่งที่คงความเป็นไทยอย่างชัดเจนคือ ตัวเลขไทย อยู่ข้างบนตัวโตเห็นชัดเจน

เนื้อเรื่องของ **พระมหาชนก** นั้น ในหลวงได้แรงบันดาลใจจากการที่ได้ทรงฟังพระธรรมเทศนาจากเจ้าคุณวัชรราชผาติการาม ทรงคิดว่าเนื้อเรื่องดี มีประโยชน์ สมควรให้ประชาชนทุกคนได้รับรู้ จึงทรงพระราชนิพนธ์ขึ้น โดยปรับเนื้อหาให้

เข้ากับยุคสมัยและเหตุการณ์ ด้วยพระปรีชาสามารถ ทรงแปลจากภาษาสันสกฤต เป็นภาษาอังกฤษ แล้วก็ภาษาไทย
 ผมอ่านแล้วชอบพระมหากษัตริย์ที่เป็นคนเก่งมีกำลังมากมาย มีสติปัญญาดี มีจิตใจดี มีความรอบรู้ ให้อภัย มีวิธีสอนคนอย่าง
 ช่างฉลาด

พระมหากษัตริย์สามารถปกครองบ้านเมืองได้สงบร่มเย็น สามารถรอดพ้นภัยอันตรายที่ยิ่งใหญ่ทั้งปวงได้ สามารถ
 ชนะใจชนทั้งปวงได้ ด้วยเพราะทรงมีความเพียรพยายาม มีความคิดดี ฉลาด รอบคอบ ในเวลาวิกฤตไม่ตระหนกจนเกินเหตุ
 ทำให้มีสติคิดแก้ไขปัญหาได้ เมื่อครองราชย์ทรงมีศุภศิระราชธรรม ปกครองแผ่นดินด้วยเมตตาสมกับเป็นเมหาราชที่เป็นที่รัก
 แห่งชนทั้งปวง น่าอ่านไหมครับ?

ผมมองภาพรวมๆ แล้วได้แนวคิดว่าคุณเรา เรื่องอารมณ์มีความสำคัญมาก ใครที่รู้จักควบคุมอารมณ์ได้ดี จะไม่
 ทำให้เกิดปัญหาหรือความเดือดร้อน แต่ทั้งนี้ย่อมขึ้นอยู่กับพื้นฐานการเลี้ยงดู ถ้ากล่อมเกล่าให้เป็นคนดี อารมณ์ดีมาตั้งแต่
 ยัยเด็ก โตขึ้นก็น่าจะดีนะครับ

นิทานธรรม ฉบับสำนึกผิด หนังสือเล่มนี้ผมได้มาจากหลวงน้ำที่วัดใกล้บ้าน ตั้งแต่ตอนที่ผมเรียนอยู่ ป. 4 แม่พา
 ไปทำบุญ หลังจากใส่บาตรแล้วพาไปกราบหลวงน้ำ แม่คุยกับหลวงน้ำว่าผมเรียนไม่ค่อยเก่ง ชอบอ่านการ์ตูน หลวงน้ำจึง
 ให้นำหนังสือเล่มนี้มา ผมอ่านไปเรื่องหรือสองเรื่องแล้วก็เก็บไว้ในตู้ พอมาถึงตอนนี้ผมตัดสินใจหยิบออกมาอ่านใหม่อีก
 ครั้ง อ่านอย่างพิจารณาทุกเรื่อง เพื่อที่จะนำมาเขียนความคิดทั้งหมดหลังที่ได้อ่านแล้วเพื่อเข้าร่วมโครงการชวนเพื่อนอ่าน
 หนังสือ เมื่อเพื่อน ๆ จะอยากอ่านเหมือนผม แหล่งที่จะหาอ่านก็หาไม่ยากครับ ในห้องสมุดโรงเรียน หรือหอสมุดประชาชน
 ใกล้บ้าน หรือถ้าอยากได้เป็นกรรมสิทธิ์ก็ลองติดต่อที่ธรรมสถานนะครับ ลองโทรถามที่ 0-2434-4267, 0-2434-3566

หนังสือเล่มนี้ปกหน้าหลังสีส้ม ที่ปกหน้ามีรูปพระอุปัชฌาย์ด้วยลูกศร มีชื่อเรื่องโค้งอยู่ข้างบนว่า ธรรมะของพระราชา
 ซึ่งเป็นนิทานเรื่องแรก ผมอ่านคำแนะนำให้รู้ว่าหนังสือเล่มนี้เป็นการนำนิทานชาดกที่มีคติธรรมมารวบรวมให้เยาวชนได้อ่าน
 กันเพื่อจะได้รู้เรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับพระศาสนา เกี่ยวข้องกับเรื่องของเวรกรรม การทำดีทำชั่วตลอดจนผลของการกระทำ
 ซึ่งธรรมสภาคเป็นผู้ดำเนินการจัดทำเพื่อส่งเสริมและสนับสนุนคำสอนสุดท้ายของหลวงปู่พุทธทาส ในโครงการ "ศีลธรรม
 ของเยาวชน คือ สันติภาพของโลก" มีทั้งหมดหกเล่ม คือ นิทานธรรม ฉบับผู้นำ ฉบับมิตรแท้ ฉบับน้ำใจ ฉบับแสดงธรรม ฉบับ
 สำนึกผิด และฉบับผู้เสียสละ ผมมีเล่มเดียวคือฉบับสำนึกผิด ซึ่งมีความน่าสนใจไม่น้อยทีเดียวครับ

นิทานธรรม เล่มนี้มีทั้งหมด 15 เรื่อง สิ่งที่จะสะดุดตาคือหน้าสารบัญ ที่มีเลขไทยตัวโตบอกลำดับชื่อเรื่อง ส่วนเลข
 หน้าอยู่ในกรอบสี่เหลี่ยม ชื่อเรื่องอยู่ข้างล่างใต้กรอบ อีกทั้งยังมีภาพประกอบเล็กๆ ของแต่ละเรื่องด้วย

ผมชอบอ่านหนังสือแบบนี้เพราะว่าเป็นนิทานที่มีแนวความคิดหรือผลของการกระทำของตัวละครเด่นชัด สดว
 าทๆ พูดได้ มีความคิดทั้งดี ทั้งชั่ว ชื่อเรื่องก็ชวนให้อยากอ่าน เป็นต้นว่า ธรรมะของพระราชา ที่มีภาพประกอบเป็นพระอุ
 ปัชฌาย์ หรือเรื่องกาเจ้าเล่ห์ มีรูปกายยืนขาเดียว ผมสงสัยจึงอ่านดู ทำให้รู้ว่ากาตัวนี้ทำไมจึงยืนขาเดียวและมันไม่ใช่กาดีด้วย
 การใช้เล่ห์เหลี่ยมใดๆ ก็ตามไม่ใช่สิ่งถาวรเมื่อใดที่มีผู้รู้ทัน สิ่งที่ปกปิดหรือล่อลวงไว้ก็จะเปิดเผย ผลที่ตามมาย่อมตกแก่ผู้
 กระทำนั้น มากน้อยแล้วแต่การกระทำของมัน เรื่องกาเจ้าเล่ห์นี้ตรงกับภาษิต ปากปราศรัย น้ำใจเชือดคอ

สำหรับความสงสัยภาพหน้าปก ที่มาของนิทานเรื่องแรก ผมแยมให้นิดหน่อยแล้วกันนะครับว่า พระที่เห็นถูกยิง
 ท้ายศรนั้น เป็นพระดี คนที่ยิ่งก็เป็นคนดี แต่สาเหตุที่ต้องเกิดการยิงกันนี้เพื่อน ๆ ลองหาอ่านดูไหมครับ ผมบอกหมดเดียวไม่
 มาก อ้อ! บอกไม่อีกหน่อยครับ มีพระราชาเป็นพระเอกนะครับ ยังมีเรื่องชายหนุ่มผู้ปราบยักษ์ก็สนุก เป็นเรื่องราวของการ
 ให้อภัย แม้แต่ยักษ์ยังยอมแพ้ เลื่อมใสในความมีปัญญาของพระเอก

นอกจากสองสามเรื่องที่ผมแยมมาให้เพื่อน ๆ ตอนนี้เกิดอยากรู้ว่าจะอ่านบ้างหรือยังละครับ ผมเองก็ยังไม่อาจทราบ
 ได้แต่คาดหมายว่าคงอยากรู้ต่ออีกว่ามีเรื่องอะไรอีก ผมบอกแต่ชื่อเรื่องนะครับ มีเรื่อง "นางกวางผู้เสียสละ" เป็นเรื่องของ

บุญบารมีหรือคุณความดีที่ทำหรือสั่งสมไว้ เมื่อถึงคราวคับขันก็สามารถรอดพ้นภัยได้ “หมูฆ่าเสือ” เป็นไปได้หรือที่หมูจะฆ่าเสือได้ แต่มันเป็นไปแล้วด้วยความมีความพร้อมในการแก้ไขปัญหา รู้จักการวางแผนร่วมกัน เตรียมตัวดี ก็สามารถเอาชนะอุปสรรคในญ์น้อยได้ “ฤาษีสำนึกผิด” เรื่องนี้ให้แง่คิดเกี่ยวกับการควบคุมอารมณ์ ถ้าไม่รู้จักหักห้ามความหมกมุ่นหลงไหล แม้จะเป็นผู้ประพฤติธรรม ก็เจ็บปวดใจอย่างทรมานสาหัสสากรรจ์ได้ครับ แต่ตอนหลังฤาษีตนนี้ก็สำนึกได้ รู้สึกละอายใจ พยายามเลิกคิดแบบเดิมและบำเพ็ญศีลได้ต่อไป

“ โลกมากลาภหาย” ชื่อเรื่องก็บอกแนวคิดอยู่แล้วนะครับ ความอยากได้ถ้ามีมากเกินไปก็อาจทำให้เกิดความสูญเสียหรือไม่ได้ในสิ่งที่ต้องการเลยก็ได้ “นกแขกเต้าผู้รักสันโดษ” เนื้อหาเรื่องราวให้ความคิดเรื่องของคนทำความดี ไม่เบียดเบียนผู้อื่นให้เดือดร้อน รู้จักอยู่ ย่อมไม่ตกอับ ถึงแม้จะลำบากก็มีคนช่วยเหลือ เหมือนนกแขกเต้าที่พระอินทร์มาช่วยลงหาอ่านดูนะครับ อีกเจ็ดเรื่อง ได้แก่ “นางฟ้ากับเศรษฐี” “เทวดาอิจจา” “ทำอย่างไรได้ไฉน” “นางในดอกบัว” “ฤาษีกับคนแจวเรือ” “ลูกม้าจากลุ่มน้ำสินธุ” และ “เทวดาผู้หวังดี” ส่วนแต่เป็นนิทานชาดกที่สนุก ให้แง่คิดทุกเรื่อง ทำให้ผมนำบางเรื่องมาเทียบกับสุภาวชิตรบ้าง นิทานอีสปบ้าง อย่างเรื่องกาเจ้าเล่ห์ตรงกับกาชิตปากปราศรัยน้ำใจเชือดคอ เรื่อง โลกมากลาภหายเทียบกับนิทานเรื่องหมากับงา

มองภาพโดยรวมแล้ว ผมมีความรู้สึกที่ น่าแปลกมากที่ผมกับแม่ช่วยกันหาหนังสือมาอ่าน ที่เป็นนิทาน เป็นการ์ตูนและพระบรมราโชวาท ทั้งสามเรื่องกลับมีความสอดคล้องกันเรื่องจุดมุ่งหมาย ทั้งสามเล่มมุ่งสอนให้คนทำดี มีคุณธรรม ตามหลักคำสอนของศาสนาพุทธของเรา

ผมชวนเพื่อนอ่านกับผมแล้วนะครับ รับรองว่าเป็นหนังสือดี มีคุณค่า อ่านคนเดียวหรืออ่านหลายคนก็ได้ ประโยชน์ทั้งนั้น ถ้ามัวตัวเองตอบเองได้ครับว่าแต่ละเรื่องสอนอะไรหรือแนวคิดอะไรให้กับเรา

แม้การอ่านในครั้งนี่ของผมจะเขียนบรรยายเพียงย่อๆ ไม่ละเอียดมากนัก แต่ผมหวังว่าเพื่อนๆ คงอยากอ่านเหมือนผมบ้างนะครับ สำหรับผลการประกวดก็ต้องบอกตามตรงว่า อยากได้รางวัลสักรางวัลหนึ่ง แต่ถ้าไม่ได้ก็ไม่เป็นไรครับ ถือว่าเป็นการอ่านบันทึกไว้ ผมเก็บต้นฉบับไว้ในคอมพิวเตอร์ของแม่ เอาไว้เปิดอ่านในยามที่คิดถึงมันครับ แม่ก็ชอบอ่านและให้กำลังใจผมเสมอ แม่บอกว่า ขอให้อ่านเท่านั้นแม่ก็พอใจแล้ว เพราะการอ่านทำให้เรารู้อะไรมากกว่าคนที่ไม่ได้ อ่าน ทำให้เรามีความคิด แต่เราต้องแยกแยะให้เป็นว่าจะอ่านอะไรดี ที่เหมาะกับวัยของเรา เห็นมั้ยล่ะครับว่าผมนะ ไร้สาระ...ชะเมื่อไหร่

นายจักรกฤษณ์ มณีวรรณ

มัธยมศึกษาปีที่ 5/3 โรงเรียนกุนนทีรุทธาราณวิทยาคม กรุงเทพฯ

ที่สุดของหัวใจ ภูวไนยแห่งแผ่นดิน

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าทำไมคนไทยจึงจงรักภักดีต่อสถาบันพระมหากษัตริย์มากถึงเพียงนี้ ไม่ใช่จำเป็นต้องจงรักภักดี แต่เพราะพระราชกรณียกิจต่างๆ ที่พระมหากษัตริย์ไทยแต่ละพระองค์ได้ทรงบำเพ็ญมานั้น เหมาะสมกับกาลสมัยและเหตุการณ์บ้านเมืองเป็นอย่างดี จึงทรงรักษาไว้ซึ่งเอกราชของชาติและทรงนำความผาสุกร่มเย็นมาสู่เหล่าพสกนิกร

ในฐานะที่ข้าพเจ้าเป็นคนไทยคนหนึ่ง มีความจงรักภักดีและเทิดทูนต่อสถาบันพระมหากษัตริย์ ทั้งยังศรัทธาและซาบซึ้งในความศักดิ์สิทธิ์ของพระมหากษัตริย์คุณ จนเป็นแรงบันดาลใจให้เกิดบทความ "ที่สุดของหัวใจ ภูวไนยแห่งแผ่นดิน" ขึ้นมา ซึ่งเรียบเรียงจากหนังสือสามเล่ม ผสมกับความรู้สึกจากใจจริงของผู้เขียน

"ที่สุดของหัวใจ" เป็นบทความที่แสดงให้เห็นถึงความแตกต่างของพระมหากษัตริย์สามพระองค์ แต่ท่ามกลางความแตกต่างนั้น มิได้มีผลทำให้ความจงรักภักดีของพสกนิกรที่มีต่อพระองค์เสื่อมคลายหรือลดลงได้เลย และที่สำคัญ พระมหากษัตริย์คุณของทุกๆ พระองค์ จะยังคงตราตรึงอยู่ในดวงใจของคนไทยคราบนานเท่านาน

หนังสือทั้งสามเล่มที่จะนำเสนอต่อไปนี้มีประเด็นที่น่าติดตาม โดยตลอด แม้ว่าจะเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับพระมหากษัตริย์ ซึ่งยากที่คนธรรมดาจะเข้าใจได้โดยง่าย แต่ถ้าอ่านแล้ววิเคราะห์ให้ดีๆ จะพบว่ามิใช่ธรรมดาและข้อคิดต่างๆ มากมายแฝงอยู่ในเนื้อหาแทบทุกย่อหน้า เป็นการสื่ออย่างอ้อมน้อมมาเป็นแบบอย่างในการดำเนินชีวิตประจำวันด้วยความจงรักภักดี ทั้งยังเป็นประโยชน์ในด้านความรู้อย่างเลื่องไม่ได้ นับว่าหนังสือทั้งสามเล่มที่จะนำเสนอต่อไปนี้เป็นงานเขียนที่ทรงคุณค่าประดุจอาณาจักรอันงดงามที่ประดับวงการวรรณกรรมไทยให้ทรงคุณค่าอย่างยั่งยืนเช่นนี้ตลอดไป

เล่มที่ 1

พระบาทสมเด็จพระปิ่นเกล้าเจ้าอยู่หัว กษัตริย์วังหน้า หนังสือเล่มนี้เป็นสารคดีประเภทชีวประวัติ ซึ่งถือว่ามีน้อยมากในแวดวงวรรณกรรมไทย เพราะส่วนใหญ่แล้วหนังสือชนิดนี้จะเป็นของชาวต่างชาติเสียมากกว่า

หนังสือเล่มนี้เป็นพระราชประวัติของพระบาทสมเด็จพระปิ่นเกล้าเจ้าอยู่หัวที่สมบูรณ์ที่สุด ซึ่งพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแผ่นดินองค์ที่ 2 คู่กับพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 4 แห่งพระมหากษัตริย์บรมราชวงศ์ ผู้แต่ง (ส. พลายน้อย) ได้รวบรวมเกร็ดเล็กเกร็ดน้อยตามเอกสารต่างๆ เรื่องใดที่ไม่ชัดเจนก็พยายามค้นคว้าหลักฐานมาพิจารณาความเป็นไปได้ ทั้งยังมีภาพประกอบพร้อมคำบรรยาย รวมถึงเชิงอรรถอันแหลมคมที่มาจากข้อมูลอย่างละเอียด ดำเนินภาษาที่ใช้สั้น ผู้เขียนขบออกตามตรงว่า ค่อนข้างยากที่จะทำความเข้าใจ เพราะภาษาและคำศัพท์ที่ใช้นั้นจะโบราณเสียส่วนใหญ่ ซึ่งไม่ทันเคยนึกในปัจจุบัน แต่ผู้เขียนคิดว่าผู้ที่สนใจในการแสวงหาและตีความรู้จากหนังสืออย่างเต็มที่แล้ว ปัญหาดังกล่าวคงไม่ใช่อุปสรรคที่แท้จริงของท่านอย่างแน่นอน

เนื้อหาในหนังสือเล่มนี้ได้สะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรม ประเพณี ระเบียบการปกครอง ระบบการเมืองรวมถึงวิถีชีวิตของคนไทยในสมัยนั้น ได้เป็นอย่างดี ซึ่งยุคนี้เป็นยุคหัวเลี้ยวหัวต่อของไทยถือว่าได้ เพราะมีอิทธิพลภายนอกและวัฒนธรรมจากต่างประเทศหลั่งไหลเข้าสู่เมืองไทยค่อนข้างจะหนาแน่น

สาเหตุที่แนะนำหนังสือเล่มนี้ให้อ่าน เพราะเห็นว่าเป็นเรื่องที่สำคัญและยังคงมีคนไทยอีกหลายคนที่ยังไม่รู้จักรัชกาลของพระบาทสมเด็จพระปิ่นเกล้าเจ้าอยู่หัว จนเรียกได้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระมหากษัตริย์ที่โลกลืม ทั้งๆ ที่พระองค์ทรงบำเพ็ญพระราชกรณียกิจต่างๆ มากมาย ล้วนแต่ทรงคุณประโยชน์ต่อชาติทั้งสิ้น โดยเฉพาะสมัยนั้นมีลัทธิล่าอาณานิคมลุกลามเข้ามาแบบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ซึ่งประเทศไทยก็ตกเป็นเป้าหมายของลัทธิเช่นกัน แต่ด้วยพระปรีชาสามารถของพระบาท

สมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระปิ่นเกล้าเจ้าอยู่หัวในการดำเนินพระราโชบาย ทำให้ประเทศไทยมีเอกราชมาจนถึงทุกวันนี้ โดยจะเห็นได้ชัดว่าประเทศเพื่อนบ้านที่มีอาณาเขตติดกับไทยล้วนตกเป็นอาณานิคมของต่างชาติทั้งสิ้น และอีกเหตุผลหนึ่งอย่างที่กล่าวไว้แล้วในตอนต้นว่า หนังสือเล่มนี้สะท้อนให้เห็นถึงความเป็นไทยในสมัยนั้น ซึ่งก็คือรากเหง้าของความเป็นไทยในปัจจุบันนั่นเอง ถ้าผู้อ่านได้อ่านหนังสือเล่มนี้ ก็จะทำให้รู้รากเหง้าที่แท้จริงของคน และเมื่อรู้จักตัวเองมากยิ่งขึ้นแล้ว การก้าวต่อไปข้างหน้าก็จะมีความมั่นคงและแน่นอนมากยิ่งขึ้น

อีกประการหนึ่งที่อยากฝากไว้สำหรับหนังสือเล่มนี้ คือจุดมุ่งหมายของผู้แต่งนั้น มิได้มีเพียงประเด็นที่แนะนำไปเท่านั้น แต่ยังมีอีกหลายประการ โดยเฉพาะข้อคิดที่จะได้รับจากหนังสือเล่มนี้ แม้บางเรื่องเป็นเรื่องที่ละเอียดอ่อน แต่ผู้แต่งก็สามารถสะท้อนออกมาได้อย่างชัดเจน

คราวนี้ก็เป็นคุณพินิจของผู้อ่านแล้วว่า การที่จะศึกษาเรื่องราวเกี่ยวกับพระบาทสมเด็จพระปิ่นเกล้าเจ้าอยู่หัวจากหนังสือเล่มนี้จริงจริง จะเกิดประโยชน์กับผู้อ่านมากน้อยเพียงใด แต่ผู้เขียนคิดว่า อย่างน้อยก็น่าจะลบคำกล่าวที่ว่า “พระบาทสมเด็จพระปิ่นเกล้าเจ้าอยู่หัว พระมหากษัตริย์ที่โลกลืม” ได้เป็นอย่างดี

เล่มที่ 2

จดหมายเหตุวังไกลกังวล สมัยรัชกาลที่ 7 หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือเกี่ยวกับวังไกลกังวลที่สมบูรณ์ที่สุดเท่าที่เคยมีมา ผู้เขียนกล่าวยินยันทันทีก็เพราะว่า ยังไม่เคยมีการค้นคว้าเกี่ยวกับเรื่องนี้อย่างจริงจังมาก่อนนั่นเอง ทางด้านผู้แต่งคือแพทย์หญิงกรรณิการ์ ตันประเสริฐ ได้รวบรวมข้อมูลมาจากเอกสาร จดหมายเหตุภาพถ่ายเก่า แผนที่รวมทั้งสัมภาษณ์ผู้อาวุโสร่วมสมัยร่วมเหตุการณ์ แล้วนำข้อมูลมาเชื่อมโยงกันเหมือนการต่อภาพ จนกระทั่งเป็นหนังสือที่สมบูรณ์

จดหมายเหตุวังไกลกังวล สมัยรัชกาลที่ 7 เล่มนี้ ถือว่าเป็นงานเขียนที่ทำทานักประวัติศาสตร์และผู้อ่านเป็นอย่างมาก เพราะผู้แต่งมิได้อยู่ในวงการประวัติศาสตร์และโบราณคดีเลย มิเพียงมีความรู้และใครที่จะศึกษาเท่านั้น

เนื้อหาในหนังสือได้จำแนกเรื่องราวในทุกๆ ด้านที่เกี่ยวข้องไว้อย่างลงตัว ทั้งยังมีภาพประกอบในส่วนที่สำคัญ และมีเชิงอรรถแสดงที่มาของข้อมูลอย่างชัดเจนตลอดเล่ม ในเนื้อหาได้สะท้อนให้เห็นถึงสภาพสังคม วัฒนธรรม ค่านิยม และการเมืองในขณะนั้นได้เป็นอย่างดี จนกลายมาเป็นประวัติศาสตร์หน้าสำคัญหน้าหนึ่งของแผ่นดิน

ก่อนอ่านเนื้อเรื่องได้วิเคราะห์ชื่อหนังสือเล่มนี้ ซึ่งมีประโยคต่อท้ายว่า “สมัยรัชกาลที่ 7” ทำให้เกิดความคิดขึ้นมาว่า หนังสือเล่มนี้น่าจะไม่ได้เกี่ยวข้องกับวังไกลกังวลเพียงอย่างเดียว แต่ลึกๆ แล้วรัชกาลที่ 7 กับวังไกลกังวลน่าจะมีอะไรบางอย่างที่สัมพันธ์กันมากกว่าที่ใครหลายๆ คนเคยรู้มาก่อนเป็นแน่

เป็นที่ทราบกันโดยทั่วไปว่า พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวโปรดเกล้าฯ ให้สร้างวังไกลกังวลขึ้น ณ ชายทะเลหัวหิน เพื่อทรงใช้เป็นที่ประทับระหว่างทรงงานราชการทางหัวเมืองภาคใต้และสำราญพระราชหฤทัยในยามเสด็จแปรพระราชฐาน

แต่ถ้ามองในมุมกลับกัน จะมีสักกี่คนที่รู้ว่านอกจากวังไกลกังวลแห่งนี้จะเป็นสถานที่ซึ่งได้ใช้ตามพระราชประสงค์แล้ว ยังเป็นสถานที่ที่เกิดเหตุการณ์สำคัญทางประวัติศาสตร์อีกหลายเหตุการณ์ ซึ่งไม่ตรงกับพระราชประสงค์เลย

วังไกลกังวลสถานที่ที่เป็นจุดเริ่มต้นของความวุ่นวายทางการเมือง จนเป็นเหตุให้พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงตัดสินพระราชหฤทัยสละราชสมบัติ ผู้อ่านลองนึกภาพดูแล้วพิจารณาว่า สิ่งที่คุณสร้างขึ้นมามหวังเพื่อทำให้คนมีความสุข แต่กลับกลายเป็นคาบสองคมทำลายความสุขของคนลง และยังเพิ่มความทุกข์ให้บอบช้ำยิ่งขึ้นไปอีก ถ้าเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นกับตัวผู้อ่านเอง ผู้อ่านจะรู้สึกอย่างไร คงไม่ต้องบรรยายอะไรมากกว่านี้อีกแล้ว ถ้าผู้อ่านต้องการรับรู้ถึงความรู้สึกและเหตุการณ์นี้อย่างละเอียด “จดหมายเหตุวังไกลกังวล” เล่มนี้จะช่วยผู้อ่านได้อย่างดีที่สุด

วังไกลกังวลย่อมดำรงไว้ซึ่งความหมายอันทรงคุณค่าแห่งนามนี้ตลอดไป ไกลกังวลซึ่งสื่อความสงบสุขและห่างจากความสับสนวุ่นวาย แต่ความเป็นจริงกลับตรงกันข้าม แม้เวลาจะผ่านไปนานเพียงใด สถานที่แห่งนี้ก็ยังไม่เปลี่ยนแปลง

แปลง ปัจจุบันวังไกลกังวลยังเป็นที่พักผ่อนระยะเวลาเสด็จแปรพระราชฐานทั้งในยามบำเพ็ญพระราชกรณียกิจและในยามสำราญพระราชหฤทัยของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช และสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ฯ พระบรมราชินีนาถ เช่นเดียวกับแผ่นดินรัชกาลที่ 7 สถานที่แห่งนี้เป็นสถานที่ที่สำคัญยิ่งบนเส้นทางประวัติศาสตร์และเป็นสถานที่อันทรงคุณค่าทางจิตใจของปวงชนชาวไทย ไปคราบนานเท่านั้น

วังไกลกังวล อภพระราชมงคลที่ประทับพักผ่อนและสำราญพระราชหฤทัย กลับกลายเป็นสถานที่ที่ทำให้พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงเป็นพระมหากษัตริย์ที่ทรงอาภัพที่สุดในโลก

เล่มที่ 3

เย็นศิระเพราะพระบริบาล หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือที่น่าสนใจอีกเล่มหนึ่ง จัดพิมพ์ขึ้นเพื่อเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช เนื่องในมหามงคลวโรกาส ทรงครองสิริราชสมบัติครบ 50 ปี ผลงานการเรียบเรียงของศาสตราจารย์พิเศษทองค้อ กล้วยไม้ ณ อยุธยา

เย็นศิระเพราะพระบริบาล ได้ประมวลพระราชกรณียกิจแห่งองค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ซึ่งพระองค์ทรงอุทิศพระวรกายต่อสู้กับความลำบากยากจน ความเจ็บไข้ได้ป่วย ความค้ำข้องการศึกษาของประชาชน และความทุรกันดารห่างไกลความเจริญของภูมิภาคต่าง ๆ หนังสือเล่มนี้ได้สะท้อนให้เห็นอย่างชัดเจนว่า เมืองไทยของเรายังค้ำข้องพัฒนาอยู่มาก แต่ด้วยพระปรีชาสามารถและพระราชหฤทัยที่ทรงผูกพันกับทุกข์และสุขของประชาชนอย่างแท้จริงนั้น ทำให้ผืนแผ่นดินนี้มีความอุดมสมบูรณ์ ประชาชนอยู่ดีกินดี สามารถเลี้ยงตนเองและครอบครัวได้

ในยามที่บ้านเมืองเกิดวิกฤตการณ์ต่างๆ ไม่ว่าจะเป็ภัยธรรมชาติหรือความขัดแย้งอย่างรุนแรงในอุดมการณ์ทางการเมือง ค้ำข้องชะพระบารมีของพระองค์ ทำให้ชาติบ้านเมืองพ้นภัยพิบัติต่างๆ ได้ด้วยดี มีความสงบสุขร่มเย็นเสมอมา แม้จะต่างกันด้วยเชื้อชาติศาสนาก็ตาม เป็นการยากที่จะหาผืนแผ่นดินใดในโลกนี้เหมือนแผ่นดินไทยของเรา

ข้อมูลดังกล่าวนี้ ผู้เขียนได้สรุปกว้างๆ ให้เห็นแบบโดยรวม ซึ่งพระราชกรณียกิจของพระองค์นั้น คงไม่มีหนังสือเล่มใดที่จะบรรยายได้ละเอียดครบถ้วนอย่างแน่นอน

แม้ว่าพระองค์จะเสด็จขึ้นครองราชสมบัติอย่างกะทันหันเนื่องจากกรณีเสด็จสวรรคตของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล พระบรมเชษฐาธิราช ทำให้พระองค์ไม่มีเวลาเตรียมพระองค์เลย แต่จากการบำเพ็ญพระราชกรณียกิจอย่างหนัก ซึ่งเป็ยมไปด้วยทศพิธราชธรรมติดต่อกันมายาวนานกว่า 50 ปีเช่นนี้ เป็นเครื่องยืนยันพระปฐมบรมราชโองการที่ว่า "เราจะครองแผ่นดินโดยธรรม เพื่อประโยชน์สุขแห่งมหาชนชาวสยาม" จนเป็นที่ประจักษ์ต่อชาวโลกทั้งมวลเป็นอย่างดี

นอกจากนี้ผู้แต่งยังได้อัญเชิญพระราชกรณียกิจอันทรงคุณประโยชน์ต่อชาติบ้านเมืองที่สมเด็จพระบูรพมหากษัตริย์ยธาธิราชเจ้าแห่งพระมหากษัตริย์บรมราชวงศ์ได้ทรงบำเพ็ญมานั้น มารวบรวมลงในหนังสือเล่มนี้ด้วย ทำให้ผู้เขียนเกิดความมหัศจรรย์ใจเป็นอย่างยิ่งเมื่อพบว่าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ได้ทรงเจริญรอยตามพระยุคลบาทแห่งพระราชบูรพอย่างไม่มีคิดเพี้ยน นับได้ว่าความดีต่างๆ ที่พระมหากษัตริย์ไทยทุกพระองค์ได้ทรงบำเพ็ญมานั้นรวมอยู่ในองค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชแล้วทั้งสิ้น

พระองค์ทรงเป็น "ที่สุดของหัวใจ ภูวไนยแห่งแผ่นดิน" อย่างแท้จริง

น.ศ. ชญานิชย์ บาลสุข

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านกาสมประชานุเคราะห์ อ. สูงเม่น จ. แพร่

เปิดโลกกว้างทางปัญญา

ลิตติวิจิตรด้วย	ศุภอรรด
ดั่งมณีจินดารัตน์	เลิศแล้ว
อันมีศิริสวัสดิ์	โสภาคย์
ใครรู้คือได้แก้ว	ค่าแท้ควรเมือง

โคลงบทนี้คัดมาจากจินตมณี ฉบับพระโหราธิบดี ในสมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช ซึ่งแสดงให้เห็นคุณค่าของการอ่านว่า การอ่านหนังสือและสามารถรับรู้เรื่องใดๆ ได้นั้นเป็นเหมือนดั่งแก้วซึ่งเป็นของมีค่า คุณควมมีที่ใช้สร้างแนวทางการแห่งปัญญา

โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือเป็นการเชิญชวนให้เยาวชนหันมาอ่านหนังสือและเพิ่มพูนนิสัยรักการอ่านซึ่งจะทำให้มีความรู้ ความคิด มีสติปัญญาที่ก้าวไกล การแนะนำหนังสือดีๆ ที่มีคุณค่า มีเนื้อหาสาระที่เป็นประโยชน์ มีข้อคิด และคติธรรม ที่สามารถนำมาใช้ในชีวิตประจำวัน หนังสือที่จะมาแนะนำให้อ่านมีสามเล่มที่น่าสนใจ ได้แก่ เรื่องของน้ำพุ ของ สุวรรณี สุคนธา เรื่องข้างหลังภาพ ของศรีบูรพา และเรื่องคู่กรรม ของทมยันตี

เรื่องของน้ำพุ ของ สุวรรณี สุคนธา เป็นเรื่องราวที่แสดงให้เห็นถึงพิษภัยของยาเสพติด ซึ่งสามารถทำลายชีวิตคนทั้งชีวิต ทำลายความสุขของครอบครัว และร้ายที่สุด ในกรณีของน้ำพุ เขาไม่มีโอกาสได้แก้ตัวเพราะติดยาเสพติดจนกระทั่งเสียชีวิต การตายของน้ำพุทำให้ทุกๆ คนเสียใจ ทั้งเพื่อน น้องสาว พี่สาว แต่ที่ที่สุดของความเสียใจนั้นคงจะไม่มีใครเจ็บปวดทุกข์ทรมานเท่ากับพ่อแม่ของนุเอง นอกจากนี้เรื่องของน้ำพุ ยังเป็นอุทาหรณ์สอนใจเรื่องในครอบครัว โดยเฉพาะความรู้สึก “รักแม่” ของเด็กผู้ชายที่มีความลึกซึ้งมากเหลือเกิน น้ำพุรักแม่มากและคงไม่อยากจะให้แม่เสียใจ แต่ในชีวิตครอบครัวที่เป็นจริง การที่แม่ของน้ำพุมีคนรักใหม่นั้น นอกจากจะมาแทนที่พ่อของน้ำพุแล้ว น้ำพุคงคิดว่าการที่แม่มีคนรักใหม่จะมาแย่งเอาความรักของแม่ที่มีต่อเขาให้ลดลงไปด้วย ทำให้เขาเริ่มเปลี่ยนไป เช่น การคบหาเพื่อนหน้าตาแปลกๆ อยู่ห่างแม่ พี่และน้อง มากขึ้น มักกลับบ้านดึกๆ ดื่นๆ หรือไม่กลับบ้านเลย และเริ่มเสพยาเสพติดชนิดต่างๆ ตั้งแต่กระท่อม กัญชา และที่ร้ายแรงที่สุดก็คือ เฮโรอีน

ตอนที่น้ำพุติดยาใหม่ๆ นั้น น้ำพุคิดว่าคงจะไม่ติดและเลิกได้ แต่เมื่อติดหนักมากๆ เข้า ร่างกายและที่สำคัญจิตใจก็ทนไม่ได้ ออกเสพยาเพิ่มมากขึ้น ร่างกายทรุดโทรมจนแม่สังเกตเห็นได้และเริ่มรู้สึกสงสัยว่าน้ำพุจะติดยา น้ำพุเริ่มมั่วสุมกับเพื่อนๆ มากขึ้นจนกระทั่งถูกจับ วันที่ถูกจับ วันที่น้ำพุอยู่ในห้องขัง แม่ของน้ำพุมาเยี่ยม น้ำพุมองผ่านแววตาของแม่ซึ่งดูเหมือนจะบอกความรู้สึกว่าแม่เสียใจมากแค่ไหนที่น้ำพุทำตัวเช่นนี้ จนในที่สุดน้ำพุได้สารภาพว่าเขาติดยา วันนั้นแม่ของเขารู้สึกตกใจและเสียใจระคนกัน แต่น้ำพุก็ยังมีควมดี เขาคิดว่าจะเลิกเสพยาอย่างเด็ดขาด และตัดสินใจเข้ารักษาตัวที่วัดถ้ากระบอก

ในขณะที่น้ำพุไปเลิกยา คัดข้านั้น ทุกๆ วันถ้าเขามีเวลาว่างก็จะเขียนจดหมายถึงแม่ บอกเล่าว่าแต่ละวันที่ผ่านไปทีถ้ากระบอก เขาได้ทำอะไรบ้าง เนื้อเรื่องตอนนี้ที่น่าสนใจที่เดียว ทำให้เราเห็นภาพของคนติดยาว่าเขาคงทนทุกข์ทรมานแค่ไหนกว่าที่จะเลิกเสพยาได้ ภาพของคนที่เอาเงินจากการค้ำน้ำสมุนไพรที่ใช้ติดยาทำให้รู้สึกหวาดกลัว ภาพของคนที่ไม่มีความแข็งแรง ผอมจนเหลือแต่โครงกระดูก เพราะติดยาเสพติด สามารถสะท้อนภาพผู้ที่ติดยาเสพติดออกมาอย่างชัดเจน และยัง

ทำให้รู้สึกเห็นอกเห็นใจในตัวผู้ที่คิดว่าเขาจะต้องใช้ความพยายาม ความอดทนมากเพียงไหนในการเลิกเสพติด และเข้าใจว่าผู้ที่เลิกเสพติดได้นั้นจำเป็นต้องมีกำลังใจของคนที่เข้มแข็ง และนอกจากนี้ยังต้องการกำลังใจจากคนรอบข้างไม่ว่าจะเป็นพ่อแม่ ญาติพี่น้อง และสังคมที่แวดล้อมตัวของเขา

สิ่งที่สะท้อนใจผู้อ่านมากที่สุดคือตอนที่น้ำพุหันกลับไปใช้ยาอีกครั้ง และต้องพบกับความตาย ความตายที่พรากเขาและแม่ให้ห่างหายจากกันไปจนถึงนิรันดร์ แต่เดิมน้ำพุคิดว่าแม่กับเขาห่างเหินกัน แม่รักและสนใจเขาน้อยลง แต่วันนี้น้ำพุตายนั้น มีถ้อยคำหนึ่งที่อ่านแล้วประทับใจมากที่สุดคือ “น้ำตาของเราแม่ลูกไหลปนกัน” แสดงว่าทั้งสองคนคงเสียใจมากในเรื่องที่เกิดขึ้น แต่มันก็สายเกินกว่าจะทำความเข้าใจกันอีกแล้ว

ความตายของน้ำพุคงเป็นอุทาหรณ์ให้หลายคนได้คิด ไม่ว่าจะ เป็นพ่อแม่ที่ต้องให้ความรัก ความเอาใจใส่ดูแลลูก และที่สำคัญที่สุดคือพ่อแม่ควรจะมีชีวิตอยู่ด้วยกันเพื่อลูก ไม่หย่าร้างกันเพียงเพื่อสนองอารมณ์และความต้องการของตนเอง โดยมิได้ใส่ใจความรู้สึกของผู้เป็นลูกเลย ครอบครัวเป็นสถาบันแรกที่ทำให้ความอบอุ่นแก่ลูก นอกจากนี้ยังเตือนใจว่ายาเสพติดเป็นมหันตภัยร้ายในสังคม สมควรที่เรารัฐบาลควรจะทำจัดให้สิ้นไปจากแผ่นดินไทย สมควรที่ทุกๆ ฝ่ายควรหันมาแก้ไขปัญหายาเสพติดซึ่งเป็นปัญหาอันสำคัญเร่งด่วนของชาติ เพื่อชาติไทยอันเป็นที่รักจะได้มีเยาวชนที่มีอนาคตที่สดใส ห่างไกลจากภัยยาเสพติด

สำหรับเรื่องที่จะแนะนำให้อ่านเป็นเรื่องที่ 2 คือ *ข้างหลังภาพ* ของศรีบูรพา ในการเปิดเรื่องจะเป็นการมองภาพวิวทิวทัศน์ที่มีตึกแถว ๘๓๓ ที่หนึ่งซึ่งผู้มองภาพนี้แล้วถึงอดีต เป็นการเปิดเรื่องที่มองย้อนกลับไปในอดีต ทำให้เรื่องน่าสนใจ โดยพูดถึงความเป็นมาของเขามืดภาพน้อยอย่างลึกซึ้ง เหตุการณ์ที่มีตึกแถวเป็นภาพความรักความหลังอันประทับใจของนพพรกับสตรีสูงศักดิ์ผู้หนึ่งซึ่งมีสามีเป็นผู้มีพระคุณกับเขาในขณะนั้น จากการได้รับใช้ใกล้ชิดของท่านเจ้าคุณอธิการบดี ทำให้เขาได้ใกล้ชิดภรรยาสาวสวยของท่าน จนกระทั่งกลายเป็นความรักในเวลาต่อมา คุณหญิงกิริติเป็นภรรยาของท่านเจ้าคุณอธิการบดี มีอายุ 35 ปี และแต่งงานกับท่านเจ้าคุณอธิการบดีเมื่อท่านอายุได้ 50 ปี เป็นการแต่งงานเพื่อความเหมาะสมและปราศจากความรัก

นพพรเป็นเด็กชายวัยรุ่นอายุประมาณ 19 ปี มาเรียนต่อที่ญี่ปุ่น และได้รับใช้ท่านเจ้าคุณอธิการบดีและภรรยาเป็นเวลาประมาณ 2 เดือน ในช่วงเวลานั้นนพพรจึงหลงรักภรรยาสาวและสูงศักดิ์ของท่านเจ้าคุณ และได้เกิดเหตุการณ์ที่ทำให้เขาประทับใจในภาพนี้ เป็นภาพความรักความหลังของคนสองคนซึ่งไม่มีใครล่วงรู้ ในภาพนั้นมีเพียงภาพวิวธรรมชาติ กับภาพของหญิงชายคู่หนึ่งซึ่งมองในระยะไกล มีเพียงนพพรเท่านั้นที่ทราบความหมายในภาพนี้คือทำๆ กับคุณหญิงกิริติ เรื่องนี้มีชื่อเรื่องว่า *ข้างหลังภาพ* ซึ่งแสดงความรักที่ซ่อนเร้นอยู่ในใจ เนื่องจากคุณหญิงกิริติมีสามีแล้ว ความใกล้ชิดของทั้งคู่กลายเป็นความรักที่แอบเก็บไว้ใจ คุณหญิงกิริติได้เตือนสติให้นพพรเรียนจบ และในเวลาต่อมาท่านเจ้าคุณอธิการบดีได้ตายจากไป ทั้งให้คุณหญิงกิริติอยู่คนเดียวเหมือนกับจะรอใครบางคนที่จะรักมาร่วมชีวิตด้วย แต่แล้วในช่วงเวลานั้นนพพรเองก็เป็นผู้ใหญ่ มีฐานะการงานและมีคู่หมั้นที่เหมาะสมกัน และได้แต่งงานกันในเวลาต่อมา เรื่องนี้ทำให้คุณหญิงกิริติเสียใจและล้มป่วยลงโดยไม่ยอมรักษาตัว และเฝ้ารอคอยเห็นพวมาเยี่ยมอาการของเธอ และเมื่อนพพรมาเยี่ยมเธอเป็นครั้งสุดท้าย เธอก็ใกล้ความตายทุกขณะ เมื่อเธอตายไปแล้วนพพรจึงรู้ว่าคุณหญิงกิริติมีความรักในตัวเขา เพราะได้อ่านข้อความหนึ่งที่คุณหญิงกิริติเขียนไว้ก่อนตายว่า

“แม้ฉันจะไม่มีคนที่รักฉัน แต่ฉันก็อิจฉาใจที่มีคนที่ฉันรัก”

เรื่องนี้แสดงให้เห็นความรักของคนสองคนที่ต่างวัยกัน นพพรเป็นชายวัยรุ่น ความรักในวัยรุ่นหาความจริงยั่งยืนไม่ได้ นพพรได้ลิ้มเสียนความรักที่มีตึกแถวไปแล้ว ในขณะที่คุณหญิงกิริติซึ่งอยู่ในวัยผู้ใหญ่มีความฝังใจในความรักมากกว่า และลึกซึ้งกว่า จะเห็นได้จากตอนที่คุณหญิงกิริติได้เตือนสติให้นพพรตั้งใจเรียนให้จบเพื่ออนาคตของตนเอง และไม่ให้สนใจในเรื่องความรัก

แม้ว่าความรักของคนทั้งสองจะไม่ได้จบลงด้วยความสุข ความสมหวัง แต่ครั้งหนึ่งทั้งคู่เคยได้รักกันในธรรมชาติที่สวยงามแห่งมิดาเกาะ ส่วนนวนิยายในเรื่องนี้ตราตรึงใจ ผู้อ่านจะประทับใจในความงามของภาพนี้เท่าๆ กับที่นพพรรู้สึก เหมือนกับลงไปสัมผัสเรื่องราวนี้ด้วยตนเองที่เดียว และยังให้ข้อคิดเกี่ยวกับความรักในวัยรุ่นว่ายังไม่มีความแน่นอน เพราะ “วัน” และ “วัย” ตลอดจนความไม่พร้อมในเรื่องต่างๆ สิ่งสำคัญคือให้ตั้งใจศึกษาเล่าเรียนเพื่ออนาคตที่ดีในวันข้างหน้า ส่วนข้อคิดสำหรับผู้หญิงสูงอายุที่คิดจะมีรักต่างวัยคงจะเห็นว่าเป็นไปได้ยากที่จะสมหวัง เพราะความคิดในคนที่มียุคต่างกัน คิดต่างกัน โดยเฉพาะความรักของชายหนุ่มที่มีอายุอ่อนกว่ามากๆ นั้นมักไม่จริงจังยั่งยืนและเป็นไปได้ยาก

อย่างไรก็ตามเมื่ออ่านเรื่องนี้แล้วก็ให้ความเบิกบานใจ ได้อรชรรสแห่งภาษา ถ้อยคำที่เลือกสรรมาใช้ล้วนมีความหมายลึกซึ้ง อ่านแล้วทำให้เข้าใจธรรมชาติและความต้องการของมนุษย์ โดยเฉพาะในเรื่องความรักซึ่งอาจเกิดขึ้นได้โดยไม่เลือกเวลา ฐานะ ศักดิ์ศรี และวัย

เรื่องที่ 3 เป็นเรื่องสุดท้ายที่นำมาแนะนำให้อ่านคือ นวนิยายอมตะตลอดกาลเรื่อง *คู่กรรม* ของทมยันตี ซึ่งเป็นภาพของความรักระหว่างนภพทรณีปุณซึ่งว่า โกโบริ กับสาวไทยผู้มีนามว่า อังศุมาลิน ฉากของเรื่องนี้เป็นภาพของสงครามในสมัยสงครามโลกครั้งที่ 2 หากจะพิจารณาถึงความรักของคนสองคนก็จะเห็นว่ามีความรักกันอย่างลึกซึ้ง ในขณะเดียวกันตัวละครมีความขัดแย้งกันในด้านเชื้อชาติ ความคิด ตลอดจนในขณะที่นั้นอยู่ในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 ซึ่งคนไทยส่วนใหญ่ไม่ชอบทหารญี่ปุ่น ความรักของคนทั้งสองจึงอยู่บนความขัดแย้งดังกล่าวตั้งแต่ต้น อังศุมาลินซึ่งเป็นตัวเอกของเรื่อง ได้ดำเนินเรื่องตั้งแต่ต้นจนจบด้วยความขัดแย้งในใจเธอ กว่าจะรู้ว่าตัวรักโกโบริก็ถึงวาระสุดท้ายที่เขาจะต้องตายจากไป ทำให้เธอเสียใจมาก

การอ่านเรื่องนี้ได้เห็นภาพของสงครามโลกครั้งที่ 2 และให้ข้อคิดว่าสงครามไม่ได้มีผลดีต่อใคร ไม่ว่าใครจะเป็นฝ่ายแพ้หรือฝ่ายชนะ ความรักที่เกิดขึ้นท่ามกลางสงคราม ต่างเชื้อชาติ ต่างความคิด ไม่สามารถพาชีวิตไปสู่ความสมบูรณ์ได้โดยง่าย เพราะจะมีปัญหาและอุปสรรคต่างๆ ตามมาอยู่ตลอดเวลา แต่ความรักก็ยังคงเป็นความรัก เมื่อรักแล้ว ไม่ว่าจะต่างความคิด เชื้อชาติ ฐานะ ก็ทำให้คนสองคนมีความรัก ความเข้าใจกันได้ ในเรื่องนี้ที่ว่าอังศุมาลินจะเข้าใจหัวใจของตนเองก็สายไปแล้ว นั่นคือคนรักของเธอได้พบกับวาระสุดท้ายของชีวิต ความตายได้พราก โกโบริ ไปจากเธอ ดังนั้นก็เป็นข้อคิดว่าคนเรานั้นเวลาที่อยู่ด้วยกันมันแสนสั้นไม่ยาวนาน ควรทำดีต่อกันและรักกันในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ หากจะระลึกถึงเมื่อตายไปแล้ว มันก็สายไปเหมือนอย่างอังศุมาลินที่ต้องพบกับความเสียใจไปตลอดชีวิต เพราะในช่วงที่โกโบริมีชีวิตอยู่เธอไม่ได้ปฏิบัติต่อเขาเยี่ยงคนรักและภรรยาที่ดี

การอ่านเรื่องนี้เป็นการอ่านที่ได้อรชรรส คือ อารมณ์ ความรู้สึกเศร้าสะเทือนใจมีรู้สึกเลื่อนกับถ้อยคำที่ผู้แต่งบรรจงเอามาร้อยเรียงให้เกิดภาพต่างๆ ไม่ว่าจะ เป็นบรรยากาศ ฉากในเรื่อง ตลอดจนการบรรยายอารมณ์และความรู้สึกของตัวละคร มีคนกล่าวว่า *คู่กรรม* เป็นนวนิยายอมตะ ก็คงเป็นกรกล่าวตามความจริงโดยแท้ เพราะเมื่อหิบบ *คู่กรรม* มาอ่านครั้งใดก็จะเรียกได้ว่าซาบซึ้ง ประทับใจ ตลอดจนสร้างความสะเทือนอารมณ์ในตอนจบเรื่องได้อย่างงดงามอย่างไม่มีผู้ใดกล้าปฏิเสธ เรื่อง *คู่กรรม* จึงนับว่าเป็นนวนิยายรักอมตะที่สมควรแก่การอ่านเรื่องหนึ่ง

ในวงการหนังสือของเมืองไทย หากเป็นนักอ่านจริงๆ คงจะพลาดการอ่านนวนิยายเรื่อง *คู่กรรม* ไปไม่ได้ จึงกล่าวได้ว่าคือนักหนังสือที่มีพลังสามารถเราอารมณ์ผู้อ่านให้คล้อยตามได้ *คู่กรรม* จึงเป็นหนังสือที่เลือกมาแนะนำให้อ่านอีกเรื่องหนึ่ง

หนังสือที่นำมาแนะนำทั้งสามเรื่องไม่ว่าจะเป็นเรื่อง *ของน้ำพุ* ของสุวรรณิ สุคนธา เรื่อง *ข้างหลังภาพ* ของศรีบูรพา และเรื่อง *คู่กรรม* ของทมยันตี ล้วนเป็นเรื่องราวมืดมนที่เกิดจากฝีมือการเขียนของนักเขียนชั้นเยี่ยมของเมืองไทยทั้งสิ้น นอกจากนี้ทั้งสามเรื่องที่นำมาแนะนำได้นำมาสร้างเป็นภาพยนตร์และละครนับครั้งไม่ถ้วน ขอมแสดงความนิยมของหนังสือทั้งสามเรื่องนี้ได้เป็นอย่างดี

อย่างไรก็ตามการชมภาพยนตร์และละครนั้นย่อมได้รับบรรณาธิในเรื่องราวแตกต่างกันไป ดังนั้นถ้าหากอยาก
 อิ่มรสทั้งสามเรื่องอย่างเข้มข้นต้องลงไปอ่านดู เรื่องทั้งสามเรื่องที่เลือกสรรมาแนะนำนี้ ตัวละครทั้งสามตัวต้องพบกับ
 ความตาย ไม่ว่าจะเป็นน้ำพุ คุณหญิงกิริติ หรือโกโบริ จึงเป็นเรื่องที่แสดงอารมณ์เศร้า สะเทือนใจทั้งสามเรื่อง ทำให้เข้าใจ
 ชีวิต ความรัก โลก และมนุษย์ดีขึ้น ว่าจิตใจหรือความรู้สึกพื้นฐานภายในของมนุษย์เป็นอย่างไร มนุษย์กับความรักในแง่มุม
 ต่างๆ จึงน่าสนใจ ไม่ว่าจะเป็นความรักของแม่กับลูก ความรักต่างวัย หรือความรักของคู่รักชายหญิง รับรองว่าจะได้รับรส
 ของการอ่านอย่างครบถ้วน เพราะในโลกของการอ่านนั้นเต็มไปด้วยจินตนาการและสีสันอันน่าประทับใจ จึงขอเชิญชวนทุก
 คนลองมาอ่านทั้งสามเรื่องเพื่อประเทืองอารมณ์ ความคิด และสติปัญญา ในโลกของการอ่านอย่างแท้จริง ดังพระราชนิพนธ์
 ของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ว่า

หนังสือคือโคมทอง	เป็นแสงส่องชี้แนวทาง
นำก้าวสู่โลกกว้าง	สร้างขุมทรัพย์ให้กับคน

ค.ช. รัชฎถต วานิชขจร

มัธยมศึกษาปีที่ 1/2 โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย นนทบุรี อ. เมือง จ. นนทบุรี

เปิดประตูโลกกว้างอย่างมั่นคง

การอ่านเป็นวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเองที่ง่ายที่สุด รวดเร็วที่สุด ประหยัดที่สุด และยังได้รับความสนุก เพลิดเพลิน ทำให้ผู้อ่านมีความสุข จิตใจเบิกบาน

ผมชอบอ่านหนังสือทุกประเภท และจะใช้เวลาว่างอยู่กับการอ่านหนังสือหรือเข้าห้องสมุดเสมอ ผมจึงมีหนังสือดีๆ หลายเล่ม แต่ผมก็คัดเลือกเล่มที่ดีที่สุดสามเล่ม มาแนะนำหนังสือที่น่าอ่านกับเพื่อนๆ ซึ่งทั้งสามเล่มมีความแตกต่างกันด้านเนื้อหาสาระ แต่จุดเด่นของทั้งสามเล่ม ก็คือ สนุกสนาน ให้สาระต่างๆ ใช้อรรถาธิบายได้ดี สรุปก็คือ เป็นหนังสือที่น่าอ่านจริงๆ

หนังสือเล่มแรกที่ผมอยากจะแนะนำ เป็นหนังสือที่ผมได้มาตอนขึ้นประถมศึกษาปีที่ 3 ถึงเวลาจะผ่านเลยไปหลายปีแล้วก็ตาม ผมก็ยังประทับใจหนังสือเล่มนี้อยู่ เนื่องจากเป็นหนังสือที่อ่านก็รอบผมก็ไม่เบื่อ หนังสือเล่มนี้ชื่อว่า *เล่าเรื่องรามเกียรติ์* ผู้แต่งชื่อ มาลินี ฝิโลประการ จำนวน 239 หน้า พิมพ์เมื่อเดือนมีนาคม 2543 โดยสำนักพิมพ์ธารปัญญา ราคา 160 บาท ผมซื้อมาจากงานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติ ตอนแรกผมขอคุณแม่ซื้อหนังสือเล่มนี้ แต่คุณแม่บอกว่าซื้อเล่มอื่นเถอะ เพราะเรื่องรามเกียรติ์รามมีหลายเล่มแล้ว อีกอย่างคุณพ่อก็เคยพาไปดูภาพรามเกียรติ์ที่วัดพระแก้วแล้วด้วย แต่ผมก็ไม่ยอม เพราะผมคิดว่าเป็นหนังสือที่เหมาะสมกับเด็ก ป. 3 อย่างผมมาก เนื่องจากเป็นวรรณคดีไทยที่นำมาแบ่งเป็นภาคๆ รวมแล้วประมาณหกภาค ได้แก่ ทศกัณฐ์ผู้หึงการ กำเนิดพระราม ชนวนศึก ศักลงกา อวสานทศกัณฐ์ และพระรามครองเมือง ภาคหนึ่งมีเจ็ดตอน ตอนมีทั้งร้อยแก้วร้อยกรอง ทำให้ไม่น่าเบื่อ อ่านแล้วสนุก เพราะจะเป็นการย่อเรื่อง แต่ไม่ขาดสิ่งสำคัญๆ ตามเนื้อเรื่อง เหมือนกับมีคนมาเล่าให้เราฟัง

จุดเด่นของหนังสือเล่มนี้ที่นอกจากจะผสมผสานกันระหว่างร้อยแก้วและร้อยกรองได้ลงตัวแล้วก็คือ แต่ละตอนจะมีภาพลายเส้นที่วาดจากแบบในวัดพระแก้ว ผู้วาดชื่อ ปฐม พัวพิมล ผมใช้หนังสือเล่มนี้ในการวาดภาพหลายครั้งเมื่อครูสั่ง เช่น ตอนศึกกุมภกรรณ ศักไมยราพ เป็นต้น นอกจากนี้เมื่อมีวิชาภาษาไทยเกี่ยวกับรามเกียรติ์ ผมสามารถเข้าใจได้ดี มีครั้งหนึ่งคุณครูให้ผมทำรายงานเกี่ยวกับกองทัพของพระราม เช่น มีทหารเอกชื่อ...ทหารสิงห์พระรามได้มาจากเมืองอะไรบ้าง... เป็นต้น และผมก็ได้ยกกลอนไปเขียนรายงานจากหนังสือเล่มนี้ว่า

เมื่อนั้น	ฝูงเทพเทวาน้อยใหญ่
ค่างทูลอาสาพระภูวไนย	จะขอไปเป็นพลพระอวตาร
มาล้างเหล่าอสุรพาลา	ที่หยาบช้าเบียนโลกทุกสถาน
พระราหูฤทธิไกรชัยชาญ	เป็นทหารชื่อนิลปานัน
พระพิณายนันเป็นนิลเอก	พระพิเพกนั้นเป็นนิลจัน
พระเกตุเป็นเสนีกุมิตัน	พระอังคารเป็นวิสันตราวี
พระหิมพานต์จะเป็นโกมุท	พระสมุทธรนิลราชกระบี่ศรี
พระเพลิงเป็นนิลนันทมนตรี	พระเสาร์เป็นนิลพานร
พระศุกร์เป็นนิลปาสัน	พระหัตสนันมาลุนทเกษตร
พระพฤษเป็นสุรเสนฤทธิรอน	พระจันทร์เป็นสัตพลี
วิรุพหก วิรุพปักษ์สองตระกูล	เป็นเกษุมายูรกระบี่ศรี
เทวัญวานรนอกนี้	ชาญชี่เจ็ดสิบเจ็ดสมุทตรา

กลอนที่ได้กล่าวมานี้เป็นกลอนที่ละเอียดมากจริงๆ นับได้ว่าหาหนังสือรามเกียรติ์ที่มีความละเอียดแบบนี้ได้ยากแล้วในปัจจุบัน นอกจากนี้การที่ผมอ่านหนังสือเล่มนี้ทำให้ผมชอบการวาดภาพลายไทย จนผมต้องฝึกหัดวาดลายไทย และไปสมัครเรียนโยนที่ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย ผมชอบไปศูนย์วัฒนธรรมห้วยโจน ณ หอประชุมใหญ่ศูนย์วัฒนธรรม ผมเห็นห้วยโจนทุกหัวสร้างขึ้นด้วยความประณีต บรรจง ผมจึงคิดว่า "ทำไมบรรพบุรุษของเราจึงมีความคิดสร้างสรรค์ที่ล้ำเลิศอย่างนี้ สามารถจะคิดสิ่งที่จับต้องอะไรได้" ผมจึงอยากจะศึกษาเกี่ยวกับการเมือง ความเป็นอยู่ วิถีชีวิตของบรรพบุรุษของเราทุกๆ คน และนี่ก็ทำให้ผมสนใจหนังสือเกี่ยวกับประวัติศาสตร์มากขึ้น และอีกอย่างหนึ่งการที่เราศึกษาประวัติศาสตร์ของเราเอง ยังเป็นการทำให้เราก้าวไปข้างหน้าอย่างมั่นคง

ผมดีใจที่ได้เกิดเป็นคนไทย ได้อาศัยอยู่ในประเทศที่มีความสงบสุข และสิ่งหนึ่งที่ผมคิดว่าประเทศไทยเราย่อมมาได้ด้วยความสงบสุขจนทุกวันนี้ เพราะเรามีพระมหากษัตริย์ที่ดี ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน อย่างเช่น พระนเรศวรและพระเจ้าตากสิน ที่ทรงกอบกู้เอกราช ออกต่อสู้กับข้าศึกด้วยความกล้าหาญ พระนารายณ์ที่ต่อสู้กับทูตฝรั่งเศสว่า "การที่จะเลือกใช้ศาสนาใดนั้น ขอให้ประชาชนเป็นผู้เลือกเองเถิด" เพราะพระองค์ทรงเล็งเห็นว่าถ้าเราไม่ยอมให้ฝรั่งเศสเข้ามาเผยแพร่ศาสนาคริสต์ ฝรั่งเศสก็จะนำกำลังเข้ายึดประเทศไทย เนื่องจากอาวุธของเขาทันสมัยกว่า เป็นต้น

จะเห็นได้ว่า พระมหากษัตริย์ไทยทุกพระองค์ล้วนแล้วแต่มีพระปรีชาสามารถมาก แต่ปัญหาก็คือ ทุกครั้งที่เราอ่านหนังสือประเภทนี้ หลากๆ คนคงต้องร้องเป็นเสียงเดียวกันว่า "เป็นเรื่องที่น่าเบื่อ ไม่มีความตื่นเต้นสนุกสนานเลย" เนื่องมาจากเนื้อหาส่วนใหญ่เกินไปด้วยวิชาการ เหมือนกับการเรียนหนังสือในห้องเรียน จนกระทั่งผมเจอหนังสือเล่มหนึ่ง เขียนโดยนายศึกเดช กันตมาระ พิมพ์ครั้งแรกปี พ.ศ. 2545 โดยสำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 713 หน้า ราคา 350 บาท หนังสือเล่มนี้มีชื่อว่า *ท้าวทองกีบม้า* เป็นนิยายอิงประวัติศาสตร์ ซึ่งตัวเอกของเรื่องคือ มารี กุสตรีนคนหนึ่ง เธอเป็นธิดาคณโฑของเจ้าคุณฟานิด นามจริงๆ คือ ฟานิด เมื่อก่อนพ่อของนางเคยรับราชการเป็นพระยาศรีพิพัฒน์เจ้ากรมท่า ในสมัยพระเจ้าทรงธรรม ท่านสืบเชื้อสายมาจาก คอน อัลฟองโซ ชาวโปรตุเกสคนแรกที่เหยียบแผ่นดินสยาม ในรัชสมัยพระราชบิดาที่ 2 และเคยเป็นหัวหน้ากองทหารอาสาโปรตุเกสไปรบที่เมืองเชียงกรานกับพม่าในรัชสมัยพระเจ้าไชยราชาธิราช ฝ่ายแม่คือ นางเอชูลา ยามาคา สืบเชื้อสายมาจากตระกูลนักรบ ญาติของนางคนหนึ่งชื่อ ยามาคา นางามาซา ทำชื่อเสียงจนได้เป็นยอดขุนพลมีราชทินนามว่า ออกญาสนาภิมุข ในรัชสมัยพระเจ้าทรงธรรม มารีได้แต่งงานกับพ่อคอนหรือที่รู้จักกันในนามของเจ้าพระยาวิชาเยนทร์

ในหนังสือเล่มนี้มีทั้งหมด 81 ตอน มารีซึ่งเป็นตัวเอกจะเป็นตัวดำเนินเรื่องเป็นส่วนใหญ่ ในแต่ละตอนทำให้เราเห็นภาพกรุงศรีอยุธยา ในสมัยสมเด็จพระนเรศวร ขณะเดียวกันก็ได้สัมผัสถึงบรรยากาศของการเมืองภายในแผ่นดินสยามต่างเช่น ในตอนหนึ่งได้กล่าวอธิบายไว้ว่า

"พ่อคอนนั่งเสด็จเข้าวัง วางท่าอย่างขุนศึกผู้กำชัยชนะเลียบพระนคร แวดล้อมด้วยกองอาสาองครักษ์มีทั้งไทย หังเสด โปรตุเกส และอังกฤษ เดินแถวแบกปืนคาบศิลา มหาชนชาวพาราละโว้สองฟากถนนปรบมือโห่ร้องแสดงความยินดี ปรีดาต่อเจ้าพระยาวิชาเยนทร์ ผู้ปราบกบฏมังกะสันลงอย่างราบคาบ"

นอกจากนี้ยังกล่าวถึงประเพณีต่างๆ อย่างเช่น ในตอนที่มารีคลอดบุตรคนแรก ทนายพุด ซึ่งเป็นผู้ช่วยงานของเจ้าพระยาวิชาเยนทร์ได้อธิบายถึงประเพณีที่ปฏิบัติกันมา "เขาไม่คลอดลูกกันบนเรือนใหญ่หรือรับ จะต้องสร้างเรือนพะไลออกมาต่างหากเป็นเรือนคลอด จะได้สะดวกก่อไฟทำกระโจม กระดานไฟ และ เออ...เพลาหน้าครัว ขอประทานอภัยขอรับ...จะได้ลงแผ่นดินไปเลย"

ส่วนวิถีชีวิตของคนในสมัยนั้นหนังสือก็ได้กล่าวทำให้เราเห็นภาพ เช่น

"พอมาถึงตลาดมารีกวาดสายตามองพ่อห้ามแม่ขายที่มีวัวสาละวนอยู่กับงานกิจกรรมนานาชนิดอยู่ตามธรรมดาทุกวันของเมืองละโว้"

ตามทางที่มารีเดินผ่านไป ช่างเหล็กร่างกายกำยำตีเหล็กที่วางอยู่บนทั้งค้ำยค้อนใหญ่ เพื่อเป็นเครื่อง จอบ เสียม มีด พร้า ถัดไปเป็นร้านซ่อมผ้า หญิงชายกำลังดากผ้าสีสดต่างกัน ผิงตรงข้ามเป็นร้านทำขนม มีแม่ค้ากำลังปรุงขนมเบี๋อง และ บ้างก็ขายให้ผู้คนที่ย้ายมาขึ้นคอกเพื่อซื้อ เพื่อต้องการบริโภคทันทีที่ปรุงเสร็จใหม่ๆ "

ในตอนหลังมารีได้เข้ามาถวายงานในราชสำนัก นางปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างดียิ่งจึงได้รับตำแหน่งเป็น "ท้าวทองกิมม้า" นางเป็นต้นตำรับการทำขนมไทยประเภท ทองหยิบ ทองหยอด ฟอยทอง สังขยา และขนมอื่นๆ อีกมากมาย นางมีชีวิต ยืนยาวไปถึงสี่แผ่นดิน คือตั้งแต่รัชสมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช พระเพทราชา สมเด็จพระเจ้าเสือ และสมเด็จพระเจ้า อยู่ท้ายสระ ซึ่งผู้อ่านจะได้รับความรู้ด้านประวัติศาสตร์และเรื่องราวของนางโดยละเอียด

จากการที่ผมเปรียบเทียบลักษณะความเป็นอยู่ของคนสมัยก่อนกับสมัยนี้มันเป็นสิ่งที่แตกต่างกันมาก ในสมัยก่อน ผู้คนมีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ มีการร่วมแรงร่วมใจช่วยเหลือกัน เช่นการลงแขกเกี่ยวข้าว และอีกตัวอย่างก็คือ การที่มารีรับคน ขอทานมาเลี้ยงดูในบ้าน แสดงให้เห็นว่า ไม่มีการรังเกียจผู้ตกทุกข์ได้ยาก และที่สำคัญยังมอบโอกาสให้เขาอีกด้วย แต่ สำหรับสังคมสมัยนี้นั้นกลับกันอย่างสิ้นเชิง เป็นสังคมที่ขาดความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อคนยากคนจน เป็นสังคมที่เน้นแต่วัตถุ ซึ่งเป็นของนอกกาย

เด็กที่เติบโตมาในสังคม ทุกสิ่งทุกอย่างต้องเร่งรีบ ต้องนั่งกินข้าวในรถระหว่างทางไปโรงเรียน แข่งกันเรียน หนังสือ เพื่อที่จะสอบได้คะแนนดีๆ ต้องนอนหลับในรถระหว่างทางกลับบ้าน ทำให้เด็กเกิดความเครียด สิ่งมอมเมาที่มีอยู่มากมายในสังคม การที่จะประทับประคองตัวเองให้เดินในทางที่ถูกต้องจึงถือได้ว่าเป็นเรื่องยาก

บางครั้งที่ผมรู้สึกท้อแท้ อ่อนล้า ผมก็หยิบหนังสือเล่มหนึ่งขึ้นมา เพื่อปลูกสร้างพลังชีวิตให้กับตนเอง

หนังสือเล่มต่อไปที่ผมอยากแนะนำก็คือหนังสือที่มีชื่อว่า *ความกล้าความคิด* ของพลตรีหลวงวิจิตรวาทการ เป็นบท คัดสรรว่าด้วยเกร็ดชีวิตและข้อคิดเตือนใจ รวบรวมและเรียบเรียงโดย วิจิตร วรวิธานนท์ บริษัทสร้างสรรค์ บুক จำกัด จัด พิมพ์ ราคาเล่มละ 95 บาท ซึ่งเป็นหนังสือที่รวบรวมความคิดในเกือบทุกๆ ด้าน และในการดำเนินชีวิต เช่น ครอบครัว การทำงาน การเรียน การคบเพื่อน เป็นต้น ข้อคิดในหนังสือเต็มไปด้วยความหมายเตือนใจ ปลูกใจ กระตุ้นให้เรามีกำลังใจ เกิดความคิด เกิดการมองโลกในแง่ดี มีแนวทางในการดำเนินชีวิต เข้าใจผู้อื่น และที่สำคัญที่สุดคือการเข้าใจตนเอง ผมสามารถ นำข้อคิดมากมายไปใช้ประโยชน์ในการเรียนหนังสือ อย่างเช่น ข้อคิดในบทกำลังความคิดที่แจ่มใสได้กล่าวไว้ว่า

"ในบรรดาคุณสมบัติทั้งหลายสมาธิมีความจำเป็นในทุกวิถีทาง ไม่ว่าจะสร้างอำนาจของดวงจิต สร้างกำลังความคิด สร้างสมรรถภาพแก่มันสมอง อธิบายอย่างง่าย ๆ สมาธิ หมายถึง ความตั้งใจแน่วแน่อยู่ในสิ่งที่ตนกำลังคิดและกำลังทำ ในขณะที่กำลังทำสิ่งหนึ่ง หรือกำลังคิดและกำลังทำ ในขณะที่กำลังทำสิ่งหนึ่ง หรือกำลังคิดถึงสิ่งหนึ่งก็สามารถห้ามใจไม่ให้ วอกแวกระส่ำระสายถึงสิ่งอื่น หรือเอาความคิดเรื่องอื่นเข้ามาพัวพัน คิดอยู่อย่างเดียว มองอยู่อย่างเดียว มีความตั้งใจอยู่ในสิ่งเดียว จนกว่าจะเสร็จสิ้นธุระกับสิ่งนั้น"

ในเรื่องการเขียนเรียงความนั้น ผู้เขียนได้ให้ข้อคิดไว้ว่า

"ในการเขียนหนังสือนั้น ในขณะที่เรเขียนไป เราต้องนึกตามไปด้วยว่าคนอ่านเขาจะพอใจอย่างไรที่เราต้องการให้ เขาเข้าใจหรือไม่"

หรืออีกตอนหนึ่งได้กล่าวเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้ว่า

"การที่เราจะพูดให้ใครฟังก็ดี เขียนให้ใครอ่านก็ดี เราต้องแบ่งตัวเราออกเป็นสองภาคในเวลาเดียวกัน คือเราต้อง เป็นทั้งผู้พูด และผู้ฟัง ต้องเป็นทั้งผู้เขียนและผู้อ่าน คำทุกคำที่เราพูดออกไป เราตั้งปัญหาถามตัวเองเสมอว่า ผู้ฟังเขาจะเข้าใจหรือไม่"

หนังสือเล่มนี้ยังมีอีกหลายบทที่ให้ข้อคิดในด้านจิตใจ ให้มีกำลังใจต่อสู้กับอุปสรรคที่เกิดขึ้นในชีวิต เช่น

"ธรรมชาติได้สร้างมนุษย์และสัตว์ให้ต่อสู้อุปสรรค ให้ออกแรง ทำความมานะพยายาม ถ้ามีเจ้านั้นก็ไม่สามารถจะมีชีวิตอยู่ได้ ปลาต้องว่ายน้ำ จึงจะหาอาหารได้ มนุษย์เราก็ควรจะเป็นเช่นเดียวกัน เราจะมีชีวิตอยู่ได้จะหลอหลอมอนาคตขึ้นได้ เราจะต้องเผชิญกับอุปสรรค ชีวิตไม่เคยเผชิญกับอุปสรรคจะไม่มีมีความก้าวหน้าแม้อย่างใดอย่างหนึ่ง ว่าเราจะขึ้นลงได้ก็เพราะมันต้านลม ว่าวที่จะปลิวไปตามลมมันนั้น ก็คือว่าวที่ขาดลอย"

และอีกบทหนึ่งกล่าวว่า

"การที่จะเผชิญชีวิต หรือฟันฝ่าอนาคตให้ลุล่วงไปได้ด้วยดี เราต้องถือท้ายยึดพวกมาลัย ควบคุมทางดำเนินชีวิต เราจะต้องรับผิดชอบโดยถือหลักว่า ความดีความไม่ดีเป็นสิ่งที่เราสร้างของเราเอง เราจะต้องให้อนาคตอยู่ในบังคับและควบคุมของเรา และเพื่อการนี้เราจะต้องมีกำลังสามประการ คือ กำลังกาย กำลังความคิด และกำลังใจ..."

ในเรื่องของการอ่านและการเลือกอ่านหนังสือนั้น ได้มีคำแนะนำไว้อย่างน่าฟังว่า

"ควรเลือกหาหนังสือที่จะให้ความรู้ ไม่ควรอ่านหนังสือที่จะกลายเป็นซาพียเบือเมาตัวเอง หนังสือบางเล่มเราเสียเวลาอ่านหลาย ชั่วโมงเมื่อจบแล้วก็มองไม่เห็นที่เราได้ประโยชน์อะไร หรือคิดอะไรขึ้นมาใหม่ หนังสือที่เป็นประโยชน์นั้นเมื่ออ่านจบแล้ว ทำให้เราได้คิดอันใหม่อย่างใดอย่างหนึ่ง"

"พยายามอ่านหนังสือเล่มเดียวให้ได้ เข้าใจดี จำข้อสำคัญได้ดี ดีกว่าที่จะอ่านหนังสือ 10 เล่มโดยจับหลักอะไรไม่ได้ พยายามที่จะสังวหาความประสงค์ของผู้แต่ง การอ่านหนังสือก็ตี ฟังปาฐกถาก็ดี จงอย่าฟังแต่คำที่เขียนและพูด ต้องพยายามที่จะสังวหาความคิดของผู้เขียน ผู้พูด ซึ่งซ่อนอยู่นั้นขึ้นมาให้ทราบด้วย"

จากหนังสือสามเล่มที่ผมได้แนะนำจะเห็นได้ว่า ประโยชน์จากการอ่านหนังสือมีมากมาย นอกจากให้ความสนุกสนาน เพลิดเพลิน ให้ความรู้ในด้านต่างๆ แล้ว ยังทำให้เราได้ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์และคุณค่าที่สุด สำหรับผมแล้วหนังสือคือเพื่อนที่ดีที่สุดของผม ที่สร้างเสริมความคิดและสติปัญญา

การอ่านหนังสือเป็นการเปิดประตูสู่โลกกว้างให้กับตนเอง แต่ก่อนที่เราจะเปิดประตูบานต่อไป ที่อยู่ไกลออกไปจากตัวเรา เราจะต้องรู้เสียก่อนว่าตัวตนของเราคือใคร มีบรรพบุรุษมาจากไหน ทำไมเราจึงมีความเชื่อความคิดแบบนี้ มีวัฒนธรรม ประเพณีเช่นนี้ การรู้จักตนเองทำให้เรามีรากฐานทางความคิดที่แน่น ไม่รู้สึกสับสนในเวลาที่ต้องตัดสินใจ และเมื่อเจอวัฒนธรรม ความคิด ความเชื่อ จากต่างชาติที่หลั่งไหลเข้ามา จะทำให้เราทราบว่า แบบไหนคือไทยแท้ วัฒนธรรมของเขาแบบไหนที่สามารถจะนำมาประยุกต์ใช้ร่วมกับของเราได้ การศึกษาประวัติศาสตร์ไทยทำให้เรารักและหวงแหนความเป็นไทย การอ่านวรรณคดีทำให้เราทราบถึงจินตนาการ ความคิด ความเชื่อ ของบรรพบุรุษของเราที่สอดแทรกไว้ในวรรณคดี เรื่องต่างๆ และการรับรู้แนวคิดแบบไทยๆ ทำให้เราเข้าใจตนเอง และก้าวไปข้างหน้าอย่างคนมีสติ และมีมั่นคง

นายธนาคม คังก้อง

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/1 โรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย เพชรบุรี อ.ชะอำ จ. เพชรบุรี

นฤมิตรพินิจอ้อยอักษร ในรวมกวีนิพนธ์ คำหยาด ชักม้าชมเมือง และเพลงขลุ่ยผิว

นกขมิ้น

เขาคลอขลุ่ยครวญเสียงเพียงแฉ่วผิว ชะลอนิวพลิวผ่านจากมานหมอง
โอดสะอื้นอ้อยอิ่งทิ้งทำนอง เป็นคำพร้องพริ้งพรายระบายใจ

.....
ไอ้ดอกเอ๋ยเจ้าดอกขจร นกขมิ้นเหลืองอ่อนจะนอนไหน
เขาวางขลุ่ยข่มน้ำดาวีแห้วใจ คอบไม่ได้ดอกหน้าข้าคนจร

กวีนิพนธ์ "นกขมิ้น" ข้างต้นเป็นผลงานของ เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์ อยู่ในหนังสือรวมบทกวีคำหยาด ซึ่งสมาคมภาษาและหนังสือเผยแพร่งานทางภาษาและหนังสือที่กรุงเทพฯ ประเทศเกาหลี ในฐานะกวีนิพนธ์สมัยปัจจุบันของไทย นอกจากนั้นแล้วกระทรวงศึกษาธิการยังได้บรรจุไว้ในตำราเรียนด้วย

นักเขียนผู้นี้จัดเป็นกวีร่วมสมัยที่มีผลงานจำนวนมากที่สุดและมีลีลาเฉพาะตนอันมีพัฒนาการอย่างต่อเนื่อง กวีนิพนธ์ของ เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์ ได้รับการยกย่องว่ามีความไพเราะ อ่อนหวาน พริ้งพราย เป็นที่ซาบซึ้งตรึงใจของผู้อ่าน นับแต่กวีผู้เริ่มสร้างสรรค์งานในยุคแรกๆ

ผลงานรวมบทกวีเล่มแรก เมื่อปี พ.ศ. 2502 คือ คำหยาด นับเป็นงานกวีนิพนธ์ร่วมสมัยที่ได้รับการยกย่องอย่างสูง เป็นงานที่รู้จักแพร่หลายที่สุด และต่อมาอีกหลายๆ เล่ม อาทิ อาทิตยถึงจันทร์ เพียงความเคลื่อนไหว ชักม้าชมเมือง เพลงขลุ่ยเหนือทุ่งข้าว เพลงขลุ่ยผิว เป็นต้น จึงเป็นการยากนักที่จะหยิบยกเอื้อนเอ่ยอ้อยอักษรที่กวีรัตน โกสินทร์ผู้นี้จารจารึกไว้ได้ครบถ้วน ด้วยเนื้อความอันจำกัดจึงขอพินิจเพียงบางบท และชี้ให้เห็นความดีเด่นงดงามในสองประเด็นของกวีนิพนธ์ที่ชื่นชอบจากสามเล่ม คือ คำหยาด ชักม้าชมเมือง และเพลงขลุ่ยผิว เพื่อปูทางชวนเชิญแก่ผู้สนใจในกวีนิพนธ์ของ เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์ ได้อ่านสืบไป

ว่าด้วยเรื่อง "ขนบ" แห่งบทกวีของ เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์ ในเพลงขลุ่ยผิว และชักม้าชมเมือง

อาจกล่าวได้ว่า เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์ เป็นกวีที่สร้างสรรค์งานด้วยภาษาและลีลาตาม "ขนบ" วรรณศิลป์โบราณของไทยมากที่สุด เนาวรัตน์ประกาศอยู่เสมอว่า งานของตนได้รับอิทธิพลจากสุนทรภู่กวีเอก ลีลากลอนและภาษาที่กวีผู้นี้ใช้เป็นภาษาที่มีสัมผัสแพรวพราวอ่อนหวานเป็นส่วนใหญ่ อันปรากฏในผลงานชิ้นแรกนั่นคือ คำหยาด ดังตัวอย่างบท "ใบศรี" ที่มีว่า...

เหมือนไข่มุกเมื่อหล่นบนจานหยก	วณิพกพายสินเพียงซินเสียง
มธุรสโอยธุระอ่อนประอรเอียง	คาลเผด็จคารตเนตรองงค์
รอยลักอิมริมแก้มเมื่อแยมอิม	พิศยังพิมพิใจหึงคะลิ่งหลง
ช้อนชะม้ายชามาพาพะวง	อซากสงจุมพิศสนิทนวล
เกล้ากระหวัดรัดเกี่ยวเกลียวเกศแก้ว	รอยไรแนวเนียรระดับรับดีถ้วน
เจ้าปึกปิ่นปัทมาค่าเคียงควร	ชดช้อยชวนเซยหวังระวังระเวง

เทียบทุกคำที่เขียนคือเทียบไขผู้เผาไหม้ตัวเองเพื่อปลั่งแสง

ยิ่งค่าความงามเกิดเกิดแจรง	ยิ่งเสียดเหงหัทขางค้ให้ร้างเลย
อย่าให้เหมือนใบศรีที่เบิกขวัญ	พอเสร็จปล้นเป็นใบตองนะน้องเอ๊ย
ดนมพ่นอชอข่าลอรร้างไปอย่างเคย	เก็บไว้เซเมื่อข้าเชคหน้าตา

ในยุคต่อมาเมื่อกวีบางท่านได้ประกาศอุดมคติและปณิธานของตน เนาวรัตน์ก็ได้ประพันธ์บทกวีอันหมายถึงความหมายของกวีนิพนธ์ รวมทั้งคุณสมบัติของกวีไว้ในเพลงขลุ่ยผิว บทที่ 25 ว่า

กวี	คือนาทีของดอกไม้ใกล้ผลิ
คือความใฝ่ความฝันอันเริ่มริ	ความชำนาญของนางช่างผู้สร้างคำ
คือภาษาที่สอของความรู้สึก	คือความลึกของอารมณ์ที่บ่มร่า
คือชีวิตชีวาของสังขธรรม	คือความจำรำลึกนึกนันทน
เธอคือกวี	เธอต้องมีความงามความประสาน
ความประสมกลมกลืนความชื่นบาน	มีวิญญานหยั่งรู้มธุรัตสน์
เธอต้องเขียนชีวิตจากชีวิต	นฤมิตรถ้อยคำด้วยสัมผัส
สัมผัสใจผู้ใจให้แจ่มชัด	ไม่จำกัดกวีไว้แต่ในคำ

เนาวรัตน์ได้อธิบายความหมายของกวีนิพนธ์ไว้อย่างละเอียดกว้างขวางในรูปของนามธรรมที่ประณีต จากความเปรียบของกวีสะท้อนให้เห็นว่า กวีเห็นกวีนิพนธ์เป็นการสร้างสรรค์และความหวังอันงดงาม คือนาทีของดอกไม้ใกล้จะผลิ ความใฝ่ความฝันอันเริ่มริ เป็นศิลปะที่สร้างจากความชำนาญชำนาญของปราชญ์ภาษา การเน้นความเข้มข้นงดงามของอารมณ์และความรู้สึกที่จะต้องบ่มร่าขัดเกลาให้เต็มเปี่ยมก่อนจะถ่ายทอดออกมาเป็นศิลปะ ที่มีพลังสร้างอารมณ์และความสะเทือนใจแก่ผู้อ่าน คือความลึกของอารมณ์ที่บ่มร่า

นอกจากศิลปะเพื่อสร้างอารมณ์แล้ว กวีนิพนธ์ยังเป็นเครื่องสื่อความจริงหรือสังขธรรมแก่ผู้อ่านด้วย คือ ชีวิตชีวาของสังขธรรม การสื่อความจริงนี้ยังรวมถึงการทำให้ความซาบซึ้งตรึงตราใจไม่รู้ลืม คือความจำรำลึกนึกนันทน จึงอาจกล่าวได้ว่า คุณสมบัติของกวีนิพนธ์ตามที่เนาวรัตน์ได้อธิบายแล้วนั้นมีลักษณะเป็นไปตาม “ขนบ” เดิมอยู่ไม่น้อย เพราะเนาวรัตน์ให้ความสำคัญกับศิลปะการใช้ภาษาและการสร้างอารมณ์สะเทือนใจอันเป็นลักษณะสำคัญของวรรณคดีนั่นเอง

นอกจากจะอธิบายความหมายของกวีนิพนธ์แล้ว เนาวรัตน์ยังได้กล่าวถึง “คุณสมบัติ” ของกวีอย่างละเอียด คุณสมบัติที่สำคัญประการหนึ่งที่กล่าวไว้คือ “มีวิญญานหยั่งรู้มธุรัตสน์” คำว่า “มธุรัตสน์” ออกจะเป็นศัพท์พิเศษที่กวีต้องการจะชี้ให้เห็นว่า ผู้ที่เป็นกวีจำเป็นต้องมีผัสสะแห่งสุนทรีย์เป็นสำคัญ เพราะการมีผัสสะแห่งสุนทรีย์อันประณีตลึกซึ้งนี้เป็นคุณแบบดีสำคัญที่จะทำให้กวีสามารถ “รับรู้สัมผัส” โลกและสิ่งต่างๆ รอบข้างและผัสสะที่เกิดในใจตนได้อย่างวิจิตรพิสดารพร้อมความสามารถถ่ายทอดให้ผู้อื่นรับรู้ในรูปของศิลปะที่สร้างสรรค์ นั่นคือกวีนิพนธ์และวรรณคดีได้เป็นอย่างดี

นอกจากนี้ “มธุรัตสน์” แล้ว กวียังต้องมีความสามารถในการ “เขียนชีวิตจากชีวิต” คือ สามารถสร้างงานอย่างสมจริง มีชีวิตชีวาได้ หมายถึงการสร้างงานอย่างหนักแน่น ไม่ว่างเปล่า เตือนลอย ทั้งในคัมภีร์เนื้อหา และลีลา การเขียนชีวิตจากชีวิตนั้นจำเป็นต้องมีศิลปะแห่งภาษารองรับ คือ “นฤมิตรถ้อยคำด้วยสัมผัส” การที่เนาวรัตน์ให้กวีสามารถ “นฤมิตร” ถ้อยคำนั้น เป็นการย้ำความเป็นปราชญ์ทางภาษาของกวี แต่สิ่งที่เนาวรัตน์อธิบายต่อไปนั่นคือ การนฤมิตรที่ใช้ “สัมผัส” อันเป็นการคล้องจองกันของคำและเสียงคำภาษาของฉันทลักษณ์เท่านั้น เพราะสิ่งที่กวีจำเป็นต้องมีได้แก่ “สัมผัสใจผู้ใจ” ซึ่งเป็นการถ่ายทอดสุนทรีย์ศิลปะทางภาษาอย่างประณีตลึกซึ้งกว่าสัมผัสด้านภาษาอย่างเดียว

เนาวรัตน์ได้สรุปความคิดในเรื่องคุณสมบัติของกวีไว้ว่า “ไม่จำกัดกวีไว้แต่ในคำ” อันเป็นประกาศ “อิสรภาพ” ของกวีนิพนธ์ว่ามีได้เป็นเพียงศิลปะแห่งภาษาและถ้อยคำเท่านั้น แต่กวีนิพนธ์เป็นสุนทรียะอันกว้างขวางลึกซึ้งซึ่งที่สามารถสัมผัสได้โดยไม่จำเป็นต้องอยู่ในกรอบแห่งฉันทลักษณ์หรือ ไวยากรณ์ของภาษา

ในขณะนี้ ดูเหมือนว่าเนาวรัตน์จะมีความเห็นใกล้เคียงกับอัครผู้ประกาศว่า กวีนิพนธ์อยู่ในสรรพสิ่งทั้งหลาย ในธรรมชาติและในจักรวาล ในท้องฟ้า ดวงดาว ใบไม้ ลำธาร ฯลฯ เป็นหน้าที่ของกวีที่จะมีสติปัญญาและผัสสะอันแหลมคมที่จะมองเห็น รับรู้ สุนทรียอันเป็นกวีนิพนธ์นี้ แล้วนำมาสร้างสรรค์ ถ่ายทอดเป็นศิลปะให้ผู้อื่นได้รับรู้ซาบซึ้งตาม

ใน *ชักม้าชมเมือง* กวีนิพนธ์เรื่องยาวของ เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์ ได้มีการแสดงทรรศนะเรื่องคุณค่าของวรรณคดีไว้ว่า กวีนิพนธ์และวรรณคดีนี้มีค่าประดุจ “เพชร” สูงค่าที่ประดับ คือเป็นเกียรติยศแสดงความเป็นเอกราชของชาติ

เพชรพาที่ประทับพร้อม	ภาษา
ประทุทุกเพียบพรรณนา	นี้โน้น
อวดไทยโอ้ไทยมา	ทุกเมื่อ
เอกราชอัคราโพ้น	ผลัดผู้อำรุง

(*ชักม้าชมเมือง*, หน้า 7)

ความคิดว่าวรรณคดีหรือกวีนิพนธ์เป็นศิลปะอันสูงเปรียบประดุจเพชรแห่งภาษานั้น เป็นความคิดอันมีลักษณะเป็น “ขนบ” ที่สืบทอดกันมานานแล้วในวรรณคดีไทย อาจกล่าวได้ว่าเป็นแนวคิดที่ได้รับอิทธิพลจากวรรณคดีสันสกฤตที่มักเปรียบวรรณคดีเป็นพวงดอกไม้หรือแก้วมณีอันมีค่า

เนาวรัตน์ยังได้กล่าวถึงจุดกำเนิดของวรรณคดีว่า เกิดจากชีวิตของมนุษย์อันเป็นเนื้อหาและแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์วรรณคดี เพราะชีวิตของมนุษย์มีเรื่องมากมายอันสร้างแรงบันดาลใจแก่กวีได้ แต่กวีจะต้องเข้าใจศึกษาชีวิตมนุษย์ด้วยปัญญาเพื่อนำมาสร้างงานของตน

ใช้ชีวิตนี้ชี้ชวนเป็นแบบบท	ประจจจคนเนองร้อยเรื่องใจ
หลากหลายแบบขลคิดจิตดูใจ	จักสอดใส่สร้อยสว่างไว้ทางกวี
	(<i>ชักม้าชมเมือง</i> , หน้า 19)
ชีพคนคือต้นแบบ	ฉบับใจ
เกิดเกิดวรรณกรรมไพ-	เราะแล้ว
สายธารที่หลังไหล	พันหลาก
สายแห่งวรรณศิลป์แก้ว	ส่องแก้วกลมฉาย
	(<i>ชักม้าชมเมือง</i> , หน้า 19)

การใช้ชีวิตมนุษย์เป็นต้นแบบในการสร้างวรรณคดีนี้ เป็นการย้ำถึงทรรศนะที่กวีแสดงไว้แล้วว่า “เธอต้องเขียนชีวิตจากชีวิต” เพื่อให้วรรณศิลป์ที่สร้างสรรค์ขึ้นนั้นเป็น “สัมผัสใจสู่ใจ” โดยไม่มีกรอบแห่งฉันทลักษณ์เป็นตัวกำหนดนั่นเอง

ผูกพันครึ่งคืบความงามแห่งธรรมชาติในคำหยาด และเพลงขลุ่ยผิว

การบรรยายหรือพรรณนาธรรมชาติถือเป็นแก่นสำคัญประการหนึ่งของวรรณคดีไทย กวีไทยให้ความสนใจกับธรรมชาติในฐานะที่เป็นองค์ประกอบสำคัญของความเป็นวรรณคดี คือ การสร้างความสะเทือนใจในระดับต่างๆ ด้วยเหตุนี้ใน *คำหยาด* อันเป็นงานรวมบทกวีเล่มแรก จึงมีกวีนิพนธ์หลายบทที่เขียนพรรณนาธรรมชาติโดยเฉพาะ มีความไพเราะซาบซึ้ง และมีลักษณะการพรรณนาที่ให้รายละเอียดของธรรมชาติที่พรรณนา จนผู้อ่านเห็นภาพนั้นอย่างชัดเจนใจได้ แม้ภาพ

นั้นจะเป็นภาพรวมๆ หรือเป็นเพียงบรรยากาศและอารมณ์ร่วมของกวีที่เกิดจากการรำลึกถึงธรรมชาติ ตัวอย่างการพรรณนาธรรมชาติเช่นในบท “คืนหนึ่งในแควน้อย” “ด้วยความรัก” “กลับบ้าน” “บนพรมใบไม้” เป็นต้น

เนาวรัตน์พรรณนาธรรมชาติจากความทรงจำรำลึกอันมีเต็มเปี่ยมมากกว่าจะมานั่งมองธรรมชาติในปัจจุบันขณะนั้น แต่ลีลาการพรรณนายังมีรายละเอียดทั้งใน สี แสง เสียง อันปรากฏเป็น “ชีวิต” ของธรรมชาติ กวีได้อธิบายการรับรู้และรำลึกนึกถึงธรรมชาตินี้ไว้อย่างชัดเจนว่า “ภาพเช่นนี้นึกเห็นเป็นเพียงภาพ ยังกำซาบซึ่งจิตยามคิดฝัน”

ในบท “ด้วยความรัก” กวีใช้การขึ้นต้นบทที่ทำให้เห็นว่า เป็นการระลึกย้อนหลังถึงภาพของธรรมชาติว่า “เคยคิดถึงเมืองทองแม่กลองแก้ว คิดถึงแนวเนินเขาเป็นเงาเขียว” หรือในบท “กลับบ้าน” เป็นลักษณะการผสมผสานการพรรณนาให้รู้สึกถึง “ปัจจุบัน” และการใช้จินตนาการสร้างภาพตามที่ปรารถนา โดยขึ้นต้นบทด้วยความเศร้าเดียวดายของธรรมชาติว่า “คว้นไฟลอยอ้อยอิ่งทิ้งทิวไม้ เป็นภาพไหวอยู่หว่างกลางความเหงา ฟ่ำสีจืดซีดหม่นปนทึมเทา ทาบทิวเขาครึมเขียวคูเดียวดาย” และจบด้วยอารมณ์เดียวกัน คือ ความอ้างว้างเศร้าสร้อยด้วยการซ้ำกับวรรคแรกว่า “คว้นไฟลอยอ้อยอิ่งทิ้งทิวไม้ เป็นภาพไหวอยู่หว่างกลางเวหน” และในบท “บนพรมใบไม้” อันเป็นบทกวีที่รู้จักแพร่หลาย เนาวรัตน์ได้พรรณนาธรรมชาติที่สะท้อนศุนทรียในฐานะของความงามและจินตนาการสร้างภาพและอารมณ์โดยการเลียนเสียงธรรมชาติ และให้ภาพของธรรมชาติบวกกับ “ภาพฝัน” คือเจ้าหญิงกับเจ้าชาย สร้างขึ้นเป็นประคอง “ตัวละคร” ในบทกวีนั้นกล่าวไว้ว่า

ใส่ช่ออ้อเอืดยกเบียดออก	ลมลอดไล่เลียวเรียวไผ่
ออกแอดแอดคอคอยคอดไกว	แพใบไผ่น้ำลำคลอง
.....	
เชอคงหลงคอคอยคอยหาย	เจ้าชายไม่เห็นเป็นเพื่อน
สีแดงแดงแดงแดงเผื่อน	เหมือนเหมือนเลื่อนลับดับลง
แอดชอออกคอคอดแอดคอคอด	ไผ่สอคพลอดชอพ้อส่ง
นิยายน้ำค้างร้างลง	เศษผงใบไผ่ไปปลิว

เพลง *ขลุ่ยผิว* เป็นหนังสือกวีนิพนธ์รวมเล่มที่รู้จักกันมากอีกเล่มหนึ่งของเนาวรัตน์ เราจะเห็นการใช้ธรรมชาติมาเป็นสื่อวรรณศิลป์อย่างหลากหลาย เพราะงานเล่มนี้เป็นการใช้กวีนิพนธ์ “บรรยายภาพ” คือมีภาพธรรมชาติอันงดงามซึ่งไม่ว่าจะเป็นต้นไม้ ดอกไม้ ท้องฟ้า กลุ่มเมฆ หรือดวงจันทร์ ดวงอาทิตย์ อาจกล่าวได้ว่าภาพอันงดงามของธรรมชาติเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งของ “สาร” ทางอารมณ์ที่กวีต้องการจะสื่อ

การพรรณนาธรรมชาติใน *เพลงขลุ่ยผิว* นี้มีลักษณะเป็นการให้ข้อคิด คติธรรม ตลอดจนการเห็นธรรมะจากธรรมชาติ เป็นการมองสภาพธรรมชาติ ในแง่ของความเป็นสัญลักษณ์แทนความหมายอันลึกซึ้ง มิใช่การมองเห็นเพียงความงาม ความประทับใจจากธรรมชาติ แต่เป็นการสำรวจ สัมผัส ธรรมชาติด้วยปัญญา ทำให้เห็นสิ่งที่ธรรมชาติจะบอกกล่าวแก่มนุษย์ เช่นใน *เพลงขลุ่ยผิว* บทที่ 9 กวีได้พรรณนาสภาพของดวงจันทร์และดวงดาว ว่ามีความเปลี่ยนแปลงเหมือนความสุขทุกข์ในชีวิต ที่ขึ้นอยู่กับความหวังและพลังใจของแต่ละคน กวีได้ปลุกปลอบใจ ให้กำลังใจ ตลอดจนให้ “ธรรมะ” แก่ผู้อ่านไปด้วยพร้อมๆ กันอย่างกลมกลืน โดยเฉพาะการจบบทด้วยการให้กำลังใจในรูปประโยค “คำสั่ง” ที่กวีพูดกับผู้อ่านโดยตรงว่า “จงก้าวที่ละก้าว ละก้าวไปอิงปลายทาง” ลักษณะการให้กำลังใจและให้ธรรมะเช่นนี้ปรากฏในบทอื่นๆ อีกหลายบท เช่น บทที่ 10 ที่ว่า

สะลาด สว่าง สงบ	จงพบเสียเถิดดวงจิต
ชีวิตคือสรรพชีวิต	นิคนคนน้อยน้อยร้อยเรียง

นอกจากนี้ในบางบทเนาวรัตน์ยังใช้กลวิธีเล่าเรื่อง ให้มีธรรมชาติเป็นตัวละครอันมีพฤติกรรมในเรื่อง เช่น บทที่ 27 ที่ได้เขียนได้รู้้อย่างหม่า ยืนหยัดคนจากกล้าทำหน้าที่” กวีใช้กลวิธีการพูดกับผู้อ่าน คือใช้สรรพนาม “ฉัน” เป็นผู้เล่า

เรื่อง ซึ่งทำให้เรื่องกวีเล่าคู่เป็นเรื่องปัจจุบันใกล้ตัว มิใช่เรื่องนิยายในอดีต ทำให้สารที่กวีต้องการจะสื่อมีความชัดเจนยิ่งขึ้น และในบทที่ 31 กวีใช้จินตนาการผสมผสานสร้างสัญลักษณ์ “ธรรมะ” จากธรรมชาติอย่างแนบเนียนงดงาม สร้างความนุ่มลึกซึ้งในแง่การตีความ ผู้อ่านจะได้ข้อคิดหรือธรรมะจากการตีความของตน “ต้องไปจนสุด โคนรู้ง แล้วมุ่งคืนสู่หล้า ฉันทเห็น นกน้อยผินพา นกร้อยพันควาบินสวนทาง”

มีผู้กล่าวไว้ว่า “กวีเป็นผู้มีพันธกิจต่อสังคมด้วยบทกวีนิพนธ์ นั่นคือภาระหน้าที่ของกวีในฐานะที่เป็นผู้สร้างศิลปะ ด้วยภาษา และเป็นปราชญ์ทางภาษาผู้จะมีส่วนสร้างสรรค์วัฒนธรรมของสังคม พันธกิจของกวีมิใช่กฎบัญญัติที่ตั้งขึ้นเพื่อให้ กวีประพฤติปฏิบัติตาม แต่เป็นสถานภาพและทัศนคติของสังคมที่มองกวีรวมทั้งความคาดหวังจากกวี หรืออาจเป็นความมุ่งมาดของกวีที่มองตนเองว่า มีภาพกิจและหน้าที่ประการใดบ้างต่อผู้อ่านงานของตน ต่อสังคม และต่อ โลกโดยรวม”

งานกวีนิพนธ์ทั้งสามเล่ม คำหยาด ชักม้าชมเมือง และเพลงขลุ่ยสี่ว ผลงานเพียงส่วนหนึ่งของ เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์ ก็คงเป็นไปตามคำกล่าวนั้น

กวีผู้นี้จึงถือเป็นปราชญ์ทางภาษา ที่สามารถสืบทอดวิญญูณวรรณศิลป์จากอดีตให้มีชีวิตอันสอดคล้องกับสังคมปัจจุบัน ด้วยรากฐานสร้างสรรค์แห่ง “ขนบ” การเลือกสรร “ขนบ” มาใช้ทำให้งานของกวีร่วมสมัยยังคงมี “เสน่ห์” แห่งวรรณศิลป์ เป็นที่ยอมรับแก่ผู้อ่านเสมอมา และธรรมชาติอันเป็นแก่นสำคัญในวรรณคดีไทยยังคงเป็นพลังบันดาลใจแก่กวี และกวีผู้นี้ยังใช้ธรรมชาติสร้างศิลป์และอารมณ์สะท้อนใจในระดับต่างๆ ในงานของตนอย่างมีประสิทธิภาพ

“...ดังนั้นผู้แสวงหาและกระหายอยากความงดงามแห่งสุนทรีย์ด้วยการเสพสุขถ้อยอักษราจึงสมควรค้นหาผ่านเลขหนังสือรวมกวีนิพนธ์ ผลงานของปราชญ์ทางภาษานาม เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์...แม้แค่เล่มเดียว”

น.ศ. นารินทร์ญา อภัย

มัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนฝางชนูปถัมภ์ อ.แม่อาว จ. เชียงใหม่

และแล้วฉันก็เจอ...

ในชีวิตของคนทุกคนล้วนแต่มีการไขว่คว้าและค้นหาสิ่งที่ตัวเองต้องการ บางคนรู้ว่าตัวเองต้องการอะไร และค้นพบสิ่งที่ตัวเองต้องการ แต่กับบางคนแล้วต้องเดินทางหรือค้นหาทั้งชีวิต คั้งนั้นการสังสมประสบการณ์ให้กับชีวิตก็เป็นส่วนสำคัญ ที่จะช่วยให้เราค้นหาตัวเองและค้นพบในสิ่งที่ต้องการ

การอ่านหนังสือก็เป็นวิธีหนึ่งที่เราจะได้สังสมประสบการณ์ที่ดี และเป็นการบ่มเพาะเมล็ดพันธุ์แห่งปัญญาให้เจริญงอกงาม เพราะหนังสือทุกเล่มทุกเรื่องล้วนแต่มีความมหัศจรรย์รอให้คนอ่านได้ค้นหา ไม่ว่าจะเป็ความรู้ ความคิด จินตนาการ โลกทัศน์ใหม่ที่กว้างไกล และการอ่านหนังสือยังเป็นการสะท้อนภาพหรือจินตนาการ ของสิ่งที่เราสนใจอยู่ได้ดีกว่าการฟังจากผู้อื่น หรือดูเพียงอย่างเดียว

และเพื่อเก็บเกี่ยวประสบการณ์อันล้ำค่าจึงเป็นจุดเริ่มต้นของการอ่านหนังสือ ไม่ว่าจะเป็หนังสือประเภทต่างๆ เช่น เรื่องสั้น นวนิยาย วรรณคดีหรือชีวประวัติของบุคคลต่างๆ ซึ่งยกตัวอย่างมานี้ล้วนแต่เป็งานเขียนที่ข้าพเจ้าชื่นชอบ เพราะงานเขียนที่ทำให้เกิดจินตนาการและคิดร่วมไปพร้อมๆ กับนักเขียนที่มีกลวิธีการนำเสนอผลงานในรูปแบบที่หลากหลาย อีกทั้งงานเขียนประเภทนี้เป็งานเขียนที่ต้องใช้ศาสตร์ของศิลปะและความสามารถที่มีอยู่ออกมาใช้ให้มีคุณค่า จึงไม่่ง่ายเลยที่กว่าจะเป็หนังสือสักเล่มหนึ่งให้เราได้อ่าน และจากประสบการณ์การอ่านที่ผ่านมาก็มีหนังสือหลายเล่มหลากหลายรูปแบบ แต่ที่มีความประทับใจมากและคิดว่ามีคุณค่าควรแก่การแนะนำให้เพื่อนๆ ได้เลือกอ่านกัน ทั้งสามเล่ม คือ *คิดถึงทุกปี* *ท่งสำราญ* และ *วัยรุ่นุ่น*

เล่มแรก *คิดถึงทุกปี* เป็ผลงานของนักเขียนนักเดินทางหลงอาว ซึ่งมีนามว่า บินหลา สันกาลาศีรี เป็งานเขียนประเภทเรื่องสั้น มีทั้งหมดแก้วเรื่อง แต่เป็แก้วเรื่องที่ดีตรงมาเป็อย่างดี เพราะผู้เขียนใช้เวลาานกว่า 7 ปี ในการรวบรวมเรื่องสั้นเหล่านี้ ใช้ประสบการณ์ที่มีและจากการเดินทางท่องเที่ยวไปต่างแดนของผู้เขียนเองมาเป็เรื่องสั้น ซึ่งแต่ละเรื่องเป็เหมือนการบันทึกเรื่องราวความนึกคิดของตัวเองลงไป หรือถ่ายทอดประสบการณ์ของคนอื่น คั้งเช่น เรื่องนครคนดี ซึ่งแต่ฟังก่อข้าพเจ้าก็รู้สึกแปลกใจว่านครคนดี มีเมืองที่ชื่อแบบนี้ด้วยหรือ เป็การถ่ายทอดเรื่องราวของน้อง คือคนที่ผู้เขียนเพื่อนถึง ซึ่งน้องนี้แหละ เป็คน ไปเที่ยวที่นครคนดีและเขียนประสบการณ์อันน่าตื่นเต็นมาเล่าให้ฟัง เพราะน้องเป็คนชอบการเดินทาง เธอเดินทางท่องเที่ยวไปยั้งประเทศต่างๆ อย่างไม่เคยหยุด เธอไม่เคยคิดว่าการท่องเที่ยวเป็การสิ้นเปลือง เพราะเธอไปแบบนักท่องเที่ยวที่ไปเพื่อต้องการเที่ยวจริงๆ อีกทั้งเธอยังไม่เคยกลัวที่จะต้องเดินทางคนเดียว

น้องเดินทางไปนครคนดีด้วยรถไฟ คั้งนั้นเธอจึงระแวงระวังตัวอยู่ตลอดเวลา แม้ในขณะที่นอนหลับอยู่ พอรุ่งเช้าเธอก็สะดุ้งตื่น เห็นชายร่างผอม โทรมใส่เสื้อผ้าเก่าๆ ้องมาที่เธอ เธอจึงคิดว่าเขาเป็คนขโมยเพราะทำทางให้มาก แต่พอเขาแนะนำตัวจึงรู้ว่าเขาเป็เจ้าหน้าที่กรมศิลปากรบอกให้เธอไปวัดหน้าและถ่ายรูปที่กรมศิลปฯ ซึ่งคงจะเป็ธรรมเนียมของนักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวที่นี่ต้องทำกัน พอรถไฟจอดถึงสถานี น้องเดินไปตามถนน เธอเห็นอนุสาวรีย์ต่างๆ มากมาย โดยไม่ซ้่ากันเลข ที่เห็นชัดๆ ก็รูปคนหนึ่งยืนเด่นตระหง่าน สายตามุ่งมั่น มือขวากำชูขึ้นฟ้า และมือซ้ายอุ้มหม้ออมสินแบบอก พอเธอเหลียวมองไปทางไหนก็มีแต่อนุสาวรีย์ เป็คนสาวรีย์ของคนดี แต่แปลกพิกลเพราะความจริงคนดีเหล่านี้ตายหมดแล้ว น้องเดินไปพบราชา (ชื่อของชายที่พบเมื่อเช้านี้) แต่ท่าทางที่เห็นครั้งนี้คือความสงบเขือกเข็นเวลาทำงาน กับผู้ชายร่างอ้วนที่ซ้่านี้งานเขาแล้วเดินสายพุ่งออกไป

ระหว่างที่เดินทางไปวัดหน้าและเอกซรัศครูรูปโครงศีรษะกันนั้น ราชาก็เปลี่ยนไปเป็นอีกคนละคน เขาคุยเรื่องต่างๆ อย่างไม่หยุด เขาเล่าว่าเมื่อก่อนสมัยหนุ่มๆ ไม่รอบคอบพอ ไม่ได้ถ่ายรูปและจดสัคนเอาไว้ คราวไหนที่คนคิดถูกฆ่าชนิดศพและ ก็ลำบากกับการทำงานมาก ถึงแม้เธอจะพะอืดพะอมแต่ก็แข็งใจถามว่าใครคืออนุสาวรีย์ผู้มอบสินหน้าธรรมเนียบ เขาจึงเปิดคัมภีร์คัมภีร์และอ่านให้ฟัง “อนุสาวรีย์วีรบุรุษหมายเลข 65 เดิมเป็นข้าราชการกรมสรรพากร ตายตอนอายุ 32 เพราะเปิดโปง ส.ส. ที่ร่วมกันเก็บภาษีเด็กนักเรียนอนุบาลแล้วมุบมิบเอาเงินไปเที่ยวเมืองนอก” และอีกหลายท่าน พบว่า ผู้หญิงที่สวมชุดมูฮัมหมัดใส่สะเวบนดังขะ เป็นวีรสตรีแม่บ้านผู้ไม่ยอมจำยอมให้มาเหยียบขะ ยังมีนักข่าวคนหนึ่งที่มาเพราะแฉเบื้องหลังการค้าอาวุธของนายทหารใหญ่ ส่วนเด็กนักเรียนถูกกระเป่ารถเมล์ดับตกรด ทันทีที่อำเภอกองพล

พอพูดคุยกับราชาไปเรื่อยเปื่อย จึงรู้ว่าผู้ชายคนที่อ้วนและชอบเอานิ้วชี้สังคนนั้นแหละเป็นนายรัฐมนตรี เป็นมาหลายสมัย สมัยนี้ก็คงจะได้เป็นอีก เพราะคู่แข่งที่เคยชิงดีชิงเด่นกันก็กลายเป็นอนุสาวรีย์ไปแล้ว พอเธอถามว่าเขาไม่มีทางเลือกหรือ เขาจึงตอบว่าก็เพราะเขาเลือกที่จะเป็นคนแล้วที่ยังมีชีวิตอยู่ คนอื่นๆ ก็เลือกเป็นเหมือนเขานี้แหละ เธอฟังแล้วแทบหล่นหูใจคิดถึงเมืองไทยขึ้นมาทันที

ก่อนการเดินทางกลับ โดยรถไฟ ยังพอมีเวลาเหลืออีกมาก น้องจึงคิดว่าจะไปคุหนั่งสักกรอบด้วยซ้ำ แต่แล้วก็เปลี่ยนใจ เพียงก้าวจะขึ้นขานขาลา ใครคนหนึ่งเอื้อมมาคว้าข้อมืออย่างแรงแล้วข่มขู่ให้เธอไปเลือกตั้ง ทั้งที่เธอบอกว่าไม่ใช่คนเมืองนี้ แต่คนที่ไปเลือกตั้งก็ล้วนแต่ไม่ใช่คนเมืองนี้ ต่างก็โค่นบังคับมาตั้งนั้นให้เลือกนายอ้วน ทั้งที่อยากจะแกล้งให้สแปแต่ก็ทำไม่ได้ เพราะยังมีผู้ชายร่างใหญ่ยืนคุมอยู่ที่ตู้ลงคะแนนเสียง กลับจากนครคนดีคราวนั้น น้องจึงเปลี่ยนไปมาก บางครั้งก็ถามลอลๆ ว่า รัฐใหม่ที่นครคนดีมีคนดีมากกว่าเมื่อวานกี่คน

นอกจากเรื่องนครคนดีแล้วยังมีอีกหลายเรื่องที่น่าสนใจ ไม่ว่าจะเป็น คิดถึงทุกปี เรื่องราวความรักที่ยากเกินกว่าจะเข้าใจ งามอน เรื่องของช่างแสนรู้ที่เป็นเพื่อนรักกับพรานกะเหรี่ยงมาตั้งแต่เด็กๆ และพรานเกือบจะต้องฆ่าเพื่อนรักเพื่อตัวเองของมันมาให้ตายทูลหน้าเลือด งามแสดควา เรื่องราวของความตื่นเตนกับการจะได้เห็นหน้าของลูกคนแรก ทั้งหมดนี้เป็นเพียงส่วนหนึ่งของรวมเรื่องสั้นคิดถึงทุกปี แต่ยังมีอีกหลายเรื่องที่น่าสนใจ ไม่แพ้เรื่องที่กล่าวมาแล้ว

และอีกเล่มหนึ่งคือ *ช่างสำราญ* นวนิยายร่วมสมัยของนักเขียนมือทอง เคือนวาด พิมวนา และหนังสือเล่มนี้เองที่ได้รับคัดเลือกให้ได้รับรางวัลซีไรต์ ประจำปี 2546 ซึ่งผู้เขียนได้ใช้ประสบการณ์เล็กๆ น้อยๆ สัมผัสความสามัคคี ความวุ่นวายที่พบเจอทุกวัน เขียนเป็นนวนิยายเล่มนี้ขึ้นมาที่มีความหลากหลายของเนื้อหาและอรรถรสการเขียน

ช่างสำราญ เป็นเรื่องราวของเด็กชายวัย 5 ขวบ นั่นก็คือ กำพล ช่างสำราญ ที่ถูกละเลยทอดทิ้งจากผู้เป็นพ่อและแม่ เพราะทั้งสองแยกทางกันและไม่มีใครจะแบกภาระเลี้ยงดูกำพล เขาจึงถูกปล่อยให้อยู่กับชาวชุมชนบ้านคุณแม่ทองจันทร์ ซึ่งก็เป็นเพื่อนบ้านของพ่อกับแม่ของเขาเอง กำพลจึงเป็นเด็กที่ทุกคนให้ความเอ็นดูสงสาร จึงช่วยเหลือด้วยการเลี้ยงข้าวเลี้ยงน้ำให้ที่นอนกับกำพลหมุนเวียนสับเปลี่ยนกันไป แต่กระนั้นก็ไม่มีความสามารถเลี้ยงดูเป็นผู้ปกครองได้ตลอด เพราะคนในชุมชนนี้ล้วนแต่มีฐานะยากจน ทำให้กำพลต้องหยุดเรียนไป 1 ปี และระหว่างนั้นเขาก็ทำงานช่วยชาวบ้านแล่นี้ได้เป็นค่าขนมบ้าง อย่างไรก็ตามกำพลก็ยังอยากให้ครอบครัวของเขาได้กลับมาเป็นเหมือนเดิม ถึงจะรู้ว่ามันเป็นไปไม่ได้ แต่เขาก็ยังแอบหวังอยู่ลึกๆ เพราะบางเวลาเขาก็รู้สึกเหงาและอดไม่ได้ที่จะร้องไห้ แต่ด้วยความเป็นอยู่และสถานการณ์ต่างๆ บังคับให้เขาต้องเป็นเด็กที่เข้มแข็ง กล้าที่จะเผชิญกับความจริง แม้เขาต้องเจ็บปวดเพียงใด

และเล่มสุดท้ายคือผลงานเขียนของ ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมท ปรมาจารย์ผู้มีผลงานเป็นเลิศทางด้านการศึกษา ทั้งมรดกทางความคิดที่มีคุณค่ายิ่งใหญ่ให้แก่ประเทศไทย นั่นก็คือ *วัยรุ่น* หนังสือที่สะท้อนแนวคิดเรื่องราวของวัยรุ่นในมุมมองต่างๆ ให้แก่ผู้อ่านทั่วไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งตัววัยรุ่นเอง ผู้ปกครอง ตลอดจนผู้หลักผู้ใหญ่ที่ดูแลบ้านเมือง ให้ได้ศึกษาเรียนรู้พฤติกรรมอันล่อแหลม และจะหลีกเลี่ยงการกระทำนั้นอย่างไร *วัยรุ่น* ผลงานเขียนเล่มนี้เป็นข้อเขียนที่มีอรรถรสและ

เป็นผลึกความคิดที่มีประโยชน์ต่อสังคม ซึ่งท่านได้เขียนถึงวัยรุ่นในหลายมุมโลก หรือแม้กระทั่งวัยรุ่นไทยเอง เกี่ยวกับปัญหาที่มีมานานและควรจะได้รับแก้ไขอย่างถูกต้อง

โดยแบ่งข้อเขียนออกเป็นตอนๆ ดังเช่น ตอน พ่อสอนลูก กล่าวถึงปัญหาการอบรมเลี้ยงดูบุตร เป็นเพราะอะไรเด็กวัยรุ่นปัจจุบันจึงมีความเปลี่ยนแปลงได้รวดเร็ว และมีแนวโน้มว่าปัญหาของวัยรุ่นจะทวีความรุนแรงกลายเป็นปัญหาระดับชาติที่ต้องแก้ไข และย้อนกลับไปว่าในอดีตเกิดความผิดพลาดประการใด ท่านเชื่อว่าผลจากการอบรมเด็กของผู้ใหญ่สมัยก่อนทำให้เราได้ผู้ใหญ่สมัยปัจจุบัน ซึ่งพิจารณาแล้วก็มักจะเห็นว่าผู้ใหญ่สมัยก่อนนั้นถึงจะคิดทางอื่นสักเท่าไร ก็ยังหย่อนความสามารถในการอบรมบุตรอยู่ เพราะผู้ใหญ่ในปัจจุบันอันเป็นผลงานของการอบรมนั้น ใครก็รู้ว่าไม่คีนัก ผู้ใหญ่ต้องยอมรับฟังความคิดเห็นของเด็กบ้าง และเด็กก็ต้องรู้จักรับฟังอย่างมีเหตุผล เพราะทุกอย่างในโลกล้วนแต่มีเหตุ และก็อย่าไปยอมรับคำบอกเล่าใดๆ จากผู้ใหญ่โดยมิได้ถามสาเหตุ จนกว่าจะได้รับความอธิบายนั้น และปัจจุบันปัญหาวัยรุ่นเป็นปัญหาของประเทศ หรือแม้กระทั่งประเทศไทยเอง ซึ่งมีสาเหตุหลายประการด้วยกันคือ

ประการแรก เด็กวัยรุ่นเหล่านี้มาจากครอบครัวที่แตกแยก (broken home)

ประการที่ 2 เกิดจากปัญหาในครอบครัว ที่พ่อแม่ทะเลาะวิวาทเป็นตัวอย่างที่ไม่ดีกับลูก ทำให้ลูกไม่ได้รับการดูแลเอาใจใส่ ขาดความใกล้ชิดในครอบครัว และส่วนใหญ่จากการศึกษาวิจัยจะเป็นครอบครัวที่อยู่ในเขตอุตสาหกรรมที่มีความเจริญแล้วของประเทศ

ประการที่ 3 จากการคบค้าสมาคมกับเพื่อนต่างเพศ หรือเพศเดียวกันที่เกิดการรวมตัวกันเป็นแก๊ง เป็นก๊วน หรือเกิดการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายของวัยรุ่นที่เจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว ในขณะที่จิตใจยังอ่อนวัยเกินไป จึงไม่สามารถดูแลตัวเอง และทำให้เกิดปัญหาโดยที่ไม่ทันได้คิด เช่น ปัญหาชู้สาว

ประการสุดท้าย เกิดจากการเลี้ยงดูหรืออบรมที่ผิดของพ่อแม่ซึ่งตามใจเด็กจนเกินไป ไม่สร้างความเชื่อดีให้กับลูก ทำให้ลูกไม่เชื่อฟังและขาดความเคารพยำเกรง

ถึงเวลาแล้วที่รัฐจะต้องเข้ามามีส่วนช่วยเหลือหรือรับผิดชอบ อย่างการก่อตั้งสถานอบรมเด็กที่เคยกะทำผิดให้ได้สำนึก และปรับปรุงตัวเองใหม่ให้เป็นคนดีของสังคมได้อีกครั้ง ซึ่งเป็นนโยบายที่ต้องนำมาใช้ในอนาคตเพื่อรองรับความเปลี่ยนแปลงของสังคมในปัจจุบัน

จากการที่ได้อ่านหนังสือทั้งสามเล่มสามรูปแบบนี้ วิเคราะห์ได้ว่าสิ่งที่ได้รับและคุณค่า หรือข้อคิดทรงตะนะที่ได้ย่อมแตกต่างกันไป เริ่มจากเล่มแรก คิดถึงทุกปี งานเขียนเรื่องสั้น ที่มีข้อคิดคติเตือนใจที่สามารถนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวัน เพราะทุกเรื่องล้วนแต่เป็นประสบการณ์ชีวิตของผู้เขียนเองทั้งในเรื่องการงาน ความรัก ครอบครัว ความรู้สึกนึกคิดต่างๆ ฉะหลอมลงมาในงานเขียน ซึ่งสามารถนำการกระทำบางอย่างที่เป็นข้อผิดพลาดที่ถูกนำมาเล่าไว้เป็นบทเรียน

และอีกเล่มคือ *ช่วงสำราญ* งานเขียนนวนิยายที่แฝงข้อคิดคติเตือนใจไว้มากมาย แต่จะเน้นที่สถาบันครอบครัวเป็นส่วนใหญ่ เพราะครอบครัวเป็นส่วนเล็กที่สุดในสังคม ถ้าเกิดปัญหาในครอบครัวขึ้น อย่างครอบครัวของกำพล เด็กคือคนที่ได้รับผลกระทบมากที่สุด ทั้งด้านร่างกายและจิตใจ อันจะส่งผลตามมาในสังคมอีกทอดหนึ่ง ซึ่งทุกคนในชุมชนนั้นต้องช่วยกันรับผิดชอบดูแลกำพล แม้ว่าสังคมนั้นจะเป็นสังคมของคนที่มิฐานะซากจน แต่ทุกคนก็ยังมีควมรับผิดชอบต่อสมาชิกคนหนึ่งคนใดในสังคมที่ถูกทอดทิ้ง ทุกคนจึงให้ความเมตตาและสงสารกำพล ซึ่งเป็นการสะท้อนให้เห็นสายใยความผูกพัน ในสังคมเล็กๆ ที่หลงเหลืออยู่จริงของสังคมไทย

และสุดท้าย *วัยรุ่น* งานเขียนแสดงแนวคิดและปรัชญาเกี่ยวกับวัยรุ่น เป็นผลงานที่สะท้อนปัญหาสังคมและมีคุณค่ายิ่งสำหรับทุกเพศทุกวัย เป็นสื่อที่สร้างความเข้าใจอันดีให้เกิดขึ้นระหว่างผู้ใหญ่กับวัยรุ่น ให้เป็นไปในทางเดียวกัน ซึ่งข้าพเจ้าเองก็เป็นวัยรุ่นคนหนึ่ง พอได้อ่านงานเขียนเล่มนี้แล้วทำให้เข้าใจผู้ใหญ่มากขึ้น ว่าทำไมผู้ใหญ่ต้องว่าอย่างนั้น ให้ทำอย่างนี้ กระทั่งผู้ใหญ่เองก็ตาม ถ้าได้อ่านเล่มนี้แล้วจะเข้าใจวัยรุ่นได้มากขึ้น ทำให้ทรงตะนะต่างๆ ที่เป็นความเชื่อมานานเกี่ยวกับกา

รอบรมเลี้ยงดูเด็กวัยรุ่นเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางที่ถูกต้อง จะเข้าใจและรู้ในความต้องการของวัยรุ่น ทำให้ช่องว่างระหว่างวัยลดลง และคนในสังคมทุกเพศทุกวัยก็จะอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข

อนึ่งในการอ่านหนังสือทั้งสามเล่ม ซึ่งเป็นสามงานเขียนสามรูปแบบ ที่มีลักษณะเฉพาะของแต่ละงานเขียน ทำให้ข้าพเจ้าได้เรียนรู้ทักษะทางภาษาและศิลปะการประพันธ์ที่มีความแตกต่างกันตามประเภทของงาน โดยเริ่มที่คิดถึงทุกปี เป็นการนำเสนอเรื่องสั้นที่หลากหลาย แต่จะเน้นให้ตัวผู้เขียนเองเป็นคนถ่ายทอดเรื่องราววนั้น เพราะสามารถสอดแทรกอารมณ์ความรู้สึกต่างๆ ของตัวเองลงไปได้ ประกอบกับการใช้ภาษาและสำนวนที่อ่านแล้วเข้าใจง่ายทำให้เกิดจินตนาการร่วมไปกับผู้เขียน และตอนจบของแต่ละเรื่องยังทิ้งท้ายไว้ให้คนอ่านได้คิด

แต่กับช่วงสำราญ นั้นเป็นนวนิยายที่ผูกเรื่องมาจากนิยามของคำว่า "ชีวิตในโลกที่ถูกละเอียด" ซึ่งเป็นโจทย์ที่ผู้เขียนเองได้ตั้งไว้ และนำเสนอเรื่องราวผ่านการดำเนินเรื่องของตัวละคร และใช้ภาษาที่สอดคล้องกับตัวเนื้อเรื่องได้อย่างน่าสนใจ ผู้เขียนนำเสนอเรื่องราวแยกย่อยเป็นบทต่างๆ ซึ่งมีประเด็นคมชัดในตัวเอง และยังร้อยเรียงเป็นเอกภาพที่ทำให้เราเข้าใจสภาพของสังคมได้ชัดเจน เหมือนเป็นภาพจำลองของสังคมไทยที่มีอยู่จริง

และสุดท้ายวัยรุ่น งานเขียนประเภทแนวคิด ทรรศนะต่างๆ แม้ว่าเวลาที่เขียนกับปัจจุบันจะต่างกันมากก็ตาม แต่ก็เป็นที่ยอมรับอยู่แล้วว่าปัญหาเด็กวัยรุ่นยังคงอยู่ทุกยุคทุกสมัยและงานเขียนนี้ยังเป็นงานเขียนเข้ายุคสมัยได้ดี เพราะมีการนำเสนอได้สอดคล้องกับแนวคิดของแก่นเรื่อง คือ เรื่องของวัยรุ่นได้อย่างน่าสนใจ ใช้ภาษาได้แบบขลุ่ยทำให้งานเขียนได้อรรถรสของข้อเท็จจริง หรือทรรศนะของท่านเองซึ่งนับว่าเป็นปรัชญาและแนวความคิดที่มีคุณค่ายิ่งแก่สังคมไทย

ดังนั้นหนังสือทั้งสามเล่มนี้จึงมีคุณค่ายิ่งสำหรับเยาวชนไทย ได้เลือกอ่านงานเขียนที่มีรูปแบบแตกต่างกัน แต่มีคุณค่าทั้งให้ความรู้สึนึกคิด คติเตือนใจ และคุณค่าความงามทางวรรณศิลป์ให้กับผู้อ่านเหมือนกัน เพราะงานเขียนทั้งสามเล่มนี้ เต็มไปด้วยพลังของความคิดสร้างสรรค์ จินตนาการ คติเตือนใจ ปรัชญาในการดำรงชีวิต ที่รอให้คนที่รักการอ่านอย่างเพื่อนๆ ทุกคนได้ไปสัมผัส และค้นพบสิ่งที่ทุกคนอยากไปสัมผัส ซึ่งอาจทำให้เสียเวลาไปบ้าง แต่สิ่งที่ได้ตอบแทนกลับมาคุ้มค่ามากกว่าเวลาที่เสียไป เพราะการอ่านหนังสือไม่เคยทำให้คนเสียเวลา โดยเปลืองประโยชน์ และเมล็ดพันธุ์แห่งปัญญาที่ทุกคนมีอยู่ ก็จะได้รับการบ่มเพาะให้เจริญงอกงาม เชิดชูขจี มีชีวิตชีวาอยู่กับตัวเราตลอดไป

นายภักดี ไชยหัด

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/1 โรงเรียนภูเวียงวิทยาคม อ. ภูเวียง จ. ขอนแก่น

...ถามซีไรต์ สามเล่มว่า "ชีวิตคืออะไร?"

เพื่อนนักอ่านที่รัก,

เธออาจสงสัยว่าเรื่องที่ฉันกำลังจะเล่าให้ฟังอยู่นี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร ขอตอบว่ามันก็คือเรื่องเดียวกันกับเรื่องในหนังสือที่เธอเคยอ่านหรือกำลังจะอ่านนั่นแหละ

มันเป็นเรื่องของ ชีวิต

ชีวิต คือ การต่อสู้

อัญมณีแห่งชีวิต : อัญชัน

เมื่อเราเกิดมีตัวตนขึ้นมา การต่อสู้เป็นสถานะที่ไม่อาจหลีกเลี่ยง "อัญชัน" บอกเล่าเรื่องราวสามัญที่สุขของสิ่งมีชีวิตที่ต่อสู้ดิ้นรนอยู่บนโลก...

"โลกที่มีทั้งให้มาและพรากเอาไปจากสรรพชีวิตโดยเท่ากันหมด ไม่มีชีวิตใดสำคัญเกินกว่าจะถูกละเว้น ไม่มีชีวิตใดเป็นกุสลินถูกขำมกระบวนกร" (น. 95) ผ่านเรื่องสั้น 11 เรื่องในอัญมณีแห่งชีวิต

เปิดเล่มด้วย แม่ครับ เรื่องราวการต่อสู้กับภาวะจิตใจจิตใจของ หนู่ย ซึ่งมีเหตุมาจาก "แม่" ของหนู่ยเพิ่งตายลงเมื่อ 2 คืนที่แล้ว (น. 11) เรื่องราวดำเนินไปอย่างเนิบนาบแต่ครึ่งสะกิดผู้อ่านด้วยภาษาละเมียดละไม เราให้รู้สึกหม่นเศร้าตามไปกับหนู่ยผู้ซึ่งท้ายที่สุดแห่งการต่อสู้แล้วพบว่า "ถ้าหนู่ยอยากเจอแม่ แม่ไม่ได้ไปไหน แม่อยู่ในจังหวะและเพลงที่หนู่ยร้องอกัน ก ไก่ ข ไข่ ที่หนู่ยเขียน แม่อยู่ในสภาพวาดตัวการ์ตูนที่หนู่ยวาด อยู่ในก้อนดินเหนียวดินน้ำมันที่หนู่ยรักจะปั้น แม่อยู่ในนั้นหัวใจดวงเล็กๆ แต่สร้างสรรคจินตนาการได้ไม่สิ้นสุดของหนู่ยดวงนี้" (น. 22)

เรื่องสั้นที่นำเอ็นดูอีกเรื่องหนึ่งก็คือ ปลาหางเปีย การต่อสู้กับระบบสังคมประเพณีและค่านิยมเกี่ยวกับสิทธิสตรีในวัยก่อนของเด็กหญิงปลีองผู้ใฝ่ฝันอยากเป็นนักวิทยาศาสตร์ พฤติกรรมของเด็กหญิงจะสร้างความไม่ปกติสุขให้กับผู้คนรอบข้างอย่างไรไม่รู้จบ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องตัวหนังสือล่องหน เรื่องตั้งไข่ไม่ล้ม และเรื่องจิปาดะอื่นๆ จนกระทั่งเรื่องร้อนไปถึงคุณชาย ผู้เป็นเสมือนประมุขของบ้าน ความในใจทั้งหมดของปลีองก็มาปะทุเอาตอนนี้ "คุณชายคะ จริงหรือเปล่านั้นที่ปอดมันบอกว่าคุณตา-ไม่อยากให้ปลีองเกิด" (น. 41-42) เหตุการณ์เล็กๆ นี้เองเป็นเสมือนกระบอกเสียงที่ป่าวบอกความจริงในสังคมของเรา ซึ่งผู้เขียนได้ชี้ทางออกอันงดงามของปัญหานั้นก็คือ การรวมขอม

หม้อที่ขูดไม่ออก เรื่องสั้นที่บอกเล่าเรื่องราวการต่อสู้กับบรรดาเพื่อนมนุษย์ด้วยกันของหล่อน ผู้ซึ่ง "...ทำใจเป็นของธรรมดาไม่ได้สักครั้งขณะที่ตกอยู่ในวงล้อมของคน ที่คนต่อคนด้วยกัน พร้อมอกพร้อมใจกันคิดเข้าก่อนที่จะลงมือแล้วเมื่อเดือนหนึ่งมันออกมากัดกินหน้าตาเฉย ในทันทีที่ใครก็ตามมีอันพลีชีพแล้ว..." (น. 65) แต่ถึงกระนั้นหล่อนก็ไม่สามารถหลีกเลี่ยงการเผชิญหน้ากับบุคคลเช่นนั้นได้เลยโดยเฉพาะสามีผู้ร้ายกาจของหล่อนเองซึ่งหล่อนต้องตกเป็นเบี้ยล่างของเขาตลอดมา เราคงสังเกตเห็นว่าหารที่หล่อนพ่ายแพ้ผู้อื่นอยู่ร่ำไปนั้นก็เพราะเหตุว่าหล่อนไม่เคยเอาชนะความอ่อนแอภายในจิตใจของตนได้เลยสักครั้ง

เพื่อนร่วมทาง เรื่องราวการต่อสู้กับภาวะจิตใจอันลวร้าย ด้วยกลวิธีแบบขลทางภาษาร่างจินตภาพอันน่าสะพรึงกลัว นำเราเข้าไปสัมผัสถึงกันบึงภายในใจของโรคซึ่งกำลัง "เหนื่อยอ่อนทั้งชีวิตจิตใจจากการกระทำสหัสสภรรร

อย่างหนึ่งที่ตนทิ้งเกลียดเอาไว้เบื้องหลัง" (น. 101) การขับเคี่ยวระหว่างความเลวร้ายภายในจิตใจกับสำนักชั้วติของรูดนั้นได้
ทรمانรูด ตั้งแต่เริ่มต้นกระทั่งถึงจุดจบอันน่าสลดใจ

เรื่องสั้นที่น่าสนใจมากอีกเรื่องหนึ่งก็คือ สมรภูมิ ผู้เขียนตอกย้ำอีกคำรบว่าการต่อสู้เป็นสภาวะตามธรรมชาติด้วยการฉายภาพปรากฏการณ์สามัญของการบริ โลกเป็นทอศฯ จากสิ่งมีชีวิตหนึ่งไปสู่อีกชีวิต หมุนวนเป็นวัฏจักร อย่างนี้ไม่รู้จบรู้อัน สัมผัสชีวิตแต่ละชนิดต่างก็ต่อสู้ดิ้นรนเพื่อดำรงไว้ซึ่งความมี ชีวิต ทั้งนั้น

ชีวิต คือ การเดินทาง

ม้าก้านกล้วย : ไพวรินทร์ ขาวงาม

ชีวิตของเราไม่เคยหยุดนิ่งอยู่กับที่ มันเดินทางจากที่หนึ่ง ไปสู่อีกที่เสมอ จากโลกความฝันสู่โลกความจริง จากโลก
แคบๆ ไปสู่โลกไร้พรมแดน จากโลกเล็กๆ สู่โลกที่แปลกต่าง

ไพวรินทร์เป็นหนุ่มนักฝันที่เดินทางรอนแรมโดยมี ม้าก้านกล้วย ซึ่งเปรียบเสมือนตัวความฝัน นำพาเขาจากมา
จากแผ่นดินถิ่นทุ่ง สู่แผ่นดินถิ่นเมือง กระทั่งถึงแผ่นดินถิ่นใด การเดินทางไปมาระหว่างโลกอันแตกต่างทำให้ไพวรินทร์มอง
โลกและชีวิตในมุมมองอันหลากหลาย เขาถ่ายทอดเรื่องราวเหล่านั้นด้วยความเข้าใจในบทกวีงดงามร่วมสมัย *ม้าก้านกล้วย*

ไพวรินทร์นำเราเข้าสู่เรื่องราวซึ่งเปรียบเสมือนบันทึกการเดินทางของตนเองด้วยบทกวีสี่บรรทัดที่มีชื่อเดียวกับ
หนังสือ บทกวีทั้งหมดเสนอภาพรวมของชีวิตผู้เขียนกับการเดินทางจากสังคมชนบทซึ่งเปี่ยมด้วยความรักความอบอุ่นสู่
ความเปลี่ยวเหงาในสังคมเมือง

นอกจากจะเป็นบทบันทึกชีวิตของคนแล้ว *ม้าก้านกล้วย* ยังเป็นบทบันทึกโฉมหน้าของยุคสมัยในยุคที่เทคโนโลยี
ครอบงำความนึกฝันของมนุษย์อีกด้วย

บัคนั้นคอมพิวเตอร์เปิดเครื่องแล้ว ข้อมูลชักแฉวทยอยฝัน

ฝันของมวลมนุษย์สุดอนันต์ ครั้นครั้นในเครื่องสุคคะเน

(*ม้าก้านกล้วย* 4 น. 25)

ไพวรินทร์เติบโตขึ้นมาจากสังคมชนบท เขาจึงมีความผูกพันลึกซึ้งกับธรรมชาติที่มีอยู่รายรอบด้าน ขณะเดียวกัน
ไพวรินทร์ก็สังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับแผ่นดินที่เขารัก บทกวีในภาคที่ 1 จึงมักแสดงให้เห็นทั้งความงดงาม
และความเสื่อมถอยของแผ่นดินถิ่นทุ่ง ในขณะเดียวกัน

เขียวเอิบใบข้าวประคอง เหลืองเรืองรวงรวง

ขาวเอิบคำข้าวขาวหอม

:

:

ก่อนดื้อแห่งกาลเวลา รุกรานผ่านมา

เหยียบย่ำหัวใจเกษตรกร สลาย

(บนแผ่นดินอกแผ่นดิน น. 28-29)

ในภาคที่ 2 บทกวีแต่ละบทเสมือนเป็นกระจุยกระจายแต่ละบานที่สะท้อนภาพของแผ่นดินถิ่นเมืองได้อย่างหมดจด ผู้
เขียนกำลังแสดงให้เห็นว่ามีใช่แค่เฉพาะแผ่นดินถิ่นทุ่งเท่านั้นที่ถูกคุกคาม แต่แผ่นดินถิ่นเมืองเองก็กำลังโดนความเจริญ
อันไร้รากเล่นงานเช่นเดียวกัน แนวคิดนี้ปรากฏเด่นชัดในบทกวี "แม่น้ำที่รัก" "อารมณ์กรุงเทพ" "เด็กน้อยในเมืองใหญ่" และ
"แม่ศรีคณิกา"

ภาคที่ 3 แผ่นดินถิ่นใด แสดงให้เห็นถึงพัฒนาการและมุมมองในการมองโลกของผู้เขียนที่กว้างขึ้น นำเสนอด้วยบทกวีที่มีแนวคิดหลากหลาย ถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดที่เขามีต่อโลกและชีวิตด้วยลีลาแห่งบทกวีที่สมบูรณ์แบบ

แม้ก้านกล้วย จึงเป็นเพชรเม็ดงามแห่งวรรณกรรมที่สะท้อนความเป็นจริงอันขมขื่นและสังขรณ์อันยิ่งใหญ่ในขณะเดียวกัน

ชีวิต ก็คือ ชีวิต

ช่วงสำรวจ : เดือนวาด พิมวนา

นานนับแล้วที่มนุษย์บางคนมีแต่แสวงหาหนทางแห่งการบรรลุเมื่อสิ้นวาระสุดท้ายแห่งชีวิต จนบางทีพวกเขาก็หลงลืมที่จะหันมามองชีวิตในแบบที่มันเป็นจริงๆ และเมื่อสิ้นวาระจะสิ้นลมจริงๆ มาถึงพวกเขาก็ได้แต่เสียใจว่า ชีวิตที่มีอยู่แค่หนึ่งของพวกเขา นั้น พวกเขา ยังไม่ได้ ไขมันให้คุ้มเลย

เดือนวาดไม่ใช่นักปรัชญา เดือนวาดเป็นนักเขียน แล้วก็ยังเป็นนักเขียนที่ซื่อสัตย์ต่อความจริงเสียด้วย เรื่องราวที่เธอถ่ายทอดออกมาจึงเต็มไปด้วยชีวิต ไม่ว่ามันจะเป็น "ชีวิตชนิดใด" (น. 14) ก็ตาม

"กำพล ช่วงสำรวจ คำคำและนัยน์ตาโตโศกสลด คุหรีดคุหรีกนนอนไม่เป็นที่เป็นทาง ครอบครัวยของเขาเคยเช่าห้องแถวอยู่กันพร้อมหน้าพร้อมแม่ลูก หลายเดือนที่แล้วแม่มีไข้ ต่อมาแม่หนีไปและพ้อบอกคืนห้องเช่าเพราะไม่มีเงินจ่าย น้องชายอายุหนึ่งขวบพ้อพาไปฝากไว้กับย่า ส่วนกำพลพ้อกลับมาหาอาทิตย์ละครึ่ง" (น. 35)

เรื่องของเธอก็เป็นอย่างนี้เอง แม้ว่าชีวิตของกำพลจะน่าเศร้าตามคำบอกเล่าของผู้เขียนข้างต้น แต่แน่นอนกำพลยังมีชีวิตอยู่และเขาจะต้องใช้ชีวิต

โลกของกำพลคือชุมชนห้องแถวคุณแม่ทองจันทร์ ผู้คนบนโลกของกำพลก็มีไม่มากนักมี เฮียซง ประสิทธิ์ 'ไอ้อัน' 'ไอ้โง่' 'อำพัน' 'สับเหว้อ' บังเกิด ลุงคำ กีบ โป ป้าทองใบ เพ็ญพร ฯลฯ

แต่ในชุมชนเล็กๆ แห่งนี้กับผู้คนเหล่านี้เองที่กำพลได้เรียนรู้ชีวิต เรื่องราวในแต่ละบทแต่ละตอนแม้เป็นอุบัติการณ์เล็กๆ ที่เกิดขึ้นประจำวัน แต่สำหรับกำพลมันอาจเป็นการผจญภัยที่ตื่นเต้นสุดขีดในบางหน อาจเป็นวีรกรรมยิ่งใหญ่ในบางโอกาสและบางครานั้นก็เป็นโศกนาฏกรรมแสนเศร้า

แม้ว่าตอนจบของช่วงสำรวจ จะทำให้เรากลืนก้อนแข็งที่จุกอยู่ที่คอหอยลงอย่างยากเย็นแต่ก็นั้นแหละ ชีวิตก็คือชีวิต และกำพลก็ได้ ไขมันอย่างคุ้มค่าที่สุด

เพื่อนนักอ่านที่รัก เมื่อเธออ่านเรื่องของฉันจบลง เธออาจจะถามสิไรต์สามเล่มเดียวกันนี้ด้วยคำถามเดียวกับฉันก็ได้ว่า "ชีวิตคืออะไร?" บางทีเธออาจจะได้รับคำตอบที่แตกต่างออกไป ขอให้รู้เอาไว้ว่าฉันยินดีจะฟังเรื่องราวเกี่ยวกับ ชีวิตของเธอเสมอ

น.ส. มณีนุช แสงสุวรรณนุกูล

ชั้น ม. 5/11 โรงเรียนสตรีวิทยา 2 ในพระราชูปถัมภ์สมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี กรุงเทพฯ

รอยหยดหมึก

ตั้งแต่ฉันจำความได้ ฉันเกิด เติบโต และได้ใช้ชีวิตทั้งหมดอยู่ในกรุงเทพมหานครซึ่งเป็นเมืองหลวงของประเทศไทย ที่ กรุงเทพมหานครนี้มีสิ่งอำนวยความสะดวก มีสถานบันเทิง มีสถานที่ท่องเที่ยวและเทคโนโลยีมากมายพอที่จะทำให้ฉันหลงไหลและเพลิดเพลินไปกับมัน การใช้ชีวิตของฉันเมื่อก่อนนี้ ฉันใช้เวลาไปอย่างไร้คุณค่า ได้จากการใช้ชีวิตประจำวันของฉันภายใน 1 วัน ฉันค้นขึ้นมากก็ไปโรงเรียน เรียนหนังสือ เสร็จก็กลับบ้าน กินอาหาร เข้านอน ทำอะไรแบบเดิมๆ เป็นอย่างนี้ทุกวัน จนกลายเป็นกิจวัตรที่ไม่มีอะไรน่าสนใจเป็นพิเศษ บางครั้งก็ไปเที่ยวเล่นกับเพื่อนๆ เป็นแบบนี้มาตลอดหลายปี พอไม่นานเข้า ฉันรู้สึกเบื่อกับความจำเจในการใช้ชีวิตของตัวเอง ฉันคิดว่าถึงเวลาแล้วที่ฉันน่าจะหาอะไรที่มีสาระและประโยชน์ทำบ้าง มันย่อมดีกว่าอยู่แบบเฉาผลาญเวลาที่มีไปวันๆ และสิ่งที่ฉันเลือกจะทำในช่วงเวลาที่ฉันว่าง ก็คือ...การอ่านหนังสือ

การที่เราอ่านหนังสือจนจบแต่ละเล่มนั้น ฉันคิดว่าเราได้เรียนรู้สิ่งใหม่ๆ มากกว่าที่เราคิดเอาไว้เสียอีก หนังสือ...ช่วยเปิดโลกทัศน์ของเราให้กว้างขึ้น หนังสือ...ทำให้เราได้เห็นถึงมุมมองความคิดของคนอื่น ที่อาจจะมองเหมือนหรือแตกต่างกับความคิดของเราที่มองสิ่งต่างๆ เพียงมุมเดียว ถึงแม้เรื่องบางเรื่องที่อยู่ในหนังสือเขียนเอาไว้ จะเป็นเรื่องที่เราเคยรู้มาก่อนแล้วก็ตาม แต่การได้อ่านอีกครั้งหนึ่งก็จะเป็นการทบทวนให้เราได้อย่างแจ่มชัดและจำได้แม่นยำมากขึ้น

ครั้งหนึ่งตัวฉันเองเคยคิดว่าเรื่องไหนก็ตามที่ฉันรู้แล้ว ฉันจะไม่หาหนังสือมาอ่านอีก เพราะว่าในเมื่อฉันรู้จะอ่านอีกทำไม เปลืองเวลาเปล่าๆ จวบจนมาถึงวันนี้ฉันรู้แล้วว่า...ความคิดที่ผ่านมาของฉันมันผิดถนัด จากประสบการณ์เก่าๆ ของฉัน ทำให้วันนี้ฉันรู้แล้วว่าหนังสือ...คือเพื่อนที่ดีที่สุดของฉัน หนังสือคือ...ผู้ให้ หนังสือให้ความรู้แก่ฉัน ให้ฉันได้เรียนรู้ในสิ่งที่ฉันไม่เคยรู้มาก่อน ให้ฉันได้รู้อย่างกระจ่างแจ่มมากขึ้นสำหรับสิ่งที่ฉันเคยรู้มาบ้างแล้ว

สำหรับตัวฉันเองเคยอ่านหนังสือบางเล่มแล้วรู้สึกประทับใจมาก กับแนวความคิดและมุมมองของผู้เขียน อีกทั้งยังประทับใจในเรื่องที่ผู้เขียนได้สอดแทรกข้อคิด คติดีๆ ของการดำเนินชีวิตในสังคมไว้ในหนังสือ ฉันอยากจะแนะนำให้ทุกๆ คนได้ลองไปหาหนังสือเล่มที่จะกล่าวต่อไปนี้มาลองอ่านกันสักนิด แล้วเธอจะรู้ว่า หนังสือ...ไม่ได้เป็นเพียงแค่หนังสือเท่านั้น หนังสือเปรียบเสมือนครูที่จะคอยสั่งสอนอะไรหลายๆ อย่างให้กับทุกคน แล้วเธอจะได้สิ่งที่ประเมินค่าไม่ได้หลังจากที่ได้อ่านหนังสือเหล่านั้นจบ

หนังสือเล่มแรกที่ฉันจะแนะนำ คือ อมตะวรรณกรรมชุดกฎแห่งกรรม ของ ท. เสียงพิบูลย์ เล่มที่ 3 หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือที่ฉันยกย่องว่าดีที่สุดตั้งแต่ฉันเคยอ่านหนังสือมา แม้ว่ารูปเล่มของหนังสือเล่มนี้จะไม่น่าดึงดูดใจประกอบกับชื่อเรื่องว่า *กฎแห่งกรรม* ทำให้หลายๆ คนโดยเฉพาะนักเรียน นักศึกษา และวัยรุ่นทั้งหลายมองข้ามไป ไม่สนใจหนังสือเล่มนี้เท่าที่ควร แต่หาว่าไม่ว่าหากเธอได้ลองสัมผัสกับเนื้อหาข้างในเธอจะรู้ถึงคุณค่าที่ซ่อนอยู่เช่นเดียวกับฉัน

ครั้งแรกที่ฉันได้รับหนังสือเล่มนี้มาไว้ในความครอบครอง ฉันมิได้สนใจหนังสือเล่มนี้เลย แต่พอฉันได้อ่าน ฉันกลับรู้สึกสนใจในเนื้อหาของหนังสือเรื่องนี้เป็นอย่างมาก หนังสือชุด*กฎแห่งกรรม* นี้มีหลายเล่ม เล่มแรกที่ฉันได้อ่านเป็นเล่มที่ 3 พอฉันอ่านจบแล้วก็พยายามหาล่มอื่นๆ มาอ่าน จนได้มาอีกสองเล่มคือ เล่มที่ 2 กับเล่มที่ 5

หนังสือเรื่อง*กฎแห่งกรรม* นี้เป็นเรื่องเล่าที่ผู้เขียนได้ถ่ายทอดออกมา ทั้งจากประสบการณ์ชีวิตจริงของผู้เขียนเองที่ได้ยินได้ฟัง ได้ประสบพบเจอมากับตนเอง ทั้งจากเพื่อน ญาติพี่น้อง และจากคนรอบข้างของผู้เขียนที่เล่าให้ผู้เขียนฟัง ผู้เขียนได้จดบันทึกไว้จนนำมารวบรวมเป็นหนังสือที่ทรงคุณค่าเล่มนี้ ในหนังสือเล่มนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับการทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ชี้ให้เห็นถึงกฎแห่งกรรมที่ทุกวันนี้มีแต่คนมองข้าม คิดว่าเรื่องกฎแห่งกรรมนั้นไม่มีจริงในโลก ไม่มีความจริงกลัวต่อ

บาปกรรม ทำให้ทุกวันนี้คนเราทำความชั่วกันมากขึ้น เห็นแก่ตัว เอารัดเอาเปรียบคนอื่น ไม่คำนึงถึงประโยชน์ของส่วนรวม สังคมของเราจึงมีแต่ความเดือดร้อนวุ่นวายไม่เว้นแต่ละวัน ซึ่งสังเกตได้จากหน้าหนังสือพิมพ์ของทุกวันนี้ มีแต่ข่าวร้ายก่นคาย ข่าวอาชญากรรม ข่าวพ้อข่มขืนลูก ข่าวทุจริต โกงกินบ้านเมือง จึงเป็นเรื่องยืนยันว่าจิตใจมนุษย์ได้เสื่อมลงมาก กระทำสิ่งใดก็มีได้คำนึงถึงศีลธรรม คุณธรรมเท่าที่มนุษย์เฉกเช่นเราๆ ควรจะมี

หนังสือเล่มนี้จะทำให้เรามองเห็นผลของการกระทำที่เราได้ทำลงไป ถ้าเราทำความดี เราจะได้รับผลอย่างไร ผลอย่างแรกที่เราจะได้รับคือ เราย่อมจะสบายใจ ใจเป็นสุขอย่างที่เรียกกันว่า "อิมบุญ" และถ้าเราทำความชั่ว เราจะได้รับผลกรรมอย่างไร

ยกตัวอย่างเช่น ในเรื่อง ทางคิด ซึ่งเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตของชายผู้หนึ่งซึ่งเป็นรุ่นพี่ของท่านผู้เขียนมีนามว่า "ทีโต" เขาได้ตัดสินใจเข้าไปข้องแวะกับฝิ่น ทั้งที่รู้ว่ามันไม่ดี เขาคิดว่าเพียงครั้งเดียวคงไม่ติด แต่นั่นเป็นความคิดที่ผิด และทำให้ชีวิตของเขาตกต่ำลง ทางด้านการเรียนจากเด็กที่ตั้งใจเรียน เรียนดีก็กลับกลายเป็นเด็กเกเร ไม่สนใจการเรียน และมีนิสัยลักขโมยเพราะต้องการเงินไปซื้อฝิ่น จนในที่สุดต้องหนีออกจากบ้าน ทำให้พ่อแม่เสียใจและผิดหวังมาก ความรู้ที่มีติดตัวก็น้อยนิดต้องไปทำงานเป็นกุลีแบกหามเพื่อแลกกับเงินมาซื้อฝิ่น ฝิ่นทำให้เขาหมดทุกสิ่งทุกอย่าง ทั้งครอบครัว ทรัพย์สิน ไม่เหลือแม้กระทั่งลมหายใจของเขาเอง เขาเสียดใจทำร้าย ทำลายทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตของเขา

จากเรื่องดังกล่าวนี้ทำให้ฉันได้ข้อคิดว่า...ทุกคนมีทางเดินชีวิตที่จะต้องเลือกเดิน แต่การตัดสินใจที่จะเลือกทางไหนนั้นต้องคิดให้ดี และคิดให้รอบคอบก่อน เพราะถ้าตัดสินใจพลาดไปแล้วเราไม่อาจกลับไปแก้ไขได้ และอย่าได้เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดเป็นอันขาด เพราะยาเสพติดจะทำลายทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตเรา ทำลายแม้กระทั่งชีวิตของเราเอง

นอกจากนั้นในหนังสือเล่มนี้ยังมีรูปแบบในการตั้งสอนให้เราทำความดีแตกต่างไปจากหนังสือเล่มอื่นๆ อีกด้วย โดยการเล่าเป็นนิทานให้เราได้ติดตามการดำเนินเรื่องของตัวละคร ให้เราเห็นการกระทำของตัวละครที่ดี กับตัวละครที่ไม่ดี ดังเช่นนิทานเรื่องนี้

กาลหนึ่งมีชาวจีนผู้หนึ่งเดินทางมาทำงานในเมืองไทย ชาวจีนผู้นั้นเป็นคนอดทน ขยัน มีความมานะบากบั่น สร้างตัวด้วยการอดออมจนสะสมเงินทองได้มากมาย จนได้เป็นเจ้าของที่มีชื่อเสียงโด่งดัง หลังจากนั้นเจ้าสัวได้รับหลานสองคนมาอยู่ด้วย ให้หลานทั้งสองทำงานในตำแหน่งหน้าทีนับเงิน หลานคนโตรู้สึกผิดหวังที่ต้องมาทำงานต่ำๆ เหมือนลูกจ้างทั่วไป หลานคนเล็กไม่ถือตัว ขยันทำงานรู้จักถ่อมตน จนเป็นที่รักใคร่ของทุกคน ต่อมาหลานทั้งสองถูกเรียกตัวให้เดินทางกลับบ้าน ในวันที่จะเดินทางกลับบ้านนั้น เจ้าสัวขอให้หลานๆ ทำงานช่วยเป็นวันสุดท้าย โดยกำชับว่าให้ตั้งอกตั้งใจทำงาน หลานคนที่ไม่พอใจคิดว่าอันเห็นแก่ตัวมาก ตนจะกลับบ้านแล้วยังสั่งให้ทำงานอีก ไม่ยอมให้พักผ่อนเลย จึงออกไปเที่ยว ไม่ยอมทำงานที่แต่งตั้ง ส่วนหลานคนน้องเชื่อฟังคำพูดของอา นิ่งนับเงินตามที่อาสั่ง จนกระทั่งตักเฮ็นอากลับมาจึงเรียกหลานทั้งสองมาถามว่าแต่ละคนนับเงินได้กี่ลึง หลานคนโตตอบว่านับได้สองลึง หลานคนเล็กนับได้ 50 กว่าลึง อาจึงกล่าวว่า การที่หลานทั้งสองอยู่กับอาในเมืองไทยก็ทำงานให้ตามความขยันมากขยันน้อย อาก็ไม่รู้จะให้อะไรเป็นรางวัล จึงคิดว่าการที่ให้หลานทั้งสองนับเงินในวันนี้ ใครนับได้เท่าไรอาจะให้รางวัล คนไหนขยันมากก็ได้มาก คนไหนขยันน้อยก็ได้น้อย อันเห็นว่าเป็นการยุติธรรมดีแล้ว

จากเรื่องนี้ทำให้เราได้ข้อคิดว่า...เกิดเป็นคนต้องรู้จักขยัน อดทน และทำหน้าที่ของตนให้ดีที่สุดโดยไม่หวังผลตอบแทน และต้องรู้จักถ่อมตนถ่อมตน เชื่อฟังคำสั่งสอนของผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่จะได้รักและเอ็นดูเรา

หนังสือเล่มนี้มีได้มีจุดประสงค์ที่จะให้เราลงมือกับสิ่งที่เรามองไม่เห็น ตลอดเวลาที่อ่านนั้น ฉันได้ใช้วิจารณญาณใคร่ครวญและติดตามอย่างถี่ถ้วน หลังจากทีอ่านจบ ฉันไม่ได้เชื่อในทุกเรื่องที่อ่าน แต่ฉันได้นำเอาส่วนของทุกเรื่องที่ได้อ่านมาปรับใช้ในชีวิตประจำวันของฉันได้เป็นอย่างดี หนังสือเล่มนี้ทำให้ฉันได้ความรู้มากกว่าความบันเทิงเสียอีก ในบางตอนมีลายก่นทานที่เล่าโดยผู้เล่าผู้แก่ในบางสถานที่ ซึ่งเป็นเรื่องเล่าที่คนในปัจจุบันนี้ส่วนมากไม่เคยรู้มาก่อน เช่น เรื่องเครื่องแต่ง

กายของคนในสมัยก่อน คำพูดเวลาที่เขาพูดเขาจะแทนตัวเองว่าข้ากับเอ็ง วัฒนธรรมประเพณีในสมัยก่อน ได้ทราบถึงความรักของประชาชนที่มีต่อองค์สมเด็จพระปิยมหาราช มีคติที่สอดแทรกในเรื่องเล่า เช่น

"พบคนชั่วให้หลีกหนี พบคนดีให้เข้าหา"

"สิ่งอะไรมากเกินไปก็หมดความหมาย เหมือนของชายดำมีมากก็จะถูก ถ้ามีน้อยๆ ก็ขายแพงเป็นธรรมดา"

"คนเราอาจจะจนทรัพย์สินเงินทอง แต่อย่าให้จนศีลธรรมและความดี มีความกตัญญูรู้คุณ อย่างนรคุณ จะมีความเจริญแก่ตัวต่อไป ศีลธรรมและความดีทำให้จิตใจเราสูงขึ้นและมีความสบายใจผิกับความสุข มันทำให้จิตใจเราเลวและเสื่อมลง ที่สุดก็ต้องอยู่ในความทุกข์" เป็นต้น

หนังสือเล่มนี้มีคุณค่ามากมาย ทั้งช่วยจรรโลงโลก หากมีคนสนใจเรื่องกฎแห่งกรรมมากขึ้น รู้จักหันมาทำความดีกันมากขึ้น สังคมเราก็จะอยู่กันอย่างสงบสุข ไม่ต้องหวาดกลัวว่าจะมีอันตรายเกิดขึ้นแก่ตนเองครอบครัวหรือทรัพย์สิน คนในสังคมของเรามีน้ำใจให้กัน รู้จักแบ่งปันเอื้อเฟื้อซึ่งกันและกัน เราจะมีแต่รอยยิ้ม ไม่กล้าที่จะทำความชั่วเพราะทุกคนต่างก็ไม่อยากที่จะต้องมาชดใช้กรรมที่ตนได้กระทำให้ไป ยิ่งถ้าหากรู้ว่าผลแห่งกรรมนั้นมันจะทำให้เราทุกข์ทรมานมากมายแสนสาหัส ทุกคนก็จะไม่ทำความชั่วกันอีก

หนังสือเล่มที่ 2 มีชื่อเรื่องว่า *LIFE ON THE ROCK* ของ ว. แหวน สำนักพิมพ์ไอใหม่ จัดอยู่ในประเภทบทความ ซึ่งสะท้อนความคิดจากใจของหญิงสาวคนหนึ่ง ที่ผ่านการใช้ชีวิตบนเส้นทางแบบวัยรุ่นคะนองมาด้วยฝ่าเท้าที่เต็มไปด้วยรอยรอย และเมื่อวัน เวลา วัยเปลี่ยนไป ทำเธอ ได้ขบคิด รู้จักเดินบนเส้นทางสายชีวิตที่เป็นจริงมากขึ้น ผู้เขียนได้ให้ความหมาย ON THE ROCK ไว้สองความหมายด้วยกัน ความหมายแรก คือ บนหิน โดยมองว่าชีวิตเหมือนเดินบนก้อนหิน ยิ่งเดินเท่าที่จะยิ่งหนา แข็ง และทน สั้นบ้าง หินขาดบ้าง แต่มันก็ทำให้เรารู้จักที่จะมองตัวเองว่ากำลังเดินอย่างไร และดูแลตัวเองไม่ให้เจ็บช้ำซากอีก แต่ถ้าพลาดจริงๆ ยิ่งก้าวเดิน เท้าของเราที่ยืนทนต่อความเจ็บปวดได้มากยิ่งขึ้น ทุกย่างก้าวของชีวิต คือ การเข้าไปบนหิน ยิ่งผ่านวันเวลา ยิ่งแข็งแกร่ง อีกความหมายหนึ่ง คือ ชีวิตเพียวๆ

ถ้าเปรียบหนังสือเล่มนี้เป็นเมนูก็เป็นเมนูที่เหมาะสมสำหรับคนคออ่อน อยากหัดเป็นคนคอแข็งที่ชอบท้าทายชีวิตชอบคิดว่าตัวเองแน่ แต่ก็เมาและทุทตี และเหมาะสำหรับคนคอแข็งที่มีความสุขเสมอกับการลิ้มรสชาติของชีวิต

เมื่อได้อ่านแล้วฉันรู้สึกว่าคุณเขียนสามารถถ่ายทอดความคิดในมุมมองของเขามากมาย ได้อย่างน่าสนใจทีเดียว มีคำสอนแง่คิดดีๆ ผสมไว้เสมอ ทำให้ฉันสามารถนำเอาแง่คิดเหล่านั้นมาปรับใช้ได้อย่างจริงกับการใช้ชีวิตในปัจจุบัน มีตัวอย่างมากมายหลายเรื่องทีเดียว เช่น ในเวลาที่เรานอนนอนตอนเช้า ให้เราลองยิ้มให้กระจกสักครั้งจะช่วยให้เราเริ่มได้ การเล่นเกมคือใจ โดยวิธีเล่นคือ พยายามมองเห็นทุกสิ่งทุกอย่างให้ทุกข้นน้อยกว่าที่เป็นจริง เมื่อรู้สึกเบื่อเรื่องแง่ๆ ในชีวิตให้ลองมองหาเรื่องที่เรารู้สึกใจในเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นให้ได้ เราจะรู้สึกว่ามันไม่ได้แย่ไปเสียทั้งหมด ฉันได้ลองทำตามที่คุณเขียนบอกรู้สึกได้ว่าคำแนะนำนี้ก็ได้ช่วยได้เหมือนกัน ทำให้ตอนเช้าๆ จากเดิมตื่นมาหัวขุ่นเหยง หน้าเบ้ อารมณ์ไม่ดี ก็ช่วยให้เราเริ่มขึ้นจริงๆ และมีเกมคือใจที่ช่วยให้มองโลกในแง่ดี ไม่มัวนั่งทุกข์กับเรื่องความทุกข์ แต่กลับยิ้มได้กับความทุกข์นั้น

ผู้เขียนยังได้ให้คำแนะนำดีๆ ในเรื่องการวางตัวให้เหมาะสม ความเชื่อมั่นเป็นตัวของตัวเอง มีคำถามอยู่ว่า...ทำไมเราถึงต้องแต่งตัวตามๆ กันตามแฟชั่น คำตอบก็คือ เราก็มองคนอื่นเป็นแบบอย่างเพื่อสร้างความมั่นใจให้ตัวเราเอง แต่ความจริงแล้วสิ่งเดียวที่จะสร้างความมั่นใจให้กับเราได้ก็คือ...ความพอใจในเครื่องแต่งกายของตัวเอง ซึ่งบ่งบอกความเป็นเรา เท่านั้นเสน่ห์ในตัวเรา...ก็จะทะลุฝ้อออกมาเอง เรื่องการคบเพื่อน ก็เป็นเรื่องใกล้ๆ ตัวที่เรามักจะมองข้ามไป เมื่อได้อ่านช่วยให้เราหันมามองตัวเองและคิดได้ และฉันเมื่อ ไหว้ที่เราท้อแท้ ผิดหวัง หนังสือเล่มนี้ก็ยังมีกำลังใจพร้อมจะให้ทุกครั้งที่เราอ่อนพร้อมทั้งมีคำแนะนำดีๆ คอยช่วยให้เรารู้สึกดีขึ้นได้

LIFE ON THE ROCK เป็นมากกว่าหนังสือ แต่เป็นเสมือนเพื่อนที่อยู่ข้างๆ เราได้ทุกที่ ทุกเวลา เสมือนกระจกที่ทำให้เรามองดูตัวเองชัดขึ้น เสมือนยาชูกำลัง (ใจ) ทำให้เราก้าวต่อไปข้างหน้า ต้องลองสัมผัสดูแล้วคุณจะได้รู้

หนังสือเล่มที่ 3 ชื่อหนังสือคือ *ขุนทอง...เจ้าจะกลับมาเมื่อฟ้าสว่าง* ของ อัครศิริ ธรรมโชติ เป็นหนังสือที่ได้รับรางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน ประจำปี 2524 ในหนังสือเล่มนี้ได้รับรวบรวมเรื่องสั้นไว้ทั้งหมด 13 เรื่อง คือ เธอยังมีชีวิตอยู่, อย่างน้อยก็ในใจฉัน, ในกระแสร่างแห่งกาลเวลา, ถึงคราวจะหนีไกล ไปจากลำคลองสายนั้น, เมื่อลมฝนผ่านมา, ดอกไม้...ที่เธอถือมา, เมื่อเย็นค่ำของวันอันร้าย, เสียแล้ว เสียไป, เช้าวันคืนฤดูฝน, แล้วหญ้าแพรกก็แหลกกลายเป็นน้ำ เมื่อยามค่ำ, รถไฟครั้งที่ห้า, บนเส้นทางของหมาบ้า, ขุนทอง...เจ้าจะกลับมาเมื่อฟ้าสว่าง

เรื่องสั้นบางเรื่องก็มีรากฐานมาจากเหตุการณ์สำคัญที่เกิดขึ้นในประเทศไทย อาทิ เรื่องขุนทอง...เจ้าจะกลับมาเมื่อฟ้าสว่าง เป็นเรื่องที่ได้รับแรงกระตุ้นจากเหตุการณ์ 6 ตุลาคม พ.ศ. 2519, เรื่องดอกไม้...ที่เธอถือมา ได้รับแรงกระตุ้นมาจากเหตุการณ์ 14 ตุลาคม พ.ศ. 2516 ในเรื่องนี้ได้ให้แง่คิดดีๆ หลายอย่าง เช่น

"คนเราจะหึงหึงค่อสู และการค่อสูที่ถูกค่อจะเป็นฝ่ายชนะ"

"อาวุธมีหลายอย่าง ถ้ารู้วิธีใช้ บางครั้งดอกไม้ก็เป็นอาวุธได้"

หรือเรื่องเธอยังมีชีวิตอยู่ อย่างน้อยก็ในใจฉัน ซึ่งทั้งสองเรื่องนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับความกดดันและความขัดแย้งทางการเมือง ซึ่งให้เห็นถึงความสูญเสียมากมาย สูญเสียแม้กระทั่งชีวิตของประชาชนผู้ที่รักชาติบ้านเมือง ในขณะที่อ่านฉันรู้สึกซาบซึ้งในถ้อยคำของตัวละคร ดังข้อความต่อไปนี้

เธอ-ผู้เป็นเจ้าของคำพูดอันแสนจะธรรมดา ที่ว่า

"ในประเทศของเรานั้น เราต้องช่วยกันสร้างความถูกต้องและเป็นธรรม"

ฉันรู้สึกยกย่องในความคิด ความรักชาติของตัวละครตัวนี้ เพื่อความถูกต้องและเป็นธรรมแล้วนั้น แม้ตัวต้องตายก็ยอม "เธอ-ยังมีชีวิตอยู่อย่างน้อยก็ในใจฉัน"

บางเรื่องเกี่ยวกับความไม่ยุติธรรมในสังคม ความแตกต่างระหว่างคนรวยกับคนจน โดยแสดงให้เห็นว่าคนจนนั้นค่าคือค่า แม้เขาจะเคยไปหนึ่งคนก็ไม่มีค่าในสายตาคคนรวย เช่นในเรื่องเมื่อเย็นค่ำของวันอันร้าย หรือเรื่องของความยากลำบากของคนในชนบท เช่นในเรื่องเสียแล้วเสียไป

แต่เรื่องที่ฉันอ่านแล้วมีความรู้สึกประทับใจมากที่สุด คือเรื่องถึงคราวจะหนีไกล ไปจากลำคลองสายนั้น ซึ่งเรื่องนี้ผู้เขียนได้ตีแผ่ปัญหาสังคมได้อย่างลึกซึ้ง เนื้อเรื่องข้อมืออยู่ว่า มีครอบครัวยากจนครอบครัวหนึ่ง มีแม่มีแม่และลูกๆ อีกสองคน คนโตเป็นลูกชาย ลูกสาวเป็นลูกคนเล็ก อาศัยกินอยู่หลังบ้านอนที่ใต้สะพานลอยข้างลำคลองแห่งหนึ่ง ครอบครัวนี้หาเงินด้วยการขอทานและเก็บเศษอาหารมากิน คลองสายนั้นเป็นแหล่งค้าประเวณี แบบล่องเรือออกไปตามลำคลองในเวลาค่ำ

สภาพแวดล้อมรอบข้างของครอบครัวนี้แย่มาก หลอนกับลูกชายคนโตวัยเพียง 11 ขวบมีนิสัยชอบสูบบุหรี่ และใช้แรงงานไม่ค่อยสุภาพในขณะที่สนทนา ครอบครัวนี้มีเพื่อนบ้านเป็นโสเภณี โสเภณีเหล่านี้รักและเอ็นดูลูกสาวคนเล็กของหลอนมาก ถึงขนาดที่ลูกสาวของหลอนเริ่มตั้งความหวังไว้ว่าอยากมีอนาคตเช่นโสเภณีเหล่านี้ เพราะเห็นว่าได้แต่งตัวสวยๆ ทาเล็บ ทาปากสีแดง และมีเงินจับจ่ายใช้สอย เมื่อหลอนได้ฟังลูกสาวความหวังเช่นนั้นให้ฟัง หลอนจึงต้องคิดดิ้นใจหกลึกหนักถึงแควด ล้มที่วารีไปให้ โกลแสน โกลส เพื่อทำให้ลูกสาวของหลอนมีอนาคตที่ดี จกเรื่องนี้แสดงให้เห็นถึงความรักของแม่ที่มีต่อลูก แม่อยากให้ลูกมีชีวิตที่ดีกว่านี้ ความรักของแม่เป็นความรักที่ยิ่งใหญ่ รักด้วยใจบริสุทธิ์ รักโดยไม่หวังสิ่งตอบแทน

ขุนทอง...เจ้าจะกลับมาเมื่อฟ้าสว่าง นี้ให้เห็นถึงความหลากหลายของประสบการณ์มนุษย์ ในขณะที่อ่านเราจะต้องพยายามเข้าใจความคิดของผู้เขียน ต้องปรับจินตนาการของตนให้เข้ากับเรื่องที่เปลี่ยนแนวไปอยู่ตลอดเวลา ซึ่งในบางเรื่องก็เป็นเรื่องที่เข้าใจยาก เช่น บนเส้นทางของหมาบ้า, ดอกไม้...ที่เธอถือมา คนที่อ่านหนังสือเล่มนี้แล้วเข้าใจสิ่งที่ผู้เขียนต้องการสื่อออกมานั้น จะต้องเป็นผู้ที่มีประสบการณ์ในทางอารมณ์ที่ลุ่มลึกและกว้างไกลเช่นกัน หนังสือเล่มนี้มีการใช้เทคนิคในการประพันธ์หลายอย่าง เช่น การเล่นคำ การใช้อุปมาอุปไมยโวหาร บรรยายโวหาร มีการเลือกใช้คำที่กินใจ ใช้ข้อความที่อ่านแล้วสะท้อนอารมณ์ในการทึ่งทึ่งของเรื่องได้เป็นอย่างดี

หนังสือทั้งสามเล่มนี้ คือ หนังสือที่ฉันประทับใจและอยากเชิญชวนให้เพื่อนๆ ได้ลองหามาอ่านกัน เพราะเป็นหนังสือที่ดี มีผู้คนหลากหลายอาชีพให้ความสนใจ นิยมชมชอบเป็นอย่างมาก

ขอขอบคุณหนังสือทุกเล่ม

ช่วยเติมเต็มจากเด็กน้อยคือยศึกษา

ให้เติบโตใหญ่มีความรู้คู่กาย

ไว้ใช้หาเลี้ยงชีพอย่างสุจริตชน

เปิดหนังสือเหมือนเปิดประตูโลกกว้าง

ได้เรียนรู้อย่าง รู้ถูกผิด ใช้เหตุผล

หนังสือช่วยแก้ปัญหาสร้างค่าคน

จงฝึกคนให้รู้รักการอ่านเถย

น.ล. วรฉัตร ทิพย์ดำรงกุล

ชั้น ม. 5/1 โรงเรียนสตรีวัดระฆัง กรุงเทพฯ

ความจริงแห่งชีวิต

AIDS diary วินาทีชีวิต

เด็กที่เรียนเก่งมักตกเป็นความหวังของสังคมว่าต่อไปบุคคลเหล่านี้จะมีอนาคตที่ก้าวไกล และจะได้เป็นทรัพยากรบุคคลที่มีคุณภาพต่อไป แต่บางทีความคิดเห็นเช่นนี้อาจไม่เป็นจริงเสมอไป

หญิงผู้หนึ่ง ตลอดชีวิตการเรียนอยู่ในอันดับต้นๆ มาตลอด ดูไปแล้วเธอเป็นคนที่น่าอิจฉา ด้วยคะแนนในลำดับต้นๆ หลายบริษัทพยายามทาบทามให้เธอไปทำงานด้วย ดูไปแล้วเธอเป็นคนที่น่าอิจฉา เพราะเป็นคนเรียนเก่ง อนาคตไกล เกือบกับชายผู้หนึ่งเป็นคนเชิงรายได้หลายปีแล้ว ทั้งคู่มีเพศสัมพันธ์กันและวางแผนว่าจะแต่งงานกันหากเรียนจบและมีงานทำ แต่ทว่าทางบ้านของเธอไม่เห็นด้วยที่จะแต่งงานกับผู้ชายคนนี้ ดูเหมือนเป็นเรื่องปกติในสังคมปัจจุบันแม้จะผิดจารีตประเพณีอันดีงาม ที่คู่รักมีเพศสัมพันธ์กันก่อนแต่งงาน เธอก็อายุมากพอที่จะคิดและตัดสินใจอะไรได้ด้วยตัวเอง

เธอเลือกบริษัทแห่งหนึ่งที่ดีกว่าน่าจะดีที่สุดแล้ว ตามระเบียบของการรับสมัครงาน นอกจากหลักฐานส่วนตัวและการศึกษาแล้วยังต้องมีใบตรวจสุขภาพด้วย เธอไปตรวจสุขภาพอย่างใจกว้างเพราะคงไม่มีปัญหาอะไร แต่ใครจะไปคาดฝันว่าสาวเรียนเก่งมีอนาคตจะเป็น...!!! เอ็ดส์ !!! ... สะพานแห่งอนาคตขาดลงกะทันหัน ปริญญาโท หน้าที่การงาน ไม่มีควมหมายอะไรอีกแล้ว

เธอมาทบทวนดูโอกาสที่เธอจะเป็นเอ็ดส์นั้นแทบไม่มีเลยเพราะเธอไม่ได้มีความสัมพันธ์กับใคร นอกจากแฟนของเธอ ใช่ว่า... เธอต้องคิดโรคร้ายจากสุดที่รักของเธอแน่ เธอโทรไปหาแฟนของเธอเล่าเรื่องให้ฟังแล้วถามความจริงจากเขาว่าเขาใช่หรือไม่ที่เป็นผู้นำโรคร้ายมาให้ ตอนนั้นตัวเธอเองก็เป็นโรคเอ็ดส์ระยะสุดท้ายแล้ว เขาไม่คิดไม่ฝันเช่นเดียวกันว่า เมื่อ 10 ปีที่แล้ว เขาไปใช้บริการโสเภณีโดยไม่มีการป้องกัน เพียงครั้งเดียวเท่านั้น ครั้งเดียวจริงๆ จากนั้นก็ไม่มีเพศสัมพันธ์กับใครอีกเลย นอกจากเธอ

ไม่น่าเชื่อว่าเพียงครั้งเดียว คืบเดียวกับความประมาทของชายคนหนึ่งจะทำลายชีวิตนอกจากตัวเขาแล้วยังทำลายชีวิตแฟนสาวที่มีอนาคตไกลอีกด้วย คนเป็นพ่อเป็นแม่จะเสียใจแค่ไหน ถ้ารู้ว่าชีวิตของลูกสาวจะต้องตายทั้งเป็นด้วยโรคเอ็ดส์ แต่เธอไม่ได้บอกกับทางบ้านว่าเธอติดโรคมรณะมาจากแฟนของเธอ อ้างเพียงว่าติดเชื้อมาจากการทำเล็บ ที่ร้านเสริมสวยแห่งหนึ่ง

ไม่นานแฟนของเธอก็ตายลง เธอเข้ารับการรักษาพยาบาลและปรึกษากันอยู่ตลอดเวลา จนร่างกายของเธอแข็งแรงเหมือนคนปกติ ทางครอบครัวของเธอก็ให้กำลังใจเธอเป็นอย่างมาก

น่าเสียดายที่วัยรุ่นสมัยนี้ละทิ้งมรดกสมบัติอันล้ำค่าของบรรพบุรุษไป นั่นคือจารีตประเพณีอันดีงามนั่นเอง ทุกวันนี้มีการพัฒนาทางด้านวัตถุอยู่ตลอดเวลา แต่ยังขาดการพัฒนาทางด้านจิตใจให้มีศีลธรรม บางคนอาบน้ำชำระร่างกายอย่างสะอาดหมดจดแต่ไม่เคยได้ชำระจิตใจเลย บางคนเกิดมาจะค่อนข้างดีอยู่แล้วยังไม่เคยได้ทำจิตใจให้สะอาดเลย

ฉันอยากให้ทุกคนได้อ่านหนังสือเล่มนี้เช่นเดียวกับฉัน เพราะฉันเองก็เป็นเหมือนเด็กทั่วๆ ไปที่ต่างคนก็มีความฝันกัน แต่เราอาจมองไม่เห็นภัยเงียบที่เป็นเหมือนลิ้นเลื้อยที่ปลายงู ซึ่งจะทำลายความฝันของเราทั้งหมด

หนังสือเล่มนี้สนุกมาก มีครบทุกรส ทั้งสนุกสนาน ขำขิ้ง เฮฮา และเศร้า เป็นหนังสือนอกเวลาเล่มแรกที่ฉันอ่านด้วยความเต็มใจ พอใจอยากอ่าน แม้ทางโรงเรียนบังคับให้อ่านหนังสือนอกเวลามากหลายเล่ม แต่ฉันก็ไม่เคยมีนิสัยรักการอ่าน จนกระทั่งมีคนแนะนำให้อ่านหนังสือเล่มนี้ ทำให้ฉันรักการอ่านขึ้นมาทันที เชื่อเถอะว่าถ้าได้อ่านแล้วแทบไม่อยากจะ

หนังสือเล่มนี้เลย เพราะเป็นหนังสือที่ตีพิมพ์ดีทุกอย่างจริงๆ แต่มีข้อเสียเพียงอย่างเดียวเท่านั้น “หนังสือเล่มนี้เป็นเรื่องจริง” ฉันเลยอยากให้เรื่องจริงนี้เป็นเรื่องจริงเตือนใจสำหรับทุกๆ คนที่มีความฝันและอนาคต

ถ้าบทความของฉันได้รับการคัดเลือก อันดับแรกที่จะทำอะไรคือ อยากขอขอบพระคุณคนคนหนึ่งที่น่าจะแนะนำให้ฉันอ่านหนังสือเล่มนี้ นอกจากจะปลุกฝังนิสัยรักการอ่านแล้ว ยังทำให้ชีวิตของเด็กสาวคนนี้มีสติ พิจารณาตัวเองและมองเห็นว่าชีวิตของฉันเหมือนคนทั่วไปที่เล่นกราฟมีแนวโน้มสูงที่จะประพุดตามหญิงคนนี้ หนังสือเล่มนี้ทำให้ฉันไม่ประมาท ที่เคยคิดว่าฉันคงไม่ทำแบบนั้นหรอก เพราะได้อ่านหนังสือเล่มนี้แล้วฉันคิดถึงสาววัยใสทุกคน และตัวฉันเอง ถ้าปล่อยให้ชีวิตเดินไปโดยไม่ได้อ่านหนังสือเล่มนี้มาเสียก่อน ฉันอาจเป็นรายต่อไปก็ได้ คุณอาจจะได้อ่าน *AIDS diary วินาทีชีวิต* (รายที่ 2) ก็ได้ แต่ฉันจะควบคุมความประพุดของตัวเองให้อยู่ในจารีตก็แล้วกัน ฉันหวังว่าคุณได้อ่านแล้ว คุณจะรู้สึกเช่นเดียวกับฉันนะคะ

ฉันเคยคิดไว้นานแล้วว่าอยากแนะนำหนังสือเล่มนี้ให้ทุกคนอ่าน ครั้นนี้นับเป็นโชคดีที่ฉันได้มีโอกาสเป็นผู้แนะนำต่อให้ *AIDS diary วินาทีชีวิต* อยู่ในใจคุณทุกๆ วินาที

สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่า คน

ลองนึกดูหากคุณเป็นคนใกล้ตาย คุณจะทำอะไร สิ้นหวังและจะตั้งคำถามขึ้นใหม่ว่า ในเมื่อชีวิตต้องตกอยู่ในความหดหู่เช่นนี้ แล้วเราจะเกิดมาเพื่ออะไรกัน ไหนว่าการเกิดเป็นคนประเสริฐที่สุดแล้วไง

คุณอาจจะสับสนในตัวของคุณเองและมีคำถามแปลกๆ มากมายเกี่ยวกับตัวคุณ และอาจสับสนมากยิ่งขึ้น หากเทียบดูตัวคุณและจักรวาล แต่ก่อนอื่นเรามารู้จักกับตัวเราเองก่อน ดูเหมือนคนจะเป็นรูปที่ซ่อนนามไว้มากมาย นามเหล่านั้นทำให้เกิดทั้งประโยชน์และโทษ

กล่าวถึงเรื่องเพศ ซึ่งอยู่ในจิตใจคนมาตั้งแต่เกิด อาจกล่าวได้เป็นสองแนว ในทางสุขภาพคงต้องอ้างถึงธรรมชาติ และถ้ากล่าวถึงสังคมจะต้องยกเอาเรื่องศีลธรรมเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย แต่ส่วนมากพูดโดยรวมแล้วคนส่วนมากคงรู้สึกไปทางลบมากกว่า แต่ดิฉันไม่อยากจะให้หลายสิ่งหลายอย่างที่เรามองไปทางด้านลบแล้วไม่นำมันมาใช้ให้เกิดประโยชน์

ลองพิจารณาอย่างแยบคายดู ประโยชน์ในเรื่องเพศนั้นมีส่วนทำให้เราเกิดกำลังใจ ทำให้เกิดการหมุนเวียนในระบบเศรษฐกิจ แต่ถ้าคุณหลงมันเข้าไปอาจมีโทษเห็นได้ชัดอย่างโรคเอดส์ และโรคติดต่อจำนวนมาก

หนังสือเรื่อง *สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่า คน* กล่าวถึงพฤติกรรมของคนหลายรูปแบบที่น่าสนใจ เช่น การโกหก ไม่ถือว่าไม่ดีเสมอไป เราไม่ควรมองเพียงด้านเดียวว่าการโกหกไม่ดี แต่ควรมองว่า อะไรทำให้เราต้องโกหก แล้วโกหกเพื่อจุดประสงค์ใด เพราะผู้ต้องหาในคุกบางคนอาจเป็นผู้ที่มีคุณธรรมมากกว่าตัวเราด้วยซ้ำเพียงแต่ความคิดของเขาไม่เป็นที่ยอมรับของคนส่วนมาก ความคิดส่วนน้อยจึงถูกมองว่าไม่ถูกต้อง

ปัจจุบันคนเราทำอะไรต้องใส่ใจกับสายตาของสังคมมากกว่าความสุขของตัวเอง ทั้งที่ชีวิตนี้เป็นของเราเพราะโลกนี้ถูกสอนให้เชื่อในสิ่งที่เห็นภายนอก บางทีสิ่งไม่ดีทุกอย่างในโลกนำมาใช้ประโยชน์ได้ หากเราใช้ถูกจุด ถูกเวลา และถูกสถานที่

ในตัวเรามีปัญหาบกพร่องหลายอย่าง ความจริงที่พบนั้น จิตใจของเราต่างหากที่มีความบกพร่องมากกว่าทางกายภาพจริงๆ เช่น ความกลัว คนทุกคนเกิดมาความกลัวเป็นสิ่งที่ติดตัวเรามาทุกคน แต่คุณจะได้รู้ได้หรือไม่ถ้าคุณไม่ลองอ่านหนังสือเล่มนี้ ความกลัวความจริงนอกจากเป็นสิ่งที่จัดปรุงแต่งเองแล้ว ความกลัวยังไม่เคยอยู่ในปัจจุบันเลย มันอยู่ในอนาคตตลอด ซึ่งเราจินตนาการต่อไปเท่านั้น ถ้าเราหนีความกลัว เราต้องหนีมันไปเรื่อยๆ และไม่รู้เมื่อไหร่จะสิ้นสุด ความกลัวเหมือนเชื้อโรค เราฆ่ามันไม่ได้ทั้งหมดแต่เราสามารถเลือกปรับตัวที่จะอยู่กับมันอย่างสันติได้

แต่บางครั้งชีวิตของ "คน" ไม่เหมือนนิยายเสียดลอค เช่น ชีวิตการแต่งงาน เราฝันอยากให้สวยงามอย่างตอนที่เห็นแฟนกัน คงเป็นไปได้ยากที่จะเป็นดังใจคิด เป็นความจริงที่เราเชื่อสิ่งที่เห็นภายนอก เราเห็นชายคนนั้นดีเหลือเกิน แต่คุณรู้ไหมว่าหลังจากการแต่งงานไปแล้ว เขาอาจจะไม่ดังตามเหมือนที่คุณคิด คนถูกแบ่งเป็นสองเพศ แน่นนอนเพศหญิงแม้จะเป็นข้างเท้าหลัง แต่อาจจะต้องทำงานหนักกว่าข้างเท้าหน้าเสียอีกอยากให้ออกเป็นความดูข้างดูข้าง

ถ้าคุณอ่านหนังสือเล่มนี้อาจทำให้คุณมีอิสระในตัวคุณเองมากขึ้น คุณอาจมองเห็นอย่างที่คุณเห็นคือ ความยึดติดทางสังคม ซึ่งเป็นสิ่งที่ "คน" สร้างขึ้น แล้วเราก็ได้รับผลกระทบมากมายจากสิ่งที่ "คน" สร้างขึ้นมา มาทำความเข้าใจกับ "คน" เมื่อคุณเข้าใจมันแล้ว ย่อมมีหนทางอยู่กับมันอย่างสันติ โดยที่คุณมีความลำบากใจน้อยลง และอาจเลิกน้อยใจตัวเองก็ได้

ความยึดติดกับสังคมทำให้เราสับสนและหลงทาง ชาติความสุขในชีวิต ทุกสังคมมีความแตกต่างกันทางความคิด ทัศนคติต่างๆ ย่อมไม่เหมือนกัน คุณอาจขบขันใจว่าทำไมโลกเราไม่เหมือนกันหมด อย่าไปคิดอย่างนั้นเลย คนเราต่างมีความคิดที่ไม่เหมือนกัน แม้แต่ตัวเราเองบางเวลาก็มีทัศนคติที่ต่างกันในเรื่องๆ นั้น

ฉันเคยนั่งรถไปต่างจังหวัดเห็นเด็กลูกชานานั่งอยู่บนหลังควาย พอทำงานเสร็จ ตอนเย็นเขานอนบนกองฟาง แหงนหน้ามองดูก้อนเมฆที่ลอยอยู่บนท้องฟ้า ผิดกับฉันที่นั่งสบายอยู่บนรถเก๋ง แอร์เย็น แต่ตกตอนเย็นต้องนั่งอ่านหนังสือทำการบ้าน สอบแข่งขัน เพื่อได้ทำงานดีๆ ในอนาคต เงินซื้อวัตถุเพื่อรองรับสลายตาของสังคมเท่านั้น มีความสุขอยู่บนกองวัตถุจะสุขจริงหรือ เป็บเดียวก็เบื่อแล้ว ก็ไม่ต้องไขว่คว้ามันมาตลอดชีวิต นี่หรือ...ความสุข เพียงแค่มีน้ำมีตาในสังคมเท่านั้นกับเด็กชานาน่าไม่มีวัตถุปรนเปรอความสุขมากนัก แต่เขาอยู่กับธรรมชาติที่ไม่ต้องมีการแข่งขัน มีน้ำใจ ช่วยเหลือกัน ถ้าพูดถึงคุณค่าทางจิตใจแล้ว ย่อมมีค่ามากกว่าคุณค่าของวัตถุเป็นไหนๆ สำหรับ...คน

หนังสือเล่มนี้กล่าวถึงพฤติกรรมของ "คน" ได้อย่างกว้างขวาง หลากหลายด้านในจักรวาลอันกว้างใหญ่แม้แต่เรื่องที่ไม่มีความสำคัญกล่าวถึง ไม่กล้าสงสัยเกี่ยวกับธรรมชาติของคนนั้นก็คือเรื่องของนักบวช

ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นที่คนสร้างขึ้นมานั้น ทั้งความกลัว อารมณ์ การรับรู้ กฎเกณฑ์ คนสร้างขึ้นมานั้น บางคนอาจถึงกับเดือดเนื้อร้อนใจจนต้องทนเพียงเพื่อมีวัตถุให้ดูดีในสายตาผู้อื่น ความจริง เรามีความสุขกับสิ่งที่เรามีอยู่ได้ทุกสิ่งอยู่ที่ความคิดของเรานั้นแหละ

จะมีสักกี่คนที่ยอมเข้าใจตนเอง นั่นก็คือ *สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่า คน* คุณอาจกำลังหลงทางในทะเลสังคมอยู่ก็ได้ ลองมาทำความเข้าใจกับตนเองดูก่อน ความต้องการของคนเรานั้นต่างกัน ทำยสุดของชีวิตอาจต้องการเงินทองจำนวนมหาศาล บางคนต้องการความสงบสุข บางคนต้องการให้คนรักมาอยู่ใกล้ๆ อยากอยู่กับครอบครัวอย่างมีความสุขต่างๆ นานา ค้นหาตนเองให้เจอ ลองถามตนเองว่า สิ่งที่คุณต้องการที่สุดในชีวิตคืออะไร แล้วดำเนินการตามความต้องการนั้นซะ อย่าหลงทางอยู่ในทะเลสังคมด้วยความสุขจอมปลอม

กฎแห่งกรรม

แล้วความสุขที่แท้จริงของมนุษย์คืออะไร ใครๆ ก็อยากขึ้นสวรรค์กันทั้งนั้น เชื่อไหมว่าสวรรค์บนดินก็มี ถ้าคุณใช้ชีวิตของคุณอย่างถูกวิธีในแบบธรรมชาติ ไม่เบียดเบียนใคร ไม่งั้นเขาอาจจะเบียดเบียนคุณกลับมาก็ได้ เราทุกคนเกิดมาบนโลกใบนี้ต่างก็เป็นเพื่อนร่วมโลกท่ามเวรกรรมด้วยกันทั้งสิ้น แล้วเราจะวางตัวอยู่ในสังคม เพื่อนมนุษย์ มีความแตกต่างกัน

ฉันเชื่อในกฎแห่งกรรม คนเราทำอะไรได้ย่อมได้รับสิ่งนั้นตอบแทน ทั้งกรรมดีและกรรมชั่ว หลายครั้งที่เราต้องตกเป็นทาสของอารมณ์ซึ่งจิตใจเราสร้างขึ้นมานั้น เป็นผลทำให้เราทำสิ่งที่ไม่ดีออกไป สร้างผลกระทบต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกันเอง

ในสมัยก่อน ชายคนหนึ่งเป็นผีเฝ้ากลางหลัง อาภากรสาหัสมาก หมดทางรักษา คุณเชื่อไหมว่ามันเป็นโรคเวรโรคกรรม ในที่สุดเขาได้เล่าถึงกรรมที่ทำในอดีตด้วยฤทธิ์ความเหิงหวง เขาตกหลุมรักหญิงคนหนึ่ง เธอถูกส่งมาเป็นหญิงรับใช้ที่พอนำมาขัดดอก มีคนรับใช้ในบ้านอีกเขาเธอเพราะเธอเป็นหญิงที่แสนงาม คนชั่วต้องการกำจัดเธอให้พ้นทาง

เขาซื้อแหวนเพชรมาให้หล่อน แต่เธอมิได้ยินดีในวัตุนั้น ภายหลังพบว่าแหวนวงนั้นหายไป คนเลวสร้างสถานการณ์ขึ้นมาเพื่อทำร้ายคนดี ขณะนั้นโทษะกำลังอยู่เหนือพินิจของเขา เขาลงโทษว่าผู้ถูกใส่ร้ายด้วยการเขียนอย่างรุนแรง จนบ่าวผู้นั้นมีอาการสาหัส โชคดีที่แม่ของเขาพอจะมีธรรมะอยู่ในใจพูดเตือนสติให้ลูกชายฟัง เมื่อเขาได้สติและทบทวนดูแล้ว บ่าวที่เขาเขียนตีไม่มีวันกระทำอย่างที่ถูกใส่ร้าย เวลาผ่านไปคนเลวที่เป็นผู้ใส่ร้ายกำลังจะตายด้วยโรคผีเฝ้ากลางหลัง เวลาผ่านไปมานานนัก เมื่อสำนึกผิดตลอดเวลาที่ผ่านไปเขาพยายามสร้างความคิดเพื่อลบล้างกรรมเก่า แต่ไม่เป็นผล ทำอะไรไว้ก็ตั้งรับผลกระทบเช่นนั้น ตอนนั้นเขาเป็นรายต่อไปที่ได้รับกรรมจากการกระทำด้วยโทษจเวตในอดีต

เราจะเห็นว่าลูกของคนใหญ่คนโตบางคนทำตัวไม่ดี เกเร ทั้งที่มีการศึกษา พรั่งพร้อมด้วยฐานะชาติตระกูลดีเหลือเกิน ต่างจากเด็กข้างถนนบางคนที่ต้องทำงานรับจ้างเลี้ยงชีพ เขาก็เป็นคนดี มีจิตสำนึกที่ดี มีคุณธรรม แม้จะไม่ได้เกิดมาในฐานะตระกูลที่ร่ำรวยสูงส่ง ฉะนั้นใครที่กำลังน้อยใจในโชคชะตาของตัวเอง หยุดก่อน

หยุดตั้งสติแล้วเลือกการทำดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งใครที่กำลังคิดฆ่าตัวตายเพื่อหนีปัญหา อย่าหนีเลยฆ่าตัวตายแล้วตายไปจะเป็นผีตายโหง

หากคุณกำลังโกรธอย่าตัดสินใจทำอะไรลงไปทั้งสิ้นเพราะจะส่งผลให้เกิดความผิดพลาด สิ่งแรกที่คุณควรทำก็คือดับอารมณ์โกรธซึ่งเป็นสิ่งที่จิตคุณสร้างขึ้นมาสืบย้อน หากทำไปโดยขาดสติ ความผิดพลาดมาเยือนแล้วคุณจะไม่สามารถกลับมาแก้ไขได้เลย ชีวิตเป็นละครที่ย้อนการกระทำไม่ได้ ฉะนั้นควรทำปัจจุบันให้ดี เมื่อปัจจุบันดีแล้วอดีตก็จะต้องดีด้วยอนาคตต้องดีถ้าเรารักษาปัจจุบันที่ดี อย่าจมอยู่กับอดีต เพราะอย่างไรเราก็ไม่สามารถกลับไปแก้ไขได้

กฎแห่งกรรม ทำให้ฉันรู้เท่าทันอารมณ์ของตัวเองได้ชัดเจน สิ่งสำคัญที่สุดคือ "สติ" เป็นความจริงเสมอที่คนเราทำอย่างไร ต้องได้อย่างนั้นกลับคืน แม้แต่กฎข้อที่ 3 ของนิวตัน ซึ่งสอดคล้องกับกฎแห่งกรรมว่า แรงที่ให้ไปเท่ากับแรงที่ได้รับ

ในเมื่อถูกกำหนดให้ต้องเกิดมาเป็น "คน" จึงรีบสร้างทำแต่ความดี ฉันเชื่อประโยคที่ว่า "สวรรค์อยู่ในอก นรกอยู่ในใจ" เพียงแค่เรารู้สึกขอบคุณ รู้สึกดี ๆ กับคนอื่น เราก็ได้ขึ้นสวรรค์แล้ว แต่ถ้าเรารู้สึกเกลียดชังใคร ใจเรานั้นร้อนรุ่ม ไม่สบายเหมือนถูกไฟนรกเผา

ถ้าเราอบรมศีลธรรมให้ดี "คน" ตั้งแต่เด็ก เมื่อโตขึ้นจะเป็นคนที่สมบูรณ์ไม่หลงทางในทะเลสังคม การดำรงชีวิตในสังคมยังต้องมีการพัฒนาจิตใจหลายด้าน หากเข้าใจคนด้วยกันแล้ว คุณจะปรับตัวให้อยู่ในสังคมโดยทุกชั้นน้อยลง

สิ่งที่คนสร้างขึ้นมาสืบย้อนมาใช้ว่าดีทั้งหมด บางครั้งอาจมีกฎเกณฑ์ที่ทำให้เราอึดอัด แต่กฎเกณฑ์เหล่านั้นอาจทำให้ชีวิตเราอยู่อย่างปกติสุขเช่นกัน จารีตประเพณีเป็นสิ่งที่กำหนดขอบเขตของเราได้ดีเช่นกันและเป็นสิ่งเร สร้างขึ้นเช่นกัน

แต่อย่าปิดกั้นตัวเองมากนักชีวิตนี้เป็นของเรา เราใช้ได้โดยอิสระ แต่ต้องไม่กระทบกระเทือนถึงผู้อื่น ค้นหาตัวเองดี ๆ ว่าตัวเองชอบอะไร อย่าใส่ใจกับสายตาของผู้อื่นจนลืมความสุขที่แท้จริงของตนไป ถามตัวเองดูว่าทำที่สุดแห่งชีวิตต้องการอะไร แล้วดำเนินตามรอยนั้น นั่นแหละสุขแห่งชีวิต

น.ส. วรพรรณ นาคทับ

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6/7 โรงเรียนเบญจมราชูทิศ ราชบุรี อ. เมือง จ. ราชบุรี

ก้าวแรกของการเดิน

ในโลกปัจจุบันการอ่านเข้ามามีบทบาทอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน มีโครงการต่างๆ ที่ส่งเสริมการอ่านเกิดขึ้นมากมาย อีกทั้งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องยังพร้อมใจกันสนับสนุน สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ทรงเล็งเห็นความสำคัญของการอ่าน จึงมีพระราชประสงค์ให้เยาวชนไทยรักการอ่าน ข้าพเจ้าซึ่งเป็นเยาวชนไทยคนหนึ่งก็ตระหนักถึงความสำคัญของการอ่าน เพราะจะเป็นหนังสือประเภทใดก็แล้วแต่มีคุณค่าในตัวเองทั้งสิ้น เพียงแต่เราจะมองจากแง่มุมไหนของหนังสือเล่มนั้น

เนื่องจากคำว่า "หนังสือคือใจว่าต้องดีทุกหน้า" เพียงแต่มีหน้าใดหน้าหนึ่งที่คิดเป็นประโยชน์แก่ผู้อ่านก็นับว่าเป็นวรรณกรรมที่ทรงคุณค่าได้ ข้าพเจ้าจึงอยากให้คนไทยทุกคนรักที่จะอ่าน สิ่งหนึ่งที่เป็นแรงจูงใจให้เราริเริ่มอ่านหนังสือคือการมีหนังสือเล่มที่เป็นเล่มโปรด สุภาษิตจีนบทหนึ่งกล่าวไว้ว่า "หนทางหมื่นลี้ เริ่มต้นที่ก้าวแรก" คือการรักที่จะอ่าน เริ่มต้นที่การอ่าน สำหรับหนังสือเล่มโปรดของข้าพเจ้านั้นมีหลายเรื่องด้วยกัน แต่ข้าพเจ้าอยากแนะนำหนังสือสามเรื่องนี้ให้ได้ลองอ่าน เริ่มจากเรื่องแรก

อยู่กับกัง มีรูปแบบการนำเสนอผ่านทางภาพถ่ายทอดเรื่องราวชีวิตในวัยเยาว์ของคุณหยก บูรพา เนื้อเรื่องเป็นการดำเนินเรื่องไปตามวันเวลาที่ผันเปลี่ยนไป ผู้แต่งเขียนเรื่องขึ้นมาจากประสบการณ์จริง โดยใช้ตัวเอกของเรื่องคือ หยก เป็นผู้ดำเนินเรื่อง ชวนให้ติดตาม สะท้อนให้เห็นเรื่องราวชีวิตของกลุ่มคนกลุ่มหนึ่งที่เข้ามาอยู่อาศัยบนแผ่นดินไทย ให้แผ่นดินไทยเป็นที่อยู่ ที่ทำมาหากินและบ้างก็ให้เป็นที่ฝังกลบคราบน้ำใจชีวิต ซึ่งคนกลุ่มนี้เรียกตัวเองว่า "คนจีน"

ตัวละครสำคัญในเรื่องมี กัง หยก ครูบรยงค์ ลำฉวน เพ็ง คุณนายทองหล่อ นวล และป้าเง็กุ ต่างก็มีความสำคัญอลงกันไปตามลำดับ แต่ทุกตัวละครก็มีการดำเนินชีวิตในแง่มุมที่ต่างกันออกไป มีทัศนคติที่น่าสนใจ มีความขัดแย้ง ความเกี่ยวพันกันตลอดเรื่อง สะท้อนถึงการอยู่ร่วมกันในสังคม

ชีวิตของกังบนแผ่นดินไทย คือชีวิตของชายชราผู้หนึ่งที่พลัดจากบ้านเกิดเมืองนอนมาพึ่งพระบรมโพธิสมภารของกษัตริย์ไทย กังเป็นคนจีนแท้ที่จากเมืองจีนตั้งแต่อายุยังไม่ถึง 20 ปี แม้กังจะเป็นคนจีนแต่กังก็ปฏิบัติตามเชิงพลเมืองไทยคือเคารพและปฏิบัติตามกฎหมายไทย รักแผ่นดินไทย เข้าใจคนไทย เกิดทุนองค์พระมหากษัตริย์ไทย และกังไม่เคยที่จะลืมขนบธรรมเนียมประเพณี พร้อมทั้งกฎแห่งกรรมตามความเชื่อประเพณีเก่าของจีน อีกทั้งกังยังเป็นบุคคลตัวอย่าง คือเป็นคนที่สามารถสงวนวัฒนธรรมดั้งเดิมอันเป็นที่ตั้งงามของประเทศบ้านเกิดเมืองนอนของตนเองไว้ นอกจากนี้ยังยอมรับวัฒนธรรมไทยซึ่งเป็นวัฒนธรรมใหม่ที่ไม่ขัดกับวัฒนธรรมเดิมของกังได้ ตัวอย่างหนึ่งที่จะยืนยันถึงการยอมรับวัฒนธรรมของกังคือ

"ธรรมเนียมมันเกิดเพราะคนเป็นผู้กำหนดไม่ใช่หรือ เมื่อกำหนดขึ้นมาแล้วก็เปลี่ยนแปลงไปได้ และอย่าลืมว่าธรรมเนียมของคนแต่ละชาติแต่ละภาษาไม่เหมือนกัน คนสองคนนี่คิด ถ้าเราคิดแต่ยึดถือธรรมเนียม แต่การหาความสุขธรรมเนียมไม่ได้เป็นผู้กำหนด ธรรมชาติต่างหากละที่เป็นผู้กำหนด"

หยกตัวแทนของเด็กชาวจีนที่เกิดในเมืองไทย เมื่อได้รับการเลี้ยงดูและสั่งสอนจากผู้มีคุณธรรมอย่างกัง หยกจึงเป็นตัวแทนของเด็กไทยเชื้อสายจีนที่ดำเนินอย่างแน่วแน่เห็นถึงความเป็นไทยซึ่งจะเห็นได้จากคำกล่าวหนึ่งที่ว่า

"ข้าพเจ้ามั่นใจอย่างยิ่งว่า คนจีนในเมืองไทยทั้งมวลรักแผ่นดินนี้ รัฐบาลคุณและกัณณูญ์ร่วมเงาที่ให้ความเกษมสุข และให้เสรีภาพอย่างเต็มเปี่ยมจนกล่าวได้เต็มปากว่า "ไม่เคยมีแผ่นดินไหนให้ความสุขคนจีนได้เท่ากับที่ได้รับจากแผ่นดินไทย"

อยู่กับกัณณูญ์ จึงเป็นนวนิยายที่ทรงคุณค่า ให้ข้อคิดหลายประการที่ผู้เขียนจงใจแทรกไว้ในแต่ละตอนและในตัวละครแต่ละตัว ซึ่งเราต้องทำความรู้จักไปเรื่อยๆ ผู้เขียนได้พรรณนาถึงความผูกพันระหว่างกัณณูญ์กับหลาน และภาพการดำเนินชีวิต ความเชื่อ ปรัชญาชาวบ้านที่ได้จากการดำรงชีวิตที่ต้องต่อสู้มาตลอด นอกจากนี้ *อยู่กับกัณณูญ์* ยังใช้ภาษาที่ชวนให้เกิดจินตนาการ ทำให้เรารู้สึกว่าได้ก้าวเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของเนื้อเรื่อง การบรรยายถึงฉากและตัวละครแสดงถึงความมีชีวิตชีวาซึ่งจะเห็นได้ในเกือบทุกตอนของเรื่องคงขอความต่อไป

"ผ่านเห็นเปลือยของฉันท่าลงไปบนทางเดินที่ก้าวไปสู่ตลาดกลางอย่างไม่แยแสไปกับความขรุขระหยาบกร้านของมัน เด็กห้องแถวอย่างฉันทหรือคนจนเข้ากินค่าทั่วไปไม่เคยพักให้ความสนใจกับความลำบากเล็กๆ น้อยๆ อย่างนี้"

ทำไม *อยู่กับกัณณูญ์* จึงเป็นวรรณกรรมที่อยู่ในใจใครหลายคนต่อหลายคน ไม่เพียงแต่ข้าพเจ้าเท่านั้น คงไม่ใช่เรื่องยากที่จะตอบ เพราะวรรณกรรมเรื่องนี้เป็นวรรณกรรมที่สะท้อนให้เห็นถึงทัศนคติที่มีต่อชีวิต สังคม สัมมาชีพ และขนบธรรมเนียมทั้งของจีนและไทย พร้อมทั้งได้ชวนให้ผู้อ่านตระหนักถึงความงดงามของภาษา ความทรงคุณค่าทางวรรณศิลป์ ความงามทางความคิด คุณค่าของการ สะท้อนสังคม แนวคิดของการ ใช้ชีวิต และค่านิยมของกลุ่มคนอีกกลุ่มหนึ่งในสังคม สำหรับข้าพเจ้า *อยู่กับกัณณูญ์* จึงนับเป็นนวนิยายอมตะที่สามารถเป็นตัวอย่างของวรรณกรรมยอดเยี่ยมไม่ว่าจะเป็นด้านใด ไม่มีใครที่สามารถสัมผัสความงดงามของอักษร ได้จากคำบอกเล่าของผู้อื่น แต่เราจะสามารถสัมผัสถึงรสวรรณกรรมจากการอ่านด้วยตนเอง

นอกจากเรื่อง *อยู่กับกัณณูญ์* แล้วหนังสือเล่มต่อไปที่ข้าพเจ้าจะแนะนำอาจเข้าไปอยู่ในใจใครหลายคนได้ไม่ยาก แต่ถ้าถามว่าเพราะอะไร ข้าพเจ้าอยากให้ผู้่านได้สัมผัสกับหนังสือเล่มนี้ด้วยตนเองแล้วเมื่อนั้นคำถามที่มีจะหายไปพร้อมกับคำว่า *ทองแดง* หนังสือในดวงใจเข้ามาแทนที่

ทองแดง เป็นวรรณกรรมในพระราชนิพนธ์ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช ถ้ากล่าวถึงทองแดงในประเทศไทยคงไม่มีใครไม่รู้จักคุณทองแดงสุนัขพันทางของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ซึ่งครั้งหนึ่งพระองค์ทรงพระดำริว่า "ทองแดงเป็นสุนัขธรรมดาที่ไม่ธรรมดา" ในเรื่อง *ทองแดง* นี้เป็นเรื่องอ่านง่าย สบายๆ แต่ในทุกตอนจะทรงแทรกข้อคิดให้เราได้ตระหนักแม้เพียงข้อความเล็กๆ ถ้าเราลองพิจารณาให้ถ่องแท้เราจะเห็นความนัยที่ทรงแทรกเพื่อเป็นการสอน

เรื่อง *ทองแดง* เป็นเรื่องที่ทรงพระราชนิพนธ์ด้วยสำนวนภาษาที่เข้าใจง่าย เป็นวรรณกรรมประเภทสารคดี เมื่อได้ยินคำว่าสารคดีหลายคนอาจคิดว่าเป็นเรื่องที่น่าเบื่อ ไม่น่าสนใจ แต่เมื่อลองเปิดหนังสือเล่มนี้ความคิดที่มีอาจจะเปลี่ยนไป ซึ่งแสดงให้เห็นถึงพระอัจฉริยภาพของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ที่ทรงถ่ายทอดเรื่องราวเชิงสารคดี *ทองแดง* เป็นเรื่องราวของสุนัขพันทางที่มีโอกาสได้ถวายตัวกับพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ จากกรณีที่ทองแดงเป็นสุนัขแสนรู้ มีสัมมาคารวะ และมีกิริยามารยาทเรียบร้อย เจียมเนื้อเจียมตัว รู้จักที่ต่ำที่สูง เวลาเฝ้าฯ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ก็จะนั่งต่ำกว่าเสมอแม้จะทรงคั่งตัวขึ้นมากอด ทองแดงก็จะทรุดตัวลงหมอบกับพื้น และทำหูทวนลมอย่างนอนน้อม คล้ายๆ กับแสดงว่า "ไม่อาจเอื้อม"

ในเรื่องจะทรงกล่าวถึงประวัติของคุณทองแดงตั้งแต่เกิด เข้าวัง มีลูก การอบรมสั่งสอนลูกและความเป็นและความเป็นสุนัขแสนรู้ของคุณทองแดง จึงขอขกตัวอย่างตอนหนึ่งในพระราชนิพนธ์ในเรื่อง *ทองแดง* เพื่อแสดงถึงความไพเราะทางภาษา

"ทองแดงเป็นสุนัขกัญญ์คุณ คังที่กล่าวแล้ว เมื่อมาใหม่ฯ ทองแดงอายุเพียง 5 อาทิตย์จึงต้องอาศัยนม แม่มะลิ ซึ่งเป็นหมาเทศ ทองแดงไม่เคยลืมคุณ แม่มะลิ คอยติดตามแม่นมตลอดเวลา แม่เลิกกินนมแม่แล้ว แม่ถูกสุนัขตัวอื่นจะออกไป

ในล่นกัน ทองแดงมักจะคลอเคลียอยู่กับแม่มะลิเลียหน้าเลียตาประจบประแจง บางทีแม่มะลิสอนให้ทองแดงไปคาบกิ่งไม้ (เมื่ออายุ 3 เดือน) ต่อมาเมื่อแยกกันอยู่ เมื่อพบกันทองแดงก็ยังแสดงความเคารพแม่มะลิ ผิดกับคนอื่นเมื่อกลางมาเป็นคนสำคัญ แล้วมักจะล้มตัว และคูหมันผู้มีพระคุณที่เป็นคนต่ำด้อย"

จากบทประพันธ์ข้างต้นจะเห็นถึงพระปรีชาสามารถในการแทรกพระอารมณ์ขันในงานประพันธ์เพื่อให้เกิดความไพเราะทางภาษาซึ่งจะเห็นจากคำว่า หมาเทศ ในความหมายของพระองค์คือหมาเทศบาลไม่ใช่หมาต่างประเทศ อีกทั้งข้อความดังกล่าวยังแสดงถึงแนวคิดที่พระองค์มีพระราชประสงค์ให้เยาวชนได้ตระหนักถึงสิ่งที่พระองค์ทรงสอนผ่านทางตัวหนังสือ ทองแดง จึงนับเป็นวรรณกรรมเล่มหนึ่งที่เหมาะสำหรับผู้ที่จะเริ่มอ่านหนังสือ เพราะเป็นเรื่องที่อ่านเข้าใจง่ายไม่ยุ่งยาก สามารถอ่านไปอมยิ้มไปได้ เมื่ออ่านจะได้สัมผัสกับความมีน้ำพระทัยขององค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ที่ทรงมีต่อทองแดง และพระอัจฉริยภาพของพระองค์ที่จะทรงสอนเยาวชนไทยผ่านทางหนังสือที่ชื่อว่า ทองแดง

คงไม่แปลกอะไรถ้า ทองแดง จะเป็นหนังสือที่ได้รับความนิยมจากนักอ่านหลายท่าน และเรื่องสุดท้ายที่ข้าพเจ้าจะแนะนำให้อ่านคือเรื่องเด็กชายจากดาวอื่น คำว่าเรื่องสุดท้ายคือสุดท้ายที่จะแนะนำ ไม่ใช่สุดท้ายที่จะอ่าน มีคำกล่าวบทหนึ่งกล่าวว่า "การอ่านไม่มีวันจบ มีแต่การเริ่มต้น"

เด็กชายจากดาวอื่น ถ้าพูดถึงชื่อเรื่องหลายต่อหลายคนอาจจะคิดว่าเป็นเรื่องราวของมนุษย์ต่างดาว หรือพวกเอเลี่ยนอะไรพวกนั้น หลายครั้งที่การตั้งชื่อเรื่องทำให้เราสนใจอยากหยิบหนังสือเล่มนั้นมาอ่านว่าเป็นเรื่องอย่างไร ข้าพเจ้าก็เป็นคนหนึ่งที่ชอบหนังสือเล่มนี้เพราะชื่อเรื่อง แต่เรื่องนี้เป็นเรื่องที่น่าประทับใจมากแม้เรื่องจริงไม่ได้เกี่ยวข้องกับพวกมนุษย์ต่างดาวเลยก็ตาม

เด็กชายจากดาวอื่น เป็นวรรณกรรมที่มีลักษณะการถ่ายทอดโดยให้ปานเป็นผู้ดำเนินเรื่อง ปานเด็กชายที่มีปานแดงที่หน้า มีความเป็นเด็กที่พิเศษกว่าเด็กคนอื่น ถ้าคุณอยากรู้ว่าปานมีความพิเศษที่แตกต่างจากเด็กคนอื่นอย่างไรก็ต้องลองอ่านเรื่องนี้ เนื้อเรื่องกล่าวถึงปาน เด็กชายคนหนึ่งอาศัยอยู่ในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าของหมอที่ปานและเพื่อนๆ เรียกว่าแม่ จากเรื่องนี้สะท้อนให้เห็นมุมมองของเด็กอายุ 6 ขวบ เช่นปาน ซึ่งในบางครั้งเด็กก็จะมีจินตนาการที่เราคาดไม่ถึง บางเวลาเราอาจไม่รู้เลยว่าเด็กคิดอะไรอยู่ แต่ปานจะเป็นตัวแทนของเด็กที่จะสื่อถึงเรา หลายครั้งที่เราอาจมองข้ามความรู้สึกของเด็กไปลองที่จะยกตัวอย่างต่อไปนี้เป็นส่วนหนึ่งของเรื่องที่จะแสดงให้เห็นถึงความรู้สึกที่เด็กต้องการสะท้อนสู่สังคม

"ปานอยากรู้เหลือเกินว่าเด็กที่ได้กินนมจากอกของแม่นั้นจะมีความรู้สึกอย่างไร"

อีกทั้งเรื่องนี้ยังมีกลวิธีการใช้ภาษาที่สละสลวยชวนให้ติดตามทำให้เรารู้สึกร่วมไปกับตัวละครที่กำลังดำเนินเรื่อง ดังจะเห็นจากตอนหนึ่งของเรื่องเด็กชายจากดาวอื่นที่ว่า

"ปานเห็นน้ำตาของแม่ไหลลงมาตามรอยเหยว่นของแก้มทั้งสองข้างในขณะที่ภาพดาวอื่นปรากฏชัดอยู่บนหยดน้ำตาซึ่งสะท้อนแสงไฟ"

เรื่องเด็กชายจากดาวอื่น ในที่นี้จึงไม่ได้หมายถึงเด็กที่มาจากดาวคนละดวงกับโลก แต่พวกเขาก็เป็นมนุษย์ปุถุชนธรรมดาเหมือนพวกเรา แต่คำว่าดาวอื่นในหนังสือเล่มนี้คงหมายถึงโลกส่วนตัวที่แตกต่างกันออกไป ซึ่งเมื่ออ่านเรื่องนี้จบคุณอาจจะคิดว่าคุณก็มาจากดาวอื่นเหมือนกัน แม้จะไม่ใช่ดาวดวงเดียวกับปานก็ตาม

เรื่องเด็กชายจากดาวอื่น จึงนับเป็นวรรณกรรมที่ควรอ่านเรื่องหนึ่ง เรื่องราวสะท้อนถึงสังคมของคนกลุ่มหนึ่งที่ขาดความรักและใส่ใจ มีลูกแล้วไม่สามารถรับผิชอบปล่อยให้เด็กกลายเป็นปัญหาสังคม ปานและเพื่อนอาจโชคดีที่ได้รับการเลี้ยงดูที่ดี มีความรักให้อย่างเต็มที่ แต่เด็กอีกมากมายที่ขาดโอกาสอย่างปานพวกเขาจะเป็นเช่นไร จะอยู่เป็นคนส่วนไหนของสังคม ร้อยล้านคำพูดที่บอกเล่าผ่านตัวอักษรแทนความรู้สึกของเด็กที่บริสุทธิ์คนหนึ่งที่มีต่อสังคม สะท้อนถึงความไร้เดียงสาที่ต้องการบอกแก่สังคม เมื่ออ่านเรื่องนี้จบคุณค่าที่คุณได้มากที่สุดคือคุณค่าทางสังคม แต่เรื่องนี้ไม่ได้เป็นเพียงวรรณกรรมที่ทรงคุณค่าเพียงด้านเดียวเท่านั้น ยังมีคุณค่าทางด้านวรรณศิลป์ ค่านิยม และแนวคิดอีกด้วย

จากวรรณกรรมสามเรื่องทีเแนะนำข้างต้น อาจเป็นบ่อเกิดที่จุดประกายให้คนไทยอีกหลายคนได้เริ่มที่จะอ่านหนังสือ พร้อมทั้งจะให้หนังสือเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต ข้าพเจ้าไม่ได้มุ่งหวังให้ทุกคนที่อ่านบทความนี้แล้วต้องชื่นชอบในวรรณกรรมทั้งสามเรื่องทีกล่าวมาข้างต้น ข้าพเจ้าเพียงแต่ต้องการเป็นส่วนหนึ่งทีจะช่วยให้ใครสักคนทีไม่ชอบการอ่านเริ่มทีจะอ่าน เพราะหลายครั้งทีข้าพเจ้าเริ่มจับหนังสือจากการฟังคำบอกเล่าของผู้อื่น จากบทความในสื่อต่างๆ แต่สิ่งทีข้าพเจ้ายึดถือคือ "ร้อยคำบอกเล่าไม่เท่าหนึ่งการพิสูจน์เอง" รัชของวรรณกรรมไม่อาจฟังจากปากของผู้อื่น แต่รัชของวรรณกรรมเกิดจากการสัมผัส การอ่านด้วยตัวเอง ใช้ลิ้นคนอื่นชิมอาหารแล้วไม่รู้รสฉันใด การฟังคนอื่นอ่านก็ไม่รู้รสวรรณกรรมฉันนั้น อาจเป็นการยากทีจะเปลี่ยนความไม่ชอบให้เป็นความชอบ แต่เมื่อเราทำได้ สิ่งนั้นจะติดตัวเราไปตลอด

"ชีวิตหลายต่อหลายชีวิตทีมีความหวังวาดฝันไว้มากมายแต่มิได้ลงมือกระทำก็คงไม่ต่างอะไรกับการไม่มีก้าวแรกของการเดิน" เหมือนกับการมีหนังสือดีในมือร้อยเล่มแต่ไม่เคยอ่านสักหน้าแล้วจะมีหนังสือเหล่านั้นไว้ทำไม

มีของไม่ก็สิ่งในโลกทีเปลี่ยนโลกมีคให้สว่างไสว เปลี่ยนความไม่รู้ให้เป็นความรู้เปลี่ยนความไม่เข้าใจให้เป็นความเข้าใจ เปลี่ยนความเขลาให้เป็นความฉลาด ของสิ่งนั้นเรียกว่าการอ่านและหนังสือ

หวังเป็นอย่างยิ่งวาทความในกระดาษเพียงไม่กี่แผ่นนี้จะสามารถทำให้ใครสักคนสนใจหนังสือขึ้นมาบ้าง ไม่จำเป็นคือเป็นหนังสือทีแนะนำและสิ่งหนึ่งทีข้าพเจ้าอยากบอกแก่สังคม คือ การทีเยาวชนจะรักการอ่านหรือไม่นั้นมีส่วนมาจากสังคม สิ่งแวดล้อม และตัวอย่างทีดี ดังคำกล่าวถึงทีว่า "ร้อยคำพูดไม่เท่าหนึ่งตัวอย่างดี" เพราะการอ่านไม่ว่าจะเป็นหนังสือเล่มไหนก็มีคุณค่าทั้งสิ้นเพียงแต่เราจะเอาคุณค่าดังกล่าวมาใช้ได้แคไหน สามารถเข้าถึงวรรณกรรมทีผู้แต่งต้องการบอกผ่านการร้อยเรียงอักษรได้เพียงใด อย่างไรก็ตามเพียงบทความนี้ทำให้ใครคนหนึ่งหยิบหนังสือสักเล่มขึ้นมาอ่านก็นับวาทความนี้ประสบผลอย่างทีสุดแล้ว

คำนำ

การศึกษานี้จัดทำขึ้นเพื่อเป็นประโยชน์แก่
ผู้ที่สนใจในวิชาคณิตศาสตร์และ
วิทยาศาสตร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่สนใจ
ในวิชาฟิสิกส์และเคมี

ภาคผนวก

ภาคผนวก 1 : ภูมิหลังคณะทำงานโครงการและคณะกรรมการ ฯ

การดำเนินงานโครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ เป็นความรับผิดชอบของคณะทำงาน 6 คน และคณะกรรมการ ฯ 7 คน โดยที่มีผู้ดำเนินงานของโครงการแบ่งเป็น 3 ประเภท คือ หนึ่ง : เป็นทั้งคณะทำงานโครงการและคณะกรรมการ ฯ รวม 4 คน สอง : เป็นคณะทำงานอย่างเดียว 2 คน และ สาม : เป็นคณะกรรมการ ฯ อย่างเดียว 3 คน ทุกคนมีคุณวุฒิ และความเชี่ยวชาญ อีกทั้งประสบการณ์ที่เป็นประโยชน์ต่อโครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ ดังต่อไปนี้ ...

1. รศ.ดร. ชัยวัฒน์ คุประตกุล (Associate Prof Dr. Shaiwatna Kupratakuln)

(หัวหน้าโครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ หัวหน้าคณะทำงานโครงการและหัวหน้าคณะกรรมการ ฯ)

คุณวุฒิ : ปริญญาเอก (ฟิสิกส์) , ข้าราชการบำนาญ , นักวิทยาศาสตร์ , นักเขียน , นักสื่อสารมวลชน รางวัลนักสื่อสารทางวิทยาศาสตร์ดีเด่น ปี 2538 , หัวหน้าคณะวิจัยโครงการวิจัยหนังสือดีวิทยาศาสตร์ , กรรมการบริหารสภาวิจัยแห่งชาติ และประธานกรรมการสภาวิจัยแห่งชาติสาขากายภาพและคณิตศาสตร์

2. นายสุวัฒน์ อัศวไชยชาญ (Mr. Suwat Asavachaichan)

(คณะทำงานโครงการ และคณะกรรมการ ฯ)

คุณวุฒิ : วิศวกรรมศาสตร์บัณฑิต (วศ.บ) สาขาคอมพิวเตอร์ , บรรณาธิการสำนักพิมพ์สารคดี , หัวหน้าศูนย์ข้อมูลสารคดี (นิตยสารสารคดี) , นักเขียน , สนใจและเชี่ยวชาญประเด็นเรื่องสภาพแวดล้อมเป็นพิเศษ

3. นส.วีณา อัครธรรม (Miss Weena Akratkam)

(คณะทำงานโครงการ และคณะกรรมการ ฯ)

คุณวุฒิ : ครุศาสตร์มหาบัณฑิต เป็นนักวิชาการศึกษา (รักษาราชการในตำแหน่งผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านสื่อการเรียนการสอน) กระทรวงศึกษาธิการ , เป็นนักเขียน , บรรณาธิการ , เชี่ยวชาญเรื่องหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ (E - Book) เป็นนักวิจัยโครงการวิจัยหนังสือดีวิทยาศาสตร์

4. นางกาญจนา พุ่มพวย (Mrs. Kanchana Pumpuay)

(คณะทำงานโครงการ)

คุณวุฒิ : ปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยรามคำแหง , ผู้จัดการฝ่ายประชาสัมพันธ์และกิจกรรมพิเศษของบริษัทวิริยะธุรกิจ , มีประสบการณ์และเชี่ยวชาญในการจัดกิจกรรมพิเศษ

เกี่ยวกับหนังสือและการเขียน ตามโรงเรียนและสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษา รวมทั้งในสถาบันราชการ
หลายแห่ง

5. นส.เยาวนิต เพชรจันทร์ (Miss Yawanit Petchan)

(คณะทำงานโครงการ)

คุณวุฒิ : ปริญญาตรีศึกษาศาสตร์บัณฑิต , นักสื่อสารมวลชน , บรรณาธิการ , กรรมการบริหาร
ชมรมนักเขียนและผู้จัดทำหนังสือวิทยาศาสตร์ (นจวท.) สมาคมวิทยาศาสตร์แห่งประเทศไทยในพระบรม
ราชูปถัมภ์

6. นส.สมทรง แสงแก้ว (Miss. Somsong Sangkaew)

(คณะกรรมการ ฯ)

คุณวุฒิ : ศิลปบัณฑิต (โบราณคดี) , ครุศาสตร์บัณฑิต , เป็นนักวิชาการเผยแพร่และหัวหน้า
กลุ่มงานกิจกรรมห้องสมุด สำนักหอสมุดแห่งชาติ , กรมศิลปากร , กระทรวงวัฒนธรรม , ผู้จัดกิจกรรมส่งเสริม
เสริมการอ่านของหอสมุดแห่งชาติ , เป็นนักวิจัยและนักเขียน

7. นส.วาสนา บุญสม (Miss Wasana Boonsom)

(คณะกรรมการ ฯ)

คุณวุฒิ : อักษรศาสตร์มหาบัณฑิต , อาจารย์ประจำคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ
ลือขลกรณในพระบรมราชูปถัมภ์ , เลขธิการสมาคมการอ่านแห่งประเทศไทย , นักเขียน , กวี , นักวิจัย
วิทยากร (รายการ " ก้าวไกลกับการอ่าน " สถานีวิทยุโทรทัศน์การศึกษาทางไกลผ่านดาวเทียม)

8. นายวิวัฒน์ คติธรรมนิษฐ์ (Mr.Wiwat Catithammanit)

(คณะกรรมการ ฯ)

คุณวุฒิ : รัฐศาสตร์มหาบัณฑิต (การปกครอง) , เป็นบรรณาธิการบริหารนิตยสารสารปฏิ
มูลนิธิตศศรี - สฤษดิ์วงศ์) , นักการศึกษา , นักเขียน , นักแปล

9. นส.สรรสิริ ชัยรัตน์ (Miss Sunsiin Chairat)

(เลขานุการและการเงิน คณะทำงานโครงการ และเลขานุการคณะกรรมการ ฯ)

คุณวุฒิ : ปริญญาตรีบริหารธุรกิจ , นักวิชาการอิสระ , ผู้ช่วยวิจัยโครงการวิจัยหนังสือตีวิทยา
ศาสตร์ , ผู้ช่วยบรรณาธิการปริทัศน์หนังสือตีวิทยาศาสตร์ 88 เล่ม

ภาคผนวก 2 : ส่วนร่วมสนับสนุนโครงการจากพันธมิตรหลัก (สำนักพิมพ์สารคดี)

สำนักพิมพ์สารคดี ในฐานะเป็นพันธมิตรหลัก ได้มีส่วนร่วมสนับสนุนโครงการในส่วนที่คิดมูลค่าเป็นเงินได้ ดังนี้

1. ส่วนร่วมสนับสนุนทั้งโครงการ....

เป็นเงินรวม = 334,230 บาท.

2. ส่วนร่วมสนับสนุน 6 เดือนแรกของโครงการ

เป็นเงินรวม = 212,730 บาท.

แยกเป็น :-----

(1) การออกแบบโปสเตอร์ เป็นเงิน	8,000 บ.
(2) ออกแบบและจัดทำเอกสารประชาสัมพันธ์โครงการ	500 บ.
(3) ออกแบบและจัดทำเว็บไซต์ประชาสัมพันธ์โครงการ	10,000 บ.
(4) จัดทำแผ่นป้ายโครงการสำหรับใช้ในการบรรยายพิเศษ	1,400 บ.
(5) สนับสนุนหนังสือมอบให้แก่โรงเรียนที่ไปบรรยายพิเศษ จำนวน 51 เล่ม	7,505 บ.
(6) สนับสนุนหนังสือแจกประกอบการบรรยายพิเศษ จำนวน 45 เล่ม	5,325 บ.
(7) หน้าโฆษณาในนิตยสารสารคดี 3 ฉบับ (เดือนธันวาคม 2546 – กุมภาพันธ์ 2547)	180,000 บ.

3. ส่วนร่วมสนับสนุน 7 เดือนที่สองของโครงการ กับการดำเนินงานต่อเนื่องถึงการส่งรายงานโครงการฉบับสมบูรณ์แก่ สกว. เป็นเงินรวม = 121,200 บาท

แยกเป็น :-----

(1) ค่ารางวัลสำหรับผลงานที่ผ่านรอบแรกและค่าจัดส่ง รวม 150 ชิ้น	45,000 บ.
(2) ความช่วยเหลือในงานแถลงข่าวการประกาศผลการตัดสิน	
- ของขวัญวิทยากรในการสัมมนา	1,300 บ.
- การจัดนิทรรศการ / เอกสาร / การถ่ายภาพงาน	17,000 บ.
(3) การประชาสัมพันธ์ประกาศผล	
- หน้าโฆษณาในนิตยสารสารคดี จำนวน 2 หน้า	30,000 บ.
- เว็บไซต์ประกาศข่าวงานแถลงข่าวและการประกาศผลการตัดสิน	10,000 บ.
- เว็บไซต์เผยแพร่ผลงานที่ได้รับรางวัล	15,000 บ.
(4) ความช่วยเหลือทั่วไปในการดำเนินงานของคณะกรรมการตัดสิน	2,000 บ.
(5) ค่าพิมพ์ (Print – Out) ผลงานชนะการประกวด 60 เรื่อง	1,200 บ.

ภาคผนวก 3 : แนวทางการวิเคราะห์วิจารณ์หนังสือ , ข้อบ่งชี้ศักยภาพเยาวชนในการอ่านและเขียน และแนวทางการส่งเสริมเพื่อพัฒนาเยาวชนให้เป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพ

แผนยุทธศาสตร์

1. เป้าหมายสุดท้าย

กำหนดเป้าหมายสุดท้าย (End result) คือ นักเรียนที่ขณะการประกวด เติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพ เป็นนักวิจัย นักเขียน นักคิด ฯลฯ

❁ **คุณลักษณะของผู้ใหญ่ตามเป้าหมายสุดท้าย คือ : ----**

- ความคิดริเริ่ม (Originality)
- การมองอย่างหยั่งลึก , การมองทะลุไกลกว่าคนอื่น ๆ โดยทั่วไป (Insighting)
- การสร้างสรรค์ (Creativity)
- การสื่อสาร (Communication)
- โลกทัศน์แบบองค์รวม (Wholeness หรือ Holistic thinking)
- จริยธรรมและคุณธรรม (Ethics and morality)

2. ความคาดหวังจากงานเขียน

สิ่งที่คาดหวังจากงานเขียนที่ขณะการประกวด

→ แปรเป้าหมายสุดท้าย เป็นประเด็นหรือคุณลักษณะที่ต้องการหรือค้นหาจากงานเขียนขณะการประกวด (ทั้งระดับทั่วไปและระดับเข้มข้น) → เพื่อการวิเคราะห์ข้อบ่งชี้ศักยภาพของเยาวชนในการอ่านและเขียน และเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาเยาวชนให้เป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพต่อไปในอนาคต

❁ **ประเด็นและคุณลักษณะที่ต้องการค้นหาจากงานเขียน : -----**

- ความคิดริเริ่ม
- การวิเคราะห์เจาะลึก
- ความคิดสร้างสรรค์
- ความสามารถเชิงวรรณศิลป์
- วิธีการนำเสนอแสดงถึงมุมมองอย่างเป็นองค์รวม มากกว่าอย่างแยกส่วน (เช่น ความสามารถในการเชื่อมโยงหนังสือสองหรือสามเล่มเข้าด้วยกัน)
- ความคิดที่สื่อถึงการมี หรือไม่มีความคิดและสำนึกของจริยธรรมและคุณธรรม

3. แนวทางการวิเคราะห์วิจารณ์หนังสือของงานเขียน

● เกณฑ์การประเมินงานเขียนส่งเข้าประกวด (แปรแนวคิดจากข้อ 2. ความคาดหวังจากงานเขียน เป็นแนวปฏิบัติ) สำหรับคณะดำเนินงานของโครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ ใช้พิจารณาตัดสินงานเขียนส่งเข้าประกวด

หมายเหตุ : ภูมิภาคผนวก 4

4. การส่งเสริมเพื่อการพัฒนาเยาวชน

แนวทางการส่งเสริมเพื่อพัฒนาศักยภาพของเยาวชนวันนี้ ให้เป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพ

● กิจกรรมหรือโครงการ (วิจัย , วิจัยและพัฒนาหรือ R & D , สัมมนา , ฝึกอบรม ฯลฯ) เพื่อพัฒนาคุณลักษณะที่พึงประสงค์ เช่น : ----

- ความคิดริเริ่ม
- การมองอย่างหยั่งลึก
- การสร้างสรรค์
- การสื่อสาร
- การคิดอย่างองค์รวม
- การพัฒนาจริยธรรมและคุณธรรม (ให้ความสำคัญกับความเก่ง)

หมายเหตุ : แนวทางการวิเคราะห์วิจารณ์หนังสือ นี้ เพื่อ....

- (1) ประกอบการบรรยายพิเศษ " มหัตถจริยแห่งการอ่าน "
- (2) แนวทางการพิจารณาตัดสินผลงานส่งเข้าประกวด (ภาคผนวก 4)
- (3) แผนการส่งเสริมเพื่อการพัฒนาเยาวชน

ภาคผนวก 4 : เกณฑ์การประเมินงานเขียนส่งเข้าประกวด

• ระดับทั่วไป / (เข้มข้น)

รหัสหมายเลขงานเขียน :

ชื่อเรื่อง :

ชื่อผู้ส่งผลงาน :

สถานศึกษา :

ระดับชั้น :

หัวข้อ	คะแนนเต็ม	คะแนนที่ได้รับ
1. การตั้งชื่อเรื่อง (ความคิดสร้างสรรค์ , ความประทับใจ ชวนอ่าน , การสื่อความหมาย ,)	10	
2. การนำเสนอ (คะแนนเต็ม)	40	
2.1 ความถูกต้องตามหลักภาษาไทย	10	
2.2 คุณค่าเชิงวรรณศิลป์		
- ความสนุก , ความน่าอ่าน , ความชัดเจน , ความคิดริ เริ่มและสร้างสรรค์ในการนำเสนอ , การเชื่อมโยงหนังสือ 2 เล่ม (3 เล่มสำหรับระดับเข้มข้น) ที่แนะนำ	20	
2.3 พลังในการชักชวนให้เพื่อนอยากอ่านหนังสือที่แนะนำ	10	
3. การวิเคราะห์วิจารณ์ (คะแนนเต็ม)	50	
3.1 การจับประเด็นและสาระหลักของหนังสือ	20	
3.2 คุณค่าและประโยชน์ของหนังสือที่แนะนำ		
- ความดีของหนังสือ (คืออย่างไร ?)	20	
- การสร้างสรรค์ , การส่งเสริมจริยธรรมและ คุณธรรม	10	
รวมคะแนน	100	

ผู้ประเมิน :

วันที่ :

ภาคผนวก 5 : รายชื่อหนังสือ 100 เล่มแนะนำโดยโครงการฯ (สำหรับการประกวดระดับเข้มข้น)

แบ่งเป็น 3 ประเภท : บันเทิงคดี / สารคดี / กวีนิพนธ์

บันเทิงคดี

- 1 กฎแห่งกรรม "ท เลียงพิบูลย์"
- 2 กองทัพธรรม สุชีพ ปุญญานุภาพ
- 3 แก้วจอมแก่น "แว่นแก้ว"
- 4 ข้างหลังภาพ "ศรีบูรพา"
- 5 ซ้ำมเวลา...มาหารัก "จุฑารัตน์"
- 6 ชุนศึก "ไม้เมืองเดิม"
- 7 คำวิวงวอนของมนุษยชาติ นิรันดร์คดี บุญจันทร์
- 8 คุณปู่แวนดาโต ชมัยกร แสงกระจ่าง
- 9 คู่กรรม "ทมยันตี"
- 10 จดหมายจากเมืองไทย "โบตัน"
- 11 เจ้าจันทร์หม่อมอม นิราศพระธาตุนิรันดร์แคว้น "มาลา คำจันทร์"
- 12 ข้างสำราญ "เดือนวาด พิมวนา"
- 13 ชุดภูตผีปีศาจไทย เหม เวชกร
- 14 ชุดล่องไพร "น้อย อินทนนท์"
- 15 ซอยเดียวกัน วาณิช จรุงกิจอนันต์
- 16 ดีเอ็นเอ วีรวัฒน์ กนกนุเคราะห์
- 17 เด็กชายจากดาวอื่น "วาวแพร"
- 18 เด็กหญิงนางฟ้า "ดาราราย"
- 19 เดอะไวท์โรด "ดร.ปิอบ"
- 20 คลังสูง ชูหนัก นิคม รวยวา
- 21 ทรายสีเพลิง ปิยะพร ศักดิ์เกษม
- 22 บึงหญ้าป่าใหญ่ เทพศิริ สุขโสภา
- 23 ไบไม้ร่วงในป่าใหญ่ วัฒนา บุญยัง
- 24 ปะป๊าปลาการ์ตูน ธรณ์ อ่างนาวาสวัสดิ์
- 25 ปลาทอง "โสภาค สุวรรณ"
- 26 ปูนปิดทอง "กฤษณา อโศกสิน"
- 27 ผีเสื้อและดอกไม้ "นิพพาน"
- 28 ผู้ดับดวงอาทิตย์ จันตรี ศิริบุญรอด
- 29 พระมหาชนก พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ
- 30 ฟ้ายับกัน "ลาว คำหอม"
- 31 มหกรรมในท้องทุ่ง อิศริ ธรรมโชติ
- 32 เมืองมุมจาก ปราบดา หยุ่น
- 33 รวมเรื่องสั้นชุดคนอยู่วัด ไมตรี ลิมปิจาติ

34. รัตนโกสินทร์ “ว. วินิจฉัยกุล”
35. เรื่องของน้ำพุ “สุวรรณีย์ สุคนธา”
36. ลูกอีสาน คำพูน บุญทวี
37. โลกกว้าง “กาญจนา นาคันทน์”
38. โลกใบนี้โคจรรอบกระทะกับหม้อเหล็ก (และต้นไม้ด้วย) คณา คชา
39. เวลาในขวดแก้ว ประภัสสร เสวิกุล
40. สายใยแห่งความรัก อุดม วิเศษสาร
41. สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน วินทร์ เลียววาริณ
42. สีแผ่นดิน หม่อมราชวงศ์คึกฤทธิ์ ปราโมช
43. หลวงตา “แพร เยื่อไม้”
44. อมตะ วิมล ไทรนันทน์
45. อยู่กับก๋ง “หยก บูรพา”
46. อะไรจะดีไปกว่านี้ ดำรง อารีกุล
47. www.คุณย่า.com “ดวงใจ”

สารคดี

1. กลอนสัมผัสใจได้อย่างไร วาสนา บุญสม
2. คนกล้า วันชัย ตันติวิทยาพิทักษ์
3. คนไทยสู่ยุคไอที พระธรรมปิฎก (ป.อ. ปยุตฺโต)
4. คนรักหมา หม่อมราชวงศ์คึกฤทธิ์ ปราโมช
5. คนเราควรฝัน จำนง เทพหัสดิน ณ อยุธยา
6. คีตกวีลูกทุ่ง : ไพบูลย์ บุตรขัน วัฒน วรรณยางกูร
7. คือคนในความทรงจำ ภานุ มณีวัฒนกุล
8. คุณดอกสุดท้าย จุรินทร์ ศรีสะอาด
9. คู่มือมนุษย์ พุทธทาสภิกขุ
10. จักรवालและอวกาศ นิพนธ์ ทรายเพชร
11. ชีวิตที่เลือกไม่ได้ กฤษณา กุศลาลัย
12. ชุด ๑๐๐ ปีขุนวิจิตรมาตรา : เด็กคลองบางหลวง “กาญจนาคพันธ์”
13. ซูเปอร์มด ถ้วยักษ์ และแม่หนี อ้อยและหม่อง กาญจนะวณิชย์
14. ตีทะเลสาบ อาบทะเลทราย “ปิ่นหลา สันกาลาคีรี”
15. เด็กพันธุ์ใหม่วัย X อรสม สุทธิสาคร
16. เดินป่าเสาะหาชีวิตจริง เสกสรรค์ ประเสริฐกุล
17. ทะเล ป่า ภูเขา ไผ่ตรี ลิ้มปชาติ
18. ธรรมชาตินานาชาติ นพ.บุญส่ง เลขะกุล
19. ธรรมบท เสฐียรพงษ์ วรรณปก
20. นกเงือก สัญลักษณ์แห่งป่าดงดิบ พิไล พูลสวัสดิ์
21. นครประวัติศาสตร์พระนครศรีอยุธยา มรดกโลกทางวัฒนธรรม จุฬารักษ์ ดำริห์กุล
22. นักวิทยาศาสตร์ไทย สมบัติ จำปาเงิน
23. นั่งคุยกับความตาย เชิด ทรงศรี

24. นำชมศิลปกรรมตามวัด (วัดในกรุงเทพมหานคร) วิบูลย์ ลี้สุวรรณ
25. บ้านไม้ริมทางรถไฟ “ราชศักดิ์”
26. บุปผชาติแห่งชีวิต ระวี ภาวิไล
27. ป่าระเบิด สัตว์สลวย “คมทวน คันธนู”
28. พ่อ : พระยาอนุমানราชชน สมศรี สุขุมลันนันทน์
29. มะเฟืองรอฝาน ประภาส ชลศรานนท์
30. มิตรภาพต่างสายพันธุ์ ม.ล. ปริญญากร วรวรรณ
31. แม่เล่าให้ฟัง สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา
32. เรื่องทองแดง พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช
33. ลั่นชกนักเดินทาง ศุ บุญเลี้ยง
34. โลกสี่คราม หม่อมเจ้าชาตรีเฉลิม ยุคล
35. โลกใหญ่ใบมด โดมร ศุขปรีชา
36. วิชาตัวเบา คุณหญิงจางงศรี หาญเจนลักษณ์
37. สงครามมืด วันญี่ปุ่นบุกไทย สรศักดิ์ แผงสภา
38. สายน้ำและความทรงจำ ชีรภาพ โลหิตกุล
39. สืบจากศพ พญ. พรทิพย์ โรจนสุนันท์
40. หลังม่านนางโชว์ เดชาวุฒิ ฉันทากะโร
41. แหงนหน้าเล่า สิริยากร พุกกะเวส
42. เอดส์ไดอารี่ วินาทีชีวิต “แก้ว”
43. ไลน์สโตน ผู้พลิกจักรวาล ดร. ชัยวัฒน์ คุประตกุล

กวีนิพนธ์

1. เจียบสะท้อน โทศล กลมกล่อม
2. ถักธูลีทอสายรุ้ง สมบัติ ตั้งก่อเกียรติ
3. ที่ใดมีรัก ที่นั่นมีรัก ไพโรรินทร์ ชาวงาม
4. บ้านเก่า “โชคชัย บัณฑิต”
5. ไร่ไม้ที่หายไป จิระนันท์ พิตรปรีชา
6. ปณิธานกวี อังคาร กัลยาณพงศ์
7. ปั้นมากับมือ เตือนใจ บัณฑิต
8. เพียงความเคลื่อนไหว เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์
9. มือนั้นสีขาว ศักดิ์ศิริ มีสมสืบ
10. อยู่ยาวसान จินตนา ปิ่นเฉลียว

• ชื่อสำนักพิมพ์ (หนังสือ 100 เล่ม) แยกตามประเภทหนังสือ

<u>ประเภท</u>	<u>ชื่อหนังสือ</u>	<u>ชื่อสำนักพิมพ์</u>
กวีนิพนธ์	เงิบตะท่อน	ดอกหญ้า
กวีนิพนธ์	ถักธูลีทอตาอู้ง	ประกายแสง
กวีนิพนธ์	ที่ใดมีรัก ที่นั่นมีรัก	แพรวสำนักพิมพ์
กวีนิพนธ์	บ้านเก่า	รุปรุ่งเรือง
กวีนิพนธ์	ใบไม้ที่หาต่อไป	แพรวสำนักพิมพ์
กวีนิพนธ์	ปณิธานกวี	กะรัต
กวีนิพนธ์	ปิ่นมาถับมือ	ดอกหญ้า
กวีนิพนธ์	เพียงความเคลื่อนไหว	แก้วเกล้าพิมพ์การ
กวีนิพนธ์	มีอนันต์สีขาว	สามัคคีสาร
กวีนิพนธ์	อยุธยาสถาน	ประพันธ์สาส์น
บันเทิงคดี	กฎแห่งกรรม	คุรุสภา/อักษรสามัคคี
บันเทิงคดี	กองทัพธรรม	สร้างสรรค์บุ๊ค
บันเทิงคดี	แก้วจอมแก่น	นานมีบุ๊คส์
บันเทิงคดี	ข้างหลังภาพ	ดอกหญ้า
บันเทิงคดี	ข้ามเวลามารัก	คัมเบิ้ลนอน
บันเทิงคดี	ขุนศึก	บางหลวง
บันเทิงคดี	คำวิงวอนของมนุษยชาติ	ประพันธ์สาส์น
บันเทิงคดี	กฤษณ์ปุณยานุภาพ	คมบาง
บันเทิงคดี	คู่กรรม	ณ บ้านวรรณกรรม
บันเทิงคดี	จดหมายจากเมืองไทย	ไพจิตร
บันเทิงคดี	เจ้าจันทร์ผมหอม นีราศพระธาตุอินทร์แขวน	กษัตริย์บุ๊คส์
บันเทิงคดี	ช่างตำราญ	สามัญชน
บันเทิงคดี	ชุดกฤษณ์ปิศาจไทย	วิริยะ
บันเทิงคดี	ชุดล่องไพร	กระท่อม
บันเทิงคดี	ซอขลุ่ยเข้วกัน	บูรพาสาส์น
บันเทิงคดี	ดิอีเนอ	วิศเคอร์ทัพลักษณ์
บันเทิงคดี	เด็กชายจากดาวอื่น	ผีเสื้อ
บันเทิงคดี	เด็กหญิงนางฟ้า	อมรินทร์บุ๊คเซ็นเตอร์
บันเทิงคดี	เดอะไวท์โรด	สยามอินเตอร์คอมิกส์

บ้านเที่ยงคดี	คลังสูง ชุงหนัก	รูปรี
บ้านเที่ยงคดี	ทวาชสิเพลิง	คืบเบ็ลนาฮน
บ้านเที่ยงคดี	บึงหญ่าป่าใหญ่	กอไผ่
บ้านเที่ยงคดี	ใบไม้ร่วงใบไปใหญ่	บ้านหนังสือ
บ้านเที่ยงคดี	ปีะปายปลาการ์ตูน	บ้านพระอาทิตย์
บ้านเที่ยงคดี	ปลาทอง	คืบเบ็ลนาฮน
บ้านเที่ยงคดี	ปูนปิดทอง	คืบเบ็ลนาฮน
บ้านเที่ยงคดี	ผีเสื้อและดอกไม้	ผีเสื้อ
บ้านเที่ยงคดี	ผู้ดับดวงอาทิตย์	ประพันธ์สำสัน
บ้านเที่ยงคดี	พระมหาชนก	วังสวนจิตรลดา
บ้านเที่ยงคดี	ฟ้าบ่กั้น	แพรว สำนักพิมพ์
บ้านเที่ยงคดี	มหัศจรรย์ในห้องหึ่ง	ชนนิยม
บ้านเที่ยงคดี	เมืองมูมจก	กาสมารุต
บ้านเที่ยงคดี	รวมเรื่องสั้นชุดคนอยู่วัด	บรรณกิจ/บ้านไมตรี
บ้านเที่ยงคดี	รัตนโกสินทร์	ดอกหญ้า
บ้านเที่ยงคดี	เรื่องของน้ำพุ	ศิลปบรรณาการ
บ้านเที่ยงคดี	ลูกอีสาน	บรรณกิจ/ปิ๊ตเชียน
บ้านเที่ยงคดี	โลกกว้าง	คุรุสภา
บ้านเที่ยงคดี	โลกใบนี้โคจรรอบกระแทกกับหม้อเหล็ก (และต้นไม้ด้วย)	นานมีบุ๊คส์
บ้านเที่ยงคดี	เวลาในขวดแก้ว	ไฟล์เปเปอร์
บ้านเที่ยงคดี	สายใยแห่งความรัก	คืบเบ็ลนาฮน
บ้านเที่ยงคดี	สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน	สำนักพิมพ์ 113
บ้านเที่ยงคดี	สี่แผ่นดิน	เดอะบุ๊คส์เลิฟเวอร์
บ้านเที่ยงคดี	หลวงตา	ธรรมสภา
บ้านเที่ยงคดี	อมตะ	สยามประเทศ
บ้านเที่ยงคดี	อยู่กับถั่ง	มอร์นิ่งบุ๊ค
บ้านเที่ยงคดี	อะไรจะดีไปกว่านี้	มติชน
บ้านเที่ยงคดี	" www.kuayy1.com "	เพื่อนดี อักษร ไสภณ
สารคดี	กลอนสัมผัสใจได้อย่างไร	ประกายแสง
สารคดี	คนกล้า	สารคดี

สารคดี	คนไทยสู่ศอกไอที	สหธรรมมิก
สารคดี	คนรักหมา	ดอกหญ้า
สารคดี	คนเรากวีสืบ	พิมพ์คำ
สารคดี	คิดทวิลูกทุ่ง ไทบูลย์ บุตรชน	แพรวสำนักพิมพ์
สารคดี	คือคนในความทรงจำ	แพรวสำนักพิมพ์
สารคดี	คุณดอกสุคทัย	อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชซิง
สารคดี	ผู้มีกมบุษย์	สุขภาพใจ
สารคดี	จักรวาลและอวกาศ	ศูนย์บริวิจักษ์เพื่อการศึกษา
สารคดี	ชีวิตที่เลือกไม่ได้	แม่คำผาง
สารคดี	ชุด 100 ปีนวนวิจิตรมาตรา เด็กคลองบางหลวง	สารคดี
สารคดี	ซูเปอร์มด ถ้วยชัยและแม่หมี่	สารคดี
สารคดี	คิมทะเลสาบ อายทะเลทราย	แพรวสำนักพิมพ์
สารคดี	เด็กพันธุ์ใหม่วัย x	สารคดี
สารคดี	เดินป่าเสาะหาชีวิตจริง	สามัญ
สารคดี	ทะเล ป่าภูเขา	หมึกจิบ
สารคดี	ธรรมชาติในนาสตัว	สารคดี
สารคดี	ธรรมชาติ (พุทธวิงนะในธรรมชาติ)	เคล็ดไทย
สารคดี	นกเงือก สัญลักษณ์แห่งป่าดงดิบ	สารคดี
สารคดี	นครประวัติศาสตร์พระนครศรีอยุธยา มรดกโลกทางวัฒนธรรม	กรุณา
สารคดี	นักวิทยาศาสตร์ไทย	ต้นอ้อ
สารคดี	นั่งคุยกับความตาย	มติชน
สารคดี	นำชมศิลปกรรมตามวัด (วัดในกรุงเทพมหานคร)	ต้นอ้อ
สารคดี	บ้านไม้ริมทางรถไฟ	อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชซิง
สารคดี	บุปผชาติแห่งชีวิต	ผีเสื้อ
สารคดี	ป่าระบัด สัตว์สลาว	222
สารคดี	พ่อ พระอานูมานราชชน	มูลนิธิเสถียร โจนส์สัน และประณีต
สารคดี	มะเฟืองรอฝาน	มติชน
สารคดี	นิทรรศการต่างสายพันธุ์	Openbxxks
สารคดี	แม่เล่าให้ฟัง	สุวิวงศ์บุ๊คเซนเตอร์
สารคดี	เรื่องทองแดง	อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชซิง

สารคดี	ถิ่นซึกนั๊กเคินทาง	กะทิกะลา
สารคดี	โลกสี่กรม	แพรวสำนักพิมพ์
สารคดี	โลกใหญ่ใบมด	ดิเอ็มจี
สารคดี	วิชาตัวเบา	อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชซิง
สารคดี	สงครามมิด วันญี่ปุ่นบุกไทย	สารคดี
สารคดี	สายน้ำและความทรงจำ	แพรวสำนักพิมพ์
สารคดี	สืบจากศพ	คลินิกบ้านและสวน
สารคดี	หลังม่านนางโชว์	ภาอมารูต
สารคดี	แหงนหน้าแล้ว	สุคส์ปาดาร์สำนักพิมพ์
สารคดี	เอสดีไอเอวี วินาทีชีวิต	ดอกหญ้า 2(XX)
สารคดี	อินเทอร์เน็ต ผู้พลิกจักรวาล	สารคดี

• ชื่อสำนักพิมพ์ (หนังสือ 100 เล่ม) แยกตามชื่อสำนักพิมพ์

<u>ชื่อสำนักพิมพ์</u>	<u>ประเภท</u>	<u>ชื่อหนังสือ</u>
222	สารคดี	เป่าระเบิด ตีตัวตลย
Openbooks	สารคดี	มิตรภาพต่างลัทธิพันธุ์
กระบอก	บันเทิงคดี	ชุดล่องไพร
กอไผ่	บันเทิงคดี	เบิ่งภูเขาป่าใหญ่
กะทิทะเล	สารคดี	ล้นชัณษ์กเดินทาง
กะรัต	กวีนิพนธ์	ปณิธานกวี
กาชมารุต	บันเทิงคดี	เมืองมฤตกา
กาชมารุต	สารคดี	หลังม่านนางไขว้
เก็ทวกล้ำพิมพ์การ	กวีนิพนธ์	เพียงความเคลื่อนไหว
กษัตริย์/บุคควิล	บันเทิงคดี	เจ้าจันทร์สมหอม นัร เทพระธาตุดินทร์แชนวน
กมลบาง	บันเทิงคดี	คุณปู่ วันตาโต
คลินิกก้นและสวน	สารคดี	สืบจากศพ
kurska	บันเทิงคดี	โลกกว้าง
kurska	สารคดี	นครประวัติศาสตร์พระนครศรีอยุธยา มรดกโลกทางวัฒนธรรม
kurska/อักษรสมัย	บันเทิงคดี	กฎแห่งกรรม
เคล็ดไทย	สารคดี	ธรรมบท (พุทธวจนะในธรรมบท)
ชนนิยม	บันเทิงคดี	มหกรรมในท้องทุ่ง
๗ บ้านวรรณกรรม	บันเทิงคดี	คู่กรรม
ดอกหญ้า	กวีนิพนธ์	เงิบสะท้อ
ดอกหญ้า	กวีนิพนธ์	ปิ่นมาดกับมือ
ดอกหญ้า	บันเทิงคดี	ข้างหลังภาพ
ดอกหญ้า	บันเทิงคดี	รัตนโกสินทร์
ดอกหญ้า	สารคดี	คนรักหมา
ดอกหญ้า 2(XX)	สารคดี	เอดส์ไออาร์ วีนาทีชีวิต
ดับเบิลนาชน์	บันเทิงคดี	ข้ามเวลามาหารัก
ดับเบิลนาชน์	บันเทิงคดี	ทรายสีเพลิง
ดับเบิลนาชน์	บันเทิงคดี	ปลากง
ดับเบิลนาชน์	บันเทิงคดี	ปู่นโปดทอง
ดับเบิลนาชน์	บันเทิงคดี	สายใยแห่งความรัก

ดิเอ็มจี	สารคดี	โลกใหญ่ใบมด
เดอะบู้คส์เลิฟเวอร์	บันเทิงคดี	สี่แผ่นดิน
ต้นอ้อย	สารคดี	นักวิทยาศาสตร์ไทย
ต้นอ้อ	สารคดี	นำชมศาลาการรมตบวัด (วัดในกรุงเทพมหานคร)
ธรรมสภา	บันเทิงคดี	หลวงดา
นนมบุ๊คส์	บันเทิงคดี	แก้วจอมแก่น
นนมบุ๊คส์	บันเทิงคดี	โลกใบนี้โคจรรอบกระทะกับหม้อเหล็ก (และค้นไม้ด้วย)
บรรณกิจ/บ้านโมตรี	บันเทิงคดี	รวมเรื่องสั้นชุดคนอยู่วัด
บรรณกิจ/วิปิตเซียน	บันเทิงคดี	ลูกอีสาน
บางหลวง	บันเทิงคดี	ขุนศึก
บ้านพระอาทิตย์	บันเทิงคดี	โป๊ะไปลาการ์ตูน
บ้านหนังสือ	บันเทิงคดี	ใบไม้ร่วงในป่าใหญ่
บูรพาสาสน์	บันเทิงคดี	ซอขเดียวกัน
ประกายแสง	กวีนิพนธ์	ถักตุลิตอสาขัง
ประกายแสง	สารคดี	กลอนสัมผัสใจได้อย่างไร
ประพันธ์สาสน์	กวีนิพนธ์	อตุธยวสาน
ประพันธ์สาสน์	บันเทิงคดี	คำวิงวอนของมนุษยชาติ
ประพันธ์สาสน์	บันเทิงคดี	ผู้ตีบดวงอาทิตย์
ผีเสื้อ	บันเทิงคดี	เด็กชายจากดาวอื่น
ผีเสื้อ	บันเทิงคดี	ผีเสื้อและดอกไม้
ผีเสื้อ	สารคดี	บุปผชาติแห่งชีวิต
พิมพ์คำ	สารคดี	คนเราควรมีฝัน
เพื่อนดี อักษรโสภณ	บันเทิงคดี	"www.กฤษณา.com"
แพรวสำนักพิมพ์	กวีนิพนธ์	ที่ใดมีรัก ที่นั่นมีรัก
แพรวสำนักพิมพ์	กวีนิพนธ์	ใบไม้ที่หายไป
แพรวสำนักพิมพ์	บันเทิงคดี	ฟ้าบ่กั้น
แพรวสำนักพิมพ์	สารคดี	คิดกวีลูกทุ่ง โปปูลย์ บุตรขัน
แพรวสำนักพิมพ์	สารคดี	คือคนในความทรงจำ
แพรวสำนักพิมพ์	สารคดี	คัมภีร์เลขบ อายทะเลทราย
แพรวสำนักพิมพ์	สารคดี	โลกสี่คราม

แพรวสำนักพิมพ์	สารคดี	สายน้ำและทิวเมืองทอง
โพธิ์จร	บันเทิงคดี	จดหมายเหตุเมืองไทย
ไฟล์แปเปอร์	บันเทิงคดี	เวลาในขวดแก้ว
มติชน	บันเทิงคดี	อะไรจะดีไปถนัด
มติชน	สารคดี	นั่งคุยกับทิวทองแดง
มติชน	สารคดี	มะเฟืองรอฝน
มอร์นิ่งบุ๊ก	บันเทิงคดี	อยู่กับงู
มูลนิธิเสถียร โสภนและประทีป	สารคดี	พ่อ พระยาอนุমানราชธนะ
แม่คำผาง	สารคดี	ชีวิตที่เลือกไม่ได้
วิคเตอร์พับลิชซิ่ง	บันเทิงคดี	ผีเย็นเอ
รูปจันทร์	กวีนิพนธ์	บ้านเก่า
รูปรวี	บันเทิงคดี	คลังสูง ชุงหนัก
วังสวนจิตรลดา	บันเทิงคดี	พระมหาชนก
วิริยะ	บันเทิงคดี	ชุดฤดูผ้าป่าใจไทย
ศิลปบรรณาการ	บันเทิงคดี	เรื่องของน้ำพุ
ศูนย์วิจัยเพื่อการศึกษา	สารคดี	จักรวาลและอวกาศ
สยามประเทศ	บันเทิงคดี	อมตะ
สยามอินเตอร์คอมิกส์	บันเทิงคดี	เดอะไวไฟโรด
สร้างสรรค์บุ๊ก	บันเทิงคดี	กองทัพธรรม
สหธรรมมิก	สารคดี	คนไทยสู่ยุคไอที
สามัคคีสาร	กวีนิพนธ์	มือนั้นสีขาว
สามัญ	สารคดี	เดินป่าสะเทาะหาชีวิตจริง
สามัญชน	บันเทิงคดี	ช่างสำราญ
สารคดี	สารคดี	คนกล้า
สารคดี	สารคดี	ชุด 100 ปีขุนวิจิตรมาตรา เด็กคลองบางหลวง
สารคดี	สารคดี	ซูเปอร์มด ตัวตึกใบและแม่หมี่
สารคดี	สารคดี	เด็กพันธุ์ใหม่วัย ๔
สารคดี	สารคดี	ธรรมชาติคนานาสัตว์
สารคดี	สารคดี	นกเงือก สัญลักษณ์แห่งป่าดงดิบ
สารคดี	สารคดี	สงครามมิด วันญี่ปุ่นบุกไทย

สารคดี	สารคดี	ไอ้คนโตคนผู้หลักจกักรวาล
สำนักพิมพ์ 113	บ้านเที่ยงคืน	สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน
สุขภาพใจ	สารคดี	คู่มือมนุษย์
ตุลย์ปลัดเห่สำนักพิมพ์	สารคดี	แหงนหน้าเล่า
สุวิ วงษ์บุ๊คเซนเตอร์	สารคดี	แม่เล่าให้ฟัง
หมึกจัน	สารคดี	ทะเล ป่า ภูเขา
อมรินทร์บุ๊คเซ็นเตอร์	บ้านเที่ยงคืน	เด็กหญิงนางฟ้า
อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชซิง	สารคดี	คุณดอกศุคทัต
อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชซิง	สารคดี	บ้านไม้ริมทางรถไฟ
อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชซิง	สารคดี	เรื่องทองแดง
อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชซิง	สารคดี	วิชาควม

ภาคผนวก 6 : ประกาศรายละเอียดโครงการ ...

การประกวดการเขียน “เล่มนี้ฉันอ่าน”

ครั้งที่ 1/2547

โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ

จัดโดยสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.)

ร่วมกับสำนักพิมพ์สารคดี

1. วัตถุประสงค์ของโครงการ

ระยะสั้น :

- (1.1) เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านอย่างวิเคราะห์วิจารณ์ของเยาวชน
- (1.2) เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ทัศนคติความนิยมในการอ่าน และทักษะการวิเคราะห์วิจารณ์หนังสือของเยาวชน

ระยะยาว :

- (1.3) เพื่อสร้างแผนยุทธศาสตร์ในการติดตามและส่งเสริมพัฒนาการของเยาวชน
- (1.4) เพื่อกระตุ้นบทบาทของโรงเรียนในการส่งเสริมและพัฒนาการอ่านของนักเรียน

2. ระดับการประกวด รางวัลทุนการศึกษาและรางวัลสำหรับโรงเรียน

ระดับการประกวด มี 2 ระดับ

- (2.1) ระดับทั่วไป : ทุนการศึกษา 50 ทุน ทุนละ 5,000 บาท (ห้าพันบาท) และเกียรติบัตร
 - งานเขียนผ่านรอบคัดเลือก 100 ชิ้น ผู้เขียนได้รับของรางวัล
 - ทุกงานเขียนที่ชนะการประกวด (รวม 50 ชิ้น) โรงเรียนที่นักเรียนศึกษาอยู่จะได้รับเกียรติบัตรด้วย
- (2.2) ระดับเข้มข้น : ทุนการศึกษา 10 ทุน ทุนละ 10,000 บาท (หนึ่งหมื่นบาท) และเกียรติบัตร
 - งานเขียนผ่านรอบคัดเลือก 50 ชิ้น ผู้เขียนได้รับของรางวัล
 - ทุกงานเขียนที่ชนะการประกวด (รวม 10 ชิ้น) โรงเรียนที่นักเรียนศึกษาอยู่จะได้รับเกียรติบัตรด้วย

★ รางวัลพิเศษสำหรับโรงเรียน : โล่และเงินอุดหนุนซื้อหนังสือเข้าห้องสมุดเป็นเงิน 10,000 บาท (หนึ่งหมื่นบาท) สำหรับโรงเรียนที่มีนักเรียนส่งงานเขียนเข้าประกวดมากที่สุดในแต่ละระดับ

★ ผลงานที่ได้รับรางวัล จะได้รับการตีพิมพ์เผยแพร่

3. ผู้มีสิทธิส่งงานเขียนเข้าประกวด

● นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 หรือเทียบเท่า อายุไม่เกิน 20 ปี (ถึง 31 พฤษภาคม 2547) ทุกประเภท สถาบันการศึกษา (สามัญ, อาชีวศึกษา, การศึกษานอกโรงเรียน หรือ กศน. และการศึกษาทางเลือก เช่น โฮมลกูล) ทั้งภาครัฐบาลและเอกชน

4. ประเภทหนังสือสำหรับการเขียนประกวด

- หนังสือภาษาไทยเป็นเล่มทุกประเภท ยกเว้นตำรา แบบเรียน หนังสือแปล และหนังสือคู่มือ ไม่จำกัดปีตีพิมพ์

5. กติกาการส่งงานเขียนเข้าประกวด : มี 2 ระดับ

(5.1) ระดับทั่วไป

- นักเรียนเลือกหนังสือ 2 เล่มที่ชื่นชอบ แล้วเขียนข้อเขียน (ไม่จำกัดรูปแบบการเขียน) เกี่ยวกับหนังสือเล่มที่เลือก (เช่น สนุกอย่างไร? ดีอย่างไร?) ชักชวนให้เพื่อนนักเรียนด้วยกันอยากอ่านหนังสือเล่มที่แนะนำ โดยมีการวิเคราะห์วิจารณ์ให้เห็นคุณค่าหนังสือเล่มที่เลือก ทั้งนี้ให้นักเรียนตั้งชื่องานเขียนที่ส่งเข้าประกวดให้น่าสนใจด้วย
- ส่งงานเขียน โดยพิมพ์หรือเขียนให้อ่านง่าย ความยาวไม่เกิน 4 หน้ากระดาษ A4 เข้าประกวด

(5.2) ระดับเข้มข้น

- นักเรียนเลือกหนังสือ 3 เล่มที่ชื่นชอบ จากรายชื่อหนังสือ 100 เล่มแนะนำโดยโครงการ หรือหนังสือเล่มอื่นๆ ที่นักเรียนเลือกเอง แล้วเขียนข้อเขียน (ไม่จำกัดรูปแบบ) เกี่ยวกับหนังสือเล่มที่เลือก ชักชวนให้เพื่อนนักเรียนด้วยกันอยากอ่านหนังสือเล่มที่แนะนำ โดยมีการวิเคราะห์วิจารณ์ที่เข้มข้นกว่าระดับทั่วไป ให้เห็นคุณค่าหนังสือเล่มที่เลือก ทั้งนี้ให้นักเรียนตั้งชื่องานเขียนที่ส่งเข้าประกวดให้น่าสนใจด้วย
- ส่งงานเขียนโดยพิมพ์หรือเขียนให้อ่านง่าย ความยาวไม่เกิน 5 หน้ากระดาษ A4 เข้าประกวด

★ นักเรียน 1 คน มีสิทธิส่งงานเขียนเข้าประกวด 1 ชิ้น

★ ทุกงานเขียนที่ส่งเข้าประกวด ให้นักเรียนระบุชื่อ-นามสกุล วันเดือนปีเกิด ชั้นเรียน ที่อยู่ โทรศัพท์ที่ติดต่อได้ ของนักเรียน และอีเมลแอดเดรส (ถ้ามี) ระบุชื่อโรงเรียนและที่อยู่ โดยให้ระบุชื่อ ครู-อาจารย์ ผู้บริหาร การส่งงานเขียนเข้าประกวดด้วย

6. กำหนดเวลาส่งงานเขียนเข้าประกวด

- ระหว่างวันที่ 18 พฤศจิกายน 2546 ถึงวันที่ 31 พฤษภาคม 2547

7. การส่งงานเขียนเข้าประกวด

● นักเรียนส่งงานเขียน เป็นกระดาษหรือแผ่นดิสก์ ทางไปรษณีย์ ถึง รศ. ดร. ชัยวัฒน์ คุประตกุล : หัวหน้าโครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ เลขที่ 2/227 หมู่ 1 บ้านแมกไม้ วัชรพล ซ. 17. ถ. รัตนโกสินทร์สมโภช แขวง/เขต กายใหม่ กรุงเทพฯ 10220 หรือส่งทางอีเมล kshaiwat2@hotmail.com หรือ kshaiwat3@yahoo.com

8. ผลการประกวดและมอบรางวัล

- ประกาศผลการประกวดและมอบรางวัลในงานมหกรรมหนังสือ ปี 2547 (เดือนตุลาคม)

สอบถามเกี่ยวกับการประกวดที่ โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ โทร./โทรสาร : 0-2991-8969 และ 0-1805-9470

ดูรายละเอียดการประกวดและรายชื่อหนังสือ 100 เล่มแนะนำโดยโครงการที่

www.trf.or.th และ www.sarakadee.com

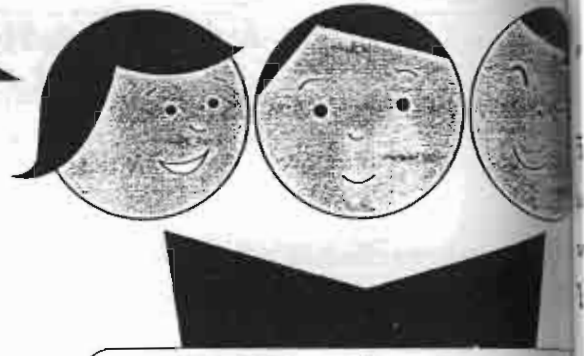
โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ

โดยเยาวชน เพื่อเยาวชน

ประกวดการเขียนถึงรางวัลคุณการศึกษาคั้งที่ 1
ประจำปี 2547 รวม 350,000 บาท

เล่มนี้ น่าอ่าน

โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ

ชวนเพื่อนอ่านหนังสือ

ในแบบของคุณเอง

- เขียนแนะนำหนังสือที่ชื่นชอบ หนังสือภาษาไทยทุกประเภท ยกเว้นตำรา หนังสือแปล และหนังสือคู่มือ
- ตั้ง "ชื่อเรื่อง" เอง และไม่จำกัดวิธีการเขียน
- เขียนให้คล้องใจเพื่อน (เช่นอยากอ่านหนังสือเล่มที่แนะนำ)

ผู้มีสิทธิส่งผลงาน

- นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 หรือเทียบเท่า ทั่วประเทศ อายุไม่เกิน 20 ปี (ในระยะเวลาส่งผลงาน)

รางวัล

รางวัล 2 ระดับ รอคคุณอยู่ กติกามาแบบ 1 ระดับทั่วไป

- ทุนการศึกษา 50 ทุน ทุนละ 5,000 บาท (เข้ารอบ 100 ชิ้น รับซองรางวัล)
- เกียรติบัตรสำหรับนักเรียนและโรงเรียนที่มีนักเรียนชนะการประกวด

กติกามาแบบ 2 ระดับเข้มข้น

- ทุนการศึกษา 10 ทุน ทุนละ 10,000 บาท (เข้ารอบ 50 ชิ้น รับซองรางวัล)
- เกียรติบัตรสำหรับนักเรียนและโรงเรียนที่มีนักเรียนชนะการประกวด

รางวัลพิเศษ

- ได้และเงินอุดหนุนหรือหนังสือเข้าห้องสมุด 10,000 บาท สำหรับโรงเรียนที่มีนักเรียนส่งงานเขียนเข้าประกวดมากที่สุดในแต่ละระดับ

*** ผลงานที่ได้รับรางวัล จะได้รับการตีพิมพ์ลงในนิตยสารต่อไป ***

กติกา

การส่งงาน

- ทางไปรษณีย์ ไปรษณีย์ หรือแฟกซ์ได้ที่
ศ.ศ. วัฒนศิริ คุปตะวงศ์
หัวหน้าโครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ
2227 หมู่ 1 บ้านแม่แก้ววิจิตรภาค ๓
ถ. รัตนโกสินทร์สมโภช ฝั่งวังเขตร้อยเอ็ด
• อีเมลที่ : kshaiwat2@hotmail.com หรือ kshaiwat2227@hotmail.com
*** การเขียนชิ้นงานต้องเป็นต้นฉบับหรือพิมพ์
ชื่อโรงเรียนและชื่อผู้เขียนลงบนซองส่งงาน ***

ระยะเวลาส่งผลงาน

วันที่ 18 พฤศจิกายน 2546-31 พฤษภาคม 2547
ประกาศผลการตัดสินและมอบรางวัล
เดือนตุลาคม 2547

เลือกเอง เขียนเอง : 1 คนต่อผลงาน 1 ชิ้น

กติกามาแบบ 1 ระดับทั่วไป

- เขียนแนะนำหนังสือ 2 เล่มที่ตนเองเลือกเอง (ยกเว้นตำรา คู่มือ)
- ตั้งชื่อเรื่องให้สั้นกระชับ ไม่เกิน 10 คำ

กติกามาแบบ 2 ระดับเข้มข้น

- เขียนแนะนำหนังสือ 3 เล่มที่ตนเองเลือกเอง (ยกเว้นตำรา คู่มือ)
- ตั้งชื่อเรื่องให้สั้นกระชับ ไม่เกิน 10 คำ

รายชื่อหนังสือ 100 เล่ม ที่แนะนำสำหรับนักเรียน ระดับชั้นมัธยม

1. กุศลินทร " ๓ สิงห์คู่ "
2. กษัตริย์ราช " ๓ สิงห์คู่ "
3. กษัตริย์ราช " ๓ สิงห์คู่ "
4. กษัตริย์ราช " ๓ สิงห์คู่ "
5. กษัตริย์ราช " ๓ สิงห์คู่ "
6. กษัตริย์ราช " ๓ สิงห์คู่ "
7. กษัตริย์ราช " ๓ สิงห์คู่ "
8. กษัตริย์ราช " ๓ สิงห์คู่ "
9. กษัตริย์ราช " ๓ สิงห์คู่ "
10. กษัตริย์ราช " ๓ สิงห์คู่ "

11. กษัตริย์ราช " ๓ สิงห์คู่ "
12. กษัตริย์ราช " ๓ สิงห์คู่ "
13. กษัตริย์ราช " ๓ สิงห์คู่ "
14. กษัตริย์ราช " ๓ สิงห์คู่ "
15. กษัตริย์ราช " ๓ สิงห์คู่ "
16. กษัตริย์ราช " ๓ สิงห์คู่ "
17. กษัตริย์ราช " ๓ สิงห์คู่ "
18. กษัตริย์ราช " ๓ สิงห์คู่ "
19. กษัตริย์ราช " ๓ สิงห์คู่ "
20. กษัตริย์ราช " ๓ สิงห์คู่ "

21. กษัตริย์ราช " ๓ สิงห์คู่ "
22. กษัตริย์ราช " ๓ สิงห์คู่ "
23. กษัตริย์ราช " ๓ สิงห์คู่ "
24. กษัตริย์ราช " ๓ สิงห์คู่ "
25. กษัตริย์ราช " ๓ สิงห์คู่ "
26. กษัตริย์ราช " ๓ สิงห์คู่ "
27. กษัตริย์ราช " ๓ สิงห์คู่ "
28. กษัตริย์ราช " ๓ สิงห์คู่ "
29. กษัตริย์ราช " ๓ สิงห์คู่ "
30. กษัตริย์ราช " ๓ สิงห์คู่ "

31. กษัตริย์ราช " ๓ สิงห์คู่ "
32. กษัตริย์ราช " ๓ สิงห์คู่ "
33. กษัตริย์ราช " ๓ สิงห์คู่ "
34. กษัตริย์ราช " ๓ สิงห์คู่ "
35. กษัตริย์ราช " ๓ สิงห์คู่ "
36. กษัตริย์ราช " ๓ สิงห์คู่ "
37. กษัตริย์ราช " ๓ สิงห์คู่ "
38. กษัตริย์ราช " ๓ สิงห์คู่ "
39. กษัตริย์ราช " ๓ สิงห์คู่ "
40. กษัตริย์ราช " ๓ สิงห์คู่ "

41. กษัตริย์ราช " ๓ สิงห์คู่ "
42. กษัตริย์ราช " ๓ สิงห์คู่ "
43. กษัตริย์ราช " ๓ สิงห์คู่ "
44. กษัตริย์ราช " ๓ สิงห์คู่ "
45. กษัตริย์ราช " ๓ สิงห์คู่ "
46. กษัตริย์ราช " ๓ สิงห์คู่ "
47. กษัตริย์ราช " ๓ สิงห์คู่ "
48. กษัตริย์ราช " ๓ สิงห์คู่ "
49. กษัตริย์ราช " ๓ สิงห์คู่ "
50. กษัตริย์ราช " ๓ สิงห์คู่ "

51. กษัตริย์ราช " ๓ สิงห์คู่ "
52. กษัตริย์ราช " ๓ สิงห์คู่ "
53. กษัตริย์ราช " ๓ สิงห์คู่ "
54. กษัตริย์ราช " ๓ สิงห์คู่ "
55. กษัตริย์ราช " ๓ สิงห์คู่ "
56. กษัตริย์ราช " ๓ สิงห์คู่ "
57. กษัตริย์ราช " ๓ สิงห์คู่ "
58. กษัตริย์ราช " ๓ สิงห์คู่ "
59. กษัตริย์ราช " ๓ สิงห์คู่ "
60. กษัตริย์ราช " ๓ สิงห์คู่ "

61. กษัตริย์ราช " ๓ สิงห์คู่ "
62. กษัตริย์ราช " ๓ สิงห์คู่ "
63. กษัตริย์ราช " ๓ สิงห์คู่ "
64. กษัตริย์ราช " ๓ สิงห์คู่ "
65. กษัตริย์ราช " ๓ สิงห์คู่ "
66. กษัตริย์ราช " ๓ สิงห์คู่ "
67. กษัตริย์ราช " ๓ สิงห์คู่ "
68. กษัตริย์ราช " ๓ สิงห์คู่ "
69. กษัตริย์ราช " ๓ สิงห์คู่ "
70. กษัตริย์ราช " ๓ สิงห์คู่ "

โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ โครงการเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านอย่างอิสระให้เยาวชน
ขอเกาะรอยละเอียดยิ่งเต็มที่ โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ โทรศัพท์ 0-2991-8969 และ 0-1805-9470
ดูรายละเอียดเพิ่มเติมที่ www.trf.or.th และ www.sarakadee.com

ภาคผนวก 8 : ข่าวประชาสัมพันธ์งานแถลงข่าวเปิดตัวโครงการ.

โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ

ข่าวประชาสัมพันธ์

การประกวดการเขียน "เล่มนี้ดี น่าอ่าน"

สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) ร่วมกับสำนักพิมพ์สารคดี จัดประกวดการเขียน "เล่มนี้ดี น่าอ่าน" ครั้งที่ 1 ปี พ.ศ. 2547 ตามโครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ โดยเยาวชน เพื่อเยาวชน ซึ่งรางวัลทุนการศึกษารวม 350,000 บาท รศ. สุชาติา ชินะจิตร ผู้อำนวยการฝ่าย 3 (ฝ่ายสวัสดิภาพสาธารณะ) สกว. กล่าวว่า "การพัฒนาทักษะการอ่านอย่างมีประสิทธิภาพ จะทำให้เด็กรู้จักคิดสรรสิ่งดี ๆ ที่ควรอ่าน แต่การทำอะไรเกี่ยวกับเด็ก ต้องมีกลยุทธ์ในการสร้างฉันทะ ให้เขาอยากทำ อยากรู้ และอยากเรียนรู้ โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ จึงใช้วิธี 'เด็กเคลื่อนเด็ก' หมายความว่า เด็กควรอ่านหนังสืออะไร ก็ควรจะเป็นคำแนะนำของเด็กด้วยกันว่า 'เล่มนี้ดี น่าอ่าน' เพื่อชักจูงให้คนวัยเดียวกันนี้ก็อยากอ่านตามไปด้วย สุดท้ายก็จะช่วยเสริมโครงการส่งเสริมการอ่านของกระทรวงศึกษาธิการได้"

รศ. ดร. ชัยวัฒน์ คุประตกุล หัวหน้าโครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ กล่าวว่า "การประกวดการเขียนครั้งนี้ เปิดกว้างสำหรับเยาวชนทุกสายการศึกษา ที่กำลังศึกษาอยู่ระหว่างชั้น ม. 1 - ม. 6 หรือเทียบเท่า อายุไม่เกิน 20 ปี ในระยะเวลาส่งผลงานประกวด โดยให้เยาวชนเลือกหนังสือที่ตนเองชอบ หรือที่ทางโครงการแนะนำ เป็นหนังสือภาษาไทย ไม่จำกัดประเภทและปีพิมพ์ (ยกเว้นตำรา แบบเรียน หนังสือแปล และหนังสือคู่มือ) จากนั้นให้เขียนข้อเขียนเป็นภาษาไทย เกี่ยวกับหนังสือเล่มที่เลือกจำกัดรูปแบบการเขียนและการตั้งชื่อเรื่อง ส่งเข้าประกวด โรงเรียนที่มีนักเรียนได้รับรางวัล จะได้รับเกียรติบัตรด้วย ทั้งนี้เพื่อเสริมการมีส่วนร่วมของโรงเรียนในการพัฒนาการอ่านของนักเรียน"

การประกวดการเขียน "เล่มนี้ดี น่าอ่าน" มี 2 ระดับ คือ ระดับทั่วไป และ ระดับเข้มข้น สำหรับระดับทั่วไป ให้นักเรียนเลือกหนังสือที่ตนเองชอบ 2 เล่ม ส่วนระดับเข้มข้น ให้นักเรียนเลือกหนังสือ 3 เล่มที่ตนเองชอบจากรายชื่อหนังสือ 100 เล่มที่แนะนำโดยโครงการ หรือที่นักเรียนเลือกเอง แล้วเขียนเกี่ยวกับหนังสือที่ตนเองเลือก ชักชวนให้เพื่อนอยากอ่านหนังสือเล่มที่ตนเลือก ความยาวไม่เกิน 4 หน้ากระดาษ A4 สำหรับการประกวดระดับทั่วไป และไม่เกิน 5 หน้ากระดาษ A4 สำหรับระดับเข้มข้น รางวัลมี 2 ระดับ คือ รางวัลระดับทั่วไป เป็นเงินทุนการศึกษารางวัลละ 5,000 บาท พร้อมเกียรติบัตร จำนวน 50 รางวัล ระดับเข้มข้น มี 10 รางวัล เป็นเงินทุนการศึกษารางวัลละ 10,000 บาท พร้อมเกียรติบัตร และมีรางวัลพิเศษสำหรับโรงเรียนที่มีคะแนนส่งเข้าประกวดมากที่สุดในแต่ละระดับ รวม 2 รางวัล เป็นโล่และเงินอุดหนุนซื้อหนังสือเข้าห้องสมุด รางวัลละ 10,000 บาท รายละเอียดการส่งข้อเขียนเข้าประกวด และรายชื่อหนังสือแนะนำโดยโครงการ 100 เล่ม (สำหรับการประกวดระดับเข้มข้น) ให้นักเรียนได้ที่โรงเรียน ซึ่งทางโครงการจะได้จัดส่งให้โรงเรียนต่าง ๆ ทั่วประเทศประมาณ 1,000 โรงเรียน ปลายเดือนพฤศจิกายน 2546 และทางเว็บไซต์ : www.irf.or.th และ www.sarakadee.com หรือติดต่อสอบถามหัวหน้าโครงการ และทีมงานโดยตรง

โรงเรียนที่สนใจกิจกรรมการบรรยายพิเศษ "มหัศจรรย์แห่งการอ่าน" โดย รศ. ดร. ชัยวัฒน์ คุประตกุล และคณะ ให้นักเรียนได้ฝึกการอ่านอย่างวิเคราะห์วิจารณ์ และซักถามรายละเอียดการประกวดโดยตรง ขอให้ติดต่อโครงการโดยด่วน กำหนดเวลาส่งผลงานเข้าประกวด ระหว่างวันที่ 18 พฤศจิกายน 2546 - 31 พฤษภาคม 2547 ประกาศผลและรางวัลในงานมหกรรมหนังสือ ปี 2547 (เดือนตุลาคม)

สอบถามรายละเอียดเกี่ยวกับการส่งผลงานเข้าประกวดที่โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ โทรศัพท์/โทรสาร : 0-2991-8969 0-1805-9470

ภาคผนวก 9 : กำหนดการงานแถลงข่าวเปิดตัวโครงการ

กำหนดการงานแถลงข่าวการประกวดการเขียน “ เล่มนี้ลี น่าอ่าน ”

ครั้งที่ 1 / 2547

โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ

จัดโดยสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.)

ร่วมกับสำนักพิมพ์สารคดี

วันอังคาร ที่ 18 พฤศจิกายน 2546

ณ ห้องประชุม 1 สกว. ชั้น 14 อาคารเอสเอ็มทาวเวอร์

10.00 น.

ลงทะเบียน

10.30 น.

-- รศ.สุชาดา ชินะจิตร (ผอ.ฝ่าย 3 / สกว.) กล่าวต้อนรับ

-- การเสวนาเรื่อง “ เขาคนไทย อ่านเป็น คิดเป็น ? ”

วิทยากร :

1. นายธรรมเกียรติ กั่นอริ (นักหนังสือพิมพ์ , นักการศึกษา , นักคิด)
2. นายวันชัย ดันดีวิทยาทัทธัช (นักเขียน , บรรณาธิการ , นักธรรมชาติศึกษา)
3. อาจารย์ประพัทธ์ วิชาพร (ครูโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ , นายกสมาคมดาราศาสตร์ไทย)
4. ค.ช.พาโชค เลิศลพ (นักเรียน ชั้น ม.3 โรงเรียนสุรศักดิ์มนตรี)

ผู้ดำเนินรายการเสวนา :

นายสุวิวัฒน์ อิศวไชยชาญ (นักเขียน , บรรณาธิการ , หนึ่งในคณะผู้ดำเนินงานโครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ)

-- รศ.ดร.ชัยวัฒน์ คุประตกุล (หัวหน้าโครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ) กล่าวถึงรายละเอียดการประกวดการเขียน “ เล่มนี้ลี น่าอ่าน ” และแนะนำคณะผู้ดำเนินงานโครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ

12.00 น.

ปิดงานการแถลงข่าว

หมายเหตุ :

ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เอื้อเฟื้อเพิ่มสำหรับงานการแถลงข่าว และแสดงเจตนารมณ์สนับสนุนกิจกรรมต่อ ๆ ไปของโครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ, สำนักพิมพ์ดับเบิลยูบี เอื้อเฟื้อหนังสือ “ไปรเจกต์ เอกซ์” สำหรับวิทยากรการเสวนา, สมาคมการอ่านแห่งประเทศไทยเอื้อเฟื้อวารสารการอ่านแก่ผู้เข้าร่วมงานการแถลงข่าว

ภาคผนวก 10 : สรุปผลการแถลงข่าวเปิดตัวโครงการ

1. เอกสารแจกผู้เข้าร่วมงานแถลงข่าว 4 ชิ้น คือ ...
 - (1.1) กำหนดการงานแถลงข่าว
 - (1.2) ข่าวประชาสัมพันธ์งานแถลงข่าว
 - (1.3) ประกาศรายละเอียดโครงการ ฯ เพื่อส่งโรงเรียนต่าง ๆ และเผยแพร่ทั่วไป
 - (1.4) โปสเตอร์ (สี่) โครงการ
 2. เพิ่มพลาสติกใส่เอกสาร ได้รับความเอื้อเฟื้อจากศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 3. มีการเสวนาเรื่อง “ เยาวชนไทย อ่านเป็น คิดเป็น ? ”
 4. จำนวนผู้เข้าร่วมงานแถลงข่าว รวม 104 คน ดังนี้
 - (4.1) กลุ่มวิทยากร รวม 4 คน
 - (4.2) กลุ่ม สกว. รวม 5 คน
 - (4.3) กลุ่มทีมงานโครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ รวม 8 คน
 - (4.4) กลุ่มสำนักพิมพ์ , ผู้ผลิตสื่อ และศูนย์หนังสือ รวม 11 คน
 - (4.5) กลุ่มสื่อมวลชน (หนังสือพิมพ์ , นิตยสาร , วิทยุ , โทรทัศน์ ฯลฯ) รวม 30 คน
 - (4.6) กลุ่มครู - อาจารย์ รวม 12 คน
 - (4.7) กลุ่มนักเรียน - นักศึกษา รวม 24 คน
 - (4.8) กลุ่มทั่วไป (สมาคมคณิตศาสตร์แห่งประเทศไทย , สมาคมผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือแห่งประเทศไทย , สมาคมการอ่านแห่งประเทศไทย , สถาบันวิจัยระบบสาธารณสุข ฯลฯ) รวม 10 คน
-

ภาคผนวก 11 : การบรรยายพิเศษเรื่อง “ มหัตศจรรย์แห่งการอ่าน ”

1. รูปแบบ , เนื้อหาสาระหลัก , การเตรียมการ , วัสดุอุปกรณ์ ฯลฯ (เอกสารประสานงานส่งให้โรงเรียนล่วงหน้า) ----- (ดูภาคผนวก 12)
 2. ชื่อโรงเรียนและสรุปผลการบรรยายพิเศษ ----- (ดูภาคผนวก 13)
-

ภาคผนวก 12 : การบรรยายพิเศษ “ มหัทศจรีย์แห่งการอ่าน ”

(การประกวดการเขียน “ เล่มนี้สิ นำอ่าน ” โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ)

รูปแบบ : การบรรยายพิเศษในรูปแบบของทอล์คโชว์ มีหนังสือ (เขียนโดย ดร.ชัยวัฒน์ คุประตกุล) เป็นรางวัลประกอบการบรรยาย และการซักถามจากผู้ฟัง

เนื้อหาสาระหลัก :

- หนังสือที่มีอิทธิพล เปลี่ยนคน สร้างคน และสร้างอนาคต
- ตัวอย่างบุคคลสำคัญของโลกกับหนังสือที่มีความสำคัญต่อชีวิตและบทบาท
- หนังสือกับการอ่านอย่างวิเคราะห์วิจารณ์
- คำถามยอดฮิต ประกวดการเขียน “เล่มนี้สิ นำอ่าน”

ผู้บรรยาย : รศ.ดร. ชัยวัฒน์ คุประตกุล

ผู้ดำเนินงาน : คณะทำงานโครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ

เวลาสำหรับการบรรยาย : รวม 1 ½ ชม.

วัสดุอุปกรณ์สำหรับการบรรยาย :

- (1) เครื่องฉายภาพแสดงภาพจากหนังสือ
- (2) กระดาษ A4 กับปากกา (เส้นหนา) เขียนบนกระดาษ A4 แสดงบนจอ
- (3) เครื่อง Laser – Pointer (ด้ามี่)

กลุ่มเป้าหมาย :

- (1) นักเรียน ม.1 – ม.6 ทุกสายการศึกษา
- (2) ครู – อาจารย์ โรงเรียนระดับมัธยมศึกษาและเทียบเท่า

รศ.ดร. ชัยวัฒน์ คุประตกุล
หัวหน้าโครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ
โทรศัพท์ / โทรสาร : (02) 991 – 8969
(01) 805 – 9470

ภาคผนวก 13 : ชื่อโรงเรียนและสรุปผลการบรรยายพิเศษ “ มหัทศจรีย์แห่งการอ่าน ”

สรุป :

1. จำนวนโรงเรียนทั้งหมดตามแผนของโครงการ = 14 โรงเรียน จำนวนโรงเรียนทั้งหมดที่มีการบรรยายจริง = 16 โรงเรียน
2. จำนวนนักเรียนทั้งหมดตามแผนของโครงการ = 4,200 คน จำนวนนักเรียนทั้งหมดที่ได้เข้าฟังการบรรยายพิเศษจริง = $700 + 300 + 700 + 250 + 500 + 650 + 350 + 200 + 400 + 300 + 600 + 400 + 1,200 + 1,000 + 1,200 + 600$ คน = 9,350 คน

ชื่อโรงเรียนและรายละเอียดเกี่ยวกับการบรรยายพิเศษ “ มหัทศจรีย์แห่งการอ่าน ” ทั้งหมด 15 โรงเรียน เป็นดังต่อไปนี้... (แบ่งเป็นในกรุงเทพฯ ๗ และภาคต่าง ๆ อีก 4 ภาค) :

- ในกรุงเทพฯ ๗ : รวม 7 โรงเรียน (จากจำนวนโรงเรียนตามแผนของโครงการ รวม 6 โรงเรียน)

1. โรงเรียนศิริรัตนาร

- วันที่ 9 ธันวาคม 2546 เวลา 13.30 - 15.00 น.
- จำนวนนักเรียน ประมาณ 700 คน
- มีครู - นักเรียนเข้าร่วมฟังอีก 4 โรงเรียน คือ ...

- (1) โรงเรียนราชดำริ
- (2) โรงเรียนมัธยมวัดธาตุทอง
- (3) โรงเรียนศรีพฤฒา
- (4) โรงเรียนสายน้ำผึ้งในพระอุปถัมภ์

2. โรงเรียนสุวรรณารามวิทยาคม

- วันที่ 11 ธันวาคม 2546 เวลา 13.30 - 15.00 น.
- จำนวนนักเรียน ประมาณ 300 คน
- มีครู - นักเรียนเข้าร่วมฟังอีก 1 โรงเรียน คือ โรงเรียนปากเกร็ด

3. โรงเรียนกุนนทีรุทธารามวิทยาคม

- วันที่ 17 ธันวาคม 2546 เวลา 13.30 - 15.00 น.
- จำนวนนักเรียน ประมาณ 700 คน

4. โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม)

- วันที่ 18 ธันวาคม 2546 เวลา 13.00 - 14.30 น.
- จำนวนนักเรียน ประมาณ 250 คน
- มีครู - นักเรียนเข้าร่วมฟังอีก 3 โรงเรียน คือ ...
 - (1) โรงเรียนเจนสโยเซฟคอนแวนต์
 - (2) โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย
 - (3) โรงเรียนพระโขนงวิทยาลัย
- มีการบันทึกเทปวิดีโอ

5. โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัยรังสิต

- วันที่ 19 ธันวาคม 2546 เวลา 13.00 - 14.30 น.
- จำนวนนักเรียน ประมาณ 500 คน

6. โรงเรียนสุรศักดิ์มนตรี

- วันที่ 9 มกราคม 2547 เวลา 13.00 - 14.30 น.
- จำนวนนักเรียน ประมาณ 650 คน

7. โรงเรียนคณะราษฎรบำรุงปทุมธานี

- วันที่ 5 กุมภาพันธ์ 2547 เวลา 13.00 - 15.00 น.
- จำนวนนักเรียน ประมาณ 350 คน

หมายเหตุ : รายการที่ 7 เป็นกิจกรรมพิเศษ ได้รับเชิญให้เป็นวิทยากรหลักการเสวนาเรื่อง " มหัทศจรยน์แห่งการอ่าน " ในงานโครงการ " รักการอ่าน สานสัมพันธ์ " (ภาคกลางและกรุงเทพ ฯ) มีครู - นักเรียนจากหลายโรงเรียนในภาคกลางและกรุงเทพ ฯ

- **ภาคกลาง :** รวม 3 โรงเรียน (จากจำนวนโรงเรียนตามแผนของโครงการ รวม 2 โรงเรียน)

1. โรงเรียนบางปะหัน / จ.พระนครศรีอยุธยา

- วันที่ 28 พฤศจิกายน 2546 เวลา 13.00 - 14.30 น.
- จำนวนนักเรียน ประมาณ 200 คน
- มีครู - นักเรียนเข้าร่วมฟังอีก 23 โรงเรียน คือ
 - (1) โรงเรียนวัดประมุง
 - (2) โรงเรียนบางปะอินราชานุเคราะห์
 - (3) โรงเรียนบางปะหัน
 - (4) โรงเรียนวัดเสาธงเก่า

- (5) โรงเรียนวัดคำย
- (6) โรงเรียนวัดนาค
- (7) โรงเรียนวัดโตนด
- (8) โรงเรียนวัดบ้านแจ้ง
- (9) โรงเรียนวัดโชคเขมาภิรม
- (10) โรงเรียนวัดควรนายกริงสรรค
- (11) โรงเรียนวัดกุฎีลาย
- (12) โรงเรียนวัดอินทิลยา
- (13) โรงเรียนวัดม่วง
- (14) โรงเรียนอยุธยาอนุสรณ์
- (15) โรงเรียนจอมสุรางค์อุปถัมภ์
- (16) โรงเรียนวัดไก่อ
- (17) โรงเรียนวัดดอกไม้
- (18) โรงเรียนวัดถนนทราย
- (19) โรงเรียนวัดเทพอุปการาม
- (20) โรงเรียนวัดบางเพลิง
- (21) โรงเรียนวัดบ้านม้า
- (22) โรงเรียนวัดพระงาม
- (23) โรงเรียนอยุธยาวิทยาลัย

2. โรงเรียนพระปฐมวิทยาลัย / จ. นครปฐม

- วันที่ 19 มกราคม 2547 เวลา 13.30 - 15.40 น.

-- จำนวนนักเรียน ประมาณ 400 คน

- มีครู - นักเรียนเข้าร่วมฟังอีก 2 โรงเรียน คือ ...

(1) โรงเรียนสิรินธรราชวิทยาลัย

(2) โรงเรียนสระกระเทียมวิทยาลัย

-- ทางโรงเรียนได้บันทึกเทปวิดีโอการบรรยายพิเศษ และมอบให้ ดร.ชัยวัฒน์ คุประตกุล 2 ม้วน โดยดร.ชัยวัฒน์ คุประตกุล ได้มอบให้ (ฝ่าย 3) ลกว. หนึ่งม้วน เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของรายงานความก้าวหน้าของโครงการ เมื่อวันที่ 7 กุมภาพันธ์ 2547

3. โรงเรียนผักไห่ "สุทธาประมุข" / จ. พระนครศรีอยุธยา

- วันที่ 28 มีนาคม 2547 เวลา 10.30 - 12.00 น.

จำนวนนักเรียน ประมาณ 300 คน

-- มีนักเรียนเข้าร่วมฟังอีก 1 โรงเรียน คือ -- โรงเรียนวชิราวุธวิทยาลัย

- **ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ** : จำนวน 2 โรงเรียน (จากจำนวนโรงเรียนตามแผนของโครงการ รวม 2 โรงเรียน)

1 โรงเรียนขอนแก่นวิทยายน / จ.ขอนแก่น

-- วันที่ 7 มกราคม 2547 เวลา 10.00 - 12.00 น.

-- จำนวนนักเรียน ประมาณ 600 คน

2 โรงเรียนแก่นนครวิทยาลัย / จ.ขอนแก่น

-- วันที่ 8 มกราคม 2547 เวลา 10.00 - 12.00 น.

-- จำนวนนักเรียน ประมาณ 400 คน

-- มีการบันทึกเทปวิดีโอ

- **ภาคเหนือ** : จำนวน 2 โรงเรียน (จากจำนวนโรงเรียนตามแผนของโครงการ รวม 2 โรงเรียน)

1 โรงเรียนพระนฤทัยเชียงใหม่ / จ.เชียงใหม่

-- วันที่ 12 มกราคม 2547 เวลา 13.30 - 15.30 น.

-- จำนวนนักเรียน ประมาณ 1,200 คน

2 โรงเรียนยุพราชวิทยาลัย / จ.เชียงใหม่

-- วันที่ 13 มกราคม 2547 เวลา 14.00 - 16.00 น.

-- จำนวนนักเรียน ประมาณ 1,000 คน

- **ภาคใต้** : จำนวน 2 โรงเรียน (จากจำนวนโรงเรียนตามแผนของโครงการ รวม 2 โรงเรียน)

1 โรงเรียนหาดใหญ่จุฬาลงกรณ์วิทยาลัย / จ.สงขลา

-- วันที่ 27 มกราคม 2547 เวลา 14.30 - 16.30 น.

-- จำนวนนักเรียน ประมาณ 1,200 คน

หมายเหตุ : เป็นโรงเรียนเดียวในจำนวนโรงเรียนที่จัดบรรยายพิเศษ " มหัทศจรีย์แห่งการอ่าน "

ที่เป็นโรงเรียนสายอาชีพศึกษา

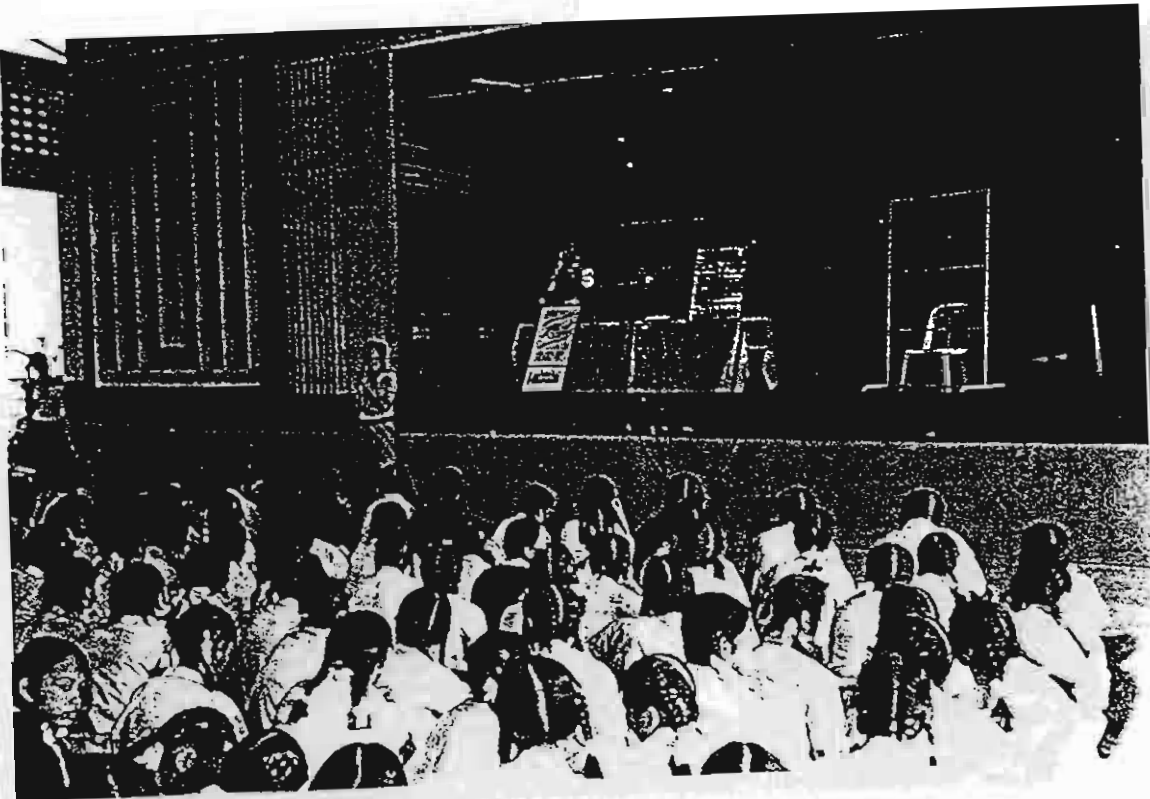
2 โรงเรียนมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา / จ.สงขลา

-- วันที่ 28 มกราคม 2547 เวลา 13.00 - 15.00 น.

-- จำนวนนักเรียน ประมาณ 600 คน

ตัวอย่างภาพบรรยากาศการบรรยายพิเศษ - มหัศจรรย์แห่งการอ่าน -

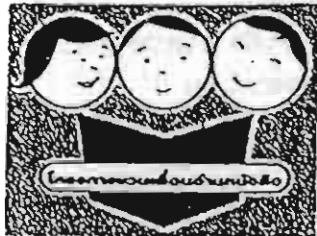

ภาคผนวก 14 : ตัวอย่างเว็บไซต์ สกว. (www.trf.or.th) เกี่ยวกับโครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ

โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ

โดยเยาวชน เพื่อเยาวชน
ประกวดการเขียนชิงรางวัลทุนการศึกษาครั้งที่
๑
ประจำปี ๒๕๔๗ รวม ๓๕๐,๐๐๐ บาท

1. วัตถุประสงค์ของโครงการ
2. ระดับการประกวดรางวัลทุนการศึกษา และรางวัลสำหรับโรงเรียน
3. ผู้มีสิทธิ์ส่งงานเขียนเข้าประกวด
4. ประเภทหนังสือสำหรับการเขียนประกวด
5. กติกาการส่งงานเขียนเข้าประกวด : มี 2 ระดับ
6. กำหนดเวลาส่งงานเขียนเข้าประกวด
7. การส่งงานเขียนเข้าประกวด
8. ผลการประกวดและมอบรางวัล

ผู้จัด : สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.)

ผู้ร่วมสนับสนุน : สำนักพิมพ์สารคดี

รายชื่อนักเขียน 100 เล่ม แนบมาโดยโครงการ
(สำหรับการประกวดระดับเข้มข้น)

1. วัตถุประสงค์ของโครงการ

ระยะสั้น :

- (1.1) เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านอย่างวิเคราะห์วิจารณ์ของเยาวชน
- (1.2) เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ความนิยมในการอ่าน และทักษะการวิเคราะห์วิจารณ์หนังสือของเยาวชน

ระยะยาว :

- (1.3) เพื่อสร้างแผนยุทธศาสตร์ในการติดตามและส่งเสริมพัฒนาการของเยาวชน
- (1.4) เพื่อกระตุ้นบทบาทของโรงเรียนในการส่งเสริมและพัฒนาการอ่านของนักเรียน

๑๑/๒๐๐

2. ระดับการประกวด รางวัลทุนการศึกษา และรางวัลสำหรับโรงเรียน

ระดับการประกวด มี 2 ระดับ

(2.1) ระดับทั่วไป : ทุนการศึกษา 50 ทุน ทุนละ 5,000 บาท (ห้าพันบาท) และเกียรติบัตร

- งานเขียนผ่านรอบคัดเลือก 100 ชิ้น ผู้เขียนได้รับของรางวัล
- ทุกงานเขียนที่ชนะการประกวด (รวม 50 ชิ้น) โรงเรียนที่นักเรียนศึกษาอยู่จะได้รับเกียรติบัตรด้วย

(2.2) ระดับเข้มข้น : ทุนการศึกษา 10 ทุน ทุนละ 10,000 บาท (หนึ่ง

หมื่นบาท) และเกียรติบัตร

- งานเขียนผ่านรอบคัดเลือก 50 ชิ้น ผู้เขียนได้รับของรางวัล
- ทุกงานเขียนที่ชนะการประกวด (รวม 10 ชิ้น) โรงเรียนที่นักเรียนศึกษาอยู่จะได้รับเกียรติบัตรด้วย

* รางวัลพิเศษสำหรับโรงเรียน : โฉลและเงินอุดหนุนซื้อหนังสือเข้าห้องสมุด เป็นเงิน 10,000 บาท (หนึ่งหมื่นบาท) สำหรับโรงเรียนที่มีนักเรียนส่งงานเขียนเข้าประกวดมากที่สุดในแต่ละระดับ

* ผลงานที่ได้รับรางวัล จะได้รับการตีพิมพ์เผยแพร่

to top

3. ผู้มีสิทธิส่งงานเขียนเข้าประกวด

@ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 หรือเทียบเท่า อายุไม่เกิน 20 ปี (ถึง 31 พฤษภาคม 2547) ทุกประเภทสถาบันการศึกษา (สามัญ, อาชีวศึกษา, การศึกษานอกโรงเรียน หรือ กศน. และการศึกษาทางเลือก เช่น โฮมสกูล) ทั้งภาครัฐบาลและเอกชน

to top

4. ประเภทหนังสือสำหรับการเขียนประกวด

- หนังสือภาษาไทยเป็นเล่มทุกประเภท ยกเว้นตำรา แบบเรียน หนังสือแปล และหนังสือคู่มือ ไม่จำกัดตีพิมพ์

to top

5. กติกาการส่งงานเขียนเข้าประกวด : มี 2 ระดับ

(5.1) ระดับทั่วไป

- นักเรียนเลือกหนังสือ 2 เล่ม ที่ชื่นชอบ แล้วเขียนข้อเขียน (ไม่จำกัดรูปแบบการเขียน) เกี่ยวกับหนังสือเล่มที่เลือก (เช่น สนุกอย่างไร? ดีอย่างไร?) ชักชวนให้เพื่อนนักเรียนด้วยกันอยากอ่านหนังสือเล่มที่แนะนำ โดยมีการวิเคราะห์วิจารณ์ให้เห็นคุณค่าหนังสือเล่มที่เลือก ทั้งนี้ให้นักเรียนตั้งชื่องานเขียนที่ส่งเข้าประกวดด้วยให้น่าสนใจ
 - ส่งงานเขียน โดยพิมพ์หรือเขียนให้อ่านง่าย ความยาวไม่เกิน 4 หน้ากระดาษ A4 เข้าประกวด

(5.2) ระดับเข้มข้น

- นักเรียนเลือกหนังสือ 3 เล่มที่ชื่นชอบ จากรายชื่อหนังสือ 100 เล่มแนะนำโดยโครงการ หรือหนังสือเล่มอื่นๆ ที่นักเรียนเลือกเอง แล้วเขียนข้อเขียน (ไม่จำกัดรูปแบบ) เกี่ยวกับหนังสือเล่มที่เลือก ชักชวนให้เพื่อนนักเรียนด้วยกันอยากอ่านหนังสือเล่มที่แนะนำ โดยมีการวิเคราะห์วิจารณ์ที่เข้มข้นกว่าระดับทั่วไป ให้เห็นคุณค่าหนังสือเล่มที่เลือก ทั้งนี้ให้นักเรียนตั้งชื่องานเขียนที่ส่งเข้าประกวดด้วยให้น่าสนใจ

ส่งงานเขียนโดยพิมพ์หรือเขียนให้อ่านง่าย ความยาวไม่เกิน 5 หน้ากระดาษ A4 เข้าประกวด

- นักเรียน 1 คน มีสิทธิ์ส่งงานเขียนเข้าประกวด 1 ชิ้น
- ทุกงานเขียนที่ส่งเข้าประกวด ให้นักเรียนระบุชื่อ-นามสกุล วันเดือนปีเกิด ชั้นเรียน ที่อยู่ และโทรศัพท์ที่ติดต่อได้ของนักเรียน และอีเมลแอดเดรส (ถ้ามี) ระบุชื่อโรงเรียนและที่อยู่ โดยให้ระบุชื่อ ครู-อาจารย์ ผู้รับทราบการส่งงานเขียนเข้าประกวดด้วย

[to top](#)

6. กำหนดเวลาส่งงานเขียนเข้าประกวด

- ระหว่างวันที่ 18 พฤศจิกายน 2546 ถึงวันที่ 31 พฤษภาคม 2547

[to top](#)

7. การส่งงานเขียนเข้าประกวด

- นักเรียนส่งงานเขียน เป็นกระดาษหรือแผ่นคัสต์ ทางไปรษณีย์ ถึง รศ. ดร. ชัยวัฒน์ คุประคุณ : หัวหน้าโครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ เลขที่ 2/227 หมู่ 1 บ้านแมกไม้ รัชพล ซ. 17, ถ. รันโกสินทร์สมโภช แขวง/เขตสายไหม กรุงเทพฯ 10220 หรือส่งทางอีเมล kshaiwat2@hotmail.com หรือ kshaiwat3@yahoo.com

[to top](#)

8. ผลการประกวดและมอบรางวัล

- ประกาศผลการประกวดและมอบรางวัลในงานมหกรรมหนังสือ ปี 2547 (เดือนตุลาคม).

[to top](#)

สอบถามเกี่ยวกับการประกวดที่ โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ
โทรศัพท์/โทรสาร : 0-2991-8969 และ 0-1805-9470
ดูรายละเอียดการประกวดและรายชื่อหนังสือ 100 เล่มแนะนำโดย
โครงการที่
[รายชื่อหนังสือ ๑๐๐ เล่ม และ www.trf.or.th](http://www.trf.or.th)

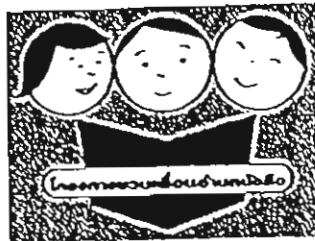
ภาคผนวก 15 : ตัวอย่างเว็บไซต์ สบพ.สารคดี (www.sarakadee.com) เกี่ยวกับโครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ

1. เว็บไซต์ของ สบพ.สารคดี (www.sarakadee.com)

พันธมิตหลักของโครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ โดย นายสุวิวัฒน์ อัครไชยชาญ เป็นผู้ดำเนินการจัดทำรายละเอียดเกี่ยวกับโครงการลงในเว็บไซต์ของสารคดี และประสานงานทำรายละเอียดโครงการไปลงในเว็บไซต์ ของ สกว. รายละเอียดโครงการในเว็บไซต์ของสบพ.สารคดี จึงสมบูรณ์ และทันสมัย (ล่าสุด) โดยมีส่วนความเคลื่อนไหวต่อเนื่องด้วย ดังเช่น FAQ คำถามยอดฮิต และใครเป็นใครใน - โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ -

..... (เว็บไซต์ สารคดี รวม 9 แผ่น)

~ หน้าสนใจ ~

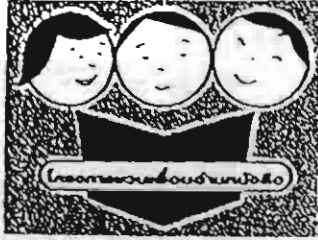

โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ

โดยเราารน เพื่อนเราารน
ประกวดการเรีนจิงรางวัลทุนการศึกษาครั้งที่ ๑
ปี ๒๕๔๗ รวม ๓๕๐,๐๐๐ บาท

ส่งงานเรีนจับประกวดได้
ระหว่างวันที่ 18 พฤศจิกายน 2546 ถึงวันที่ 31 พฤษภาคม 2547

โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ

โดยเยาวชน เพื่อเยาวชน
ประกาศกรเจ็ญจึงรณวักทุนการศึกษาครั้งที่ ๑
ประจำปี ๒๕๕๗ รวม ๓๕๐,๐๐๐ บาท

- วัตถุประสงค์โครงการ
- จัดบริการประกาศกรเจ็ญจึงรณวักทุนการศึกษาครั้งที่ ๑ ประจำปี ๒๕๕๗
- ผู้มีสิทธิโครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ
- ประเภทหนังสือสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา
- กลไกการดำเนินงานชวนเพื่อนอ่านหนังสือ ปี 2557
- กำหนดเวลาโครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ
- กระบวนการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ
- ผลการประกวดและมอบรางวัล
- FAO ฟ้าอาเบอเดอ (FAO)
- โลโก้โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ (FAO)

ผู้จัด : สำนักบริหารกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.)
ผู้ร่วมสนับสนุน : สำนักพิมพ์สารคดี

บทเรียนหนังสือ 100 เล่ม และค่าใช้จ่ายโครงการ (สำหรับกรรมการประกวดระดับนักเรียน)

1. วัตถุประสงค์ของโครงการ

ระดับชั้น :

- (1.1) เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านอย่างมีประสิทธิภาพของเยาวชน
- (1.2) เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ความนิยมในการอ่าน และทักษะการวิเคราะห์วิจารณ์หนังสือของเยาวชน

ระดับครู :

- (1.3) เพื่อสร้างแรงบันดาลใจในการอ่านและส่งเสริมพัฒนาการของเยาวชน
- (1.4) เพื่อกระตุ้นบทบาทของโรงเรียนในการส่งเสริมและพัฒนาการอ่านของนักเรียน

to top

2. ระดับการประกวด รางวัลทุนการศึกษา และรางวัลสำหรับโรงเรียน

ระดับการประกวด มี 2 ระดับ

(2.1) ระดับทั่วไป : ทุนการศึกษา 50 ทุน ทุนละ 5,000 บาท (ห้าพันบาท) และเกียรติบัตร

- ทุนเรียนผ่านรอบคัดเลือก 100 ทุน ผู้เขียนได้รับรางวัล
- ทุนอ่านเขียนที่คณะกรรมการประกวด (รวม 60 ทุน) โรงเรียนที่นักเรียนศึกษาอยู่จะได้รับเกียรติบัตรด้วย

(2.2) ระดับเข้มข้น : ทุนการศึกษา 10 ทุน ทุนละ 10,000 บาท (หมื่นบาท) และเกียรติบัตร

- ทุนเรียนผ่านรอบคัดเลือก 60 ทุน ผู้เขียนได้รับรางวัล
- ทุนอ่านเขียนที่คณะกรรมการประกวด (รวม 10 ทุน) โรงเรียนที่นักเรียนศึกษาอยู่จะได้รับเกียรติบัตรด้วย

- รางวัลพิเศษสำหรับโรงเรียน : ได้และเงินอุดหนุนซื้อหนังสือสำหรับเด็กๆ เป็นเงิน 10,000 บาท (หมื่นบาท) สำหรับโรงเรียนที่นักเรียนส่งงานเขียนเข้าประกวดมากที่สุดในแต่ละระดับ
- สถานที่ได้รับรางวัล จะได้รับการจัดพิมพ์ในเอกสาร

to top

3. ผู้มีสิทธิส่งงานเขียนเข้าประกวด

3.1 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 หรือเทียบเท่า อายุไม่เกิน 20 ปี (ถึง 31 พฤษภาคม 2547) ที่ลงทะเบียนเข้าโครงการศึกษา (มัธยม, อาชีวศึกษา, การศึกษานอกระบบโรงเรียน หรือ คนพิการ) และกรรมการงานเลือก เช่น (โรงเรียน) ที่มหาวิทยาลัยและเอกชน

to top

4. ประเภทหนังสือสำหรับการเขียนประกวด

- หนังสือภาษาไทยเป็นเล่มทุกประเภท ยกเว้นตำรา แบบเรียน หนังสือแปล และหนังสือคู่มือ ไม่เข้าเกิดปีพิมพ์

10 x 10

5. กลติกาการแข่งขันเขียนเข้าประกวด : มี 2 ระดับ

(5.1) ระดับทั่วไป

- นักเรียนเลือกหนังสือ 2 เล่ม ที่ชื่นชอบ แล้วเขียนข้อเขียน (ไม่จำกัดรูปแบบการเขียน) เกี่ยวกับหนังสือเล่มที่เลือก (เช่น สนุกอย่างไร? ดีอย่างไร?) จักชวนให้เพื่อนนักเรียนด้วยกันสวาทอ่านหนังสือเล่มที่แนะนำ โดยมีภารกิจวัตถุประสงค์เพื่อให้เห็นคุณค่าหนังสือเล่มที่เลือก ทั้งนี้ให้นักเรียนตั้งชื่องานเขียนที่ส่งเข้าประกวดด้วยให้น่าสนใจ
- ส่งงานเขียน โดยพิมพ์หรือเขียนให้อ่านง่าย ความยาวไม่เกิน 4 หน้ากระดาษ A4 เข้าประกวด

(5.2) ระดับเข้มข้น

- นักเรียนเลือกหนังสือ 3 เล่มที่ชื่นชอบ จากรายชื่อหนังสือ 100 เล่มแนะนำโดยโครงการ หรือหนังสือเล่มอื่น ๆ ที่นักเรียนเลือกเอง แล้วเขียนข้อเขียน (ไม่จำกัดรูปแบบ) เกี่ยวกับหนังสือเล่มที่เลือก จักชวนให้เพื่อนนักเรียนด้วยกันสวาทอ่านหนังสือเล่มที่แนะนำ โดยมีภารกิจวัตถุประสงค์ที่เข้มข้นกว่าระดับทั่วไป ให้เห็นคุณค่าหนังสือเล่มที่เลือก ทั้งนี้ให้นักเรียนตั้งชื่องานเขียนที่ส่งเข้าประกวดด้วยให้น่าสนใจ

ส่งงานเขียนโดยพิมพ์หรือเขียนให้อ่านง่าย ความยาวไม่เกิน 6 หน้ากระดาษ A4 เข้าประกวด

- นักเรียน 1 คน มีสิทธิ์ส่งงานเขียนเข้าประกวด 1 ชิ้น
- ทุกงานเขียนที่ส่งเข้าประกวด ให้นักเรียนระบุชื่อ-นามสกุล วันเดือนปีเกิด ชั้นเรียน ที่อยู่ และโทรศัพท์มือถือส่งให้นักเรียน และอีเมลแอดเดส (ถ้ามี) ระบุชื่อโรงเรียนและที่อยู่ โดยให้ระบุชื่อ ครู-อาจารย์ ผู้บริหารทางการส่งงานเขียนเข้าประกวดด้วย

10 x 10

6. กำหนดเวลาส่งงานเขียนเข้าประกวด

- ระหว่างวันที่ 18 พฤศจิกายน 2546 ถึงวันที่ 31 พฤษภาคม 2547

10 x 10

7. การส่งงานเขียนเข้าประกวด

- นักเรียนส่งงานเขียน เป็นกระดาษหรือแผ่นฉีก ทางไปรษณีย์ ถึง พ. ศ. ชัยวัฒน์ สุประทีป : หัวหน้าโครงการรับประสานงานหนังสือ เลขที่ 2/227 หมู่ 1 บ้านแม่ไม้ วิทยาสด ข. 17, อ. วัดนโคกอินทนิลโขง แขวงเขตสายไหม กรุงเทพมหานคร 10220 หรือส่งทางอีเมล kathawee2@hotmail.com หรือ kathawee2@yahoo.com

10 x 10

8. ผลการประกวดและมอบรางวัล

- ประกาศผลการประกวดและมอบรางวัลในงานมหกรรมหนังสือ ปี 2547 (เดือนตุลาคม)

10 x 10

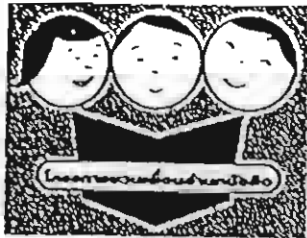
สอบถามเกี่ยวกับโครงการประกวดที่ โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ

โทรศัพท์โทรสาร : 0-2991-8969 และ 0-1803-9470

ดูรายละเอียดการประกวดและรายชื่อหนังสือ 100 เล่มแนะนำโดยโครงการที่

รายชื่อหนังสือ 400 เล่ม และ www.bf.or.th

โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ

โดยเยาวชน เพื่อเยาวชน
 ประจวบการเชื่อมเชิงรางวัลทุนการศึกษาครั้งที่ ๑
 ประจำปี ๒๕๕๗ รวม ๓๕๐,๐๐๐ บาท

FAQ คำถามยอดฮิต

จำนวน 21 ข้อ

1. ถาม : ทุนซื้อหนังสือ 100 เล่มจะนำไปโดยโครงการ เลือกได้เฉพาะการประกวดระดับเริ่มต้น ใช่หรือไม่?
2. ถาม : นักเรียนที่ประสงค์จะส่งผลงานการเขียนเข้าประกวด ระดับเริ่มต้น จะเลือกหนังสือจากรายชื่อหนังสือ 100 เล่มจะนำไปโดยโครงการเพื่อหนังสือเล่ม หรือคองเล่ม หรือไม่เลือกหนังสือในรายชื่อ 100 เล่มไปเลย คือเลือกหนังสือเล่มไหนก็ได้ในรายชื่อหนังสือ 100 เล่มที่นำไปโดยโครงการเลย เขียนเข้าประกวดได้หรือไม่?
3. ถาม : ชื่อเรื่องผลงานการเขียนส่งเข้าประกวด คือ "เล่มนี้ ฉันอ่าน" ใช่หรือไม่?
4. ถาม : ทำไมจึงกำหนดอายุผู้มีสิทธิ์ส่งผลงานการเขียนเข้าประกวด ไม่นเกิน 20 ปี?
5. ถาม : นักเขียนการศึกษาระดับเลือก เช่น โสภณ มีสิทธิ์ส่งผลงานการเขียนเข้าประกวดหรือไม่?
6. ถาม : ชอบอ่าน "แฮรี่ พอตเตอร์" และ "ลอร์ดออฟเดอะริง" จะนำไปได้หรือไม่?
7. ถาม : นักเขียนคนหนึ่งจะส่งผลงานการเขียนเข้าประกวดมากกว่าหนึ่งชิ้น ได้หรือไม่?
8. ถาม : นักเขียนคนหนึ่งจะส่งผลงานเข้าประกวดทั้งระดับทั่วไป และระดับเริ่มต้น ได้หรือไม่?
9. ถาม : ความยาวของงานเขียนส่งเข้าประกวดระดับทั่วไป จะยาวมากกว่า 4 หน้ากระดาษ A4 หรือไม่? 4 หน้ากระดาษ A4 ได้หรือไม่?
10. ถาม : การเขียนเพื่อส่งเข้าประกวด นอกเหนือไปจากรูปแบบที่เป็นเรื่องความแล้ว จะเป็นรูปแบบจดหมาย หรือเรื่องสั้น หรือบทกวี ได้หรือไม่?
11. ถาม : ทำไมต้องระบุชื่อครูที่ปรึกษาการส่งงานเขียนเข้าประกวดด้วย?
12. ถาม : ทำอย่างไร โบนัสเงินจะได้รับรางวัลพิเศษ เป็นได้รางวัล และเงินรางวัล 10,000 บาท (หนึ่งหมื่นบาท) เพื่อซื้อหนังสือกลับไปอ่าน?
13. ถาม : การส่งผลงานเขียนที่ส่งเข้าประกวด ต้องส่งชื่อแบบไหน จึงจะถูกโครงการ?
14. ถาม : เขียนอ่านไร จึงจะได้รางวัล?
15. ถาม : ถ้าส่งเรื่องเข้าประกวดโดยตั้งชื่อว่า "เล่มนี้ฉันอ่าน" จะออกคัดสรรหนังสือเรื่องทั้งหมดเลยหรือไม่?
16. ถาม : โบนัสเงินนั้นหรือเงินซื้อ ทำอย่างไรจึงจะได้รับรางวัลพิเศษเป็นได้ และเงินรางวัล 10,000 บาท เพื่อซื้อหนังสือกลับไปอ่าน?
17. ถาม : นักเรียนค่าตัวเขียนอยู่ชั้น ป. 6 จะมีสิทธิ์ส่งงานเขียนเข้าประกวดได้หรือไม่?
18. ถาม : นักเรียนที่ศึกษาโรงเรียนอยู่ชั้น ม. 6 ในปีการศึกษา 2546 นี้ และต้องการส่งงานเขียนเข้าประกวด ควรจะทำอย่างไร?
19. ถาม : วิจารณ์ได้เป็น วิจารณ์ก็ได้ แต่ออกส่งผลงานเข้าประกวด จะต้องเขียนแบบไหน?
20. ถาม : ถ้าส่งผลงานเข้าประกวดทางอีเมล แล้วจะทราบได้อย่างไรว่า ผลงานมีมือโครงการหรือไม่?
21. ถาม : ออกส่งผลงานการเขียนเข้าประกวด แต่ไม่มีคอมพิวเตอร์ จะทำอย่างไร?

22 ถาม หนังสือที่เพื่อนเพื่อนำเสนอ (หรือตามเสนอ) ๔ เป็นเล่ม 1 และเล่ม 2 (หรือเล่ม 3) ของนิยายเรื่องหนึ่ง เช่น ซุนสีก ของไมเคิล คิม ไช่หรือไม?

23 ถาม การประกวด "เล่มนี้ฉันอ่าน" เกี่ยวข้องกับการ "ชวนเพื่อนอ่านหนังสือ" ไหม?

24 ถาม หนังสือบางเรื่องที่มีการจัดพิมพ์หลายฉบับ เช่น คู่มือมนุษย์ มีทั้งฉบับเดิม ฉบับย่อ ฉบับพกพา ฯลฯ นักเขียนจะต้องเลือกฉบับไหน สำหรับการแข่งขันแนะนำหนังสือ?

1. ถาม รายชื่อหนังสือ 100 เล่มแนะนำโดยโครงการ เมื่อใดได้เฉพาะการประกวดระดับเริ่มต้น ใช่หรือไม่?

ตอบ: ไม่ใช่ มีรวมรายชื่อหนังสือ 100 เล่มแนะนำโดยโครงการ มีกลุ่มเป้าหมายหลักคือนักเขียนผู้จะส่งผลงานเข้าประกวดระดับเริ่มต้น ระดับที่ต้นที่ถือการจะส่งผลงานเข้าประกวดระดับทั่วไป ก็สามารถเลือกหนังสือจากรายชื่อหนังสือ 100 เล่มนี้ได้ โดยจะเลือกเพียงเล่มเดียว ทั้งสองเล่ม หรือไม่เลือกเลยก็ได้

กลับด้านบน ^

2. ถาม: นักเขียนที่ประสงค์จะส่งผลงานการเขียนเข้าประกวดระดับเริ่มต้น จะเลือกหนังสือจากรายชื่อหนังสือ 100 เล่มแนะนำโดยโครงการเพียงเล่มเดียว หรือสองเล่ม หรือไม่เลือกหนังสือในรายชื่อ 100 เล่มเลย คือเลือกหนังสือสามเล่มที่ไม่อยู่ในรายชื่อหนังสือ 100 เล่มที่แนะนำโดยโครงการเพื่อ เขียนเข้าประกวดได้หรือไม่?

ตอบ: ได้

กลับด้านบน ^

3. ถาม: ชื่อเรื่องผลงานการเขียนแนะนำประกวด คือ "เล่มนี้ ฉันอ่าน" ใช่หรือไม่?

ตอบ: ไม่ใช่ ผลงานที่ส่งเข้าประกวด ควรจะได้รับการตั้งชื่อเรื่องที่ไม่ใช่ "เล่มนี้ ฉันอ่าน" เพราะ "เล่มนี้ ฉันอ่าน" เป็นชื่อกิจกรรม ในกติกาการแข่งขันการเขียนเข้าประกวดก็ระบุไว้ด้วยว่า นักเขียนตั้งชื่องานเขียนที่ส่งเข้าประกวดให้น่าสนใจด้วย ทั้งนี้เพื่อให้ผลงานที่ชนะการประกวด มีชื่อเรื่องน่าสนใจที่ควระพาดหลาย (ไม่ใช่ "เล่มนี้ ฉันอ่าน" ทั้งหมด) เพื่อนำออกเผยแพร่ทั่วไป

กลับด้านบน ^

4. ถาม: ทำไมจึงกำหนดอายุมีสิทธิส่งผลงานการเขียนเข้าประกวด ไม่นเกิน 20 ปี?

ตอบ: เพราะว่าโครงการนี้เปิดรับสำหรับนักเขียนทุกประเภทสถานภาพศึกษา คือ สามัญ อาชีวศึกษา การศึกษานอกโรงเรียน หรือ คน และการศึกษาทางเลือก เช่น โสมสฤต ซึ่งบางสถานภาพศึกษา เช่น คน, นักเขียนบางคนเป็นผู้ใหญ่ อาจมีอายุ 30 ปี หรือมากกว่าและมีประสบการณ์ระดับผู้ใหญ่ เช่น เป็นข้าราชการ ก็จะเหมาะสมและไม่ยุติธรรมที่จะให้เขียนแนะนำหนังสือร่วมกับเยาวชนอายุไม่เกิน 20 ปี

กลับด้านบน ^

5. ถาม: นักเขียนการศึกษาทางเลือก เช่น โสมสฤต มีสิทธิส่งผลงานการเขียนเข้าประกวดหรือไม่?

ตอบ: มี

กลับด้านบน ^

6. ถาม: ทยอ่าน "สตรี พอลเฮล" และ "สตรีคองคอร์ดิว" จะแนะนำได้หรือไม่?

ตอบ: ไม่ได้ทั้งสองเล่ม เพราะโครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ กำหนดให้นักเขียนเลือกหนังสือภาษาไทยที่มีเป็นเล่มไม่ถูกประเภท ๓๓ วัน ตำรา แบบเรียน หนังสือแปล และหนังสือคู่มือ

กลับด้านบน ^

7. ถาม: นักเขียนคนหนึ่งจะส่งผลงานการเขียนเข้าประกวดมากกว่าหนึ่งครั้ง ได้หรือไม่?

ตอบ: ไม่ได้

กลับด้านบน ^

8. ถาม: นักเขียนคนหนึ่งจะส่งผลงานเข้าประกวดทั้งระดับทั่วไป และระดับเริ่มต้น ได้หรือไม่?

ตอบ: ไม่ได้ นักเขียนคนหนึ่งจะต้องเลือกจะส่งผลงานเข้าประกวดระดับทั่วไป (เลือกหนังสือแนะนำสองเล่ม) หรือระดับเริ่มต้น (เลือกหนังสือแนะนำสามเล่ม) เพียงระดับใดระดับหนึ่งเท่านั้น

กลับด้านบน ^

9. ถาม: ความยาวของงานเขียนแนะนำประกวดระดับทั่วไป จะมากกว่า 4 หน้ากระดาษ A4 หรือไม่? 4 หน้ากระดาษ A4 ได้หรือไม่?

ตอบ: ความยาวของงานเขียนที่ส่งเข้าประกวดระดับทั่วไป จะต้องยาวไม่เกิน 4 หน้ากระดาษ A4 นั่นคือจะยาว 1 หน้า 2 หน้า 3 หน้า หรือ 4 หน้าก็ได้ แต่จะยาวมากกว่า 4 หน้าไม่ได้ การตั้งกรรมการประกวดระดับเริ่มต้นก็เช่นเดียวกัน ผลงานการเขียนที่ส่งเข้าประกวด จะต้องยาวไม่เกิน 5 หน้ากระดาษ A4 คือยาวได้แค่ 1

285

6.5 หน้าได้ แต่มากกว่า 6 หน้าไม่ได้

กลับด้านบน ^

10. ถาม : การเจียนคือส่งเข้าประกวด นอกเหนือไปจากรูปแบบที่เป็นใบวิเศษแล้ว จะเป็นรูปแบบจดหมายหรือเวียนต้นหรือบทกวี ได้หรือไม่?

ตอบ : ได้ การประกวดเปิดกว้างให้นักเขียนเลือกรูปแบบการเขียนแบบไหนก็ได้ ไม่จำเป็นต้องเป็น "เรื่องความ" และเป็นรูปแบบของจดหมาย เวียนต้น หรือ บทกวี ก็ได้หมด

กลับด้านบน ^

11. ถาม : ทำใ้ใครระบุชื่อผู้สนับสนุนการส่งงานเจียนเข้าประกวดด้วย ?

ตอบ : เพราะว่าโครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ มีเป้าหมาย ส่งเสริมให้โรงเรียน มีส่วนร่วมในการพัฒนาทักษะการอ่านหนังสืออย่างวิเคราะห์วิจารณ์ด้วย และ สำหรับนักเขียนทุกคน ที่มีผลงานได้รับรางวัล โรงเรียนก็จะได้รับด้วย

กลับด้านบน ^

12. ถาม : ทำใ้รางวัล โรงเรียนจึงจะได้รับรางวัลพิเศษ เป็นใบรางวัลและเงินรางวัล 10,000 บาท (หนึ่งหมื่นบาท) เพื่อชื้อหนังสือเข้าโรงเรียน?

ตอบ : โดยเฉลี่ยรางวัล 10,000 บาท โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ จะมอบให้แก่ โรงเรียนที่มีนักเขียนส่งงานเขียนเข้าประกวดมากที่สุด ไม่ว่าจะมีผลงานได้รับรางวัลหรือไม่ ทั้งระดับทั่วไปและระดับเข้มข้น รวมแล้วเป็นรางวัลพิเศษ 2 ชุด สำหรับการประกวดระดับทั่วไป และระดับเข้มข้น ระดับละ 1 ชุด

กลับด้านบน ^

13. ถาม : การตั้งชื่อเจียนที่ส่งเข้าประกวด มีข้อควรระวังไหม จึงจะถูกใจกรรมการ?

ตอบ : ชื่อที่ให้น่าสนใจ ชื่อเชิงหนังสือหรือความเด่นของหนังสือที่แนะนำ ที่ไม่ควรใช้เป็นที่มาเขียน คือ "เล่มนี้ดี น่าอ่าน"

กลับด้านบน ^

14. ถาม : เขียนอย่างไร จึงได้รางวัล?

ตอบ : การพิจารณาตัดสินผลงานงานเขียนที่ส่งเข้าประกวด มีเกณฑ์การให้คะแนนใหญ่ ๆ แบ่งเป็นสามส่วนคือ

1. การตั้งชื่อเรื่อง
 2. การนำเสนอ (อ่าน ความถูกต้องของอักขรภาษาไทย, คุณค่าเชิงวรรณศิลป์ของงานเขียนเข้าส่งประกวด, พลังในการชักชวนให้เพื่อนสมาชิกอ่านหนังสือที่แนะนำ ฯลฯ)
 3. การวิเคราะห์วิจารณ์หนังสือที่เลือกแนะนำ (อ่าน การจับประเด็นและสาระสำคัญของหนังสือ, คุณค่าและประโยชน์ของหนังสือที่แนะนำ ฯลฯ)
- คะแนนทั้งสามส่วน มีน้ำหนักคะแนนรวมของแต่ละส่วนเพิ่มขึ้นตามลำดับจากส่วนที่ 1 ถึงส่วนที่ 3

กลับด้านบน ^

15. ถาม : ถ้าส่งเรื่องเข้าประกวดโดยตั้งชื่อว่า "เล่มนี้ดี น่าอ่าน" จะถูกคัดคะแนนชื่อเรื่องทั้งหมดหรือไม่?

ตอบ : จะถูกคัดคะแนนไปส่วนหนึ่ง แต่ไม่ถึงกับตัดเรื่องนี้ออกจากการพิจารณาไปเลย

กลับด้านบน ^

16. ถาม : โรงเรียนที่มีนักเขียนน้อย ทำใ้รางวัลจึงจะได้รับรางวัลพิเศษเป็นใบและเงินรางวัล 10,000 บาท เพื่อชื้อหนังสือเข้าห้องสมุด?

ตอบ : โรงเรียนทุกชั้นได้ให้นักเขียนส่งงานเขียนเข้าประกวดให้มากที่สุด โรงเรียนที่มีนักเขียนน้อย แต่เขาใจได้ส่งเสริมให้นักเขียนได้ส่งผลงานเข้าประกวดได้สะดวก และผลงานเข้าประกวดก็ถูกตัดสินตามกติกาการประกวด ไม่มีโอกาสได้รับรางวัลพิเศษ

กลับด้านบน ^

17. ถาม : นักเขียนกำหนดวันอยู่ชั้น ม. 6 จะมีสิทธิ์ส่งงานเจียนเข้าประกวดได้หรือไม่?

ตอบ : นักเขียนที่กำลังเป็นนักเรียนชั้น ม. 6 ในปีการศึกษา 2546 มีสิทธิ์ส่งผลงานการเขียนเข้าประกวด แต่ต้องรอจนกระทั่งได้ลงทะเบียนเป็นนักเขียนชั้น ม. 1 ในปีการศึกษา 2547 และให้วันส่งผลงานในเดือนเมษายน-พฤษภาคม 2547 โดยอัตโนมัติระบุชื่อ ชั้นเรียน (ม. 1) และชื่อโรงเรียนให้ชัดเจน

กลับด้านบน ^

18. ถาม : นักเขียนที่กำหนดวันอยู่ชั้น ม. 6 ในปีการศึกษา 2546 นี้ จะต้องกรอกรายงานเจียนเข้าประกวด ควบคู่ทำอาชีพ?

ตอบ : ให้วันส่งผลงานเขียนเข้าประกวดใน ช่วงที่ยังมีชื่อเป็นนักเรียนชั้น ม. 6 ที่โรงเรียนเดิม ก่อนที่จะลงทะเบียนเป็นนิสิตนักศึกษาในปีการศึกษา 2547 นั่นคือ นำส่งภายในเดือนเมษายน หรือเมษายน 2547 โดยระบุชื่อโรงเรียนเดิมที่ตนสังกัด

กลับด้านบน ^

19. ถาม : วิจารณ์ได้เป็น วิเคราะห์ก็ได้ ไม่ดีฮากส่งงานเจียนเข้าประกวด จะต้องเขียนแบบไหน?

ตอบ : เขียนแบบที่อยากจะทำเพื่อคนที่สนใจ เพื่อจุดมุ่งใจให้เพื่อนสมาชิกอ่านหนังสือที่เลือกแนะนำ โดยเลือกรูปแบบการเขียนที่ชอบมากที่สุด แล้วก็พยายามเขียนรู้เรื่องการวิเคราะห์วิจารณ์หนังสือไปด้วย

๕

กลับด้านบน *

20. ถาม : ฝ่ายชมรมงานเจ้าประจำภาคทวายมีอะไรบ้างสามารถดูได้ที่ไหนบ้าง

ตอบ: ทางโครงการจะสรุปเป็นครั้งคราวไปว่า มีผลงานที่ส่งทางอีเมลที่เรื่อง ทวายแอดเดสของ สกท (www.๒1๐๙๑๑) และของสำนักพิมพ์อานดี (www.sarakadee.com) ที่มีหน้าที่เกี่ยวกับโครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ และจะโพสบนใจอีกรุ่น ที่ทำมาได้ขอหลังจากชมรมงานเจ้าประจำภาคทวายมีแล้วให้ โทรปรึกษาที่โครงการที่เบอร์ ๐-๒๑๐1-๕๑๑๑ และ ๐-๒๑๐๕-๕๑๑๑ แจ้งว่าได้ส่งผลงานเจ้าประจำภาคทวายอีเมลแล้ว ทางโครงการได้รับแล้วหรือยัง

กลับด้านบน *

21. ถาม : ขอสงวนสิทธิ์งานเขียนเจ้าประจำภาค นครไม่มีคอมพิวเตอรื ทำอย่างไร

ตอบ: ให้เขียนส่งด้วยลายมือ (ลายเขียนให้อ่านง่าย) อัดเงิน

กลับด้านบน *

22. ถาม : หนังสือที่เลือกเพื่อนำเสนอ (หรือเสนอ) ๒ เล่ม ๑ และเล่ม 2 (หรือเล่ม 3) ของนิยายเรื่องหนึ่ง เช่น ขุนศึก ของโมกข์อมตะ ได้หรือไม่?

ตอบ: หนังสือเรื่องใดที่ประกอบด้วยหนังสือเล่มเป็นหลาย ๆ เล่ม เช่น ขุนศึก ไม่ว่าจะเลือกเพื่อนำเสนอในเล่มใดเล่มหนึ่ง ให้นับเป็นเรื่องเดียวหรือเล่มเดียวเท่านั้นในการเขียนเจ้าประจำภาค ดังนั้นจึงต้องเลือกหนังสือเรื่องอื่นเพื่อนำให้ครบสองเรื่อง (หรือสามเรื่อง) ด้วย

กลับด้านบน *

23. ถาม : การประกวด "เล่มนี้ฉันอ่าน" มีวิธีการกับการ "ชวนเพื่อนอ่านหนังสือ" อย่างไร

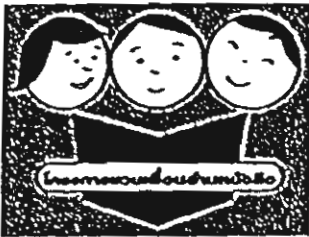
ตอบ: โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ ให้ผู้ส่งผลงานการเขียน "เล่มนี้ฉันอ่าน" เขียนชักชวนให้เพื่อน (นักเรียน) ด้วยกัน เกิดความสนใจอยากอ่านหนังสือเล่ม (หรือเรื่อง) ที่แนะนำ กลุ่มเป้าหมายหลักของข้อเขียนจึงเป็นเพื่อนนักเรียนด้วยกัน มีผู้ใหญ่ดูโดยทั่วไป

กลับด้านบน *

24. ถาม : หนังสือบางเรื่องที่มีภาพประกอบหลายภาพ เช่น คู่มือมนุษย์ มีทั้งฉบับเต็ม ฉบับย่อ ฉบับพกพา ฯลฯ นักเรียนจะส่งเล่มใดเล่มไหน สำหรับการแข่งขันเจ้าประจำภาค?

ตอบ: ให้เลือกฉบับไหนก็ได้ แต่ถ้าจะระบุให้ชัดเจนว่าเลือกฉบับใดฉบับใด

กลับด้านบน *

www.sarakadee.com

ภาคผนวก 17 : ประกาศผลการประกวดรอบแรก

โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ
ประกาศผลการประกวดการเขียน "เล่มนี้สิ นำอ่าน"
ครั้งที่ 1 / 2547
รอบที่ 1

ตามที่โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ ได้จัดประกวดการเขียน "เล่มนี้สิ นำอ่าน" ครั้งที่ 1 / 2547 จึงหมดเขตการส่งผลงานเข้าประกวดเมื่อวันที่ 31 พฤษภาคม 2547 นั้น บัดนี้ คณะกรรมการพิจารณาตัดสิน ได้พิจารณาผลงานที่ส่งเข้าประกวดทั้งหมดเรียบร้อยแล้ว ทั้งระดับทั่วไปและระดับเข้มข้น ปรากฏผลตามลำดับตัวอักษรเจ้าของผลงาน ดังต่อไปนี้

ผลการประกวดระดับทั่วไป

ผลงานผ่านการประกวดรอบที่ 1 จำนวน 100 ผลงาน

ลำดับ	ชื่อ - นามสกุล	ชื่อเรื่อง	ชื่อโรงเรียน
1	กนิษฐา สันติวงศกร,น.ส.	หนังสือไทย หนังสือดี	เบญจมวงษนาราช จ. อุบลราชธานี
2	กนกนถ โยธินาร์,น.ส.	อยู่กับกัม ลีน่าอ่าน / ผู้ดับดวงอาทิตย์ลีน่าอ่าน	เบญจมวงษนาราช จ.อุบลราชธานี
3	ทรงแก้ว ภาคคุณศัพท์,น.ส.	เล่มโปรด	เบญจมวงษนาราช จ. อุบลราชธานี
4	กฤติกรณ์ สุทิน,นาย	ไบไบบ้านเก่า	ยุพราชวิทยาลัย จ. เชียงใหม่
5	กฤษดา แก้วช้วน,ค.ช.	หนังสือเล่มโปรดในดวงใจ	บวรวิทยุ จ.นครปฐม
6	กิตติศักดิ์ รุ่งเรือง,นาย	จดหมายจากฟ้ากับดินถึง"อ่านโลกกว้าง"	จุฬารัตน์ราชวิทยาลัย จ. เพชรบุรี
7	กุลธิดา เข้มสมบุญ,น.ส.	ชาวจีนที่ห้องแถว / ศูนย์ที่น่าปรารถนา	ปากเกร็ด จ. นนทบุรี
8	เกรียงไกร สาระรัมย์,ค.ช.	หนังสือดี หนังสือเด็ก	ห้วยราชพิทยาคม จ. บุรีรัมย์
9	เกษมศักดิ์ เกิดไกล,นาย	นาโนและไอที เพื่อนในสมัยศวรรษ	เบญจมารัฐทิศ จ.จันทบุรี
10	เกษรา คนเที่ยง,น.ส.	สองเล่มนี้คืออย่างไร	วังวิเศษ จ.ตรัง
11	เกียรติภูมิ ใจงาม,นาย	เล่มนี้สิ นำอ่าน	บ้านภาคประชานุเคราะห์ จ.แพร่
12	ชนิษฐา ธรรมศักดิ์,น.ส.	เล่มนี้สิ นำอ่าน	จักรคำคณาทร จ.ลำพูน
13	เครือฟ้า พันเฉลี,น.ส.	เมื่อยังเป็นเด็ก	โพธิ์งามวิทยาคม จ.ศรีสะเกษ
14	ธนา จินดาชัยกุล,ค.ช.	ไม่ลอง(อ่าน)ไม่รู้	เบญจมารัฐทิศ จ.จันทบุรี
15	จันทมนี ถือเงินทอง,ค.ญ.	ชีวิตและบทกวี	สวนกุหลาบวิทยาลัย จ.นนทบุรี
16	ชนัดด์ พงษ์พานิช,ค.ช.	บทกลอนร้อนแรงคิด	สวนกุหลาบวิทยาลัย จ.นนทบุรี

17	ชมณเฑนิก จิววงศ์,น.ส.	อ่านเพื่อชีวิต	เบญจวรรณนภาพาร ๑.อุบลราชธานี
18	ชมณภช ลินธาวาชีวะ,ค.ญ.	ใครกำหนด	สวนกุหลาบวิทยาลัย ๑.นนทบุรี
19	ชรัคชัย สิงห์ทอง,นาย	หนังสือคือเพื่อน	ศึกษาลงเศวตวณิชกมทวน ๑.กาญจนบุรี
20	ชลเรชา บุญวรเศรษฐ์, น.ส.	เจ้าชายไมวิเศษ / เด็กหญิงนางฟ้า	ปากเกร็ด ๑.นนทบุรี
21	ชุลินันท์ สมบูรณ์,น.ส.	จากหัวใจดวงหนึ่ง...ถึงหัวใจทุกดวง	เบญจวรรณนภาพาร ๑.อุบลราชธานี
22	ณรงค์ฤทธิ์ ศิริวัฒนสิทธิ์,นาย	สองเล่มนี้เลิศดี	เบญจวรรณนภาพาร ๑.อุบลราชธานี
23	ณัฐชา เจริญศรี,ค.ช.	ความรู้สึกแห่งกาลเวลา	พระปฐมวิทยาลัย ๑.นครปฐม
24	ณัฐพร เชื้อเมืองพาน,น.ส.	เรียนรู้ชีวิตไปกับแผ่นกระดาษ	พานทิยาคม ๑.เชียงใหม่
25	ณัฐวัฒน์ โพธิ์ทอง,ค.ช.	เล่มนี้แหละเพื่อนฉัน	บ้านภาคประชาชนนครบาล ๑.แพร่
26	ณัฐภา อันทศิริวรรณ	หนังสือไทยน่าพิสมัยอย่างนี้เอง	นาวิรัตน์ ๑.แพร่
27	ดวงตา ไซตัน,น.ส.	หนังสือคือเพื่อนในยามเหงา	เทพศิรินทร์ พุแค ๑.สระบุรี
28	ดารณี ทองประเสริฐ,น.ส.	หนังสือคือเพื่อน	เบญจวรรณนภาพาร ๑.อุบลราชธานี
29	ศรัทธีย์ เจริญผลิ,น.ส.	ความแตกต่างที่เท่าเทียมกัน	อำนวยการพานิชกุล ๑.กระบี่
30	ทักษอร อภัยกาวิ	หาฝันทำกล้า	นาวิรัตน์ ๑.แพร่
31	ทักษะ ประชากรษฎ์,นาย	การอ่านหนังสือคือการลงทุนที่ไม่ขาดทุน	ชุมพลโพนพิสัย ๑.หนองคาย
32	ทิพย์พร เค้นโยธา	มาอ่านหนังสือกันเถอะ	ภาวิไลวิทยาลัย ๑.เชียงใหม่
33	ทิพวรรณ สุริยวมล,ค.ญ.	ชวนเพื่อนอ่านหนังสือ	ยุพราชวิทยาลัย ๑.เชียงใหม่
34	เทพฤทธิ์ พานิชศิลป์,นาย	หนังสือคือเพื่อน	สิรินธร ๑.สุรินทร์
35	ธัญญรัตน์ วงศ์ใหญ่,ค.ญ.	ฉันรัก...หนังสือ	เบญจวรรณนภาพาร ๑.อุบลราชธานี
36	ธัญญ์สิริ หวังชูชอบ,น.ส.	หนังสือโปรดเลือกฉัน	เบญจวรรณนภาพาร ๑.อุบลราชธานี
37	ธาวินี ศศิประภา,ค.ญ.	หยิบอ่านสักนิด คิดไม่ผิดถ้าอ่าน	เบญจวรรณนภาพาร ๑.อุบลราชธานี
38	ธิดาวิรัตน์ สิงห์ศรี,น.ส.	รักการอ่าน	สงขลาวิทยาคม ๑.สงขลา
39	นดา เศรษฐมนาค,ค.ญ.	ความรู้จากหนังสือ	บวรวิทยิทย ๑.นครปฐม
40	นันทน์ คงเจริญสกุล,น.ส.	เปิดโลกหนังสือ เปิดโลกของคุณ	ศึกษานารี กทม.
41	นัฐยานิ คาราช,น.ส.	หนทางของนักเดินทาง	เบญจวรรณนภาพาร ๑.อุบลราชธานี
42	นุชชา เจ๊ะเต็ง	เรื่องนี้ไม่มีรสชาติ	คารุณาสลาม ๑.นราธิวาส
43	บรรณรักษ์ คุ้มรักษา,นาย	เลือก(อ่าน)ไม่ถูกเชิญทวงนี้ มีของดีจะบอก	ยุพราชวิทยาลัย ๑.เชียงใหม่
44	บุษยา ทองสุข,น.ส.	เรื่องราวแห่งรัก	เซนต์ฟรังซิสเซเวียร์ ๑.นนทบุรี
45	เบญจรัตน์ รัชสีพงษ์,น.ส.	หนังสือที่น่าอ่าน	ยุพราชวิทยาลัย ๑.เชียงใหม่
46	ปกรณ ล.ตระกูล,นาย	ชวนอ่านอำพรางอำยวนและศพได้เตียง	จุฬารัตนราชวิทยาลัย ๑.เพชรบุรี
		รวมเรื่องสั้นแนวหักมุมของสรจักร ศิริบริรักษ์	
47	ปฎิพัทธ์ โอฬัง	อยุธยาไม่สิ้นคนดีและห่วงห่ออุอวยธรรม	เบญจนภาพุทธิศ ๑.นครศรีธรรมราช
48	ปฐมรัตน์ อุดมิ่ง,น.ส.	ก้าวต่อไป เพื่อหนทางสู่ความสำเร็จ /	เบญจวรรณนภาพาร ๑.อุบลราชธานี

		ลูกจะคิดต้องมีวิธีสอนดี	
49	ปภัลลา สันตอก,ค.ญ.	แก้วในสองแบบที่แตกต่างกัน	บ้านภาคประชาชนนครสวรรค์ จ.แพร่
50	ประภัสร์ เตจ๊ะ,นาย	แนะนำหนังสือ	พานพิทยาคม จ. เชียงราย
51	ประกาศิต วรรณภาสรัชชียง,นาย	วิจารณ์นวนิยาย	หาดใหญ่วิทยาลัย จ.สงขลา
52	ประกาศิต แววศรี,น.ส.	แค่หนังสือนี้ ที่ฉันรัก	เบ็ญจมะฆะนาราช จ.อุบลราชธานี
53	ปรีชาชาญ อ่างอิน,สามแฉกร	หนังสือชวนอ่าน	บาศิลลาอัครศึกษา มหาวิทยาลัยวงศกรณศาวิทาลัย วิทยาเขตเชียงใหม่
54	ปรีชาภัสณ ะเวียง,ค.ญ.	ให้หนังสือนำทาง	เซนต์ฟรังซิสเซเวียร์ จ.นนทบุรี
55	ปลายฟ้า ธเนศนิตย์,ค.ญ.	เล่มนี้ฉันอ่านได้ทุกคน	วชิรวิทย์ จ. เชียงใหม่
56	เปี่ยมสุข บุญมี,น.ส.	อ่านด้วยรัก เขียนด้วยใจ	กาญจนภิเษกวิทยาลัย จ.สุราษฎร์ธานี
57	พรภัสสร จันทร์เพ็ง,ค.ญ.	ความรู้สึกที่แตกต่างกัน	อำนวยการศึกษา กทม.
58	พรรณกิตตา วิริยะสุนทร,น.ส.	หนังสือ...ให้อะไรมากกว่าที่คิด	เบ็ญจมะฆะนาราช จ. อุบลราชธานี
59	พฤกษา มณีพฤกษ์	ผจญภัยแบบไทยแท้จากลูกไพรไปจนถึงลูก อีสาน	สาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี จ. ลพบุรี
60	พัชรี บุญช่วย	อุบัติจากดวงดาว สูดขอบจักรวาล สุดท้ายอดจินตนาการให้หมดหัวใจ	อัมพรไพศาล จ.นนทบุรี
61	พัชรี มีฆวาน,น.ส.	แนะนำหนังสือนำอ่าน	พานพิทยาคม จ.เชียงราย
62	พัทธธัญญาวัจน์ จำปา,ค.ญ.	หนังสือแสนรัก	ยุพราชวิทยาลัย จ.เชียงใหม่
63	พิมพ์ชนก ศิจันทร์,ค.ญ.	เมื่อคุณตาคุณยายยังเด็ก...สายใยแห่งความ รัก	วัดวังน้ำเย็น จ.สุพรรณบุรี
64	พีรติ อุบัติศฤงค์,ค.ญ.	ความประทับใจในหนังสือของฉัน	นานาชาติคัลลิจ จ.ภูเก็ต
65	พูนศักดิ์ ไชยดวงแก้ว,นาย	เพียงความเคลื่อนไหวและเพลงยาวอยุธยา สถาน	พานพิทยาคม จ.เชียงราย
66	มยุรี ราชสุทธศรี	เล่าสู่กันฟัง	ชุมพวงศึกษา จ.นครราชสีมา
67	มินตรา อิมมา,ค.ญ.	ครูสร้างคน / 200 เคล็ดลับลดความอึดทนใจ	บางมูลนากภูมิวิทยาลัย จ. พิจิตร
68	โยทกา จันภิสา	อ่านแล้วคิดเพื่อชีวิตที่ดีงาม	บวรวิทยวิทย์ จ.นครปฐม
69	วจรินทร์ ศรีวงษา,ค.ญ.	ตามรอยพระบาทสมเด็จพระเทพ	บ้านวังม่วง จ.ชัยภูมิ
70	ทภาพร ไทยมงคล,น.ส.	หนังสือนี้มีประโยชน์ / ปัญหาไม่มีทางแก้ไข	เบ็ญจมะฆะนาราช จ.อุบลราชธานี
71	รติยา ชำนาญ,ค.ญ.	หนังสือคือเพื่อน	สวนกุหลาบวิทยาลัย รังสิต จ. ปทุมธานี
72	รวินันท์ พรเกษมประเสริฐ	ห้องโลกหนังสือ	สุวรรณารามวิทยาลัย กทม.
73	รสนัน ทองตัน	หนังสือกับความทุกข์	เบณจมนเทพอุทิศ จ.เพชรบุรี
74	รุจิรา ใจเหล็ก,น.ส.	ความงามของชีวิต	อำนาจศย์พานิชกุล จ. กระบี่
75	ลักขมีย์ เกียรติสินเนิน,น.ส.	เล่มนี้...อ่านแล้วยัง	เบ็ญจมะฆะนาราช จ.อุบลราชธานี
76	วราพร วัฒนเนิน,น.ส.	แนะนำหนังสือ	พานพิทยาคม จ.เชียงราย

20	เนกขนา วก์จันทา,น.ส.	อดีต : ภาพที่ยังคงมีลมหายใจ	โรงเรียนเทคโนโลยีมุกดาหาร จ.มุกดาหาร
21	นาทิทรญา อภัย,น.ส.	และแล้วฉันก็เจอ...	โรงเรียนปางอุบลศิลป์ จ.เชียงใหม่
22	บัญชา กุลละวณิชย์,นาย	เปิดโลกกว้างด้วยหนังสือ	โรงเรียนพรหมานุสรณ์ เพชรบุรี จ.เพชรบุรี
23	ปรัชญา คณา,นาย	ถูกขังขอมเป็น...ไอ้แห้ว...ก็สามใจ	โรงเรียนเบญจมราชูทิศ ราชบุรี จ.ราชบุรี
24	ปวิชนธ์ มโนธัม,นาย	สามคู่กรรม หนึ่งในจุดร่วมที่เหมือนกันในสาม วรรณกรรม	โรงเรียนเทพศิรินทร์ กทม.
25	ปวีบุษ บุศรเจียมใจ,น.ส.	อัครวรวิ...อาหารหยุดโลก	โรงเรียนเบญจมเทพอุทิศ จ.เพชรบุรี
26	ปิยวรรณ ศรีสุชา,น.ส.	กำแพง	โรงเรียนกุแก้ววิทยา จ.อุดรธานี
27	พิชชา แซ่บู๊,น.ส.	สาม ส. (หนังสือ สื่อ สาร)	โรงเรียนคลองวิทยา จ.แพร่
28	พัชรี หุญเย็น,น.ส.	ประสบการณ์จริงในโลกจินตนาการของยาวิเศษ	โรงเรียนเบญจมเทพอุทิศ จ.เพชรบุรี
29	เพทชาย คำใส,น.ส.	คือสิ่งดี ๆ ที่เรียกว่า... 'หนังสือ'...	โรงเรียนประชาวมงคล จ.กาญจนบุรี
30	ภัคดี ไชยหัด,นาย	ถามซีไรต์ 3 เล่ม ว่า 'ชีวิตคืออะไร'	โรงเรียนกุเวงวิทยาคม จ.ขอนแก่น
31	ภัทรวิทย์ เจริญกิจ,นาย	ชีวิตจริงกับความฝันเป็นประกายหรือมีดมน	โรงเรียนสิรินธรราชวิทยาลัย จ.นครปฐม
32	ภาสิรี ทองศักดิ์,น.ส.	เพื่อนรัก...โลกหนังสือยังรอเธอ	โรงเรียนระยองวิทยาคม จ.ระยอง
33	มณีนุช แสงสุวรรณบุกุล,น.ส.	รอยหยดนมรัก	โรงเรียนสตรีวิทยา 2 ในพระบรมราชูปถัมภ์ กทม.
34	พัชรีญา เพ็งสวรงค์,น.ส.	สร้างสรรค์ความรู้สึกผู้เยาวชน	โรงเรียนเทพวิทยาคม จ.อุดรธานี
35	รุ่งโรจน์ วันเพ็ญ,สามเณร	จดหมายพิณัง รัก ในอักษร	โรงเรียนมาติศาสตร์ศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ วิทยาเขต เชียงใหม่ จ.เชียงใหม่
36	วรัชสร ทิพย์คำวงกุล,น.ส.	ความจริงแห่งชีวิต	โรงเรียนสตรีศรีวิจิตรรังษี กทม.
37	วพพรรณ นาคทับ,น.ส.	ก้าวแรกของดาวดิน	โรงเรียนเบญจมราชูทิศ ราชบุรี จ.ราชบุรี
38	วรรณจิรา จันทวโรปบุตร,ค.ญ.	ศิลปะอักษร	โรงเรียนผดุงนารี จ.มหาสารคาม
39	วรวรรณ ชัยเลิศ,ค.ญ.	เสริมสร้างความคิด จุดชนวนชีวิตด้วยการอ่าน	โรงเรียนอนุชาวิทยวิทยาลัย จ.ลำปาง
40	วาธินี โกลุมา,ค.ญ.	อ่านหนังสือเพื่อชีวิตที่ซิดความเขลา	โรงเรียนบ้านเกาะผ้ายราชภัฏสุทธิศาสตร์ คาร จ.กำแพงเพชร
41	วิภาวี เขมปกรณ์,น.ส.	๓ เล่มนี้ดีน่าอ่าน	โรงเรียนราชวินิต มัธยม กทม.
42	ศรารัตน์ คงภู,น.ส.	หนังสือจากอดีต	โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิ โรฒ ปทุมวัน กทม.
43	สมฤดี เรียบร้อย,น.ส.	มาอ่านหนังสือดี ๆ กันเถอะ	โรงเรียนสตรีนคร จ.สุรินทร์
44	ศรารุช ชาตรีชาลกร,นาย	บันทึกคดีที่ไม่จบหาย	โรงเรียนมัธยมด่านสำโรง จ.สมุทรปราการ
45	สุรชษฐ์ มานิจ,นาย	เส้นทางสีขาว	โรงเรียนแม่ฟ้าหลวงวิทยาลัย จ.เชียงใหม่
46	สุรเดช บุญยะรัตน์,นาย	เรียงร้อยนิยายไทย	โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย รังสิต จ.ปทุมธานี

ผลการประกวดระดับเข้มข้น

ผลงานผ่านการประกวดรอบที่ 1 จำนวน 50 ผลงาน

ลำดับ	ชื่อ - นามสกุล	ชื่อเรื่อง	ชื่อโรงเรียน
1	กรรณิการ์ คงทิพย์,ค.ญ.	หนังสือดี...ชวนอ่าน...ดีต่อความคิด	โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย รังสิต จ.ปทุมธานี
2	กฤตพร ปวงกันคำ,ค.ญ.	เก็บเวลาความหาฝัน	โรงเรียนจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เชียงราย จ.เชียงราย
3	กล้าณรงค์ ดิระด,ค.ช.	ไร้สาระ...ซะเมื่อไหร่	โรงเรียนวัดกก กทม.
4	กันยารัตน์ วนาเฉลิม,ค.ญ.	หนังสือดีแต่ไม่ดัง	โรงเรียนแก่นนครวิทยาลัย จ.ขอนแก่น
5	กุลลัดดา วงศ์มานพกุล,น.ส.	เรื่องจริงในโลกที่คุณคาดไม่ถึง	โรงเรียนสตรีวิเศษ กทม.
6	เกษมณ บุญชัยศรี,น.ส.	ไฟฝันวันธรรมดาที่มีรัก	โรงเรียนเบญจมราชูทิศ ราชบุรี จ.ราชบุรี
7	คนธรส อัครแก้ว,น.ส.	นักปราชญ์ใกล้ตัว	โรงเรียนสตรีวิเศษ กทม.
8	จักรกฤษณ์ มณีวรรณ,นาย	ที่สุดของหัวใจ ภูเขาแห่งแผ่นดิน	โรงเรียนกุนทรวิทยาคารวิทยาลัย กทม.
9	จันทร์เพ็ญ ดวงจันทร์ทอง, ค.ญ.	ไขกระจ่าง 2 บทกวี และ 1 นวนิยาย	โรงเรียนสกลนครพัฒนศึกษา จ.สกลนคร
10	ชญานิษฐ์ บาลสุข,น.ส.	เปิดโลกกว้างทางปัญญา	โรงเรียนบ้านภาคประชานุเคราะห์ จ.แพร่
11	ณัฏฐา ทองมณี,ค.ญ.	ความใจกำลังจะถูกกำจัด (จริงหรือ !!!)	โรงเรียนกอทัพบกอุปถัมภ์ เพชรบูรณ์ วิทยาลัย ในพระอุปถัมภ์ฯ กทม.
12	ณัฏฐา อิมะวงศ์,น.ส.	๓ เล่ม ๓ รส เข้มข้นสะใจ	โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย รังสิต จ.ปทุมธานี
13	ณัฐกฤต วานิชจรร,ค.ช.	เปิดประตูสู่โลกกว้างอย่างมั่นคง	โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย จ.นนทบุรี
14	ทัชชา ศรียานนท์,น.ส.	เกิดเป็นเด็กไทยทั้งที่ ๓ เล่มนี้ก็ต้องอ่าน	โรงเรียนเบ็ญจะมะมหาราช จ.อุบลราชธานี
15	ธนโชติ เกียรติวัฒนา,ค.ช.	สามเรื่องที่ธรรมดาแต่ไม่ธรรมดา	โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย รังสิต จ.ปทุมธานี
16	ธนาคม ดังก้อง,นาย	นฤมิตรพินิจถ้อยอักษร	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพชรบูรณ์ จ.เพชรบูรณ์
17	ธีรภัทร์ เทศเจริญ,นาย	ความเหมือนที่แตกต่าง	โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา กทม.
18	ธีระยุทธ ทองรินทร์,นาย	มารู้จักคน - ธรรม - ซอย กันเถอะ	โรงเรียนเบ็ญจะมะมหาราช จ.อุบลราชธานี
19	นลินี วงษ์นาคเพชร,ค.ญ.	การค้นพบทฤษฎี	โรงเรียนสกลนครพัฒนศึกษา จ.สกลนคร

20	นันทนา วงศ์จินทา,น.ส.	อดีต : ภาพที่ยังคงมีลมหายใจ	โรงเรียนเทคโนโลยีมุกดาหาร จ.มุกดาหาร
21	นารินทร์ญา อภัย,น.ส.	และแล้วฉันก็เจอ...	โรงเรียนฝางชลูปถัมภ์ จ.เชียงใหม่
22	ปัญญา กุลละวณิชย์,นาย	เปิดโลกกว้างด้วยหนังสือ	โรงเรียนพรหมานุสรณ์ เพชรบุรี จ.เพชรบุรี
23	ปรัชญา คณา,นาย	ถูกชักย้อมเป็น...ไอ้ขี้แพ้...ก็ถามใจ	โรงเรียนเบญจมราชูทิศ ราชบุรี จ.ราชบุรี
24	ปวิชนท์ มโนธัม,นาย	สามคู่กรรม หนึ่งในสามที่เหมือนกันในสาม วรรณกรรม	โรงเรียนเทพศิรินทร์ กทม.
25	ปวีนุช บุตรเจียมใจ,น.ส.	อัครวรรษ...อาาาาาาาาาาาา	โรงเรียนเบญจมเทพจตุทิศ จ.เพชรบุรี
26	ปิยวรรณ ศรีสุชา,น.ส.	กำแพง	โรงเรียนกุ่มก้ววิทยา จ.อุดรธานี
27	พัชรา แซ่ปู้,น.ส.	สาม ส. (หนังสือ ชื่อ สาระ)	โรงเรียนลองวิทยา จ.แพร่
28	พัชรี หยุเย็น,น.ส.	ประสบการณ์จริงในโลกจินตนาการของยาวิเศษ	โรงเรียนเบญจมเทพจตุทิศ จ.เพชรบุรี
29	เทพาย คำใส,น.ส.	คือสิ่งๆ ที่เรียกว่า... "หนังสือ"...	โรงเรียนประชาวมงคล จ.กาญจนบุรี
30	ภักดี ไชยหัด,นาย	กามธิโรต์ 3 เล่ม ว่า "ชีวิตคืออะไร"	โรงเรียนกุเวียงวิทยาคม จ.ขอนแก่น
31	ภัทรวิทย์ เจริญกิจ,นาย	ชีวิตจริงกับความฝันเป็นประกายหรือมีดมน	โรงเรียนสิรินธรราชวิทยาลัย จ.นครปฐม
32	ภาสิรี ทองศักดิ์,น.ส.	เพื่อนรัก...โลกหนังสือยังรอเธอ	โรงเรียนระยองวิทยาคม จ.ระยอง
33	มณีนุช แสงสุวรรณมุกด,น.ส.	รอยหยดหมึก	โรงเรียนสตรีวิทยา 2 ในพระราชูปถัมภ์ฯ กทม.
34	รัชนีญา เพ็งสวรรค์,น.ส.	สร้างสรรค์ความรู้สู่เยาวชน	โรงเรียนเทพวิทยาคม จ.อุดรธานี
35	รุ่งโรจน์ วันเพ็ญ,สามเณร	จดหมายพินิจ รัก ในอักษร	โรงเรียนบาลีสวอิสศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา วิทยาลัย วิทยาเขตเชียงใหม่ จ.เชียงใหม่
36	วรรณิศา ทิพย์คำวางกุล,น.ส.	ความจริงแห่งชีวิต	โรงเรียนสตรีวัดระฆัง กทม.
37	วพรพรรณ นาคทับ,น.ส.	ก้าวแรกของการเดิน	โรงเรียนเบญจมราชูทิศ ราชบุรี จ.ราชบุรี
38	วรรณจิรา จันทวโรบุตร,ค.ญ.	ศิลปะอักษร	โรงเรียนแม่อุณาภิ จ.มหาสารคาม
39	ววรรณ ชัยเลิศ,ค.ญ.	เสริมสร้างความคิด จุดชนวนชีวิตด้วยการอ่าน	โรงเรียนอนุภาทยวิทยาลัย จ.ลำปาง
40	วาธินี โกลุมา,ค.ญ.	อ่านหนังสือเพื่อชีวิตที่ขีดความเขลา	โรงเรียนบ้านเกาะน้ำยาประชารัฐจตุทิศวิทย คาร จ.กำแพงเพชร
41	วิภาวี เขมปภรณ์,น.ส.	๓ เล่มนี้ลีน่าอ่าน	โรงเรียนราชวินิต มัธยม กทม.
42	ศรวิรัตน์ คงภู,น.ส.	หนังสือจากอดีต	โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิ โรฒ ปทุมวัน กทม.
43	สมฤดี เรียบร้อย,น.ส.	มาอ่านหนังสือดีๆ กันเถอะ	โรงเรียนสิรินธร จ.สุรินทร์
44	สราวุธ ขาศรีवासกร,นาย	บันเทิงคดีที่ไม่จางหาย	โรงเรียนมัธยมด่านสำโรง จ.สมุทรปราการ
45	สุรเชษฐ์ มานิจ,นาย	เส้นทางสีขาว	โรงเรียนแม่ข่ายวิทยาคม จ.เชียงใหม่
46	สุรเดช บุญยะรัตน์,นาย	เรียงร้อยนิยายไทย	โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย รังสิต จ.ปทุมธานี

47	อภิวัฒน์ พงพานาย	หนังสือทรงคุณค่า เชิดชูความเป็นไทย	โรงเรียนเบญจมราชูทิศ ราชบุรี จ.ราชบุรี
48	อรพรรณ เสนอใจ,น.ส.	อยากอ่านหนังสือกันหรือยัง	โรงเรียนองครักษ์ จ.นครนายก
49	อึ้งประภา พุทธิรักษา,น.ส.	ขามมอง...คองหนังสือ	โรงเรียนอานาตย์พานิชกุล จ.กระบี่
50	เอกวิทย์ ทองศิวารกุล,นาย	ค่าของการอ่าน 3 เล่ม > 3 ชม ของการเล่นเกม	โรงเรียนหาดใหญ่วิทยาลัย 2 จ.สงขลา

เจ้าของผลงานผ่านการประกวดรอบแรกทุกคน ทั้งระดับทั่วไปและระดับเข้มข้น จะได้รับเกียรติบัตรและหนังสือจำนวนหนึ่ง ซึ่งโครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ จะส่งเกียรติบัตรและหนังสือรางวัลให้แก่เจ้าของผลงานโดยตรงหรือผ่านทางโรงเรียนต่อไป

สำหรับผลการประกวดรอบสุดท้าย เป็นผลงานระดับทั่วไป 50 ผลงาน และระดับเข้มข้น 10 ผลงาน อีกทั้งชื่อโรงเรียนที่มีนักเรียนส่งผลงานเข้าประกวดมากที่สุดในแต่ละระดับ ระดับละ 1 โรงเรียน จะประกาศผลและมอบรางวัลในงานมหกรรมหนังสือและสื่อการศึกษาระดับชาติ ครั้งที่ 9 พ.ศ.2547 ณ ศูนย์การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์ วันศุกร์ ที่ 29 ตุลาคม 2547 (ทั้งนี้ กำหนดวัน - เวลา - สถานที่ที่แน่นอนจะแจ้งแก่ผู้เกี่ยวข้องโดยตรงต่อไป)

ประกาศ ณ วันที่ 30 สิงหาคม 2547

(รศ.ดร.ชัยวัฒน์ คุประตกุล)
หัวหน้าโครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ

*โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ เป็นโครงการจัดโดยสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.)
ร่วมสนับสนุนโดยสำนักพิมพ์สารคดี

ภาคผนวก 18 : ประกาศผลการประกวดรอบสุดท้าย

โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ

ประกาศผลการประกวดการเขียน

“เล่มนี้สิ น่าอ่าน”

ครั้งที่ 1/2547

รอบสุดท้าย

ตามที่ โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ ได้จัดประกวดการเขียน “เล่มนี้สิ น่าอ่าน” ครั้งที่ 1/2547 ซึ่งหมดเขตการส่งผลงานเข้าประกวดเมื่อวันที่ 31 พฤษภาคม พ.ศ. 2547 นั้น บัดนี้คณะกรรมการพิจารณาตัดสินได้ตัดสินผลงานที่ส่งเข้าประกวดทั้งหมดเรียบร้อยแล้ว ทั้งระดับทั่วไปและระดับเข้มข้น ปรากฏผลการประกวดรอบสุดท้ายตามลำดับตัวอักษรชื่อเจ้าของผลงาน และชื่อโรงเรียนที่มีนักเรียนส่งผลงานเข้าประกวดมากที่สุด ในแต่ละระดับ ดังต่อไปนี้

(1) ผลการประกวดระดับทั่วไป ผลงานชนะเลิศจำนวน 50 ผลงาน

ลำดับ	ชื่อ-นามสกุล	ชื่อเรื่อง	ชื่อโรงเรียน
1.	กรองแก้ว ภาณุมนต์วาทิ, น.ส.	เล่มโปรด	เบญจมะมหาราช จ. อุบลราชธานี
2.	กฤติกรณ์ สุขปิ่น, นาย	ไปไม่ในบ้านเก่า	ยุพราชวิทยาลัย จ. เชียงใหม่
3.	กิตติศักดิ์ รุ่งเรือง, นาย	จดหมายจาก “ฟ้าบ่กั้น” ถึง “อ่านโลกกว้าง”	จุฬารัตน์ราชวิทยาลัย จ. เพชรบุรี
4.	เกษมศักดิ์ เกิดไกล, นาย	นาโนและไอที เพื่อนใหม่ยุคศวรรษ	เบญจมาราชูทิศ จ. จันทบุรี
5.	เครือฟ้า พันมะลี, น.ส.	เมื่อยังเป็นเด็ก	โพธิ์โพธิ์วิทยาคม จ. ศรีสะเกษ
6.	จันทมนิ ถิณเงินทอง, ด.ญ.	ชีวิตและบทกวี	สวนกุหลาบวิทยาลัย จ. นนทบุรี
7.	ชนัดดี พงษ์พานิช, ด.ช.	บทกลอนซ่อนแง่คิด	สวนกุหลาบวิทยาลัย จ. นนทบุรี
8.	ชมนชนก อวิวงศ์, น.ส.	อ่านเพื่อชีวิต	เบญจมะมหาราช จ. อุบลราชธานี
9.	ชมบงกช สินธวาชีวะ, ด.ญ.	ใครกำหนด	สวนกุหลาบวิทยาลัย จ. นนทบุรี
10.	ชุตินันท์ สมบูรณ์, น.ส.	จากหัวใจดวงหนึ่ง...ถึงหัวใจทุกดวง	เบญจมะมหาราช จ. อุบลราชธานี
11.	ณัฐชา เจริญศรี, ด.ช.	ความรู้สึกแห่งกาลเวลา	พระปฐมวิทยาลัย จ. นครปฐม
12.	ดารณี ทองประเสริฐ, น.ส.	หนังสือคือเพื่อน	เบญจมะมหาราช จ. อุบลราชธานี
13.	ตรีทิพย์ เครือหนี่, น.ส.	ความแตกต่างที่เท่าเทียมกัน	อำนวยการพานิชกุล จ. กระบี่
14.	ทักษอร อภัยภาวิ	หาฝันท้ากล้า	นารีรัตน์ จ. แพร่
15.	ทักษะ ประชาราษฎร์, นาย	การอ่านหนังสือคือการลงทุนที่ไม่ขาดทุน	ชุมพลโพธิ์พิสัย จ.หนองคาย
16.	ทิพย์พร เต็นโยธา	มาอ่านหนังสือกันเถาะ	กาวิละวิทยาลัย จ. เชียงใหม่
17.	เทพฤทธิ์ พาณิชศิลป์กิจ, นาย	หนังสือคือเพื่อน	สิรินธร จ. สุรินทร์
18.	ธัญญรัตน์ วงศ์ใหญ่, ด.ญ.	ฉันรัก...หนังสือ	เบญจมะมหาราช จ. อุบลราชธานี
19.	ธัญสิริ หวังชูขอบ, น.ส.	หนังสือโปรดเลือกฉัน	เบญจมะมหาราช จ. อุบลราชธานี
20.	บรรณรักษ์ คุ้มรักษา, นาย	เลือก (อ่าน) ไม่ถูกเชิญทางนี้ มีของดีจะบอก	ยุพราชวิทยาลัย จ. เชียงใหม่

ลำดับ	ชื่อ-นามสกุล	ชื่อเรื่อง	ชื่อโรงเรียน
21.	ปกรณ ล.ตระกูล, นาย	ชวนอ่านอำพรวางอำยวนและศพได้เตียง รวมเรื่องสั้นแนวหักมุมของสรจักร ศิริบริรักษ์	จุฬารณราชวิทยาลัย จ. เพชรบุรี
22.	ประกาศิต วรรณภาสชัยยง, นาย	วิจารณ์นวนิยาย	หาดใหญ่วิทยาลัย จ. สงขลา
23.	ปรียาภรณ์ ระเบียบ, ด.ญ.	ให้หนังสือนำทาง	เซนต์ฟรังซิสเซเวียร์ จ. นนทบุรี
24.	ปลายฟ้า ธเนศนิตย์, ด.ญ.	เล่มนี้ให้อ่านได้ทุกคน	วชิรวิทย์ จ. เชียงใหม่
25.	เปี่ยมสุข บุญมี, น.ส.	อ่านด้วยรัก เขียนด้วยใจ	กาญจนนาภิเษกวิทยาลัย จ. สุราษฎร์ธานี
26.	พรภัสสร จันทพิง, ด.ญ.	ความรู้ลึกที่แตกต่าง	อำนวยการศึกษา กทม.
27.	พรรณพิดา วิริยะสุนทร, น.ส.	หนังสือ...ให้อะไรมากกว่าที่คิด	เบญจมะมหาราช จ. อุบลราชธานี
28.	พฤกษชา มณีพฤกษ์	ผจญภัยแบบไทยแท้จากลูกไพร ไปจนถึงลูกอีสาน	สาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี จ. ลพบุรี
29.	พัชรี บุญช่วย	อุบัติจากดวงดาว สูดขอบจักรวาล สุดท้ายอดจินตนาการไปนขอบฟ้า	อัมพรไพศาล จ. นนทบุรี
30.	พิมพ์ชนก ดีจันทร์, ด.ญ.	เมื่อคุณตาคุณยายยังเด็ก... สายใยแห่งความรัก	วัดวังน้ำเย็น จ. สุพรรณบุรี
31.	พิรติ อุบัติศฤงค์, ด.ญ.	ความประทับใจในหนังสือของอัน	นานาชาติดัลลิส จ. กูเก็ด
32.	รจรินทร์ ศรีวงษา, ด.ญ.	ตามรอยพระบาทสมเด็จพระเทพ	บ้านวังม่วง จ. ชัยภูมิ
33.	รดาพร ไทยมงคล, น.ส.	หนังสือนี้ดีมีประโยชน์ปัญหาไม่มีทางแก้ไข	เบญจมะมหาราช จ. อุบลราชธานี
34.	รวิวัฒน์ พรเกษมประเสริฐ	ท่องโลกหนังสือ	สุวรรณารามวิทยาคม กทม.
35.	รสลิน ทองตัน	หนังสือกับความทุกข์	เบญจมาเทศอุทิศ จ. เพชรบุรี
36.	วันวิสาข์ เทพรังษฤกษ์, น.ส.	มุมมองของหนอนแสนรู้	วชิรวิทย์ จ. เชียงใหม่
37.	วิภาดา รัตนดิถก ณ กูเก็ด	เรือนไม้สี่เบจ...สายธารแห่งความสุข	อำมาตย์พานิชกุล จ. กระบี่
38.	วีรวัฒน์ จันทรัตนะ, นาย	ดวงมณีแห่งชีวิต	เบญจมาชอุทิศ จ. จันทบุรี
39.	ศุภชัย รัตนสิงห์, นาย	ว่าด้วยเรื่อง "สิทธิ" ระหว่างเพศชาย-เพศหญิง ใน "วิถีคนกล้า" และ "เมืองลับแล"	จุฬารณราชวิทยาลัย จ. เพชรบุรี
40.	สมณวิล สุขเลี้ยง	คนกล้าที่หมู่บ้านอาบจันทร์	นราธิวาส จ. นราธิวาส
41.	สวนัฐ ตรีสาทร, นาย	ประชาธิปไตยบนเส้นขนานและ สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน 2 รางวัลชีวิต จากปลายปากกา วินทร์ เลียววาริณ	จุฬารณราชวิทยาลัย จ. เพชรบุรี
42.	สายวสันต์ อินคำ, น.ส.	ชวนเพื่อนอ่านแล้วคิด ชีวิตก็จะเปลี่ยน	แพทย์เทคโนโลยีและบริหารธุรกิจ เชียงใหม่
43.	สิรินทรนา กวางประเสริฐ, น.ส.	เล่มนี้ที่ฉันชอบ	บ้านกาศประชาชนเคราะห์ จ. แพร่
44.	สิรินทรพร พันตรี, น.ส.	เส้นทางสายหนังสือ	แก่นนครวิทยาลัย จ. ขอนแก่น
45.	สุญญาตา เมี้ยนละม้าย, น.ส.	"คู่มือมนุษย์...แก่นพุทธศาสนา" ใครพลาดอ่านจะอดเป็นมนุษย์	เตรียมอุดมศึกษา กทม.
46.	สุธิญา พูนเอียด, น.ส.	ถ้อยความบางอย่าง ผ่าถึงเพื่อน	เบญจมาชอุทิศ จ. นครศรีธรรมราช
47.	สุภา ผิวนวนล, น.ส.	หนังสือคืออะไร	ไพโรธรรมคุณวิทยา จ. ศรีสะเกษ
48.	อมฤต เจริญทอง, นาย	หนังสือ...ภาพชีวิต...ภาพสังคม	พระชินงพิทยาลัย กทม.
49.	อัญชลี เดือนวิเศษ, ด.ญ.	เรื่องหมาๆ ก็ไม่หมา	เบญจมาชอุทิศ จ. ราชบุรี
50.	อาภาศรี แสงเดือน, ด.ญ.	หนังสือคู่มือใจกับการเดินทางไปสู่อดีต	เบญจมาเทศอุทิศ จ. เพชรบุรี

(2) ผลการประกวดระดับเข้มข้น ผลงานคณะกรรมการประกวดจำนวน 10 ผลงาน

ลำดับ	ชื่อ-นามสกุล	ชื่อเรื่อง	ชื่อโรงเรียน
1.	กล้าณรงค์ ตีรอด, ต.ช.	ไร้สาระ...ซะเมื่อไหร่	วัดกก กทม.
2.	จักรกฤษณ์ มณีวรรณ, นาย	ที่สุดของหัวใจ ภูเขาแห่งแผ่นดิน	กุนนทีรุทธารามวิทยาคม กทม.
3.	ชญาณิชฐ์ บาลสุข, น.ส.	เปิดโลกกว้างทางปัญญา	บ้านกาศประชาชนุเคราะห์ จ.แพร่
4.	ณัฐกฤต วานิชขจร, ต.ช.	เปิดประตูสู่โลกกว้างอย่างมั่นคง	สวนกุหลาบวิทยาลัย จ.นนทบุรี
5.	ธนาคม ตังก้อง, นาย	นฤมิตรพินิจถ้อยอักษร	จุฬารัตน์ราชวิทยาลัย จ.เพชรบุรี
6.	นาวินทร์ญา อภัย, น.ส.	และแล้วฉันก็เจอ...	ฝางชนูปถัมภ์ จ.เชียงใหม่
7.	ภักดี ไชยหัด, นาย	ถามซีไรต์ 3 เล่มว่า "ชีวิตคืออะไร"	ภูเวียงวิทยาคม จ.ขอนแก่น
8.	มณีนุช แสงสุวรรณนุกูล, น.ส.	รอยหยดหมึก	สตรีวิทยา 2 ในพระราชูปถัมภ์ฯ กทม.
9.	วรฉัตร ทิพย์ดำรงกุล, น.ส.	ความจริงแห่งชีวิต	สตรีวัดระฆัง กทม.
10.	วรพรรณ นาคทับ, น.ส.	ก้าวแรกของการเดิน	เบญจมราชูทิศ จ.ราชบุรี

(3) โรงเรียนที่มีนักเรียนส่งผลงานเข้าประกวดมากที่สุดระดับทั่วไป คือ โรงเรียนเบ็ญจะมะมหาราช จ.อุบลราชธานี จำนวน 250 ผลงาน

(4) โรงเรียนที่มีนักเรียนส่งผลงานเข้าประกวดมากที่สุดระดับเข้มข้น คือ โรงเรียนสตรีวัดระฆัง กทม. จำนวน 44 ผลงาน

นักเรียนเจ้าของผลงานคณะกรรมการประกวดระดับทั่วไป ได้รับเกียรติบัตรและเงินทุนการศึกษา คนละ 5,000 บาท เจ้าของผลงานระดับเข้มข้น ได้รับเกียรติบัตรและเงินทุนการศึกษา คนละ 10,000 บาท ทั้งนี้โรงเรียนที่มีนักเรียนได้รับรางวัลจะได้รับเกียรติบัตรด้วย

สำหรับโรงเรียนที่มีนักเรียนส่งผลงานเข้าประกวดมากที่สุดในแต่ละระดับ ได้รับรางวัลเป็นโล่และเงินรางวัลโรงเรียนละ 10,000 บาท เพื่อซื้อหนังสือเข้าห้องสมุดโรงเรียน

ประกาศ ณ วันที่ 29 ตุลาคม พ.ศ. 2547

รศ. ดร. ชัยวัฒน์ คุประตกุล

หัวหน้าโครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ

* โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ เป็นโครงการจัดโดยสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) ร่วมกับสำนักพิมพ์สารคดี

**ภาคผนวก 19 : Press Release / เอกสารประชาสัมพันธ์ เชิญร่วมงานประกาศผล
และมอบรางวัล**

โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ

Press Release/เอกสารประชาสัมพันธ์
สำหรับสื่อมวลชนและผู้สนใจ

สกว. เชิญร่วมงานประกาศผลและมอบรางวัล

ประกวดการเขียน “เล่มนี้สิ น่าอ่าน”

29 ตุลาคม พ.ศ. 2547 เวลา 13.30-16.30 น.

ศูนย์การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์ ห้อง Meeting Room 1

โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ จัดโดย สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) ร่วมกับสำนักพิมพ์สารคดี ขอเชิญสื่อมวลชนและผู้สนใจเข้าร่วม งานประกาศผลและมอบรางวัลประกวดการเขียน “เล่มนี้สิ น่าอ่าน” ครั้งที่ 1/2547 วันศุกร์ที่ 29 ตุลาคม พ.ศ. 2547 ณ ศูนย์การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์ ห้อง Meeting Room 1 เวลา 13.30-16.30 น. ทั้งนี้จะมีการเสวนาเรื่อง “อ่าน...เพื่ออนาคต” โดยวิทยากรจาก สกว. สมาคมการอ่านแห่งประเทศไทย บรรณาธิการนิตยสาร อาจารย์และนักเรียนที่มีผลงานได้รับรางวัลในการประกวด และนิทรรศการผลงานชนะการประกวด

ผู้สนใจสำรองที่นั่ง (ไม่มีค่าใช้จ่าย) ได้ที่โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ โทร. 0-2991-8969, 0-1805-9470 โทรสาร. 0-2991-8969 และที่ศูนย์เยาวชนนิสิต เพชรจันทร์ โทร. 0-1627-7895

รศ. ดร. ชัยวัฒน์ คุประตกุล
หัวหน้าโครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ
17 ตุลาคม พ.ศ. 2547

ภาคผนวก 20 : กำหนดการงานประกาศผลและมอบรางวัล

กำหนดการงานประกาศผลและมอบรางวัล

ประกวดการเขียน “เล่มนี้สิ น่าอ่าน”

ครั้งที่ 1/2547

โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ

จัดโดยสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.)

ร่วมกับสำนักพิมพ์สารคดี

วันศุกร์ที่ 29 ตุลาคม พ.ศ. 2547

ณ ห้อง Meeting Room 1 ศูนย์การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์

13.30 น. ลงทะเบียน

พิธีกรประจำงาน : นางสาวเขาวนิต เพชรจันทร์

14.00 น.

- รศ. ดร. ชัยวัฒน์ คุประตกุล หัวหน้าโครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ

รายงานการจัดงานประกาศผลและมอบรางวัล

- รศ. สุชาดา ชินะจิตร์ (ผอ. ฝ่าย 3 สกว.) กล่าวต้อนรับและเปิดงาน

- การเสวนาเรื่อง อ่าน...เพื่ออนาคต!

วิทยากร :

1. รศ. สุชาดา ชินะจิตร์ (ผอ. ฝ่าย 3 สกว.)

2. นายสมบัติ ตั้งก่อเกียรติ (นายกสมาคมการอ่านแห่งประเทศไทย)

3. นายปริญญา เทวีรฆานะกิจ (บก.บพ. นิตยสาร Modern Mobile Magazine)

4. อาจารย์กัญญาภักดิ์ ทองมี (โรงเรียนสตรีวัดระฆัง)

5. นางสาวรฉัตร ทิพย์ดำรงกุล (นักเรียนโรงเรียนสตรีวัดระฆัง)

6. นางสาวสุญญาดา เมี้ยนละม้าย (นักเรียนโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา)

ผู้ดำเนินการเสวนา : รศ. ดร. ชัยวัฒน์ คุประตกุล

- ประกาศผลและมอบรางวัลประกวดการเขียน “เล่มนี้สิ น่าอ่าน” ครั้งที่ 1/2547

16.30 น.

ปิดงานประกาศผลและมอบรางวัล

*ขอเชิญรับประทานอาหารว่างและเครื่องดื่มในช่วงเวลาลงทะเบียน 13.30-14.00 น.

"เล่มนี้ลี น่าอ่าน"

(หนังสือพิมพ์ ข่าวสด ฉบับวันที่ 7 พฤศจิกายน 2547)

โครงการ "ชวนเพื่อนอ่านหนังสือ" ของสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) ร่วมกับสำนักพิมพ์ภาคี จัดประกวดการเขียน "เล่มนี้ลี น่าอ่าน" ครั้งที่ 1/2547 มาตั้งแต่เมื่อเดือนค.ศ.46 จนถึง 29 ค.ศ.47

และได้ประกาศผลและมอบรางวัลไปแล้วในงาน "มหกรรมหนังสือระดับชาติ ครั้งที่ 9" ที่สนามกีฬา ศูนย์ราชการกรุงเทพมหานคร

โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ เป็นการเชิญชวนนักเรียนชั้นมัธยมทั่วประเทศ อ่านหนังสือที่ตัวเองชอบแล้วบรรยายความรู้สึกและความประทับใจของหนังสือเล่มดังกล่าว

หากใครบรรยายได้ดี มีรายละเอียดน่าสนใจ ถูกใจคณะกรรมการจะได้รับเกียรติบัตร และรางวัลทุนการศึกษาจำนวน 5,000 บาท สำหรับผลงานระดับทั่วไป ส่วนผลงานระดับเข้มข้นได้รับ 10,000 บาท ซึ่งมีนักเรียนส่งผลงานเข้าประกวดจำนวน 2,261 คน

สำหรับผลการตัดสินหนังสือที่มีนักเรียนเลือกอ่านมากที่สุดคือ "เรื่องของน้ำพุ" ของ วงศ์เมือง นันทขว้าง บุตรราช สุวรรณิ์ สคนธา จำนวน 267 คน

"พระมหาชนก" พระราชนิพนธ์ใน พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว จำนวน 112 คน

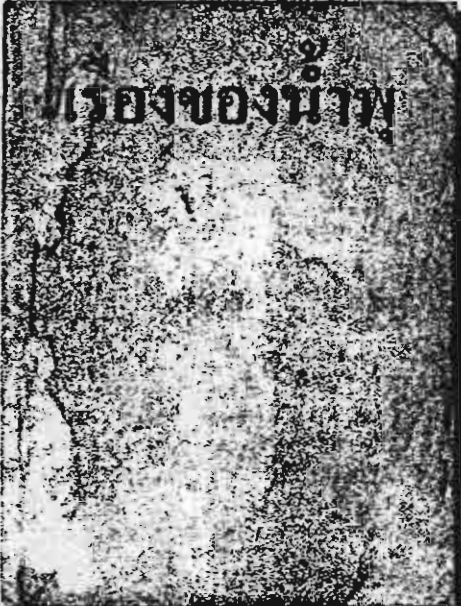

"อยู่กับกิ่ง" ของ หยก บูรพา จำนวน 106 คน

ผลการตัดสินผล มอบรอบสุดท้ายนั้นระดับทั่วไปจำนวน 50 ผลงาน และระดับเข้มข้นจำนวน 10 ผลงาน

นอกจากนี้งานยังมีการมอบรางวัลของหนังสือเพื่อเยาวชน มีตัวแทนนักเรียนที่ได้รับรางวัล 2 คน คือ น.ส.ศุภญาภาดา อธิษณศิริ และ น.ส.พรพรรณ อธิษณศิริ และ น.ส.ศุภญาภาดา อธิษณศิริ

เกิดกรมหมกรรหนังสือ 'เรื่องของน้ำพุ' แชมป์! หนังสือ 'เล่มนี้ลี น่าอ่าน'

ร่วมการเสวนา น.ส.ศุภญาภาดา บอกว่า มีเป้าหมายในการอ่านหนังสืออยู่ 2 อย่างคือ อ่านเพื่อรู้เท่าทันสังคม เพื่อให้รู้จักคิดคาม และปรับตัวเองในสังคมได้โดยไม่โดนเอาเปรียบ และอ่านเพื่อพัฒนาตัวเอง เพราะหากเราขงคงอยู่อยู่กับที่โดยไม่อ่านหนังสือเลย เราก็จะไม่มีการพัฒนาตัวเอง ให้ความรู้มากกว่าที่เรารู้จากห้องเรียน

"โลกเราเปลี่ยนไปทุกด้าน ถ้าอ่านหนังสือจะทำให้มีความรู้ แล้วเราจะสามารถสร้างองค์ความรู้แบบบูรณาการให้อยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข"

สำหรับหนังสือที่ น้องศุภญาภาดา เลือกอ่านคือ "คู่มือมนุษย์" ของท่านพุทธทาสภิกขุ แม่เป็นคนแนะนำให้อ่าน เนื่องจากบ้านเดิมอยู่ราชบุรี พ่อขายมาเรียนหนังสือคือที่กรุงเทพฯ แม่รู้สึกเป็นห่วง จึงหาหนังสือของท่านพุทธทาสมาให้อ่าน เพื่อจะได้ปรับตัวได้และสามารถเข้าใจชีวิตมากขึ้น เมื่อมาอยู่ในกรุงเทพฯ

ด้าน น.ส.วรรณิ์ บอกว่า หนังสือเล่มที่เลือกอ่านคือเรื่อง "เอดส์โคอีรี" เป็นเรื่องเล่าของหญิงสาวที่พร้อมไปด้วยความรู้และการศึกษา แต่ต้องมาคิดเอดส์เียงเพราะมีเพศสัมพันธ์กับแฟนก่อนแต่ง

หนังสือเล่มนี้เป็นแรงบันดาลใจให้มองโลกอย่างมีเหตุผล และให้เรารู้จักรักนวลสงวนตัวแบบหญิงไทยมากขึ้น และยังเป็นแรงบันดาลใจให้ชอบอ่านหนังสือไปด้วย

"จริงๆ แล้วหนูเป็นคนไม่ชอบอ่านหนังสือ แต่เมื่อเพื่อนแนะนำให้ลองอ่านจึงได้อ่านบ้าง ซึ่งทำให้ทัศนคติหลายอย่างเปลี่ยนไป เป็นคนมีเหตุผลมากขึ้น และคิดว่าถ้าอ่านหนังสือจะช่วยให้มีความรู้เอาตัวรอดในสังคมได้" น้องวรรณิ์ กล่าว

ขณะที่ อาจารย์ศุภญาภาดา เองมี อาจารย์สกลภานุไทย วรร สตรีวรรธมิง เสรวิมา สังเสริบไปก็เลือกอ่านหนังสือได้ทุกประเภท แต่ก็ชอบของเหมาะสม เพื่อนำมาประยุกต์ใช้กับชีวิตประจำวัน

การอ่านจะเริ่มต้นอายุแค่ไหนไม่สำคัญ แต่คิดว่าคนเราส.เขาเราจะได้มากเท่าไรก็ได้ เพราะสมองเหมือนบารวจคิดทุกทีไม่มันเต็ม" ถึงพระสนะวิไลเรือนใหม่ และกฤษกรของเด็กร. นั ก็นั่นนัค ฉั นอง ๆ มีความคิดเช่นน.เยอะ ๆ คือ ปีค.ศ.เห็นหนังสือที่ ส. คนไทยไม่อ่านหนังสือ" ถึงง.ไม่มีใครได้ยื่นออก

(หนังสือพิมพ์ สยามรัฐ ฉบับวันที่ 11 พฤศจิกายน 2547)

โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ อ่าน... เพื่ออนาคตที่งดงาม

กองด้วย รศ.สุชาติา ชื่นจริตร มอ.ฝ่าย 3 สกว., นายสมบัติ ตั้งก่อเกียรติ นายกมลมาศมาศการอ่านแห่ง

ประเทศไทย, นายปริญญา เพ็ชรมาณะกิจ บก.มท. นิตยสาร Modern Mobile Magazine, อภิญาภา- กิต ทองมี โรงเรียนสตรีศรีนครินทร์, น.ส.วรรณิศา ทิพย์ดำรงกุล ตัวแทนนักเรียนระดับชั้นชั้นจาก โรงเรียนสตรีศรีนครินทร์, น.ส.สุญาภาดา เมียมละม้าย ตำแหน่งนักเรียนระดับทั่วไปจากโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา ตำแหน่งนักเรียนโดย รศ.ดร.ชัยวัฒน์ คุประ- ตกุล หัวหน้าโครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ

ประเด็นในการเสวนาส่วนใหญ่จะพูดถึงเรื่อง การอ่านเพื่อพัฒนาไปใช้ประโยชน์ต่อตนเองและ การอ่านอย่างรู้คุณค่าในสังคม จะเรียกว่าอ่านเพื่อรู้ทัน สังคม ในการสร้างองค์ความรู้ให้ตนเองก็จะไม่ติดนัก หรือแม้กระทั่งอิทธิพลของการอ่านที่สร้าง

จินตนาการ เพื่อนำไปพัฒนาความคิดในทางสร้าง- สรรค์และอยู่อย่างมีความสุขจะถูกต้องทุกใจ ดร. ชัยวัฒน์ คุประคุกุล เป็นอย่างไร คำพูดของ อภิญา- ภาภา กิต ทองมี ทิพย์อารี "สมองของมนุษย์นั้นคือ ดิสก์ ที่ไม่มีวันเต็ม" ขณะเดียวกันเรียนหนังสือของทุกชุด หนึ่งหนังสือบางเล่มที่เรารู้จักจากความรู้ไม่เต็มใจที่จะอ่าน แต่เมื่ออ่านแล้วก็เกิดอารมณ์ร่วมที่ติดตามว่าฉันนี่ใช่ และนี่เป็นความจริงในสังคมปัจจุบัน ไม่ควรจะเห็น

หนังสือธรรมะ หรือหนังสือสอนให้ปฏิบัติตน

โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ เมื่อวันเสาร์ที่ 11 พฤศจิกายน 2547 ณ ห้องประชุม 106 โรงแรม สยามรัฐ กรุงเทพมหานคร

ตั้งคำถามว่าทำไมเราถึงไม่อ่านหนังสือบ้าง เล่มแรกๆที่อ่านแล้วไม่อ่านเล่มต่อไปก็เพราะ

หนังสือที่มักเรียนหรือที่เจอในทีวี "เล่ม นี้น่าอ่าน" นั่นเองที่ได้รับรางวัลชนะเลิศเรื่อง "น้ำพุ" ของสุวรรณี สุคนธา เป็นจำนวน 267 คน เรื่อง "พระสมุทสาสน" พระราชนิพนธ์ในพระบาท- สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช จำนวน 112 คน และ "อยู่อย่าง" ของทยา บุรพา จำนวน 106 คน แต่ที่นั่นถึงกล่าวในจำนวน 60 ขึ้นมาเรารู้จักชื่อ- นามจำนวนไม่มอ้อยที่เลือกวิเคราะห์วิจารณ์บทกวี ได้รับรางวัลชนะเลิศเรื่อง "กวีที่ยังไม่ปลงสังขาร"

● โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือจัดโดยสำนักงาน

กองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) ร่วมกับ สำนักพิมพ์สารคดีและสมาคมการอ่านแห่งประเทศไทย ได้จัดประกวดการเขียน "เล่มนี้ฉันอ่าน" ครั้งที่ 1/ 2547 และได้รับรางวัลชนะเลิศไปเมื่อวันที่ 29 ตุลาคม 2547 ณ ห้อง Meeting Room 1 ศูนย์ประชุมแห่งชาติสิริกิติ์ ที่ผ่านมา โดยมีสำนักงานที่ผ่านเข้ารอบสุดท้ายถึง 60 ชิ้นงาน แบ่งเป็นประเภททั่วไป เรื่อง "อ่าน...เพื่ออนาคต" ซึ่งวิทยากรบนเวทีประ-

ภาคผนวก 23 : ชีวิตและบทกวี

(หนังสือพิมพ์ สยามรัฐ ฉบับวันที่ 14 พฤศจิกายน 2547)

- ผลงานคณะกรรมการประกวดระดับทั่วไป ของ ค.อ. จันทมณี ถือเงินทอง ชั้น ม.1 โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัยชนนทบุรี จ.นนทบุรี

(หน้าถัดไป...)

(หนังสือพิมพ์ สยามรัฐ ฉบับวันที่ 7 พฤศจิกายน 2547)

- ผลงานชนะการประกวดระดับเข้มข้น ของ นายภักดี ไชยทัต ชั้น ม.4 โรงเรียนกุเวียงวิทยาคม จ.ขอนแก่น

ชวนเพื่อน อ่านหนังสือ

ภักดี ไชยทัต
ม.4/1 โรงเรียนกุเวียงวิทยาคม ขอนแก่น

เพื่อนนักอ่านที่รัก,
เธออาจสงสัยว่าเรื่องที่นำมาลงจะเล่าให้ฟังอยู่นั้นเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร ขอตอบว่านั่นก็คือเรื่องเดียวกันกับเรื่องในหนังสือที่เธอเคยอ่าน ที่เธออ่านอยู่และที่เธอกำลังจะอ่านนั่นแหละมันเป็นเรื่องของ ชีวิต

ชีวิต คือ การต่อสู้
อัญมณีแห่งชีวิต : อัญชัน

เมื่อเราเกิดมีตัวตนขึ้นมาการต่อสู้เป็นสภาวะที่ไม่อาจหลีกเลี่ยง อัญชัน บอกเล่าเรื่องราวสามมัญที่สุดของสิ่งมีชีวิตที่ต่อสู้ดิ้นรนอยู่บนโลก...โลกที่มีทั้งให้มาและพรากเอาไปจากสรรพชีวิตโดยเท่ากันหมด

ไม่มีชีวิตใดสักัญที่เกินกว่าจะถูกละเว้น ไม่มีชีวิตใดเป็นที่สุดัญที่ชนะการบงการ (น. 95)

เรื่องสั้น 11 เรื่องใน อัญมณีแห่งชีวิต

เปิดเล่มด้วย ‘แม่ครัว’ เรื่องราวการต่อสู้กับภาวะภายในจิตใจของ หมูย ซึ่งมิเหตุมาจาก ‘แม่’ ของหนูบึ่งเพียงตายลงสองคืนที่แล้ว (น. 11)

เรื่องราวดำเนินไปอย่างเนิบนาบแต่ตรึงสะกดผู้อ่านด้วยภาษาละเมียดละไม

ทำให้รู้สึกหม่นเศร้าตามไปกับหมูย ผู้ซึ่งท้ายที่สุดแห่งการต่อสู้แล้วพบว่า “ถ้าหมูยอยากเจอแม่ แม่ไม่ได้ไปไหน แม่อยู่ใน

จังหวัดและเพลงที่หมูยร้อง อยู่ใน ก ไก่ ข

ไข่ ที่หมูยเขียน เมื่ออยู่ในภาพตัวการ์ตูนที่หมูยวาด อยู่ในก้อนดินเหนียวดินน้ำมันที่หมูยปั้นกัน

เมื่ออยู่ในในหัวใจดวงตึก แต่สร้างสรรกิจจินตนาการได้ไม่สิ้นสุดขอบเขตของหมูยดวงนี้ (น. 22)

เรื่องสั้นที่น่าเอ็นดูอีกเรื่องหนึ่งก็คือ ‘ปลาหมูยิม’ การต่อสู้กับระบอบสังคม

ประเพณีและค่านิยมเกี่ยวกับสิทธิสตรีในสมัยก่อนของเด็กหญิงปลิง ผู้ไม่ฝันอยาก

เป็นนักวิทยาศาสตร์ พดติกรรมของเด็กหญิงที่จะสร้างความไม่ปกติสุขให้กับ

ผู้ครอบงำซึ่งอยู่ไม่รู้จัก ไม่ว่าจะเป็นเรื่องตัวหนังสือสองท่อน เรื่องทั้งไข่มุขและ

เรื่องจับปาดอัญญา จนกระทั่งเรื่องร้อนไปถึงคุณยาย ผู้เป็นเสมือนประมุขของบ้าน

ความในใจซึ่งมวลของปลิงก็มาปะทุเอาตอน คุณยายจะ จริหรือปลาคู่ที่บอด

มันบอกว่าความดีไม่ยากให้ปลิงเกิด (น. 41-42) แต่การดูแลๆ นี้เองที่เป็น

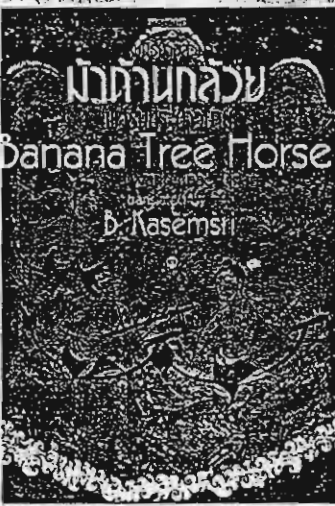
เสมือนการบอกเสียงที่ป่าวบอกความจริงในสังคมของเรา ซึ่งผู้เขียนได้ชี้ทางออกอัน

งดงามของปัญหาหนึ่งก็คือ การรวมขอม

นอกชุดไม่ออก เรื่องสั้นที่บอกเล่าเรื่องราวการต่อสู้กับบรรดาเพื่อนมนุษย์

ด้วยกัระของหลอน ผู้ซึ่ง...ทำใจเป็นของธรรมดาไม่ได้สักครั้ง ขณะที่ตกอยู่ใน

...ตามซีไรต์ 3 เล่มว่า “ชีวิตคืออะไร?”

อกพร้อมใจกันติด...ข้าวก่อนที่จะลงมือแลเนื้อ

เดือนหนึ่งกันออกมากัดกินหน้าตาเฉยในทันทีที่

ใครก็ตามมีอันเหลืออยู่... (น. 65) แต่ถึง

กระนั้นหลอนก็ไม่สามารหลีกหนีการ

เผชิญหน้ากับบุคคลเช่นนั้นได้เลย โดยเฉพาะ

สามผู้ร้ายกายของหลอนเอง ซึ่งหลอนต้องตก

เป็นเหยื่อล่าของเขาดลลคม เขาคงสังเกตเห็น

ว่าการที่หลอนพ่ายแพ้ผู้นอนอยู่ไปนั้น ก็เพราะ

เหตุว่าหลอนไม่เคยเอาชนะความอ่อนแอ

ภายในจิตใจของตนได้เลยสักครั้ง

เพื่อนร่วมทรม เรื่องราวการต่อสู้กับภาวะ

จิตใจอันแล้วร้าย ด้วยกลวิธีแบบสทภาษา

สร้างจินตภาพอันน่าสะพรึงกลัว นำเราเข้าไป

สัมผัสถึงกันบึงภายในใจของรอด ซึ่งกำลัง

เหนียวอ่อนทั้งชีวิตจิตใจจากการกระทำ

สาเหตุสสารจ้อย่างหนึ่งทีทนต์เคล็ดเอาไว้

เยื้องหลัง (น. 101) การขับเคี่ยวระหว่างความ

เลวร้ายภายในจิตใจกับสำนักชีวิตของรอดนั้น

ได้ทรมานรอด ตั้งแต่เริ่มต้นกระทั่งถึงจุด

ของอันหลากหลาย เขาถ่ายทอดเรื่องราวเหล่านี้

ด้วยความเข้าใจในบทกวีงดงามร่วมสมัย

ต่อโลกและชีวิตด้วยสำเนียงบทกวีที่

มีก้านกล้วย

ไพรวรินทร์ นำเราเข้าสู่เรื่องราวซึ่งเปรียบ

เสมือนบันทึกการเดินทางของตนเองด้วยกวี 4

บทที่มีชื่อเดียวกับหนังสือ บทกวีทั้งหมดเสนอ

ภาพธรรมของชีวิตผู้เขียนกับการเดินทางจาก

สังคมชนบทซึ่งเปี่ยมด้วยความรักความอบอุ่น

ความเปลี่ยวเหงาในสังคมเมือง

นอกจากจะเป็นบทบันทึกชีวิตของตนเองแล้ว

มีก้านกล้วย ยังเป็นบทบันทึกโฉมหน้าของยุค

สมัยในยุคที่เทคโนโลยีครอบงำความนึกฝัน

ของมนุษย์อีกด้วย

บทนั้นกอมพิวเตอรืเปิดเครื่องแล้ว

ข้อมูลชักแค้นทวยขอยฝัน

ฝันของมวลมนุษย์สุดอนันต์ กวี้นครัน

ในเครื่องสุดคะเน (มีก้านกล้วย 4 น. 25)

ไพรวรินทร์เติบโตขึ้นมาจากสังคมชนบท

เขาจึงมีความผูกพันลึกซึ้งกับธรรมชาติที่มีอยู่

รายรอบตัวตน ขณะเดียวกันไพรวรินทร์ก็สังเกต

เห็นความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นบนแผ่นดินที่

เขารัก บทกวีในภาคที่หนึ่ง จึงมักแสดงให้เห็น

ทั้งความงดงามและความเสื่อมถอยของ

แผ่นดินถิ่นทุ่ง ในขณะเดียวกัน

วิชาเย้ยในข้าวประคอง เหลือง

เรื่องรวงรวง

ต่อโลกและชีวิตด้วยสำเนียงบทกวีที่

งดงาม

มีก้านกล้วย จึงเป็นพรรณไม้งาม

วรรณกรรมที่สะท้อนความเป็นจริงอันซบ

และสังขารอันยิ่งใหญ่ในขณะเดียวกัน

ชีวิต ก็คือ ชีวิต

ช่างสำราญ : เดือนภาค พิมพ์

หน้าถนัดแล้วที่มนุษย์บางกณแล้วเสวย

หนทางแห่งการบรรลุเมื่อสิ้นการสุดท้ายเพื่อ

จนบางทีพวกเขาถึงหลิมที่จะหันมาอยู่ที่

ในแบบที่มีมันเป็นจริงๆ และเมื่อวาระจะสิ้น

จริงๆ มาถึง พวกเขาได้แต่เสียใจว่า ชีวิตนี้

อยู่แค่หนึ่งของพวกเขาเท่านั้น พวกเขายังไม่ได

มันให้คุ้มเลย

เดือนภาคไม่ใช่นักปรัชญา เดือนภาคเป็น

นักเขียน แล้วก็เป็นนักเขียนที่ซื่อสัตย์ต่อ

ความจริงเสียด้วย เรื่องราวที่เธอถ่ายทอดออกมา

เต็มไปด้วยความมีชีวิต ไม่ว่ามันจะเป็น

ชนิดใด (น. 14) ก็ตาม

กัพล ช่างสำราญ ตัวดำและขี้ตม

โคกสลัด ทรหดทรเกินกินนอนไม่เป็นที่เป็น

การอบครัวของเขาเคยเข้าห้องแถวอยู่

พร้อมหน้าพร้อมตาก หลายเดือนที่แล้ว

ต่อมาแม่หนีไป และพ่อออกคินห้องเช่า

ไม่มีเงินจ่าย น้องชายอายุหนึ่งขวบพ่อ

ฝากไว้กับย่า ส่วนกัพลพ่อกลับมาหา

ละครึ่ง (น. 35)

เรื่องของเธอที่เป็นอย่างนี้เอง แม้ชีวิต

ของกัพลจะน่าเศร้าตามคำบอกเล่าของผู้เขียน

ข้างต้น แต่แน่นอนกัพลยังมีชีวิตอยู่และ

ต้องใช้ชีวิต

โลกของกัพลคือชุมชนห้องแถว

ทองจันทร์ ผู้คนบนโลกของกัพลนี้ไม่มาก

มี เสียขง ประสิทธิ์ ใจอัน ใจจิว

ล้มป่วนบึงเกิด ลุงดำ กิโย ปีทองไป

พร วลา

แต่ในชุมชนเล็กๆ แห่งนี้ กับผู้คนหล

เองที่กัพลได้เรียนรู้ชีวิต เรื่องราวในแต่ละ

แต่ละตอนแม้เป็นอุปสรรคการเล็กๆ ที่

ประจำวัน แต่สำหรับกัพลมันอาจเป็นการ

ผจญภัยที่ตื่นเต้นสุดขีดในบางท่อน อาจเป็น

แม้ว่าตอนจบของ ‘ช่างสำราญ’ จะทำให้

เรากลั่นก่อนแข็งที่ถูกอยู่ที่คือหอยล่อน

ยากเย็น แต่ก็นั่นแหละ ชีวิตก็คือชีวิต

และกัพลก็ได้ข้ามอย่างคุ้มกัพลสุด

เพื่อนนักอ่านที่รัก เมื่อเธออ่านเรื่องของ

ฉันจบลงเธออาจจะถามซีไรต์ 3 เล่มข้างต้น

ด้วยคำถามเดียวกันฉันก็ได้ว่า ‘ชีวิตคือ

อะไร?’ บางทีเธออาจจะได้รับคำตอบที่

แตกต่างออกไป ขอให้เธอไว้ว่าฉันนั้น

จะฟังเรื่องราวเกี่ยวกับ ‘ชีวิต’ ของเธอ

ภาคผนวก 27 : ตารางเปรียบเทียบวัตถุประสงค์ตามแผน กับผลการดำเนินงาน

วัตถุประสงค์ตามแผน	ผลการดำเนินงาน
<p>• ระยะสั้น</p> <p>1. เพื่อพัฒนาวิธีการพัฒนาทักษะการวิเคราะห์วิจารณ์หนังสือของเยาวชน และการพัฒนาทักษะในการอ่านอย่างวิเคราะห์เจาะลึก เพื่อพัฒนาเป็นนักวิจัยต่อไปในอนาคต</p> <p>2. เพื่อรวบรวมรายชื่อหนังสือพร้อมคำวิเคราะห์วิจารณ์แนะนำหนังสือ ที่เยาวชนนิยมอ่าน เพื่อเผยแพร่ต่อไป</p>	<p>• ระยะสั้น</p> <p>1. ได้ข้อมูลจุดแข็ง (ศักยภาพ) และจุดอ่อน (ข้อด้อย) เกี่ยวกับทักษะการวิเคราะห์วิจารณ์หนังสือ และทักษะในการอ่านอย่างวิเคราะห์เจาะลึกของเยาวชน เพื่อพัฒนาเป็นวิธีการพัฒนาทักษะที่พึงประสงค์ของเยาวชนต่อไป (คู่มือ 13 : ข้อเสนอแนะ และข้อเสนอโครงการต่อเนื่อง)</p> <p>2. ได้รายชื่อหนังสือทั้งหมด 2,694 เล่ม แนะนำโดยเยาวชน ส่งผลงานการเขียนเข้าประกวด เป็นหนังสือที่อยู่ในรายชื่อหนังสือ 100 เล่มแนะนำโดยโครงการ จำนวน 79 เล่ม</p> <p>คำวิเคราะห์วิจารณ์แนะนำหนังสือที่เยาวชนนิยมอ่าน ฉบับเต็ม ในผลงานการเขียนชนะเลิศการประกวด 60 ผลงาน (ระดับทั่วไป 50 ผลงาน ระดับเข้มข้น 10 ผลงาน) อ่านภาคผลงานชนะเลิศการประกวดสำหรับรายละเอียดชื่อหนังสือทั้งหมด 2,694 เล่ม พร้อมชื่อผู้แต่ง สำนักพิมพ์ จำนวนครั้งที่ถูกเลือกโดยเยาวชน ส่งผลงานการเขียนเข้าประกวด และเป็นหนังสืออยู่ในรายชื่อหนังสือ 100 เล่ม แนะนำโดยโครงการหรือไม่ มีอยู่ในแผ่น CD-ROM</p>
<p>• ระยะยาว</p> <p>3. เพื่อสร้างแผนยุทธศาสตร์ในการติดตามพัฒนาการของเยาวชนที่ร่วมโครงการ ต่อการพัฒนาเป็นนักวิจัยต่อไปในอนาคต</p> <p>4. เพื่อกระตุ้นบทบาทของ โรงเรียน ในการส่งเสริมและพัฒนาการอ่านของนักเรียน</p>	<p>• ระยะยาว</p> <p>3. ได้แผนยุทธศาสตร์ขั้นต้น เป็นข้อเสนอชุดโครงการต่อเนื่อง “ โครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือปีที่ 2 ” ประกอบด้วยโครงการย่อย 2 โครงการ (คู่มือข้อ 13 : ข้อเสนอแนะและข้อเสนอโครงการต่อเนื่อง)</p> <p>4. ได้รับความร่วมมือและความสนใจจากโรงเรียนต่าง ๆ ทั่วประเทศอย่างยิ่ง ในการสนับสนุนและส่งเสริมให้นักเรียนได้เข้าร่วมส่งผลงานการเขียนเข้าประกวดกับโครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ</p>

ภาคผนวก 28 : ตารางเปรียบเทียบกิจกรรมตามแผนกับผลการดำเนินงาน

โครงการรณรงค์อ่านหนังสือปีที่ 1 พ.ศ.2547 (ระหว่าง 1 ตุลาคม 2546 – 31 ตุลาคม 2547)

- สำหรับช่วง 6 เดือนที่ 1 (1 ตุลาคม 2546 – 31 มีนาคม 2547)

กิจกรรม (ตามแผน)	ผลที่คาดว่าจะได้รับ (ตามแผน)	ผลการดำเนินงาน
1. แดงข่าวเปิดตัวโครงการ (กำหนดช่วงเวลาส่งเสริมความ ประภาค ระหว่าง 18 พฤศจิกายน 2546 – 31 พฤษภาคม 2547)	1. ได้แดงข่าวเปิดตัวโครงการ	1. งานแดงข่าววันที่ 18 พฤศจิกายน 2546 ที่ สกว. มีผู้เข้าร่วมงานการแดงข่าว รวม 104 คน (ดูภาคผนวก 8,9,10)
2. ส่งประกาศโครงการและโปสเตอร์ไปยังโรงเรียนกลุ่มเป้าหมายทั่วประเทศ ประมาณ 1,000 แห่ง	2. ได้ส่งประกาศโครงการไปยังโรงเรียนกลุ่มเป้าหมายทั่วประเทศ ประมาณ 1,000 แห่ง	2. ได้ส่งประกาศโครงการและโปสเตอร์ไปยังโรงเรียนกลุ่มเป้าหมายทั่วประเทศ จำนวน 1,000 แห่ง และได้ส่งเพิ่มเติมตามคำขอของโรงเรียนและนักเรียนด้วย
3. พัฒนาระบบการวิเคราะห์วิจารณ์แนะนำหนังสือ	3. ได้แนวทางการวิเคราะห์วิจารณ์แนะนำหนังสือ	3. ได้แนวทางการวิเคราะห์วิจารณ์หนังสือ , ช้อบงชี้ศักยภาพเยาวชนในการอ่านและเขียน และแนวทางการส่งเสริมเพื่อพัฒนาเยาวชนให้เป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพ (ดูภาคผนวก 3) เพื่อ (1) ประกอบการบรรยายพิเศษ “ มหัศจรรย์แห่งการอ่าน ” (2) แนวทางการพิจารณาตัดสินผลงานส่งเข้าประกวด (3) แผนการส่งเสริมเพื่อการพัฒนาเยาวชน
4. กำหนดรายชื่อหนังสือ ประมาณ 100 เล่ม สำหรับการประกวดระดับชั้นมัธยม	4. ได้รายชื่อหนังสือประมาณ 100 เล่ม สำหรับการประกวดระดับชั้นมัธยม	4. ได้รายชื่อหนังสือ 100 เล่ม สำหรับประกวดระดับชั้นมัธยมศึกษา แบ่งเป็น ประเภท บันเทิงคดี 47 เล่ม สารคดี 43 เล่ม กวีนิพนธ์ 10 เล่ม โดยมีผลการวิเคราะห์ชื่อสำนักพิมพ์แยกตามประเภทหนังสือและ

<p>5. กำหนดแนวทางการตัดสินใจตัดสินรางวัล</p> <p>6. จัดบรรยายพิเศษ เรื่อง “มหัศจรรย์แห่งการอ่าน” ในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัดอย่างน้อย 14 โรงเรียน</p> <p>7. รับเรื่องความประกวด</p> <p>8. จัดทำแผนการประเมิน และติดตามผลการดำเนินโครงการระยะยาว (เช่น ประมาณ 10 ปี) เพื่อติดตามพัฒนาการของเยาวชนที่เข้าร่วมโครงการ เช่น ผลงานการวิจัย, การเขียน, การศึกษาค้นคว้า ฯลฯ</p>	<p>5. ได้แนวทางการตัดสินรางวัล</p> <p>6. ได้จัดบรรยายพิเศษเรื่อง “มหัศจรรย์แห่งการอ่าน” ในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัดอย่างน้อย 14 โรงเรียน มีนักเรียนเข้าฟังการบรรยายพิเศษไม่น้อยกว่า 4,200 คน</p> <p>7. ได้รับเรื่องความประกวดจำนวนหนึ่ง</p> <p>8. ได้แผนการประเมิน และติดตามผลการดำเนินโครงการระยะยาว (เช่น ประมาณ 10 ปี) เพื่อติดตามพัฒนาการของเยาวชนที่เข้าร่วมประกวดโครงการ เช่น ผลงานการวิจัย, การเขียน, การศึกษาค้นคว้า ฯลฯ</p>	<p>แยกตามชื่อสำนักพิมพ์ด้วย (ดูภาคผนวก 5)</p> <p>5. ได้เกณฑ์การประเมินงานเขียนส่งเข้าประกวด (ดูภาคผนวก 4)</p> <p>6. ได้บรรยายพิเศษเรื่อง “มหัศจรรย์แห่งการอ่าน” ในกรุงเทพฯ 7 แห่ง ต่างจังหวัด 8 แห่ง รวม 16 โรงเรียน มีนักเรียนเข้าฟังการบรรยาย รวม 9,350 คน (ดูภาคผนวก 11,12,13)</p> <p>7. ถึงวันที่ 24 เมษายน 2547 ได้รับงานเข้าประกวดแล้วจำนวน 399 ชิ้น เป็นระดับทั่วไป จำนวน 362 ชิ้น ระดับเข้มข้น จำนวน 20 ชิ้น ผิดกติกาจำนวน 17 ชิ้น</p> <p>8. (8.1) เป็นไปตามแผน โดยจะเน้นการประเมิน ติดตามพัฒนาการ และส่งเสริมศักยภาพของเยาวชนที่ชนะการประกวดทั้ง 2 ระดับ (ระดับทั่วไป 50 คน ระดับเข้มข้น 10 คน) หลังการประกวด เช่น การศึกษาค้นคว้าต่อไป ผลงานการเขียน ฯลฯ</p> <p>(8.2) กำหนดแผนเพื่อการพัฒนาเยาวชนที่ชนะการประกวดทั้ง 2 ระดับ เช่น การสัมมนา, การเสวนา, การฝึกอบรม (เกี่ยวกับการอ่านและการเขียน) ฯลฯ</p> <p>(8.3) รายละเอียดของแผนตามข้อ (8.1) และ (8.2) จะเป็นส่วนสำคัญของโครงการที่ชัดเจนยิ่งขึ้น ในช่วงที่ 2 ของโครงการ (เดือนที่ 7 – 13)</p>
---	--	---

● สำหรับช่วง 7 เดือนที่ 2 (1 เมษายน 2547 - 31 ตุลาคม 2547)

กิจกรรม (ตามแผน)	ผลที่คาดว่าจะได้รับ (ตามแผน)	ผลการดำเนินงาน
<p>1. จัดทำรายงานสรุปความก้าวหน้าของโครงการ 6 เดือนแรก</p> <p>2. รับเรียงความประกวด (ต่อ)</p> <p>3. คณะทำงาน โครงการคัดเลือกเรียงความผ่านรอบแรก จำนวน 100 ชิ้น (ระดับทั่วไป) และ 50 ชิ้น (ระดับเข้มข้น)</p> <p>4. คณะกรรมการพิจารณาตัดสินเรียงความประกวดให้ได้ 50 ชิ้น (ระดับทั่วไป) และ 10 ชิ้น (ระดับเข้มข้น)</p> <p>5. จัดส่งหนังสือให้นักเรียน 50 คน (ระดับทั่วไป) และ 40 คน (ระดับเข้มข้น) ที่ไม่ได้รับรางวัล</p> <p>6. ทำการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ได้รับรางวัลเพื่อพัฒนาแนวทางการส่งเสริมให้เป็นนักวิจัย, นักเขียน และอื่น ๆ ต่อไปในอนาคต</p>	<p>1. ได้รายงานสรุปความก้าวหน้าของโครงการ 6 เดือนแรก</p> <p>2. ได้รับเรียงความประกวดทั้งหมดอย่างน้อย 300 ชิ้น สำหรับประเภททั่วไป และอย่างน้อย 200 ชิ้น สำหรับการประกวดระดับเข้มข้น</p> <p>3. ได้เรียงความผ่านการคัดเลือกรอบแรก 100 ชิ้น (ระดับทั่วไป) และ 50 ชิ้น (ระดับเข้มข้น)</p> <p>4. ได้เรียงความประกวดที่ได้รับรางวัล 50 ชิ้น (ระดับทั่วไป) และ 10 ชิ้น (ระดับเข้มข้น)</p> <p>5. ได้ส่งหนังสือให้นักเรียน 50 คน (ระดับทั่วไป) และ 40 คน (ระดับเข้มข้น) ที่ไม่ได้รับรางวัล</p> <p>6. ได้ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ได้รับรางวัลเพื่อพัฒนาแนวทางการส่งเสริมให้เป็นนักวิจัย, นักเขียน และอื่น ๆ ต่อไปในอนาคต</p>	<p>1. ได้ส่งรายงานสรุปความก้าวหน้าของโครงการ 6 เดือนแรก</p> <p>2. ได้รับงานเขียนส่งเข้าประกวดทั้งหมด 2,261 ชิ้น เป็นระดับทั่วไป 1,808 ชิ้น ระดับเข้มข้น 236 ชิ้น ผิดกติกา 217 ชิ้น</p> <p>3. ได้งานเขียนผ่านการคัดเลือกรอบแรก 100 ชิ้น (ระดับทั่วไป) และ 50 ชิ้น (ระดับเข้มข้น) ตามแผน (ภาคผนวก 17 : ประกาศผลการประกวดรอบแรก)</p> <p>4. ได้งานเขียนชนะเลิศการประกวดรอบสุดท้าย 50 ชิ้น (ระดับทั่วไป) และ 10 ชิ้น (ระดับเข้มข้น) ตามแผน (ภาคผนวก 18 : ประกาศผลการประกวดรอบสุดท้าย)</p> <p>5. ได้จัดส่งรางวัลพิเศษสำหรับเยาวชน มีงานเขียนผ่านการประกวดรอบแรกทุกคน (รวม 150 คน เป็นระดับทั่วไป 100 คน ระดับเข้มข้น 50 คน) รางวัลพิเศษประกอบด้วย เกียรติบัตร และหนังสือจากสำนักพิมพ์สารคดี (พันธมิตรหลัก) 2 เล่ม</p> <p>6. ได้ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ได้รับรางวัลเพื่อพัฒนาแนวทางการส่งเสริมให้เป็นนักวิจัย, นักเขียน และอื่น ๆ ต่อไปในอนาคตตามแผน</p>

<p>7. แจ้งผลการตัดสิน เชิญนักเรียนและตัวแทนครูที่ได้รับรางวัลให้เข้าร่วมงานการประกาศผลและมอบรางวัล</p>	<p>7. ได้แจ้งผลการตัดสิน และเชิญนักเรียนชนะการประกวด 50 คน (ระดับทั่วไป) นักเรียนชนะการประกวด 10 คน (ระดับเข้มข้น) ตัวแทนครู โรงเรียนที่มีนักเรียนได้รับรางวัล และครูตัวแทนโรงเรียน มีนักเรียนส่งเรียงความเข้าประกวดมากที่สุด รวม 2 คน (ระดับละ 1 คน) เข้าร่วมงานการประกาศผลและมอบรางวัล</p>	<p>7. ได้ดำเนินการตามแผน</p>
<p>8. เตรียมและจัดงานการประกาศผลและมอบรางวัล มีการอภิปรายในประเด็นเกี่ยวกับการส่งเสริมการอ่าน</p>	<p>8. ได้เตรียมและจัดงานการประกวดผลและมอบรางวัล มีการอภิปรายในประเด็นเกี่ยวกับการส่งเสริมการอ่าน</p>	<p>8. จัดงานประกาศผลและมอบรางวัล วันที่ 29 ตุลาคม 2547 ณ ศูนย์การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์ ในงานมหกรรมหนังสือระดับชาติ ครั้งที่ 9 มีการเสวนาเรื่อง “อ่าน เพื่ออนาคต ” (ภาคผนวก 19 : Press Release / เอกสารประชาสัมพันธ์เชิญร่วมงานประกาศผลและมอบรางวัล , ภาคผนวก 20 : กำหนดการงานประกาศผลและมอบรางวัล)</p>
<p>9. ประเมินผลการดำเนินงานโครงการ และสรุปเป็นแนวทางการดำเนินงานโครงการ ปี 2548 (ครั้งที่ 2)</p>	<p>9. ได้ผลสรุปการประเมินผลการดำเนินงานโครงการ และแนวทางการดำเนินงานโครงการปี 2548 (ครั้งที่ 2)</p>	<p>9. ได้ผลสรุปการประเมินผลการดำเนินงานโครงการ และแนวทางการดำเนินงานโครงการ ปี 2548 (ปีที่ 2) ตามแผน (ภาคโครงการและผลการดำเนินงานหัวข้อ 11 : ผลการดำเนินงาน สรุป วิเคราะห์ วิจัย และหัวข้อ 13 : ข้อเสนอแนะ และข้อเสนอโครงการต่อเนื่อง)</p>
<p>10. จัดทำรายงานสรุปผลการดำเนินงานของโครงการในรอบ 1 ปี (ครั้งที่ 1)</p>	<p>10. (10.1) ได้รายงานสรุปผลการดำเนินงานโครงการในรอบ 1 ปี (ครั้งที่ 1)</p> <p>(10.2) ได้ค้นฉบับแนะนำหนังสือโดยเยาวชน ซึ่งมีแนวทางในการวิเคราะห์ วิจัย และแนวทางในการวิเคราะห์ข้อบ่งชี้ศักยภาพเยาวชนในการอ่านและการเขียน และแนวทางการส่งเสริมด้วย</p>	<p>10. (10.1) ส่งรายงานสรุปผลการดำเนินงานโครงการในรอบ 1 ปี (ครั้งที่ 1)แก่ สกว. ตามแผน</p> <p>(10.2) ได้ค้นฉบับแนะนำหนังสือ โดยเยาวชนชนะการประกวด ระดับทั่วไป 50 ชิ้น ระดับเข้มข้น 10 ชิ้น แสดงแนวทางในการวิเคราะห์วิจัยหนังสือ ในข้อเขียนของเยาวชน (ภาคผลงานชนะการประกวด) สำหรับข้อบ่งชี้ศักยภาพเยาวชนในการอ่านและการเขียน และแนวทางการส่งเสริม คู่มือหัวข้อ 12 : บทสรุป วิเคราะห์ วิจัย ผลงานส่งเข้าประกวด ข้อบ่งชี้ศักยภาพเยาวชนในการอ่านและเขียน และแนวทางการส่งเสริมพัฒนาการของเยาวชน</p>

ภาคผนวก 29 : เพื่อนชวนเพื่อน “ รักการอ่าน ”

(วารสาร สานปฏิรูป ฉบับ 84 เดือนเมษายน 2548 คอลัมน์ ประชาคมวิจัย โดยกองบรรณาธิการ มีนายวิวัฒน์ คติธรรมนิตย์ เป็นบรรณาธิการ โดยที่นายวิวัฒน์ คติธรรมนิตย์ เป็นหนึ่งในคณะผู้ทำงานโครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ)

คอลัมน์ ประชาคมวิจัย 084 เม.ย. 2548

เรื่อง เพื่อนชวนเพื่อน “ รักการอ่าน ”

พลันที่สำนักงานสถิติแห่งชาติ เผยผลสำรวจข้อมูลการอ่านหนังสือของประชากรไทย เมื่อปี 2546 ว่าเด็กอายุ 10-14 ปีอ่านหนังสือโดยเฉลี่ยเพียงวันละ 1.28 นาที ส่วนกลุ่มอายุ 15-24 ปีอ่านหนังสือวันละ 3.47 นาที ได้ยืนยันข้อสงสัยที่ว่า คนไทยไม่มีวัฒนธรรมการอ่านและเขียน ให้ประจักษ์ชัดขึ้น

จากสถิติดังกล่าว แม้จะพบว่า กลุ่มผู้อ่านหนังสือเป็นประจำหรือกลุ่มนักอ่านนั้นใช้เวลาอ่านหนังสือไม่น้อยทีเดียว โดยเด็กอายุ 10-14 ปี อ่านหนังสือวันละ 67 นาที กลุ่มอายุ 15-24 ปี อ่านหนังสือวันละ 79.7 นาที แต่เป็นเพียงเด็กและเยาวชนเพียงส่วนน้อยเท่านั้น ในขณะที่เด็กและเยาวชนกว่าร้อยละ 90 อ่านหนังสือโดยเฉลี่ยวันละไม่กี่นาทีเท่านั้นเอง ข้อมูลดังกล่าวส่งผลให้แวดวงการศึกษาตื่นตัว จัดทำโครงการส่งเสริมการอ่านกันเป็นการใหญ่

โครงการ “ชวนเพื่อนอ่านหนังสือ” ที่ริเริ่มโดยสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) เป็นหนึ่งในโครงการที่มีกลวิธีแยบคายในการส่งเสริมการอ่าน โดยเชื่อว่าเด็กด้วยกันเองน่าจะมีวิธีการสื่อสารชักชวนให้เพื่อนสนใจการอ่านหนังสือมากขึ้น สำหรับผู้ที่มีใจรักการอ่าน หากมีการส่งเสริมและพัฒนาทักษะความสามารถในการเลือกสรรหนังสือและการวิเคราะห์วิจารณ์ที่ดีน่าจะเป็นพลเมืองที่มีคุณภาพในอนาคต

เพื่อนชวนเพื่อน : พุดจาภาษาเดียวกัน

เพื่อเป็นการส่งเสริมให้เหล่าเยาวชนให้ความสำคัญกับการอ่าน สกว. ได้จัดโครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือ โดยการประกวดเรียงความในหัวข้อ “เล่มนี้ดี น่าอ่าน” เพื่อให้เยาวชนแนะนำหนังสือที่ตนสนใจให้กับเพื่อนเยาวชนด้วยกัน มุ่งเน้นไปที่กลุ่มนักเรียนทั้งสายสามัญ สายอาชีวศึกษา สายการศึกษานอกโรงเรียน และการศึกษาทางเลือก ระดับมัธยมศึกษาหรือเทียบเท่า โดยแบ่งการประกวดเป็น 2 ระดับ คือในระดับทั่วไป ให้ส่งบทความแนะนำหนังสือ 2 เล่ม และในระดับเข้มข้น ให้ส่งบทความแนะนำหนังสือ 3 เล่ม โดยเขียนเชื่อมโยงเนื้อหาเพื่อชวนให้อ่านหนังสือ 2 หรือ 3 เล่ม (ตามแต่จะเข้าประกวดระดับใด) เป็นบทความชิ้นเดียว หนังสือที่เลือกแนะนำนั้นต้องเป็นหนังสือภาษาไทยที่ดีพิมพ์เป็นเล่ม ทั้งประเภทสาระความรู้

ความคิด และวรรณกรรม (นวนิยายหรือเรื่องสั้น) ทั้งร้อยแก้วและร้อยกรอง ไม่จำกัดปีที่พิมพ์ ยกเว้นหนังสือแบบเรียน ตำรา คู่มือ และหนังสือแปลจากภาษาต่างประเทศ

หลังจากเผยแพร่ข่าวการประกวดตามสื่อต่างๆ โดยมุ่งเน้นไปที่โรงเรียนรวมทั้งมีการจัดบรรยายพิเศษเรื่อง “มหัศจรรย์การอ่าน” โดย รศ.ดร.ชัยวัฒน์ คุประตกุล หัวหน้าคณะทำงานโครงการฯ และทีมงาน เพื่อให้เยาวชนเห็นความสำคัญของการอ่าน ก็ได้รับความสนใจและมีผู้ส่งผลงานประกวดมากเกินความคาดหมาย โดยเมื่อเปิดรับผลงานเมื่อเดือนพฤษภาคม 2547 มีผลงานร่วมประกวดระดับทั่วไป 1,808 ผลงาน และผลงานประกวดระดับเข้มข้น 236 ผลงาน ในระดับทั่วไปผ่านการคัดเลือกและรับรางวัล 50 ผลงาน เป็นเกียรติบัตร และทุนการศึกษารางวัลละ 5,000 บาท และระดับเข้มข้น 10 ผลงาน ได้รางวัลเป็นเกียรติบัตร และทุนการศึกษารางวัลละ 10,000 บาท

“คนที่ไม่ได้รางวัลก็ไม่ได้หมายความว่าไม่ได้ประโยชน์อะไร อย่างน้อยคนที่เข้าร่วมโครงการนี้ก็ได้อ่านหนังสือเริ่มที่เขาคัดสรร แต่ว่าการอ่านอย่างเดียวอาจไม่พอ การให้แนะนำหนังสือที่ดีเป็นการหัดเด็กใน 2 ส่วน คืออ่าน และแนะนำหนังสือด้วย แนวคิดของ สกว.คือ หนังสือมีมาก สื่อมีเยอะ แต่ว่าจะทำอย่างไรให้เด็กมีวิจารณญาณในการเลือกสรรหนังสือดีๆ ได้ด้วยตัวเอง ดังนั้นทักษะในการวิเคราะห์วิจารณ์จึงเป็นสิ่งจำเป็น จะทำให้ผู้ปกครองไม่ต้องห่วงเด็กมาก เพราะเด็กเลือกเองได้ วิเคราะห์เองได้ว่าหนังสือเล่มไหนดี และการให้เยาวชนแนะนำหนังสือให้เพื่อนๆ เขาเองน่าจะได้ผลมากกว่าที่ผู้ใหญ่หรือครูสั่ง” รศ.สุชาติา ชินะจิตร ผู้อำนวยการฝ่ายสวัสดิภาพสาธารณะ สกว. ในฐานะผู้ริเริ่มโครงการกล่าวถึงแนวคิดเบื้องหลังการสนับสนุนโครงการนี้

เล่มนี้สีนำอ่าน

“การอ่านหนังสือเป็นรากฐานของชีวิต” ฉันอ่านเจอคำนี้อยู่ในหนังสือเรื่อง แพน เทพแห่งไพร วรรณกรรมแปลที่เขียนโดย คนุท แฮมซุน ความจริงคำนี้พวกเราคุ้นกันดีอยู่แล้ว แต่ไม่รู้ทำไมฉันถึงรู้สึกสะอึกเมื่ออ่านเจอคำนี้ และรู้สึกอิมเมจที่ได้บอกต่อมันไปยังเพื่อนๆ ของฉัน ฉันเป็นคนหนึ่งที่รักการอ่านมาก ฉันอ่านหนังสือหลากหลายแนว แต่ละเรื่องที่อ่านก็ให้ข้อคิดกับฉันแตกต่างกันออกไป ไม่เคยมีหนังสือเล่มไหนที่ไม่ได้ให้ข้อคิดกับฉัน ... ชูตินันท์ สมบูรณ์ เขียนบอกเพื่อนเยาวชนให้เห็นความสำคัญของการอ่านไว้เช่นนี้ในเรื่อง “จากหัวใจดวงหนึ่ง...ถึงหัวใจทุกดวง” ผลงานที่ชนะการประกวดระดับทั่วไป

“ในชีวิตของคนทุกคนล้วนแต่มีการไขว่คว้าและค้นหาสิ่งที่ตัวเองต้องการ บางคนรู้ว่าตัวเองต้องการอะไร และค้นพบสิ่งที่ตัวเองต้องการ แต่กับบางคนแล้วต้องเดินทางหรือค้นหาทั้งชีวิต ดังนั้นการสั่งสมประสบการณ์ให้กับชีวิตก็เป็นส่วนสำคัญที่จะช่วยให้เราค้นหาตัวเองและค้นพบในสิ่งที่ต้องการ

การอ่านหนังสือก็เป็นวิธีหนึ่งที่เราจะได้สั่งสมประสบการณ์ที่ดี และเป็นการบ่มเพาะเมล็ดพันธุ์แห่งปัญญาให้เจริญงอกงาม เพราะหนังสือทุกเล่มทุกเรื่องล้วนแต่มีความมหัศจรรย์รอให้คนอ่านได้ค้นหา ไม่ว่าจะ เป็นความรู้ ความคิด จินตนาการ โลกทัศน์ใหม่ที่กว้างไกล และการอ่านยังเป็นการสะท้อนภาพหรือ

จินตนาการของสิ่งที่เราสนใจอยู่ได้ดีกว่าการฟังจากผู้อื่นหรือดูเพียงอย่างเดียว...” จาก “และแล้วฉันก็เจอ...” โดยนารินทร์ญา อภัย ผลงานที่ชนะการประกวดระดับเข้มข้น

ตัวอย่างข้อเขียนที่ชนะการประกวดนี้ อาจสะกิดตาสะกิดใจเพื่อนๆ ให้สนใจอยากอ่านหนังสือกันบ้าง เมื่อสรุปรวมผลงานที่ส่งเข้าประกวดทั้งหมดพบว่า หนังสือที่เด็กแนะนำสู่เด็กด้วยกันมากที่สุดคือเรื่อง “เรื่องของน้ำพุ” ของสุวรรณีย์ สุขคนธา ตามมาด้วย “พระมหาชนก” (พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ) “อยู่กับกัง” (หยก บูรพา) “คนอยู่วัด” (ไมตรี ลิ้มปิชาติ) และ “ลูกอีสาน” (คำพูน บุญทวี) ตามลำดับ (ดูรายละเอียดในเล่มมกรอบ)

โครงการวิจัยนี้ได้นำเรียงความทั้งหมดมาวิเคราะห์พบว่า มีผลงานเขียนที่แสดงออกถึงความคิดริเริ่มอยู่บ้าง ส่วนใหญ่มักนำเสนอในรูปแบบเรียงความตรงๆ กลวิธีเปิดเรื่องค่อนข้างธรรมดา แต่ก็มีความน่าสนใจที่จะพัฒนาต่อไป เขียนแบบวิเคราะห์เจาะลึกค่อนข้างน้อย มักเขียนประเด็นและเนื้อหาในลักษณะการย่อเนื้อหาของหนังสือที่ต้องการแนะนำว่าเป็นอย่างไร ที่เจาะลึกลงไปบ้างจะเป็นด้านการแสดงออกถึงอารมณ์ความรู้สึกที่เกิดขึ้นจากการอ่าน ซึ่งทักษะการวิเคราะห์นี้ควรฝึกฝนให้มากโดยเฉพาะนักเรียนที่สนใจจะเป็นนักวิจัย ด้านความคิดสร้างสรรค์ค่อนข้างน้อย ตั้งแต่การตั้งชื่อเรื่องที่มักใช้ชื่อหนังสือที่เลือกแนะนำเป็นชื่อเรื่อง ตัวอย่างชื่อเรื่องที่มีความคิดสร้างสรรค์ เช่น “รอยหยดหมึก” ของมณีบุษ แสงสุวรรณนุกุล แนะนำหนังสือ “กฎแห่งกรรม” “Life on the rock” และ “ขุนทอง...เจ้าจะกลับมาเมื่อฟ้าสว่าง” และชื่อเรื่อง “โบไม้ในบ้านเก่า” ของกฤษฎิกรณ์ สุขปิ่น ที่แนะนำ “โบไม้ที่หายไป” และ “บ้านเก่า” เป็นต้น

จากการวิเคราะห์ทางด้านภาษา พบประเด็นที่น่าวิตกกังวลอย่างมาก กล่าวคือเรียงความส่วนใหญ่สะท้อนถึงความสามารถทางด้านวรรณศิลป์ที่ค่อนข้างอ่อน การใช้ศัพท์เฉพาะ เช่น ศัพท์วิชาการ ราชศัพท์ ยังใช้คลาดเคลื่อนความหมาย ยังใช้ภาษาไม่ถูกต้องตามหลักการใช้ภาษาไทยที่ดี ตัวสะกดการันต์ผิดค่อนข้างมาก เขียนหนังสือไม่มีย่อหน้า เป็นต้น โดยข้อมูลเหล่านี้ ทางโครงการจะประมวลและนำเสนอหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อร่วมกันพัฒนาทักษะการใช้ภาษาไทยให้กับเด็กและเยาวชนต่อไป

รศ.ดร.ชัยวัฒน์ กล่าวในงานประกาศผลและมอบรางวัลว่า โครงการวิจัยนี้มีเจตจำนงที่จะพัฒนาเยาวชนกลุ่มที่ได้รางวัลทั้ง 60 คน ต่อไป หากมีการสนับสนุนการดำเนินงานในระยะยาว ทั้งนี้มีแนวทางที่จะประเมินศักยภาพเด็กเป็นรายบุคคลเพื่อหาทางจัดกิจกรรมสนับสนุนให้เหมาะสม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเพิ่มพูนทักษะในการวิเคราะห์วิจารณ์แบบเจาะลึก และการส่งเสริมให้เด็กเหล่านั้นได้เข้าถึงหนังสือที่ตนเองสนใจใคร่อ่านมากขึ้น และจากข้อมูลที่ได้จากผลงานทั้งหมดพบว่ายังต้องส่งเสริมศักยภาพด้านวิเคราะห์วิจารณ์ การใช้ภาษาสำนวน สลีลาในการเขียน จึงเสนอแนะว่าการทำโครงการชวนเพื่อนอ่านหนังสือครั้งต่อไปจะมีกวาดฝึกรอบอย่างเข้มข้นในด้านการอ่านการเขียนแก่ผู้ที่ผ่านรอบแรก ก่อนที่จะให้ส่งผลงานรอบสุดท้ายเพื่อให้ได้ผลงานที่ดี และเสริมทักษะแก่เยาวชนได้อย่างจริงจัง

กลอุบายให้ได้รักการอ่าน

ในบรรดาผลงานที่เข้าร่วมโครงการ โรงเรียนสตรีวัดระฆังมีผลงานเข้าร่วมระดับเข้มข้นมากที่สุด ซึ่งเป็นผลมาจากการกระตุ้นส่งเสริมของทางโรงเรียนด้วย อาจารย์กัญญาภัก ทงมี อาจารย์ภาษาไทยของโรงเรียนกล่าวว่า ที่มีนักเรียนส่งผลงานมากเพราะเราใช้วิธีกึ่งบังคับกึ่งเชิญชวน เพราะตามหลักสูตรมัธยมปลาย ทางกระทรวงได้กำหนดให้นักเรียนอ่านหนังสือนอกเวลาปีละ 8 เล่ม หรือเทอมละ 4 เล่ม ในเมื่อต้องอ่านอยู่แล้วก็เลยบอกให้นักเรียนส่งผลงานเข้าร่วมโครงการนี้ด้วย โดยเอาคะแนนมากำกับ เอาเงินรางวัลมาล่อ เลยออกมาในลักษณะกึ่งบังคับ

ทางด้าน นางสาวสุญญาตา เมี้ยนละม้าย จากโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา ผู้ส่งผลงานระดับทั่วไป เรื่อง “คู่มือมนุษย์...แก่นพุทธศาสนา โครพลาตอ่านจะอดเป็นมนุษย์” กล่าวว่าผู้ปกครองมีส่วนส่งเสริมนิสัยการอ่านเป็นอย่างมาก โดยแนะนำหนังสือแนวพุทธศาสนา “คู่มือมนุษย์” และ “แก่นพุทธศาสตร์” ให้ตนอ่าน และยอมรับว่า “ตอนแรกหนังสือ 2 เล่มนี้ไม่สะดุดตาเท่าไร ต้องบอกตามจริงว่าคุณแม่เป็นคนแนะนำจะยั้้นจะยอให้อ่าน เพื่อให้สามารถปรับตัวได้และเข้าใจชีวิตมากขึ้น ก็เลยจำใจอ่าน แต่พออ่านแล้วรู้สึกประทับใจในเรื่องนี้มากๆ”

การอ่านหนังสือที่ “โดนใจ” เพียงเล่มเดียวก็สามารถสร้างความประทับใจ และรักการอ่านในระยะยาวได้เช่นกัน “จากที่เป็นคนไม่อ่านหนังสือ แต่เมื่ออ่านเรื่องเอตส์ไดอารี่ หนังสือที่เพื่อนแนะนำก็กลายเป็นอ่านหนังสือเองด้วยความเต็มใจ ไม่ต้องให้ใครมาบังคับอีก เพราะหนังสือเรื่องนี้ทั้งอ่านสนุก และสอนใจด้วย ทำให้ตนเป็นคนมีเหตุผลมากขึ้นและคิดว่าการอ่านหนังสือจะช่วยให้มีความรู้เอาตัวรอดในสังคมได้” นางสาววรฉัตร ทิพย์ดำรงกุล นักเรียนโรงเรียนสตรีวัดระฆัง ผู้ส่งเรียงความเรื่อง “ความจริงแห่งชีวิต” แนะนำหนังสือ “เอตส์ไดอารี่ วินาทีชีวิต” และ “สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน” กล่าวถึงสิ่งที่ได้จากการร่วมโครงการนี้

นอกเหนือจากกระตุ้นให้อ่านของคุณครู ผู้ปกครอง และเพื่อนด้วยกันแล้ว นักเรียนที่เข้ารับรางวัลหลายคนยังได้สะท้อนว่า บรรยากาศทั้งของห้องสมุด โรงเรียน และบ้าน มีส่วนสำคัญต่อความอยากอ่านหนังสือของเด็ก หากผู้ใหญ่อ่านให้เห็นเป็นตัวอย่าง มีหนังสือที่ดีให้เลือกอ่านตามความสนใจแล้ว ก็น่าเชื่อว่าเด็กและเยาวชนรายอื่นๆ จะสนใจการอ่านมากยิ่งขึ้น

และเมื่อถึงเวลานั้น เยาวชนรุ่นใหม่ทั้งหลายจะช่วยกันสร้างสถิติการอ่านใหม่ ทั้งในเชิงปริมาณ และคุณภาพ คือ อ่านนาน อ่านต่อเนื่อง และรู้จักคิดวิเคราะห์วิจารณ์ โดยมีเพื่อนๆ นักเรียนในโครงการ “ชวนเพื่อนอ่านหนังสือ” ของ สกว. เป็นเพื่อนร่วมทางบนถนนสายรักการอ่าน